Giới thiệu Chức Cẩm Đồ

Truyện Chức Cẩm Đồ là một trong những truyện kiếm hiệp đặc sắc nhất của tác giả Nam Kim Thạch, nội dung hay và khá là hấp dẫn, lôi cuốn người đọc bởi cách xây dựng nhân vật, những lời đối thoại có ý nghĩa sâu sắc.

Trong màn đêm yên tĩnh trên bến Phong Kiều chợt vẳng lên tiếng ngâm nhẹ của một thiếu niên.Giọng ngâm tuy không hay lắm, nhưng bài thơ được ngâm là bài thơ nổi tiếng của Trương Kế sáng tác trong một đêm đậu thuyền bên bến Phong Kiều, thì mới thực là đúng cảnh đúng tình.

Đêm thượng tuần, mảnh ngân câu treo lơ lửng trên không, trời quang mây tạnh, sao thưa trăng gầy, mặt nước êm ả gợn sóng lăn tăn hắt ánh trăng vàng lấp lánh tạo nên một cảnh đẹp huyền diệu mê người.

Bạn đang đọc truyện *Chức Cẩm Đồ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Tử lộ đắc sinh

"Cô Tô thành ngoại Hàn Sơn tự.

Dạ bán chung thanh khách đáo thuyền. "

Trong màn đêm yên tĩnh trên bến Phong Kiều chợt vẳng lên tiếng ngâm nhẹ của một thiếu niên.

Giọng ngâm tuy không hay lắm, nhưng bài thơ được ngâm là bài thơ nổi tiếng của Trương Kế sáng tác trong một đêm đậu thuyền bên bến Phong Kiều, thì mới thực là đúng cảnh đúng tình.

Đêm thượng tuần, mảnh ngân câu treo lơ lửng trên không, trời quang mây tạnh, sao thưa trăng gầy, mặt nước êm ả gợn sóng lăn tăn hắt ánh trăng vàng lấp lánh tạo nên một cảnh đẹp huyền diệu mê người.

Một con thuyền nhỏ đỗ bên bến Phong Kiều.

Chủ thuyền đã ngủ từ lâu, thế nhưng trong khoang thuyền, dưới ánh đèn dầu có thể nhìn thấy hai bóng người đang ngồi bên nhau. Một người là thiếu niên thư sinh tuổi chừng mười bảy, mười tám, thân vận nho y trắng, ngồi sau một chiếc lư trầm nhỏ đang phảng phất một làn hương thoang thoảng, hai tay ôm hờ chiếc đàn đặt trên hai gối chân. Còn lại người kia là một cậu bé tuổi chừng mười ba mười bốn, vận áo thư đồng đứng ngay sau lưng thiếu niên nho sinh.

Thiếu niên nho sinh hẳn phải là một người bất tục, tay đàn điêu luyện mới gảy lên được tiếng đàn vừa êm dịu vừa ngân dài tự hồ như một khúc thôi miên.

Thư đồng đứng sau thiếu niên chừng như không cưỡng lại được tiếng đàn, bất giác che miệng ngáp dài.

Thiếu niên bấy giờ mới như sực tỉnh, ngưng tay đàn quay đầu lại nhìn thư đồng, cười nói, "ích Trí, ngươi đi ngủ trước đi, ta còn muốn nghe tiếng chuông nửa đêm của Hàn Sơn tự ý vị như thế nào, chớ nên đánh mất hứng thú của ta!"

Thư đồng tên gọi là ích Trí, nghe chủ nhân nói thế ấp úng đáp, "Công tử còn chưa ngủ trước, tiểu nô nào dám lơ đãng!

Hiển nhiên tên thư đồng chẳng khi nào dám đi ngủ trước, khi mà chủ nhân của nó vẫn còn ngồi ở đó.

Thiếu niên nho sinh lắc đầu nhè nhẹ nói, "Không quan trọng. Mà ngươi cũng không biết được năm xưa Trương Kế chính vì không ngủ được, mới sáng tác nên được bài thơ bất hủ Phong đều dạ bạc. Ta đêm nay có duyên nghĩ lại bên bến Phong Kiều cũng không ngủ được, chính muốn lĩnh hội xem tiếng chuông chùa đêm, cần phải hết sức tĩnh lặng, ngươi chớ nên quấy rầy ta."

Thư đồng nghe chủ nhân nói thế, cuối cùng mới gật đầu nói, "Vâng, công tử đã nói thế, tiểu nô không dám quấy nhiễu thi hứng của công tử, ngủ ngay tại đây cũng được, có gì cần công tử cứ gọi một tiếng."

Thiếu niên thư sinh ậm ừ mỉm cười, tên thư đồng liền ngồi xuống bên mạn thuyền, tựa người vào nửa nằm nửa ngồi mà ngủ.

Chỉ sau một lát, quả nhiên đã nghe thấy tiếng ngáy đều đều phát ra từ miệng tên thư đồng.

Đột nhiên.

"Boong..."

Tiếng chuông Hàn Sơn tự ngân lên truyền đến thư thuyền, thiếu niên thư sinh đẩy đàn qua một bên đứng lên, chàng im lặng cố tâm bình dạ nghe tiếng

chuông ngân văng vẳng trong đêm tịch tĩnh.

Bất giác, thiếu niên chau mày lẩm nhẩm một mình, "Không sai, đây chính là tiếng chuông chùa Hàn Sơn, thế nhưng sao ta lại không có cảm xúc gì mạnh mẽ lắm nhỉ?"

Hốt nhiên, chàng bật thành tiếng cười, lắc đầu nói, "Trương Kế tiên sinh ngày xưa ngẫu nhiên mà không ngủ được, còn ta thì cố ý không ngủ tất nhiên khác nhau xa lắm rồi! Ý cảnh nào phải muốn tìm là có được?"

Nghĩ như thế, bấy giờ chàng liền rời thuyền lên bờ định đi dạo cho dàn gân cốt, chắp hai tay sau lưng cứ thế thả từng bước không mục đích đi cách thuyền cả dặm.

Tiếng chuông chùa vẫn còn ngân nga trong đêm, trăng thanh gió mát, tiếng chuông ngân vọng bên bến Phong Kiều, đúng là một cảnh đẹp nên thơ mà năm xưa đã từng gây ý cảnh cho Trương Kế làm nên bài thơ trác tuyệt.

Thế nhưng, hiện tại đây, đúng lúc này từ phía thành tây xuất hiện bốn bóng đen phóng nhanh về hướng bến Phong Kiều.

Cứ nhìn cả bốn người thân vận y phục đen kiểu dạ hành nhân, chân chạy không chấm đất cũng biết đều là người trong giang hồ. Bốn người này chừng như bị ánh đèn leo lét trên thư thuyền thu hút, chạy một mạch đến bên bến, tám ánh mắt sắc lạnh nhìn xuống thuyền, một trong bốn người nhỏ giọng lên tiếng.

"Lão tứ, ngươi xem đúng chiếc thuyền này chứ?"

Một người khác liền đáp, "Đại ca còn phải hỏi, cứ xem đêm nay bên bến Phong Kiều còn có chiếc thuyền thứ hai nào chăng?"

"Không phải nói ý đó, giết nhầm cả trăm người cũng chẳng sao. Nhưng vì giết nhầm người, để tên tiểu tử đó chạy thoát thì huynh đệ chúng ta hết đường ăn nói với chủ nhân!"

"Đại ca suy nghĩ rất chu đáo..."

Là một giọng người khác lên tiếng nói tiếp, "Tứ đệ, ngươi nên xác định lại một lần nữa rồi nói!"

Một câu này như ra lệnh, gã được gọi là tứ đệ có thân hình choắt nhỏ, mặt xương xẩu, gật đầu nói, "Được, tôi gọi thằng nhãi đang ngủ kia hỏi thì biết."

Nói rồi, hắn tung người nhảy xuống thuyền nhẹ nhàng như một con linh miêu, nháy mắt đã tung người nhảy ngược trở lại bờ.

Thân pháp của hắn quả thực nhanh không tưởng, tên thư đồng ích Trí đang say ngủ chẳng mảy may hay biết, đến khi tỉnh dậy thì thấy mình đã đứng trên bờ, thân hình lảo đảo vì chưa tỉnh hẳn, cứ dụi mắt nhìn một bọn người lạ đứng quanh mình, ú Ớ la lên, "Các ngươi... "

Tên lão tứ liền giơ tay chộp mồm ích Trí, tay còn lại rút phắt trường kiếm chĩa thẳng vào mặt thư đồng gằn giọng, "Muốn sống thì chớ la om sòm!"

ích Trí kinh hoảng đến tỉnh cả ngủ, nhận ra ánh thép lạnh ngay trước mặt thì càng khiếp sợ, thân hình chẳng tự chủ được cứ run lên bần bật.

Tên lão tứ cười khục khục mấy tiếng nói, "Chỉ cần ngươi nói cho thành thực, tứ gia nhất định tha mạng cho ngươi."

ích Trí giờ đây hồn tiêu phách tàn, đứng chết lặng của người, chỉ biết gật đầu theo phản xạ.

"Nói đi, ngươi từ đâu đến?"

Tên lão tứ hai ánh mắt sáng xanh như cú đêm chiếu thẳng vào mặt ích Trí.

ích Trí bấy giờ mới dần bình tĩnh lại, nghĩ đáp một câu cũng chẳng quan hệ gì, bèn nói, "Tôi tên là Trương ích Trí, là hạ nhân của Tảo Diệp trang ở Hổ Đầu Nham, theo công tử của tôi là Trương Liêm đi du học, chuyện này tất nhiên chẳng liên can gì đến đại thúc chứ."

Tên lão tứ cười hắc một tiếng, nói, "Đương nhiên là không liên can rồi. Ta hỏi ngươi, ở Hổ Đầu Nham có một vị tên là Trương Hành Vũ, trác hiệu Thần kiếm thủ, ngươi biết vị này chăng?"

"Thần kiếm thủ ư?" ích Trí ngẩn người một lúc mới nói, "Lão gia của tôi là Trương Hành Vũ, thế nhưng không phải trác hiệu Thần kiếm thủ gì đó!"

Tên lão tứ nghe đáp thế liền đánh mắt về phía đồng bọn, rồi lại hỏi, "Thế công tử ngươi đâu?"

"Trong thuyền."

"Nói bậy."

ích Trí bị tên lão tứ thét đến giật nảy mình, ngoái đầu nhìn thì chỉ thấy trong thuyền đèn vẫn cháy sáng, nhưng tuyệt nhiên không thấy bóng công tử đâu, chẳng khỏi kinh ngạc thốt lên, "Vừa rồi công tử tôi còn ở trong thuyền, chẳng lẽ đã lên bờ?"

Một tên hắc y hán tử khác nghe nói liền quét ánh mắt sắc lạnh một vòng, giọng lạnh lùng nói, "Lão tứ, nhanh điểm huyệt thằng nhãi này quẳng xuống

sông, chúng ta nhanh truy đuổi theo bóng trắng lúc nãy nhìn thấy dưới chân Sư sơn.

ích Trí có lẽ chẳng hiểu thế nào là điểm huyệt, thế nhưng nghe nói mấy tiếng quẳng xuống sông thì biết đã gặp phải một bọn cường đạo, sợ nguy đến công tử mình liền la lên, "Công tử nhanh chạy đi!"

"Muốn chết!"

Tên lão tứ thét lên, tay phất mạnh một cái, cả người ích Trí như quả cầu bay ào nhanh xuống sông.

Chỉ nghe ùm một tiếng, chẳng còn nhìn thấy bóng ích Trí đâu nữa dưới dòng sông đêm.

Lại nói, bấy giờ thiếu niên thư sinh đi dạo một vòng chính vừa quay trở lại, còn ngoài xa hốt nghe vẳng tiếng la của thư đồng, vội cất tiếng hỏi lại, "ích Trí, chuyện gì thế?"

"Hắc hắc, quả là thiên đường có lối chẳng đi, âm ty không cửa lại vào, phải thành toàn cho tiểu tử này mới được!"

Trong tiếng cười lớn, cả bốn bóng đen lập tức chẳng ai bảo ai đều lao nhanh về hướng vừa phát ra tiếng thiếu niên nho sinh.

Đến nơi, một trong bốn tên quát hỏi, "Tiểu tử ngươi là Trương Liêm đúng chứ!"

Thiếu niên thư sinh chấp tay nói, "Tiểu sinh chính là Trương Liêm, chư vị là ai?"

Vẫn người vừa lên tiếng quát lớn, "Chỉ cần đúng Trương Liêm là được, còn chúng ta là ai thì ngươi không cần biết.

Hắc hắc, đêm nay là hạn chết của ngươi, về gặp diêm vương hỏi còn chưa muộn!"

Trương Liêm nghe nói thì giật mình kinh ngạc hỏi, "Tiểu sinh có gì đắc tội chư vị?"

Một giọng khác lạnh lùng quát, "Ngươi là con trai của Thần kiếm thủ, cho nên chết là chẳng oan chút nào!"

"Quái!" Trương Liêm kinh ngạc Vô cùng, thốt lên. "Gia phụ ngày ngày chỉ thích thú thi tửu cầm kỳ, từ đâu lại có ngoại hiệu Thần kiếm thủ?"

"Hừ, chớ nói nhiều, cứ về âm ty mà hỏi diêm vương! " tên lão tứ nói như gầm lên, rồi lập tức phóng kiếm nhắm thẳng vào ngực Trương Liêm.

Trương Liêm chỉ cảm thấy một làn khí lạnh buốt đến trước ngực, xuyên qua làn áo, kinh hoảng la lên thất thanh, đồng thời theo bản năng ngửa người trên về sau kịp thoát được đường kiếm oan nghiệt.

"Hắc hắc," lại nghe tên lão tứ cất tiếng cười man dại, giọng đanh ác cất lên. "Đại ca, tiểu đệ có một chủ ý, đem tên tiểu tử này chôn sống, cho hắn nếm hương vị đường xuống âm ty từ từ như thế nào, đồng thời chẳng để lại chút dấu vết máu!"

Trương Liêm ngã người, nhưng chưa hôn mê bất tỉnh, liền đứng vụt dậy quay người cắm đầu bỏ chạy.

Nào ngờ chạy chưa được mấy bước, chỉ nghe sau lưng một tiếng cười lạnh lùng, thân hình khựng lại như vừa đâm vào một bức tường, đầu óc tối sầm ngã người xuống hoàn toàn không còn biết gì nữa.

Chẳng biết qua bao lâu thời gian, khi Trương Liêm tỉnh lại thì thấy mình nằm trên một bãi cỏ, bên cạnh có thêm một người đang ngồi hai tay sờ soạng trên người mình. Chàng nhất thời còn chưa hiểu hết chuyện gì đã xảy ra với mình.

Người kia nhìn thấy chàng tỉnh lại thì cất tiếng cười hì hì, nói, "Cuối cùng thì ngươi cũng tỉnh lại rồi, xem ra ta uổng công phen này! "

Một câu này khiến Trương Liêm thấy kỳ lạ, chẳng lẽ đối phương không có ý cứu mình?

Trương Liêm thấy đối phương đã ngừng tay lại, liền trở người ngồi dậy, tuy đã rất gần nhau, nhưng trong đêm tối với người chẳng chút võ công như chàng thì chẳng nhìn thấy rõ mặt đối phương, cất tiếng hỏi, "Ngươi là ai?"

"Chỉ là người Vô ý cứu ngươi," người kia thuận mồm mà đáp, rồi nói tiếp, "Ngươi như đã sống lại rồi, nói chuyện khẽ giọng một chút! "

Trương Liêm giờ thì đã nghe ra giọng đối phương còn rất trẻ, đoán tuổi hắn hắn không hơn kém mình là bao, tuy ngữ khí người này nói ra xem chẳng chút thiện cảm, nhưng cũng không hề có ác ý, điều này khiến chàng yên tâm.

Bấy giờ thấy đối phương đứng lên, chàng cũng liền đứng lên ôm quyền thi lễ nói, "Thì ra là ân nhân, dù cho nói là Vô ý cứu tôi, thì tôi cũng hành lễ bái tạ ân cứu mạng."

Người kia lãnh đạm nói, "Đủ rồi, đủ rồi. Ta vốn chỉ đào mồ kiếm của, may ra tìm được ít của cải chôn theo người chết, chẳng ngờ lần này đào trúng ngươi còn chưa chết. Xem như là ta xui xẻo, nhưng chẳng lẽ thấy người chết không cứu, mất cả nửa đêm đến một trinh uống rượn cũng không có!"

Trương Liêm nghe thì cả người lạnh toát mồ hôi, nghĩ nhanh chẳng lẽ là mình bị bọn cường đạo kia đem chôn sống, vội ôm quyền hỏi, "Chẳng lẽ tại hạ bị chôn sống?"

"Chôn sống?"

Lần này thì đến lượt người kia tỏ ra kinh ngạc, trương mắt nhìn Trương Liêm nói, "Ta cứ ngỡ ngươi trong người thụ trọng thương hay trọng bịnh gì mới bị người đem chôn ở đây. Hà, người nào đem ngươi chôn sống, nói ra ta nghe?"

Trương Liêm cố nhớ lại mọi chuyện, rồi nói, "Tại hạ chỉ nhớ ra bọn chúng bốn tên, trong đó có một tên tay lăm lăm thanh kiếm, giọng nói như chuông vỡ, ngoài ra không biết gì thêm."

"Bốn tên?" người kia kinh ngạc thốt lên. "Bọn chúng vì sao lại đem ngươi chôn sống?"

Trương Liêm vốn từ nhỏ đến lớn chỉ quen với đèn sách, chẳng biết gì là giang hồ hiểm ác, bèn nói thành thật, "Bọn họ cho rằng tại hạ là con trai của Thần kiếm thủ."

"Thật sao?" người kia thốt lên đầy kinh ngạc rồi chộp lấy tay Trương Liêm gấp giọng hỏi, "Ngươi có đúng là con trai của Thần kiếm thủ không? Nói nhanh! "

Lần này giọng đối phương như một mệnh lệnh.

Trương Liêm đứng sát vào người hắn, chàng nhận ra hắn còn thấp hơn mình một nắm tay, thế nhưng cổ tay bị hắn chộp cứng đến đau nhói lên, nhất định hắn có luyện võ công. Lại thấy hai ánh mắt đối phương giờ đây ánh lên lạnh lùng, khiến chàng thấy rờn rợn, sợ bị chôn sống thêm lần nữa bèn nói, "Tại hạ nếu như là con trai Thần kiếm thủ, há dễ bị người ta ức hiếp?"

Người kia nghe một câu này thì gật đầu nói, "Không sai, con trai Thần kiếm thủ Trương Hành Vũ tất phải tinh thông võ nghệ, cứ nhìn ngươi chỉ là con mọt sách tay yếu chân mềm như nữ nhi, đương nhiên bọn người kia đã nhìn nhầm người!"

Trương Liêm nghe đối phương gọi ra tên của Thần kiếm thủ là Trương Hành Vũ, đồng tính đồng danh với phụ thân, bất giác hiểu rằng khả năng chính do tên thư đồng ích Trí nói ra cho chúng biết, mới dẫn đến chuyện chàng bị bọn chúng mang chôn sống.

Chàng vốn định đem chuyện thực nói ra, nhưng nghĩ lại không biết đối phương với Thần kiếm thủ có ân oán gì với nhau không, đành nén lại trong long, chấp tay hành lễ nói, "ân nhân có thể cho biết tính danh, để Trương Liêm ngày sau có dịp đăng môn đền đáp."

Người kia hơi ngớ người thốt lên, "Thì ra ngươi cũng gọi là Trương Liêm, thảo nào mà sinh ra hiểu nhầm. Xem ra ngươi nên thay đổi danh tánh thì may ra đi lại còn dễ dàng."

Trương Liêm cười nói, "Danh tánh là do phụ mẫu đặt cho, đâu thể tuỳ tiện thay đổi? Hơn nữa trong thiên hạ thiếu gì người giống tên trùng họ chứ đâu riêng gì một mình Trương Liêm tôi?"

Người kia hừ một tiếng nói, "Thật chẳng hiểu ngươi là cái thứ thư sinh gì mà ngang đầu cứng cổ như vậy! Nếu đã muốn chết thì cứ việc! Ta còn phải đi kiếm ăn đây, chẳng rỗi hơi mà ngồi nói chuyện dông dài với ngươi đâu."

Trương Liêm thấy đối phương quay lưng định đi liền gọi lại, "ân nhân hãy khoan đã!"

Người kia quay đầu lạnh lùng hỏi, "Còn việc gì nữa?"

"ân nhân đào mồ lấy của, đó là việc làm tổn thương âm đức. Tiểu sinh du học tuy tài sản không nhiều nhưng hiện ở chỗ tên tiểu đồng còn có mấy trăm lạng bạc, dám xin ân nhân cùng đi tới bến Phong Kiều, tiểu sinh xin dâng tặng để ân nhân cải làm nghề khác, thế nào?"

Người kia cười khùng khục đáp, "Ngươi cứ nói vòng vo tam quốc mãi, hoá ra chỉ là cho tiền để ta đổi nghề cải nghiệp, lại còn bàn tới cả chuyện âm đức nữa."

Hắn đứng trầm ngâm một lát rồi lắc đầu nói, "Thôi khỏi, gần đây có ngôi mộ của nữ nhi lão phú ông Tưởng Thụy Sinh vừa mới chôn, trong đó vàng bạc châu báu tất nhiều hơn mấy trăm lạng bạc còm của ngươi. Hãy cứ giữ lấy nó mà dùng!"

Trương Liêm thấy đối phương quyết làm theo ý mình, lại còn đào cả mộ nữ nhân vội nói, "ân nhân đừng làm thế!

Nếu không muốn đi cùng tiểu sinh thì xin cho biết tính danh địa chỉ để khi về sẽ báo lại với song thân rồi tìm cách báo đáp đại ân đại đức Người kia hừ một tiếng, "Tiểu Tam này đã quen sống bằng nghề đào mồ quật mả, chẳng cần phiền người ta báo đáp! "

Trương Liêm liền níu lấy tay áo đối phương, khẩn thiết nói, "Mộ của nữ nhân không đào được đâu! Xin ân nhân nhón tay làm phúc!"

Đôi mắt Tiểu Tam chợt ánh lên tia tàn độc, hắn lạnh giọng nói, "Không được! Ngươi thì biết quái gì? Tưởng Thụy Sinh là tên trọc phú giàu có nhưng bất nhân, trời đã trừng phạt làm chết nữ nhi hắn, mới an táng ở đây hồi chiều. Ta đã thấy rõ trên mộ chí khắc sờ sờ là mộ của Tưởng Hồng Anh thế mà đào lên lại hoá ra ngươi! Nguyên cả việc chôn cất hắn cũng lừa ma dối quỷ. Chắc rằng lão súc sinh đó đoán rằng thế nào cũng có người quật mộ nên mới bày trò nghi trận đó để lừa người. Ta nhất định phải đào cho kỳ được mộ củ a nhi nữ hắn mới nghe! "

Trương Liêm thấy thái độ của đối phương có vẻ hằn học thì đoán rằng giữa song phương tất có cừu oán gì đây chú chẳng đơn thuần chỉ là chuyện đào mồ lấy của nên nhất thời đứng sững ra không biết nói gì cho phải.

Tiểu Tam vừa giật tay áo khỏi tay Trương Liêm còn chưa kịp đi thì chợt thấy một bóng đen từ sau cây liễu gần đó hiện ra.

Nhãn lực của Trương Liêm hạn chết nên chỉ thấy một bóng đen tiến về phía mình, nhưng Tiểu Tam thì nhận rõ người vừa xuất hiện là một tử y thiếu nữ mặt bịt kín, chỉ chừa có đôi mắt lóng lánh hữu thần, trong lòng đầy kinh dị vẫn đứng nguyên quan sát.

Tử y thiếu nữ lướt đi tha thướt tựa hồ như bàn chân không chạm đất, gió đêm thổi vào y phục làm bay phơ phất càng tăng vẻ huyền bí, chẳng biết đó là thần tiên hay ma quỷ nữa!

Cô ta bước trông ung dung nhưng lại rất nhanh, chỉ chớp mắt đã tới cách hai người tầm trượng, phóng mắt vào Tiểu Tam hằn giọng hỏi, "Tên tặc đào mồ trộm của, ngươi định quật mộ ai?"

Tiểu Tam hơi chột dạ, nhưng liền trấn tĩnh lại khi thấy đối phương chỉ là một thiếu nữ trong tay không tất sắt, cười hắc hắc hỏi lại, "Cô nương vừa nấp sau gốc cây liễu còn chưa nghe rõ cả rồi sao?"

Tử y thiếu nữ hừ một tiếng, lạnh giọng, "Mới học được của lão quỷ Lục Tam Nguyên một vài món vặt đã dám ngang nhiên đào mồ quật mả, chỉ sợ chính ngươi phải chui vào huyệt mộ đó thôi, hừ! Lại còn dám đào mộ Tưởng Hồng Anh nữa. Hãy xem ta đem ngươi chôn sống vào huyệt đã đào sẵn đó này!"

Tiểu Tam thấy đối phương gọi đích danh sư thừa mình thì bụng đã thầm run, nhưng còn chưa biết trước mặt mình là ai, hơn nữa chỉ là một thiếu nữ yếu nhược nên cố lấy giọng khinh khỉnh nói, "Tiểu Tam ta tuy là kẻ đào mồ trộm mả nhưng cũng có chút công phu, đừng tưởng dùng võ mồm mà doạ được lão tử."

"Rất tốt! Ta sẽ cho ngươi biết lễ độ!"

Tử y thiếu nữ vừa nói xong liền sấn tới một bước có đến nửa trượng phất tay phải một cái, lập tức từ ống tay áo có mấy vệt sáng vun vút bắn thẳng vào Tiểu Tam.

Tên đạo tặc hoảng hốt kêu lên, "Ngân giáp phi trao!" đồng thời lao người qua bên tả một trượng thoát được chiêu trảo.

Trương Liêm không biết võ nghệ, chẳng ngờ rằng thiếu nữ kia lợi hại đến như thế, thấy ân nhân hoảng sợ chạy đi, liền cất tiếng dàn hòa, "Cô nương hãy dừng tay! "

Tử y thiếu nữ đánh mắt nhìn chàng không đáp.

Tiểu Tam lôi từ tay áo ra một chiếc xẻng nhỏ, thét lên, "Tiện nữ ngươi tiếp ta một chiêu! " rồi vung chiếc xẻng dài chỉ một thước, lưỡi to khoảng bốn tấc múa tít lên loang loáng trong bóng đêm nhìn thật uy mãnh.

Tử y thiếu nữ quay sang tên đạo tặc lại phất tay một cái, bốn năm tia sáng màu vàng chóe bay vút ra.

Trương Liêm đã biết thủ thuật đó rất lợi hại, chỉ sợ ân nhân mình bị thương, chẳng biết lấy đâu dũng khí thét to một tiếng đâm bổ tới định chụp lấy tay phải tử y thiếu nữ.

Thiếu nữ chỉ thốt ra hai tiếng, "Đáng ghét!" rồi gạt nhẹ tay làm Trương Liêm bật lùi ba bốn bước, đồng thời tay trái lại phất lên bắn ra một chùm ám khí năm chiếc nữa.

Chỉ nghe choang một tiếng, mấy mũi ám khí trúng vào chiếc xẻng của Tiểu Tam làm nó vỡ vụn, tử y thiếu nữ phất tay thu hết ám khí về.

Tiểu Tam hoảng hốt chạy trốn ra sau cây liễu, nhưng miệng vẫn la oai oái, "Tiện nữ dám đánh hỏng chiếc xẻng của ta! Mau báo tính danh ra! "

Tử y thiếu nữ hừ một tiếng đáp, "Bây giờ ta còn chưa muốn lấy mạng ngươi. Đến lúc đó sẽ nói danh tính cũng chưa muộn!"

Tên đạo tặc thật không biết điều, vẫn buông lời thoá mạ, "Tiện nhân! Tam gia ta... "

Tử y thiếu nữ tức giận quát to một tiếng nhún mình lao tới phía sau cây liễu nơi Tiểu Tam vừa nấp, nhưng vừa tới nơi đã nghe tiếng cười của tên đạo tặc từ xa vẳng lại, "Hô hô! Ngươi mới học được của mụ Ma Cô một chút công phu làm gì được Tam gia chứ? Muốn mất mạng thì cứ đuổi theo đi!"

Tử y thiếu nữ càng tức rít qua kẽ răng, "Muốn chết!" rồi gia tăng thân pháp lao đi, phút chốc đã biến vào màn đêm.

Trương Liêm đứng ngẩn người nhìn theo, tự giận mình không biết võ nghệ thua kém người đời, mắt nhìn vào màn đêm chỉ thấy gò đống đen ngòm chẳng phân biệt được đâu là cây, đâu là đá, đâu là gò mả, thậm chí nếu có người phục ngay bên cạnh cũng không biết.

Một lúc chợt thấy trên tấm bia bên cạnh có khắc mấy hàng chữ mới cất lời than, "Kiếp hồng nhan bạc mệnh, chết giữa chừng xuân. May đây là mộ giả, nếu không ân nhân đã đào lên trộm của, chết rồi mà chẳng được yên thân, có khi phơi tấm thân trần."

Chợt nghe có tiếng nói vang lên ngay bên cạnh, "Gã mọt sách!"

Trương Liêm giật thót mình, chưa nói xong câu vội rụt ngay lưỡi lại giương mắt nhìn vào màn đêm. Chỉ thấy tử y thiếu nữ vừa rồi đứng chỉ cách mình có hai bước, nhưng bây giờ không còn bịt mặt nữa. Tuy vậy vì quá tối nên Trương Liêm không nhìn rõ dung mạo cô ta.

Sau lúc hốt hoảng, chàng trấn định lại, nghĩ thầm, "Nói gì thì nói nhưng giữa bãi tha ma rừng rợn này, có người bầu bạn thì vẫn tốt hơn không!"

Nghĩ vậy đổi sợ làm mừng nói, "Cô nương thật giỏi dọa người, làm tiểu sinh sợ chết giấc!"

Tử y thiếu nữ phì cười nói, "Chỉ e loài thỏ còn to gan hơn ngươi, nhưng ai bảo ngươi than khóc cho người ta làm gì Trương Liêm không trả lời mà lo lắng hỏi, "Cô nương vừa đuổi theo ân nhân mà?"

"Vậy thì sao chứ?"

Trương Liêm càng lo, hỏi dồn, "ân nhân thế nào rồi? Chẳng lẽ..."

Tử y thiếu nữ thản nhiên đáp, "Đương nhiên là chết rồi!"

Trương Liêm nổi giận vung cả hai tay lao tới!

Tử y thiếu nữ chỉ phì cười hơi lách mình đã tránh được.

Trương Liêm nghe nói ân nhân bị nữ nhân này giết chết, trong lòng bừng bừng phẫn nộ, cũng chẳng cần đếm xỉa đến việc đối phương thân thủ cao cường còn mình chỉ là một thư sinh không biết võ nghệ, vẫn điên cuồng nắm tay xông vào muốn đánh, miệng gào lên, "Ta sẽ liều mạng với đồ tiện nhân ác độc ngươi!"

Tử y thiếu nữ hừ một tiếng nói, "Ngươi mà xứng ư?"

Tuy vậy cô ta không hoàn thủ chỉ dùng thân pháp ảo diệu như hồ điệp vờn hoa để né tránh.

Trương Liêm càng tức giận như đã phát khùng hết lần này tiếp lần khác lao vào vẫn không làm gì được, đến khi mồ hôi chảy ròng ròng, miệng thở hổn hển không còn hơi sức nữa mới dừng lại.

Tử y thiếu nữ cười hỏi, "Ngươi còn sức xông vào nữa không?"

Trương Liêm vừa thở vừa nghiến răng nói, "Ta bây giờ không thắng nổi ngươi, nhưng nhất định sẽ có ngày báo thù được cho ân nhân! "

Thiếu nữ cười khúc khích nói, "Có lý nào lại như thế? Chẳng lẽ ta lưu lại tiểu mệnh cho ngươi để trả thù cho kẻ khác hay sao?"

Trương Liêm thấy đối phương nói đến chuyện giết người mà vẫn cười đùa như không thì chẳng còn hồn vía nào nữa liền quay người bỏ chạy.

Nhưng một chân vừa kịp chạm đất đã nghe tiếng gió lướt qua người, mới nhìn lên thì đã thấy một bóng đen lù lù trước mặt!

Nếu đặt tiếp chân kia xuống tất va vào người kia, Trương Liêm vội đứng khựng lại, quát hỏi, "Ai?"

Vang lên tiếng cười khúc khích của nữ nhân, Trương Liêm lại càng phát hoảng khi nhận ra chính là tiếng cười của tử y thiếu nữ.

Chừng như nữ sát thủ này rất thích thú trước khi giết người, chỉ thấy cô ta cười ngặt nghẽo đến nỗi cả người rung lên bần bật.

Trương Liêm kinh hồn bạt vía quay đầu bỏ chạy.

"Đứng lại!"

Tử y thiếu nữ thoắt chao người đã đứng chắn trước mặt Trương Liêm cười nhạt hỏi, "Gã mọt sách! Ngươi có muốn ăn bạt tai không?"

Trương Liêm nghiến răng đáp, "Sĩ có thể chết, quyết không chịu nhục!"

Tử y thiếu nữ hừ một tiếng, lại hỏi, "Nếu ta muốn lăng nhục ngươi thì sao?"

Trương Liêm căm hận nhìn đối phương không đáp.

Bạn đang đọc truyện *Chức Cẩm Đồ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 2: Tìm tớ gặp nạn

Tử y thiếu nữ không chịu buông tha, lại nói, "Ngươi đánh không thắng ta, muốn chạy cũng không thoát. Nay ta muốn lăng nhục ngươi có gì là khó?

Nhưng ta lại thấy đối với một kẻ thư sinh nhu nhược như ngươi làm thế thật không đáng.

Trương Liêm bị chạm lòng tự ái, quát lên, "Ngươi có giỏi thì cứ giết ta đi!"

Tử y thiếu nữ cười nói, "Ngươi muốn ta giết, nhưng ta lại không giết. Cứ đấu một trận nữa xem ai thắng ai!"

Trương Liêm vốn định trả thù cho ân nhân nhưng đã thấy lực bất tòng tâm. Người ta đã không muốn giết chẳng lẽ buộc người ta phải giết? Xét về lý thì đằng nào cũng thua, chỉ đành nín lặng.

Tử y thiếu nữ nhìn chăm chăm vào mặt chàng một lúc rồi cười nói, "Ngươi đúng là kẻ ngốc! Tên trộm đó còn chưa chết đâu, đừng cuống lên như thế!"

Trương Liêm cả mừng hỏi, "Thật không?"

"Ta lừa ngươi làm gì chứ?"

Trương Liêm ngẫm nghĩ một lúc rồi nói, "Chính cô nói rằng ân nhân đã chết. Bây giờ cũng tự miệng cô nói ra là còn sống, tôi biết đâu là thật, đâu là giả?"

"Thôi được, cho là trong hai việc đó, có một câu nói dối ngươi, thế được chưa? Nhưng nói cho ngươi biết, chẳng cần coi tên trộm Tiểu Tam đó là ân nhân. Bởi vì dù hắn không cứu ngươi thì cũng có người khác cứu."

Trương Liêm ngạc nhiên hỏi, "Ai mà đến cứu tôi?"

Tử y thiếu nữ buông gọn một tiếng, "Ta."

Trương Liêm lại càng kinh dị, "Cô nương ư? Vậy cả cô nương cũng làm nghề như Tiểu Tam sao?"

Chàng nghĩ rằng vì Tiểu Tam đào mồ trộm của hợp táng với người chết mà tình cờ cứu được mình, vì thế suy đoán thiếu nữ này cũng chỉ cứu chàng theo cách đó.

Nào ngờ tử y thiếu nữ bĩu môi xí một tiếng, "Ngươi thật hồ đồ! Ai lại làm trò ti tiện đó?"

Trương Liêm kinh dị nghĩ thầm,""Nếu không phải thế thì biết giải thích thế nào? Chẳng lẽ cô ta biết mình bị bốn kẻ tặc nhân kia chôn sống nên nàng lòng nhân từ bám theo giải cứu?"

Tử y thiếu nữ chừng như đoán biết ý nghĩ của chàng cười nói, "Với cái đầu ngốc nghếch của ngươi thì có lẽ cả đời cũng chẳng đoán ra nổi. Ngôi mộ ấy nguyên là để táng... à... táng một vị sư thư đồng môn của ta. Cô ấy họ Tưởng, ngươi đã biết tên của cô ấy rồi chứ!"

Trương Liêm đã từng nghe Tiểu Tam nói rằng đó là ngôi mộ của một thiếu nữ bạc mệnh tên là Tưởng Hồng Anh, và chính chàng cũng đọc thấy trên mộ chí liền gật đầu ra vẻ đã hiểu lời đối phương, hỏi, "Có phải ý cô nương là nói muốn đào mộ để cứu lệnh tỷ?"

Tử y thiếu nữ gật đầu, "Phải! Ngươi còn chưa đến nỗi đần!"

Bất ngờ giọng nói của Tiểu Tam vang tới, "Đừng nghe nha đầu đó nói bậy! Nó... "

Tử y thiếu nữ quát lên, "Muốn chết!"

Dứt lời lao mình bổ tới nơi phát ra giọng nói.

Trương Liêm chỉ kịp thấy trước mặt hoa lên thì người không còn ở đó nữa, tiếng quát của tử y thiếu nữ đã vang lên từ phía xa, "Lần này ta nhất định sẽ cắt lưỡi ngươi!"

Tiểu Tam sợ hãi kêu lên, "Đừng cắt, đừng cắt! Hãy tha cho Tam gia đi! Nếu cắt lưỡi ta thì lấy ai giúp ngươi làm mai mối?"

"Câm miệng! Ai khiến ngươi làm mối chứ?"

Tiếng Tiểu Tam léo nhéo, "Ủi chao, xin đừng cắt! Chỉ cần ta nói ngươi không phải Tưởng Hồng Anh là được chứ gì?"

Trương Liêm vốn lo cho tính mạng của ân nhân, nên khi nghe âm thanh đầu tiên phát ra chàng đã chạy về hướng đó.

Khi nghe Tiểu Tam nhắc đến tên Tưởng Hồng Anh, chàng kinh dị nghĩ thầm, "Chẳng lẽ thật có chuyện thanh nữ li hồn, cương thi xuất thế, hay sao? Nếu không phải thì sao Tưởng Hồng Anh đã chết nay lại phục sinh?"

Lại nghe tiếng tử y thiếu nữ quát lên, "Cứ cho là ngươi thoát được lần này, nhưng lần sau thế nào cũng rơi vào tay bổn cô nương!"

Lần này thanh âm đã cách xa tới một dặm.

Trương Liêm nghe câu này thì mừng rơn vì biết ân nhân đã thoát khỏi tay nữ sát nhân đó, nhưng lại sợ cương thi nụ quái, quay lại nên lo tìm chỗ ẩn thân.

ở đây đã cách xa bụi liễu, giữa bãi tha ma trơ trọi cỏ thấp lè tè không có chỗ ẩn thân, chàng còn luống cuống thì nghe sau lưng có tiếng hỏi, "Gã mọt sách! Ngươi làm gì vậy?"

Trương Liêm hốt hoảng quay lại, nhận ra người vừa hỏi vẫn là nữ quỷ kia thì không còn hồn vía nào nữa, sợ đến cứng lưỡi không nói được tiếng nào.

Tử y thiếu nữ tức giận nói, "Xem bộ dạng ngươi thì đúng là coi ta thành quỷ rồi!"

Trương Liêm nỗ lực trấn tĩnh, nhưng giọng vẫn còn run, "Ngươi, ngươi rốt cuộc là người hay quỷ?"

Tử y thiếu nữ nghiến răng nghe ken két nói, "Vậy ngươi cho ta là quỷ hay người? Mà có là quỷ chăng nữa thì ai ăn thịt ngươi mất đâu mà sợ?"

Trương Liêm nghe nói vậy thì can đảm lên một chút, liền chắp tay nói, "Cô nương đã tỏ ý tha tại hạ thì xin cáo từ."

Tử y thiếu nữ ngạc nhiên hỏi, "Bây giờ ngươi định đi đâu?"

Trương Liêm đáp, "Tại hạ còn có một tên thư đồng chờ trên thuyền đậu ở bến Phong Kiều hiện chưa biết sống chết ra sao nên phải tới đó tìm."

Tử y thiếu nữ ngẫm nghĩ một lát rồi nói, "Được, ta sẽ đi cùng ngươi."

Trương Liêm đang muốn thoát khỏi nữ nhân đáng sợ này, nghe vậy thì thất kinh vội từ chối, "Tại hạ đi một mình cũng được, không dám phiền đến cô nương đâu!"

Tử y thiếu nữ cười nói, "Ngươi đừng tìm cớ để thoái thác! Ta có việc cần hỏi ngươi. Đi nào, đừng bày trò ngốc nghếch nữa! "

Nói xong lướt mình đi trước.

Trương Liêm thấy đối phương đi theo hướng về Phong Kiều biết không sao khước từ được đành miễn cưỡng bước theo.

Đi ngang qua ngôi mộ mà mình vừa bị chôn, thấy tử y thiếu nữ có vẻ trầm mặc, Trương Liêm chợt lên tiếng, "Cô nương nói có gì hỏi sao không hỏi đi?"

Thiếu nữ nói, "Ngươi đi nhanh một chút nữa cho ngang ta rồi ta sẽ hỏi."

Trương Liêm nghĩ thầm, "Đã muốn hỏi người ta mà còn đưa yêu sách, chẳng biết là thứ người gì nữa!"

Tuy vậy chàng cũng cố lấy hết can đảm bước lên ngang với đối phương đi sánh vai ở bên trái.

Tử y thiếu nữ cười nói, "Có như vậy mới đáng mặt là một bậc đại trượng phụ ngang tàng bảy thước chứ! Bây giờ ngươi còn sợ ta nữa không?"

"Không sợ!

Tuy cố lấy giọng thật bình tĩnh nhưng nói xong câu đó, trong lòng Trương Liêm không khỏi phát run.

Thiếu nữ gật đầu tỏ ý tán thành, "Như vậy là tốt! Ta chẳng phải là quỷ, càng không phải là sư thư Tưởng Hồng Anh mới từ trong mộ địa hiện lên! Ta cũng tên là Hồng Anh nhưng không phải là họ Tưởng mà là họ Thi."

Cô ta liếc nhìn Trương Liêm rồi nói tiếp, "Tưởng Hồng Anh là sư thư của ta, nghe nói sư thư bị phụ mẫu ép gả cho người mà sư thư không muốn nên tự vận. Nhưng ta biết sư thư có thuật tự bế khí rất giỏi, làm cho mình ngừng hô hấp giả chết mà thôi. Chiều nay người ta mang Hồng Anh thư thư đi chôn, theo kế hoạch thì tới canh ba ta sẽ đến đào quan cứu lên, ai biết Tiểu Tam đã làm xong việc rồi và điều kỳ quặc là trong quan tài lại là ngươi chứ không phải là Tưởng Hồng Anh."

Trương Liêm nghe chuyện, trong lòng bán tín bán nghi hỏi, "Vậy thì vị Tưởng cô nương ở đâu?"

"Ai biết? Vì thế ta mới hỏi ngươi."

Tử y thiếu nữ nói thêm, "Nhưng vừa rồi nghe câu chuyện giữa ngươi với tên trộm Tiểu Tam thì ngay cả bọn chôn sống ngươi là ai cũng không biết, đương nhiên càng không biết Tưởng thư thư của ta ở đâu."

Cô ta dừng một lúc rồi lại tiếp, "Ngươi còn có một tên thư đồng nữa là hay đấy, có khi hắn biết sư thư của ta đang ở đâu cũng chưa biết chừng! "

Trương Liêm nghe đối phương nói vậy chỉ biết gật đầu bừa đi mặc dù trong lòng đầy nghi vấn.

Tử y thiếu nữ chợt quay sang nhìn chàng hỏi, "Ngươi có thể kể cho ta biết tới đây làm gì và trường hợp ngộ hại xảy ra thế nào không?"

Trương Liêm chần chừ một lúc rồi miễn cưỡng kể lại chuyện mình đi du học ngang qua Cô Tô ghé bến Phong Kiều thưởng cảnh, nghĩ đến bài thơ của Trương Kế mới chờ đến bán dạ chung thanh đến Hàn Sơn tự để thử nghiệm cảm xúc của mình, rồi gặp bốn tên côn đồ Vô cớ hành hung.

Tử y thiếu nữ nghe xong câu chuyện thì trầm ngâm không nói gì.

Lúc bấy giờ đã vang lên tiếng gà gáy canh đầu.

Thiếu nữ như sực nhớ ra điều gì, nàng nói, "Chết rồi! Ta bỏ quên cái túi phải quay lại lấy đã. Ngươi cứ đi thẳng là tới Phong Kiều. Bất luận thế nào cũng hãy đến Hàn Sơn tự chờ ta!"

Dứt lời không chờ đối phương kịp phản ứng vội quay người phóng đi.

Thấy tử y thiếu nữ bỏ đi một cách vội vàng như vậy, Trương Liêm sực nghĩ đến loài ma quỷ vốn rất sợ tiếng gà, khắp người bỗng nổi gai.

Đứng phát ngơ ra hồi lâu, Trương Liêm trấn định lại nghĩ thầm, "Dù sao thì nữ quỷ đó đã đi rồi, muốn hại ta cũng không được nữa."

Nghĩ đoạn nhằm hướng Phong Kiều tiếp tục hành trình.

Mới đi được mấy bước, chợt thấy một nhân ảnh từ trước mặt chạy tới rất nhanh. Bấy giờ trời còn chưa sáng hẳn, trong lòng Trương Liêm vốn đã sợ, thấy người định quay lưng bỏ chạy nhưng người kia đã cười hi hi. Trương Liêm nhìn kỹ lại, thấy đối phương là một thiếu niên chỉ mới mười lăm, mười sáu tuổi không lớn hơn tên thư đồng của mình bao nhiêu, ăn mặc chỉnh tề, tuy lạ mặt nhưng nghe giọng nói chàng nhận ra người đó là ai, mừng quýnh lên, "Có phải công tử là ân nhân Tiểu Tam không?"

Thiếu niên cười đáp, "Ngươi nhớ được như vậy là tốt, nhưng đừng gọi ân nhân nghĩa nhân gì cả cho khó nghe."

Trương Liêm ngạc nhiên hỏi, "Vậy thì tại hạ biết xưng hô thế nào?"

Tiểu Tam không trả lời mà lại hỏi, "Tiểu đồng của ngươi tên là gì?"

Trương Liêm đáp, "Hắn là Trương ích Trí."

Tiểu Tam chợt đổi cách xưng hô, "Bây giờ tôi sẽ lấy tên hắn, công tử cứ gọi tôi là ích Trí."

Trương Liêm kinh dị kêu lên, "Sao lại thế được? Tại hạ đâu dám Vô lễ với ân nhân? Hơn nữa tại hạ cũng chính đang đi tìm ích Trí đây! "

Tiểu Tam chợt nghiêm mặt nói, "Tôi nói điều này Trương công tử đừng buồn, mới rồi tôi đã tới Phong Kiều thấy chỉ có một chiếc du thuyền đậu riêng ra một chỗ, trên đó có hai nữ phu thuyền bị hiếp sát."

Trương Liêm phát run hỏi, "Hai nữ phu thuyền đó bao nhiêu tuổi? ăn mặc thế nào?"

"Một vị ngoài ba mươi tuổi, y phục màu xám và một thiếu nữ mới mười lăm mười sáu bận thanh y nhưng đều bị xé rách nát cả, có lẽ là hai mẹ con."

Trương Liêm mặt tái nhợt lại hỏi, "ân nhân có thấy một tên thư đồng chừng mười lăm mười sáu tuổi không?"

Tiểu Tam lắc đầu, "Trừ hai người chết trên thuyền chẳng còn thấy ma nào nữa."

Hắn chợt vỗ trán nói thêm, "à quên! Trên thuyền còn có một chiếc đàn và mấy cuốn sách."

Nghe tới đó, Trương Liêm cảm thấy mắt tối sầm, thân ảnh lảo đảo như sắp ngã.

Tiểu Tam vội giang tay đỡ lấy dìu chàng đứng thẳng dậy rồi ôn tồn nói, "Nếu vậy chắc chiếc thuyền đó đúng là thuyền của hai chủ tớ công tử rồi. Tuy vậy tên thư đồng chưa chắc đã chết, đừng lo vội!"

Trương Liêm nấc lên một tiếng, nước mắt trảo ra nói, "ích Trí từ nhỏ đã bầu bạn với tại hạ đến nay, tình quyến luyến chẳng khác gì anh em ruột. Nếu như nó gặp tai họa... "

Chàng dừng một lúc rồi nói tiếp, "Ngoài ra việc hai mẹ con nhà thuyền bị hiếp sát, chủ tớ chúng ta tránh sao khỏi bị nghi ngờ."

Tiểu Tam gật đầu nói, "Công tử lo lắng như thế cũng phải. Nếu tên thư đồng còn sống, căn cứ vào hiện trạng trên thuyền người ta thể nào cũng nghi vấn hai chủ tớ là thủ phạm đã hãm hiếp rồi giết hai nữ phu thuyền kia. Vì thế chẳng những công tử không thể đến Phong Kiều mà còn phải cải trang diện mạo đi một chút thì hơn."

Trương Liêm bấy giờ đầu óc bấn loạn chẳng nghĩ ra được chủ trương gì, gật đầu nói, "Vâng, xin cứ làm theo lời ân nhân.

Tiểu Tam hừ một tiếng, nói, "Ngươi lại dùng từ khách sáo rồi! Hãy nhớ cho kỹ, bây giờ ta chẳng là ân nhân, nghĩa nhân gì với ngươi hết, từ nay trở đi, ta là Trương ích Trí hiểu chưa? Cứ gọi là là Trí nhi là được."

Trương Liêm đành phải nghe theo, nói, "Tại hạ đã quen gọi là ích Trí, gọi Trí nhi khó nghe lắm, cứ xưng hô như cũ cũng được Nhưng người nhất định sắm vai thư đồng của tại hạ, rốt lại có dụng ý gì?"

Tiểu Tam cười đáp, "Ta biết rằng nha đầu họ Tưởng kia nhất định sẽ quay lại đây tìm ngươi mới nghĩ cách lợi dụng việc này trị cho cô ả một mẻ, như thế chẳng hay lắm sao?"

Nói rồi cười lên một tràng hô hố.

Trương Liêm là người nhân hậu, thấy đối phương lợi dụng mình với ý đồ không tốt như thế thì trong lòng hết sức bất bình.

Nhưng nghĩ dù sao người ta cũng là ân nhân cứu mạng mình nên không dám phản đối gay gắt, chỉ tìm lời khuyên giải, "ân nhân sai rồi! Cô ta nói tên mình là Thi Hồng Anh chứ không phải họ Tưởng. Hơn nữa đó chỉ là một nữ quỷ, vừa rồi khi nghe tiếng gà gáy liền hoảng sợ bỏ đi ngay, bây giờ trời đã sáng đâu còn dám xuất hiện nữa?"

Tiểu Tam cười to nói, "Công tử bị yêu nữ đó mê hoặc rồi! Tôi dám khẳng định thị là Tưởng Hồng Anh quyết không sai."

Trương Liêm vẫn lắc đầu nói, "Cho dù như thế thì tại hạ vẫn thấy không thỏa đáng."

Tiểu Tam xẵng giọng, "Làm gì mà không thỏa đáng? Ngươi sợ yêu nữ đó trúng kế hay sao?"

Trương Liêm cười khổ đáp, "Không phải thế, chỉ là..."

Tiểu Tam giận dữ ngắt lời, "Ngươi đừng nói nhiều nữa! Yêu nữ đó làm hỏng việc của ta, đuổi ta chạy suốt đêm, lại còn hủy mất chiếc xẻng làm ăn nữa, ta nhất định phải báo thù."

Trương Liêm không biết trong giang hồ tối ky việc hủy mất binh khí, cười nói, "Cô ta đuổi ân nhân nhưng chưa hại gì Còn chiếc xẻng đó thì đáng bao nhiêu? Có thể mua cái khác."

"Không được! Ngươi chẳng hiểu quái gì đâu, cứ việc theo ta là được!"

Trương Liêm ngạc nhiên hỏi, "ân nhân muốn tại hạ đi đâu?"

"Đến nhà của lão trọc phú Tưởng Thụy Sinh."

Trương Liêm lại càng kinh dị, "Sao lại thế? ân nhân đã đào mộ con người ta, nay còn dám đến nhà người ta nữa sao?"

Tiểu Tam cười khinh khỉnh đáp, "Có gì mà không dám? Người đào mồ nữ nhi lão súc sinh đó là Tiểu Tam chú không phải là ích Trí. Hơn nữa có ai tin rằng thư đồng của một vị tướng công phong độ như ngươi lại là kẻ đào mồ trộm của?"

Trương Liêm càng nghe càng hiểu rõ bản chất xấu xa ti tiện của con người này, trong lòng thầm nghĩ, "Chỉ nhìn vẻ ngoài thôi, không ai tin rằng một thiếu niên gầy bé và còn măng sữa này lại đi làm cái nghề thương luân bại lý ấy."

Mặc dù là ân nhân cứu mạng mình nhưng hắn không phải là người chính nhân quân tử. Nếu để mặc hắn dắt mũi thì chẳng những nhục đến gia môn mà sau này không biết làm cách nào để thoát khỏi vòng cương tỏa của hắn.

Nghĩ tới đó, lòng chàng phát run, vội nói, "Tại hạ không đi đâu!"

Tiểu Tam nhíu mày hỏi, "Sao lại không đi!"

Vì chưa chuẩn bị trước nên Trương Liêm không biết trả lời thế nào, liền buột miệng nói, "Vị Thi cô nương đã hẹn với tại hạ sẽ đợi ở Hàn Sơn tự."

Tiểu Tam hừ một tiếng nói, "Như thế không được! Bất luận thế nào ngươi cũng phải đi với ta đến nhà Tưởng Thụy Sinh!

Trương Liêm trong lòng đã quyết liền chắp tay nói, "ân cứu mạng của ân nhân, tại hạ sau này nhất định sẽ đền đáp.

Chỉ mong ân nhân đừng bức bách tại hạ làm điều trái với lương tâm. Hơn nữa việc đó đối với ân nhân cũng chẳng có gì tốt đâu!

ánh mắt Tiểu Tam bỗng loé lên tia tàn độc. Hắn dằn giọng, "Chỉ cần ngươi đến nhà chứ ai lấy mạng đâu mà sợ?

Ngươi vì quyến luyến yêu nữ đó mà chẳng đếm xỉa gì đến ân nhân nữa sao?"

Trương Liêm bị mắng lòng rất đau, nhưng quyết định giữ danh dự, chàng vẫn kiên nghị đáp, "Tính mạng này được ân nhân cứu mạng, nên có thể lấy đi bất cứ lúc nào cũng được, nhưng bảo tại hạ cùng đến nhà của cô nương bất hạnh đó với ý định phục thù thì quyết không thể tòng mệnh! "

Tiểu Tam thấy đối phương kiên quyết như vậy, biết không thể cưỡng ép được liền nghĩ cách khác, dịu giọng nói, "Ai bảo ta có ý định phục thù? Ngươi có biết ta muốn đến nhà Tưởng Thụy Sinh để làm gì không?"

Trương Liêm lắc đầu.

Tiểu Tam cười nói, "Ta chỉ có ý báo cho lão Tưởng Thụy Sinh biết nữ nhi lão ta đã sống lại."

Trương Liêm nghĩ rằng đó là ý tốt, nhưng báo tin như vậy thì có ích gì? Nếu cô ta sống lại thì trước sau gì cũng tìm về nhà, hơn nữa nếu đúng như lời tử y thiếu nữ nói, vì bị cha mẹ ép duyên nên Tưởng Hồng Anh giả vờ tự vận, thế nào cô ta cũng tìm cách dàn xếp sự việc này. Nếu gia đình cô ta biết, lại tiếp tục đưa nữ nhi mình đi bán gả, họa chẳng vì mình mà gây thêm tội nghiệt hay sao?

Ngoài ra nếu lộ chuyện để Tưởng Thụy Sinh biết Tiểu Tam chính là người rắp tâm đào mộ nhi nữ mình lấy của, hóa chẳng phải tự chui đầu vào lưới.

Nghĩ lui nghĩ tới, chàng liền đưa ý định này nói rõ ra.

Tiểu Tam nghe xong ngẩn ra một lúc rồi cười nói, "Ngươi nghĩ như vậy cũng không sai, đúng là người đọc nhiều sách có khác. Thôi được! Ngươi cứ tới Hàn Sơn tự gặp yêu nữ đó đi. Ta khắc có cách của mình."

Trương Liêm chợt lo lắng hỏi, "Hàn Sơn tự cách Phong Kiều không xa, vậy có nên cải trang không?"

Tiểu Tam ngắm nghía Trương Liêm một lúc rồi lấy ra một cái túi nhỏ lục tìm trong đó một đôi long mày giả cười nói, "Đôi mày của ngươi thanh tú như thế, chỉ cần gắn cái này vào là trông biến dạng đi ngay, ngươi sẽ trở thành một thiếu niên mày thô mắt lớn, nếu không nhìn kỹ thì chẳng nhận ra đâu!"

Nói xong dán đôi mày rậm chồng lên cặp mi thanh tú của Trương Liêm, vẽ cho chàng đường tới Hàn Sơn tự rồi một mình bỏ đi.

Mới sáng tinh mơ nhưng trên bến Phong Kiều đã thấy một đám đông người đủ sắc màu đứng lố nhố.

Đám đông này một số là người bản địa, còn phần đông là du khách đến vãn cảnh, nghe tin ở đây phát sinh án mạng nên tụ tập đến xem.

Vì Hàn Sơn tự cách Phong Kiều không xa, Trương Liêm lại không thắng được tính hiếu kỳ nên cũng bị hút vào đám đông.

Chàng chen trong vòng người, chỉ thấy trên bãi có hai tử thi được lấy chiếu phủ lên nhưng đầu và chân vẫn lộ ra, có thể nhận được chính là mẹ con người đã chèo thuyền cho chàng hôm qua.

Chiếc du thuyền đỗ sát bến sông. Trương Liêm thấy rõ cây đàn và chồng sách vẫn để trên bàn giữa thuyền.

Chiếc thuyền so với hôm qua không có gì thay đổi, chỉ có khác là hai tử thi đã được chuyển lên bến.

Mẹ con phu thuyền đều có nhan sắc, đặc biệt là thiếu nữ, không ngờ vì chèo thuyền cho chàng mà gặp phải thảm cảnh thế này, bây giờ ích Trí không biết sống chết thế nào và lưu lạc nơi đâu.

Nghĩ tới đó mắt chàng bỗng rớm lệ, nhưng sợ người ta sinh nghi nên cố nén lòng để khỏi thương tâm.

Lại đưa mắt nhìn cây đàn và chồng sách của mình mà không thể lấy được, chàng lại thấy xót xa.

Đột nhiên có tiếng thanh la truyền đến, rồi chẳng bao lâu từ phía thành Cô Tô có một đoàn người rầm rộ tiến tới.

Phút chốc đến gần mới thấy rõ đoàn người khiêng hai chiếc kiệu, trước sau có tiền hô hậu ủng cả thảy không dưới ba chục người, chỉ nhìn qua cũng biết người của phủ quan.

Vòng người lập tức giãn ra cho nhà chức trách đến kiểm tra hiện trường.

Từ trong kiệu bước ra hai vị quan viên, theo sắc phục. Trương Liêm có thể phân biệt một người là huyện lệnh và người kia là quan biện sự.

Chàng thầm nghĩ, "Hai vị này đúng là phụ mẫu của dân, còn sớm thế này đã có mặt ở hiện trường, chắc sẽ nhanh chóng tìm ra thủ phạm! "

Chỉ thấy một viên bổ đầu đến gần vị quan biện sự nói nhỏ mấy câu, vị này gật đầu rồi chợt quát to ra lệnh, "Khám nghiệm tử thi!"

Tên bổ đầu cúi đầu dạ ran một tiếng, vội vàng đến mở hai chiếc chiếu phủ trên hai tử thi.

Cảnh tượng rùng rợn thương tâm hiện rõ trước mắt mọi người, hai nữ nhân y phục bị xé nát gần như trần truồng, đôi mắt mở trừng không còn thần sắc hướng lên trời như vẫn còn oán trách.

Một tiếng kêu kinh sợ thốt lên từ miệng đám đông.

Trương Liêm bất giác nhíu mày, thầm rủa vị quan biện sự kia hồ đồ, đã biết rõ nạn nhân là nữ mà còn hành động thất đức như vậy.

Vị quan huyện lệnh ho khan một tiếng hỏi, "Vụ huyết án này, quan huynh nghĩ thế nào?"

Viên biện sự bước tới gần hai tử thi nhìn một lúc rồi gật đầu đáp, "Đây là vụ hiếp sát, không có gì cần nghi vấn, nhưng không biết chúng giết người bằng thủ đoạn nào vì không thấy thương tích."

Tên bổ đầu vội bẩm, "Hai người này trước tiên bị điểm huyệt, sau đó bị hiếp cho đến chết."

Viên huyện lệnh không biết điểm huyệt là gì, vuốt râu hỏi, "Điểm huyệt là thủ thuật gì vậy? Ngươi làm cho bổn quan xem!

Trương Liêm không muốn chứng kiến việc điều tra Vô tích sự đó nữa, quay người bỏ đi.

"Đứng lại!"

Chừng như đã để ý từ trước, một tên sai dịch liền nhảy tới chặn trước mặt chàng, hùng hổ quát, "ở đây không ai thoát khỏi nghi án, không cho phép người nào rời khỏi hiện trường."

Nói xong liền rút kiếm ra đầy vẻ đe dọa.

Trương Liêm trong lòng còn hoang mang, nay thấy tên nha dịch chặn lại thì càng hoảng hốt, còn chưa kịp nói câu gì thì chợt thấy từ trong đám đông có một tên hán tử nhảy bổ ra chỉ vào mặt chàng nói, "Tiểu tử này sao lại ở đây?"

Giọng hắn cao lanh lảnh đến nỗi đám đông đang xem tên bổ đầu biểu diễn thủ pháp điểm huyệt đều quay lại nhìn.

Trương Liêm lại càng rối trí.

Tên hán tử sấn đến trước mặt chàng, cười hô hô nói, "Thì ra tên tiểu tử này dán đôi mày giả! RÕ ràng ác tặc tâm hu rồi! Nếu không phải chính hung, nhất định hắn cũng liên quan đến vụ án!"

Trương Liêm nghe giọng nói, đến lúc này mới nhớ ra hắn là lão tứ đã đề xuất chủ ý chôn sống mình đêm qua.

Như vậy là đã rõ, bốn tên hung đồ đó đã gây ra vụ thảm án này và tìm cách vu vạ cho chàng.

Trương Liêm chưa biết nên giải thích thế nào thì trước mặt chợt hoa lên, đôi mày giả đã bị tên lão tứ bóc mất.

Tên sai dịch liền cao giọng nói, "Bẩm huyện thái gia! Tiểu tử này có khả năng là hung thủ gây ra cuộc hiếp sát!"

Hàng trăm đôi mắt đổ dồn vào Trương Liêm.

Chàng tức giận quát lên, "Ngươi không được hồ ngôn!"

Tên sai dịch hừ một tiếng, chất vấn, "Nếu ngươi không phải là hung thủ thì can gì phải cải trang giả dạng, lại còn định chuồn khỏi đây nữa?"

Lão huyện lệnh trầm giọng quát, "Giải phạm nhân vào đây!"

Bạn đang đọc truyện *Chức Cẩm Đồ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Duyên ngộ nữ hiệp

Trương Liêm đầu óc rối bời không biết đối đáp tên sai dịch thế nào.

Chàng định nói thực đôi mày giả là do Tiểu Tam dán vào nhưng giải thích như thế cũng không thỏa đáng vì chính chàng cũng sợ bị nghi ngờ là hung thủ của vụ dâm sát nên mới theo lời tên trộm cải trang như thế, nếu giải thích dài dòng thì chỉ sợ càng tăng nỗi nghi ngờ, hơn nữa còn liên luỵ đến ân nhân, đó không phải là hành động của người chính nhân quân tử.

Còn đem chuyện mình bị tặc nhân hãm hại kể ra thì không thể chỉ một vài câu mà nói hết, hơn nữa hoàn toàn không có chứng cứ, tránh sao khỏi mọi người đều cho là chuyện hoang đường?

Chàng chỉ biết hối hận chính mình đã ngu ngốc tự chui đầu vào rọ, lẽ ra không nên tới đây mới phải.

Nhưng nói gì thì cũng là sự đã rồi, chàng chỉ biết nuốt hận bước theo tên sai dịch.

Đột nhiên lúc ấy Trương Liêm thấy một nhân ảnh màu trắng lướt tới, chỉ phất tay là điểm ngã tên sai dịch. người đó liền cắp lấy chàng lao vút khỏi đám người phóng như bay về hướng thành Cô Tô.

Giữa thanh thiên bạch nhật, lại ở chỗ đông người mà dám cướp tội phạm ngay trước mũi huyện quan!

Cả lão huyện lệnh lẫn viên biện sự nhất thời ngẩn mặt ra, phải một lúc mới trấn tĩnh lại, quát lên ra lệnh cho bọn thủ hạ, "Còn giương mắt nhìn gì nữa? Đuổi theo mau!"

Mười mấy tên lính lệ, sai dịch vội cuống cuồng đuổi theo.

Nhưng bạch y nhân đã như làn gió lướt đi, phút chốc đã cách xa mấy dặm còn đuổi sao cho kịp?

Gần tới chân thành, bạch y nhân rẽ sang một cánh rừng đi vào một ngôi cổ miếu đặt Trương Liêm xuống, tức giận nó i, "Ngươi thật đáng chết! "

Trương Liêm bây giờ mới thấy người cứu mình là một bạch y thư sinh liền chắp tay nói, "Đại ân cứu mạng không dám nói lời cảm tạ, xin nhận của tiểu đệ một lạy! "

Nói xong quỳ xuống giập đầu.

Bạch y thư sinh đỏ mặt nói, "Đứng lên đứng lên! Ngươi thật hồ đồ, ngay cả ta cũng không nhận được, chẳng trách gì bỏ lời ta nói ngoài tai, tự chui đầu vào thòng lọng!"

Bấy giờ Trương Liêm mới nhận ra bạch y thư sinh chính là tử y thiếu nữ Thi Hồng Anh hóa trang, mừng rỡ nói, "Thì ra là Thi tỷ tỷ! Cải trang thành nam nhân như thế, làm sao tiểu đệ nhận ra được?"

Thi Hồng Anh gỡ trên vai chiếc túi vải để xuống nền miếu, mở túi lấy ra một bộ y phục nữ nhân đưa cho Trương Liêm nói, "Ngươi mau thay đồ đi!"

Trương Liêm ngạc nhiên nói, "Nhưng đây là y phục... "

Thi Hồng Anh vội ngắt lời, "Bây giờ ngươi phải giả dạng nữ nhân mới mong thoát khỏi đây được, mặc vào nhanh lên!"

Nói xong lấy ra một bộ y phục khác đi vào sau điện.

Trương Liêm không nghĩ ngợi gì thêm liền thay y phục trở thành một thanh y thiếu nữ, vì tầm vóc chàng không lớn, mặt lại trắng trẻo tuấn tú nên chẳng khác bao nhiêu.

Lát sau Thi Hồng Anh từ hậu điện đi ra trở lại nguyên dạng tử y thiếu nữ như trước.

Thi Hồng Anh giúp Trương Liêm sửa sang đầu tóc lại một chút rồi thu nhặt y phục bỏ vào túi đeo trên vai, nhoẻn miệng cười nói, "Xem cũng tàm tạm đấy! Bây giờ chúng ta tìm nơi điểm tâm đã, mọi chuyện khác sẽ tính sau!"

Trương Liêm thấy bụng cũng đã đói, liền gật đầu, "Tiểu đệ xin nguyện làm theo lời Thi tỷ tỷ! "

"Đừng gọi ta là Thi tỷ tỷ. Từ nay ta là Hồng Châu, còn ngươi là Cẩm Tú. Hãy nhớ cho kỹ kẻo bị lộ thì phiền đấy!"

Trương Liêm vẫn chưa hết băn khoăn, "Chỉ sợ tiểu đệ đi đường không giống!"

Thi Hồng Anh nghiêm giọng, "Lại tiểu đệ rồi! Nên biết bây giờ quan binh đang giăng lưới chờ ngươi đó, phải hết sức cẩn thận mới được! "

Rồi hạ giọng nói thêm, "Đi đường ngươi chỉ cần bước chân ngắn lại một tí là được, không dễ nhận ra đâu. Hơn nữa cũng chỉ là tạm thời."

Hai tỷ muội rời cổ miếu đủng đỉnh đi vào thành. Trương Liêm nhận thấy bọn lính canh đông hơn thường lệ, nhìn hành nhân xoi mói thì không khỏi kinh sợ, may là chúng không để ý nhiều đến nữ nhân nên không xảy ra sự cố gì.

Qua khỏi thành môn, Thi Hồng Anh mới nói, "Đừng sợ! Ngươi càng sợ càng dễ bị lộ, bởi thế phải rất bình tĩnh mới được! Chính là ngươi tự chuốc lấy phiền phức đó thôi! Nếu nghe lời ta đến Hàn Sơn tự thì có việc gì đâu?"

"Đó là vì tiểu đệ, à tiểu muội nghe lời Tiểu Tam. ân nhân cũng là do hảo ý chẳng ngờ vì chuyện đó mà sinh rắc rối."

Thi Hồng Anh giận dữ nói, "Ngươi còn cho rằng hắn hảo ý ư? Tiểu tử đó là đồ đệ của lão quỷ Lục Tam Nguyên, không phải sinh sống bằng nghề đào mồ trộm mả đâu, chẳng biết hắn phát hiện ra trong mộ ta có vật gì mà dám to gan đào lên như vậy."

Trương Liêm đã nghe Tiểu Tam khẳng định việc này nhưng chàng vẫn còn hoài nghi, bây giờ nghe Thi Hồng Anh nói thế liền truy bức, "Như vậy là Hồng Châu thư thư thừa nhận ngôi mộ đó là của mình chứ không phải của vị Tưởng Hồng Anh cô nương nào cả."

Thi Hồng Anh ngẩn mặt lúng túng, "Cái này, thôi được, nói thật cho ngươi biết cũng chẳng sao. Đúng là ta giả chết rồi bị đem chôn xuống mộ, nhưng họ của ta đúng là họ Thi chứ không phải họ Tưởng đâu. Tin hay không thì mặc ngươi."

Trương Liêm biết trong chuyện này có điều gì bí ẩn, nhưng dù sao thì cũng chẳng liên quan gì đến mình nên chẳng tiện cật vấn nhiều.

Hai người vừa định rẽ vào một tiểu điếm thì chợt nghe phía sau có người nói, "Lão nhị, ngươi xem hai cô ả này có khác thường không?"

Một giọng khác tiếp lời, "Chẳng những khác thường mà dễ nhận ra cô ả bận thanh y bên trái đích thực là nam nhân!"

Trương Liêm nghe nói cả kinh, hai chân nhũn đi, nếu không có Thi Hồng Anh đỡ thì có lẽ đã khuỵu xuống rồi!

Thi Hồng Anh nhìn vào tiểu điếm rồi cao giọng nói, "Ta xem tiểu điếm này không được sạch sẽ, chúng ta hãy đến nơi khác đi!"

Nói xong kéo tay Trương Liêm đi ngược lại.

Cô ta xử lý như vậy quả là rất cao minh, vừa nhằm mục đích nhận rõ dung mạo của kẻ theo dõi vừa làm đối phương bất ngờ khó lòng ứng biến kịp.

Mới quay lại, Trương Liêm lướt mắt rất nhanh, thấy hai người nói gồm một tên đại hán chừng ba mươi tuổi có đôi mày rậm lưng đeo trường kiếm và một người ăn vận theo lối nông phu tuổi độ tứ tuần.

Tên trung niên đại hán mi rậm không phải ai khác, chính là tên được xưng là lão tứ có sáng kiến chôn sống Trương Liêm và vừa rồi cũng chính hắn đã bóc đôi mày giả do Tiểu Tam dán lên mắt chàng.

Hai tên này thấy hai thiếu nữ quay lại quá bất ngờ nên đứng ngẩn ra không biết nên quay lại hay đi tiếp.

Ngang qua mặt chúng, Thi Hồng Anh bĩu môi xì một tiếng khinh bỉ, biết chắc đối phương thế nào cũng bám theo, nói nhỏ vào tai Trương Liêm, "Đừng sợ, ta thừa sức đối phó với hai tên này."

Trương Liêm đã can đảm hơn, thấp giọng nói, "Chính hai tên này nằm trong số bốn tên cẩu tặc chôn sống tiểu đệ, riêng tên đại hán mang kiếm gọi là lão tứ vừa rồi vu vạ cho tiểu đệ đó!"

Thi Hồng Anh à một tiếng nói, "Đừng ngoái đầu lại! Ta sẽ dụ chúng đến một nơi vắng vẻ để bắt lại truy hỏi, có thể từ đó mà lần ra được kẻ đầu sỏ sai khiến chúng."

Trương Liêm gật đầu.

Cả hai đi xuyên qua mấy dãy phố tới một cổng thành phụ, mới ra khỏi thành chưa được mười trượng, quay lại đã thấy hai tên lúc nãy vẫn bám theo đã ra khỏi cổng thành.

Thi Hồng Anh bất ngờ kéo tay Trương Liêm đứng lại.

Hai tên hán tử do dự một lát rồi tiếp tục tiến lên.

Chờ chúng đến gần, Thi Hồng Anh bất thần quay lại lạnh giọng hỏi, "Hai tên cẩu tặc các ngươi bám theo bổn cô nương làm gì?"

Tên giả dạng nông phu nói, "Chúng ta muốn tiễn các cô một đoạn đường tới chỗ thích hợp thôi mà!"

Rồi quay lại vẫy tay tên hán tử mi rậm, "Lão tứ lên đi! Nữ nhi đó vừa hé nhụy đấy."

Tên này cười khùng khục đáp, "Nhưng chỉ được một thì ăn thua gì? Nhị ca đâu phải là người biết nhường nhịn? Tới phiên tiểu đệ thì cũng đã tả tơi rồi."

Những lời bóng gió đó chẳng những Trương Liêm nghe không hiểu mà cả Thi Hồng Anh là thiếu nữ mới lớn chưa từng trải sự đời nên chẳng biết ẩn ý là gì.

Tuy nhiên cô ta đoán rằng từ cửa miệng bọn hung đồ này thì không mong gì có lời nào tốt lành, nên đẩy Trương Liêm về phía sau nói, "Tú muội hãy xem ta giáo huấn bọn cẩu tặc này!"

Tên giả dạng nông phu quay lại nhìn tên mi rậm nói, "Khâu lão tứ, giao món hàng giả cho ngươi, còn hàng thật thì để phần ta!"

Rồi cất một tràng cười khả ố, hắn sấn tới trước mặt Thi Hồng Anh vung trảo chộp vào ngực cô ta.

"Hô hô! " tên hán tử mày rậm cười tán thưởng.

Thi Hồng Anh đỏ bừng mặt quát lên một tiếng phất nhanh tay phải, phi trảo lập tức từ ống tay áo phát ra.

Ai biết được một thiếu nữ dung mạo như thiên tiên lại tiềm ẩn vũ khí giết người trong tay áo?

Vì song phương chỉ cách nhau có một bước, tên nông phụ lại xuất thủ trước không kịp đề phòng, bàn tay chưa chạm được tới ngực đối phương thì đã rú lên một tiếng, cả bộ ngực bị phi trảo xé toang!

Thấy thân thể tên giả dạng nông phu bầy nhầy máu thịt, gan ruột lòi cả ra ngoài, Trương Liêm cũng rú lên nhắm mắt lại không dám nhìn.

Thi Hồng Anh đá thi thể tên nông phu đang từ từ đổ xuống sang một bên, vẫy tên hán tử mi rậm nói, "Khâu lão tứ! Ngươi cũng tới đây!"

Tên này tận mắt chứng kiến tử y thiếu nữ vừa xuất thủ đã giết chết nhị ca của mình thần tốc và ác độc như thế, biết mình không phải là địch thủ, nghiến răng gào lên, "Yêu nữ! Mau phục danh tánh ra!"

Thi Hồng Anh cười đáp, "Danh tánh của bổn cô nương há có thể nói cho ngươi biết? Ta muốn ngươi tới đây thì cứ tới đã!

Tên hán tử mày rậm hừ một tiếng nói, "Yêu nữ ngươi nếu có bản lĩnh thì cứ đứng đó chờ một lát!" lời chưa dứt đã quay người vội vã bỏ đi.

"Định chuồn ư?"

Thi Hồng Anh lao mình chặn trước mặt tên lão tứ, tên này hoảng hốt nhảy tránh sang bên rồi cắm đầu chạy. Thi Hồng Anh còn nhanh hơn nữa, vừa phi thân cắt ngang đường đối phương vừa phất nhanh tay áo. Tên hán tử mày rậm rú lên một tiếng rồi ngã sấp mặt xuống táng mệnh đương trường.

Phi trảo phát hai lần lấy hai mạng người, hơn nữa chết rất thảm khiến Trương Liêm kinh tâm động phách, run lập cập nói, "Tỷ tỷ, sao độc ác thế? Hai người đó chưa hẳn đã phải chịu tội chết."

Thi Hồng Anh ngắt lời, "Con mọt sách ngươi biết gì mà nói? Hai tên này là nanh vuốt của Tưởng Thụy Sinh, chẳng từ tội ác nào mà không nhúng tay vào. Bọn này đáng lẽ phải bị trừng trị từ lâu, rất có thể chúng cũng là hung thủ của vụ án ở Phong Kiều."

Trương Liêm ngạc nhiên nghĩ thầm, "Thi Hồng Anh đã tự nhận mình là người trong mộ, theo lời của Tiểu Tam thì cô ta là nhi nữ của Tưởng Thụy Sinh, sao bây giờ lại xưng hô với phụ thân mình bất kính như vậy? Phải rồi, cô ta từng nói rằng Tưởng Hồng Anh bị phụ mẫu ép duyên mà giả chết, như vậy đối phương là nạn nhân của Tưởng Thụy Sinh, không chừng ngoài việc ép duyên còn có ẩn tình nào khác. Thi Hồng Anh đã là người của Tưởng gia, rất có thể còn chịu sự hành hạ của bọn ưng khuyển này."

Nghĩ thế nên gật đầu nói, "Nếu tỷ tỷ đã biết rõ về chúng như vậy thì tiểu đệ không dám nói nữa, chỉ tiếc là giết cả hai tên thành ra không còn ai mà hỏi."

"Bọn này gồm có bốn tên xưng là Tô Châu tứ linh. Hai tên này chết, hai tên còn lại thế nào cũng đến. Chúng ta cứ tìm chỗ nấp chờ một lúc, lo gì không tóm được?"

Nói rồi dẫn Trương Liêm đi sang mé tả ẩn vào trong một đám cỏ rậm cách hiện trường chừng năm sáu trượng, đưa mắt nhìn về phía cổng thành quan sát.

Quả nhiên chẳng bao lâu đã thấy hai nhân ảnh vượt qua cổng phụ đi nhanh về phía hiện trường.

Tên hán tử đi trước kinh hãi kêu lên, "Hỏng rồi!" vừa nói vừa lao tới hai tử thi.

Thi Hồng Anh nói với Trương Liêm, "Tên đi đầu cao gầy là Lưu lão đại, còn tên kia thấp lùn đầu như quả bóng là Thích lão tam. Ngươi đừng sợ gì cả cứ nấp ở đây chờ để ta ra đó xem sao."

Trương Liêm vội nói, "Tốt nhất là đừng loạn sát."

"Cái đó thì chưa biết được. Thực tình thì ta chẳng phải là người lạnh máu giết người như tưởng đâu. Nhưng nếu kẻ khác muốn chết thì ta không còn cách nào khác. Ngươi đừng lo, và nhất là đừng để lộ mình, ta đi một lát sẽ về ngay!"

Dặn dò xong trườn sang trái vài trượng mới thong thả bước ra.

Thích lão tam ngưng thị nhìn Thi Hồng Anh rồi bỗng quay sang Lưu lão đại hớt hải nói, "Lão đại có nhớ lão nhị và lão tứ theo dõi hai đứa nữ nhân không?"

Thi Hồng Anh cướp lời, "Không sai! Chính hai tên đáng chết đó đã theo dõi bổn cô nương."

Rồi chỉ tay vào hai thi thể bầy nhầy.

Lưu lão đại biết sự việc đã trở nên nghiêm trọng vội rút ra một đoạn dây thừng dài chừng ba thước lớn bằng ba ngón tay dáng xù xì như một con rết lớn, lùi lại một bước đứng thủ thế, miệng gào lên, "Tiện nữ ngươi là ai?"

Thi Hồng Anh hừ một tiếng nói, "Trước hết bổn cô nương hỏi ngươi, ai đã ra lệnh cho các ngươi truy sát nhi tử của Thần kiếm thủ?"

Bấy giờ Thích lão tam cũng đã rút ra một con dao to bản, trầm giọng nói, "Có phải ngươi là con dâu của Trương lão tặc không?

Thi Hồng Anh đỏ bừng mặt quát lên, "Các ngươi có chịu nói không?"

Lưu lão đại cầm chặt đoạn thừng, cất giọng hùng hổ, "Cô nương có định uy hiếp người ta thì cũng nên coi mả dọn cỏ, hỏi xem chúng ta là nhân vật nào đã chứ?"

Thi Hồng Anh bĩu môi xí một tiếng, "Hừ, chỉ là loại nô gia mà cũng dám mạo xưng là nhân vật này nhân vật nọ nghe mà buồn nôn! "

Cô ta đã có chủ định từ trước, tin rằng chỉ có cho bọn này biết lợi hại mới chịu nói ra, lại không muốn kéo dài thời gian vì sợ có thêm người đến đối với Trương Liêm sẽ bất lợi.

Vì thế vừa nói dứt câu đã phi thân lướt tới hai tay áo cùng phất, lập tức hai đạo hàn quang một vàng, một trắng từ tay áo bắn ra phân biệt nhằm vào hai đối thủ.

"Kim ngân song trảo!"

Rốt cuộc Lưu lão đại cũng có chút kiến thức, hoảng hốt kêu lên, nhảy tránh sang một bước dài rồi vung sợi thừng múa lên như chong chóng ngăn cản ngân trảo đang uy mãnh chộp tới.

Trong lúc đó Thích lão tam chậm mất nửa bước bị kim trảo chộp tới trước ngực vội vàng vung đao chặn lại.

Nào ngờ Kim ngân song trảo chính là binh khí khắc tinh của các loại binh khí khác, thanh đao to bản vừa chạm vào kim trảo đã vang lên âm hưởng cực lớn bị gãy thành hai đoạn, cả người cũng bị chấn lùi tới năm sáu thước ngã bịch xuống.

Lưu lão đại thấy đồng bọn thất thủ liền xông vào ứng cứu nhưng Thi Hồng Anh một lần nữa xuất ngân trảo đánh ra.

Sợi Ngô công thằng vừa nhằm vào cánh phải Thi Hồng Anh nhưng chưa kịp tới mục tiêu thì đã bị ngân trảo chộp lấy chấn đứt làm ba đoạn!

Thích lão tam nhân khoảnh khắc quý giá đó vội đứng lên.

Lưu lão đại tay không binh khí chẳng còn tinh thần đâu mà chiến đấu vội đưa mắt ra hiệu cho Thích lão tam rồi cả hai cùng hú dài một tiếng phóng mình bỏ chạy.

Thi Hồng Anh biết đối phương phát tín hiệu cho đồng bọn, quát to một tiếng lao lên chặn đường.

Hai tên hán tử còn chưa kịp tới cổng thành thì bị chặn lại.

Thi Hồng Anh cất tiếng hỏi, giọng đầy vẻ đe dọa, "Các ngươi muốn sống hay muốn chết?"

Lưu lão đại thấy thân pháp của nữ sát tinh siêu phàm như vậy biết khó chạy thoát liền quát to, "Lão tam! Chúng ta liều mạng với tiện nữ này! "

Đồng thời vung chưởng xông vào như mãnh hổ.

Thi Hồng Anh cười nhạt nói, "Các ngươi mà cũng xứng ư?"

Dứt lời khẽ chao mình tránh ngay được chưởng lực của Lưu lão đại, thuận tay phát ra một trảo.

Lưu lão đại bị kim trảo chộp một đường từ vai xuống tới bụng, xương thịt vỡ vụn gục xuống trút hơi thở cuối cùng.

Thích lão tam định xông vào phối hợp phản công nhưng thấy lão đại đã chết thảm nên chẳng còn hồn vía nào nữa cắm cổ chạy vào cửa thành.

Hắn vừa tới cổng thì bị Thi Hồng Anh đuổi kịp chộp vào vai giật ngược lại làm ngã ngửa ra, trên vai trái máu tuôn đẫm áo.

Thi Hồng Anh hằn giọng, "Nếu không muốn đi theo ba tên đồng bọn thì mau trả lời câu hỏi của bổn cô nương đây!"

Thích lão tam thấy có cơ may giữ được mạng sống vội nén đau nói, "Cô nương, muốn hỏi gì, thì xin cứ hỏi!"

"Ai đã ra lệnh cho các ngươi truy sát nhi tử của Thần kiếm thủ?"

"Chúng tôi..."

Thích lão tam mới thốt lên được hai tiếng, chợt từ bên trong cổng thành lóa lên một tia chớp bắn tới, Thi Hồng Anh vừa nhìn lại thì đã thấy một mũi ngân châm cắm đúng vào yết hầu Thích lão tam, tên này phát ra mấy tiếng khùng khục rồi ngoẹo đầu xuống bất động.

Thi Hồng Anh kinh hãi nhảy vút lên tường thành định truy tìm hung thủ thì chợt nghe tiếng nói phát ra từ ngay bên trong cánh cổng, "Cô nương chẳng cần tìm, bổn nhân ở đây!"

Tiếp đó một người bước qua khỏi cổng thành đến bên cạnh thi thể Thích lão tam thì đứng lại.

Thi Hồng Anh đưa mắt nhìn xuống thấy người đó là một trung niên tú sĩ mình bận thanh bào, dáng vẻ phong lưu thoát tục.

Trung niên tú sĩ hơi cúi mình phất tay, lập tức mũi ngân châm bật khỏi yết hầu Thích lão tam bay tọt vào tay áo, từ vết thương một vòi máu phun ra.

Trung niên tú sĩ quay lại ngẩng lên nhìn Thi Hồng Anh cười nói, "Cô nương sử dụng Kim ngân song trảo huyền diệu như thế, tất là truyền nhân của lão Ma Cô, sao không xuống đây nói chuyện?"

Thi Hồng Anh thấy thủ pháp thu ám khí của đối phương cao minh như thế biết gặp phải cường địch liền ngầm vận công phòng bị, nhíu mày hỏi, "Ngươi là ai? Tại sao dám giết người diệt khẩu?"

Trung niên tú sĩ thản nhiên cười đáp, "Tên xuẩn tài đó thì biết được bao nhiêu mà cô nương tra hỏi cho nó phí công?

Bởi thế hắn có chết hay không cũng như nhau cả, chẳng qua bổn nhân giúp cô nương đỡ lãng phí thời gian thôi?"

Thi Hồng Anh biết đối phương giảo biện, hừ một tiếng nói, "Ai cần ngươi giúp?"

Trung niên tú sĩ trên môi hiện nụ cười dâm đãng nói, "Cần gì cô nương sai bảo chứ? Chỉ cần gặp một thiếu nữ xinh đẹp hiếm có như cô nương thì ai cũng có nghĩa vụ... "

Hắn chưa dứt lời bỗng quay ngoắt lại chạy bổ về phía rừng trúc nơi Trương Liêm đang ẩn mình.

Thi Hồng Anh phát hoảng kêu lên một tiếng rồi lao xuống tường thành đuổi theo, nhưng thân pháp của trung niên tú sĩ hết sức phi phàm, cô ta mới chạy được nửa đường thì thấy đối phương đã dừng lại bên rừng trúc.

Chợt nghe từ trong khu rừng vang lên tiếng cười kha kha và thanh âm một lão nhân nói, "Đỗ tú tài lâu nay vẫn mạnh khoẻ chứ?"

Tiếp đó một nhân ảnh bước ra đứng đối diện với trung niên tú sĩ.

Đó là một lão nhân thấp lùn chân tay ngắn cũn, đầu to tướng, râu mọc xồm xoàm, mình bận chiếc áo đen ngắn.

Thi Hồng Anh thấy lão nhân thì mừng rỡ kêu lên, "Bàn sư bá cũng tới đây ư?"

Hắc y lão nhân hừ một tiếng nói, "Nha đầu ngươi thật to gan! Dám gây sự với Nhuyễn cốt tú tài, chỉ sợ táng thân lúc nào không biết đó! Mau đưa người của ngươi tìm một nơi nào ẩn thân an toàn một chút, còn việc gì ở đây thì cứ để mặc ta lo liệu cho!"

Thi Hồng Anh đã từng nghe danh Nhuyễn cốt tú tài Đỗ Nhất Châm lừng danh khắp võ lâm là một nhân vật võ công thượng thặng nhưng cũng là tay bợm tình nổi tiếng, không ngờ chính hắn lại ở ngay trước mặt mình thì không khỏi giật mình chấn động.

Cô ta không dám nói gì thêm vội đi vào khu rừng trúc thấy Trương Liêm mặt tái nhợt ngồi phịch dưới đất, lo lắng hỏi, "Ngươi sao thế?"

Trương Liêm lắc đầu đáp, "Khi vị trung niên tú sĩ kia đến, không hiểu tại sao tiểu đệ bỗng bất tỉnh nhân sự, khi tỉnh lại thì đã thấy hắc y lão nhân đứng bên cạnh."

"Ngươi đã bị điểm huyệt đạo, để ta cõng ngươi chạy."

Thi Hồng Anh nói rồi liền kéo người Trương Liêm lên lưng, bấy giờ liền thấy trong rừng trúc bóng người thấp thoáng, kèm theo tiếng kình phong rít lên, biết ngay song phương đã động thủ với nhau.

Thi Hồng Anh chẳng nghĩ gì nữa, liền phóng chân cõng Trương Liêm chạy ra khỏi rừng trúc rồi vượt thành ra ngoài, nàng chạy một mạch thẳng đến bến sông, thuê một con thuyền lập tức rời bờ, lúc ấy mới thở phào nhẹ nhõm nhìn Trương Liêm nửa nằm nửa ngồi bên mạn thuyền hỏi, "Nhà ngươi ở đâu, trước tiên ta đưa ngươi về nhà rồi nói."

Trương Liêm lúc này đã định lại thần chí, thở dài một hơi nặng nề nói, "Hàn xá ở Hổ Đầu Nham, cách đây khá xa, thực không dám làm phiền cô nương."

Thi Hồng Anh hơi ngớ người nói, "Thế Hổ Đầu Nham có mấy người tên Trương Hành Vũ?"

Trương Liêm nghiêm nét mặt đáp, "Hổ Đầu Nham chẳng phải là địa phương rộng lớn, chỉ có một mình gia nghiêm tên húy Hành Vũ."

Thi Hồng Anh cười nói tiếp, "Nói như thế thì lệnh tôn phải chính là Thần kiếm thủ, nhưng vì sao ngươi đến một chút võ công cũng không biết?"

Trương Liêm nghe nói thì hai má nóng lên, lắc đầu gượng cười nói, "Chuyện này nói ra thật kỳ quái, từ nhỏ đến lớn chưa từng thấy gia phụ luyện võ công bao giờ."

Thi Hồng Anh cũng không nói ra được nguyên do chuyện này, chung quy nghĩ thấy bên trong tất có vấn đề, chỉ chau mày ngài nói, "Lệnh tôn thật là kỳ nhân, nghe nói ông ấy với pho Hồi quang kiếm pháp từng gây uy danh chấn động võ lâm suốt hai mươi năm, làm sao lại không chịu truyền võ công cho nhi tử của mình, khiến ngươi chút nữa thì bị người ta chôn sống, chẳng lẽ ngươi cũng như ta chăng?"

Trương Liêm ngạc nhiên nhìn cô ta hỏi, "ân thư thân thế ra sao?"

Thi Hồng Anh vừa rồi chỉ nhận thấy đồng cảnh đồng tình mà buột miệng nói, giờ bị hỏi thì mặt hơi biến sắc, đôi nhãn châu chuyển động nhanh, một lúc giọng u mặc nói, "Ta vốn được Tưởng gia thu nhận nuôi dưỡng, nhưng nguyên do đâu lại được nhận về nuôi thì ta chẳng hề biết. Chỉ biết cả nhà Tưởng Thụy Sinh rất giỏi võ công, nhưng chẳng hề dạy cho ta một ngón phòng thân. May mà ba năm trước trong một lần ta đi dâng hương ở Huyền Diệu quán gặp được một vị lão đạo cô, biết ta là người ham mê võ thuật liền cho ta một cuốn sách, bảo rằng ta ngầm theo trong đó mà luyện tập thế nào cũng có ngày thành tựu. Mươi hôm trước đây, nhân một lần ta lén nghe được Tưởng Thụy Sinh định đem gả ta cho điệt nhi của ông ta, đồng thời cũng biết được ta vốn không phải họ Tưởng mà là họ Thi. Bây giờ ta mới bàn với nha hoàn chuyên hầu hạ cạnh ta lập kế giả chết qua ải, ta bế khí giả chết để cho vào áo quan, tối đến nha hoàn lén giúp mở quan cho ta rồi đặt đá vào trong đó cho nặng, sau đó ta chạy trốn khỏi nhà họ Tưởng."

Trương Liêm lặng nghe Thi Hồng Anh kể lại chuyện mình, trầm mặc nói, "ân thư có thể đến nương thân với lệnh sư chứ?"

Thi Hồng Anh nói, "Tối mà ta thoát khỏi áo quan liền chạy đến Huyền Diệu quán, nhưng chỉ nhận được thư của gia sư để lại nói cho biết Thần kiếm thủ ở Hổ Đầu Nham đang lâm nguy, gia sư phải đi đến đó. Tính ra thì đi cũng đã được mấy ngày rồi, ta chẳng biết Hổ Đầu Nham là nơi nào, sau đó nghe có người nhắc đến tên của ngươi, rồi càng không ngờ chúng ta lại gặp nhau."

Trương Liêm vẫn còn chưa dám tin chắc Thần kiếm thủ có đúng là phụ thân mình hay không, nhưng nghe nói Hổ Đầu Nham gặp hung sự thì rồi lên vội nói, "Chúng ta nhanh lên bờ, đi về hướng nam."

Thi Hồng Anh ngớ người hỏi lại, "Ngươi muốn đi đâu?"

"Hổ Đầu Nham! "

Trương Liêm đáp với sắc diện khẩn trương nôn nóng, cơ hồ chỉ muốn bay về nhà liền.

Bạn đang đọc truyện *Chức Cẩm Đồ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Trường đồ hiểm trở

Thi Hồng Anh ngược lại nhìn thấy chàng thần thái nôn nóng như thế thì bật cười khúc khích nói, "Ngươi muốn bay chăng, thực sự thì phải đi mất bao nhiêu ngày được chứ?"

Một câu hỏi này khiến Trương Liêm ngẩn người, lắp bắp nói, "Điều này thì khó nói chắc được. Gia nghiêm bảo tôi đi du học từ tháng trước, nhưng đi có nghỉ có, cả đường bộ lẫn đường thủy, đôi khi gặp danh lam thắng cảnh thì đứng lại thưởng ngoạn vài hôm, đến tối tới bến Phong Kiều mới sinh ra chuyện, nói không chừng phải đi vòng mươi ngày nửa tháng mới đến được."

Thi Hồng Anh hai mắt sáng lên hỏi, "Ngươi nhớ đường chứ?"

Trương Liêm nói, "Nếu đến Chấn Trạch thì nhận ra, từ Chấn Trạch đi theo hướng nam đều là quan lộ lớn."

"Thế thì tốt, đến Chấn Trạch thuê ngựa mà đi có lẽ rút ngắn được thời gian."

Trương Liêm đưa tay sờ sờ lên áo, lắc đầu cười khổ.

Thi Hồng Anh biết trong người Trương Liêm chẳng còn tiền, may mà khi nàng trốn ra khỏi áo quan đã mang theo một ít kim ngân châu báu, bấy giờ an ủi mấy câu cho Trương Liêm yên tâm, rồi quay đầu bảo chủ thuyền cho thuyền chạy thẳng đến hướng Chấn Trạch.

Hai người lên bờ ở Chấn Trạch, Thi Hồng Anh mua một con ngựa, ăn uống qua loa xong hai người liền lên đường, nhưng nào ngờ vừa ra khỏi cửa phận điếm thì chạm phải một người đi tới cười hì hì nói, "Trái đất vẫn tròn chứ!"

Thi Hồng Anh giật mình khi nhận ra người này không phải ai khác, mà chính là Nhuyễn cốt tú tài, bất giác tức giận thét lên, "Lão tặc, ngươi đến đây làm gì?"

Nhuyễn cốt tú tài cất tiếng cười hắc hắc nói, "Tệ nhân đến đây chẳng có ác ý, chỉ muốn hỏi cô nương tiểu tử kia là ai?"

Thi Hồng Anh chống tay ngang hông hất hàm nói, "Là ai thì mặc gì đến ngươi, Bàn sư bá của ta thế nào rồi chứ?"

"Cô nương muốn hỏi đến Bàn Bất Cổ đấy sao?" Nhuyễn cốt tú tài dương dương tự đắc cười nói, "Tam Thốn Đinh ăn đủ bảy cây Lôi hỏa ngân châm của bổn nhân, đến thần tiên cũng không cứu được, há sống nổi sao?"

Hắn nếu như không đánh bại hắc y lão nhân, làm sao có thể chạy theo đến đây chận đầu đôi nam nữ này?

Trương Liêm tin là thật, còn Thi Hồng Anh thì mặt càng ảm đạm sầu thảm hơn, cắn môi muốn bật máu nhìn hắn căm thù.

Nhuyễn cốt tú tài càng đắc ý hơn, cười khùng khục trong miệng nói, "Tiểu muội tử ngươi chớ nên hoảng sợ, chẳng nghe người ta nói vạn sự khởi đầu nan đấy sao, ban đầu thế nhưng sau quen dần. Bổn nhân vì thấy nhị vị có ý định đi xa, cho nên đến tiễn chân một đoạn."

"Ai cần ngươi tiễn!"

Thi Hồng Anh biết Nhuyễn cốt tú tài đến đây chẳng có ý tốt, quát cắt lời hắn rồi liền quay sang nói với Trương Liêm, "Ca ca nhanh lên ngựa trước đi!"

Nhuyễn cốt tú tài cười một cách man trá nói, "Lên ngựa rồi làm gì nữa?"

Thi Hồng Anh biết một khi Trương Liêm lên ngựa thì Nhuyễn cốt tú tài sẽ ra tay ngay, Lôi hỏa ngân châm của hắn Vô cùng lợi hại, Trương Liêm thế nào cũng trúng thương chứ chẳng nghi. Bấy giờ trong đầu tính nhanh một kế, liền thay đổi sắc mặt cười nói, "Lên ngựa xong đương nhiên là giục ngựa chạy, chuyện đơn giản đến thế mà ngươi còn hỏi sao?"

Nhuyễn cốt tú tài cười nói, "Hắn có thể chạy thoát ư? ừm, thế nhưng, chỉ cần cô nương chịu ở lại đây, bỉ nhân không chừng có thể tha mạng cho hắn! "

Thi Hồng Anh nghe một câu này, lại nhìn ánh mắt dâm tà của hắn thì trong lòng phát run, nàng thoái lui một bước tay án đốc kiếm nói, "Ngươi dám giữ ta lại!"

Nhuyễn cốt tú tài tự ngạo võ nghệ cao cường, chung quy chẳng coi Thi Hồng Anh vào đâu, chỉ bình thản cười nói, "Cô nương võ công cao hơn Bàn Bất Cổ sao?"

"Đánh!"

Thi Hồng Anh đột nhiên thét lớn một tiếng, tay vung ra hai đạo ngân quang bay thẳng vào ngực Nhuyễn cốt tú tài.

Nhuyễn cốt tú tài chẳng ngờ cô ta lại bạo gan đến thế, vốn chẳng hề đề phòng, biết hai đạo ngân quang này khả năng là đoạn cốt tiêu nên không dám đưa tay bắt, mà bằng một thế Lý ngư đảo đỉnh, lộn người lui sau né tránh.

Một chiêu này nằm trong dự tính của Thi Hồng Anh, chỉ trong tích tắc ấy nàng lập tức tung người nhảy lên ngựa ngồi sau lưng Trương Liêm, hai chân thúc mạnh vào hông ngựa, khiến con tuấn mã giật mình hí dài một tiếng rồi tung bốn vó phi như bay.

Nhuyễn cốt tú tài biết trúng kế, nhảy người dậy thi triển khinh công đuổi theo, miệng thét lớn, "Nha đầu, ngươi không nhanh dừng ngựa lại, ta phóng phi châm giết luôn cả ngươi."

Thi Hồng Anh chẳng kể gì lời hù dọa của Nhuyễn cốt tú tài, hai tay ôm vòng qua người Trương Liêm, nắm lấy giây cương, cả thân hình mềm mại của nàng tỳ sát vào lưng chàng, sinh tử đã bỏ bên ngoài tai.

Con ngựa mới mua này vốn là loài ngựa bất kham chẳng quen bị người ta cưỡi, lúc này phát cuồng tung vó mà chạy, chẳng mấy chốc đã thấy cách xa Nhuyễn cốt tú tài đến hai ba mươi trượng.

Nhuyễn cốt tú tài tức giận, vốn rất muốn sử dụng độc môn ám khí Lôi hỏa ngân châm của mình, nhưng ngại gây thương tích cho Thi Hồng Anh ngồi phía sau, cho nên cứ do dự mãi mà chưa ra tay được.

Nào ngờ con ngựa giờ chạy như cuồng như điên, khiến cự ly càng lúc càng kéo dài ra, mất hẳn cơ hội phóng ám khí, hắn tức giận gầm lên, "Con nha đầu, ngươi không may nhảy xuống thì ta chẳng tiếc gì giết luôn cả ngươi!"

"Chẳng việc gì đến ngươi!"

Thi Hồng Anh cười châm chọc, rồi nói với Trương Liêm, "Ca ca phải phi cho vững, Có Sợ ngã Chết không?"

Cô nàng giờ mới cảm nhận được khí vị khác thường khi ôm một người khác giới trong tay, hai tiếng ca ca ngọt ngào càng khiến cho Nhuyễn cốt tú tài ghen tức, hắn vừa chạy theo vừa gầm lên như thú dữ.

Trương Liêm vốn là thư sinh chuyên đọc sách, chuyện cưỡi ngựa chỉ biết qua loa, lúc này ngựa chạy như bay khiến chàng muốn đứng tim, còn đầu óc đâu mà cảm nhận được ân tình của nàng.

Thi Hồng Anh ngược lại càng thích thú hơn, cứ tỳ sát người vào lưng chàng, lúc này mới nghe thấy Trương Liêm thất thanh la, "Tôi cỡi ngựa không được, chớ nên để rơi xuống... "

Nào ngờ, chữ 'vực ' cuối câu nói còn chưa dứt, con ngựa như cuồng đã lao thẳng về hướng vực núi.

Thi Hồng Anh cả kinh vội chộp lấy dây cương ghì chặt, cái ghì mạnh dây cương đột ngột khiến đầu con ngựa chồm dựng lên, thế nhưng con ngựa vẫn không chịu nổi thúc chế lao ào xuống vực núi.

Cứ nhìn vực núi sâu cả trăm trượng, chỉ cần rớt xuống thì tan thây chứ chẳng chơi. Thi Hồng Anh phản ứng rất nhanh, phát hiện ra con ngựa nổi khùng lao xuống vực, vội thét lên, "Ca ca, nhanh buông ngựa ra!"

Rồi lập tức hai tay ôm cứng lấy người Trương Liêm, chân đạp mạnh rời khỏi lưng ngựa, nhưng vẫn nghe bên tai gió rít ù ù, vực núi càng lúc hiện càng rõ hơn.

Thi Hồng Anh tim như nhảy ra khỏi lồng ngực, may mà nghĩ đến có chết cũng được cùng chết với chàng cho nên lòng có nhẹ đi, đầu óc tỉnh táo Bấy giờ nhìn thấy con ngựa cũng rơi xuống ngay bên dưới, trong đầu óc loé nhanh một ý, vội đề khí trụ thân cho người rơi nhanh hơn, đến khi theo kịp con ngựa vội đạp mạnh một lần nữa, tá lực tung ngược người lên không, bấy giờ mới thật sự rơi xuống đất.

"Bình."

"Am."

Chỉ nghe mấy tiếng thân hình rơi trên đất, Thi Hồng Anh ôm người Trương Liêm rơi lăn dài trên đất đến mấy vòng, giờ mới thật sự thoát hiểm.

Nàng nhổm người dậy nhìn lại con ngựa giờ bầy nhầy trên đất đá như một khối thịt băm, thật là một cảnh tượng khủng khiếp, nếu như vừa rồi không nhanh ý đạp vào lưng ngựa mượn lực để giảm tốc độ rơi thì giờ có lẽ nàng sống chết chẳng lường được.

Bấy giờ nhìn lại Trương Liêm lăn ra nằm cách nàng tầm hai trượng, Trương Liêm vì sợ mà bất tỉnh nhân sự khiến nàng kinh hoảng kêu lên, "Ca ca!" rồi nước mắt theo đó trào ra.

Chẳng nghe thấy tiếng Trương Liêm trả lời, ngược lại đúng lúc ấy lại nghe giọng Nhuyễn cốt tú tài từ trên vách núi hét vọng xuống, "Tiểu nương tử còn chưa chết, để bỉ nhân xuống cứu ngươi!"

Thi Hồng Anh giật mình nghĩ, lúc này là lúc nào mà ta khóc được chứ?

Bước đến bên người Trương Liêm xem qua mới biết chàng chỉ vì quá sợ mà hôn mê bất tỉnh nhất thời mà thôi, căn bản không mệnh hệ gì, nàng lập tức bế nổi chàng lên bỏ chạy tiếp.

Dưới vực núi nham thạch lô nhô thành đàn thành đống, tạo ra rất nhiều hốc đá lớn nhỏ, Thi Hồng Anh mừng trong bụng nghĩ ở đây có nhiều hang hốc thế này, có thể tạm thời ẩn thân được. Cho dù bị Nhuyễn cốt tú tài tìm đến, bất đắc dĩ có thể xuất hiện thình lình tập kích hắn, không chừng cũng có thể hủy được hắn.

Trong lòng đã định, lập tức men theo các hốc đá, cuối cùng nàng tìm được một thạch động xem ra lớn nhất ở đây, liền chạy vào trong thạch động.

Vào đến trong động, đặt Trương Liêm xuống rồi hay tay ấn mà xoa ngực chàng một hồi, Trương Liêm cuối cùng cũng hồi tỉnh lại.

Mở mắt ra, Trương Liêm nhìn thấy Thi Hồng Anh ngồi quỳ gối bên người mình trong một hang động, chàng nhớ lại được lúc rơi xuống vực, hiểu ra nàng đã cứu mình sống một lần nữa, chẳng ngăn nổi xúc động mấp máy môi kêu lên, "ân thư!"

Chàng trước đây cũng vài lần gọi nàng là ân thư, nhưng lần này chàng gọi với một giọng hết sức chân tình triu mến, nàng chỉ ừ một tiếng trong miệng, hai ánh mắt âu yếm nhìn vào mặt chàng.

Trương Liêm giờ đã cảm nhận được chân tình lưu lộ trong đôi mắt của nàng, chàng không nén nổi lòng xao xuyến vòng tay ngang eo lưng nàng, mới hỏi, "Đây là nơi nào, tên hung đồ kia đâu?"

Thi Hồng Anh hai má ửng hồng như anh đào, chớp mắt hưởng thụ ân tình, đáp, "Dưới chân núi này hốc núi rất nhiều, tên cẩu tặc Nhuyễn cốt tú tài khó mà tìm thấy chúng ta được."

Nàng nói chưa hết lời, đột nhiên từ sâu trong động có tiếng người lạnh như băng hỏi vọng ra, "Nhuyễn cốt tú tài ở đâu?

Thi Hồng Anh chẳng thể ngờ trong thạch động tối tăm này lại có người ở, nghe tiếng người hỏi biết mọi chuyện của hai người từ khi đặt chân vào đây đều đã lọt vào trong mắt người kia, thẹn đến đỏ mặt thét lên, "Ngươi là ai?"

Chỉ nghe một giọng lạnh lùng đáp lại, "Ngươi không cần phải biết, nhanh ra dẫn tên Nhuyễn cốt tú tài vào đây cho lão bà bà! "

Giờ thì đã nghe là một giọng phụ nhân, nhưng vẫn chưa nhìn thấy bóng dáng người thế nào, có điều bà ta tự xưng mình lão bà bà cũng biết tuổi không nhỏ.

Thi Hồng Anh là một cô nương thông minh, lúc này nghe ra giọng nói người này không ác, ngược lại ở trong thâm sơn cùng cốc tất là kỳ nhân dị sĩ, vội vàng chấp tay hỏi, "Nhuyễn cốt tú tài võ nghệ cao cường, vãn bối thực chẳng dám ra ngoài gặp hắn! "

Nàng thực ra chẳng hề sợ gì sống chết, nhưng lại sợ thân bị Nhuyễn cốt tú tài làm nhục, hơn nữa còn chưa biết phụ nhân này là người như thế nào, có thể nào để người trong mộng của mình ở lại một mình trong động?

Bấy giờ chỉ nghe phụ nhân hừ một tiếng lành lạnh nói, "Nha đầu ngươi vừa rồi cử chỉ làm bẩn mắt ta, giờ còn dám nghịch mệnh ta đấy chăng! Hắn ngươi muốn chết! "

Thi Hồng Anh đỏ mặt lặng người, nhất thời chưa biết ăn nói thế nào, bấy giờ lập tức nghe Trương Liêm lên tiếng tiếp lời nàng, "Khổng Phu tử có nói, chuyện trái lễ chẳng nhìn, chúng ta vừa rồi mọi cử chỉ xuất phát từ chân tình, đồng thời ngừng đúng lễ, nếu bà thấy điều đó chẳng đúng lễ, ai bảo bà nhìn?"

Trương Liêm nhân nghe thấy phụ nhân kia muốn hại Thi Hồng Anh, chẳng thể nào trí thân bên ngoài, mới hào hùng nói ra một câu như thế.

Thi Hồng Anh ngược lại thấy chàng phát hào khí mà nổi nóng với phụ nhân, thì lại giật mình vội gọi chàng nói, "Ca ca, chớ nên thất lễ với lão tiền bối! "

Nào ngờ, phụ nhân trong động mới thật cổ quái, bị chàng nói một câu này thì lại trầm mặc. Qua một hồi lâu mới nghe thấy giọng bà ta vang lên, nhưng chừng như lẩm nhẩm một mình, "Chẳng lẽ lão bà ta sai? Mà tên tiểu tử này có chút giống ai nhỉ? Giống ai, vì sao ta không nhớ ra nhỉ?"

Thi Hồng Anh và Trương Liêm nghe thế đưa mắt nhìn nhau, chẳng hiểu chuyện gì xảy ra với bà ta.

Phụ nhân kia ngừng lại một chút, rồi nói tiếp, "Tiểu tử ngươi tên gọi là gì, nhanh nói ta biết!"

Trương Liêm nghe ra giọng bà ta có phần dịu lại, tự nhiên cũng ôn hòa nghiêm túc đáp, "Vãn sinh họ Trương, đơn tự Liêm."

"Không, tên này ta không biết, nói ra nhũ danh của ngươi kia?"

Trương Liêm nghe nói thế thì ngớ người đi, chàng nghĩ nhũ danh chỉ là cái tên mà cha mẹ chàng đặt để cho tiện gọi, khi còn nhỏ, làm sao lại có thể nói ra

cho một người lạ biết được?

Thấy chàng trầm ngâm không đáp, phụ nhân bỗng lên tiếng hỏi, "Nhũ danh của ngươi gọi là Thọ nhi, đúng chứ?"

"Đúng! Trương Liêm giật mình kinh ngạc, buột miệng đáp như một phản xạ.

Phụ nhân đột nhiên giọng nghe đầy phẫn khí, "Lão quái vật thật đáng chết, làm sao đến con trai mình mà cũng không chịu truyền võ công?"

Trương Liêm càng kinh ngạc hơn hỏi, "Bà bà chửi ai thế?"

Lão phụ nhân hừ một tiếng quát, "Chẳng phải chửi cha của ngươi, thì chửi ai vào đây? Hắn thân hoài tuyệt học, thế mà bần tiện đến con trai của mình cũng không truyền thụ võ công, phải nhờ vào sự bảo bọc của một nha đầu."

Trương Liêm nghe thì đỏ bừng mặt, ngượng ngùng cười khổ nói, "Bà bà sai rồi, gia nghiêm thực tình chẳng phải là người biết võ công."

"Ngươi mới sai!" lão phụ nhân tức giận thét lên, nhưng đột nhiên hạ thấp giọng xuống nói tiếp, "Có người đến!

Chẳng lẽ chính là Nhuyễn cốt tú tài Đỗ Nhất Châm, nhanh men theo vách đá bên phải đến bên này với ta."

Thi Hồng Anh nhĩ lực chẳng tồi, thế mà không nghe thấy âm thanh nào, nhưng nàng thầm tin tai phụ nhân kia nhất định không sai. Nàng vội dìu Trương Liêm y theo lời phụ nhân men theo vách đá bên phải vào trong. Chỉ thấy vách đá lộ ra một khe hở vừa một người lách vào, mà bên trong lại càng tối đen như mực, trong lòng nàng nghĩ nhanh nhỡ như phụ nhân kia lừa mình vào, rồi bất thần ra tay tấn công thì đến né tránh cũng không được, bất giác ngừng chân lại hỏi, "Tiền bối, trong này có thể đi được chứ?"

Chỉ nghe thấy tiếng phụ nhân hừ, không đáp lại.

Trương Liêm ngược lại vừa rồi nghe phụ nhân gọi đúng nhũ danh mình thì nghĩ khả năng có quan hệ với phụ thân, nên không hoài nghi gì nói, "Để tôi thử xem sao!"

Thi Hồng Anh tuy vẫn còn có chút không yên tâm nhưng chẳng tiện nói gì thêm, khi ấy vai kề vai nhích chân lên phía trước.

Đột nhiên bên ngoài nghe giọng cười man trá của Nhuyễn cốt tú tài nói, "Nha đầu, cuối cùng thì cũng ngoan ngoãn chui vào đây rồi. Hì hì, xem như tệ nhân gặp phúc! "

Tiếng hắn vừa dứt, lập tức bóng người xuất hiện thoáng lướt nhanh vào trong động.

Khe đá nhỏ hẹp hạn chế thân hình, khiến cho Thi Hồng Anh xoay sở chẳng được, nàng chỉ tụ khí vào nửa người còn chưa vào hẳn trong khe đá, chuẩn bị thấy Nhuyễn cốt tú tài là lập tức ra tay ngay.

Trương Liêm đi trước, nghe thấy giọng Nhuyễn cốt tú tài biết đã rơi vào nguy hiểm, cố sức mà len vào trong khe đá, nào ngờ khe đá gồ ghề mà lại ẩm ướt rất trơn, khiến chàng trượt chân ngã xuống.

Thi Hồng Anh đang tỳ người vào chàng, Trương Liêm ngã xuống khiến nàng không đề phòng cũng ngã xuống theo đè lên người chàng.

Nhuyễn cốt tú tài nghe liền hai tiếng thân người ngã xuống thì phát tiếng cười đắc chí nói, "Dắt nhau mà chạy thú vị không, chẳng bằng ngừng lại thì hay hơn."

Nói dứt lời, hắn đã bước chân vào gần đến khe đá.

Đột nhiên, trong vách đá tiếng phụ nhân vang lên lành lạnh, "Đỗ Nhất Châm, chẳng ngờ ngươi dày mặt cạy lớn hiếp nhỏ!

Nhuyễn cốt tú tài mới bước chân đến khe đá chưa được mấy bước, nghe ra tiếng người lạ thì hơi khựng người đứng lại, ngạc nhiên hỏi, "Các hạ là ai?"

"Khục, khục, khục Chỉ nghe một tràng cười quái dị vang lên nghe đến quỷ khốc thần sầu, cả thạch động như rung lên dưới tiếng cười thật đầy khủng bố.

Trương Liêm nghe chẳng nhận ra được có đúng là tiếng cười của lão phụ nhân hay không, đồng thời cũng không nhận ra được tiếng cười phát xuất từ hướng nào, kinh hoảng đến nắm ghì chặt lấy tay Thi Hồng Anh mà run lên.

Đến ngay bản thân Thi Hồng Anh nghe cũng rúng động, toàn thân cơ hồ sởn gai ốc.

Nhuyễn cốt tú tài là tay lão luyện giang hồ, chung quy biết thế nào là lợi hại, vội thoái rời khỏi động, miệng thét lớn, "Chớ nên giả ma giả quỷ, Đỗ mỗ chẳng sợ ngươi đâu!"

"Hắc hắc!"

Giờ lại nghe hai tiếng cười khan phát ra từ hướng cửa động, bóng người loáng thoáng nhanh chắn ngang đường thoái lui của Nhuyễn cốt tú tài, tiếp liền một giọng nữ nhân lạnh lùng nói, "Đỗ Nhất Châm, ngươi thử nhìn xem ta là ai?"

Nhuyễn cốt tú tài bấy giờ mới trương mắt nhìn kỹ, bất chợt thất thanh la lên, "Tiểu Tiên, là bà?"

"Tiểu Tiên há có thể là cái tên để Nhuyễn cốt nô tài ngươi muốn gọi thì gọi sao? Hắc hắc... "

Lời vừa dứt, lại cất lên cười một tràng dài hết sức quái dị.

Giờ thì không chỉ Thi Hồng Anh, mà đến Trương Liêm cũng đoán được người này chính là phụ nhân vừa rồi ở sâu bên trong thạch động. Thần hồn định tĩnh lại, trong lòng cả hai bất chợt đều khởi lên tính hiếu kỳ, Trương Liêm mới nó i với Thi Hồng Anh, "ân thư, chúng ta bó ra xem! "

Thi Hồng Anh ừm một tiếng nói, "Gọi một tiếng muội muội không được sao, gì mà mãi cứ gọi người ta là ân thư thật khó nghe, giờ để tiểu muội ngồi đây rồi mới bò ra được."

Trương Liêm đến lúc này mới phát hiện ra mình vẫn còn nắm cứng tay nàng, bất giác bật cười, rồi vội buông tay nàng ra.

Bấy giờ cả hai bò trở ra khỏi khe đá, ghé đầu vào nhau nhìn ra cửa hang, mới hay lão bà bà mà cả hai vẫn cứ ngỡ rất già kia thì ra hoa dung nhìn chỉ mới ngoài ba mươi, mà rất xinh đẹp. Nhưng có lẽ hai tiếng bà bà cổ quái kia có được chính là do mái tóc bạc trắng như cước của bà ta, đồng thời cả người lại trùm kín một chiếc trường bào trắng phủ kín lết đất chẳng thấy hai chân.

Nhuyễn cốt tú tài lúc này đứng khoanh hai tay trước ngực, mắt như dán chặt vào phụ nhân, tợ hồ như rất đề phòng phụ nhân có hành động không hay.

Qua đi một lúc mới thấy hắn ho khan một tiếng, cười nhạt nói, "Tiểu Tiên hà tất phải vậy, cô và ta chẳng phải năm năm trước rất tốt với nhau hay sao?"

Phụ nhân được gọi là Tiểu Tiên chừng như bị một câu này của hắn đánh động tiềm thức, lập tức hoa dung biến sắc, run giọng nói, "Cẩu nô tài, ngươi không nhắc đến chuyện năm năm trước, có lẽ ta quên mất đã sống lây lất qua bao năm tháng, nhưng giờ ngươi đã nhắc lại chuyện năm năm trước thì ngươi chỉ còn một con đường chết. Hừ, thì ra ngươi là kẻ lòng lang dạ sói, giả ý hư tình vì muốn ta đánh cắp bức Chức Cẩm Đồ, sau đó ngươi lại dùng thủ đoạn bỉ ổi bày bố ta."

Nhuyễn cốt tú tài cười nói, "Ta cho cô tận hưởng lạc thú nhân sinh, sao lại nói là bày bố cô?"

Tiểu Tiên phẫn nộ thét lên, "Ngươi còn dám nói những lời Vô sỉ này ư? Ta nhất định cho ngươi chôn xác tại đây!"

Nhuyễn cốt tú tài biết Tiểu Tiên ôm hận nhiều năm nay, nhất định ẩn tích thâm sơn cùng cốc để khổ luyện công phu, không xuất thủ thì thôi, hễ xuất thủ tất hậu quả khó lường được.

Nghĩ thế hắn hạ giọng nói, "Tôi thực sự chẳng hề sợ gì cô, nhưng rõ rang bức Chức Cẩm Đồ đã bị Thần kiếm thủ đoạt mất, ta bất tất cứ mang mãi nỗi oan này! "

"Oan ư!

Tiểu Tiên rít lên, hai ánh mắt long lên dữ dội, nói, "Ta nếu như không khiến cho ngươi nói thật ra thì có lẽ ngươi chết chẳng nhắm mắt. Hừ, thôi được, vậy Thần kiếm thủ làm sao lại đoạt được bức Chức Cẩm Đồ lại còn tha cho ngươi đi?

Nhuyễn cốt tú tài nghe hỏi một câu này, ho khan một tiếng nuốt nước bọt như có gì nghẹn ở cổ, nói, "Trước tiên ta phải có lời thanh minh là ban đầu ta hoàn toàn không có ý lừa gạt cô lấy Chức Cẩm Đồ, chỉ có điều là vì cô đã trộm bức Chức Cẩm Đồ ra rồi, thì chẳng thể nào lại mang nó trả lại cho Vô sầu cư sĩ. Vả lại bức Chức Cẩm Đồ kia thật hết sức khó hiểu, bằng vào sự thông minh của ta và cô mà mất mấy tháng trời chẳng sao hiểu nổi thâm ý của bức đồ."

Tiểu Tiên nghe thì cười hắc" một tiếng, nét mặt lạnh lại nói, "Đó chỉ là vì ngươi lòng tham Vô tận, thấy lợi quên nghĩa, cứ cất mãi bức Chức Cẩm Đồ trong người, chẳng để ta cùng tham khảo, liên quan gì đến ta chứ?"

Thi Hồng Anh nghe tiếng bật cười của Tiểu Tiên, khẩu khí ngôn ngữ lại nghe bình hòa thì trong lòng hơi lo, nhỡ như bà ta làm lành với Nhuyễn cốt tú tài thì nhất định nàng và Trương Liêm chẳng gặp may chút nào. Bấy giờ nghĩ nhanh trong đầu, huých nhẹ vào người Trương Liêm, rồi lần bước lùi sau.

Chỉ nghe giọng Nhuyễn cốt tú tài nói, "Nói thế nào thì sai nhất định cũng là do ta sai, thực ra cũng chẳng phải do lòng tham như cô nói, chỉ là vì không muốn để cô nặng đầu suy nghĩ, cho nên mới xem một mình. Sau đó, Vô tình ta gặp Trương Hành Vũ, biết hắn là người thông minh đỉnh ngộ, mới cùng với hắn tham khảo."

"Quỷ quyệt!"

Tiểu Tiên chỉ nghe đến đó đã tức giận thét lên cắt ngang lời hắn.

"Gặp phải Thần kiếm thủ Trương Hành Vũ, hắn nhất định xử trí ngươi mới phải!"

Nhuyễn cốt tú tài nói, "Cô quên rằng Chức Cẩm Đồ là do Ngọc lâu xảo phụ thêu hay sao. Không những chứa bí mật về Nha tượng tháp, đồng thời còn ký tải chân tướng nhiều chuyện trong võ lâm năm mươi năm trước... "

"Ta nhớ thì sao chứ?"

Giọng Tiểu Tiên nghe có phần dịu lại, cứ như là một ngu phụ chẳng biết gì ngoài chuyện nhà, giờ nghe trượng phu nói sao hay vậy.

Nhuyễn cốt tú tài xoa hai tay vào nhau cười cười nói tiếp, "Không phải là tôi nói cô, mà là vì Trương Hành Vũ cũng biết chuyện này cũng chính đang khổ công đi tìm Chức Cẩm Đồ, cho nên lúc ấy vừa nghe tôi nói thế thì hắn lập tức gật đầu đồng ý cùng tham khảo. Ai ngờ hắn manh tâm cướp đoạt từ trước, vừa nắm được bức Chức Cẩm Đồ trong tay lập tức trở mặt. Ta tuy luyện thành Lôi hỏa ngân châm, nhưng vẫn không thể địch lại được pho kiếm thuật tuyệt luân của hắn, đành ôm hận mà đi!"

Tiểu Tiên lẳng lặng nghe hắn nói xong, hừ một tiếng lạnh lùng hỏi, "Ngươi nói hết rồi chứ?"

"Hết!"

Nhuyễn cốt tú tài đáp một tiếng rồi nói tiếp, "Chẳng lẽ cô không tin?"

"Rất đáng tin là khác!"

Tiểu Tiên cất tiếng cười dài quái dị, rồi nói, "Thần kiếm thủ Trương Hành Vũ đã đoạt được Chức Cẩm Đồ, lại còn tha cho ngươi sống để đi nói lung tung! Nếu như ngươi nói một người khác thì Hoắc Tiểu Tiên ta có lẽ bị ngươi lừa rồi!"

Thi Hồng Anh nghe bà tự xưng là Hoắc Tiểu Tiên, bất giác à một tiếng nho nhỏ trong miệng chừng như đã nhận ra được nhân vật này là ai.

Trương Liêm nghe tiếng thốt khẽ của Thi Hồng Anh, quay đầu thấy thần thái nàng khác thường thì định lên tiếng hỏi, nhưng lúc này lại nghe Nhuyễn cốt tú tài nói, "Tiểu Tiên, cô thực hoàn toàn không tin ta sao? Vì sao mãi cứ cho rằng Trương Hành Vũ là người tốt, chẳng lẽ cô quên chuyện trước."

"Câm miệng!"

Hoắc Tiểu Tiên đột nhiên quát lớn, cắt ngang câu nói của Nhuyễn cốt tú tài, rít lên, "Ta đột nhiên tin con người Trương Hành Vũ rất tốt, kể từ khi ta thuộc về Vô sầu cư sĩ, ông ta tuy không còn đến tìm ta, nhưng tuyệt không bao giờ là người Vô liêm sỉ như ngươi. Đã làm mất trinh tiết của ta, lại còn xuất chỉ phong bế huyệt đạo ném ta xuống vực."

Nhuyễn cốt tú tài thấy trước sau bà ta vẫn cứ xưng tên Thần kiếm thủ thì tự nhiên lòng đố ky nổi lên, gằn giọng nói, "Kỹ nữ trong Cao Đường viện mà còn nói chuyện trinh tiết, đây quả là kỳ sự Vô tiền khoáng hậu trong thiên hạ!"

Thi Hồng Anh nghe một câu này nghĩ Nhuyễn cốt tú tài chạm lòng tự tôn của Hoắc Tiểu Tiên, lần này thế nào cũng nếm mùi, hiếu kỳ liền thò đầu ra xem, nào ngờ chỉ thấy Hoắc Tiểu Tiên dung diện dị thường, chăng có chút nộ sắc nào thì hơi kinh ngạc, thầm rủa, "Vô sỉ!"

Bạn đang đọc truyện *Chức Cẩm Đồ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Ôm hận tương tư

Hoắc Tiểu Tiên vốn ngồi quay mặt vào trong, lúc này nhìn thấy Thi Hồng Anh thò đầu ra nhìn, liền cười nói với nàng, "Nha đầu, nhanh mang người của ngươi ra khỏi động, nơi này chẳng ở lâu được."

Thi Hồng Anh chẳng hiểu bà ta có ý gì lại nhìn Nhuyễn cốt tú tài chỉ thấy hắn hai mắt hung hung như hổ nhìn chăm vào mình, liền rụt đầu lại.

Nhuyễn cốt tú tài nghe Hoắc Tiểu Tiên có ý thả cho bọn Trương Liêm đi, liền vội la lên, "Hai tên này rất cần thiết, không thể để cho chúng đi được! "

Hoắc Tiểu Tiên cười khanh khách nói, "Ta chính đang muốn cùng ngươi trùng ôn hảo mộng năm xưa, chẳng lẽ..."

Thi Hồng Anh chỉ nghe đến đó thì tai nóng lên, mặt như tê dại, chẳng đợi nghe hết câu nàng vội nắm lấy tay Trương Liêm kéo chạy ào nhanh ra hướng cửa động.

Nhuyễn cốt tú tài chừng như bị một câu trùng ôn hảo mộng năm xưa làm ngớ người, khiến hắn nhất thời không kịp ngăn cản bọn Trương Liêm thoát ra cửa động.

Đột nhiên nghe tiếng thét dài của Hoắc Tiểu Tiên, rồi ầm một tiếng nổ rền vang lên từ trong thạch động, lập tức đất đá lở xuống đổ ầm ầm như sơn băng.

Thi Hồng Anh vừa ra khỏi cửa hang, nghe tiếng thét của bà ta thì cứ ngỡ bị Nhuyễn cốt tú tài tập kích, vội vàng nắm tay Trương Liêm tung người phóng ào ra ngoài xa mấy trượng, đến khi chân vừa chạm đất thì mặt đất rung lên khiến cả hai không đứng vững ngã lăn tiếp mấy vòng nữa.

Sau một lúc mọi chuyện mới trở lại yên tĩnh.

Hai người lồm cồm ngồi dậy, đưa mắt nhìn lại hang động, bất giác đều thất thanh la lên kinh ngạc.

Nguyên thạch động giờ đây biến dạng, miệng hang hầu như bị đất đá đổ xuống lấp kín, đồng thời hơi nóng và khói đen vẫn còn trùm kín không gian.

Trương Liêm mặt mày tái mét không còn chút máu, run giọng nói, "Bọn họ đều bị chôn sống!"

Thi Hồng Anh cũng không giữ nổi bình tĩnh, "Muội lúc đầu cứ nghĩ Hoắc tiền bối xuất thân Vô sỉ, đồng thời ăn nói chừng như làm lành lại với Nhuyễn cốt tú tài, chẳng ngờ bà ta đã dùng tạc đạn cho nổ để cùng chết với kẻ thù."

Trương Liêm lắc đầu thở dài nói, "Hoắc lão tiền bối đã sống lây lất ở đây mấy năm, lẽ ra phải có đường sống mới đúng.

"Không!

Thi Hồng Anh lắc nhẹ đầu nói, "Bà ta có nói bị Nhuyễn cốt tú tài điểm huyệt đạo ném xuống vực núi, có lẽ thương thế nặng đến nỗi không đi lại được, vì thế mới muốn chúng ta ra dụ Nhuyễn cốt tú tài vào sẽ tiện ra tay. Nếu như đoán không nhầm thì bà ta đã quấn thuốc nổ quanh người, cho nên ban đầu mới nhìn thân hình bà ta phình to như chiếc thùng, di chuyển còn khó khăn huống gì là đi?"

Trương Liêm nói, "Thế thì bà ta ban đầu ở sâu bên trong động, vì sao lại có thể ra đến cửa được?"

Thi Hồng Anh bị hỏi một câu này thì lắc đầu cười khổ đáp, "Đi mà hỏi bà ta thì hơn, điều này chẳng thể nào biết được!

Trương Liêm trầm mặc một lúc rồi buông tiếng thở dài nói, "Cứ theo như bà ta có thể gọi ra nhũ danh của tôi, nhất định có quan hệ với gia đình tôi, chẳng lẽ gia nghiêm thực đúng là Thần kiếm thủ? Thế nhưng vì sao lại không dạy tôi luyện kiếm?"

Đây lại là một vấn đề nan giải, Thi Hồng Anh chẳng thể nào nghĩ ra được, ngước mắt nhìn thấy mặt trời đã chếch về tây, vội nói, "Cứ về đến nhà huynh rồi hỏi lệnh tôn là biết. Lệnh tôn nếu như không phải là Thần kiếm thủ thì chẳng chuyện gì xảy ra, còn nếu như đúng là Thần kiếm thủ thì lúc này chẳng thể đoán được ra sao!"

Trương Liêm nghe nàng nói một câu như thế thì vội giục ngay, "Thế thì chúng ta đi nhanh!"

Nói rồi định đi, nhưng chợt nghĩ ra điều gì liền nhìn vào động khẩu giờ đây đã bị lấp kín than dài nói tiếp, "Chậm một chút, Hoắc tiền bối là người tốt, chúng ta phải khắc lập cho bà ta một chiếc bia mới phải!"

Thi Hồng Anh nhún vai thở dài nói, "Mọt sách ạ, tìm đâu ra thợ khắc đá mà làm bia chứ?"

Trương Liêm ngẩn người ra một chút rồi bật cười nói, "Giờ thì mới thấy cô cũng chẳng thông minh gì hơn mọt sách nhé Đá thì quanh đây chẳng thiếu, cặp kim ngân trảo của cô chộp sắt như bùn, há không dùng được để khắc đá sao?"

Thi Hồng Anh thực tình chỉ vì thấy chuyện chẳng liên quan gì đến mình, nên không động não nghĩ mà thôi. Bấy giờ nghe chàng nói thế thì ngớ người, rồi cười tươi nói, "Xem ra huynh cũng không ngốc chút nào, thôi được, cứ đi kiếm lại đây một khối đá."

Bấy giờ hai người mới loay hoay tìm một khối đá vừa ý làm bia, còn đang ra sức vần một khối đá, bất chợt từ xa có bóng người thấp thoáng, Trương Liêm phát hiện ra trước liền thốt lên, "ân thư, lại có người đến."

"Không được gọi muội là ân thư nữa!"

Thi Hồng Anh quát cắt ngang tỏ ra không một chút đồng ý với cách xưng hô của chàng, rồi nói, "Thực ra muội đã nhìn thấy, chớ nên tìm rắc rối nữa. Nhớ là phải gọi là muội muội hiểu rồi chứ?"

"Vâng, hiểu hiểu!"

Một câu của nàng gần như là mệnh lệnh khiến chàng không cưỡng lại được, gật đầu đáp nhanh, rồi nói tiếp, "Hồng muội muội, gọi thế được rồi chứ?"

Thi Hồng Anh thích thú cười khúc khích nói, "Thế dễ nghe hơn không, đâu đến nỗi là mọt sách!"

Trương Liêm cũng cười theo nàng rồi hỏi, "Hồng muội muội, chúng ta có nên tránh mặt người kia không?"

Thi Hồng Anh vẩu môi nói, "Có gì phải tránh chứ, chúng ta cứ ngồi yên nói đùa như không có chuyện gì xảy ra được.

Nói đến đó thì đã thấy người kia đến gần nơi, chừng như nhìn ra đôi thiếu niên nam nữ đang ngồi nói đùa bên nhau, người kia liền bước tới nhìn Trương Liêm nói, "Xin hỏi tiểu ca, vừa rồi ở đây xảy ra chuyện gì thế?"

Trương Liêm đến lúc này mới để ý người này tuổi ngoài ngũ tuần, râu dài quá ngực, hai mắt sáng lên như hỏa tinh, thân vận trường bào vải sô màu xám tro, thần thái phiêu dật như kẻ sĩ ẩn cư sơn lâm, chàng liền cười thầm trong lòng đáp, "Vừa rồi núi lở xuống lấp một miệng hang động."

Trường bào lão nhân nói, "Điều này thì lão quật đã nhìn thấy nhưng muốn hỏi là có người đánh nhau trong đó hay không?

Thi Hồng Anh liền kéo nhẹ vạt áo Trương Liêm khẽ giọng nói, "Liêm ca ca, trước tiên hỏi qua tính danh ông ta rồi hãy nói."

Trường bào lão nhân cười nói, "Vị tiểu nữ hiệp này quả thực lợi hại, thực tế thì Vô tình giữa đường gặp nhau hà tất hỏi đến tính danh?"

Thi Hồng Anh bên ngoài chẳng hề mang một tấc sắt, thế mà bị trường bào lão nhân nhận ra là người trong giang hồ thì không giật mình, vội la lên chối phăng, "Ai là tiểu nữ hiệp chứ, xem ra lão trượng nhìn nhầm người rồi!"

Trường bào lão nhân nghiêm nét mặt nói, "Người trong giang hồ hiệp nghĩa chẳng hề biết nói dối, đúng là đúng, sai là sai, hiệp nữ thân hoài tuyệt nghệ, chỉ có điều công lực hỏa hầu còn kém mà thôi. Lại nói vị tiểu ca này thì trước mắt tuy chưa nhập môn võ nghệ, nhưng nếu như chỉ một thời gian học nghệ thì nhất định sẽ thành một đóa hoa tinh anh kỳ tài Lão quật đã xem nhiều người, nhưng chưa từng thấy người nào lại có được tư chất thiên phú như vị tiểu ca này."

Thi Hồng Anh nghe lão nhân nói Trương Liêm như thế thì trong lòng mừng thầm, chỉ có điều nghe mấy câu mang tính giáo điều này thì lại không vui, chau mày gắt giọng nói, "Nói thế, lão trượng phải là thầy xem tướng?"

Trường bào lão nhân hơi ngẩn người, lắc đầu nói, "Lão quật trước giờ chưa từng xem tướng xem bói!"

Thi Hồng Anh cong môi nói, "Thế thì vì sao lão lại nói là đã xem cho nhiều người?"

Một câu này vặn đến khiến trường bào lão nhân phải lắc đầu cười khổ, nói, "Đủ thấy vừa rồi lão quật nói cô nương rất lợi hại thì chẳng sai chút nào, chỉ mới nói ngôn từ linh lợi thì người bình thường chẳng sao qua mặt nổi!"

Thi Hồng Anh bật cười thốt lên, "Ha, nói thế lão trượng nhất định chẳng phải là người bình thường!"

Trường bào lão nhân lại ngớ người, quả thực lão chẳng sao nói lý qua nổi vị tiểu cô nương này, cười điềm nhiên nói, "Hiệp nữ nếu như chịu nói chuyện gì vừa xảy ra thì lão quật có thể nói hết cho cô nương nghe."

Trương Liêm lẳng lặng nghe Thi Hồng Anh đấu khẩu với trường bào lão nhân, chung quy thấy lão già không ỷ lớn hiếp nhỏ, chỉ sợ cãi nhau một lúc nữa tổn thương hòa khí thì không hay, bèn chen vào nói, "Lão trượng có nghe nói qua hai nhân vật gọi là Hoắc Tiểu Tiên và Nhuyễn cốt tú tài chứ?"

Trường bào lão nhân vừa nghe chàng nói một câu này thì mặt đã hơi đổi sắc, vội thét hỏi, "Hai người này thế nào?"

Giọng lão vang lên nghe đến chối tai, khiến Trương Liêm giật mình thoái về sau hai bước vội đáp, "Hai người này đáo để thế nào, tiểu khả không dám đoán định. Bởi vì Hoắc tiền bối sau khi đuổi ngu huynh muội chúng tôi ra khỏi hang, thì trong động lập tức vang lên tiếng nổ lớn, đất đá đổ xuống ầm ầm, sau đó thì cảnh vật như hiện tại đây!"

Vừa nói chàng vừa nhìn lại miệng thạch động.

Trường bào lão nhân ngược lại chỉ nghe đến đó liền thốt lên, "Nguy rồi!"

Chẳng nói thêm tiếng nào, liền phóng ào tới cửa hang bị lấp kín, vung chưởng đánh xuống.

Bình một tiếng vang lên rung chuyển cả núi, đất đá bay lên tung tóe.

"Bình, bình."

Trường bào lão nhân chẳng hề ngừng tay, mà hết chưởng này lại vung chưởng khác đánh tới, càng lúc càng mạnh hơn. Cứ mỗi một chưởng đánh xuống, đất đá bị bới văng ra hai bên tạo thành một hốc nhỏ, cứ thế phút chốc đầy trời đất cát bay mù mịt.

Trương Liêm và Thi Hồng Anh hai người ở gần đấy, bị dư phong và đất đá bắn ra khiến đứng không vững phải thoái về sau bảy tám trượng.

Bấy giờ chỉ thấy trường bào lão nhân một mình chìm ngập trong đám bụi, Trương Liêm hết sức kinh ngạc nhìn Thi Hồng Anh nói, "Hồng muội muội, xem ông ta làm gì thế, chẳng lẽ định đào một con đường thông vào động?"

Thi Hồng Anh thở dài, không đáp mà hỏi ngược lại, "Huynh đoán xem người này là ai?"

Trương Liêm chẳng chút suy nghĩ đáp ngay, "Phải là Vô sầu cư sĩ! "

Thi Hồng Anh gật đầu nói, "Muội cũng nghĩ như thế. Nếu như không phải là Vô sầu cư sĩ, thì nhất định không thể nào vừa nghe nói đến Hoắc tiền bối lại hốt hoảng nôn nóng như thế, có thể là ông ta muốn tìm lại bức Chức Cẩm Đồ, hoặc là xem có thể cứu được Hoắc tiền bối hay không?"

Trương Liêm thấy nàng cũng đoán định trường bào lão nhân là Vô sầu cư sĩ, cảm thấy con người này cũng thân thiện, bèn nói, "Người này cũng là người tốt, muội muội xem có cách gì để giúp ông ta không?"

Thi Hồng Anh nhún vai cười nói, "Vô sầu cư sĩ thân hoài tuyệt đỉnh công phu, chưởng lực như bài sơn đảo hải, có lẽ còn ghê gớm hơn cả gia sư, sức muội giúp gì được ông ta chứ! "

Trương Liêm giọng đầy nghiêm túc nói, "Muội muội lại quên đến cặp kim ngân trảo rồi sao?"

Thi Hồng Anh a một tiếng buột miệng nói, "Huynh lại khéo xúi giục muội, nên biết cặp Ma cô trảo này còn gọi là Kim ngân song trảo, là sư môn chí bảo,

nhỡ như làm hư tổn đến nó thì muội làm sao ăn nói với sư phụ."

Trương Liêm thở dài nói, "Vậy thì khó, nhưng chẳng lẽ chúng ta cứ đứng nhìn lão nhân gia chưởng cho đến khi kiệt sức chết hay sao?"

Chàng nói điều này là hoàn toàn có khả năng, nếu như Vô sầu cư sĩ cứ vận hết kình lực vào chưởng mà đánh ra, chẳng mấy chốc sức tàn lực kiệt, thoát dương tuyệt khí chứ chẳng nghi.

Thi Hồng Anh hai ánh mắt cứ chuyển động nhanh, hết nhìn Vô sầu cư sĩ lại nhìn Trương Liêm, thần thái do dự qua một lúc cũng hết, nàng thở dài nói, "Thôi được, vì huynh, muội làm tất cả."

Trương Liêm vừa nghe thì mừng, nhưng nghĩ lại ngớ người hỏi, "Muội không sợ lệnh sư quở trách sao?"

Thi Hồng Anh cắn môi nhìn chàng nói, "Muội dám làm dám chịu, nhiều lắm thì bị sư phụ quở trách một trận là xong, chẳng đáng nói, huống gì còn có huynh."

Nàng nói đến đó thấy hơi quá lời, đành ngừng lại.

"Tôi?" Trương Liêm vui vẻ nói, "Nếu như lệnh sư chịu phạt đến tôi, thì nhất định chẳng bao giờ để liên lụy đến muội muội."

Thi Hồng Anh bật cười khúc khích, biết chàng hiểu nhầm ý của mình, nhưng thấy thẹn mà không nói nữa, nhíu mày nói, "Thôi đủ rồi, muội giúp ông ta một tay vậy?"

Trương Liêm trong lòng cảm kích, nắm lấy tay nàng nói, "Tôi cũng đi."

Thi Hồng Anh cắt ngang, "Huynh không được, đất cát bắn vào người huynh thì gay."

Trương Liêm kiên nghị nói, "Tôi chẳng sợ."

Nói rồi chàng liền chủ động nắm lấy tay nàng kéo đi.

Thi Hồng Anh biết chàng tính tình cương nghị khí khái mới hăng hái như thế, thấy mình cũng hơi nhỏ nhen khi cứ lo cho chàng, bấy giờ cả hai xông vào trong đám bụi đất mù mịt, nàng gọi lớn, "Lão trượng, chúng tôi đến giúp lão đây."

Không biết là vì tiếng nàng gọi nhỏ hay là tiếng đất đá đổ ầm ầm, trường bào lão nhân chừng như chẳng hề nghe thấy mải miết ra sức mà đánh.

Bấy giờ chỉ thấy cả người lão ta đẫm ướt mồ hôi, râu tóc bết vào áo, quanh người bụi đất bám kín như biến thành một con người khác. Ngược lại, chưởng lực của lão đào được một chiếc hố rộng tầm một xích vuông, nhưng hễ một chưởng đánh ra là đất đá lại từ trên đổ xuống, thật là một việc làm hết sức nguy hiểm.

Trương Liêm nhìn thấy cảnh lão già đào núi mà chạnh lòng, buột miệng thốt lên, "Lão trượng, xin hãy nghỉ tay một lúc "Bình, bình, bình."

Trường bào lão nhân đến đầu cũng chẳng ngoái nhìn lại, chỉ có tiếng chưởng lực đánh vào vách đá vọng lại đáp lời Trương Liêm.

Thi Hồng Anh mày ngài nhíu lại nói, "ông ta điên rồi chăng? Cẩn thận kẻo ông ta đánh trúng huynh, cứ để muội thủ phát một trảo xem sao! "

Nói rồi, nàng dương tay phải lên, chỉ thấy ánh ngũ sắc loé sáng như sắc cầu vồng.

Vù một tiếng, anh ngũ sắc biến mất, kèm theo đó vách đá vỡ ra một lỗ hổng rộng có đến hai xích vuông, sâu đến ba xích.

Đến lúc này mới thấy trường bào lão nhân giật mình ngừng tay lại, thất thanh la lớn, "Ma cô trảo!"

Rồi lập tức quay ngoắt người lại hướng Thi Hồng Anh quát, "Nhanh cho ta mượn!"

"Vâng!" Thi Hồng Anh đáp lại một tiếng, tay trái vung lên năm đạo kim ngân bay ra.

"Cho ta mượn, cho ta mượn," trường bào lão nhân vừa la lớn, đồng thời vừa giơ tay chộp một cái, đôi Ma cô trảo của Thi Hồng Anh đã nằm gọn trong tay lão.

Trường bào lão nhân nắm được Ma cô trảo trong tay, cười lên kha khả nói tiếp, "Tiểu Tiên ơi Tiểu Tiên, ta nhất định vào cứu nàng đây! "

Thi Hồng Anh bị đoạt Ma cô trảo một cách dễ dàng thì trong lòng tức giận, thuận tay đánh một chưởng vào vai lão già, nhưng lão ta chừng như chẳng thèm để ý, chỉ việc nắm đôi Ma cô trảo mà đào đất ầm ầm, đất đá lần nữa lại bay lên mù mịt.

Trương Liêm ôm cứng lấy tay Thi Hồng Anh, không cho nàng đánh nữa, giọng khẩn cầu nói, "Muội muội, xin cứ cho ông ta mượn, ông ta chẳng bao giờ đoạt lấy của muội đâu."

"Cũng chỉ là huynh!"

Thi Hồng Anh hậm hực nói, nhưng vừa rồi đôi Ma cô trảo trong tay còn bị đoạt một cách dễ dàng, giờ đây tay không thì làm gì được người ta, chỉ đành trút giận với người trong mộng của mình mà thôi.

Trường bào lão nhân có đôi Ma cô trảo trong tay thì như hổ thêm vây, càng ra sức mà đào, chẳng mấy chốc đã thấy cửa hang bị vít lấp mở ra một lỗ lớn sâu cả trượng, nhưng đúng lúc ấy đột nhiên thấy lão há miệng thổ ra một bung huyết tươi, đủ thấy khí huyết nội tạng đã tổn thương.

Thi Hồng Anh thấy thế thất kinh la lên, "Nguy lão già chết mất!"

"Nhanh cứu ông ta!"

Trương Liêm vội nói, đồng thời giục Thi Hồng Anh tiến lên, nhưng mấy lần đều không thành.

Nguyên vì lúc nãy lão già như điên như cuồng, song trảo trong tay cứ vung lên giáng xuống, đất đá văng ra tứ tán gần như chôn cả người lão, chung quy người ngoài khó có thể tiếp cận được.

Thi Hồng Anh phải giơ hai tay lên phất những khối đất đá bắn tới tránh làm tổn thương Trương Liêm, bực tức nói, "Xuống giếng cứu người, cứu không được người mà đến mình cũng bỏ mạng! Huynh không thấy lão ta vung trảo loạn xạ kia à, chỉ cần trúng một trảo thì bất cứ người nào cũng không toàn mạng, làm sao lên cứu lão ta được?"

Quả thế, Trương Liêm nhìn vào động giờ đây chẳng còn nhìn thấy bóng lão già đâu nữa trong đám đất bụi ấy, có chăng chỉ là thấy ánh ngân quang của trảo cứ vung lên giáng xuống. Bất giác giậm chân kêu lên, "Thế thì làm sao bây giờ?"

Thi Hồng Anh nguýt dài, bực tức nói, "Cứ để cho lão ta chừng nào sắp chết, rồi chúng ta tìm cách cứu cũng còn kịp!"

Nàng nói chỉ là một câu cho bõ tức trong lòng, nào ngờ Trương Liêm nghe thì lại thấy có lý và đầy hy vọng, hớn hở nói, "Đúng lắm, muội muội thật là thông minh!"

Thi Hồng Anh nghe chàng nói một câu thật ngây ngô khiến nàng không nhịn được cười, rồi tựa nhẹ người vào chàng đầy âu yếm.

Chẳng ngờ, trường bào lão nhân chừng như có một sức lực Vô cùng tận, song trảo chẳng ngừng cứ đào liên tục, khối đất lão đào được phía sau càng lúc càng cao dần.

Nguyên là lão càng đào thì đất đá chồng lên càng nhiều, khiến cho lão chệch hường lên trên, nhưng lão chung quy chẳng để ý gì nữa, nên đào sai hướng mà vẫn không hề hay biết.

Trương Liêm đứng bên ngoài nhìn, chàng chỉ chú tâm đến một điều chờ lão già sắp kiệt sức là cầu Thi Hồng Anh vào cứu người, cũng không hề để ý đến điều này.

Thi Hồng Anh ngược lại cứ tựa thân vào lòng người trong mộng, hơi nam nhân chừng như làm nàng ngây ngất, căn bản nhìn cũng không thấy, nghe cũng không nghe.

Qua đi một lúc, đột nhiên một tiếng rú lên rồi tắt nghẹn trong họng khiến cho đôi nam nữ giật mình tỉnh lại.

Thi Hồng Anh nghiêng đầu nhìn vào trong động, mới phát hiện chẳng còn nhìn thấy ánh ngân quang của cặp Ma cô trảo đâu nữa, mắt tối sầm lại la lên, "Lão già đi đâu rồi?"

Trương Liêm kinh ngạc nói, "Mới vừa rồi còn nhìn thấy ánh ngân trảo, sao giờ chẳng thấy đâu!"

"Nhanh vào trong xem thế nào?"

Thi Hồng Anh nói nhanh, rồi vội vàng nắm lấy tay chàng kéo chạy vào trong động, nhờ vào thị lực công phu của nàng để đi, chẳng ngờ đi một lúc thì thoát ra ở cửa hang mới.

Chỉ thấy bên ngoài cửa hang mới này có một người nằm trên đất, toàn thân từ đầu đến chân bao trùm bởi một lớp đất bụ i chẳng thể nhìn ra người ngợm thế nào.

Thi Hồng Anh phải chăm chú nhìn một hồi mới a lên một tiếng, khi nhận ra người này chẳng ai khác, chính là Vô sầu cư sĩ, bất giác thất thanh la lên, "Nguy rồi, lão già đã chết, cặp Ma cô trảo của ta đâu!"

Trương Liêm nhìn thấy lão già hai tay không, chẳng nhìn thấy cặp Ma cô trảo đâu cả, biết chuyện đã trở nên nghiêm trọng, gấp giọng nói, "Chẳng lẽ Ma cô trảo bị rơi lại trong hang?"

"Không!

Thi Hồng Anh nói gần như khóc, giọng run lên vì ấm ức trách chàng, "Cũng chỉ tại huynh, cặp Ma cô trảo của muội có thể tự phát sáng, nếu rơi lại trong động thì đã nhìn thấy rồi!"

Trương Liêm trầm ngâm nghĩ ngợi, nói, "Có thể đã bị đất cát vùi lấp nên không thấy được chăng?"

Thi Hồng Anh nói, "Nếu như vùi trong đất cát, lão già này làm sao lại ra được hang? Cũng chỉ tại huynh nhất định muốn người ta đem Ma cô trảo ra đào đất, mới bị lão già chết tiệt này đoạt mất, giờ không biết người nào ngang qua đây nhìn thấy bảo bối lại cướp mất đi!"

Trương Liêm nhìn lại bên miệng hang đất đá rất mới, rõ ràng là do Vô sầu cư sĩ đào. Không loại trừ khả năng sau khi vừa ra khỏi động thì bị kẻ khác nhìn thấy đánh chết, rồi cướp mất Ma cô trảo đi.

Giờ có nói thế nào chàng cũng không tránh được trách nhiệm của mình trong chuyện này, nhất thời chưa nghĩ ra được một câu nào để an ủi vị muội muội của mình đang dàn dụa nước mắt. Ngược lại bị quở trách khiến chàng càng quýnh quýnh tay chân nói, "Thôi, thôi muội muội yên tâm, ta nhất định tìm lại Ma cô trảo cho muội."

Thi Hồng Anh kêu lên, "Huynh đi tìm ư?"

Trương Liêm gật đầu khẳng khái, "Đương nhiên! Bất luận thế nào thì ta cũng phải chịu trách nhiệm trong chuyện này với muội, có điều vị lão nhân này không chừng chỉ bị ngất đi, xin muội muội đến xem có cứu tỉnh lại được chăng?"

Thi Hồng Anh ném một cái nhìn về phía trường bào lão nhân, bất ngờ mới nhận ra hai chân lão còn run run nhẹ, bèn bước tới sờ tay lên đầu lên ngực lão nhân, rồi nói, "Đầu còn ấm, tim còn đập, có lẽ cứu được. Huynh thử lục trong người lão ta xem có mang theo đan dược trị thương nào không?"

Trương Liêm nghe nói còn có cơ cứu được thì vui mừng Vô cùng, vội bước tới sờ tay lục khắp người lão già, tìm thấy một tấm ngọc bài, một chiếc bình sành và một tấm Đại Nguyên bảo. Mở chiếc bình sành ra xem quả nhiên thấy chứa mười mấy viên đan dược, hớn hở reo lên, "Muội muội xem đây có phải là đan dược trị thương không?"

Thi Hồng Anh tiếp lấy bình sành, ngửi ngửi một chút rồi trầm ngâm nói, "Muội cũng không biết đây có phải là đan dược trị thương hay không, nhưng theo thông thường mà nói thì người trong giang hồ thường vẫn mang theo trong mình thuốc trị thương phòng khi bất trắc, hiện tại tình thế bất đắc dĩ đành cứ để cho ông ta uống thử xem sao!"

Đây quả đúng là tình cảnh bệnh cấp loạn đầu y, Thi Hồng Anh muốn cứu lão già thực chất cũng chỉ để hỏi cho ra cặp Ma cô trảo của mình, bấy giờ chẳng kể gì đến nam nữ phân biệt, hai tay bóp lấy miệng lão già há ra, rồi tay kia dốc cả nửa chai thuốc vào đoạn vuốt vuốt mạnh cổ họng lão cho nuốt xuống.

Qua đi một lúc, trường bào lão nhân đột nhiên nảy người lên trên, miệng nôn thốc ra một bung huyết khối đen xì.

Trương Liêm vui mừng nói, "Lão trượng tỉnh lại rồi, lão trượng tỉnh rồi!"

Kỳ thực trường bào lão nhân chưa hồi tỉnh hẳn, lão liên tiếp nôn thốc mấy bung huyết ứ, rồi xịu người xuống nằm nhắm mắt mê man.

Thi Hồng Anh mày ngài nhíu lại, nàng là người luyện võ nên nhận ra vấn đề không đơn giản, thở dài nói, "Lão già này tâm phế đã bị nát, cứ nhìn nôn ra máu kèm nội tạng bấy nát, có lẽ khó cứu sống nổi!"

Nào ngờ, nói chưa dứt lời thì thấy lão già thân hình rung mạnh lên, rồi mở trừng hai mắt ra.

Trương Liêm thấy thế hai tay lắc mạnh thân hình lão già, kêu lên, "Lão trượng, lão trượng tỉnh lại rồi chứ!"

Trường bào lão nhân hai mắt trương lớn nhìn chàng một hồi mấp máy đôi môi hỏi, "Ngươi là ai?"

Trương Liêm quên khuấy đối phương từng nói không hỏi tính danh, liền đáp, "Tiểu sinh là Trương Liêm."

Trường bào lão nhân vừa nghe tên chàng thì hai mắt sáng lên khác thường hỏi lại, "Ngươi là Trương Liêm? à, đáng tiếc, đáng tiếc lão phu... "

Trương Liêm nghe lão nói càng lúc càng yếu đi thì phát hoảng, vội hỏi, "Lão trượng vẫn còn đan dược, uống nữa chăng?"

Trường bào lão nhân cười thảm nói, "Lão quật không xong rồi, tâm phế nát bấy, thần tiên đến đây cũng không cứu sống nổi. Ngươi xem xem một cuộn giấy trên người lão quật còn hay đã mất rồi?"

Trương Liêm nghe nói liền lục lại trên người lão, quả nhiên lấy từ lần áo trong ra một cuộn giấy đã ngả màu thời gian, giơ lên trước mặt lão ta nói, "Có phải cái này chăng?"

Trường bào lão nhân gật đầu nói, "Đây là pho võ công tinh hoa mà lão phu bình sinh nghiên cứu, đáng tiếc còn chưa viết xong, nhờ ngươi giao nó lại cho khuyển tử là Trang Cảnh Hùng, kiếp sau lão quật xin kết cỏ ngậm vành!"

Trương Liêm vội nói, "Lão trượng chớ nên nói như thế, chỉ có điều không biết lệnh lang hiện tại đang ở đâu?"

Trường bào lão nhân a lên một tiếng nói, "Lão phu trác hiệu Vô Sầu chỉ vì năm xưa trước lấy Hoắc Tiểu Tiên làm thiếp, mà nhi tử tức giận bỏ đi, cho đến nay đã hai mươi năm không có tin tức gì của nó."

Trương Liêm nghe thì thấy lung túng, nói như thế thì biết đi đâu tìm con lão ta chứ?

Vô sầu cư sĩ ngừng lại một chút rồi nói tiếp, "Có điều, cẩu tử tướng mạo rất giống với lão quật đây, chỉ gặp là nhận ra ngay."

Trương Liêm lặng người, chàng nghĩ không nên làm tổn thương thêm niềm tin của người sắp chết, kiên nghị nói, "Tiểu sinh nhất định làm đúng như lời lão trượng."

Vô sầu cư sĩ tự nhiên bật cười thành tiếng nói, "Lão quật thầm tin lời hứa của tiểu ca ngươi, mấy viên đan dược trong bình này có công năng khởi tử hồi sinh, xin cứ cất lại mà dùng."

Thi Hồng Anh chen vào nói, "Lão trượng bị ai đánh đến trọng thương thế này?"

Vô sầu cư sĩ lắc đầu nói, "Lão quật lúc nãy lực kiệt sức tàn, mắt tối sầm lại, chung quy chẳng nhìn rõ là ai."

Thi Hồng Anh nói, "Vậy người kia dùng thủ pháp gì, lão trượng có nhận ra chăng?"

Vô sầu cư sĩ ngẫm nghĩ giây lát, hốt nhiên sắc mặt biến đổi, lại há miệng nôn thốc mấy bung máu, đoạn nhắm hờ mắt Trương Liêm thấy thế vội la lên, "Muội muội nhanh cho lão nhân phục dược."

Thi Hồng Anh nói, "Huynh không muốn sao?"

Trương Liêm nghiêm túc nói, "Thuốc là dùng để trị người bị thương, trước tiên nên cứu Trang lão trượng mới phải!"

Thi Hồng Anh biết tình chàng quật cường có chút cố chấp, biết nói cũng không thay đổi gì được, bấy giờ đành dốc mấy viên đan dược cuối cùng vào mồm Vô sầu cư sĩ.

Quả là linh dược hiệu nghiệm, sau một lúc thần sắc Vô sầu cư sĩ đã thấy khá hơn, từ từ mở mắt ra, nhìn bọn họ hai người thở dài nói, "Các ngươi lại cho lão quật uống thuốc sao?"

Trương Liêm tiếp lời nói, "Đương nhiên phải trị thương cho lão trượng."

Vô sầu cư sĩ lại thở dài nói, "Thật lãng phí, làm gì có danh y cứu tuyệt mệnh? à, lão hủ lục mạch đã đoạn, chân khí đã kiệt, tâm can bấy nát."

"Khục, khục"

Lão phải ngừng lại để ho mấy tiếng rồi nói tiếp với giọng uất hận, "Hung đồ dùng một thủ pháp rất hiểm ác, mà lại rất cao minh, đến lão hủ mấy mươi năm hành cước giang hồ mà cũng không nhìn ra được lai lịch. Có điều, muốn công phá Nha tượng tháp thì phải lấy cho được năm loại binh khí hiếm có trong thiên hạ là Ma cô trảo, Lượng tài xích, Vân trận đao, Chiếu đảm kiếm và Địa ba sản. Những người biết được bí mật này không nhiều. ừm, xem Song long ngọc bài có còn hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Chức Cẩm Đồ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Chia tay bùi ngùi

Trương Liêm bấy giờ chính đang còn cầm trong tay tấm ngọc bài có khắc hình hai con rồng xinh xinh, vội vàng đáp một tiếng, "Còn!"

Nào ngờ, Vô sầu cư sĩ chẳng biết có nghe kịp tiếng chàng đáp hay không, lão ho lên sù sụ rồi nôn thốc máu ra thành vòi, cuối cùng cả người nảy lên thêm mấy cái nghẹo đầu sang một bên tuyệt khí.

Thi Hồng Anh thấy thế vội la lên, "Lão già này đúng thật, nhằm vào lúc quan trọng này mà chết!"

Trương Liêm nhìn thấy cái chết thảm của Vô sầu cư sĩ, trong lòng cũng không khỏi thương tâm, hai mắt cay cay định khóc thì nghe Thi Hồng Anh rủa một câu như thế, chàng không vui nói, "Người đã chết, còn mắng gì nữa chứ!"

Thi Hồng Anh nhăn mặt cười hòa nói, "Ai bảo lão ta lại chết đúng vào lúc này chứ?"

Trương Liêm liếc nàng một cái nói, "Chết thì chết, ai tính trước được giờ nào chứ?"

"Huynh xem này?" Thi Hồng Anh nói. "Lão ta nói trong thiên hạ người biết được bí mật về Nha tượng tháp không nhiều, cũng thấy được lão có thể nói ra vài kẻ khả nghi là hung đồ. Vậy mà lại đúng vào lúc này lại chết, đến cặp Ma cô trảo của muội cũng không kịp hỏi một câu."

Trương Liêm nghe nói cũng thấy có lý, chép miệng vẻ tiếc rẻ nói, "Nghĩ lại cũng tiếc thật, may mà Trang lão trượng còn phó thác cho chúng ta tìm con trai của ông, thuận tiện cũng có thể thăm dò cặp Ma cô trảo thất lạc. Nói không chừng con trai của Trang lão trượng cũng biết chuyện công phá Nha tượng tháp, có thể cung cấp cho ta một manh mối nào chăng."

Thi Hồng Anh nghe nói thì hai mắt sáng lên, cười nói, "Chung quy huynh nói có lý, ông ta phó thác cho huynh đem pho tinh hoa võ công giao cho con trai ông ta, huynh thì chính đang cần phải luyện võ, đem nó ra mà luyện chẳng tốt lắm sao?"

Trương Liêm ngẩn người một lúc, đoạn lắc đầu dứt khoát nói, "Trang lão trượng không bảo ta luyện môn võ công của lão."

Thi Hồng Anh cắt ngang lời chàng, "Thế mới đúng là con mọt sách, ông ta biết rằng mình sắp chết, võ công tinh hoa trao cho huynh, chẳng lẽ huynh không thể luyện hay sao chứ?"

Trương Liêm vẫn chau mày lắc đầu nói, "Chưa được phép chủ nhân đồng ý, ta nhất định không luyện."

Thi Hồng Anh nghe mà tức giận cứ cắn môi vào nhau, đôi nhãn châu chuyển nhanh, trong đầu nghĩ kế, rồi chợt chỉ tay vào trong động nói, "Không luyện thì thôi, trước tiên chôn lão già rồi nói."

Trương Liêm gật đầu tán đồng, lập tức cúi người hai tay bế thi thể Vô sầu cư sĩ.

Thi Hồng Anh vội nói, "Thi thể ông ta đầy cả máu, chớ để dính dơ pho bí kíp võ công, tạm thời đưa muội nắm cho."

Một câu này có lý, Trương Liêm chẳng chút do dự trao cho nàng ngay, rồi tự mình bế xác Vô sầu cư sĩ vào động, hai tay xê dịch đá thành một lỗ huyệt, rồi chôn lão già vào đó.

Mọi chuyện xong đâu đấy, chàng trở ra khỏi động miệng nói, "Chôn xong rồi, đáng tiếng mất cặp Ma cô trảo không làm được bia."

Nói đến đó, hốt nhiên chàng nhìn thấy Thi Hồng Anh chính đang chăm chú đọc pho võ công tinh hoa, gấp giọng la lên, "Muội sao lại xem trộm bí kíp của người khác?"

Thi Hồng Anh chẳng vội chút nào, từ từ cuộn pho bí kíp lại, hừ một tiếng nói, "ông ta làm mất cặp Ma cô trảo của muội, muội xem bí kíp của ông ta thì đã sao chứ? Không xem thì thôi, trả lại huynh đây!"

Nghe nàng nói một câu này, ngược lại khiến Trương Liêm thấy lung túng, nhe răng cười xòa nói, "Xem thì cũng đã xem rồi, còn gì nói nữa chứ!"

Thi Hồng Anh bật cười khúc khích nói, "Huynh nói thì cũng đã nói, còn gì để nói nữa chứ!"

"A! Muội muội lợi hại thật đấy!"

Trương Liêm lắc đầu cười khổ nói tiếp, "Thảo nào mà Trang lão trượng bảo muội mồm miệng không ai đấu nổi!"

Thi Hồng Anh cười hì hì nói, "Thôi đi, miệng huynh mới là lợi hại. Nhanh cất bí kíp vào, tốt nhất giấu cho kín, tránh kẻo bị người ta xem trộm, thậm chí có thể luyện thành nó nữa kìa!"

Trương Liêm làm sao biết được Thi Hồng Anh thông minh tuyệt đỉnh, sách nào chỉ xem qua là thuộc nằm lòng, vừa rồi chỉ đọc lướt qua cũng đã nắm thuộc hết những gì ký tải trên pho bí kíp.

Trương Liêm thấy nàng mỉm cười khó hiểu, cứ ngỡ là nàng còn giận mình vì một câu không phải vừa rồi, bèn nói, "Ta nghĩ muội muội không bao giờ trộm xem, chỉ sợ người khác trộm mất, hay là muội cất nó giùm ta?"

Thi Hồng Anh không ngờ chàng nói ra câu này, ngớ người một lúc rồi nghiêm mặt nói, "Huynh nếu như quả thật muốn mang pho bí cấp này trao cho con trai Trang lão trượng, thì tốt nhất cần phải luyện thành thục võ công ký tải trên đó, rồi đốt phứt nó đi, sau này gặp được con trai ông ta thì đem nó ra mà dạy lại. Nếu không huynh khó mà mang trong người một pho võ học tinh hoa đi khắp giang hồ mà không bị kẻ khác dòm ngó."

Trương Liêm nghe nói, ngẫm nghĩ một lúc nói, "Chưa được Trang lão trượng cho phép, ta quyết không thể luyện võ công trong bí kíp, xin muội muội nghĩ cách khác đi."

Thi Hồng Anh cắn môi bực tức nói, "Huynh đúng là người cố chấp chưa từng thấy, ngoài cách này ra, chỉ e không còn cách nào an toàn hơn được nữa. à, thôi thế này, huynh cứ cất pho bí kíp vào đi, giờ học môn võ công của muội đây, thì cũng có thể tự bảo vệ được."

"Muội chịu dạy cho ta sao?" Trương Liêm chỉ buột miệng mà nói, rồi bỗng nhiên chau mày nói tiếp, "Nếu như có thể giấu kín không để một ai hay biết, thì cần gì phải học võ công?"

Thi Hồng Anh không vui nói, "Không muốn người ta biết, trừ phi mình không làm. Huynh nếu như không học võ công, nếu gặp phải kẻ xấu thì làm sao, hoặc như gặp kẻ cướp mất Ma cô trảo của muội thì làm sao đối phó được với hắn?"

Nói đến đó, nàng chừng như sực nhớ tới một chuyện, thay đổi ngữ khí nói tiếp, "Lúc nãy Nhuyễn cốt tú tài nói là đả thương sư bá của muội là Bàn Bất Cổ không biết hư thực thế nào, chẳng thể đi cùng huynh đến Hồ Đầu Nham được.

Chỉ có thể truyền cho huynh vài câu khẩu quyết, huynh có chịu học hay không?"

Trương Liêm nghe nàng nói đi nói lại, chung quy vẫn ân cần quan tâm đến mình, cuối cùng gật đầu nói, "Thôi, đã thế ta theo muội trở lại Cô Tô thành học

võ nghệ, lệnh sư bá cũng là người có ân cứu ta, cần phải đến xem người thế nào mới phải! "

"Không! Thi Hồng Anh lắc đầu kiên quyết nói, "Huynh chẳng đi nhanh như muội được, đi thì chỉ làm chậm chân người ta, giờ muội dạy huynh khẩu quyết, chừng nào huynh thuộc lòng muội rồi thì muội đi ngay!"

Khẩu quyết luyện nội công là điều căn bản nhất mà bất cứ người nào mới nhập môn cũng phải thuộc nằm lòng, nhưng mỗi loại khẩu quyết công phu thì lại có một cách luyện khác nhau.

Vô sầu cư sĩ chưởng pháp đỉnh danh võ lâm, tự tay soạn ra pho bí kíp Võ học tinh hoa, lập luận chính xác, mỗi câu mỗi chữ đều chính xác, đi đúng vào yếu điểm võ học. Bấy giờ Thi Hồng Anh miệng đọc khẩu quyết, tay múa minh hoạ, chẳng mấy chốc truyền cho Trương Liêm thuộc nằm lòng khẩu quyết trong pho bí kíp của Vô sầu cư sĩ, đột nhiên Trương Liêm chẳng một mảy may biết điều này.

Thi Hồng Anh nhìn thấy Trương Liêm thông minh đỉnh ngộ, tuy là lần đầu thâm nhập võ học mà chàng lại tiếp thu cực nhanh, trong lòng nàng mừng rơn mười nói, "Chẳng ngờ huynh chỉ nhìn là thuộc ngay, đỡ mất thời gian của muội, huynh đi dọc đường nhớ phải nhẩm đi nhẩm lại mà luyện, sẽ bớt bị người khác ăn hiếp. Giờ nhân trời còn chưa tối, muội tiễn chân huynh một đoạn rồi trở lại Cô Tô!"

Trương Liêm nói, "Muội đi Cô Tô là chuyện cần kíp, ta từ từ đi cũng được."

Thi Hồng Anh không nghe theo lời chàng nói, "Không được, huynh chẳng biết khinh công lại không có tấc sắt trong tay, nhỡ đi đường rừng núi gặp sói gặp hổ thì nguy."

Cuối cùng, Trương Liêm cũng đành để nàng tiễn chân đến tận quan lộ. Thi Hồng Anh còn căn dặn chàng một lúc nữa, rồi mới bịn rịn chia tay chàng. Trương Liêm lúc này đã biết thế nào là võ công, nhưng kỳ thực chưa luyện thành chút võ công nào, mắt nhìn Thi Hồng Anh thi triển khinh công, bóng hồng vút nhanh thoáng chốc đã khuất dạng trong trời chiều. Nghĩ lại một ngày đêm trải qua bao nhiêu nguy hiểm, tuy nhiên mỗi lần đều được hoá giải hung thành cát, nhưng chung quy vẫn nhờ vào người khác giúp đỡ, thậm chí còn hy sinh thêm mấy mạng người. Nếu như Bàn Bất Cổ quả thực đã chết, thì nợ ân tình nàng thực là...

Chàng đứng ngây người suy nghĩ, bất giác buông tiếng thở dài, rồi mới nghĩ chuyện cần phải đi, sờ tay sờ lên người xem lại pho bí kíp trong áo và cả tấm Song long ngọc bài, giắt bên hông, đoạn cất chân bước đi trong hoàng hôn.

Màn đêm đổ xuống, chẳng mấy chốc Trương Liêm đã nhìn thấy phía trước thấp thoáng ánh đèn, một tiểu trấn hiện ra trước mặt.

Chàng nghĩ chỉ vào thị trấn tìm chút gì ăn qua loa là lên đường ngay, quyết không dừng chân lại nghỉ qua đêm, phải nhanh chóng trở về nhà xem cha thế nào.

Vừa tính song trong đầu, bất chợt một bóng người lướt tới chộp cứng cổ tay chàng quát, "Tiểu tử, nha đầu đi cùng với người đâu rồi?"

Trương Liêm chưa kịp phản ứng gì thì cả cánh tay đã nằm gọn trong tay đối phương, chàng giật thót mình định thần nhìn lại, bất giác, a lên một tiếng khi nhận ra người này chính là vị sư bá của Thi Hồng Anh, Bàn Bất Cổ.

"Lão trượng vẫn khoẻ ư!"

Bàn Bất Cổ giọng tỏ ra tức giận quát, "Ngươi nghĩ ta chết chắc!"

"Không, không!

Trương Liêm vội lắc đầu đáp, cứ nhìn lão già vốn thân hình ngũ đoản, giờ tức giận lên càng trông buồn cười Vô cùng, nhưng chàng chẳng dám cười, nói tiếp, "Bởi vì Nhuyễn cốt tú tài nói lão trượng trúng độc thủ của hắn, Thi cô nương lo lắng mà chạy cả đêm trở lại Cô Tô tìm lão trượng rồi."

"Thi cô nương?"

Bàn Bất Cổ ngược lại tỏ ra ngạc nhiên, rồi hừ một tiếng lạnh lùng nói, "Nhuyễn cốt tú tài mà xưng với ta, hắn đâu?"

Trương Liêm cười nói, "Nhuyễn cốt tú tài Đỗ Nhất Châm đã chết."

Bàn Bất Cổ nghe một câu này thì hết sức kinh ngạc nói, "Có chuyện này sao?"

Trương Liêm nghiêm túc nói, "Tiểu sinh nào dám dối lời, Nhuyễn cốt tú tài đúng là đã chết, Thi cô nương thì đi chưa lâu, lão trượng cứ trở lại Cô Tô tìm cô ấy hỏi thì biết ngay."

Bàn Bất Cổ thoáng chút ngớ người, rồi bật tiếng cười nhạt nói, "Tiểu tử ngươi định lấy vải thưa che mắt thánh đấy sao. Hừ, định lừa lão phu đi chăng, lão phu nhất định hỏi tội ngươi!"

Trương Liêm biết bị hiểu nhầm, bấy giờ đành đem chuyện Hoắc Tiểu Tiên đồng quy tri tử với Nhuyễn cốt tú tài trong thạch động như thế nào kể hết cho lão ta nghe, duy nhất giấu chuyện Thi Hồng Anh mất cặp Ma cô trảo và cái chết của Vô sầu cư sĩ.

Bàn Bất Cổ nghe rồi hai mắt trương lớn nhìn chàng đau đáu, rồi đột nhiên bật cười kha khả.

Trương Liêm giật mình nói, "Tiểu sinh không hề dối nửa câu, chẳng lẽ lão trượng không tin chăng?"

Bàn Bất Cổ khoát tay cười nói, "Lão phu chẳng phải không tin, mà là thấy chuyện hết sức khéo. Nhuyễn cốt tú tài nói là lão phu đã chết, ngược lại hắn chết trước, còn nha đầu kia ai bảo lại tin lời Nhuyễn cốt tú tài, phạt hắn chạy không một chuyến về Cô Tô. Này, giờ chúng ta vào trấn đánh chén một trận, tiểu tử ngươi có tiền chứ?"

Trương Liêm kể từ đêm ngộ nạn, đồ đạc đều để lại trên thuyền, may mà vừa rồi có được mấy đồng nguyên bảo của Vô sầu cư sĩ để lại, tiền thì chàng có thể dùng đến được, nhưng chàng lại lo cho Thi Hồng Anh trở lại Cô Tô không tìm thấy sư bá của mình thì sinh chuyện, vội nói, "Tiền thì có, nhưng xin lão trượng nắm lấy đi uống một mình được chứ?"

"Uống một mình?"

Bàn Bất Cổ tròn mắt nhìn chàng ngạc nhiên hỏi lại, "Chẳng lẽ ngươi không biết uống rượn?"

Trương Liêm cười khổ nói, "Không phải tiểu sinh hoàn toàn không biết uống, chỉ có điều này tiểu sinh đang nóng lòng trở lại Hổ Đầu Nham xem gia phụ thế nào, không tiện tiếp lão trượng được!"

"Không cần đi Hổ Đầu Nham nữa! "

Bàn Bất Cổ lắc đầu đáp ngay, rồi nghiêm túc nói tiếp, "Nghe nói Tảo Diệp trang chỉ còn lại đống tro tàn."

Trương Liêm vừa nghe một câu như thế giãy nảy cả người lên hỏi lớn, "Lão trượng nghe ai nói?"

Bàn Bất Cổ hỏi, "Ngươi còn ai ở Hổ Đầu Nham mà phải nôn nóng đến thế?"

"Tảo Diệp trang chủ chính là gia nghiêm."

Bàn Bất Cổ thốt lên một tiếng ngạc nhiên nói, "Nói thế ngươi là Trương Liêm?"

Trương Liêm mãi vẫn còn hoài nghi không biết phụ thân có đúng là Thần kiếm thủ hay không, nhưng cho đến lúc này chàng không tài nào tìm ra lý do để chứng minh là không phải, bất giác hai mắt cay đỏ gật đầu đáp, "Tiểu sinh là Trương Liêm, xin lão trượng nói cho biết gia nghiêm có chuyện gì không?"

Bàn Bất Cổ thở dài một tiếng nói, "Lão phu quả thực không biết rõ tình hình thực tế ra sao, nhưng nghe người ta nói mười hôm trước Tảo Diệp trang bị hỏa tai thiêu cháy trụi, người trong nhà ngươi chẳng biết đi hướng nào!"

Trương Liêm lắng lặng nghe. Bàn Bất Cổ ngừng lại một chút rồi nói tiếp, "Theo lý mà nói, song thân của ngươi đều là tinh anh trong võ lâm, không thể không tránh được hỏa hoạn này, nhưng họ chạy đi đâu chứ? Hơn nữa khi nhà ngươi bị họa kiếp thì nhiều nhân vật trong võ lâm truy tìm ngươi, đến tên Nhuyễn cốt tú tài một trong võ lâm thất ác cũng bị người khác xúi giục giết bọn Tô Châu tứ linh diệt khẩu, đủ thấy đây là một âm mưu ghê gớm."

Trương Liêm nghe nói cả gia trang bị thiêu cháy, nhưng người nhà mình chạy thoát chẳng biết đi đâu, thì trong lòng cũng bớt phần lo lắng.

Chàng thầm nghĩ cha mẹ ta không chuyện gì thì may rồi, dù cho hai người không biết võ công chăng nữa thì nhất định được người khác cứu mang đến nơi an toàn, nhưng lần này gia trang ta gặp biến cố lớn như thế, đến cả sư phụ của Thi muội muội là Hạt Ma Cô cũng trượng nghĩa chạy đến chi viện, ta làm sao không trở về đó xem hư thực thế nào được?

Nghĩ một lúc, chàng giữ thần thái bình tĩnh nói, "Lão trượng có gặp sư phụ của Thi cô nương chứ?"

Bàn Bất Cổ nói, "Ngươi muốn hỏi đến Hạt Ma Cô chăng? Sáng nay ta chính muốn đi tìm bà ấy hỏi thăm tình hình Tảo Diệp trang, nào ngờ bà ta đã rời Huyền Diệu quán, sau đó nhìn thấy Hồng nha đầu đem ngươi giấu trong rừng trúc.

Ta biết Hồng nha đầu chẳng phải là đối thủ của Nhuyễn cốt tú tài, cho nên chận đường hắn cho các ngươi chạy trước, nào ngờ tên Nhuyễn cốt tú tài Đỗ Nhất Châm cũng biết lợi hại, hắn đánh được mấy chiêu thì tìm cách thoát thân. Ta cứ ngỡ thế là xong, ai ngờ hắn lại chạy theo các ngươi đến tận đây. Nè, Hồng nha đầu đối với ngươi tốt lắm chứ? Ngươi hỏi sư phụ nó làm gì? Có chuyện gì cứ nói với lão phu đây cũng được, hì hì."

Nói cuối câu lão nheo mắt nhìn chàng đầy ngụ ý.

Trương Liêm biết lão già hiểu nhầm ý mình, thầm rủa trong lòng "Lão già chết tiệt!" mặt ửng hồng lên nói, "Thi cô nương nói, Ma Cô lão tiền bối biết được tin bản trang ngộ nạn, cho nên mấy hôm trước đã rời Huyền Diệu quán đi Hổ Đầu Nham rồi."

Bàn Bất Cổ nghe không khỏi kinh ngạc hỏi lại, "Bà đạo cô chột mắt này làm sao lại biết tin chứ! "

Những chuyện này đối với Trương Liêm thì càng mù tịt, chính đang ngơ ngác chưa biết nói thế nào, đột nhiên phía đông bắc có ánh lửa bùng lên dữ dội.

Bàn Bất Cổ la lên, "Tiểu tử, ngươi tạm vào trong trấn tìm khách điếm nghỉ lại, chờ ta về rồi nói chuyện."

Trương Liêm chau mày hỏi, "Lão trượng định đi cứu hoả?"

Bàn Bất Cổ chỉ tay vào đám lửa xa xa nói, "Lửa cháy ở hướng nhà Hồng nha đầu, ta làm sao lại không đi xem?"

Nói rồi, chỉ thấy nhún nhẹ chân, cả người tung lên không lộn một vòng rồi phóng đi, chốc lát khuất mình trong bóng đêm, chỉ còn lại một mình Trương Liêm đứng ngây người.

Bạn đang đọc truyện *Chức Cẩm Đồ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Tín vật bị mất

Trương Liêm vốn định nói cho Bàn Bất Cổ biết chuyện Thi Hồng Anh giả chết thoát thân, nhưng lão ta đã đi quá nhanh, chàng đành y lời lão vào tiểu trấn tìm một khách điếm trọ lại.

Trương Liêm chọn một phòng kề mặt đường, gọi thức ăn và rượn, rồi đem pho bí kíp, bình thuốc và tấm ngọc bài của Vô sầu cư sĩ cho vào trong một chiếc túi nhỏ, đoạn nhét dưới gối. Cài kín cửa, rồi ngồi bên bàn bắt đầu nhẩm lại khẩu quyết nội công tâm pháp mà Thi Hồng Anh dạy cho chàng, lại luyện thêm hai lần chưởng cước cơ bản, rồi cuối cùng mới ngồi bên song cửa sổ một mình độc chước, thỉnh thoảng nhìn ra ngoài đường trông chờ Bàn Bất Cổ trở lại.

Nào ngờ, tửu nhập sầu trường, lập tức bao nhiêu tâm sự dâng lên trong lòng.

Mười hôm trước, hỏa tai thiêu trụi Tảo Diệp trang ở Hổ Đầu Nham, mà chàng trên đường đi du học cũng bị hung đồ truy sát, đáo để Tảo Diệp trang bị hỏa hoạn bất ngờ hay bị kẻ nào gây nên?

Chàng nhớ lại nguyên chàng không muốn đi học xa, nhưng phụ thân nhất định buộc chàng phải rời nhà đi du học, đi chưa đầy một tháng mà trong nhà đã gặp nạn. Chẳng lẽ cha đã biết trước hung đồ sẽ đến, nên cố ý lệnh cho mình đi xa?

Phụ thân danh hiệu Thần kiếm thủ, là con trai của người mà không biết một chút võ công nào. Tưởng Thụy Sinh cả nhà đều luyện võ công, thế mà Thi Hồng Anh ngược lại phải lén đi học võ công người khác. Đến giờ thì cả hai nhà đều gặp hỏa tai, chỉ là một chuyện hết sức ngẫu nhiên hay là nằm trong một âm mưu ghê gớm?

Chàng nghĩ rất nhiều, nhưng chẳng thể giải đáp được chút nào, cứ ngồi như thế uống rượn trầm lặng cho đến khi nghe tiếng gióng mõ canh ba nổi lên.

Mảnh trăng hạ huyền như ngân câu treo lơ lừng đầu tây, tinh quang thưa thớt, bóng liễu rủ dài. Đây quả là một đêm êm ả, nên thơ, nhưng giờ này chàng chẳng còn chút lòng dạ nào để thưởng thức nó.

Đột nhiên, hai bóng người gầy nhỏ xuất hiện trên đường. Người đi đầu nhún chân vọt lên cửa sổ, phóng chỉ lực điểm vào huyệt đạo trên người của Trương Liêm. Người này ra tay rất nhanh, Trương Liêm đến nhìn cũng không kịp nhìn thì cả người đã cứng đờ ra, la chẳng thành tiếng.

Người đi sau cũng vọt nhanh vào cửa sổ, khoá trái cửa lại, rồi thổi tắt đèn.

Trương Liêm đến nằm mộng cũng không ngờ trong tiểu trấn thanh bình thế này mà cũng xuất hiện hung tinh, giờ thì toàn thân cứng đờ, miệng không nói được, chẳng biết đối phương định làm gì mình. Hai mắt tức giận ngầu đỏ nhìn chúng chằm chằm.

Một tên trong bọn hốt nhiên cất tiếng cười nhạt nói, "Công tử xin chớ oán hận chúng ta, chúng ta chỉ là bất đắc dĩ mượn tạm nơi này ẩn nấp một lúc mà thôi, quyết không làm gì tổn thương đến công tử đâu."

Trong phòng lúc này tối mịt, chỉ có chút ánh trăng bên ngoài rọi vào theo khe cửa sổ, nhưng Trương Liêm cũng nhận ra đối phương chỉ là hai thiếu niên tuổi chừng mười lăm mười sáu, thân vận kình trang, dáng người thấp nhỏ, người nào trên lưng cũng mang một chiếc túi vải và một thanh trường kiếm. Họ ăn mặc hoàn toàn giống nhau, nhưng vị thiếu niên vừa nói với chàng thì thắt lưng buộc một chiếc đai màu lam còn vị kia thì buộc chiếc đai màu đỏ.

Trương Liêm nghe đối phương không có ý hại mình, trong lòng nhẹ nhõm, tức một điều là miệng cứng không nói được để nhờ đối phương giải khai huyệt đạo cho mình, chỉ đành giận số mình chẳng may.

Đúng vào lúc này, từ xa vọng lại tiếng vó ngựa dồn dập, chốc lát đã nghe gần kề, sắc mặt hai thiếu niên thay đổi, đưa mắt nhìn nhau.

Thiếu niên buộc đai đỏ ngây người một lúc, rồi đột nhiên thò tay vào thắt lưng.

Thiếu niên buộc đai lam giơ tay chộp lại tay đồng bọn nói, "Tuyệt đối không được vọng động!"

Thiếu niên buộc đai đỏ thét dài một tiếng nói, "Nếu như bọn chúng lục soát khách điếm này, thì chẳng thể không ra tay."

Trương Liêm biết một khi hai thiếu niên này động thủ với bọn người truy đuổi thì người đầu tiên chịu nạn là mình, tự nhiên lo lắng đến tim muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Nhưng bên ngoài tiếng vó ngựa đến gần rồi lại ra xa, chứng tỏ bọn truy binh chỉ chạy ngang qua trấn, qua phút chốc thì cảnh vật trở nên yên tĩnh.

Thiếu niên buộc đai lam thở phào một hơi tỏ ra nhẹ nhõm, rồi nhìn Trương Liêm nói, "Chỉ cần ngươi không la lên thì ta lập tức giải khai huyệt đạo."

"Không thể! Thiếu niên buộc đai đỏ vội cắt ngang cản lại, nói, "Không nên giải huyệt cho hắn, nên biết chúng ta ở đây hoàn toàn không tiện."

Thiếu niên buộc đai lam ngớ người một chút, hốt nhiên mặt ửng đỏ lên, bước đến bên giường ngồi xuống.

Trương Liêm trong lòng rủa thầm, "Đồ chết tiệt, có gì mà không tiện chứ? Chỉ muốn hành hạ người khác mà thôi!"

Thiếu niên buộc đai lam ngồi giường, chẳng biết cố ý hay Vô tình mà giở chiếc gối lên, nhìn thấy gói đồ dưới gối liền nắm lên xem, kinh ngạc nói, "ý, đây là cái gì, xem thế nào?"

Thiếu niên buộc đai đỏ cười nói, "Chạy hỏa hoạn còn chưa hết, ngươi còn định giỡn trò gì?"

Thiếu niên buộc đai lam vẫn cứ dứ dứ chiếc túi trên tay nói, "Chiếc bao này thật lạ, vừa có thứ cứng lại vừa có thứ mềm, vừa có thứ dài lại vừa có thứ tròn, lại nhìn kia, vị công tử này mặt đỏ bừng lên, nhất định trong túi có của gì quý đây!

Trương Liêm vừa giận vừa hoảng, nhưng chẳng có cách nào ngăn được đối phương, bấy giờ đã thấy thiếu niên buộc đai lam giở chiếc túi lôi ra các thứ, giơ chiếc ngọc bài lên xăm xoi nhìn một lúc rồi bỗng kinh ngạc la lên, "Tiểu Cúc, ngươi đến đây xem chẳng phải là Song long ngọc lệnh sao?"

"Sao la lớn thế?"

Thiếu niên buộc đai đỏ được gọi là Tiểu Cúc quát, nhưng nghe mấy tiếng Song long ngọc lệnh thì cũng hứng thú hẳn lên.

Thiếu niên buộc đai lam lại giở cuộn giấy ra xem, bất giác ì lên một tiếng tỏ ra kinh ngạc nói, "Nhất định là Song long ngọc lệnh, ngươi xem còn một pho bí kíp võ công lại nằm ở đây."

Vừa nói dứt lời, lập tức nghe từ trên mái nhà có tiếng người quát vọng xuống, "A, thì ra hai con tiện tỳ ở trốn ở đây."

Hai thiếu niên thất kinh. Thiếu niên buộc đai đỏ giơ tay mở cửa lớn. Thiếu niên buộc đai lam thì lại mở cửa sổ, tiện tay phất nhẹ giải khai huyệt đạo cho Trương Liêm, rồi cùng nhau tung ra đường.

Trương Liêm nghe người trên mái nhà quát hai người này là tiện tỳ, bấy giờ mới hiểu ra bọn họ là nữ giả nam nhân, bất giác ngớ người một lúc, đến huyệt đạo đã được giải khai rồi mà vẫn không hề hay biết. Trong lòng thầm nghĩ bọn họ hoá tranh thành nam nhân tất phải là chuyện bất đắc dĩ, có điều bọn họ không nên lấy đi pho bí kíp và chiếc ngọc bài mới đúng.

Hai thiếu niên rời khỏi phòng không lâu, một cỗ kình phong phất lên, một bóng trắng lướt nhanh theo cửa sổ vào phòng, người này vừa vào phòng nhìn thấy Trương Liêm, ngồi thừ trên ghế liền hỏi, "Tiểu tử, hai con tiện tỳ kia trốn ở đâu?

Trương Liêm nhìn rõ người này là một trung niên tuổi ngoài ba mươi, thân vận nho bào, trong lòng thoáng nộ nói, "Ta bị khống chế huyệt đạo chẳng nhúc nhích gì được, ngươi còn hỏi quái gì chứ?"

Bạch y nho sĩ thấy chàng ngồi chễm chệ y nhiên trên ghế, tức giận phất tay một cái khiến cả người chàng lộn nhào xuống đất miệng quát, "Ngươi muốn chết!"

Trương Liêm bất ngờ bị đánh một chưởng lộn nhào đau điếng người, vừa kinh vừa giận thét lên, "Kỳ quái, ta làm sao lại nói được?"

Bạch y nho sĩ tức giận nói, "Chẳng lẽ ngươi bị câm?"

Trương Liêm chẳng những phát hiện ra mình không chỉ nói được mà tay chân còn cử động được bình thường, vội chống tay lồm cồm ngồi dậy nói, "Lão huynh bớt giận, vừa rồi chẳng hiểu vì sao mà tay chân tôi chẳng cử động được, miệng cũng không nói được, có lẽ bị khống chế huyệt đạo."

Bạch y nho sĩ chỉ phất tay một cái thì đánh ngã chàng, biết chàng không nói dối, nhưng rõ ràng trước khi hắn vào đây thì huyệt đạo của Trương Liêm đã không còn bị khống chế, bấy giờ vẫn cười nhạt nói, "Ai khống chết huyệt đạo của ngươi, nhanh nói hai còn tiện tỳ kia trốn ở đâu?"

Trương Liêm thầm nghĩ người này vừa vào đã ra tay đánh người, nếu như giờ nói cho hắn biết truy theo hai vị cô nương giả nam trang kia, nhất định nguy hại đến họ. Huống gì pho bí kíp đang nằm trong tay vị cô nương kia, nói không chừng cô ta mang đi rồi sẽ mang trả lại, còn nếu rơi vào tay tên này thì nguy mất.

Nghĩ thế chàng liền thuận miệng đáp, "Lão huynh nhầm rồi, tôi nhìn thấy hai vị thiếu niên, chẳng phải nữ nhân!"

Bạch y nho sĩ trừng mắt quát, "Nói bậy, ta rõ ràng nghe tiếng Tiểu Liên nói chuyện."

Trương Liêm cứ vờ ngớ người nói, "Quái lạ, chẳng lẽ là nữ cải nam trang, vì sao chứ?"

"Hừ, nhanh nói chúng nấp ở đâu?"

Bạch y nho sĩ chừng như không kiên nhẫn được gằn giọng ra lệnh, đồng thời bước chân đến gần giường.

Trương Liêm thực thấy sợ bị hắn đánh, thuận tay chỉ ra cửa nói, "Chạy hướng này."

Bạch y nho sĩ chẳng nói thêm tiếng nào, liền nhún chân vọt nhanh ra cửa.

"Ầm... "

Hắn đến đã nhanh mà đi còn nhanh hơn, mở bật cửa tung ra vừa khéo tong vào tiên tiểu nhị đang lén nghe bên ngoài không kịp chạy trốn, rồi giáng bốp bốp hai cái tát tai quát lớn, "Ngươi nghe lén à?"

Tên tiểu nhị bị đánh đau điếng chẳng dám hé môi kháng cự, phải nở một nụ cười cầu tài.

"Người mà đại gia muốn hỏi chạy về hướng bắc rồi."

Bạch y nho sĩ a lên một tiếng vẻ hài lòng, rồi chạy nhanh ra khỏi khách điếm truy đuổi theo.

Tên tiểu nhị ném một cái nhìn khinh miệt theo bóng bạch y nho sĩ, rồi bước chân vào trong phòng, nhìn thấy Trương Liêm tay nắm chiếc bình sành nhỏ ngồi thừ người bên giường, bèn nói, "Khách gia, lần này gây họa lớn rồi, sao lại để cho bọn họ chạy vào phòng?"

Trương Liêm không vui nói, "Ta cho ai vào chứ?"

Tiểu nhị nói, "Vừa rồi chẳng phải Tịch đại gia nói có hai nữ nhân vào đây sao? Vị đại nhân này họ Tịch, là diệt nhi của Tưởng Bách Vạn."

Trương Liêm nghe thì nhớ lại Thi Hồng Anh từng nói trước đây nàng bị Tưởng Thụy Sinh bức hôn, bất giác a lên một tiếng nói, "Thì ra là thế?"

Tiểu nhị ngớ người nói, "Thì ra là khách gia cũng đã biết được danh đầu của tên cuồng đồ này sao, vậy thì tốt nhất xin nhanh rời khỏi tệ điếm, nếu để hắn không tìm thấy được người, nhất định sẽ quay trở lại giết khách gia!"

Trương Liêm nghe một câu này thì cả kinh nói, "Tên đó thực dám giết người sao?"

"Có gì không dám!"

Tiểu nhị gật đầu đáp một cách chắc chắn, nói tiếp, "Gia đình hắn có tiền tài có thế lực, cấu kết với quan lại, đấu văn đấu võ gì cũng chẳng qua nổi hắn, huống gì như khách gia chỉ là người ngoài đến đây, hắn có giết thì ai hỏi han gì đến hắn!"

Trương Liêm càng nghe càng giật mình, không ngờ tên trung niên nho sĩ vừa rồi lại là một tên hung đồ, thảo nào mà Thi Hồng Anh giả chết để thoát thân, nhất định không lấy hắn. Đáng tiếc không biết hai vị nữ nhân cải nam trang vừa rồi là người thế nào, nếu không may bị hắn bắt được thì hậu quả khó lường.

Chàng giờ nghe ra lai lịch và hành vi của tên trung niên nho sĩ thì đâm lo lắng cho hai vị thiếu nữ giả nam kia, ngược lại quên khuấy tình cảnh của mình lúc này, lại hỏi tiếp, "Tiểu nhị ca có biết hắn đuổi theo hai người kia là ai không?"

"Tiểu nhân chẳng nhìn thấy!"

Tiểu nhị lắc đầu đáp ngay, rồi nói với chàng giọng hết sức thành khẩn, "Khách gia tốt nhất chớ chen vào chuyện người khác, tiểu điếm thực tình không phải muốn lấy lại phòng, nhưng chẳng thể nào để khách gia trọ tại đây nữa."

Một câu đuổi khách khiến Trương Liêm không khỏi phát giận, quát hỏi, "Đêm khuya thế này rồi, ngươi bảo ta đi đâu bây giờ?"

Tiểu nhị nói, "Khách gia có thể tuỳ ý đến một khách điếm khác, xin nhanh chóng rời khỏi tệ điếm."

Trương Liêm ngẫm nghĩ, Bàn Bất Cổ bảo chàng vào trấn trọ lại trong khách điếm, nhưng không chỉ định rõ là khách điếm nào, giờ thì đi nơi khác trọ tránh liên lụy đến nơi đây cũng tốt thôi.

Nhưng chàng chợt lại nghĩ, nếu như thay đổi khách điếm khác, nhỡ như hai vị cô nương kia quay trở lại trả đồ vật thì làm sao?

Trương Liêm quả thực chưa hề biết thế nào là kinh nghiệm giang hồ, không biết câu nói núi này cao, còn có núi khác cao hơn. Bàn Bất Cổ tuy võ công cao cường, nhưng không nhất định là đi thuận lợi, có thể cũng không quay lại. Chàng lại càng không biết hai vật mà Vô sầu cư sĩ để lại cho chàng là hai thứ mà người trong giang hồ ai ai cũng mơ ước có được Giờ nằm trong tay hai thiếu nữ kia, cho dù bọn họ không có lòng tham, nhưng cũng trở thành miếng mồi ngon cho bao nhiêu kẻ dòm ngó. Huống gì bọn họ vì sợ tên trung niên họ Tịch truy đuổi kịp mà cao chạy xa bay mất tăm mất dạng.

Cho nên chàng suy nghĩ một hồi, rồi nhíu mày nói, "Tôi muốn ở lại đây chờ bằng hữu, không thể đi được!"

Tiểu nhị ngẩng người nói, "Khách gia muốn chờ ai?"

Trương Liêm mỉm cười hỏi lại, "Cần nói cho ngươi biết sao?"

Lại nói, khi tên họ Tịch vào đây hành hung, thì chủ khách điếm chẳng biết trốn đâu mất, giờ này lại thấy bước lên chắp tay thi lễ nói, "Thiếu gia xin nghe bỉ nhân một câu, tiểu nhị vừa rồi khuyên thiếu gia chỉ là có hảo ý, thiếu gia tốt nhất nên đi nơi khác, hà tất phải nhất định ở lại trong tệ điếm."

Trương Liêm nghiêm mặt nói, "Tiểu sinh quả thực có hẹn người khác ở đây, không thể đi được, nếu không thì sao khi đếm đây kêu rượn thịt lại đến hai chiếc chén?"

Điếm chủ thấy khuyên bảo mấy lần vẫn không được, cuối cùng đành mang tiểu nhị rời khỏi phòng chàng.

Trương Liêm nhìn thấy bọn họ hai người đi rồi, thầm nghĩ trong lòng chữ 'tín' là quan trọng nhất, mọi chuyện khác cứ mặc kệ.

Bấy giờ đến cửa sổ cũng không cần đóng, ngồi vào lại bên bàn uống tiếp bình rượn voi lưng chừng.

Qua một chốc, hốt nhiên thấy một bóng đen nhỏ thó lướt tới bên cửa sổ, vui mừng kêu lên, "Bàn lão trượng, tiểu sinh ở đây!

"ý! Là ngươi?"

Bóng người nhỏ thó kia tỏ ra bất ngờ, rồi tung chân vọt nhanh vào phòng.

Thì ra người này thân hình thấp nhỏ không hơn kém gì với Bàn Bất Cổ, lại vận áo đen cho nên Trương Liêm nhìn nhầm. Đến lúc nghe tiếng, Trương Liêm mới nhớ ra chính là Tiểu Tam, người mà đi đào mộ tìm của, may cứu được chàng lần trước ở ngoài thành Cô Tô.

Trương Liêm vội đứng lên vui mừng nói, "Thì ra là ân huynh, mời ngồi."

Tiểu Tam nhìn thấy chàng ngồi bên bàn rượn chỉ có một mình mà có đến hai chiếc chén, cười nói, "Ngươi quả thực hứng chí, ngồi đây uống rượn chờ ai?"

Trương Liêm trước tiên mời Tiểu Tam ngồi xuống chiếc ghế trống, mới nói, "Đợi một vị lão trượng họ Bàn, ông ta đi cứu hỏa ở Tưởng gia, còn chưa quay lại, ân huynh đến vừa khéo, cùng tôi đánh bạn uống vài chén."

Tiểu Tam cũng chẳng chút khách khí, ngồi xuống là nắm bình rượn lên tự róc cho mình một chén uống cạn, chùi mép nói, "Ngươi vừa nói chờ Bàn lão trượng là ai?"

"Vị lão trượng này tên gọi là Bàn Bất Cổ."

Tiểu Tam ngạc nhiên nói, "Ngươi làm sao mà quen với lão Tam Thốn Đinh này?"

Đợi đến khi Trương Liêm kể lại chuyện của mình thoát hiểm thế nào, Tiểu Tam mới thè lưỡi rụt cổ làm trò, nhăn mặt cười nói, "Ngươi thật là may mắn, chẳng những được hồng phúc chiếu mạng mà hồng duyên đem đến, chỉ khổ cho Tiểu Tam ta suýt chút nữa bị người ta chôn sống!"

"ân huynh chớ nói đùa."

Trương Liêm vì nghe Tiểu Tam nói mấy tiếng hồng duyên đem đến, nghĩ hắn chỉ chuyện trai gái, bất giác đỏ mặt phân bua, rồi hỏi lại, "ân huynh vì sao lại suýt bị chôn sống, có thể nói được chứ?"

Tiểu Tam cười hì hì nói, "Sáng sớm mà ta gặp ngươi ấy, ta chạy đến Bách Vạn trang vốn định diện kiến vị Bách Vạn phú ông, báo tin cho lão ta biết vị thiên kim ái nữ của lão ta còn sống. Nào ngờ, lão ta chẳng những không tin, mà còn cho người dụ ta vào trong mật thất rồi giam khốn ta lại đó. Nếu như chẳng phải Tiểu Tam ta có mấy ngón nghề khoét ngạch chân truyền, e rằng đã bị chôn sống ở đó luôn rồi."

Trương Liêm cười thầm hắn tự tìm lấy khổ, cười nói, "Vô oán Vô cừu, lão ta hà tất hại huynh đài."

Tiểu Tam chính đang tức giận vì bị nhà họ Tưởng giam cầm, chẳng ngờ nghe Trương Liêm nói một câu chừng như không tin lời hắn, khiến hắn càng tức giận hơn, trợn mắt nói, "Cả một nhà đó đều là hạng ác nhân, chúng hành ác tác ngược có sợ gì ai, Tưởng Thụy Sinh đương nhiên cũng không ngoại lệ."

Trương Liêm nghĩ vi phú bất nhân, kẻ giàu sang trọc phú xưa nay ít người không đè ép cưỡng bức người khác, cho nên một câu của Tiểu Tam chẳng phải không có lý, có điều chàng nghĩ chuyện gì cũng phải có nhân có quả mà thôi.

Tuy thế, cứ lấy Tưởng Thụy Sinh mà nói, hắn chỉ vì xem trọng tên Tịch Vân Hổ mà định cưỡng hôn Thi Hồng Anh, đủ thấy hành động hung tàn bá đạo như thế nào rồi.

Trong đầu nghĩ nhanh, bỗng nhiên chàng nhớ lại Bàn Bất Cổ con người nghĩa hiệp hành đạo, phải là người anh hùng can đảm mới như thế, nhưng với bọn người như trong Bách Vạn trang đều hành ác tác ngược, Bàn Bất Cổ vì sao lại không tiếc sức mà chạy đi cứu hỏa cho chúng?

Tiểu Tam đã nốc thêm một chén rượn nữa, thấy Trương Liêm vẫn cứ trầm ngâm im lặng, bật cười nói, "Có phải ngươi lỡ thương thì thương cho trót, không chịu tin ta?"

Trương Liêm nhún vai cười nói, "Không phải là không tin, mà vì thấy có nhiều chỗ chưa rõ ràng."

Tiểu Tam hừ một tiếng nói, "Ta đích thân trải qua, kể lại cho ngươi nghe thì còn gì mà không rõ ràng?"

Trương Liêm nghe giọng Tiểu Tam đã nổi giận, sợ mắc tội với ân nhân của mình, thoáng chúng lung túng nói, "ân huynh đúng là tự mình trải qua, nhưng tiểu đệ thấy vẫn còn nhiều chỗ đáng nghĩ, có thể Tưởng Thụy Sinh có điều khổ tâm gì chẳng hạn, tạm thời phải giam ân huynh lại, nhưng hoàn toàn không có ý hại ân huynh. Nếu không, ân huynh đã vào đến hang hổ, chỉ cần một đao là xong, hà tất phải gái am ân huynh cho đến chết! "

Tiểu Tam cười nhạt nói, "Nói thế nào thì ngươi cũng không tin ta, sau này rồi ngươi sẽ rõ."

Trương Liêm gật đầu nói, "Tiểu đệ trước giờ luôn muốn thực sự cầu thị, trước khi chuyện còn chưa rõ ràng, thà rằng tin là không hơn tin là có!"

"Cứ chờ đến khi đao kề cổ ngươi, rồi mới chịu tin là có!" Tiểu Tam không cách gì khiến cho Trương Liêm tin được, bực mình buông một câu như thế, rồi cúi đầu uống rượn.

Trương Liêm ngược lại chẳng để ý Tiểu Tam uống nhiều ít bao nhiêu, mỉm cười nói, "ân huynh từ Bách Vạn Trang chạy ra, có biết trường hỏa hoạn vừa rồi thế nào không?"

Tiểu Tam giọng trở nên lành lạnh nói, "Đằng nào ngươi cũng không tin, đừng nói thì hơn!"

Trương Liêm cười nói, "Thì cứ xem như chuyện phiếm nhắm rượn thôi!"

Tiểu Tam đảo mắt trắng dã nhìn chàng nói, "Nhắm rượn! Ngươi sợ ta ăn hết mồi đấy sao mà đem chuyện ra nhắm rượn?

Trương Liêm lắc đầu nói, "Nào thế, thực tình tiểu đệ muốn biết tình hình hư thực hỏa hoạn ở Bách Vạn Trang, hy vọng ân huynh nói cho biết."

"Ta cũng không biết bắt đầu thế nào, bởi vì khi ngọn lửa cháy bung lên thì ta đã ra khỏi Bách Vạn Trang có đến mười dặm rồi."

Cuối cùng thì Tiểu Tam cũng nói, hắn ngừng lại một chút, nét mặt lộ vẻ nghiêm túc nói tiếp, "Chẳng lẽ bọn chúng tự phóng hỏa?"

Trương Liêm nghe không khỏi kinh ngạc nói, "Làm sao có thể như thế được?"

Tiểu Tam hừ một tiếng lạnh lùng nói, "Ta đã biết là ngươi không tin, nhưng ta cũng muốn nói. Khi ta bị đem giam vào mật thất, thoang thoáng nghe bên ngoài có tiếng người cãi vã nhau, có người nào đó nói gì, trang chủ truyền lệnh thu dọn đồ gọn nhẹ, không biết là chuyện gì. Lúc ấy quả thực ta chỉ nghĩ cách đào ngách trốn thoát thân, chẳng còn nghĩ gì hơn nữa, giờ nghe ngươi hỏi ta mới nhớ lại. Rất khả năng bọn chúng sợ lộ chuyện bí mật, cho nên định phóng hỏa di chuyển nơi khác."

Tiểu Tam còn đang kể thao thao, đột nhiên từ trên mái nhà có tiếng người quát xuống, "Tiểu tử, ngươi biết quá nhiều, nhanh ra đây nộp mạng."

Tiểu Tam vừa nghe thấy tiếng người này thì giật mình, chỉ nhanh tay ra cửa, thấp giọng nói, "Ngươi nhanh chạy nấp đi, cứ mặc ta! "

Nói rồi nhảy người lên cửa sổ, chỉ một cái tung người đã lên nóc mái nhà đối diện bên kia đường, cất tiếng lạnh lùng nói, "Đến thì đến, tưởng thiếu gia sợ chăng!"

Trương Liêm không biết bọn hung đồ vừa đến nhiều ít, lại giọng người kia cũng không phải là Tịch Vân Hổ, thấy Tiểu Tam dám cả gan ra mặt chửi chúng nghĩ hẳn khả năng có thể xuất thủ đánh nhau với chúng, tự nhiên tinh thần phấn chấn hẳn lên. Chàng chẳng những không chạy, mà còn thò đầu ra cửa sổ xem thế nào, chỉ thấy một bóng đen nhanh như cú đêm phóng đuổi theo Tiểu Tam, tiếng người cười khùng khục nói, "Tiểu tử, ngươi có thể chạy thoát khỏi địa lao, xem ra cũng có hạng đấy, trong phòng còn có tên nào nữa, chẳng lẽ định dấu đầu lòi đuôi?"

Tiểu Tam nói, "Con người phải bịt mặt hành động như các hạ mà cũng xứng khiêu chiến với tướng công nhà ta sao!"

Trương Liêm nghe một câu này thì thầm kêu lên, "Nguy rồi, Tiểu Tam sao lại ba hoa như thế, ta mà làm được gì chứ?"

Nào ngờ, người kia nghe Tiểu Tam nói thế thì khựng người lại, vừa lúc này đột nhiên từ một góc tối khác, một giọng người rắn rỏi vang lên, "Ngưu lão đại, cứ việc ra tay đi, tất cả người nào biết chuyện đều không chạy thoát."

Trương Liêm nghe ra người kia còn có đồng bọn, vội vàng ngồi thụp người xuống, định chạy ra khỏi phòng. Nào ngờ, chàng còn chưa chạy được bước nào thì từ cửa sổ tiếng áo lướt gió vang lên, một bóng người nhanh như chớp đã xuất hiện ngay trong phòng.

Người này đến rất nhanh, khi thấy Trương Liêm ngồi thụp bên cửa sổ thì hơi ngẩn người, lạnh giọng nói, "Ngươi là ai, vì sao lại trốn nơi này?"

Trương Liêm nhìn thấy người này thân vận trường bào màu lam, tuổi chừng ngũ tuần, hai mắt như hỏa tinh, tuy khẩu khí không ác, nhưng là đồng bọn với tên họ Ngưu kia, nhất định cũng không phải là người tốt, chàng nhất thời còn chưa biết nên làm gì đây!

Lam bào lão nhân hai mắt như điện nhìn thẳng vào mặt Trương Liêm cười hắc hắc mấy tiếng nói, "Lão phu chỉ phất tay một cái là mạng nhà ngươi đi đời, nhanh nói ra may còn cơ sống!"

Trương Liêm không quen nói dối, đã đáp là nói thật, "Tiểu sinh họ Trương, tên Liêm."

Lam bào lão nhân vừa nghe hốt nhiên thoái liền một bước, quát, "Ngươi là Trương Liêm?"

Trương Liêm gật nhẹ đầu.

Vừa lúc này từ mái nhà hướng đối diện nghe tiếng họ Ngưu quát lớn, "Ngươi định chạy đấy ư?"

Tiếp liền nghe tưởng Tiểu Tam cười nhạt đáp, "Sao lại không chạy?"

Lam bào lão nhân vội nói vọng sang, "Ngưu lão đại, nếu để tên tiểu tử kia chạy thoát, thì ngươi nhanh tự tuyệt! "

Vừa dứt câu, đột nhiên vung tay xuất chỉ lực điểm ngã Trương Liêm.

Bạn đang đọc truyện *Chức Cẩm Đồ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Kế giả phu thê

Trương Liêm thấy lão già đột ngột ra tay, vội né người tránh bị chỉ lực đối phương điểm trúng vào vai, đau điếng kêu oái lên một tiếng.

Lam bào lão nhân thấy thế hơi khựng người, lành lạnh nói, "Có thể né được Xuyên tâm chỉ của lão phu, thực không thẹn là hậu nhân của Thần kiếm thủ, giờ thì lão phu phải thanh toán ngươi."

Trương Liêm vừa rồi thấy đối phương vung tay chỉ tới ngực, chàng chỉ né người tránh theo bản năng, nhưng vẫn bị điểm trúng vào vai đau điếng người, chẳng ngờ lại bị đối phương xưng tán một câu như thế đến buồn cười. Trong tình thế biết chạy cũng không thoát, chàng đánh bạo ưỡn ngực nói, "Các hạ định làm gì thì cứ tự nhiên, tiểu sinh không bao giờ chớp mắt."

Lam bào lão nhân trố mắt nhìn chàng, vẻ hơi bất ngờ, chậm rãi nói, "Chung quanh trấn này đều bố trí mai phục, ngươi mọc cánh cũng không bay thoát. Được, ngươi tạm thời nằm đây rồi nói sau!"

"Vì sao?"

Trương Liêm định dùng lý để nói, nào ngờ lão già nói dứt câu, hai tay đã vung ra, thập chỉ như mười đạo ngân câu chộp xuống nhiều huyệt đạo trên người chàng, rồi quay ngoắt người bước ra khỏi cửa, còn cất tiếng cười khùng khục trong họng.

Trương Liêm giờ đây thân hình cứng đờ như khúc gỗ, tay chân chẳng nhúc nhích gì được, chàng nhớ lại câu nói vừa rồi của lão già này, tất cả người nào biết chuyện đều không chạy thoát, giờ thấy hắn đi ra khỏi phòng có lẽ là giết tất cả người trong khách điếm. Bất giác trong lòng run lên, thấy ân hận vì mình đã không sớm rời khỏi đây, để liên lụy đến người khác. Bấy giờ tay chân cứng đờ, miệng không nói được, chỉ còn biết để nước mắt lăn dài trên má.

Sau một lúc, thấy lam bào lão nhân quay trở lại, trên mặt hắn không hề có một nét thay đổi, thuận tay cắp Trương Liêm dưới nách, ho khan mấy tiếng rồi tung chân nhảy ra ngoài cửa sổ.

Trương Liêm người chẳng chút sức đề kháng, chỉ còn phó mặc cho đối phương làm gì thì làm.

Bấy giờ thấy một bọn người có đến bốn tên, đều vận kình trang màu đen che kín mặt, đến trước mặt lam bào lão nhân, tên nào cũng giơ tay lên ngực cúi người thi lễ, chỉ nghe lam bào lão nhân lạnh giọng hỏi, "Ngưu lão đại chẳng lẽ chưa quay lại?"

Một tên trong bọn đáp, "Hắn đã đuổi theo tên tiểu tử kia ra khỏi trấn, thuộc hạ vì chưa có lệnh tổng quản, cho nên không dám rời vị trí."

"Được!

Lam bào lão nhân gật đầu rồi nói tiếp, "Tiểu tử này tên là Trương Liêm, giờ giao cho các ngươi mang đi trước, chờ trang chủ xử lý. Lão phu đi xem Ngưu lão đại thế nào, một tên Vô danh tiểu tốt mà cũng không làm gì được sao?"

Tên hắc y nhân ứng thanh đáp một tiếng, rồi giơ tay đón lấy người Trương Liêm cõng lên vai.

"Cẩn thận đấy!

Lam bào lão nhân còn căn dặn thêm một câu nữa, rồi mới tung người phóng lên mái ngói phi đi.

Trương Liêm nghe nói Tiểu Tam đã chạy ra được khỏi trấn, trong lòng có chút nhẹ nhõm, cũng chẳng để ý đối phương sẽ xử trí mình như thế nào, chàng chỉ giận mình đã không học võ nghệ mới dễ bị người khác bức hiếp như thế này. Bấy giờ dứt khoát nhắm mắt lại dưỡng thần, thầm đọc những câu khẩu quyết mà Thi Hồng Anh dạy cho chàng, xem như điều tức dưỡng khí ngay trên lưng tên hung đồ.

Qua đi một lúc, bỗng nghe tên đang cõng chàng đi thốt lên, "Tiểu tử ngươi định bày trò quỷ gì trên lưng ông đấy, cẩn thận ông ném ngươi xuống sông cho hà bá xơi nhé!"

Một tên hung đồ khác nói, "Vương lão thất quát tháo gì thế, coi chừng hà bá xơi là huynh đệ chúng ta đấy!"

"Hừ, Khẩu Đại ngươi đi một mình thong thả thì nói hay, thử cõng tên tiểu tử này mà xem, hắn càng lúc càng nặng! "

"Có gì ghê gớm chứ, chẳng lẽ không nghe người ta thường nói, đường xa lông nga nặng hơn sắt, đó sao?"

"Hừ, hừ!"

Tên hung đồ cõng Trương Liêm quả nhiên ngừng chân đứng lại, thở phù phù tỏ ra rất mệt mỏi, "Vị huynh đệ nào đến thay đi?"

Tên hung đồ vừa nói tên là Khẩu Đại liền ưỡn ngực nhăn răng cười nói, "Đương nhiên là ta, để xem tên tiểu tử này nặng được bao nhiêu cân mà la om sòm thế?"

Trương Liêm ban đầu chẳng để ý bọn chúng nói gì với nhau, nhưng đến lúc này cũng thấy kỳ lạ. Chợt nghĩ mình mấy lần bị người khác điểm huyệt, những lần đầu chẳng nhìn thấy gì cả, nhưng chỉ lần này nhìn thấy rất rõ lam bào lão nhân ra tay, chừng như thủ pháp điểm huyệt của hắn không cao minh cho lắm. Giờ lặng đọc nhẩm khẩu quyết, chẳng lẽ đã có công hiệu, nếu không sao tên này bảo mình càng lúc càng nặng?

Chàng nghĩ đến điều này tự nhiên trong lòng vui lên, cứ mặc cho bọn hung đồ thay nhau cõng thế nào, chàng cứ nhắm mắt đọc khẩu quyết.

Chân trời đông một dải rang hồng đã hiện ra, chẳng mấy chốc nữa trời sẽ sáng bảnh.

Bốn tên hung đồ bỗng nhiên dừng chân lại bàn bạc nhau một hồi, rồi mang Trương Liêm vào trong một khu vườn nhỏ, cả bốn tên lập tức thay áo quần thành tráng đinh.

Đột nhiên nghe tiếng nữ nhân quát lên, "Bọn nô tài nào đấy, còn không nhanh ra đây chịu chết!"

Trương Liêm mở mắt xem, nhưng lúc này huyệt đạo còn chưa giải, nên chàng không quay đầu lại nhìn được, chỉ nghe tiếng tên Vương lão thất đáp, "Cô nương xin chớ mở miệng chửi người, chỉ vì tướng công nhà tôi sinh cấp bệnh, mới mang vào thành tìm lang y chữa trị, giữa đường nghỉ chân lại đây một chút, không dám mạo phạm đến cô nương."

Chỉ nghe một tiếng hừ, tiếp liền một bóng người lướt ra, đó là một thiếu nữ tuổi ngoài hai lăm thân vận áo lục.

Vương lão thất thấy người này thân pháp kỳ quái, vội vàng ôm quyền nói, "Cô nương xin chớ đến gần, tướng công nhà tôi mắc ác bệnh!"

Bọn ba người còn lại cũng sợ lục y thiếu nữ đến cướp người, nên liền thoái về sau đến gần Trương Liêm.

Lục y thiếu nữ liếc mắt nhìn Trương Liêm một cái, đôi môi cong lại tỏ ra thần thái khinh thị, lạnh giọng nói, "Hừ, cẩu tặc to gan, dám điểm huyệt tiểu chủ nhân, các người định làm gì đây?"

Bị người này nói ra một câu trúng yếu điểm, Vương lão thất phát nộ quát, "Cô nương tốt nhất chớ nên xen vào chuyện người khác, tướng công chúng tôi bị bạo bệnh cứng khẩu, chẳng nói được, ai đi điểm huyệt chứ?"

Lục y thiếu nữ mày ngài nhíu lại, bước tiến thêm ba bước, quát lớn, "Ngươi định dối bổn cô nương chăng, tướng công nhà ngươi ở trang viện nào?"

Một câu hỏi này khiến cho Vương lão thất ngớ người chẳng thể đáp ngay được.

Lục y thiếu nữ cười nhạt, biết mình nói không hề sai, tay áo phất lên, cả người như làn khói xanh lướt tới bên người Trương Liêm. Song chưởng phất lên mấy cái, kình lực theo đó phát ra đẩy bật ba tên tráng đinh văng ra ngoài, rồi thuận tay phất chỉ lực giải khai huyệt đạo cho Trương Liêm.

Lục y thiếu nữ ngừng thân hình lại, chống tay ngang hông nhìn bọn tráng đinh cười nhạt, nói tiếp, "Bọn cẩu tặc ngươi nhìn thấy rồi chứ, ác bệnh cứng khẩu của tướng công nhà các ngươi, bổn cô nương đã trị hết rồi đấy!"

Cả bốn tên gia đinh đều chấn động trước thủ pháp điêu luyện của Lục y thiếu nữ, chúng biết hôm nay chạm phải cao thủ nên cứ đứng trố mắt nhìn nhau há hốc mồm miệng, nhất thời chưa biết nên làm gì.

Trương Liêm lần này nhận thức được Lục y thiếu nữ giải khai huyệt đạo cho mình, bấy giờ chắp tay thủ lễ, "Kính lĩnh ân giải huyệt của cô nương."

Lục y thiếu nữ lãnh đạm nói, "Chẳng cần nói những câu cung kính như thế, ta cũng chẳng cho ngươi gì đâu!"

vương lão thất đã tận mắt nhìn thấy Lục y thiếu nữ chỉ phất tay đánh bay ba tên đồng bọn, biết chẳng phải là đối thủ của cô ta, nhưng nếu như để mất Trương Liêm thì hắn chẳng biết về ăn nói thế nào với chủ nhân, bấy giờ quỳ thụp xuống đất vái dài kêu khổ, "Tại hạ không dám mạo phạm cô nương, xin tứ cáo phương danh, tiện cho tại hạ hồi bẩm với trang chủ."

Lục y thiếu nữ chỉ lạnh lùng hừ một tiếng.

Bốn tên tráng đinh ngỡ cô ta định ra tay tiếp, vội tụm lại với nhau thành một cục, chẳng ngờ chỉ nghe thấy Lục y thiếu nữ cười khanh khách nói, "Nếu như đánh chết lũ cẩu đồ Vô danh tiểu tốt như các ngươi thì bổn cô nương hóa ra quá nhỏ mọn. Cút đi! Chớ đứng đây mà chết! "

Vương lão thất quay đầu nhìn ba tên đồng bọn, rồi nhìn lại Lục y thiếu nữ, "Cô nương như đã không chịu tứ cáo phương danh, dù tha cho bọn tại hạ trở về cũng khó tránh được cái chết trừng phạt của chủ nhân, đành phải mạo phạm phương giá!"

Lục y thiếu nữ lạnh lùng nói, "Các ngươi muốn chết cũng chẳng ai cấm cản, nhưng phải ra khỏi khu vườn này rồi chết, chớ ở đây làm ô bẩn vườn nhà ta."

Vương lão thất bị miệt thị một câu quá đáng như thế, chừng như giận không chịu nổi, nghiến răng nhìn đồng bọn khoát tay quát, "Huynh đệ, chúng ta thí mạng thôi!"

Nói rồi, cất chân đi nhanh ra khỏi khu vườn.

Trương Liêm nghe khẩu khí của Lục y thiếu nữ, biết lần này cô ta ra tay nhất định quyết sinh tử, mà cái chết e rằng thuộc về bốn tên tráng đinh. Chàng vốn đầy lòng nhân, nghĩ đến bốn tên tráng đinh đi như đi vào tử lộ thì cảm lòng không đặng, vội nói, "ân thư có thể mở cho chúng một con đường sống chứ?"

Lục y thiếu nữ nghe chàng gọi hai tiếng ân thư thì thẹn ửng mặt, xì một tiếng trong mũi nói, "Bọn cẩu nô tài muốn chết, liên can gì đến ta."

Trương Liêm thấy cô ta nói cũng không phải không có lý, ngẫm nghĩ rồi nói, "Tha cho bọn chúng, chúng không đi thì chúng ta đi! "

Lục y thiếu nữ lần nữa lại thẹn đỏ đến mang tai, phải quay mặt đi nơi khác, lung bung trong miệng nói, "Chúng ta đi với nhau ư? Đi đâu?"

Trương Liêm ngược lại bị cô ta hỏi một câu ngớ người, nhìn thấy cô ta thẹn đến chín mặt thì biết cô ta hiểu nhầm ý mình, khiến chàng lúng túng chưa biết nói thế nào.

Lục y thiếu nữ thấy chàng im lặng, không đáp, thở dài một hơi, lén mắt nhìn chàng chỉ thấy chàng đứng rủ người trông buồn cười, nói, "Thôi được, đi thì đi, ngươi theo ta!"

Trương Liêm nghe một câu nhẹ lòng, quay nhìn cô ta nói, "ân thư xin dẫn đường."

Lục y thiếu nữ bật cười khúc khích, rồi nắm lấy tay chàng một cách tự nhiên, đi thẳng sâu vào trong khu vườn, mặc cho bọn tráng đinh chờ bên ngoài kia thế nào.

Trương Liêm bị Lục y thiếu nữ nắm tay kéo, cứ nghe bên tai gió vù vù, chân chừng như không chạm đất, chàng chưa lần nào đi nhanh như thế, cảm giác như bay bổng lên không trung, thầm nghĩ công phu thật tuyệt diệu. Chỉ nghĩ thế tự nhiên lại hận mình chẳng biết chút võ công nào, mọi chuyện mọi lúc đều phải cậy nhờ đến sự che chở của nữ nhân.

Lục y thiếu nữ thi triển khinh công kéo Trương Liêm chạy đi rất nhanh, nhưng phương hướng thì lại bất định, khi thì theo hướng đông, khi lại quay về hướng tây, thậm chí có lúc lại như vòng trở lui.

Qua thời gian chừng một tuần trà mới ra khỏi khu vườn, đến một con đường đá nhỏ mới buông tay Trương Liêm ra, đưa tay lên gạt mồ hôi lấm tấm trên trán cười nói, "Nơi quỷ quái này đi ra được cũng khiến người ta rã người, đã thế lại mang thêm một người nữa! "

Trương Liêm cung kính chấp tay vái dài nói, "Vất vả ân thư quá, xin nhận lấy một lạy này của tiểu đệ."

Lục y thiếu nữ chẳng để chàng nói hết câu đã quay ngoắt người đi nơi khác, nguýt dài một tiếng nói, "Cứ việc vái trời vái đất đi chẳng ai biết gì đến ngươi đâu!"

Trương Liêm ngớ người, gãi đầu cười nói, "ân thư như đã không nhận lễ thì thôi, tiểu đệ ghi nhớ trong lòng là được!

Lục y thiếu nữ bật cười, từ từ quay người lại nhìn chàng từ đầu đến chân, "Ngươi tên gọi là gì?"

"Tiểu đệ họ Trương, tên Liêm."

Lục y thiếu nữ vẩu môi hỏi lại, "Sao ngươi không hỏi ta?"

Trương Liêm lúng túng nói, "Không dám mạo phạm ân thư."

Lục y thiếu nữ chau mày không vui nói, "Cái gì mà cứ một tiếng ân thư, hai tiếng ân thư, thật khó nghe Vô cùng! Ta họ Triệu, tên Khanh Khanh, ngươi cứ gọi tên ta là được."

"A, Triệu Khanh Khanh! " Trương Liêm thốt lên tên đối phương.

Triệu Khanh Khanh cười nói, "Đúng, sau này cứ gọi như thế."

Triệu Khanh Khanh chưa nói dứt câu, đột nhiên nghe sau lưng có tiếng người khít một tiếng lạnh lùng nói, "Kẻ nào đến đây tâm tình khanh khanh trẫm trẫm, chẳng biết xấu hổ! "

Trương Liêm không ngờ tên của Triệu Khanh Khanh lại còn có một ý nghĩa khác, nghe người này nói thì ngẩn người.

Triệu Khanh Khanh quay ngoắt người lại quát rủa, "Không biết xấu mặt là ngươi kia, sao không dám ra đây gặp mặt bổn cô cô?"

Sau hốc đá lại có tiếng người vọng đáp, "Với danh Cao Đường viện của ngươi thì chẳng đủ tư cách tới đây khiêu chiến, nếu không phải ngươi là thứ nha đầu rỏ mũi thì ta đã đè ngươi ra đánh mông một trận rồi!"

Triệu Khanh Khanh nghe một câu này tức giận Vô cùng, quát, "Cao Đường viện thì sao chứ, đường đường chính chính, ngay thẳng làm ăn, nào đâu như lũ chuột nhắt giấu đầu lòi đuôi các ngươi! "

Trương Liêm thầm nghĩ không ngờ vị ân thư này lại xuất thân kỹ nữ, nếu không sao lại nhận mình là người của Cao Đường viện? Nhưng nghe bọn họ chửi nhau đấu khẩu thế này thật khó nghe, chàng chỉ còn biết lắc đầu.

Khi Triệu Khanh Khanh lên tiếng quát, thì từ xa lại nghe truyền lại tiếng cười khanh khách nói, "Tiện tỳ này mang xác đến bổn cốc, thật là trời phú lương duyên, không được để hắn đi."

Triệu Khanh Khanh vừa nghe giọng người này lập tức hoa dung biến sắc, nắm lấy tay Trương Liêm kéo chạy theo bên ngoài khu vườn về hướng tây.

Trương Liêm kinh ngạc hỏi, "Người kia là ai, mà ân thư sợ thế?"

Nguy cơ ập tới khiến Triệu Khanh Khanh chẳng để ý gì đến chàng gọi mình ân thư, cứ tung chân mà chạy, miệng nói, "Hắn họ Lại, trác hiệu Tiếu diện kim ngô, ta đánh không lại hắn. Ai, thì ra nơi này là Huân Phong cốc!"

Trương Liêm chẳng hiểu gì hỏi, "Huân Phong cốc thì thế nào, là sào huyệt hung đồ chăng?"

Không phải hung đồ, làm sao lại chạy?

Triệu Khanh Khanh chẳng có nhiều thời gian giải thích với chàng, cứ mang chàng mà chạy như bay.

Đột nhiên, trước mặt tối sầm lại tợ như mây đen kéo đến che kín bầu trời, khiến Triệu Khanh Khanh phải khựng chân dừng lại, nhất thời còn chưa biết chuyện gì xảy ra.

Tiếp liền là một tiếng hú dài vọng lên bốn phía, cứ như bọn họ đã rơi vào thiên la địa võng.

Trương Liêm vốn chưa biết thế nào là giang hồ hiểm ác, thấy thế liền chau mày nói, "Chẳng lẽ trời sắp mưa?"

Triệu Khanh Khanh lắc đầu lên tiếng thở dài nói, "Không phải mưa, đây nhất định là mê trận của chúng, Huân Phong cốc này rất ghê gớm, có tiếng xưa nay, mà đáng sợ nhất là... "

Triệu Khanh Khanh nói đến đó bỗng dừng lại, thần sắc như có chút gì khó nói.

Trương Liêm vội hỏi, "Có gì mà ân thư không nói ra?"

"Hừ, lại gọi người ta là ân thư, ai..."

"Thôi, tôi sẽ không gọi thế nữa."

Triệu Khanh Khanh nét mặt tươi lên nói, "Bọn chúng có những quy luật rất quái dị, hễ đặt chân vào cấm địa của chúng, nữ nhân nào chưa xuất giá thì phải lưu thân lại trong cốc trọn đời."

Trương Liêm kinh ngạc kêu lên, "Có quy luật quỷ quái vậy sao?"

Triệu Khanh Khanh gật đầu nói, "Vì Trương huynh mới xuất đạo giang hồ, nên chưa nghe biết nhiều về chúng đấy thôi.

Trương Liêm nghe thế thì thấy lúng túng, Triệu Khanh Khanh chỉ vì cứu chàng mà giờ nhỡ lọt vào tay chúng thì chàng làm sao yên tâm được.

Bấy giờ vội hỏi, "Làm sao bây giờ?"

"Có một cách!"

"Cách gì?"

Triệu Khanh Khanh nhìn chàng có chút do dự nói, "Cần phải có sự đồng tình thuận ý của Trương huynh mới hy vọng thành công."

Trương Liêm nghe nói thế chẳng chút do dự gật đầu đáp ngay, "Nếu tôi có ích gì nguyện hết lòng không bao giờ chối từ.

"Chuyện cũng đơn giản..."

"Là sao?"

Triệu Khanh Khanh lại nhìn chàng nói, "Chúng ta tạm thời giả làm phu phụ đi du sơn ngoạn cảnh."

Trương Liêm vốn là người đọc sách, học Nho, vừa nghe đã giật mình la lên, "Làm thế sao được?"

Triệu Khanh Khanh chưa đáp thì đã nghe tiếng người cười dài, thoang thoáng phía trước có nhân ảnh lướt tới.

Triệu Khanh Khanh giọng gấp vội nói, "Đã đến nước này mà Trương huynh còn câu nệ, thôi... ai... "

Trương Liêm thấy Triệu Khanh Khanh vì mình mà giờ cũng rơi vào nạn này thì áy náy trong lòng, khi ấy đành gật đầu nói, "Thôi, nghe lời ân thư vậy"

"Lại ân thư, đã giả phu phụ thì phải chàng với thiếp chứ."

Triệu Khanh Khanh nói rồi vui mừng gỡ một chiếc thoa gấm hồng cài trên áo cô ta gắn lên ngực trái Trương Liêm, nói tiếp, "Đây là anh hùng hoa, tín vật của thiếp, chàng phải mang lên ngực thì chúng mới không nghi ngờ..."

Một câu chưa nói xong thì phía trước hai bóng người đã đến nơi, định mắt nhìn chỉ thấy đó là hai thiếu niên tuổi chưa ngoài hai mươi. Nét mặt thiếu niên nào cũng sáng hồng tuấn mĩ, nhưng ánh mắt lại láo liên hàm chứa nét tà khí không thiện lương.

Triệu Khanh Khanh thấy thế liền la lên, "Bọn chúng định bố trí trận thế Bát ma toàn vũ, lúc này còn chưa phát động, có lẽ còn chờ người nào tới. Nhanh chạy! "

Nàng nói chạy là lập tức đề khí vòng tay qua người Trương Liêm mang chàng lướt xông tới trước mười trượng, nhìn hai thiếu niên cản đường thét lớn, "Tránh ra!"

Tiếng quát vừa dứt, tay trừu phất lên phát ra chưởng kình ập tới đối phương.

"Ghê gớm!" thiếu niên bên trái miệng nói, tay phất chưởng đối lại, chỉ thấy chưởng phong Triệu Khanh Khanh dạt ra hai bên, hắn cười kha khả nói, "Huân Phong cốc chẳng phải là nơi không chỗ nương thân, hai vị hà tất phải đi!"

Triệu Khanh Khanh tức giận nói, "Chúng ta đã thành phu phụ, ai cần ở lại Huân Phong cốc các ngươi?"

Thiếu niên bên phải nheo mắt nhìn lên mặt Triệu Khanh Khanh, rồi lại nhìn lên ngực áo Trương Liêm cười cười nói, "Tiện tỳ này khả năng từ Cao Đường viện chạy đến đây theo trai, nhưng tiểu tử này kết được anh hùng hoa thì thực chẳng ra trò trống gì, hắc hắc... "

Trương Liêm nghe chừng như chuyện giả danh phu phụ đã bị chúng nhìn ra, nhưng câu cuối cùng của hắn khiến chàng phát nộ, ưỡn ngực nói, "Các hạ dựa vào đâu mà bảo ta không xứng kết anh hùng hoa?"

Thiếu niên bên phải cười nhạt nói, "Cứ nhìn lão đệ ngươi tướng mạo như nữ nhân mà cũng coi là anh hùng ư?"

Trương Liêm quả thực mặt mày tuấn mĩ, mà tư chất nho sinh, chẳng có chút gì là tướng mạo của con nhà võ. Nhưng nghe một câu này cũng tức giận quát, "Các hạ cứ thử tiến tới xem sao!"

Triệu Khanh Khanh cũng tiếp lời chàng nói, "Bọn người này chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, Trương lang cho một đứa nếm mùi thị uy đi!"

Cô ta gọi muốn tiếng 'lang' rất tự nhiên, song mặt không khỏi ửng hồng.

Thiếu niên bên phải lại cười khanh khách nói, "Thế nào? Đôi giả phu phụ các người há có thể qua được pháp nhãn Phùng Lang ta sao?"

Lại nói, lúc này Trương Liêm bỗng nhận ra một luồn chân khí truyền từ tay Triệu Khanh Khanh vào hông phải mình, rồi từ đó dồn ra tay trái. Chàng biết nàng đã truyền lực cho mình đối chưởng với đối phương, bấy giờ vẫn được Triệu Khanh Khanh ôm ngang người, chàng vội theo khẩu quyết luyện nội công tâm pháp mà hành khí, miệng cứng rắn quát, "Các hạ thử nếm một chưởng này xem!"

Nói rồi từ từ giơ tay trái lên phát chưởng đánh ra.

Thiếu niên tự xưng Phùng Lang thấy Trương Liêm xuất chưởng, bất giác bật cười châm chọc nói, "Một chiêu này của lão đệ ngươi gọi là gì nhỉ? à, à gọi là Phù du nhiễu thụ chăng?"

Nào ngờ, Trương Liêm tuy nhập môn luyện công phu chưa lâu, công lực chưa đáng gọi có gì, nhưng chàng học khẩu quyết chính là cơ bản của phương pháp luyện nội công tâm pháp. Chàng biết dùng chân khí của Triệu Khanh Khanh truyền sang để phát thành chưởng, một cỗ kình lực xung mãn đẩy ra.

Phùng Lang khinh địch mà mải lo châm chọc, đến khi thấy kình lực đẩy tức cực mạnh thì giật mình, vội giơ chưởng lên chống đỡ.

song chưởng chạm nhau, bình một tiếng vang lên, thân hình Phùng Lang bật ngược về phía sau mấy bước, bụi đất bay mù mịt.

Thiếu niên bên trái thấy thế không khỏi kinh ngạc, vội phất tay ra chưởng, hỗ trợ đồng bọn, miệng quát, "Thì ra lão đệ ngươi thân tàng bất lộ, xem ra Bạch mỗ nhìn nhầm! "

Thiếu niên tự xưng họ Bạch, thấy Trương Liêm ra chưởng như thế thì không còn ý khinh địch, hạ song chưởng xuống giao nhau trước ngực, trầm giọng quát hỏi, "Lão đệ ngươi tính danh là gì?"

Trương Liêm chẳng ngờ được thần kỳ đến thế, đây là lần đầu tiên chàng ra chưởng đánh nhau, mà đánh bật thiếu niên kia văng lùi sau cả trượng. Tuy biết rằng một chưởng đó là công lực của Triệu Khanh Khanh truyền sang, nhưng cũng khiến chàng thấy phấn chấn hẳn lên, hiên ngang đáp, "Kẻ mọn họ Trương, tên Liêm."

Lần đầu tiên chàng dùng cách gọi của giới giang hồ, nghe là lạ Vô cùng.

Thiếu niên họ Bạch ngớ người nói, "Trương Liêm? Cái tên này nghe quen quen."

Phùng Lang lại sấn tới, đứng song vai với thiếu niên họ Bạch, chau mày nói, "Con trai của Thần kiếm thủ ở Tảo Diệp trang cũng gọi là Trương Liêm!"

"Đúng"

Thiếu niên họ Bạch vui mừng reo lên, "Ha ha, sao ta lại quên được nhỉ? Lần này thì một mũi tên trúng hai con chim, huynh đệ, lên!"

"Trương lang, chớ khách khí!"

Triệu Khanh Khanh giục chàng, Trương Liêm lại nhận ra một cỗ kình khí khác theo tay nàng vào người mình, quay đầu nhìn nàng cười nói, "Đa tạ Khanh Khanh quan tâm, xin chớ lo lắng."

Nói rồi, tay trái rút về trước ngực, chưởng tâm hướng xuống đất, chân lực liền theo đó dồn vào tả chưởng.

"Đả!

Đột nhiên có tiếng người quát lớn, tiếp liền hai bóng người lướt tới đứng ngay trước mặt hai thiếu niên kia, nhìn Trương Liêm cười cười hỏi, "Thực ra thì ngươi là môn đồ của ai?"

Triệu Khanh Khanh vừa nhìn rõ người này thì cả kinh thất sắc, thé giọng quát, "Tiểu diện kim ngô, ngươi thực không biết xấu hổ mặt già!"

Bạn đang đọc truyện *Chức Cẩm Đồ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Tá lực đả hung đồ

Trương Liêm mấy lần gặp hung hóa cát, biết sống chết có mạng.

Trước tình cảnh hiểm nguy gang tấc này, nếu như số đã tuyệt mạng đã tận thì có sợ cũng chết mà không sợ cũng chết, còn nếu số chưa tuyệt thì đến đó tất được cứu.

Bấy giờ nghe Triệu Khanh Khanh nói ra đối phương là Tiểu diện kim ngô, vội vàng ngước mắt nhìn đối phương một cái, nhưng chỉ nhận ra hai người vừa đến này tuổi chỉ mới ngoài hai mươi, người nào cũng vận hoàng bào, sắc diện trông chừng cũng thân thi ân.

Người vừa lên tiếng hỏi chàng môn đồ của ai chính là người bên trái, chàng học võ nghệ có thể nói Thi Hồng Anh là người dạy cho chàng đầu tiên, chàng làm sao có thể nói ra nàng được?

Bởi thế, lúc ấy trầm ngâm chưa đáp được, Tiểu diện kim ngô thấy chàng im lặng, liền nhìn sang Triệu Khanh Khanh hỏi, "Tiện tỳ ngươi làm sao dám mở miệng chửi người, Lại mỗ thế nào là không biết xấu mặt chứ?"

Triệu Khanh Khanh hoa dung ửng đỏ nói, "Ngươi nếu như biết xấu hổ thì nhanh tránh ra, để chúng ta đi qua!"

Tiểu diện kim ngô cười nói, "Thế thì không được. Huân Phong cốc xưa nay là cấm địa đối với nữ nhân, ngươi đặt chân vào đây Vô phép Vô tắc thì phải chịu xử trí theo quy luật của bổn cốc. Trừ phi cốc chủ có lệnh ân xá, chẳng ai có quyền để cho ngươi đi cả! "

Trương Liêm vừa nghe nhận ra tình hình có cơ may thay đổi, liền nói, "Quý cốc chủ ở đâu?"

Tiểu diện kim ngô cười lãnh đạm nói, "Tệ cốc chủ có chuyện đi ra ngoài, tại hạ không biết chừng nào quay về."

Trương Liêm hơi thất vọng, nói, "Thế thì khó. Ngu phu phụ Vô ý mà vào quý cốc, thực không hề biết quý cốc là cấm địa đối với nữ nhân, càng không biết quý cốc có quy luật gì, có thể phá lệ cho lần này chứ?"

Tiểu diện kim ngô lắc đầu cười nói, "Lời lão đệ chỉ có thể lừa được người khác, chứ chẳng lừa nổi Lại mỗ. Người được gọi là tôn phu nhân này cứ nhìn

ánh mắt xanh môi hồng tươi tắn, thực đúng là vị nguyên trinh thục nữ chưa hề xuất giá."

Triệu Khanh Khanh nghe một câu này thì đỏ mặt tía tai thét lên, "Ngươi nói bậy bạ, thế mà không phải mặt dày là gì!

Tiểu diện kim ngô sắc mặt hơi tỏ ra nghiêm túc, quay mặt nhìn đồng bọn nói, "Phiền Trịnh lão đệ hầu tiếp vị tân phu nhân kia, để ta lo liệu với vị lão đệ này!"

"Hãy chậm!"

Trương Liêm thấy đối phương chuẩn bị động thủ lập tức quát lớn cản lại, chàng thầm hiểu nếu phân ra mà đánh thì Triệu Khanh Khanh đã không địch lại được tên kia, mà chàng cũng không nương được công lực của Triệu Khanh Khanh, không nói cũng biết kết cục thế nào rồi.

Bấy giờ liền nói nhanh, "Các hạ trước tiên nói ra luật lệ của quý cốc như thế nào?"

Tiểu diện kim ngô gật đầu nói, "Luật lệ của bổn cốc rất đơn giản, người nào lỡ chân vào bổn cốc, nam làm binh, nữ làm tỳ!"

"Há có lý đó!"

Trương Liêm nghe không chịu nổi tức giận thét lên, vừa lúc ấy tự nhiên cảm thấy một cỗ kình lực truyền vào tay phải, chuyển ngang qua ngực rồi quán nhập vào tay trái.

Triệu Khanh Khanh đã có chủ ý, lập tức tung chân, tay vẫn cứ kẹp chặt tay phải của chàng, rồi chuyển người sang phải nhảy tới, từ trên dốc nhảy xuống vừa khéo đến trước mặt hai thiếu niên kia.

"Đánh!"

Hô lên một tiếng, Triệu Khanh Khanh hữu chưởng đánh ra một cỗ kình lực, thiếu niên bên trái đỡ không kịp trúng một chưởng lảo đảo về phía sau hai bước.

Trương Liêm giờ thì đã hiểu, chỉ cần rơi vào tay đối phương thì xem như làm hủ nhục mấy đời tổ tiên. Bấy giờ thấy Triệu Khanh Khanh ra tay, chàng cũng liền vung tay trái lên phát chưởng, đánh bật gã thiếu niên bên trái lộn ngược ra ngoài.

Triệu Khanh Khanh chỉ chờ có thế, cười khanh khách rồi kẹp người Trương Liêm chạy xông lên dốc núi.

Nhưng chuyện chẳng hề đơn giản chút nào, nếu như một mình Triệu Khanh Khanh thì có thể chạy thoát không khó khăn gì, đây cô ta phải mang theo một người chưa biết gì nhiều về võ công, thân hình cứ nặng trịch như đá khối, di chuyển tất nhiên chậm chạp đi nhiều.

Vừa chạy lên dóc núi chưa được bao xa, lập tức có tiếng người quát lớn, hai bóng áo vàng nhanh như chớp lướt tới chắn ngang trước mặt, không nói cũng biết là bọn Tiểu diện kim ngô hai người.

Triệu Khanh Khanh biết chạy không thoát liền la lên, "Trương lang, chàng cứ việc chạy đi, để tiện thiếp trí mạng với chúng!"

Trong cơn nguy cấp thế này mà cô nàng vẫn không quên thân phận giả của bọn họ, vẫn gọi chàng là Trương lang lại tự xưng mình là tiện thiếp.

Thét xong một câu, Triệu Khanh Khanh buông nhanh ta Trương Liêm ra, song chưởng đánh ào tới thế như cuồng phong tỏa địa nhằm vào đối phương.

Trương Liêm từ nhỏ đến lớn đây là lần đầu tiên đánh nhau với người khác, vừa rồi hai chưởng đều thánh công là nhờ vào công lực của Triệu Khanh Khanh, nhưng giờ Triệu Khanh Khanh đã buông chàng ra thì mọi chuyện hoàn toàn khác rồi.

Bấy giờ chàng thấy Triệu Khanh Khanh bảo mình chạy, còn cô ta một mình thí mạng với đối phương, tự nhiên hào khí xông lên liền nói lớn, "Khanh Khanh nếu chết, ta sống một mình được sao?"

Triệu Khanh Khanh nghe một câu này thì cảm động Vô cùng, giọng hơi nghẹn lại nói, "Trương lang cứ mặc thiếp, nhanh chạy đi!"

"Chạy đâu cho thoát? Hắc hắc."

Chính là giọng nói và tiếng cười nham hiểm của Tiểu diện kim ngô, hắn để cho đồng bọn đánh nhau với Triệu Khanh Khanh, còn hắn tung người phóng theo Trương Liêm.

Trương Liêm thấy Tiểu diện kim ngô nhào tới phía mình, biết hắn là tay cao thủ giang hồ, đến Triệu Khanh Khanh còn không thắng hắn, thì chàng chẳng đáng nói gì. Nhưng trong tình thế cấp bách, chàng chẳng biết chiêu thức gì, chỉ nhớ mấy chiêu căn bản mà Thi Hồng Anh dạy cho chàng, chẳng đợi đối phương chân kịp ổn định, hai tay hợp nhất làm một từ trong đánh thốc ra một chiêu nhằm thẳng vào ngực Tiểu diện kim ngô.

Tiểu diện kim ngô chừng như nhận ra một chiêu lợi hại, chẳng giơ chưởng tiếp mà ngửa người về sau né tránh, miệng thét lớn, "Ngươi là môn hạ Trang lão ư?"

"Ta là Trương Liêm!"

Chàng chẳng biết đối phương hỏi ý gì, chỉ biết không đánh thắng bọn chúng quyết chẳng ra được đây. Báo xuất tính danh rồi, đòng thời chân khoát sấn tới, tay hoá chưởng đánh thêm một chiêu nữa, miệng quát, "Ta dạy ngươi bài học."

Nào ngờ, một câu nói chưa dứt, đột nhiên chàng lảo đảo người rồi ngã huỵch về sau, chừng như chính bản thân chàng đã không làm chủ được tiềm lực đang dâng lên cuồn cuộn trong người.

Điều này diễn ra quá bất ngờ, khiến cho cả Triệu Khanh Khanh và Tiếu diện kim ngô đều ngạc nhiên, hắn thốt lên, "Thì ra tiểu tử này thân pháp còn chưa ổn?!"

Lại nói, Trương Liêm tuy nội lực chưa bằng người, nhưng nên biết chưởng pháp chàng luyện cực kỳ tinh diệu, chân vấp ngã xuống đã đứng bật dậy ngay đến bên Triệu Khanh Khanh, hét lớn một tiếng thị uy rồi vung hữu chưởng đánh vào người tên họ Trịnh.

Họ Trịnh lúc này đang quyết tâm bắt bằng được Triệu Khanh Khanh, nên chưa phát hết chân lực mà đánh, nào ngờ bị Trương Liêm bất thần đánh tới một chiêu quyết tử, vội vang giơ chưởng lên chống đỡ.

Bình một tiếng vang lên nghe chối tai, họ Trịnh bọ trúng chưởng đau nhói cả vùng ngực, vừa giận vừa thẹn tía mặt hét lớn, "Tưởng ngươi muốn chết!"

Miệng nói, tay vung song chỉ điểm thẳng vào ngực Trương Liêm.

"Lão đệ không được!"

Tiếu diện kim ngô nhìn thấy đồng bon định hạ sát chiêu với Trương Liêm thì thất thanh la lên, đồng thời tay vung chưởng hóa giải một chiêu song chỉ của đồng bọn.

Nào ngờ, Trương Liêm luyện qua một thời gian tinh hoa nội công tâm pháp, mắt và tay chân đều linh lợi nhạy bén, vừa thấy họ Trịnh xuất chỉ điểm ra, lập tức khoái bộ chếch người sang trái nửa bước, tay trái lại phất tới.

Một chiêu này của chàng không tiếp với chỉ của đối phương, mà ngược lại vừa khéo trúng vào năm ngón tay phải của Tiếu diện kim ngô.

"Bốp."

Song phương đều đau nhói lên, ai nấy vội thâu tay về.

Trương Liêm lần đầu tiên xuất đạo, có thể phất chưởng cản chiêu đối phương và buộc đối phương thâu tay về, mình tuy cũng đau điếng nhưng trong lòng thấy khoan khoái Vô cùng.

Tiếu diện kim ngô thành danh đã lâu, chỉ một lúc sơ hốt để Trương Liêm đánh trúng ngón tay đau buốt, nét ngạo nghễ trên mặt biến mất, trong lòng tự nhiên phát đại nộ thét lớn, "Ngươi thực là Trương Liêm ư?"

Trương Liêm buồn cười đáp, "Các hạ cảm thấy tính danh này kỳ lạ lắm sao?"

Triệu Khanh Khanh thấy vị giả phu quân của mình, chẳng những không chịu chạy thoát một mình, mà còn bức được Tiếu diện kim ngô thâu tay lại, bất giác vừa cảm kích vừa thấy hổ thẹn. Niềm tin trong lòng dâng lên nhiều hơn, cô nàng lại kẹp lấy tay Trương Liêm, cất cao giọng thanh thoát nói, "Tiếu diện kim ngô, khen cho ngươi là một vị võ lâm tiền bối, lần này ngươi thấy đáng thẹn hay không chứ?"

Tiếu diện kim ngô mặt đỏ gay, gằn giọng đáp, "Thẹn gì chứ? Bổn tòa chỉ cần ba chiêu là có thể bắt sống được tiểu tử ngươi!"

Trương Liêm được Triệu Khanh Khanh khoát tay, thì lập tức lại thấy một luồng chân khí từ tay nàng truyền sang cơ thể mình, càng lúc càng dâng lên cuồn cuộn, bấy giờ hít sâu vẻ hiên ngang nói, "Chỉ e không được thế!"

Tiếu diện kim ngô chỉ hừ một tiếng lạnh lùng không nói gì, từ từ giơ chưởng lên định phát ra.

Triệu Khanh Khanh vội nói, "Chậm tay, chúng ta trước tiên phải giao ước đánh cuộc với nhau."

Tiếu diện kim ngô ngớ người, thả tay xuống, "Đánh cuộc gì?"

Triệu Khanh Khanh cười nói, "Nhân vật trong võ lâm rất trọng lời hứa, đúng chứ?"

"Đúng thì sao chứ?" giọng Tiếu diện kim ngô có chút hồ nghi vẻ chưa hiểu ý đối phương.

Triệu Khanh Khanh nói tiếp, "Như ngươi có xứng gọi là nhân vật võ lâm không chứ?"

Một câu này Vô cùng lợi hại, buộc đối phương không thể phủ nhận mình là nhân vật võ lâm.

"Hừ! Huân Phong cốc danh chấn giang hồ, Lại Hoài Tông ta sao lại không phải là nhân vật võ lâm?"

"Thế thì tốt!

Triệu Khanh Khanh cười cười nói, "Họ Lại ngươi vừa rồi tuyên bố chỉ cần ba chiêu có thể bắt được Trương lang ta, thế thì chúng ta thử đánh cuộc với nhau xem?"

Một câu đầy thách thức, Tiểu diện kim ngô ngưng mắt nhìn Trương Liêm nói, "Ngươi muốn đánh cuộc thế nào đây?"

Triệu Khanh Khanh chẳng chút do dự nói ngay, "Ba chiêu nếu như bắt được người, ta sẽ xả thân theo ngươi vào Huân Phong cốc."

"Không thể được!

Trương Liêm vừa nghe thế liền la lên cản lại, cảm thấy đánh đố quá đáng. Huống gì chàng chưa thể tin chắc qua được hắn ba chiêu, thậm chí một chiêu như vừa rồi đánh ra chàng giờ cũng không biết gọi là gì, nếu đánh lại có được như thế không cũng còn khó nói được.

"Trương lang, chàng nhất định thắng!" Triệu Khanh Khanh quay đầu lại nói với chàng bằng giọng hết sức tự tin, rồi lại nhìn Tiểu diện kim ngô tiếp, "Họ Lại, nếu như ba chiêu ngươi không bắt được người thì phải để chúng ta đi!"

Tiểu diện kim ngô cặp mắt đảo nhanh quanh tròng, hốt nhiên cất tiếng cười hô hố nói, "Tiện tỳ ngươi thực khéo tính toán, nếu bắt được tiểu tử này thì ngươi xả thân, còn tiểu tử này thì sao chứ?"

Triệu Khanh Khanh định chiếm phần lợi, nào ngờ đối phương lại giảo hoạt ma mãnh như thế, chỉ đánh mỉm cười nói, "Đương nhiên Trương lang của ta được đi khỏi đây!"

Trương Liêm nghe thế vội la lên, "Ta quyết không đi, Khanh Khanh chớ nên tính như thế!"

Triệu Khanh Khanh kiên nghị nói, "Trương lang không nên cố chấp, nên biết chàng là nhi tử của Thần kiếm thủ, thân phận cao quý, trọng trách nặng nề, hộ đạo làm trọng. Triệu Khanh Khanh này chỉ là thân phận tiện thiếp, sinh tử nào có đáng gì!"

Một câu này tình sâu nghĩa nặng còn hơn phu phụ chân thực, nghĩa khí của cô ta thị tử như quy thực khiến cho Trương Liêm nghe không cầm lòng được, thốt lên, "Ta không phải là con trai của Thần kiếm thủ, mà cho dù phải đi nữa cũng không bao giờ làm như thế!"

Tiểu diện kim ngô đánh mắt thị ý cùng tên đồng bọn rồi cười nhẹ nói, "Bất tất phải tranh nhau, đã thế thì cả hai người cùng vào Huân Phong cốc thì hơn."

Hắn vừa dứt lời, đột nhiên có tiếng người la lớn, "Hãy chậm, hãy chậm!"

Tiếng người phát ra từ ngay khu vườn rậm kia, tiếp liền tiếng áo lướt gió, có đến bốn bóng người cùng xuất hiện.

Triệu Khanh Khanh vừa nhìn đã nhận ra chính là bốn tên trang đinh lúc nãy bị bỏ rơi phái sau, bất giác khựng người.

Tiểu diện kim ngô sắc mặt sầm hẳn lại, quát, "Các ngươi là ai mà dám đến nơi này làm loạn?"

Vương lão đại là người đến đầu tiên chấp tay thi lễ nói, "Tại hạ Vương Bổn Lai, cùng ba vị huynh đệ Khu Kim Phát, Giản Trị Thế, và Lã Kim Phúc là thuộc hạ của Nhất chỉ xuất tâm Lý lão tiền bối, vâng lệnh Lý lão áp giải Trương Liêm về giao Bách Vạn trang chủ Tưởng Thụy Sinh xử lý, nào ngờ giữa đường bị tiện tỳ này đoạt mất. Huynh đệ tại hạ đuổi theo sau, không ngờ lại lạc đường trong khu vườn rậm này, Vô tình đặt chân đến đây. Lại anh hùng cứ giữ tiện nữ này lại, huynh đệ tại hạ chỉ xin tên tiểu tử này mà thôi!"

Tiểu diện kim ngô nghe nói, trầm ngâm một lúc, gật nhẹ đầu nói, "Tưởng trang chủ và bổn cốc có giao du qua lại với nhau, tiểu tử họ Trương giao cho các ngươi cũng được, chúng ta chỉ giữ lại nữ nhân này."

Vương Bổn Lai nghe thì mừng rơn, chấp tay vái dài nói, "Tại hạ xin ghi nhận thịnh tình này."

Triệu Khanh Khanh nghe Tiểu diện kim ngô chấp nhận lời của Vương Bổn Lai, trong lòng tự nhiên mừng thầm, nhìn Trương Liêm thấp giọng dặn dò một câu rồi nhìn Tiểu diện kim ngô quát lớn, "Nhân vật võ lâm trọng nhất là lời hứa, họ Lại người đã đồng ý thì phải giữ lấy lời, không được nhúng tay vào việc của chúng!"

Vương Bổn Lai nào biết Trương Liêm đã hấp thụ được tiềm lực của Triệu Khanh Khanh, cười ngạo nghễ nói, "Ngươi yên tâm, Lại lão anh hùng chẳng đến nỗi thất tín!"

Hắn nói câu này tuy là nói với Triệu Khanh Khanh, kỳ thực hắn cũng sợ Tiểu diện kim ngô đổi ý giữ luôn cả Trương Liêm, khi ấy thì hắn khó mà trở về hồi bào chủ nhân. Cho nên cố ý nói một câu này, cũng là chặn đường Tiểu diện kim ngô thay đổi ý kiến.

Tiểu diện kim ngô đầu mày chau lại, phất tay nói, "Bọn người bốn người nhanh tránh sang một bên, chờ ta thâu thập con tiện tỳ này trước!"

"Vâng!" Vương Bổn Lai ứng thanh đáp lớn một tiếng, rồi cùng đồng bọn đứng lùi sau, mắt canh chừng Trương Liêm.

Triệu Khanh Khanh nhân khi bọn này thoái lui, lại khẽ giọng thì thầm dặn Trương Liêm thêm mấy câu nữa.

Tiểu diện kim ngô nhận ra chuyện này, cười gằn nói, "Tiện tỳ ngươi chớ có bày trò quỷ, nếu không muốn tiểu tử bên cạnh ngươi chết nhanh thì bước tới trước! "

Triệu Khanh Khanh cười nhạt nói, "Ngươi chớ nghĩ già lại nặng cân nhé, bổn cô nương vốn chẳng hề xem ngươi vào đâu!

Nói rồi liền khoát chân bước lên trước một bước, chừng như xông lên thật, đồng thời đẩy nhanh tay đang đặt sau vai Trương Liêm. Chính cái đẩy này đã khiến cả nửa chân lực trong người cô ta quán nhập vào người Trương Liêm.

Tiếu diện kim ngô nhìn thấy thế tưởng cô ta xông lên thật, hai mắt cứ nhìn chăm chăm vào mặt Triệu Khanh Khanh, nào ngờ Triệu Khanh Khanh đã có chủ ý trong đầu, chân vừa khoát tới liền nhún mạnh một cái, thân hình lướt lên như cánh hồ điệp bổ ngược lại qua đầu hai thiếu niên kia, vung chưởng đánh xuống.

Trương Liêm cũng quát lớn một tiếng, nhảy chếch ra ngoài ba trượng, bổ thẳng vào bọn bốn tên trang đinh vung chưởng mà đánh.

Đôi giả phu phụ này đã tính kế trước, chủ động cùng ra tay thần tốc, đến ngay Tiếu diện kim ngô cũng bị bất ngờ, nhất thời thất cơ chưa biết hành đọng thế nào.

Trong chớp mắt, hai thiều niên rú lên thất thanh, hai thân hình ngã nhào sang hai bên, Triệu Khanh Khanh nhẹ nhàng tung ngược lên lần nữa vọt nhanh vào trong khu vườn rậm.

Con mồi ngon đã vào tận miệng bị vuột mất khiến Tiếu diện kim ngô tức điếng người, mặt hắn tái xanh đầy tức giận, thét dài một tiếng tung người phóng đuổi theo.

Gần như cũng lúc, bình một tiếng vang lên, bốn thân hình từ góc vườn tung lên không như bốn chiếc bóng.

Nguyên là bọn bốn tên trang đinh chẳng hề biết trong người Trương Liêm đã tiềm ẩn kình lực do Triệu Khanh Khanh truyền sang, nên khi vừa thấy Trương Liêm nhảy tới chúng chẳng ngần ngại gì bổ tới vây lấy chàng vào giữa.

Nào ngờ, Trương Liêm thuận thế thành chưởng, song chưởng tung ra chẳng khó khăn gì đánh bật chúng văng ngược ra ngoài.

Nhưng Trương Liêm trong người công lực không có căn cơ, tất cả đều nhờ chân lực từ Triệu Khanh Khanh truyền sang, cho nên một chưởng đánh ra rồi thì chân lực tiêu tán, chàng không chút chậm chân liền phóng ào vào khu vườn rậm theo đúng lời căn dặn của Triệu Khanh Khanh.

Tên họ Trịnh nhân vì thấy Tiếu diện kim ngô đã chấp nhận giao Trương Liêm cho bốn tên trang đinh, chừng như hắn không còn gì để lo lắng, tự nhiên cũng mất cảnh giác. đợi đến khi thấy Trương Liêm đánh bật bốn tên trang đinh, rồi co giò phóng chạy vào vườn, chân lảo đảo Vô lực thì chợt hiểu ra, hắn quát lớn, "Tiểu tử, chớ chạy!"

Quát dứt lời, hắn nhún mình phóng đuổi theo.

Trương Liêm phóng ào vào vườn, ba chân bốn cẳng cắm đầu mà chạy, cứ nhằm nơi rậm nhất lao tới chẳng kể gì nữa, hốt nhiên nghe giọng Tiếu diện kim ngô quát lớn, "Trịnh lão đệ, bỏ tên kia đi, qua đây chặn tiện tỳ này lại!"

Chỉ nghe Triệu Khanh Khanh từ góc nào đó cười thách thức, "Muốn đến thì cứ nhanh lên, chậm một chút bổn cô nương vào tận hang thỏ các ngươi quấy nát!"

Tiếu diện kim ngô tức giận gầm lên, "Tiện tỳ, ngươi dám!"

Triệu Khanh Khanh cười khanh khách, "Có gì không dám? Ngươi từng giao du với La Tiểu Di của chúng ta, tất biết Lục Súc Mị Hương đủ để thu thập hết cả hang thỏ của các ngươi!"

Trương Liêm nghe giọng của Triệu Khanh Khanh càng lúc càng xa, cũng liền lần bám theo, hy vọng có thể gặp lại cô ta.

Nào ngờ, đi chưa được bao lâu, không còn nghe tiếng Triệu Khanh Khanh đâu nữa, ngược lại nghe giọng họ Trịnh nói, "Con tiện tỳ này chân cẳng nhanh thật, xem ra không cần phải đuổi nó nữa. Đằng nào thì tên tiểu tử kia còn nấp đâu đây trong vườn, cứ ôm cây đợi thỏ, thế nào con tiện tỳ đó cũng quay lại!"

Tiếu diện kim ngô nói, "Chủ ý của lão đệ ngươi nghe hay lắm, ôm cây đợi thỏ có khi cũng là kế sách hay!"

Trương Liêm nghe bọn chúng nói chuyện với nhau, biết Triệu Khanh Khanh chưa lọt vào tay chúng. Theo như căn dặn của Triệu Khanh Khanh thì cô ta sẽ quay lại. Nhưng khu vườn hoang này rộng cả mười mẫu, cây cối rậm rịt chẳng khác gì khu rừng, tìm một người trong khu vườn này quả chẳng phải là chuyện dễ chút nào.

Ngước mắt nhìn thấy mặt trời đã quá ngọn sào, xem chừng đã vào giờ thìn, giờ tỵ, thầm nghĩ, "Nếu cô ta có quay lại thì cũng phải đến tối, địch nhân tính kế ôm cây đợi thỏ tất ở ngoài rừng, ta sao không nhân thời gian này ôn luyện lại quyền cước?"

Để đề phòng đối phương bất gặp, chàng tính trong đầu đi tìm một nơi nào kín đáo nghỉ lưng luyện công, bấy giờ cứ vạch cây vạch lá mà đi về phía trước, đi một hồi cũng không còn biết đã đến nơi nào.

Đột nhiên, một giọng người khàn khàn vang lên, "Tiểu tử, nhanh lại đây! "

Trương Liêm đang cúi đầu đi nghe tiếng người gọi thì giật thót mình, ngừng chân lại ngước mắt nhìn, nhận ra một lão già thân vận áo gai ngồi xếp bằng

ngay dưới gốc cây lớn, trước mặt là một chiếc bàn thạch.

Trương Liêm vội ôm quyền nói, "Lão trượng gọi tiểu khả?"

"Chẳng lẽ còn có người nào khác?"

Lão nhân hai ánh mắt bức tinh quang nhiếp phục người khác, chỉ nhìn cũng phải thấy nể sợ.

Trương Liêm thoáng chút do dự, rồi bước lên trước cách lão nhân chừng ba bước, chấp tay nói, "Không biết lão trượng gọi tiểu khả có gì chỉ giáo?"

Lão nhân ánh mắt chuyển nhanh lên khuôn mặt tuấn tú của chàng mấy vòng, hỏi, "Ngươi làm sao lại đi đến đây?"

Trương Liêm ung dung đáp, "Tiểu khả bị người ta truy đuổi, chạy nấp trong vườn cây này, Vô ý mà đến đây."

"Vô ý ư?

Lão nhân cất tiếng cười lãnh đạm nói, "Ngươi có biết nơi này có mê trận không?"

Trương Liêm kinh ngạc hỏi lại, "Mê trận gì?"

Lão nhân cười khổ nói, "Ta cũng không biết mê trận gì, đương thời cũng chỉ Vô ý mà đặt chân đến đây, kết quả là bị vây khốn nơi này cả tháng, may mà ở đây trái cây nhiều có thể chống đói qua ngày được, nếu không, hắc hắc, lão phu chết từ khuya rồ i! "

Trương Liêm vừa chấn động và kinh ngạc nói, "Lão trượng sao không tìm đúng phương hướng mà ra?"

Lão nhân nói, "Ngươi thử đi xem!"

Trương Liêm biết bên trong tất có vấn đề, nhưng bản thân chàng không tin hẳn, liền cung kính nói, "Lão trượng nếu như không cười chê, tiểu khả xin thử xem!"

Lão nhân cười ha hả nói, "Ngươi cứ việc thử đi, nếu như không trở lại đây, xem như tiểu tử ngươi bản lĩnh cao cường."

Trương Liêm biết lão già này chẳng lừa mình, nhưng rõ ràng khi chàng vào đây rất dễ dàng, há trở ra lại khó khăn đến thế sao?

Càng nghĩ lòng hiếu kỳ càng lớn, cuối cùng từ biệt lão già rồi chàng ngắm đúng phương hướng đi ngay.

Nào ngờ, vừa đi chừng một trượng thì gặp một cây hắc thụ chắn ngang đường, chàng phải vòng qua phải rồi đi tiếp, nhưng được một đoạn thì một cây cao to khác lại chắn lối. Cứ thế, đi một đoạn là gặp cây chắn lối, phải lòng vòng tránh lối mà đi, qua một lúc quả nhiên chàng quay lại đúng gốc cây có lão gì ngồi lúc nãy.

Lão già thấy chàng quay trở lại cất tiếng cười kha khả nói, "Tiểu tử, giờ thì ngươi tin rồi chứ?"

Trương Liêm mặt đỏ bừng, chau mày nói, "Quả là kỳ quái, tiểu khả không thể không tin!"

Lão già chỉ tay xuống đất trước mặt nói, "Ngồi xuống dưỡng sức nói chuyện đi! Nếu cứ đi bừa coi chừng mệt rã người mà chết như chơi. Mê trận này không những chỉ giữ chân người ta trong vòng luẩn quẩn, mà đến tiếng nói cũng không vọng ra ngoài được."

Trương Liêm nghe thì nhờ lại vừa rồi khi mình chui vào sâu trong khu cây rậm này thì đúng là không còn nghe tiếng quát tháo của Tiếu diện kim ngô nữa, biết lão già này nói tất có lý.

Bấy giờ ngồi xuống, chàng giò mới để ý trên chiếc thạch bàn vẻ rất nhiều ô vuông ghi hai ký tự như mã hiệu, thoạt nhìn thì như một bàn cờ, nhưng trước giờ chàng chưa từng nhìn thấy một bàn cờ nào kiểu như thế.

Còn đang ngơ ngác, lão già lập tức hỏi ngay, "Tiểu tử, ngươi ăn vận như nho sinh, thế trước giờ đã từng học qua lục nghệ chứ?"

Trương Liêm nghiêm túc đáp, "Tiểu khả thô lỗ ngu dốt, tuy trước giờ có đọc qua tứ thư, ngũ kinh, bốn thứ lễ, nhạc, thư, số thì có biết đôi chút, còn lại hai nghề cưỡi ngựa bắn cung thì lại chưa từng học qua."

Lão nhân vuốt râu điềm nhiên nói, "Vì sao ngươi không học?"

Trương Liêm hốt nhiên nhận ra hai ánh mắt lão già này quắc lên đầy thần lực, khiến cho người ta nhìn không giám nhìn thẳng, trong ý thức nghĩ khả năng vị này là một cao nhân võ lâm, liền nghiêm mặt đáp, "Chỉ vì chưa gặp được minh sư!"

Lão nhân cười điềm nhiên nói, "Trong thiên hạ này, ai dám xưng là minh sư? Thôi được, tiểu tử ngươi hôm nay gặp được ta xem như có duyên với nhau, chỉ cần ngươi giải được câu đố trên bàn này, ta lập tức dạy cho ngươi một pho khinh công tốc hành Khoái mã du bôn, đánh không lại người ta thì bỏ chạy, trừ phi gặp đại cao thủ, ngoài ra đảm bảo ngươi toàn mạng!"

Nghe một câu này, Trương Liêm mừng như bắt được của, đây chính là điều mà chàng đang cần, giá như luyện được khinh công này từ lâu thì chàng đã

chẳng khổ sở trốn chui rúc thế này.

Nhưng chưa kịp mừng thì trong đầu chàng lại lóe lên một ý khác, chàng nghĩ lão già này đúng là tay đại cao thủ, khinh công siêu phàm, vậy tại sao không phi lên ngọn cây tìm đường thoát thân, lại ngồi dưới gốc cây ôm khối đá này đến nỗi suýt chết đói?

Bạn đang đọc truyện *Chức Cẩm Đồ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Ma phương đổi tuyệt nghệ

Lão nhân áo gai ánh mắt ngưng chú nhìn vào Trương Liêm chăm chăm, chừng như đã hiểu ra tâm ý của chàng lúc này, cười nhẹ hỏi, "Ngươi hoài nghi ta nếu như giỏi tuyệt nghệ khinh công, vì sao lại còn vị giam khốn ở đây chứ gì?

Hà hà."

Trương Liêm không cần giấu giếm gật đầu đáp, "Tiểu khả không quen nói dối, đúng là cảm thấy kỳ lạ, vì lão trượng nếu như giỏi khinh công, thì có thể phi lên ngọn cây mà ra khỏi đây một cách dễ dàng, hà tất phải ngồi đau đầu vì một ma trận trước mắt như thế này! "

Lão nhân nhìn chàng gật gù cười kha khả nói, "Tiểu tử ngươi đúng là người chân thực có gì nói nấy, thế nhưng nếu ngươi biết rằng lão phu ngồi đây đợi chết thế này là vì đã có lời thề với lòng mình từ trước!"

Trương Liêm nghe một câu này Vô cùng ngạc nhiên hỏi, "Lão trượng nói vậy nghĩa là thế nào?"

Lão già bỗng nhìn chàng bằng ánh mắt hết sức từ hòa, chậm rãi nói, "Ta tuy có thể phi lên ngọn cây để ra khỏi đây dễ dàng, nhưng ta đã thề phải phá được ma trận này mới ra khỏi đây, nếu không ta thề chết cũng không bao giờ rời khỏi đây nửa bước! "

Trương Liêm hơi ngớ người, chàng nhớ lại trong nhiều cổ thư cũng từng viết về nhiều nhân vật lập dị cổ quái trong sử sách, có lẽ lão ta cũng không ngoài những con người như thế.

Chàng nghĩ những người như thế này vừa rất cố chấp nhưng đồng thời cũng rất có niềm tin sắt đá, đã thề làm điều gì là làm đến cùng mới thôi, nghĩ thế bất giác trong lòng khởi lên sự bội phục chấp tay nói, "Lão trượng đúng là người có niềm tin sắt đá!"

Chẳng ngờ, lão già nghe chàng tán thưởng một câu như thế thì nét mặt sa sầm, thở dài nói, "Niềm tin ư? Có trời mới biết ta đã một lần mất niềm tin, đến nỗi... "

Nói đến đó, chợt lão ngừng lời lại một chút rồi mới nói tiếp, "Thôi đi, không nói tiếp chuyện này nữa, ngươi trước tiên giải mê đồ này cho ta, ta đi hái cho ngươi một ít trái cây ăn."

Trương Liêm nhìn thấy lão ta nói rồi đứng lên đi, vội nói, "Tiểu khả thỉnh giáo lão trượng một chuyện được chứ?"

"Chuyện gì?"

Trương Liêm nói, "Có một vị cô nương tên là Triệu Khanh Khanh, bị Tiếu diện kim ngô Lại Hoài Tông ở Huân Phong cốc đuổi chạy, nếu như lão trượng có gặp cô ta xin gọi cô ta một tiếng."

Lão già cười nói, "Bon thiếu niên các ngươi thường quan tâm nhiều chuyện này. Thôi được, ta đồng ý, nhưng ta đã phát thệ không rời khỏi gốc cây này xa, có lẽ không gặp được cô ta, ngươi cũng đừng vì chuyện này mà phân tâm."

Nói rồi chấp tay sau lưng đi xuyên vào sâu trong khu vườn.

Trương Liêm ngưng mắt nhìn lão ta đến khi đi khuất dạng rồi mới ngưng mắt nhìn lên chiếc thạch bàn với những ký tự kỳ lạ, cúi đầu trầm tư suy nghĩ.

Chàng nhìn thấy mỗi ô có những mã tự khác nhau, mà viết lung tung chẳng thứ lớp, cho dù đem cửu chương toán pháp hay chu thể toán pháp ra áp dụng đều không nhận ra được một ý nghĩa gì cả.

Trương Liêm bắt đầu thấy rầu, cứ nghĩ lão già áo gai nghĩ nát óc gần cả tháng nay, giờ chẳng lẽ chàng cũng nghĩ không ra, cứ ngồi ôm chiếc thạch bàn này suốt đời hay sao?

Trầm tư hồi lâu, hốt nhiên nhìn thấy nhân ảnh thấp thoáng, ngước mắt nhìn thì giật mình khi nhận ra người này chẳng phải là lão già áo gai, mà lại chính là Tiếu diện kim ngô.

Trương Liêm đứng phắt dậy thét lớn, "Ngươi đến đây làm gì?"

Tiểu diện kim ngô chừng như cũng hơi bất ngờ khi gặp lại Trương Liêm nơi này, cười hềnh hệch tỏ ra đắc ý. Hắn cúi nhìn chiếc thạch bàn, lại cười nham hiểm nói, "Lão đệ ngươi khéo hưởng nhàn nhỉ, thế nhưng tiểu huynh thì chẳng kiên nhẫn chờ đợi được, cho nên tự đi tìm ngươi đây, không ngờ ngươi lại chạy tới tận nơi này!"

Trương Liêm biết một khi rơi vào tay hắn thì chẳng những chịu nhục, mà hắn còn dùng chàng để bức Triệu Khanh Khanh chịu phép dưới tay hắn.

Chuyện đã đến nước này, chạy cũng không được, lập tức bạo gan hẳn lên, làm ra vẻ ung dung nói, "Vội gì chứ, ngươi có thể giải được mê đồ trên thạch bàn này không?"

Tiểu diện kim ngô cười nói, "Giải mê đồ thì có ích lời gì chứ, tiểu huynh chẳng hề hứng thú với chuyện này."

Một câu này nói ra, Trương Liêm biết được chẳng nhưng Tiểu diện kim ngô không giải được mê đồ này, mà đến bọn người trong Huân Phong cốc tất cũng chẳng tên nào biết được. Bấy giờ cười điềm nhiên nói, "Các hạ hà tất khi hiếp người khác, đằng nào thì ta lúc này cũng chưa thể đi được."

Tiểu diện kim ngô cười hắc hắc nói, "Tiểu huynh ngược lại muốn ngươi đi ngay bây giờ."

Trương Liêm nói, "Nhưng ta cần phải giải xong mê đồ này mới đi được."

Tiểu diện kim ngô lạnh lùng hỏi, "Ngươi giải được sao?"

"Đương nhiên!"

Trương Liêm thầm hiểu các tự mã trên thạch bàn này Vô cùng khó giải, nhưng chàng vẫn nói thế cố tình thi kế hoãn binh, chờ lão già áo gai về rồi tính, vì thế đáp lời hắn một cách mạnh dạn.

Tiểu diện kim ngô bán tín bán nghi nói, "Thế thì ngươi giải ta xem!"

Trương Liêm thấy hắn đã mắc kế mình, cười nói, "Ta vừa rồi mới nghĩ ra được một đầu mối để giải chúng thì ngươi xuất hiện phá đám, giờ ta quên mất. Ngươi nếu như muốn xem ta giải thấu đáo, thì đứng một bên chờ ta suy nghĩ lại một lát."

Tiểu diện kim ngô hừ một tiếng nói, "Lão đệ ngươi định giở trò trước mặt ta đó sao? Thôi được, ta chờ ngươi nửa khắc giờ, nếu như không giải ra thì ta... hừ, hừ... "

"Thì ngươi cút!"

Hắn chưa nói hết câu thì tiếng người quát lớn tiếp lời hắn, liền theo là lão già áo gai xuất hiện từ sau thân cây cổ thụ, tay trái nắm một chùm quả chín, mắt hung hung như hỏa tinh nhìn vào mặt Tiểu diện kim ngô, nói tiếp, "Ngươi có chịu cút đi hay không?"

Tiểu diện kim ngô vẻ không vui nói, "Lão trượng là ai, có biết đây là địa bàn của Huân Phong cốc?"

Lão già áo gai giọng lành lạnh nói, "Ta thừa biết có một lũ yêu ma các ngươi tác oai tác quái nơi này, còn không nhanh xéo đi cho khu ất mắt ta! "

Tiểu diện kim ngô cất tiếng cười nhạt vẻ khinh khỉnh, nào ngờ tiếng cười chưa dứt, lão già áo gai xuất thủ nhanh như chớp vất mạnh cả người hắn lên ngọn cây.

Trương Liêm vốn nghĩ Tiểu diện kim ngô thân thủ cao cường, thế nào cũng có một trận đánh nhau ngoạn mục, không ngờ lão già áo gai ra tay thần tốc, chàng đứng cách chừng một trượng mà vẫn không sao nhìn thấy lão ra tay như thế nào.

Tiểu diện kim ngô thân hình như một mũi tên buông khỏi cung xuyên cành là mà đi, đến khi dừng lại trên ngọn cây cứ trương mắt nhìn lão già chừng như còn chưa tin nổi đó là sự thật.

Lão già áo gai ngược lại làm như không chuyện gì xảy ra, cười hì hì nói, "Trong rừng cây trái từng mùa, không giống nhau, đến mùa thu Lâm Cầm mới chín tới, ngươi ăn tạm mấy quả này, vừa ăn vừa suy nghĩ nhé! "

Trương Liêm thấy lão già trước sau vẫn thong thả an nhiên như không, trong lòng tự nhiên càng cảm phục hơn, vội vàng đáp tạ.

Chàng nhận lấy mấy quả Lâm Cầm trong tay lão già, cho vào mồm một trái nhai ngấu nghiến, bất giác la lên, "Loại này không phải Lâm C ầm! "

Lão già áo gai cười nói, "Không phải Lâm Cầm thì là thứ gì?"

Trương Liêm chỉ nhân ra không phải mùi vị của Lâm Cầm, còn nó là loại quả gì thì chàng không rõ, lắc đầu im lặng, rồi lại cho vào mồm một quả nữa nhai, lần này thì chàng hơi ngớ người thốt lên, "Quả này mới đúng là quả Lâm Cầm."

Lão già áo gai nheo mắt nhìn chàng cười nói, "Tiểu tử ngươi mới là kỳ quái, vừa rồi không phải là quả Lâm Cầm, chẳng lẽ là Hỏa Táo?"

Trương Liêm ăn hết mấy quả Lâm Cầm nhỏ bằng đầu ngón chân cái, cảm thấy duy nhất quả đầu tiên là mùi vị khác lạ, còn những quả sau thì đúng là Lâm Cầm, chàng nhìn lão già cười hỏi lại, "Thế lão trượng hái những quả này trên cùng một cây hay sao?"

"Không!

Một câu này thực sự khiến lão già ngớ người, chau mày nhìn chàng hỏi, "Ngươi quả thực thấy mùi vị khác lắm sao?"

Trương Liêm gật đầu, rồi mô tả lại mùi vị của quả đầu tiên mà chàng ăn cho lão già áo gai nghe, lão ta suy nghĩ một lúc hốt nhiên vui mừng reo lên, "Chẳng lẽ ngươi ăn được một quả Hỏa Táo? Nếu đúng như thế thì ngươi sẽ bị trầm hôn đi ba ngày, ba ngày sau khi tỉnh lại thì khí lực trong người tăng lên gấp bội, hà hà, thế thì trước tiên chúc mừng cho ngươi gặp được kỳ duyên."

Nói đến đó lão reo lên hí hửng, nhưng rồi chợt im bặt nhìn chàng thúc giục, "ý, hiện tại quan trọng nhất là ngươi nhanh giải mê đồ này, chớ để ta ngồi ngây người đợi ngươi đến ba hôm sau!"

Trương Liêm nghe thì cũng mừng, hy vọng lão già nói đúng, nếu thế thì khí lực trong người chàng tăng lên gấp bội, chẳng đáng mừng lắm sao? Hốt nhiên chàng nhớ lại vừa rồi lão già chửi Tiểu diện kim ngô là bọn yêu ma, bất chợt buột miệng la lên, "Không lẽ đây là ma phương?"

Lão già áo gai nghe thì vui mừng nói, "Ngươi có thể nói ra cái tên này tất có lý rồi!"

Trương Liêm cúi đầu xuống nhìn những mã tự trên mặt bàn đã, lẩm nhẩm trong miệng tính toán, chợt vui mừng reo lên, "Không sai chút nào, đúng là Ma phương. Lão trượng xem, hàng trên từ trái sang phải theo thứ tự có thập bát, thập nhất, thập lục Hàng giữa từ trái qua phải có thập tam, thập ngũ, thập thất. Hàng dưới từ trái qua phải có thập tứ, thập cửu, thập nhị Ba hàng này bất kỳ cộng theo hàng dọc, hàng ngang hay hàng xéo đều có kết quả tứ thập ngũ, đây chính là ma phương, cũng chính là biến thức của Lạc thư cửu trù."

Lão già áo gai vỗ tay khen thưởng, "Tiểu tử, ngươi khá thật. Lão hủ nghĩ hai mươi mấy ngày không nghĩ ra, thế mà ngươi chỉ một lúc đã hiểu thông. Thế nhưng Ma phương này thì có ích gì?"

Trương Liêm chau mày nghĩ nhanh rồi nói, "Nếu như tiểu khả đoán không sai thì Ma phương này tất có liên quan đến số cây trong khu vực này, mà nơi đây chính là trung tâm của ma trận, tổng số cây có mười lăm cây."

"Chờ lão hủ đến xem sao!"

Lão già áo gai nói rồi liền tung người lướt đi, một lúc sau đã quay trở lại mặt mày hớn hở cười nói, "Tiểu tử ngươi nói không sai chút nào, cứ ba cây thành một lùm, cả thảy có năm lùm, vừa khéo mười lăm cây."

Trương Liêm không ngờ nói lại trúng, trong lòng mừng Vô cùng, ngẫm nghĩ rồi nói tiếp, "Theo như phương thức sắp xếp của Lạc thư cửu trù, nhất phải ở phương nam, trận này thêm mười đơn vị thành số thập nhất, nhưng nằm trên chính vị trung ương. Phương vị này là chính bắc, cho nên sau khi rời khỏi đây cứ theo chính bắc mà đi, tất nhiên có thể ra khỏi ma trận."

"Đúng, đúng Chúng ta thử xem xem!"

Lão già áo gai mặt đầy nét tươi cười, nắm lấy tay Trương Liêm dắt đi, thế nhưng đúng lúc này thì Trương Liêm cảm thấy đầu óc tối lại, hai mắt trĩu nặng cứ rủ xuống, phút chốc chẳng hay biết gì nữa.

Khi chàng tỉnh lại thì thấy mình nằm trong một gian phòng rộng chừng một trượng vương, bên dưới lót nệm, trên đắp chăn bông, đồng thời còn thoang thoảng một mùi hương nhè nhẹ.

Trong ký ức chàng nhớ ra khi ấy bị lão già nắm tay kéo đi ra khỏi khu vườn, rồi không hay biết gì nữa. Nghĩ khả năng lão thấy mình mê ngủ nên đem đến ngôi nhà này chăng?

Chàng nằm thêm một lúc nghe ngóng động tĩnh, rồi trở mình ngồi dậy thì giật thót mình khi nhận ra ngay dưới đất là một lỗ huyệt sâu, rộng chừng hai xích, từ đó một chiếc đầu kỳ quái nhô lên.

Thế nhưng từ chiếc đầu ấy lại vang lên một giọng nói nhẹ nhàng, "Cuối cùng huynh cũng đã tỉnh lại."

Trương Liêm hoi ngớ người khi nhận ra giọng nói quen thuộc của Triệu Khanh Khanh, tiếp liền một thân hình mảnh khảnh nhoài hẳn lên.

Trương Liêm định thần nhìn, khuôn mặt đờ dại không sắc huyết của người kia trông đến ròn rợn, chàng vội lên tiếng, "Ngươi là ai?"

Người kia liền bật cười khúc khích, rồi gỡ bỏ chiếc mặt nạ mình ra, bấy giờ mới nhận thấy một khuôn mặt thiếu nụ xinh đẹp, chẳng phải là Triệu Khanh Khanh hay sao?

Trương Liêm vui mừng reo lên, "A, sao lại là cô, vị lão nhân kia đâu rồi?"

Triệu Khanh Khanh mỉm cười một cách bí mật nói, "Huynh muốn hỏi lão già áo gai kia sao? ông ta có chuyện đi rồi, bảo tôi ở lại đây chăm sóc huynh."

Trương Liêm kêu lên trong lòng "Tiếc thật!" xem như một pho khinh công tuyệt diệu chẳng được học từ lão ta, nhưng nghĩ Triệu Khanh Khanh đã tìm đến đây để chăm sóc mình mấy hôm nay, bất giác thấy cảm kích nói, "Nhưng sao cô lại đến được đây? Cô nương gặp lão nhân kia ở đâu?"

Triệu Khanh Khanh vẩu môi lên nói, "Sao lại gọi cô nương thế chứ? Tôi chẳng thèm nói cho huynh biết!"

Trương Liêm vội nói, "Chớ đùa nữa, Khanh Khanh, cô nói đi!"

Triệu Khanh Khanh lườm chàng một cái mới nói, "Cũng có thể nói cho huynh biết được, vốn là hôm trước khi vị lão trượng kia mang huynh ra khỏi khu vườn cây kia thì chạm phải với bọn người Huân Phong cốc có đến mười mấy tên chặn đánh. May mà vị lão trượng kia khinh công tuyệt đỉnh, cứ phi trên đầu chúng mà lướt đi, tôi nhìn thấy lão ta mang huynh trên lưng thì nghĩ không phải là người của chúng, liền gọi một tiếng. Nào ngờ, lão ta vừa nhìn thấy tôi đã gọi trúng tên tôi, thế rồi mang luôn tôi chạy đến tòa tháp này."

"Tòa tháp ư?"

Trương Liêm hơi ngạc nhiên, đưa mắt nhìn quanh một vòng.

Triệu Khanh Khanh gật đầu nói, "Chẳng phải sao? Cứ nhìn quanh mà xem chẳng hề cây cối vườn tược, lân cận cũng không hề có nhà cửa của dân, may mà lão trượng kia đã chuẩn bị một số lương khô trước, chung quy mươi ngày nửa tháng chẳng lo đói. Trước lúc đi, vị lão trượng kia còn dặn là huynh phải học cho được pho khinh công thân pháp, có thể từ dưới đất tung người lên đến đỉnh tháp, mới được rời khỏi đây."

Trương Liêm cười khổ nói, "Chỉ e tôi nhảy không quá ba xích, đến bao giờ mới có thể nhảy lên đến đỉnh tháp được."

Triệu Khanh Khanh cười vui vẻ nói, "Chớ lo, tôi nhờ huynh mà được vị lão trượng kia truyền thụ cho môn khinh công tuyệt học, bảo là để truyền lại cho huynh. Huynh đã Vô tình ăn được quả Hỏa Táo, công lực tăng lên rất nhiều, chỉ cần khổ công chừng một tháng thì có thể luyện thành! "

Trương Liêm nghe nói thế thì mừng Vô cùng, xem ra chàng còn may mắn, khi ấy liền đứng lên chấp tay thi lễ nói, "Tôi trước tiên phải bái hạ tiểu sư phụ!"

"Hích hích, thôi đi!"

Triệu Khanh Khanh không nhịn được bật lên cười khúc khích, né người qua một bên hỏi, "Huynh có thấy đói bụng hay không? Nếu đói thì tôi giúp huynh làm chút thức ăn, còn nếu không đói thì chúng ta có thể bắt đầu luyện công ngay."

Trương Liêm nôn nóng không được luyện thành công ngay, đương nhiên chàng chỉ mong được học sớm chừng nào hay chừng đó.

Nguyên là pháp môn luyện khinh công thân pháp của lão nhân áo gai cũng giống như môn tuyệt công của Vô sầu cư sĩ, bắt đầu bằng luyện tĩnh tọa công, trước tiên luyện khí đả thông hai mạch nhâm đốc. Luyện đến khi nào tĩnh tọa có thể đề khí thăng, trầm theo ý muốn, lúc ấy thân hình tự nhiên nhẹ đi.

Tất nhiên, Trương Liêm càng không hề biết môn võ công mà Thi Hồng Anh truyền thụ cho chàng lại chính là môn võ công tinh hoa trên pho bí cấp của Vô sầu cư sĩ, nhưng nhận thấy không sai biệt gì nhiều với luyện tâm pháp của Triệu Khanh Khanh, bấy giờ vui mừng nói, "Phương pháp luyện nội công tâm pháp này rất giống với loại mà tôi đã luyện qua."

Triệu Khanh Khanh hơi bất ngờ vì điều này, a lên một tiếng hỏi, "Huynh nhắc tôi mới nhớ, hôm ấy đánh nhau với bọn người Huân Phong cốc, huynh ban đầu nói chỉ là đánh bừa đánh dại, thế nhưng các chiêu thức của huynh đánh ra lại rất huyền diệu, thực ra ai dạy cho huynh vậy chứ?"

Trương Liêm không quen nói dối, liền thành thực đáp, "Thi Hồng Anh muội muội dạy cho tôi."

Triệu Khanh Khanh nghe nhắc đến tên một nữ nhân, bất giác đầu mày liễu cong lại hỏi, "Muội muội? Cô ấy tất đẹp lắm nhỉ?"

"ừm, rất đẹp!"

"Được, sau này có dịp gặp cô ấy, xem cô ta có ghen tức không nhé!"

Triệu Khanh Khanh nói một cách hết sức tự nhiên, chừng như mặc nhiên thừa nhận tình cảm của mình đối với chàng.

Trương Liêm nghe một câu này thì cũng nhận ra cả hai vị cô nương này đều có tình ý với mình, đã thế Triệu Khanh Khanh hôm trước ngay trước mặt bọn người Huân Phong cốc từng tuyên bố mình là trượng phu của cô ta, không biết sau này Thi Hồng Anh nghe được điều này thì thế nào?

Triệu Khanh Khanh ngưng mắt nhìn chăm chăm lên mặt chàng một hồi lâu nói, "Hồng thư thư liệu có ghen ghét không, huynh nói đi?"

Trương Liêm thầm nghĩ trên thế gian này có nữ nhân nào không đố kỵ với tình địch của mình, chàng với Thi Hồng Anh đồng hành với nhau chỉ trong một thời gian ngắn, cho nên chung quy chưa thể hiểu hết được tính tình cô nàng thế nào. Đương nhiên cũng không tiện khẳng định cô ta có ghen ghét hay không được, bấy giờ chàng chỉ biết nhún vai im lặng.

Triệu Khanh Khanh đầu mày dãn ra, cười nói, "Huynh rất có phước, thôi được, tôi đi làm chút gì cho huynh ăn, giờ thì huynh bắt đầu ngồi tĩnh tọa luyện công đi."

Trương Liêm vội nói, "Tôi cũng xuống."

Triệu Khanh Khanh lắc đầu nói, "Không được, tháp này có đến mười ba tầng, ở đây là tầng đỉnh, vị lão nhân kia đã phong bế hết đường xuống những tầng phía dưới, huynh làm sao xuống được?"

Trương Liêm hít sâu một hơi nói, "Thế thì biết làm sao?"

Triệu Khanh Khanh chỉ tay vào lỗ hổng vừa rồi mới chui lên nói, "Bên dưới này là một phòng nhỏ có nước và ít vật dụng, huynh có thể xuống đó được."

Trương Liêm nghe nói cúi đầu xuống xem, thấy chỉ là một gian phòng rất nhỏ như hầm chứa đồ, trong đó có thùng chứa nước và vài thứ linh tinh.

Bấy giờ Triệu Khanh Khanh nói xong rồi lách người nhanh ra ngoài ô cửa tò vò, nháy mắt đã biến mất ngay.

Trương Liêm nhìn theo ra ngoài chỉ thấy trời không xanh ngắt, không nói cũng biết tầng tháp chàng ngồi cách mặt đất không dưới mười trượng.

Chàng ngồi xuống xếp bằng ngay ngắn, bắt đầu luyện công.

Nào ngờ, vừa quán chú chân khí chưa được một vòng, thì bỗng thấy bóng người xuất hiện. Ý một tiếng tỏ ra kinh ngạc nói, "Thì ra tiện tỳ giấu một tên tặc hán ở đây!"

Trương Liêm nghe giọng rất lạ, ngước mắt nhìn mới nhận ra người vừa xuất hiện là một thiếu nữ thân vận kình trang màu vàng, lưng đeo trường kiếm, sắc diện trông rất kiêu ngạo. Cứ nhìn đối phương có thể tung người nhảy lên tận đỉnh tháp này cũng biết võ công không tồi chút nào, chàng vội ôm quyền nói, "Cô nương là..."

Hoàng y thiếu nữ hừ một tiếng cắt ngang lời chàng nói ngay, "Chớ nhiều lời, con tiện tỳ vận áo xanh vừa rồi từ đây nhảy xuống là gì của ngươi?"

Trương Liêm vốn định đáp thực, nhưng chưa biết đối phương là ai, bấy giờ thuận miệng đáp như khi ở Huân Phong cốc, "Người ấy là tiện thê Triệu Khanh Khanh."

"Thê thiếp của ngươi ư?"

Hoàng y thiếu nữ tỏ ra ngạc nhiên, ngẩng đầu nhìn một chút lại hỏi, "Nhà nó ở đâu? Học võ công nơi nào? Vì sao lại nấp nơi đây?"

Một hơi đến ba câu hỏi khiến Trương Liêm khó đáp, nhất là chàng không hề biết lai lịch thân thế của Triệu Khanh Khanh như thế nào, bèn đáp khéo một câu, "Cô nương hỏi nhiều quá, tiểu sinh một lời khó nói hết."

Hoàng y thiếu nữ cười nhạt nói, "Ngươi không nhanh chóng nói ra, ta mang ngươi đi ngay."

Trương Liêm nghe thế cả kinh la lên, "Cô nương chớ nên thế, tiện thê trở về..."

Hoàng y thiếu nữ lại hừ một tiếng nặng nề, cắt ngang lời chàng quát, "Ngươi cho rằng ta sợ tiện tỳ kia sao?"

Trương Liêm chấp tay xá dài nói, "Tiểu sinh không hề nói cô nương sợ tiện thê, nhưng sợ tiện thê trở về không nhìn thấy tiểu sinh thì cô ấy sẽ lo lắng."

"Ha! Thế thì càng tốt, xem tướng ngươi cùng đinh thế này, chẳng phải là bị dụ đến đây sao?"

Trương Liêm lắc đầu lia lịa nói, "Không! Không phải!"

"Không phải cũng phải!"

Hoàng y thiếu nữ chẳng để cho chàng nhiều lời phân giải, nói rồi vung ngọc thủ xuất chỉ lực điểm lên người chàng phong bế huyệt đạo.

"Tức chết được!"

Trương Liêm trong lòng tức giận kêu lên đầy phẫn nộ, nhưng giờ thì tay chân bị điểm huyệt, đến miệng cũng không nói được, chỉ còn phó mặc cho đối phương làm gì thì làm.

Hoàng y thiếu nữ kép chàng dưới nách, tung người nhảy xuống đất, từ trên cao có hơn mười trượng mang theo một người nhảy xuống mà đến chân không nghe tiếng, đủ thấy võ công cô ta ghê gớm lắm rồi.

Bấy giờ Trương Liêm chỉ biết hoàng y thiếu nữ kẹp mình mang đi như một túi hành lý, cứ theo hướng nam mà đi, nhưng không biết đi đâu.

Nhưng chưa đi ngoài năm mươi trượng, hoàng y thiếu nữ hốt nhiên thốt lên một tiếng vẻ hơi kinh ngạc, dừng chân lại đảo mắt quan sát quanh một vòng, rồi bước tới dưới một gốc cây to lớn, tung người mang theo Trương Liêm lên cây đặt chàng nằm trên một ngã nhánh cây,cười nói, "Có người đến, ngươi tạm thời nằm nghỉ đây một lát."

Trương Liêm tức giận Vô cùng, nhưng đến chửi một câu cũng không chửi được.

Chỉ thấy thân hình cô ta tung nhẹ biến mất trong tán cây, không biết cô ta đã đi hẳn hay chưa.

Qua đi một lúc, bỗng nhiên nghe tiếng nữ nhân nói chuyện với nhau càng lúc càng gần, trong đó có giọng người nghe quen quen, "Gốc cây này lớn thật, tán rộng mát lắm, chúng ta đến đó nghỉ chân một lúc đi!"

Giọng nữ nhân khác nói, "Tòa tháp kia không cách xa lắm, hay chúng ta đến đó rồi nghỉ?"

"Trong tháp kín mít chẳng có chút gió, còn chưa biết có tên ăn mày nào đã chiếm lấy làm nhà nữa hay chưa, chẳng bằng cứ nghỉ chân nơi đây thì hơn."

"ừm, nghe cũng có lý, theo lời ngươi cũng được."

Hai nữ nhân nói cười vui vẻ rồi cùng nhau ngồi xuống nghỉ chân ngay dưới gốc cây.

Một trong hai người lại lên tiếng bắt chuyện, "Nơi đây mát thật, ngươi nói rất đúng."

"Đương nhiên rồi, có bao giờ nghe Tiểu Cúc ta nói sai chưa?"

Thiếu nữ kia được nước lên mặt một câu, nào ngờ thiếu nữ kia nguýt dài một tiếng nói, "Xì, đừng có mà lên mặt, đợi đến lúc nào ngươi lấy phải một tên Vô lại khóa cứng cái miệng của ngươi đi mới thôi! "

"Hừ, nói người ra mình đấy nhé, ngươi nhất định muốn có một lang quân rồi, sao hôm trước không mang tên hủ nho cùng đinh kia đi luôn?"

"Thôi đi nhé, có ngươi mới nhớ người ta mãi không quên, đến đêm ngủ còn nằm mộng gọi người ta!"

Trương Liêm bị điểm huyệt đặt nằm ngửa trên nạng cây chẳng nhìn thấy tình hình bên dưới, thế nhưng chàng nghe ra giọng hai thiếu nữ này rất quen, tiếp rồi nghe một trong hai cô gọi là Tiểu Cúc lập tức nhớ lại ngay hai người nữ giả nam nhân lấy mất của chàng Song long ngọc lệnh và pho bí kíp Võ học tinh hoa. Thầm nghĩ, thảo nào người ta bảo nụ nhân ngồi lại với nhau thì chuyện gì cũng có thể nói ra được, người nói không thấy thẹn mà chỉ tội người nghe thì phải đỏ mặt tía tai.

Bấy giờ nghe Tiểu Cúc thay đổi ngữ khí, hừ một tiếng nói, "Ngươi biết quái gì chứ. Ta chỉ vì không biết nguyên nhân vì sao Song long ngọc lệnh lại rơi vào tay tên thư sinh kia, cho nên muốn tìm hắn hỏi cho ra lẽ. Cũng có thể người ta học nhiều biết rộng, có thể giải hết nhiều bí ẩn trong chuyện này, ngươi thì lại nghĩ xiên xẹo cho rằng ta muốn có chồng ư?"

Người kia gọi là Tiểu Liên bĩu môi cười phì nói, "Động một chút là đổ lên đầu ta rồi, cứ để xem sau này có dịp gặp lại, coi ai là người xao động trước?"

"Hừ, ngươi còn dám nói nữa, ta vả vào mồm ngươi ngay!"

Trương Liêm đến giờ thì đã hiểu người mà bọn họ nói đến chính là chàng, bất giác nực cười mà cũng thấy giận.

Vừa lúc này đột nhiên nghe chính giọng hoàng y thiếu nữ vang lên, "Thứ tiện tỳ chẳng biết xấu hổ, nhanh đưa vật kia ra đây!"

Tiểu Cúc thấy tự nhiên có người xuất hiện ăn nói ngang tàng, tức giận thét lớn, "Từ đâu chui ra thứ sơn tinh thủy quái nghe lén chuyện người ta thế này? Ai nợ gì của ngươi chứ?"

Trương Liêm vừa nghe thấy hoàng y thiếu nữ xuất hiện, nghĩ ngay đến sắp có một vở kịch hay rồi đây, đáng tiếc chàng không thể nào nhìn thấy được.

Chàng nghĩ thế nào thì Tiểu Cúc, Tiểu Liên cũng chưa có biểu hiện xấu đối với chàng, hoàng y thiếu nữ võ nghệ cao cường, không biết bọn họ liệu có địch lại cô ta không.

Đang còn suy nghĩ thì nghe giọng hoàng y thiếu nữ lạnh như băn cất lên, "Các ngươi chết cũng không dễ chút nào, nhanh đưa Song long ngọc lệnh ra đây, khỏi để tay cô nương dính máu bẩn của các ngươi."

Một câu hết sức cường ngạo, Tiểu Cúc thét lên, "Song long ngọc lệnh chẳng phải là di vật của ông tổ ông tiên nhà ngươi, sao lại phải trao cho ngươi chứ?"

Hoàng y thiếu nữ tức giận gằn giọng, "Song long ngọc lệnh không phải của nhà ta, thì còn của ai?"

Tiểu Cúc cười nhạt nói, "Tiểu Liên, chúng ta lần này xúi quẩy, chẳng ngờ tên cùng nho kia chính là lão công của người ta, nếu không thì sao nó tự nhiên lại nổi ghen lên vậy chứ?"

Trương Liêm nghe một câu này thầm kêu khổ, nha đầu này miệng mồm thật ghê gớm, đến chuyện này cũng đùa được.

Quả nhiên vừa nghe xong câu này lập tức bốp một tiếng, tiếp liền tiếng binh khí rung lên, Tiểu Cúc ré giọng chửi rủa, "Con tiện tỳ ngươi dám đánh ta, nhanh rút kiếm ra mà chịu chết!"

Hoàng y thiếu nữ giọng kiêu ngạo, "Như hai con nha đầu các ngươi mà cũng đủ cho bổn cô nương ra kiếm sao?"

Tiểu Liên lúc này mới lên tiếng, "Thế thì ngươi muốn chết, chớ trách chúng ta, nhanh báo tính danh ra?"

Hoàng y thiếu nữ hừ một tiếng nói, "Xuống mà hỏi diêm vương! Tiếp chiêu! "

Hoàng y thiếu nữ nói xong, lập tức nghe tiếng chưởng kình rít lên, biết ngay cô ta đã ra tay tấn công.

Trương Liêm không thể ngoái đầu hay cử động, chàng nằm trên nạng cây chỉ còn nghe tiếng kình phong cuồn cuộn, tiếng kiếm thép rít lên, xem lẫn tiếng la thét chửi rủa um xùm, chỉ có ba nữ nhân cũng đủ tạo nên một cuộc loạn đấu long trời lở đất, chưa biết thắng bại thế nà.

"Trương lang! Trương lang!"

Vừa lúc ấy, bỗng có tiếng gọi từ xa vẳng lại, Trương Liêm vừa nghe cũng nhận ra ngay chính là giọng Triệu Khanh Khanh, tự nhiên trong lòng vừa lo lắng hẳn lên.

Cứ nghĩ lúc này đừng nói là lật người lại, mà đến la lên cầu cứu cũng không được, trừ phi Triệu Khanh Khanh sau khi tìm đến đây, Vô tình nhảy lên cấy tìm thấy chàng, nếu không thì có lẽ không bao giờ tìm thấy chàng. Chỉ nghĩ thế, phát hoảng mà thầm kêu khổ trong lòng.

"Trương lang! Trương lang!"

Lần này tiếng Triệu Khanh Khanh đã rất gần, mà trong giọng nàng nghe ra xen lẫn tiếng khóc.

Hốt nhiên, nghe nàng kinh ngạc thốt lên, "ý, tam vị thư thư, cớ gì lại đánh nhau trí mạng thế, xin ngừng tay lại!"

Bấy giờ bọn Tiểu Cúc đang đánh nhau với hoàng y thiếu nữ đang hồi kịch liệt, tuy nghe Triệu Khanh Khanh cản ngăn, nhưng ai cũng không chú ý đến đối phương mà không dám đáp lời.

Triệu Khanh Khanh thấy bọn họ không chịu ngừng tay, xem đấu một lúc bỗng nói, "Vị hoàng y thư thư này võ công cao cường, hai vị thư thư dụng kiếm kia xin nhanh dừng tay thì hơn."

Tiểu Cúc nghe thế tức giận nói, "Nó dám khi hiếp người ta trước, thư muội chúng ta nhất định thí mạng với nó!"

"Hừ! Bọn hai ngươi thì chưa bằng con nha đầu nhà ta!"

Hoàng y thiếu nữ quả thực chỉ dùng hai tay không phát chưởng mà đánh, thế mà đánh vừa công vừa thủ, thần thái hết sức tự tại, thậm chí có chút kiêu ngạo.

Tiếp liền bồi một câu, "Giờ thêm cả ngươi cũng chẳng sao!"

Một câu cuối cùng này tất nhiên là nói với Triệu Khanh Khanh.

Nhưng Triệu Khanh Khanh ngược lại không biết hoàng y thiếu nữ nghĩ mình giấu nam nhân trong tháp, xem cô nàng là thứ hạ lưu dâm nữ, bấy giờ thực thà đáp, "Tiểu muội không muốn đánh nhau, chỉ muốn hỏi các vị thư thư có thấy Trương lang của tôi không?"

Hoàng y thiếu nữ quát, "Tìm Trương lang, Trương quân gì của ngươi thì đi chỗ khác mà tìm, đây chẳng có ai rảnh trả lời cho ngươi! "

Triệu Khanh Khanh thấy mấy lần thiếu nữ áo vàng này đều có ý khiêu khích mình, đồng thời thái độ rất cuồng ngạo trịch thượng thì trong lòng đã giận, nhưng vẫn giữ giọng ôn tồn nói, "Thực tình Trương lang nhà tôi chỉ mới đây thôi, thế mà..."

Hoàng y thiếu nữ chẳng đợi Triệu Khanh Khanh nói hết liền nói, "Hắn là gì của ngươi?"

Triệu Khanh Khanh không chút suy nghĩ đáp, "Là phu quân của tiểu muội, thư thư nhìn thấy chàng chứ?"

Hoàng y thiếu nữ hừ một tiếng khinh miệt nói, "Phu quân ư? Phu thê gì mà mang nhau lên tận trên tháp, chẳng phải là giấu trai làm xằng sao?"

Triệu Khanh Khanh bị nói một câu này thì phấn diện ửng đỏ, quát, "Ngươi mang Trương lang ta đi đâu?"

Hoàng y thiếu nữ cười nhạt nói, "Dựa vào đâu mà ngươi dám bảo là ta đem giấu trượng phu của ngươi chứ?"

Triệu Khanh Khanh tức giận đáp, "Ngươi nếu như không thấy chàng, vì sao biết chàng ở trên tháp?"

Hoàng y thiếu nữ không ngờ đấu khẩu mấy câu lại sơ hốt để lộ một câu, giờ bị Triệu Khanh Khanh nắm đầu mặt đỏ bừng, chống tay ngạo nghễ nó i, "Ai cần trượng phu nhà ngươi, cứ đi mà tìm lấy! "

Triệu Khanh Khanh hốt hoảng chạy đi tìm Trương Liêm cả buổi, khó khăn lắm mới tìm được người nhìn thấy Trương Liêm, khi nào chịu bỏ qua?

Bấy giờ bước sấn lên một bước, quát lớn, "Nhanh mang Trương lang của ta lại đây!"

Hoàng y thiếu nữ cười nhạt nói, "Ai thèm tên đàn ông thối tha của ngươi chứ, ta đem nó ném xuống vực rồi, cứ đi xuống đó mà nhặt xác hắn! "

Một nam nhân tuấn mỹ như Trương Liêm mà bị đem ném xuống vực chết, trừ phi có thâm cừu đại hận ra, nếu không nó i thế thì ai tin được chứ?

Nhưng với Trương Liêm nghe thì lại sợ, chàng nghĩ nếu thật cô ta tức giận mà đem ném mình xuống vực có thể chết chứ chẳng nghi.

Triệu Khanh Khanh đương nhiên chẳng khi nào nghe nổi một câu này, nghiến răng quát, "Ngươi thật là mặt dày mày dạn, giữa thanh thiên bạch nhật lại trộm..."

"Đánh!"

Hoàng y thiếu nữ không để Triệu Khanh Khanh nói hết câu, thét dài một tiếng, ngọc thủ vung lên đánh ra một chưởng.

Triệu Khanh Khanh vốn võ công cũng chẳng tồi chút nào, lại được lão già áo gai chỉ điểm nên tăng tiến rất nhiều, chỉ thấy lắc nhẹ thân hình tránh ra ngoài, miệng thét lớn, "Tiện tỳ ngươi còn không chịu thừa nhận ư, một chiêu này chẳng phải là chiêu thức của Trương lang ta sao!"

Trương Liêm nghe Triệu Khanh Khanh nói một câu này thì thấy kỳ, võ công của chàng học được rõ ràng là do Thi Hồng Anh truyền thụ, hoàng y thiếu nữ làm sao lại thi triển được, chẳng lẽ cô ta và Thi Hồng Anh là tỷ muội đồng môn?

Chỉ nghe hoàng y thiếu nữ cười nhạt nói, "Ngươi có thể tránh được một chiêu Hoành tảo tam quân của ta xem ra không tồi, nhưng tiếp thêm chiêu Giao gia lôi điện này xem!"

Nói dứt lời, hai tay đan vào nhau đánh ra, một cỗ kình lực như mãnh long đằng vân ập tới trước người Triệu Khanh Khanh.

Triệu Khanh Khanh vội nhảy người né tránh, nhưng lần này thì bị chiêu này khiến cho nàng càng hồ nghi nhiều hơn, vừa kinh vừa giận kêu lên, "Hai chiêu này đều là võ công của Trương lang ta, ngươi làm gì chàng rồi?"

Hoàng y thiếu nữ hừ một tiếng nói, "Ném xuống vực rồi. Đây là độc môn võ công gia truyền của nhà ta, ngươi sao lại dám mạo nhận là võ công của Trương lang nhà ngươi chứ?"

Triệu Khanh Khanh trước sau chỉ nhìn thấy Trương Liêm đánh ra ba chiêu, mà trong đó chừng như có một chiêu lặp lại, nên tính ra chỉ có hai chiêu. Giờ nghe đối phương nói là độc môn võ công gia truyền, bất giác ngớ người, thấy kình phong ập tới vội thi triển sở học võ công ra hóa giải, đồng thời miệng kêu lớn, "Ngươi có phải đệ tử của Hạt Ma Cô lão lão chăng?"

"Cái gì mà ma cô ma cạo, ngươi thì mới theo học với bọn ma cô!"

Hoàng y thiếu nữ vừa nói, tay vừa vung ra tấn công không ngừng, mỗi chiêu đều lợi hại nhắm thẳng người Triệu Khanh Khanh.

Triệu Khanh Khanh vừa rồi nghĩ khả năng hoàng y thiếu nữ là truyền nhân của Hạt Ma Cô, cũng là tỷ muội đồng môn với Thi Hồng Anh, cho nên chưa muốn đánh thật sự, chỉ muốn tìm lời giải hòa.

Nào ngờ, cô ta lại đùa bợt luôn cả Hạt Ma Cô, chứng tỏ là không phải, bấy giờ mới thực sự ra chiêu đánh nhau, miệng thét lớn, "Cuồng nữ bất giáo kia, ngươi nghĩ ta sợ ngươi chăng?"

"Hừ, ngươi chẳng xứng!"

Hoàng y thiếu nữ nhận ra đối phương có chút ở thế hạ phong, nên ngạo mạn ra mặt, song chưởng tung ra bổ thẳng vào người Tri êu Khanh Khanh.

Nào ngờ Triệu Khanh Khanh đã tính trong đầu để cho đối phương rơi vào bẫy, đợi khi chưởng đối phương đến nơi mới né nửa người trên tránh chiêu, đồng thời hai tay đan vào nhau phất lên.

Một chiêu này chính là chiêu mà nàng học được từ Trương Liêm khi chàng đánh nhau với Tiểu diện kim ngô có biến hóa đôi chút, cũng chính là biến thức từ chiêu Giao gia lôi điện mà vừa rồi hoàng y thiếu nữ đánh ra. Triệu Khanh Khanh thi triển vào đúng lúc này thực hết sức khéo léo tuyệt diệu, khiến cho hoàng y thiếu nữ hết sức bất ngờ.

Hoàng y thiếu nữ nhất thời sơ ý, bị phất trúng ngọc thủ đau buốt thấu tim, kêu ái lên một tiếng, tung người nhảy ngược ra ngoài cả trượng.

Triệu Khanh Khanh thâu chưởng cười ha hả nói, "Ngươi có chịu nói thật ra hay không?"

Hoàng y thiếu nữ vốn kiêu ngạo tự phụ, trước giờ chưa từng bị đánh đau như thế này, trên khuôn mặt vốn xinh lệ giờ bao trùm bởi một lớp băng sương, trở tay soạt một tiếng rút phắt trường kiếm. Chỉ thấy ánh kiếm loáng lên, tay rung mạnh tạo ra hàn tinh lấp lánh, thét lớn, "Nhanh rút binh khí ra mà chịu chết!"

Triệu Khanh Khanh nhận thấy hoàng y thiếu nữ thi triển võ công hoàn toàn giống với Trương Liêm thì nghĩ nói thế nào nhất định giữa họ cũng có quan hệ với nhau, cho nên đánh không quyết tuyệt, mỉm cười nói, "Ta nhường ngươi hai chiêu vậy, hà tất phải tranh sống tranh chết?"

"Hừ! Ai cần ngươi nhường?"

Hoàng y thiếu nữ ngọc thủ bắt quyết trên kiếm, búng mạnh một cái vào thân kiếm khiến thân kiếm ngân lên ong ong, giọng lạnh băng nói tiếp, "Chớ làm cuồng ngạo, chẳng lẽ ngươi là kẻ bất tử?"

Triệu Khanh Khanh gật đầu nói, "Được, xem như ngươi bức ta ra binh khí, Hồng thư thư không trách ta được."

Thì ra Triệu Khanh Khanh vẫn nhận định hoàng y thiếu nữ quan hệ đồng môn với Thi Hồng Anh, sợ quyết liệt với nhau quá, sau này gặp Thi Hồng Anh khó ăn nói.

Trương Liêm nằm ngay người trên cay nghe Triệu Khanh Khanh nói một câu này, thầm cảm nhận ân tình của cô nàng, lại thầm thở dài trong lòng.

Nhưng hoàng y thiếu nữ chẳng hề nhận chút tình cảm này, trên mặt đầy vẻ đanh ác, cười nhạt nói, "Ngươi nên khóc đi, không khóc cũng chết, ta trước tiên muốn nhìn xem khuôn mặt ngươi khóc đẹp như thế nào?"

Triệu Khanh Khanh thấy trước sau đối phương không hề nghĩ đạo lý, cắn răng chế ngự tình cảm trong lòng, rút phắt ngọn ngọc tiêu trong tay, ung dung nói, "Được, ngươi vào chiêu đi!"

Hoàng y thiếu nữ cười khanh khách nói, "Trang Ấu Hùng ta xưa nay không hề câu nệ tiểu tiết, ngươi muốn ta vào chiêu thì ta vào chiêu."

Tiếng cuối cùng chưa dứt, ánh kiếm loáng lên, hàn quang ập xuống, một chiêu đánh ra nhanh như chớp.

Lại nói, bọn Tiểu Cúc và Tiểu Liên vừa rồi thấy hai người song kiếm hợp bích đánh nhau với Trang Ấu Hùng tay không mà khó thắng, nếu không nói là hơi núng thế. Lúc này nhìn thấy hoàng y thiếu nữ xuất kiếm ra chiêu tinh hoa ảo diệu, thầm hiểu bọn họ chẳng phải là đối thủ của cô ta, bất giác đều thất sắc.

Triệu Khanh Khanh đầu mày ngài hơi nhíu lại, ngọc tiêu trong tay chưa ra chiêu, thân hình lách nhẹ đã lướt về sau có đến mười bộ, miệng gọi lớn, "Chớ nên đả thương người Vô tội, muốn đánh nhau ra ngoài này."

"Hừ! Đương nhiên, ta chỉ muốn lấy mạng tiện tỳ ngươi thôi."

Trang Ấu Hùng thân lướt theo kiếm, kiếm lóe lên hàn quang xong thẳng tới trước mặt Triệu Khanh Khanh.

Triệu Khanh Khanh biết đối phương khó mà dùng lời thương lượng được, trong lòng quyết tâm, ngọc tiêu đánh ra một chiêu Thanh long tảo địa tiếp chiêu đối phương.

"Boong..."

Tiếng binh khí chạm nhau đinh tai nhức óc, mà từ thân ngọc tiêu ánh hào quang tỏa ra ngời ngời khiến người ta chỉ nhìn cũng chấn động không dám bước đến gần.

Kiếm khí lạnh lùng.

Tiêu ảnh loang loáng.

Phút chốc trong vòng mười trượng vuông chỉ thấy hai bóng áo xanh và áo vàng quyện lấy nhau trong ánh kiếm ánh tiêu.

Bọn Tiểu Cúc hai người đưa mắt nhìn nhau, tay nắm lấy tay nhau như để tăng thêm can đảm mà nhìn. Quả thực bọn họ chưa từng nhìn thấy một trận long tranh hổ đấu ghê hồn đến thế.

Bạn đang đọc truyện *Chức Cẩm Đồ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Thời suy quỷ hiếp nhân

Trương Liêm nằm ngửa trên cây chẳng thể nào nhìn thấy tình hình bên dưới ra sao, nhưng chỉ nghe tiếng binh khí chạm nhau chan chát, tiếng kình phong phần phật và ánh thép ánh ngọc tiêu ngời ngời cũng đủ thấy lạnh toát mồ hôi.

Qua đi thời gian một tuần trà, hốt nhiên đồng thanh nghe tiếng hai nữ nhân thét lên, tiếp liền giọng Tranh Au Hùng lạc đi, "Ngươi trúng ta một kiếm, ta ăn ngươi một ngọn tiêu xem như chẳng nợ gì nhau, hẹn sau này đánh tiếp! "

Triệu Khanh Khanh quát lớn, "Ngươi còn chưa giao Trương lang của ta ra mà đi ư?"

"Sao lại không đi?"

"Ngươi dám!"

Trương Liêm nghe ra hai vị nữ nhân quyết đánh đến lưỡng bại câu thương, trong lòng hơi hoảng, nhưng sau khi nghe Triệu Khanh Khanh quát hai tiếng ngươi dám, rồi tất cả trở nên yên tĩnh.

Chỉ nghe giọng Tiểu Liên vang lên, "Chúng ta nhanh chạy theo giúp vị thư thư kia một tay! "

Tiểu Cúc cười khổ nói, "Chút võ công như chúng ta mà giúp gì được người khác, cứ xem bọn họ hai người như hai làn gió nháy mắt đã chẳng thấy đâu, như chúng ta há theo kịp sao? Chẳng bằng tìm nơi ẩn thân tu luyện thêm võ công, nếu không thì đến chiếc Song long ngọc lệnh kia cũng không giữ nổi!"

Tiểu Liên thở dài một hơi nặng nề nói, "Chớ nên nhắc đến chiếc Song long ngọc lệnh kia nữa, vừa rồi cũng chỉ vì ngươi nhắc đến nó mà suýt nữa tính mạng chúng ta đều nguy. Giờ nhân khi trời chưa tối, nhanh rời khỏi đây."

"Còn đi đâu chứ?"

Tiểu Cúc tỏ ra ngạc nhiên, chau mày hỏi, "Ngôi tháp kia hình như là chỗ trú chân của vị lục y thư thư, hay là chúng ta đến đó tạm nghỉ chờ lục y thư thư trở lại, thấy thế nào?"

Tiểu Liên cười nói, "Không được, người ta võ nghệ cao cường, lại còn có thêm phu quân theo cùng, nếu như để cô ta biết chúng ta ngầm luyện Võ học tinh hoa, sinh lòng trắc ẩn bắt chúng ta làm hầu, hoặc giết phứt diệt khẩu thì oan lắm lắm!"

Tiểu Cúc rủa, "Luôn nghĩ đến chuyện làm người hầu mới thế!"

"Hừ! Ngươi có đi không thì nói?"

Trương Liêm lại nghe thêm những lời bông đùa của hai thiếu nữ, bất giác cười thầm trong lòng, nhưng đến khi không còn nghe tiếng bọn họ nữa, không gian trở nên tịch mịch đến rợn người thì chàng mới phát hoảng, thì ra bọn họ đã bỏ Giờ nơi đây chỉ còn lại duy nhất một mình chàng nằm ngửa người như chết trân trên nạng cây, đến nhúc nhích cũng chẳng được chàng khổ sở nghĩ đến tình cảnh của mình, rồi lại nghĩ đến Triệu Khanh Khanh. Vừa rồi nàng trúng một kiếm của Trang Au Hùng không biết nặng nhẹ thế nào? Không biết nàng có đuổi theo kịp đối phương hay không? Nhỡ như nàng không buộc được Trang Au Hùng nói ra chàng đang nằm đây thì e rằng vĩnh viễn không bao giờ tìm lại được chàng!

Chỉ nghĩ đến thế cũng phát rầu, nhưng biết làm gì hơn ngoài trầm than thân trách phận, ai bảo chẳng học được võ công, để cho thiên hạ muốn hành hạ ức hiếp thế nào cũng được.

Nghĩ đến chuyện võ công, tự nhiên chàng định tâm lại, thầm nghĩ chẳng lẽ mình có thể chịu bó tay chờ chết trong hoàn cảnh này sao? Không thể tự giải khai huyệt đạo hay sao? Chàng nhớ lại vừa rồi khi ngồi tĩnh công trên tháp, khí cơ lưu chuyển, huyết mạch thông sướng, duy nhất đến cửa vỹ cung thì bị trở ngại không thông được. Điểm huyệt có nghĩa là ngăn cản không cho khí huyết lưu thông, giờ nếu như có thể vận hành khí huyết thông qua cửa quan này, liệu có tự giải được huyệt đạo bị phong bế hay không?

Trong đầu khởi lên nghi vấn này, tự nhiên một hy vọng lóe lên khiến chàng phấn chấn. Bấy giờ liền nhắm hờ mắt xóa hết tạp niệm trong đầu, rồi bắt đầu hít sâu vận hành khí huyết. Chỉ thấy toàn thân kinh mạch nơi nào cũng thông sướng duy nhất vẫn chỉ là đến huyệt vỹ cung thì bị trở ngại không thông được, toàn thân vẫn cứng đờ không sao cử động Chàng cứ hết lần này đến lần khác vận hành khí huyết cầu may, chẳng mấy chốc trăng lên đầu ngọn cây lúc nào không hay.

Đột nhiên từ xa có tiếng người quát tháo vang lên khiến Trương Liêm giật mình sực tỉnh, chốc lát nghe soạt một tiếng, có người lướt nhanh lên đỉnh cây.

Dưới ánh trăng, Trương Liêm nhìn thấy người này là một thiếu niên chừng mười tám mười chín tuổi, thân vận kình trang, vừa lên cây nhìn thấy Trương Liêm nằm ngửa mặt lên trời không hề nhúc nhích thì có chút ngạc nhiên. Rồi chừng như hiểu ra, thiếu niên giơ tay lên chừng như định giải khai huyệt đạo cho chàng, nhưng rồi bỗng nhiên thâu tay lại cười cười, đoạn nấp người dưới một nhánh cây.

Vừa đúng lúc này lại soạt một tiếng nữa, bóng người thứ hai lướt lên đỉnh cây, người này tỏ ra tức giận hừ một tiếng, lẩm bẩm nói, "Ta cứ ngỡ ngươi to gan lớn mật chẳng ngờ chạy trốn như chuột nhắt!"

Trương Liêm nghe ra giọng người thân quen, đồng thời cũng nhìn thấy chính là Thi Hồng Anh, mắt nhìn thấy nàng đứng trên đỉnh cây, mừng thầm nghĩ, "Chỉ cần cô cúi đầu xuống là nhìn thấy tôi ngay! "

Nào ngờ Thi Hồng Anh chỉ chú tâm truy theo người khác, nhìn xa mà không nhìn gần, thân hình lắc nhẹ lại lướt đi, khiến cho Trương Liêm đầu óc tối sầm lại, chẳng ngờ lại gặp cảnh trớ trêu thế này.

Thấy Thi Hồng Anh đi rồi, thiếu niên kia mới cất tiếng cười ha hả nói, "Con người sơ hốt như thế, nếu gặp phải người khác cho một ngọn phi tiêu thì đi đời! "

Câu này chẳng phải nói Thi Hồng Anh sao? Trương Liêm kêu lên nguy, xem ra người này có thù oán gì với Thi Hồng Anh nếu như biết ta có quan hệ với Thi Hồng Anh, chẳng hiểu hắn có hành hạ gì ta không?

Qua thêm một lúc, chừng như thấy Thi Hồng Anh đi hẳn rồi, thiếu niên mới nhảy người tới ngồi xuống bên cạnh Trương Liêm, cười cười nói, "Vị huynh đài này sao lại chịu tội thế này, tiểu đệ giúp giải huyệt cho lão huynh!"

Nói rồi, thiếu niên phất tay đánh vào huyệt đạo trên người Trương Liêm, bỗng thốt lên ì một tiếng, rồi phát chưởng đánh xuống.

Trương Liêm cảm thấy cái đánh sau cùng khiến thân hình chàng chấn động mạnh, từ huyệt vỹ cung, một cỗ nhiệt khí xông lên, toàn thân khí huyết thông sướng, biết là huyệt đạo đã được giải khai lập tức chống tay ngồi dậy ôm quyền nói, "Tiểu khả là Trương Liêm, kính tạ nhân huynh ra tay cứu trợ."

Kình trang thiếu niên xua tay cười nói, "Bất tất! Tiểu đệ họ Trang, tên Thiếu Hùng, chỉ là chuyện nhỏ, đáng kể gì mà huynh đài để tâm."

Trương Liêm thấy thiếu niên tự xưng Trang Thiếu Hùng này vẻ chân thật, ôn hòa, chỉ không biết hắn ta gây hấn gì với Thi Hồng Anh mà nàng lại truy đuổi theo hắn như thế.

Bấy giờ chỉ cười nói, "Huynh đệ tuy khiêm tốn, nhưng tiểu đệ nếu như không may mắn gặp được nhân huynh, chỉ e chết khốn trên cây này, ân đức ấy chẳng trọng tợ Thái son! "

Trang Thiếu Hùng nhẹ nhàng lắc đầu nói, "Chuyện này bất tất phải nói nữa. À nhưng mà nhân vật kỳ quái nào lại điểm huyệt huynh đài đặt trên cây này thế chứ?"

Trương Liêm chẳng chút nghĩ ngợi liền đáp ngay, "Người này chỉ là một thiếu nữ, họ giống nhân huynh, tên gọi là Au Hùng."

Trang Thiếu Hùng vừa nghe chàng nói câu này thì a lên một tiếng đầy kinh ngạc nói, "Chẳng lẽ huynh đài làm gì không phải với nó chăng?"

Trương Liêm giật mình, vừa rồi chàng tình thật mà cũng không để ý nói rõ ra tên của Trang Au Hùng, giờ nghĩ lại thì chẳng phải bọn họ là huynh muội một nhà hay sao?

Bấy giờ đành phải đem chuyện xảy ra từ khi Trang Au Hùng lên tháp điểm huyệt, mang chàng đi cho đến bây giờ nhất nhất kể lại cho Trang Thiếu Hùng nghe.

Kể xong rồi, chàng nghiêm nét mặt nói tiếp, "Tiểu đệ là người có đọc sách thánh hiền, tự nhủ mình chẳng bao giờ đi khi hiếp nữ nhân! Hy vọng nhân huynh tin tưởng."

Trang Thiếu Hùng từ nãy giờ ngưng mục lắng tai nghe Trương Liêm kể, chừng như không nhận ra một chút giả dối nào đáng nghi bây giờ nghe xong nhún vai cười nói, "Tình cảnh Trương huynh có thể gọi là thời suy bị ma hù, chẳng khéo chút nào khi gặp xá muội. Nó từ nhỏ đến lớn mang tính tình hết sức cổ quái, chẳng những ghét cay ghét đắng đàn ông, mà còn ghét luôn cả những nữ nhân xinh đẹp. May mà gặp được tiểu đệ, nếu không thì với thủ pháp độc môn điểm huyệt của xá muội, e rằng trên giang hồ không ai giải được. Tiểu đệ nhân thấy nó bỏ nhà đi lâu chưa về, sợ nó bên ngoài sinh sự nên mới chạy đi tìm nó, chẳng ngờ giữa đường lại chạm phải nữ nhân vừa rồi cũng không khác gì xá muội chẳng kể lý lẽ!"

Trương Liêm nhớ lại vừa rồi Trang Thiếu Hùng nắp người trong tán cây lánh mặt Thi Hồng Anh, nghĩ bàn tay năm ngón có ngón ngắn ngón dài, muội muội thì hung hăng chẳng biết tình lý là gì, ngược lại vị ca ca này thì bình dị cận nhân, hài hòa dễ mến. Bất giác cười thành tiếng, nói, "Nhân huynh vừa rồi gặp vị cô nương kia vì sao lại bảo không kể tình lý?

Trang Thiếu Hùng nói, "Tiểu đệ nhân nhìn từ phía sau lưng cô ta rất giống xá muội, cho nên mới gọi nhầm một tiếng muội muội, nào ngờ cô ta quay người lại lập tức ra tay đánh người ngay. Kỳ thực tiểu đệ không phải đánh không lại cô ta, mà chỉ vì không muốn đánh nhau với nữ nhân mà thôi!"

Trương Liêm nghĩ Vô tình hay cố ý tự dưng gọi một vị cô nương không quen không biết, chẳng trách Thi Hồng Anh nổi đóa mà đuổi đánh.

Nghĩ tới Thi Hồng Anh, chợt chàng nhớ lại một chuyện liền hỏi, "Xin hỏi nhân huynh, hiền huynh muội có vị tỉ muội đồng môn nào cùng học nghệ hay không?"

Trang Thiếu Hùng nghe hỏi, chẳng chút suy nghĩ liền đáp ngay, "Võ học tệ môn chỉ đời đời gia truyền, xưa nay chưa từng truyền ra người ngoài. Không biết Trương huynh vì sao lại hỏi điều này?"

Trương Liêm thầm nghĩ, "Thế thì kỳ lạ, đã là độc môn võ học, vì sao Triệu Khanh Khanh lại nói những chiêu thức Trang Au Hùng đánh ra lại giống với chiêu thức của ta, chẳng lẽ Triệu Khanh Khanh nhầm?"

Trang Thiếu Hùng nhìn thấy chàng trầm ngâm không nói, lại hiểu nhầm ý chàng, mỉm cười nói, "Trương huynh dung mạo thần thái đầy chính khí, cốt cách lẫm lẫn hơn người, đúng là kỳ tài luyện võ, đáng tiếc võ học tệ môn xưa nay tuyệt đối không được truyền cho người ngoài. Sau này gặp được cao nhân, nhất định tiến cử Trương huynh, coi như tạ tội xá muội mạo phạm với nhân huynh, được chứ?"

Trương Liêm thấy không tiện đem chuyện Thi Hồng Anh và lão nhân áo gai truyền võ nghệ cho mình kể ra cho Trang Thiếu Hùng nghe, bấy giờ chỉ khiêm tốn nói, "Kính lĩnh thịnh tình nhân huynh, tiểu đệ thực tình không nôn nóng cầu sư học nghệ!"

Trang Thiếu Hùng nghĩ rằng mình nói ít mà ý nhiều Trương huynh hiểu mà cố ý nói lời khách khí, mỉm cười nói, "Tuy không nôn nóng cầu sư học nghệ, nhưng gặp minh sư lại là điều không dễ. Tẩu phu nhân như hiện tại đang truy đuổi theo xá muội, Trương huynh ở đây chờ cũng Vô ích. Hay là tiểu đệ giúp đưa Trương huynh trở lại tháp, sau đó sẽ đi tìm xá muội hòa giải cho họ, thấy thế nào?"

Chủ ý này rất hay, Trương Liêm vừa nghe lập tức gật đầu đồng ý ngay.

Bạn đang đọc truyện *Chức Cẩm Đồ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Ngộ hiểm rõ thân thế

Bấy giờ Trang Thiếu Hùng đưa Trương Liêm trở lại tầng trên cùng tòa tháp rồi bái biệt đi vội đi tìm muội muội của mình ngay.

Trương Liêm còn lại một mình trong tháp, nhìn bóng Trang Thiếu Hùng khuất nhanh bên ngoài trời trăng, thầm thở dài nghĩ tới mình không biết bao giờ mới có được một bản lĩnh như thế, đi lại tự nhiên tự tại chẳng trở ngại gì.

Chàng ngồi thừ người suy nghĩ lung tung, trong lòng rầu rầu, lại nghĩ quẩn nhỡ như Trang Thiếu Hùng không trở lại, mà đến Triệu Khanh Khanh cũng không quay trở lại, ta chẳng luyện thành khinh công, chẳng lẽ chịu chết trên tháp này sao?

Chỉ nghĩ thế, một sự thôi thúc chàng phải luyện thành khinh công mới được, đây là phương thức duy nhất tự cứu lấy mình. Nhưng luyện khinh công tất nhiên không phải ngày một ngày hai mà thành, may là trên tháp này đầy đủ lương thực, mươi ngày nửa tháng chẳng lo chết đói.

Bấy giờ chàng bắt đầu ngồi xuống tập trung luyện công.

Chẳng biết qua bao lâu thời gian, đột nhiên chàng nhận ra nhâm đốc nhị mạch đồng thời tụ xuống vỹ cung, toàn thân như có một chuyển biến rất mạnh, nhưng cảm giác này nhất thời chàng chưa thể nắm bắt được. Nhưng một ý nghĩ vui mừng lóe nhanh lên trong đầu, chàng reo lên, "Thông rồi, thông rồi!"

Nhân vì trước đây chàng được Thi Hồng Anh truyền thụ khẩu quyết, nên biết được đây là cảnh giới khi hai mạch nhâm đốc thông với nhau, bất giác vui mừng sung sướng khôn tả.

Hai mạch nhâm đốc một khi đả thông rồi thì việc luyện khí công chẳng còn gì khó khăn nữa.

Đêm ấy, chàng luyện suốt cả đêm gần như không ngủ, sau tiếp lại luyện quyền thuật đã học, trong cao hứng nhún mình nhảy lên nào ngờ thân hình nhẹ bổng vọt lên cao đến bảy tám xích, giơ hai tay bay đụng trần tháp.

Thành tựu đột ngột khiến chàng vui như điên như cuồng, điều trước tiên nghĩ là chẳng sợ chết đói nữa rồi. Tháp tuy cao mười ba tầng, nhưng mỗi tầng đều có mái diềm nhoài ra, chỉ cần tung người nhảy xuống từng tầng tháp thì việc lên xuống không còn trở thành vấn đề.

Thành tựu đầu tiên này càng tăng thêm niềm tin trong lòng chàng, càng hứng khởi luyện không biết mệt mỏi liền ba ngày đêm Sang ngày thứ tư chàng thử xuống tháp, thực không ngờ giờ chỉ nhún chân nhảy có thể lên được ba tầng tháp một cách dễ dàng. Quả là không còn gì vui bằng.

Bây giờ, ngày đêm chia ra mấy thời để luyện khinh công và quyền cước, vừa luyện vừa chờ đợi Triệu Khanh Khanh quay lại, chẳng mấy chốc nửa tháng trôi qua.

Giờ đây có thể nói khinh công và quyền thuật của Trương Liêm chừng như thành thục, chàng đã có thể một hơi nhảy lên đến đỉnh tháp, trong lòng tự tin hơn trước rất nhiều.

Hôm ấy sau khi luyện công xong, chàng lại nhìn ra ngoài trời, y nhiên khung cảnh vắng ngắt không có bóng ma nào, giờ mới thật sự thấy nôn nóng vì Triệu Khanh Khanh không trở lại, bất giác thầm nghĩ, "Thôi được, giờ thì ta có thể tự đi tìm cô ấy kia mà!"

Bấy giờ đề lên vách tháp một bài tứ tuyệt, phòng khi Triệu Khanh Khanh trở lại đây không thấy mình thì có thể hiểu được tình hình của mình, đề rằng, "Chờ Khanh Khanh đã lâu không thấy trở lại, hôm nay nghiệp nghệ tựu thành ta đi trước, Khanh Khanh ta mãi không bao giờ quên."

Bên dưới chàng còn không quên ghi tên và ngày tháng, rồi mới phi thân xuống đất.

Trước tiên chàng quay trở lại gốc cây mà nửa tháng trước bị Trang Au Hùng điểm huyệt đặt trên đó, rồi mới nhắm theo hướng mà Triệu Khanh Khanh truy đuổi theo Trang Au Hùng để đi.

Đi được chừng mươi dặm, hốt nhiên nhìn thấy phía trước hiện ra một trang viện quy mô khá lớn, chàng ngừng chân lại nhìn thấy viện tuy rất lớn, nhưng bên ngoài không thấy bóng người nào xuất hiện, thầm gật đầu nghĩ, "Đúng rồi!

Đây nhất định phải là Trang phủ, Triệu Khanh Khanh đuổi theo Trang Au Hùng, khả năng đuổi đến trang viện của bọn họ rồi bị bắt giữ?"

Chỉ nghĩ thế, chàng nôn nao muốn vào ngay cứu Triệu Khanh Khanh bất kể giá nào, nghĩ là liền bước chân ngay đến trước trang viện, nhưng đại môn đóng im lìm, bên trong cũng không nghe một động tĩnh nào.

"Kỳ quái, thế này là sao chứ?"

Chàng định tiến lên tam cấp gõ cửa, đột nhiên từ trên một gốc cây cao tiếng cười khùng khục vang lên tràng dài, chàng giật mình quay ngoắt người lại chi thấy một vị lão nhân thân vận áo gấm, mặt đầy nộ khí thét lớn, "Có phải chính tiểu tử ngươi Bạch hạc lệnh đến đây không?"

Trương Liêm thoáng chút ngạc nhiên, nhưng vội ôm quyền thi lễ nói, "Tiểu sinh chẳng biết Bạch hạc lệnh gì cả!"

Cẩm bào lão nhân chỉ tay lên ngọn cây nói, "Con hạc giấy diệt môn kia nếu như không phải do ngươi đưa đến đây, vậy vì sao ngươi lén lén lút lút thăm dò hư thực trong bổn trang?"

Trương Liêm vừa rồi không để ý, giờ nhìn theo tay cẩm bào lão nhân mới thấy trên ngọn cây treo một con hạc bằng giấy trắng nuốt, thoạt trông nó đung đưa trong gió sinh động như thật, đầu hạc quay thẳng vào trong hướng trang viện.

Nghe nói con hạc giấy màu trắng này là biểu tượng diệt môn, bất giác giật mình nói, "Lão trượng hiểu nhầm rồi, tiểu sinh định vào quý trang hỏi thăm xem

có phải Trang phủ không, hoàn toàn không biết gì đến chuyện diệt môn!"

Cẩm bào lão nhân hai mắt hung hung nhìn xoáy vào mặt Trương Liêm, thấy chàng đáp một cách chân thực chừng như không chút giả dối, trong lòng lão bán tín bán nghi hỏi, "Ngươi thật không biết gì chuyện Bạch hạc lệnh sao?"

Trương Liêm nghiêm mặt đáp, "Tiểu sinh xưa nay không quen nói dối."

Cẩm bào lão nhân chừng như đã tin, gật đầu nói, "Đây là Phật Vân trang, không phải Trang phủ. Nếu như không phải ngươi đưa Bạch hạc lệnh đến, thì ngươi nhanh rời khỏi đây."

Trương Liêm chắp tay vái dài một cái nói, "Tiểu sinh xin hỏi một câu, trước đây nửa tháng có vị cô nương mặc áo lục đến đây không?"

"Không, không có"

Cẩm bào lão nhân lắc đầu đáp ngay, rồi nói tiếp, "Ngươi nhanh rời khỏi đây, tránh vấy vào trường họa tai đẫy huyết tanh này!"

Trương Liêm ngớ người, chưa biết nên nói gì thêm, đột nhiên từ xa nghe vọng lại một tiếng hú quái dị, tiếp liền khởi lên một tràng âm thanh quái dị nghe chói cả màng nhĩ.

Cẩm bào lão nhân vừa nghe âm thanh này, thần sắc lập tức biến đổi.

Trương Liêm hiếu kỳ hỏi, "Bạch hạc lệnh thực ra là vật gì, lão trượng vì sao nghe những âm thanh này lại kinh hoảng đến thế?"

Cẩm bào lão nhân bị hỏi một câu này thì mặt đỏ lên, không đáp mà hỏi ngược lại, "Ngươi học võ công bao nhiêu năm rồi, chẳng lẽ chưa từng nghe sư môn nói qua?"

Trương Liêm vẫn một mực nghiêm túc đáp, "Tiểu sinh chỉ mới học võ công được nửa tháng, nhân vì không có danh sư chỉ điểm, chỉ biết đôi chút mà thôi."

Cẩm bào lão nhân lãnh đạm nói, "Thế thì chẳng trách. ừm, ngươi tên gọi là gì?"

"Tiểu sinh họ Trương tên Liêm."

"A, là nhi tử của Thần kiếm thủ?"

Cẩm bào lão nhân nói một câu này với vẻ hết sức ngạc nhiên, đồng thời nhìn chàng với hai ánh mắt hoàn toàn khác lạ so với vừa rồi.

Trương Liêm suốt thời gian qua đến đâu đều bị người ta coi là con trai của Thần kiếm thủ, vì thế mà tính mạng cũng mấy lần suýt không còn. Nhưng ngay bản thân chàng thì không biết phụ thân có đúng là Thần kiếm thủ hay không?

Bây giờ chỉ cười khổ nói, "Gia nghiêm đúng là đồng danh đồng tánh với vị Thần kiếm thủ, nhưng tiểu sinh trước giờ chưa từng nhìn thấy gia nghiêm luyện qua võ công!"

Cẩm bào lão nhân a lên một tiếng, cứ nhìn chàng khó hiểu, cuối cùng nói, "Thôi nếu đã thế, ngươi nhanh rời khỏi đây.

Trương Liêm theo dõi thần sắc nhận ra vị cẩm bào lão nhân không phải là hạng người xấu, có lẽ vì gặp hung sự trong lòng phát hoảng, chừng như chỉ có nhi tử của Thần kiếm thủ, ngoài ra thì không ai trợ giúp gì được ông ta.

Chàng thầm nghĩ mình cũng học qua võ nghệ, nếu như chỉ học để cho mình, há chẳng ích kỷ nhỏ nhen lắm sao? Cha mình đồng tính đồng danh với Thần kiếm thủ, mà mình cũng đồng tính đồng danh với nhi tử Thần kiếm thủ, đây chỉ là chuyện ngẫu nhiên hay là thiên ý?

Nghĩ nhanh trong lòng, tự nhiên hào khí dâng lên, chàng hít sâu một hơi nói, "Lão trượng có chuyện gì khó khăn, cần phải nhi tử của Thần kiếm thủ giúp đỡ?"

Cẩm bào lão nhân lắc đầu nhạt giọng đáp, "Nói với ngươi cũng không ích gì."

Trương Liêm thấy trước sau bị Cẩm bào lão nhân coi thường, trong lòng chẳng vui nhưng vẫn cười cười nói, "Tiểu sinh tự lượng sở học hữu hạn, nhưng gặp chuyện bất bình thì quyết xả thân chẳng lùi, lão trượng như chịu nói cho tiểu sinh biết nhất định dốc sức trợ giúp lão trượng một tay."

Lúc này những âm thanh như nhạc tấu đưa ma kia đã chấm dứt, cả sơn trang rộng lớn nguy nga lại chìm vào trong vắng lặng đến rợn người, trên cây con hạc trắng vẫn đung đưa theo gió như báo hiệu điềm chết chóc.

Bấy giờ chỉ mới chừng vào cuối giờ mùi đầu giờ thân, mặt trời chưa chếch núi mà không gian đã thấy ảm đạm vắng lạnh.

Cẩm bào lão nhân ngoái đầu nhìn một nơi nào đó xa xa, vẻ chẳng biết làm gì hơn buông tiếng thở dài nói, "Cường ma đã sớm bao vây kín quanh đây, ngươi giờ nếu như có đi cũng đi không thoát, chẳng bằng cứ vào trong tệ trang uống chén trà nhạt, lão phu sẽ nói hết cho ngươi nghe."

Trương Liêm chắp tay thi lễ chân thành nói, "Phiền đến lão trượng, tiểu sinh trong lòng bất an."

Cẩm bào lão nhân điềm nhiên nói, "Chuyện này không thể một vài lời mà nói hết được, lão phu chính là trang chủ Phật Vân trang này, giang hồ nhân xưng Vân trận đao Tất Hoành Sinh."

Trương Liêm vốn chỉ đọc sách, đến tên người này cũng không biết nhưng chàng nghe mấy tiếng Vân trận đao thì chợt nhớ đến lời của Vô sầu cư sĩ khi lâm chung, chàng nghĩ ngay vị cẩm bào lão nhân nhất định phải là một vị liền bối cao thủ, bấy giờ vội chắp lay vái dài nói, "Tiểu bối hạng hậu sinh xin kính lĩnh tiền bối chỉ giáo."

Phật Vân trang chủ lắc đầu cười khổ, đổi giọng nói, "Lão hủ hai mươi năm trước nhận được chút hư danh, nhưng đêm nay phải trả giá, tiểu hữu chớ quá khiêm tốn xin mời vào tệ trang uống chén trà rồi nói chuyện tiếp."

Nói rồi lão bước lên mở hai cánh cửa nặng nề, đợi Trương Liêm vào rồi tiện tay khóa kín cửa lại, mới đưa Trương Liêm vào thẳng trong chính viện.

Chủ khách phân ngôi ngồi xuống xong, Trương Liêm không thấy một gia đinh hay bất cứ bóng người nào khách mà đích thân Phật Vân trang chủ róc trà cho chàng.

Phật Vân trang chủ nâng chén lên mời, nói, "Hôm nay là ngày tàn của tệ trang, không những người trong trang đều đã đi chuyển đi nơi khác, mà đến ngay bàn thờ tổ tiên cũng đã chuyển dời đến nơi an toàn. Chén trà nhạt này tiếp tiểu hữu, xin chớ cười! "

Trương Liêm đã nhận ra lúc này thần tình Phật Vân trang chủ đã trần ai bi thống, biết trong tình cảnh này ai cũng như thế, phải di chuyển bàn thờ tổ tông đi nơi khác là một điều hết sức đau lòng, bấy giờ chỉ hai tay nâng chén uống cạn, mới cùng lão ngồi xuống.

Phật Vân trang chủ thấy chàng chân thành thì rất xúc động, mới nói, "Được vị tiểu hữu quan hoài trong hoạn nạn thế này thật hiếm có. ôi, họa diệt môn chính là từ con hạc giấy kia đấy."

Trương Liêm nghe nhắc lại con hạc giấy, mới nói, "Tiểu sinh chẳng phải là người thế gia võ lâm, chưa từng nghe nói đến uy danh đỉnh đỉnh của tiền bối năm xưa, nhưng chỉ nhìn trang viện nguy nga hùng tráng cũng biết là môn hộ không nhỏ trong võ lâm. Lão trượng lại hiếu khách thế này, những tưởng trong nhà tất cũng không thiếu tinh anh hào kiệt, vì sao chỉ một con hạc giấy kia mà lại có thể diệt môn được, quả là chuyện kỳ lạ trong thiên hạ?"

Phật Vân trang chủ cười khổ nói, "Tiểu hữu quá coi trọng lão hủ, thực tế thì cũng không thể bảo là tiểu hữu nói không đúng Tệ môn từ trên xuống dưới đích xác có cả một trăm mấy chục tráng đinh, hơn nữa còn có thêm một số bằng hữu tri kỷ cũng quy tụ nơi đây, có điều kẻ phát ra Bạch hạc lệnh chính là thiên hạ đệ nhất hung ma. Lão hủ tự biết khó mà chống cự lại được, cho nên trước tiên di cư gia đình đi nơi khác, chỉ giữ lại một số thân hữu tri giao cho mai phục chung quanh, quyết bắt sống kẻ mang Bạch hạc lệnh đến đây, vạch trần xem kẻ này là ai. Chỉ cần còn một hơi thở, cũng sẽ đem tin này truyền ra ngoài giang hồ, giao hợp giang hồ hắc bạch lưỡng đạo cộng lực trừ khử hung ma!"

Trương Liêm vừa rồi thấy Phật Vân trang chủ vừa nghe những âm thanh cổ quái thì mặt biến sắc, cứ nghĩ người này không có can đảm, nhưng giờ nghe ra đối phương quyết chí trí mệnh với hung ma thì không khỏi khởi lòng kính phục, chàng nghiêm túc nói, "Tiền bối hào khí ngang vân, hành động này nhất định thành công."

Phật Vân trang chủ hốt nhiên sắc diện sầm lại nói, "Tiểu hữu chớ quá khen, lão hủ chẳng qua làm tận nhân sinh chi sự mà thôi. Nên biết Bạch hạc lệnh chủ năm mươi năm trước bắt đầu ra tay đồ sát, kéo dài mãi đến ba mươi năm trước mới chấm dứt. Trong vòng hai mươi năm hoành hành giang hồ, ra tay đồ sát, không biết bao nhiêu anh hùng bạch đạo bỏ mạng dưới bàn tay máu của hắn."

Trương Liêm trước giờ chưa từng nghe nói nhiều chuyện trong giang hồ, giờ nghe thế chẳng khỏi kinh động thất sắc, thất thanh nói, "Đương thời nhân vật võ lâm vì sao không chung sức diệt hắn?"

Phật Vân trang chủ nói, "Chủ ý này cũng đã có không ít người nghĩ tới nhưng vì Bạch hạc lệnh chủ chẳng những võ công cao tuyệt, mà hành động còn tinh khôn đến ai nấy trở tay khó kịp. Đương thời, lần đầu tiên hắn khai đao với Song long lệnh chủ tận diệt Tiềm Long sơn trang, khiến cho toàn võ lâm Trung nguyên chấn kinh. Ai nấy còn chưa kịp nghị kế đối phó thì Bạch hạc lệnh đã thấy xuất hiện khắp nơi, gần như là các đại môn phái trong võ lâm. Tên hung ma này có một quy luật đặc biệt, ngay đêm nhìn thấy Bạch hạc lệnh xuất hiện, nếu như người thụ lệnh chịu mang binh khí thành danh của mình và gia truyền kỳ bảo treo trước đầu con hạc giấy, sau đó tự thoái xuất giang hồ thì hắn không truy sát Nếu như không chịu phép của hắn, thì nội trong ba ngày sẽ bị hủy diệt toàn môn, cọng cỏ không chừa. Thử hỏi, chỉ trong ba ngày đó ai có thể quy tụ được quần hùng võ lâm đến trợ giúp?

Trương Liêm trầm mặc lắng nghe một lúc căm phẫn nói, "Chẳng lẽ bao nhiêu anh hùng hào kiệt trong võ lâm mà chịu cam tâm thế này sao?"

Phật Vân trang chủ thét dài một tiếng nói, "Tiểu hữu ngươi còn chưa biết đó thôi, tất nhiên người trong giang hồ chẳng một ai cam tâm như thế. Nhưng năm mươi năm về trước đã thịnh truyền hai câu tục ngữ, long hiện đằng đạt hạc hiện tây quy câu đầu kiến long đằng đạt là muốn nói may gặp được vị Song long lệnh chủ, thì thế nào cũng gặp được một điều tốt lành đem đến. Nhưng câu sau kiến hạc tây quy thì khó hiểu, mãi cho đến khi xuất hiện con hạc trắng bằng giấy và chuyện diệt môn Song Long sơn trang thì người trong võ lâm mới hiểu ra câu truyền ngôn này. Song long lệnh chủ đương thời võ công có thể coi là đệ nhất thiên hạ, vậy mà cũng không tránh khỏi cái chết, thử hỏi ai đủ sức để kháng cự với tên hung ma đó?"

Trương Liêm trầm ngâm im lặng, một hồi mới nói, "Hung ma tham chiếm bảo vật, giết người cướp của đã quá đáng, lại còn đoạt cả binh khí thành danh của người ta để làm gì chứ, hắn chẳng thể sử dụng được, không phải là điên chăng?"

Phật Vân trang chủ bật cười nói, "Không điên thì cũng chẳng sai là bao, trường họa kiếp ba mươi năm trước Bạch hạc lệnh chỉ thấy xuất hiện ở danh môn chánh phái. Nhưng gần đây tái hiện giang hồ ba lần, trong đó có một lần là bức một tay tà phái cao thủ phải tự hủy gia môn mà trốn chạy!"

Trương Liêm vội hỏi, "Bạch hạc lệnh gần đây xuất hiện những nơi nào?"

Phật Vân trang chủ nói, "Hơn một tháng trước, Bạch hạc lệnh lần thứ nhất xuất hiện ở Tảo Diệp trang, Trương lão đệ vốn đã quy ẩn giang hồ, những tưởng nhân thủ không có bao nhiêu nên đã tự đốt trang chạy trốn. Sau đó nửa tháng, Bạch hạc lệnh thứ hai xuất hiện ở một tà môn là Bách Vạn trang, trang chủ Tưởng Thụy Sinh cũng phải đốt trang chạy trốn biệt dạng. Lại qua nửa tháng, Bạch hạc lệnh thứ ba xuất hiện chính là tại tệ trang của lão hủ, vừa khéo lúc ấy có nhiều vị bằng hữu ở khách lại đây, chung quy có thể dốc sức đối phó với hắn."

Trương Liêm vốn đã biết chuyện Tảo Diệp trang bị hủy, lúc này nghe Phật Vân trang chủ gọi Thần kiếm thủ bằng Trương lão đệ xem ra quan hệ phân thiết, vội nói, "Tiểu sinh thấy chuyện này hết sức kỳ quái, ở Hồ Đầu Nham chẳng hề có hai Tảo Diệp trang, mà Tảo Diệp trang chính là chỗ ở của gia nghiêm, mà gia nghiêm trước giờ chưa từng luyện qua võ công, làm sao có được oai danh Thần kiếm thủ?"

Phật Vân trang chủ nghe chàng nói vậy, cứ ngưng mắt nhìn chàng từ đầu đến chân một hồi mới bán tín bán nghi nói, "Lão hủ mười lăm năm trước từng đến thăm Tảo Diệp trang, tình hình trong trang biết cũng không ít, hay là tiểu hữu ngươi thử nói ra tên vài người quan trọng như quản gia trong trang lão hủ nghe?"

Trương Liêm nghe nói liền đọc ra vài cái tên, Phật Vân trang chủ vừa nghe lập tức vỗ vai chàng vui mừng reo lên, "Lão điệt đúng là nhi tử của Thần kiếm thủ Trương Hành Vũ rồi làm sao sai được?"

Trương Liêm nghe thế, vội rời khỏi ghế quỳ xuống chắp tay thi lễ nói, "Bá phụ trước mắt mà không biết, xin thứ cho tiểu điệt hàm hồ."

"Vô tội Vô tội!

Phật Vân trang chủ vội đỡ lấy tay Trương Liêm đứng lên, vuốt râu cười lớn, nhưng hốt nhiên thần sắc xám lại, thở dài nói, "Mười lăm năm trước ta có nhìn thấy hiền điệt, nhưng lúc ấy hiền điệt còn quá nhỏ, thời gian đổi thay ta không nhận ra được, giờ gặp lại trong hoàn cảnh này cũng thấy buồn. Lệnh tôn không truyền kiếm thuật cho hiền điệt đương nhiên là có dụng ý, giờ ngươi đến đây đúng là lúc này thực khiến cho ngu bá không biết phải làm gì đây!"

Trương Liêm biết Phật Vân trang chủ lo lắng cho mình, vội ôm quyền nghiên túc nói, "Tiểu điệp tuy chưa được hấp thụ kiếm thuật từ cha nhưng gần đây cũng có học qua hai môn võ công, không biết có thể tự bảo vệ mình được hay không, để tiểu điệt thi triển cho bá phụ xem nhé?"

Phật Vân trang chủ nghe thì vui mừng hỏi ngay, "Hiền điệt được ai truyền võ công cho vậy?"

Trương Liêm mặt ửng đỏ lên thành thực đáp, "Thứ nhất là một vị nữ đệ tử của Hạt Ma Cô truyền thụ cho tiểu điệt nội công và pho quyền cước, thứ hai là một vị nữ bằng hữu tên Triệu Khanh Khanh truyền cho tiểu điệt môn khinh công của một vị lão nhân áo gai."

Phật Vân trang chủ vuốt râu cười hà hà nói, "Được, được, giờ hiền điệt ngươi thi triển lão hủ xem?"

Trương Liêm ứng thanh đáp một tiếng, rồi ngay tại trong hoa đường ra thức khởi thế thi triển mấy chiêu công phu học được.

Phật Vân trang chủ vừa nhìn thấy lập tức thốt lên kinh ngạc, "Đủ rồi, đủ rồi. Pho quyền cước này của hiền điệt rất uyên thâm, chiêu nhìn đơn giản mà biến hóa vạn đoan, đến lão hủ cũng không nhận ra được nhưng nhất định không phải là võ công của Hạt Ma Cô."

Trương Liêm cũng ngạc nhiên nói, "Chẳng lẽ là võ công của Tưởng Bách Vạn?"

Phật Vân trang chủ hừ một tiếng khinh bỉ nói, "Như hắn mà xứng à, hiền điệt vì sao lại nghĩ tới hắn chứ?"

Trương Liêm vốn nhớ lại chuyện ly kỳ của Thi Hồng Anh, cho nên nghĩ pho quyền cước này nếu như không phải của Hạt Ma Cô thì khả năng cô ta học lén từ gia đình Tưởng Bánh Vạn. Nhưng nghe Phật Vân trang chủ nói chắc chắn như thế, bất chợt nhớ đến một chuyện liền la lên, "ý, hay là của Vô sầu cư sĩ?"

Phật Vân trang chủ đầy kinh ngạc hỏi, "Ngươi gặp con quái vật này sao?"

Trương Liêm bấy giờ tình thật đem chuyện gặp Vô sầu cư sĩ như thế nào kể lại cho Phật Vân trang chủ nghe.

Phật Vân trang chủ gật nhẹ đầu nói, "Vô sầu cư sĩ so với lão hủ còn lớn tuổi hơn nhiều, ngươi nói lão ta lấy nội công chưởng pháp mà thành danh giang hồ, theo như ngươi kể thì có lẽ nữ nhân kia đã học lén được pho Võ học tinh hoa gì đó rồi đem truyền lại cho ngươi. Thực tế thì tuyệt học trong thiên hạ không phải chỉ là sở hữu của một cá nhân nào, pho chưởng pháp này rất có ích cho ngươi. Còn đến như lão già áo gai truyền thụ cho ngươi khinh công thì lão hủ nhất thời không nghĩ ra người nào! "

Trương Liêm ngồi xuống lại ghế nói, "Bá phụ vừa rồi nói còn có mấy vị bằng hữu ở đây, sao không thấy họ đâu cả?

Tiểu điệt có thể bái kiến họ chứ?"

"Bất tất!"

Phật Vân trang chủ mỉm cười gật đầu nói, "Bọn họ mỗi người đều án ngữ bên ngoài một hướng, cường địch đã ở trước mắt, không tiện xuất hiện. Chờ sau chuyện này rồi gặp nhau hàn đàm một trận cũng chưa muộn!"

Trương Liêm vội nói, "Vừa rồi tiếng ma âm trỗi lên chính là của lọn hung đồ sao?"

"Không sai!"

Phật Vân trang chủ nét mặt trở nên ngưng trọng, từ từ nói, "Cứ nhìn chúng cách nửa tháng ra tay một lần, thì thời gian chúng hành động thường vào cuối giờ thân đầu giờ dậu, vào thời gian này rất có lợi cho chúng ta. Đến lúc đó hiền điệt nhảy lên mái nhà dụ địch, bọn lão hủ sẽ từ tám hướng vây tới tấn công, sống chết thế nào cũng nhất định bắt cho được một tên."

Trương Liêm luyện thành võ nghệ chưa lâu, đây là lần đầu tiên hành chính thức đối đầu với hung đồ lợi hại nhất, trong lòng vừa mừng vừa lo. Bấy giờ vừa nghị kế với Phật Vân trang chủ xong, thì lại nghe tiếng ma âm trỗi lên từ xa vọng lại, biết ngay bọn chúng bắt đầu xuất hiện.

Phật Vân trang chủ thay đổi sắc mặt, gấp giọng nói, "Hiền điệt hễ thấy ta đã ẩn thân trên táng cây hòe kia thi cũng phải nhanh nhảy lên mái ngói. Thế nhưng ngoài đại hoa phòng này và tường viện ra, bất cứ nơi nào cũng đã chất sẵn hỏa dược, chớ nên đi bậy mà nguy hiểm."

"Vâng, hiền điệt đã rõ!" Trương Liêm gật dầu ứng thanh đáp.

Đột nhiên phía bắc vang lên một tiếng rú dài thảm thiết.

Phật Vân trang chủ nghe tiếng rú thảm biết ngay có vị bằng hữu nào của mình đã trúng độc thủ đối phương, mặt lão đỏ gay, tự nhiên quên mất kế hoạch đã định, liền rút phắt lợi dao, thét dài một tiếng, tung người nhảy lên mái ngói.

Trương Liêm nghĩ phận vãn bối, không dám tranh tiên. Đợi Phật Vân trang chủ chạy rồi mới nhún mình phóng theo, nhưng chàng vốn luyện thành tuyệt môn khinh công, ra sau mà đến trước Phật Vân trang chủ.

Chỉ nhìn về phía bắc liền nhận ra hai bóng đen, mặt che kín, bổ nhào vào tới bên ngoài tường viện. Tiếp liền lại thấy mười mấy bóng người khác từ các hướng cũng nhảy vọt lên chạy theo. Lại nhìn dưới một gốc cây cách tường viện chừng mươi trượng, một vị cẩm bào lão nhân nằm dài trên đất chừng như đã thụ thương.

Hung ma vừa xuất hiện đã ra tay hạ sát một người, Trương Liêm nhìn mà phẫn hận, hai mắt ngầu đỏ, khí huyết thượng xung, hét dài một tiếng, phi thân bổ nhào thẳng tới hướng bọn chúng.

"Hiền điệt thận trọng!"

Phật Vân trang chủ sợ Trương Liêm khinh địch, miệng la lên, chân cũng liền phóng theo.

Nào ngờ, Trương Liêm lòng hận thấu bọn hung ma, thân hình còn lơ lửng trên không đã vung song chưởng giáng xuống hai tên áo đen bịt mặt kia.

Trương Liêm sau khi luyện thành khí công, thân hình lướt đi như lưu tinh, đến bọn hai tên áo den bịt mặt kia chừng như rằng không ngờ tới, thấy có người bổ tới bèn vung chưởng lên chống đỡ.

Chỉ nghe bình, bình lên hai tiếng.

Đầu tiên tên bên phải đỡ không kịp, trúng chưởng vào vai, thân hình văng ngược lui sau cả trượng, tên thứ hai tuy kịp đỡ nhưng cũng lảo đảo muốn ngã.

Một chiêu đánh ngã hai tên hung ma, đây là lần đầu tiên Trương Liêm chủ động ra tay, khiến chàng vui mừng sung sướng không tả. Nhưng chàng vốn chưa biết phép điểm huyệt như thế nào, chỉ thét tới, bồi thêm một cái phất tay, "Ngã!"

Chàng không biết thế nào là điểm huyệt, song lại mấy lần nhớ mình bị người khác điểm huyệt vào những bộ vị nào, khi ấy cứ thế phất tay thẳng vào bộ vị ấy trên người tên áo đen bịt mặt còn lại.

Tên kia nhìn thấy Trương Liêm từ đâu lướt xuống như thiên binh vạn mã, thế tợ Thái sơn áp đỉnh, giờ phất tay chính nhằm đúng vào huyệt phúc kết thì hồn tiêu phách tán, lúc này tránh cũng không được mà né cũng không xong chỉ nghe hắn ư hứ một tiếng, thân hình chao đảo không vững.

Trương Liêm chỉ chờ có thế, nhảy tới vòng tay kẹp ngang người đối phương, cười nói, "Bá phụ, nhanh bắt tên này! "

Nào ngờ, chàng nói chưa dứt lời, đột nhiên một vệt hàn tinh lóe lên từ góc tối bờ tường nhằm thẳng vào tiểu phúc tên áo đen bịt mặt.

Bạn đang đọc truyện *Chức Cẩm Đồ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Bình địa khởi phong ba

Trương Liêm không sao ngờ được rằng đối phương tàn nhẫn đến nỗi có thể sát hại cả đồng bọn của mình để diệt khẩu, khi chàng vung tay đánh rơi những mũi ám khí quay lại thì thấy tên bị mình bắt đã đoạn khí rồi.

Đưa mắt nhìn lại thấy tên bịt mắt vừa rồi bị chàng đánh văng ra tường vẫn còn bám tay vào mé mép tường, còn một tên khác che kín mặt thấp thoáng bên ngoài xa, hẳn hắn chính là tên đã ra tay giết đồng bọn bịt miệng chứ chẳng sai.

Trương Liêm vừa định nhảy qua tường thì chợt thấy Phật Vân trang chủ Vân trận đao Tất Hoành Sinh chạy đến ngăn lại, "Hiền điệt! Chớ nên mạo hiểm!"

Tên bịt mặt bên ngoài tường cười hắc hắc nói, "Tất lão nhi ngươi thật to gan dám kháng cự lại Bạch hạc lệnh. Mau giao Vân trận đao ra, nếu không chúng ta sẽ hủy diệt toàn Phật Vân sơn trang này, đến ngọn cỏ chẳng còn đâu!"

Phật Vân trang chủ cười thảm đáp, "Phật Vân sơn trang đã bị hủy diệt đến thế này, chư vị còn muốn gì nữa? Lão phu chỉ xin hỏi chủ nhân của chư vị có tới đây không?"

Vừa lúc ấy đột nhiên có tiếng rú thảm từ phía nam truyền đến.

Phật Vân trang chủ biết rằng lại thêm một vị bằng hữu của mình hy sinh để ngăn cản địch nhân, sợ thương vong thêm nữa liền cao giọng nói, "Các huynh đệ chớ vội xuất hiện, cứ để bọn hung ma đó vào trang rồi sẽ liệu!"

Lập tức từ phía nam có người cất giọng độc địa, "Tất lão nhi chớ cuồng vọng! Bọn bằng hữu Vân Dương thập kiệt của ngươi cũng chẳng được tích sự gì đâu. Bạch hạc lệnh chủ đã ra lệnh không được để tên nào sống sót, biết chắc rằng thế nào Vân Dương thập kiệt cũng sẽ tụ tập ở đây mới ra lệnh chúng ta vây sát! Một tên vừa hoành thây ở mặt bắc, còn bây giờ Khâu Tư Viễn táng mạng ở đây, sẽ đến lượt những tên khác."

Phật Vân trang chủ nghe nói mặt tái đi.

Trương Liêm đứng trên một tường thành đưa mắt quan sát thấy ở hai hướng đông bắc và tây bắc có khá đông hắc y nhân đang tràn qua mặt thành, trong lòng thầm nghĩ, "Vân trận đao là một cao nhân tiền bối rất hữu danh trong giang hồ. Vân Dương thập ki ệt xưng huynh gọi đệ với ông ta như vậy chứng tỏ cũng không phải hạng tầm thường, thế mà chưa thấy xuất thủ thì hai người đã bị giết. Nếu không phải bị ám toán hoặc đột kích thì họ đâu có chết dễ dàng như Nghĩ tới đó, trong óc chàng chợt lóe lên một ý.

Vừa rồi đối phương đã dùng ám khí tập kích mình và giết chết tên bị chàng bắt, nhất định chúng cũng dùng thủ đoạn đó để ám toán Vân Dương thập kiệt.

Lập tức chàng kêu lên, "Chư vị thúc thúc hãy coi chừng ám khí!"

Một tên hắc y nhân ở mặt đông chợt nói to, "Tiểu tử này nhãn lực tinh nhạy đấy! Nếu bắt sống hắn thì thế nào cũng được trọng thưởng! Lục Hiệu! Giao hắn cho ngươi! "

Xem chừng Lục Hiệu chỉ tên vừa xuất ám khí giết tên đồng bọn diệt khẩu.

Trương Liêm vốn là người rất thông minh và can đảm, sau khi học được võ nghệ, lại biết phụ thân là Thần Châu đệ nhất kiếm thủ, tự nhiên hào khí càng tăng.

Vừa nghe ngữ khí người kia chàng biết ngay rằng đó là kẻ cầm đầu liền đứng ưỡn ngực trên tường thành ngạo nghễ nói, "Trương Liêm ở đây! Kẻ nào không sợ chết thì cứ xông vào!"

Tên hán tử ở ngoài tường vừa sát hại đồng bọn quát lên, "Thì ra tiểu tử ngươi cũng là kẻ to gan lớn mật! Hắc hắc!

Trước hết ta tóm cổ ngươi rồi tẩy huyết Phật Vân sơn trang cũng không muộn!"

Nghe mấy tiếng tẩy huyết Phật Vân sơn trang, Trương Liêm chợt hiện sát cơ, trong lòng tự nhủ, "Bọn này tâm địa tên độc như thế, giết được lên nào thì bớt nguy hại cho Phật Vân sơn trang tên đó."

Nghĩ đoạn, chàng phi thân nhảy ra ngoài tường.

Từ khi ăn nhầm một quả hỏa táo, nội lực chàng bỗng chốc tăng tiến rất nhiều.

Tên hắc y nhân đứng cách ba bốn trượng, Trương Liêm chỉ nhún mình nhảy một bước là đến ngay cả bản thân chàng cũng không ngờ mình lại có bản lĩnh phi thường đến thế.

Tên hán tử được gọi là Lục Hiệu chẳng ngờ đối phương dám mạo hiểm như vậy còn chưa kịp phản ứng gì thì Trương Liêm đã tới sát ngay trước mặt. Vội vàng cong tay phóng ra mấy mũi ám khí màu vàng rồi nhảy lui về một bước rút binh khí.

Thân pháp của Trương Liêm quả là thần diệu, thấy chùm kim quang chụp đến trước ngực liền phất mạnh tay trái lướt người sang bên, đồng thời hữu chưởng nhắm đầu địch nhân bổ xuống.

Tên Lục Hiệu còn chưa đứng vững, Trương Liêm đã sấn tới gần trong gang tấc, vội vung đao múa tít lên trước ngực để hộ vệ.

Trương Liêm còn chưa học cách tay không đối phó với binh khí, thấy đao ảnh thành một bức tường kín mít thì không khỏi kinh hãi, nhưng đà đang lướt tới không thể lùi, từ trên không dưới người đáp xuống ngay sau lưng tên Lục Hiệu.

Tên này vốn là một đầu mục phụ trách mũi phía nam nên thân thủ chẳng tầm thường, liền quay ngoắt lại tiếp tục vung đao chém ra.

Trương Liêm trong tay không một tấc sắt đâu dám mạo hiểm đấu với đao kiếm?

Nhờ thân pháp tuyệt luân, chàng vòn quanh đối thủ thoắt trái thoắt phải, lúc trước lúc sau làm cho tên Lục Hiệu phải xoay tít như chong chóng vất vả đối phó.

Bấy giờ Phật Vân trang chủ vẫn đứng trên thành tường quan sát nếu như ông ta phối hợp với Trương Liêm tấn công thì chẳng những tên Lục Hiệu mất mạng từ lâu mà đến mấy tên thủ hạ cũng không tên nào thoát chết.

Nhưng khi vừa định tung mình gia nhập vào vòng chiến thì chợt nghe từ phía trong vang lên tiếng la hét, Phật Vân trang chủ vội lướt mắt nhìn, thấy một dám đông có tới mười mấy tên ào qua tường thành tiến vào trang viện, liền kêu lên, "Trương hiền điệt hãy mau lùi lại!"

Cũng vừa lúc đó Trương Liêm quát to một tiếng, song chưởng cùng đánh ra.

Được tiếng la hét của đồng bọn cổ vũ, tên Lục Hiệu gia tăng đao pháp định bức lùi đối phương để nhảy vào trang viện hợp công.

Hắn vừa xuất một đao Vô cùng uy mãnh thì Trương Liêm lướt nhẹ sang bên, thừa cơ thanh đao chưa kịp thu về chàng đã xuất hiện ngay sau lưng Lục Hiệu vung cả song chưởng đánh thẳng vào hậu tâm hắn.

"Bịch, bịch."

Chỉ nghe vang lên hai tiếng khô khan, Lục Hiệu bị đánh giúi người tới trước ngã sấp mặt xuống đất, thanh đao vẫn nắm chặt trong tay cắm sâu xuống tới hơn một thước.

Mấy tên hắc y nhân bịt mặt thấy vậy hoảng sợ chạy tản đi cả.

Phật Vân trang chủ thực không ngờ Trương Liêm võ công cao cường như vậy, hết sức mừng rỡ nói to, "Hiền điệt hãy ném thi thể hắn vào trong này đi! "

Trương Liêm cúi xuống xách thi thể tên Lục Hiệu ném qua tường viện và chính mình cũng nhảy lên đứng ở vị trí cũ.

Vừa lướt mắt nhìn quanh, chàng đã thấy hai mặt tây và nam địch nhân đã vượt qua tường đang ào ạt tiến vào trang, cả mặt đông cũng có bốn tên hắc y trùm mặt phá tung đại môn lao vào, liền gấp giọng nói, "Bá bá lo mặt trong đi, tiểu điệt ra thu thập mấy tên hung đồ ngoài trang môn!"

Chàng biết trong bốn tên này có tên cầm đầu, vừa rồi lần đầu tiên xuất thủ đã bắt được một tên và hạ được tên Lục Hiệu nên lúc này chàng rất tự tin, lời vừa dứt chẳng chần chờ phản ứng của Phật Vân trang chủ đã lao mình ra cửa.

Bốn tên hắc y nhân đã vượt qua cửa, tên đi đầu thấy Trương Liêm lao tới liền quát lên, "Đến vừa khéo!"

Đồng thời vung tay đánh ra một chưởng.

Trương Liêm đoán chừng hắn là tên đầu sỏ, quyết không chịu nhường nhịn cũng hét to một tiếng, song chưởng nhập làm một cùng đánh ra.

Ba tên còn lại thấy thế, đồng thời xuất chưởng từ ba phía nhằm Trương Liêm đánh ập vào.

Hợp chưởng của bốn người đương nhiên phải có uy lực cực kỳ mãnh liệt có thể làm đổ cây nát đá.

Nghe tiếng chưởng kình rít lên từ ba phía Vô cùng uy mãnh, Trương Liêm biết rằng đã lâm vào thế hiểm nhưng người còn lơ lửng trên không, muốn tránh cũng không được nữa.

Phật Vân trang chủ vẫn đứng trên đỉnh tường quan sát, thấy tình thế như vậy lòng hết sức lo lắng.

Mặc dù biết rằng giải cứu cũng đã muộn, nhưng ông ta vẫn rút phắt Vân trận đao lao xuống.

Đao vừa xuất khỏi vỏ liền phát ra ánh hào quang sáng chói, quả là vật chí bảo của võ lâm!

Nhưng Phật Vân trang chủ còn chưa kịp đáp chân xuống đất thì đã nghe bình một tiếng như sét, Trương Liêm bị đánh bật lên cao rồi rơi xuống cuối chu hoa thụ, còn bốn tên hắc y nhân cũng lảo đảo lùi ra tới tận trang môn.

Phật Vân trang chủ không ngờ Trương Liêm lại có thân thủ cao cường như vậy, một mình đấu chưởng với bốn cao thủ của Bạch hạc lệnh chủ mà bất phân thắng thủ, trong lòng phấn chấn hẳn lên vung bảo đao nhằm một tên hắc y nhân quét tới.

Tên đầu sỏ thấy cả bốn tên hợp chưởng vẫn không thắng được Trương Liêm thì lòng thầm kinh hãi, thế nhưng đối với vị thịnh danh trong giang hồ Vân trận đao Tất Hoành Sinh lại không mấy kiêng kỵ. Hừ một tiếng rồi tiến lên ba bước, tay rút ra một chiếc nhuyễn tiên phát ra ánh bạc lấp lánh.

Phật Vân trang chủ nhiều năm hành tẩu giang hồ nên kiến đa thức quảng, thấy binh khí của đối phương liền sửng sốt hỏi, "Ngươi là Thập tam tiết ngô công Lý Chi Bổn?"

Tên này không thừa nhận cũng không phủ nhận, lại hừ một tiếng khinh khỉnh nói, "Nạp mạng đi! Nói nhiều Vô ích!"

Phật Vân trang chủ nổi giận quát lên, "Lý Chi Bổn mau cút đi! Lão phu nể mặt sư phụ tha cho ngươi một lần này!"

Tên được gọi là Lý Chi Bổn không đáp chỉ cười gằn, tay vung nhuyễn tiên liên tục điểm tới.

Phật Vân trang chủ nhận ra đối phương là môn hạ của một vị bằng hữu, cho rằng chỉ mắng một câu là hắn phải bỏ đi.

Nào ngờ chẳng những Thập tam tiết ngô công Lý Chi Bổn không biết hổ thẹn lui ra mà còn hạ độc thủ dùng toàn quái chiêu công kích vào các trọng huyệt, đành phải vung đao đối phó.

Chỉ nghe choang một tiếng, cây nhuyễn tiên bằng thép dài mười ba đốt của Lý Chi Bổn bị chém dứt mất hai đốt cuối phải lùi lại một bước, còn Phật Vân trang chủ thấy hổ khẩu mình tê đi cũng kinh hãi lùi về.

Lý Chi Bổn lại vung roi xông vào tiếp tục công kích.

Phật Vân trang chủ chẳng cần khách khí nữa, nổi giận vung đao, thi triển Vân trận đao pháp đã thịnh danh mấy chục năm tạo thành một màn đao ảnh quanh mình như tấm lưới thép phát ra ánh cầu vồng rực rỡ đến mưa cũng không lọt.

Nhưng tiên pháp của Lý Chi Bổn cũng chẳng tầm thường, mười mấy khúc roi như con rết khổng lồ với nhiều mấu liên tục điểm tới thu về như một trận mưa tên bắn vào màn đao ảnh.

Chỉ trong khoảnh khắc phát ra hàng nghìn tiếng chát chúa của hai thứ bình khí chạm nhau thành một chuỗi âm thanh vang lên bất tuyệt.

Phật Vân trang chủ nhận thấy mỗi roi của đối phương có áp lực nghìn cân tưởng chừng như làm bảo đao sắp rời khỏi tay Vân trận đao pháp không còn linh hoạt như lúc đầu nữa.

Nhưng nhìn lại thấy Trương Liêm một mình địch lại với ba đối thủ vẫn xem ra khí định thần nhàn, thái độ ung dung, có công có thủ, thậm chí còn giữ thế thượng phong.

Hậu bối đã như thế, lẽ nào đường đường một bậc cao niên tiền bối lại không đối phó nổi với một địch nhân?

Hào khí trỗi dậy, Phật Vân trang chủ chợt hét to một tiếng, bảo đao xuất kỳ chiêu hung mãnh công vào.

Quả nhiên một khi mấy năm đao pháp uy danh vận đến mười thành công lực đã phát huy uy lực không nhỏ.

Lý Chi Bổn dùng Thập tam tiết ngô công tiên chống đỡ được hai chiêu liền thấy núng thế hốt hoảng nhảy lui.

Phật Vân trang chủ Tất Hoành Sinh càng đánh lại càng hăng máu, công thế càng mãnh liệt hơn.

Lý Chi Bổn liên tục bị bức lùi, đã hoàn toàn lâm vào thế hạ phong.

Đang lúc trận đấu ác liệt thì Lý Chi Bổn bỗng đứng ngẩn ra, ngọn roi tự dưng buông chúc xuống.

Tất Hoành Sinh đâu chịu bỏ qua cơ hội, lập tức sấn vào một bước quét lưỡi đao ngang người đối phượng.

ông ta chỉ nhằm mục đích uy hiếp làm cho Lý Chi Bổn biết điều mà rút chạy, nào ngờ Lý Chi Bổn không hoàn chiêu vẫn đứng bất động, liền bị thanh bảo đao chém đứt làm hai đoạn.

Phật Vân trang chủ đứng ngẩn ra vì kinh ngạc.

Lý Chi Bổn đúng là roi vào bại thế nhưng còn chưa tới mức không đủ khả năng hoàn thủ, với một đao quét ngang rất bình thường như vậy dù không thể xuất chiêu đối phó cũng có thể dễ dàng lùi lại tránh chiêu, tại sao hắn đứng trơ ra để đến nỗi mất mạng?

Phật Vân trang chủ đang đứng ngây ra bởi những ý nghĩ đó thì chợt thấy một nhân ảnh bước lại gần. Theo bản năng ông ta dùng đao quét ngang nửa vòng.

Tiếp theo tiếng rú thảm vang lên, liền thấy huyết quang tung tóe và một thây người đổ xuống.

Sau khi định thần lại, Phật Vân trang chủ mới nhận ra người bị giết là một tên hắc y nhân bị Trương Liêm bức lùi sang đúng tầm đao mình, phấn khích kêu lên, "Hiền điệt! Hãy dồn sang đây vài tên nữa!"

Trương Liêm phát một chưởng bức lùi đối phương rồi quay sang Phật Vân trang chủ nói, "Bá bá nhanh ra hướng nam ngăn trở địch nhân, chỉ sợ tình thế ở đó rất nguy cấp."

Mãi đến lúc đó Phật Vân trang chủ mới trấn tĩnh đưa mắt quan sát thế trận.

Quả nhiên ở phía nam địch nhân đang ào ạt tuôn vào vừa múa binh khí rợp trời vừa thét lên như sấm dậy.

Phật Vân trang chủ vừa định chạy sang chi viện cho hướng nam chợt thấy một nhân ảnh xuất hiện đứng ngay giữa trang môn liền dừng ngay lại.

Người này thân bận lam bào, mặt cũng bịt kín bằng một tấm vải đen chỉ chừa đôi mắt như những tên khác.

Tầm vóc người này tuy cao gầy nhưng căn cứ vào dáng trầm tĩnh của hắn cùng huyệt thái dương nhô cao và đôi môi mím chặt vẻ thâm trầm cũng biết đối phương là một cao thủ thượng thặng.

Lam bào khách phóng tia một sắc lạnh vào trường đấu như đang thị sát tình hình.

Sau khi xác định rõ tương quan lực lượng giữa song phương, hắn cất giọng lạnh lùng ra lệnh, "Những huynh đệ chủ Nghĩa lùi lại!"

Hai tên hắc y nhân đang liều mạng đấu với Trương Liêm được lệnh, mỗi tên đánh ra một hư chiêu rồi vội vã lùi về đứng hai bên lam bào khách.

Trương Liêm thấy kẻ vừa xuất hiện đầy uy phong như vậy đoán rằng đây là một tên thủ hạ đắc lực của Bạch hạc lệnh chủ, cũng lùi đến bên cạnh Phật Vân trang chủ, thấp giọng nói, "Bá bá hãy nhanh sang phía nam tương trợ cho huynh đệ ở đó, tên này cứ để tiểu điệt đối phó."

Tuy chàng nói rất nhỏ nhưng lam bào khách vẫn nghe rõ từng lời.

Hắn lạnh giọng hỏi, "Các ngươi còn định đi đâu chứ?"

Phật Vân trang chủ khảng khái trả lời, "Sự tồn vong của Tất mỗ gắn liền với Phật Vân sơn trang này, đâu có ý định đào tẩu? Chỉ sợ các hạ phải táng cốt tại đây để rồi ôm hận ngàn thu thôi! "

Lam bào khách chiếu ánh mắt sắc như điện nhìn xoáy vào mặt Phật Vân trang chủ, sau đó hướng sang Trương Liêm khẽ gật đầu nói, "Thì ra chúng ta tính sai một nước, không lường trước có hạng Vô danh tiểu bối ngươi ở đây làm hỏng Trương Liêm cười ngạo nghễ đáp, "Bổn nhân họ Trương tên Liêm, bởi thế không thể nói là Vô danh được! Chính các hạ mang theo cả lũ bịt đầu trùm mặt không dám lộ diện trước thiên hạ mới đúng là kẻ Vô danh!"

Lam bào khách tức giận hừ một tiếng, rít lên, "Tiểu tử ngươi dám cuồng ngạo."

Hắn chưa nói hết câu thì bỗng từ phía hậu trang vang lên một tiếng nổ như sấm làm mặt đất rung chuyển, cả đại sảnh, tường viện, cư phòng đều chao đảo, tiếng ngói rơi vỡ loảng xoảng.

Mọi người kinh hãi nhìn lui thấy một cột khói đen pha lẫn ánh lửa đỏ cuồn cuộn bốc cao tới mười trượng, không biết vừa xảy ra sự cố gì.

Lam bào khách trừng mắt nhìn Phật Vân trang chủ, cất giọng hằm hè hỏi, "Tất Hoành Sinh! Ngươi sao dám dùng độc kế hạ lưu làm cho cả song phương cùng quy tận?"

Phật Vân trang chủ nghe âm thanh biết đó là có người đã dùng hỏa lôi, tuy giết được mấy tên hung đồ nhưng về phía mình cũng có người hy sinh, trong lòng rất đau xót.

Nghe lam bào khách hỏi như vậy, ông ta nghiến răng đáp, "Song phương cùng quy tận đối với lũ ác ma các ngươi đã là quá hời rồi!"

Lam bào khách khoát tay ra lệnh cho thủ hạ, "Nghĩa nhất hiệu, thu thập tên họ Tất đó cho ta!"

Tên hắc y nhân đứng bên tả lam bào khách cúi người đáp, "Thuộc hạ tuân lệnh!"

Trương Liêm quay sang Phật Vân trang chủ nói, "Bá bá, giết gà chẳng cần đến dao mổ trâu. Tên tiểu tốt chỉ được đánh số mà không có danh này cứ để tiểu điệt dọn cho! "

Phật Vân trang chủ biết rằng Trương Liêm muốn gánh đỡ hiểm họa cho mình, lắc đầu nói, "Lão hủ tuy già nua Vô dụng nhưng cũng chưa coi mấy tên nhãi nhép này là cái thá gì đâu!"

Trương Liêm cố thuyết phục, "Bá bá quên rằng tên đó vừa rồi là đối thủ của tiểu điệt hay sao? Trường đấu đó còn chưa phân thắng phụ, bởi thế tiểu điệt phải thu thập hắn mới hợp lý! "

Phật Vân trang chủ còn chưa kịp trả lời thì chợt thấy một nhân ảnh từ phía hậu trang chạy tới.

Đó là một lão nhân chừng năm mươi tuổi, mặt mũi sạm đen, y phục xơ xác, máu me đầy người, thân thể chao đảo, hiển nhiên đã thụ thương không nhẹ.

Phật Vân trang chủ cả kinh vội lao tới dìu người kia, thảm giọng hỏi, "Nhậm lão đệ bị sao thế?"

Lão nhân kia đã hoàn toàn kiệt lực, nếu không được Phật Vân trang chủ đỡ lấy chắc đã gục ngã rồi, vừa thở vừa nói, "Tất lão ca. Các huynh đệ đều tiêu cả rồi, nhưng ít ra cũng thu được hòa vốn!"

Phật Vân trang chủ kêu lên một tiếng, vẻ mặt ảm đạm hẳn đi, lệ trảo ra đầy hố mắt.

Tên Nghĩa nhất hiệu chỉ tay sang Phật Vân trang chủ, cất giọng hùng hổ, "Tất lão nhi! Chẳng việc gì phải sụt sịt để mất thời gian! Đằng nào rồi các ngươi cũng đều chết cả!"

Trương Liêm liền nhảy phắt ra quát, "Các hạ đã không thiết sống nữa thì cứ vào đây! Chết dưới đao Tất trang chủ hay dưới chưởng bổn nhân đều như nhau cả!"

Tên Nghĩa nhất hiệu cười hắc hắc mấy tiếng rồi tuốt kiếm lao vào lập tức tấn công.

Trương Liêm biết rằng bọn hung đồ này nếu không đến tàn sát Tảo Diệp trang thì cũng đều là một giuộc với nhau cả, nghe giọng nói phát ra đầy chết chóc, lửa hận bốc lên ngùn ngụt chỉ muốn phanh thây xé xác cả bọn mới hả giận.

Tên Nghĩa nhất hiệu vừa rút kiếm, chàng đã lướt mình sang bên tả phát liền hai chưởng.

Lam bào khách thấy vậy kêu lên, "Nghĩa nhất hiệu hãy cẩn thận! Tiểu tử đó luyện nội gia khí công chưởng đấy! "

Nghĩa nhất hiệu vừa rồi đã cùng hai tên khác liên thủ đấu với Trương Liêm nên cũng biết đối phương lợi hại thế nào.

Mặc dù lúc đó không dùng kiếm mà đấu chỉ chưởng nhưng ba tên đã lâm vào bại thế. Nghĩa thất hiệu bị bức lui để chết dưới đao của Vân trận đao Tất Hoành Sinh.

Bởi thế Nghĩa nhất hiệu không dám khinh suất, chẳng cần lam bào khách cảnh cáo cũng đã quá cẩn thận rồi.

Thấy đối phương vừa lướt tới, hắn vội lùi lại múa kiếm thành một màn dày đặc phía trước phòng thủ.

Phật Vân trang chủ thấy Trương Liêm đã chiếm được thượng phong liền yên tâm lấy ra một viên dược hoàn bỏ vào miệng của Nhậm lão nói, "Lão đệ hãy nghỉ đi một lúc để ta tương trợ Trương hiền điệt một tay, có thể giết được tên nào là bớt hại cho võ lâm tên đó."

Nhậm lão nuốt xong viên thuốc, thở dài hỏi, "Chúng ta còn hy vọng nào không?"

Phật Vân trang chủ dìu lão ta ngồi xuống dựa vào gốc cây chu hoa thụ rồi mới trả lời, "Cái đó thì chưa thể nói trước, nhưng với bản lĩnh của Trương hiền điệt, với thanh Vân trận đao này, muốn thu thập được chúng ta bọn ác ma đó phải trả giá không ít đâu! "

Ngay lúc đó chợt thấy có thêm ba tên hắc y nhân bịt mặt từ trang môn chạy vào hiện trường.

Lam bào khách chẳng thèm nhìn, chỉ lạnh lùng hỏi, "Nghĩa tự số mấy?"

Một tên đáp, "Bẩm, Nghĩa tam hiệu, cửu hiệu và thập hiệu!"

Lam bào khách khẽ gật đầu, lại hỏi, "Bên đó tình hình thế nào?"

Nghĩa tam hiệu đáp, "Bọn thuộc hạ không ngờ bọn chúng dám chôn địa lôi dụ chúng ta vào trận địa. Tuy bọn chúng không tên nào sống sốt nhưng các huynh đệ của Nghĩa tự cũng bị tổn thất nặng nề."

Lam bào khách hỏi, "Chết mấy người?"

Nghĩa tam hiệu cúi người bẩm, "Dạ, cả thảy mười sáu người."

Trương Liêm nghe tới đó tức giận quát lên, "Các ngươi dám."

Nhưng mới phát ra mấy tiếng, chàng chợt nghĩ rằng bọn hung đồ này đã tàn sát cả Tảo Diệp trang của mình, lại muốn hủy diệt cả Phật Vân sơn trang nữa, có việc gì chúng lại không dám?

Nghĩ thế liền im bặt.

Lam bào khách ra lệnh, "Các ngươi đến phối hợp cùng Nghĩa ngũ hiệu sẵn sàng hành động!"

Rồi quay sang Trương Liêm cao giọng nói tiếp, "Tiểu tử ngươi đã muốn tìm chết thù bổn tọa cũng không cần câu nệ nữa, đành thành to án cho ngươi thôi! "

Trương Liêm vừa phát một chưởng bức lùi Nghĩa nhất hiệu đang định xông vào kết liễu hắn nhưng nhìn lại thấy Phật Vân trang chủ đã phát dao định xông vào trận, sợ rằng Nhậm lão không ai bảo vệ rất dễ gặp nguy hiểm nên không tiến nữa, đưa mắt nhìn lam bào khách và bốn tên hắc y nhân khác canh chừng.

Mắt thấy Trương Liêm có cơ hội sát thủ nhưng không tận dụng, Phật Vân trang chủ biết nguyên nhân vì sao, lòng rất xúc động.

Nhậm lão đang ngồi vận khí dưỡng thần thấy vậy cũng hiểu ra sự tình nhổm lên cười khổ nói, "Tất lão ca, chúng ta không còn trông mong gì nữa, phải liều thôi! Thịt thêm mấy tên ác tặc nữa rồi theo chân mấy vị huynh đệ!"

Phật Vân trang chủ giữ chặt lấy cánh tay đối phương, dịu giọng, "Lão đệ hãy cứ nghỉ ngơi đi!"

Nhậm lão lắc đầu.

Mái đầu hoa râm của ông ta dưới ánh nắng tà chiếu xuống tạo thành một thứ sắc màu tương phản nửa tối nửa sáng cùng với thân hình đẫm máu và dáng vẻ phờ phạc trông thật thê lương.

Lão cười ảm đạm nói, "Lão ca tung hoành trên giang hồ đã mấy chục năm chẳng lẽ chịu bỏ mình vì một lão Nhậm Tiến Phương nửa mạng này?"

Phật Vân trang chủ mắt long lên muốn lao ngay vào quyết một trận sống mái với kẻ thù nhưng nhìn lại thấy dáng Nhậm Tiến Phương thê thảm như vậy, lắc đầu thở dài nói, "Mối ân tình của các vị huynh đệ, tiểu huynh suốt đời cũng không báo đáp nổi. Lão đệ hãy tạm nín nhịn một chút, chân khí hồi phục được thêm chút nào là có lợi chút đó nếu phải liều mạng."

Lam bào khách chợt cất tiếng độc địa nói, "ý của Tất lão nhi rất hay! Nhưng cần hỏi xem bổn tọa có để cho các ngươi hồi phục chân khí không đã chứ?"

Phật Vân trang chủ chẳng phải vì sợ chết.

ông cố cầm cự với hy vọng thoát khỏi nạn họa chẳng qua chỉ với mục đích tìm cách vạch trần âm mưu và bí mật của Bạch hạc lệnh chủ để truyền ra giang hồ bắt bọn hung đồ này phải trả giá.

Trước đây chỉ có hai người, ông ta cho rằng nếu mình bị giết, Trương Liêm vốn ít kinh nghiệm khó thoát khỏi sự truy bức của Bạch hạc lệnh chủ, lại càng không thể bóc trần âm mưu của chúng.

Nay có thêm Nhậm Tiến Phương, Trương Liêm có thể nhờ vào sự từng trải của lão ta để thoát hiểm, bởi thế Phật Vân trang chủ lập tức quyết định liều thân để tạo điều kiện cho hai người chạy thoát.

Đã có chủ định, ông cố ghìm nỗi phẫn hận, cười hắc hắc nói, "Các hạ đừng tưởng rằng Tất mỗ sợ ngươi! Hãy xem hai tên thủ hạ phơi thây trước mắt ngươi đủ biết Vân trận đao lợi hại thế nào, nay muốn lấy thêm tính mạng của mấy tên tà ma nữa cũng không khó! "

Nghĩa nhất hiệu không bị Trương Liêm truy bức nữa đã hoàn hồn lại, bấy giờ lên giọng khoác lác, "Tất lão nhi chớ nhận bừa! Nghĩa nhị hiệu chẳng biết do kẻ nào ám toán mới trúng phải đao ngươi, còn Nghĩa thất hiệu đã chết do chỉ lực của tiểu tử họ Trương, ngươi chỉ chém vào một cái xác không hồn thôi!"

Lam bào khách chợt ho khan một tiếng, nhíu mày bỏi, "Chẳng lẽ còn kẻ nào lén lút xuất thủ ám toán Nghĩa nhị hiệu nữa?"

Rồi quay sang một tên hắc y nhân ra lệnh, "Nghĩa cửu hiệu hãy đến kiểm tra thi thể Nghĩa nhị hiệu xem sao!"

Tên hắc y nhân dạ một tiếng rồi đến bên thi thể của tên đồng bọn sử dụng chiếc Thập tam tiết ngô công tiên đã bị Phật Vân trang chủ chém làm hai đoạn lật qua lật lại xem xét.

Nhưng hắn còn chưa kịp xác định được tên nhị hiệu có bị ám toán hay không thì Trương Liêm đã hét to một tiếng lao tới đánh ra một chưởng.

Tên này bị bất ngờ trúng phải chưởng lực bật lui bốn năm thước, máu mồm máu mũi ọc ra, thân thể giãy giãy mấy cái rồi nằm bất động.

Nghĩa nhất hiệu không ngờ Trương Liêm xuất thủ thần tốc như vậy vội vàng phát kiếm chém tạt vào vai phải chàng.

Trương Liêm thấy thương thế Nhậm Tiến Phương không nhẹ, biết tình thế về phía Phật Vân trang chủ đã gặp khó khăn.

Khó trông mong vào kỳ tích xuất hiện mà chỉ dựa vào lực lượng của mình may ra thoát hiểm.

Với khinh công của mình, việc thoát khỏi địch nhân chẳng phải là vấn đề, nhưng không thể bỏ mặc Nhậm Tiến Phương đang bị trọng thương như thế được, bởi thế Trương Liêm quyết định phải hạ sát được tên nào hay tên đó.

Trương Liêm đã tính liệu từ trước, Nghĩa nhất hiệu vừa vung kiếm chém xuống chàng đã nhảy một bước tránh sang một bên.

Tên này bị mất đà thì Trương Liêm đã sấn đến bên cạnh chộp lấy cổ tay phải đang cầm kiếm của hắn, đồng thời tay trái xuất liền hai chỉ điểm vào sườn đối phương.

Nghĩa nhất hiệu nằm mộng cũng không ngờ tiểu tử kia đã lập thế đà đao nhử mình vào tròng.

Khi hắn nhận ra sai lầm thì đã muộn, chỉ có cảm giác sườn phải tê đi, hữu thủ bị giữ chặt không giữ nổi thanh trường kiếm nữa.

Trương Liêm lập tức đoạt ngay lấy kiếm đối phương.

Bạn đang đọc truyện *Chức Cẩm Đồ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Phụ thân lưu kiếm phổ

Trương Liêm vừa cầm được thanh trường kiếm, trong tay thì chợt nghe có tiếng quát vang và một nhân ảnh màu lam bổ tới.

Theo bản năng chàng vội buông Nghĩa nhất hiệu tránh sang rồi vung tả chưởng nhằm nhân ảnh màu lam đánh ngược lên đồng thời trường kiếm phạt ngang một đường.

Nghĩa nhất hiệu rú lên một tiếng thảm thiết, chân phải của hắn bị chặt đứt tới đầu gối!

Tiếp đó lại vang lên tiếng chưởng kình tiếp nhau như sét, Trương Liêm bị luồng kình lực nghìn cân bức lùi một bước ngồi phịch xuống đất!

Tiếng nổ lôi động làm cho cả cây chu hoa thụ chao đảo, cành gãy lá rơi rào rào chẳng khác gì trong cơn bão.

Lam bào khách đang lơ lửng trên không phát chưởng cũng bị đẩy lên cao tới cả trượng mới đảo mình rơi xuống.

Trong số năm tên hắc y nhân thì Nghĩa cửu hiệu đã chết, Nghĩa nhất hiệu lại bị trọng thương, nhưng ba tên còn lại đồng thanh hét lên một tiếng cùng bổ tới Phật Vân trang chủ.

Trương Liêm vận công đứng lên được đưa mắt nhìn tới, thấy lam bào khách cũng đã đáp mình xuống đất.

Chàng không ngờ mình có thể tiếp được tên thủ hạ đắc lực này của Bạch hạc lệnh chủ một chưởng trong lòng rất cao hứng.

Chỉ cần thấy bọn hắc y nhân răm rắp nghe lệnh hắn như thế nào cũng đủ biết tên này thân phận không nhỏ.

Nhưng khi quay sang thấy ba tên hắc y nhân đang lao vào tấn công Phật Vân trang chủ, chàng Vô cùng kinh hãi không dám cùng lam bào khách quá chiêu nữa vội phóng sang ứng cứu nhằm ngay vào một tên hắc y nhân vung kiếm tấn công.

Tuy chàng chưa từng học qua kiếm pháp nhưng nhờ vào thân pháp tuyệt luân và xuất thủ thần tốc nên kiếm thế cũng rất lợi hại.

Cả ba tên hắc y nhân hoảng sợ lùi về đối phó.

Phật Vân trang chủ thấy Trương hiền điệt thân thủ cao cường như vậy trong long rất thán phục, tự nhiên hứng khởi hẳn lên.

Nhưng kiếm của Trương Liêm chưa hết một chiêu thì chợt thấy một ánh ngân quang từ trên không vút xuống.

"Choang!"

Thanh trường kiếm của Trương Liêm bị một vật gì sáng lóng lánh đập vào, chàng cảm thấy bàn tay phải tê dại tưởng chừng để rơi kiếm, khi định thần đã thấy lam bào khách dừng trước mặt tay cầm một chiếc ngân tiêu đài chừng hai thước.

Phật Vân trang chủ vừa trông thấy chiếc tiêu lập tức trong lòng rúng động, buột miệng hỏi, "Thần tiêu khách! Cả ngươi cũng chịu làm nanh vuốt của Bạch hạc lệnh chủ hay sao?"

Thần tiêu khách không trả lời Phật Vân trang chủ, chỉ khoát tay ra lệnh cho ba tên hắc y nhân, "Nghĩa tam hiệu! Các ngươi cứ việc bình tĩnh thu thập hai lão đầu kia, để ta đối phó với tên tiểu bối này!"

Trương Liêm chuyển trường kiếm sang tay trái, lùi tới bên Phật Vân trang chủ hùng dũng nói, "Ai không sợ chết thì cứ việc xông vào!

Thần tiêu khách phóng ánh mắt sắc như điện nhìn Trương Liêm, đanh giọng nói, "Tiểu tử! Ngươi có biết bổn tọa là ai không mà dám buông lời cuồng ngông như thế?"

Giả sử Trương Liêm biết Thần tiêu khách là nhân vật thế nào thì có thể chàng có phần nào kiêng ky. Nhưng đằng này mọi người mọi chuyện trong võ lâm chàng lại mù tịt chẳng biết chút gì.

Chàng chỉ thấy bọn trùm đầu bịt mặt này nhất định là thứ chẳng tử tế, lại là hung thủ tàn sát cả Tảo Diệp trang của mình lẫn Phật Vân sơn trang, nay tên đầu sỏ này lại ra lệnh thu thập Tất bá bá và xuất thủ diệt mình nữa. Bởi thế Trương Liêm trong lòng căm thù ngùn ngụt, chẳng cần biết thân phận lai lịch cũng bất kể hắn là nhân vật lợi hại thế nào, quyết dốc tận lực diệt cho được để bảo vệ hai lão nhân này và trừ họa cho Phật Vân sơn trang.

Nghe thế chàng chỉ cười thản nhiên nói, "Tất bá bá chẳng phải vừa gọi hắn là Thần tiêu khách đó sao? Theo tiểu khả thấy thì hắn nên đổi danh hiệu thành quỷ tiêu khách mới đúng!"

Thần tiêu khách chỉ hừ một tiếng, biết dùng võ mồm đấu với hạng tiểu bối này chỉ thiệt mà thôi, liền khoát tay ra lệnh cho ba tên bộ thuộc, "Hạ thủ đi!"

Ba tên hắc y nhân đồng thanh dạ ran một tiếng rồi tay vung binh khí hăm hở xông vào Phật Vân trang chủ.

Nhậm Tiến Phương thấy tình thế nguy cấp liền gượng đứng lên nhằm tên đầu tiên phóng ra một chưởng.

Phật Vân trang chủ thấy không thể ngăn cản được lão bằng hữu nữa, múa Vân trận đao thành một bức tường đao ảnh ngũ sắc cản đường tiến của dịch nhân, miệng quát lớn, "Trương hiền điệt! Hãy mau hộ giá Nhậm thúc thúc đưa vào đại sảnh đi!"

Nhậm Tiến Phương kêu lên, "Lão ca coi ta là người thế nào vậy?"

Rồi không chờ bằng hữu phản ứng, lão nhảy một bước đến bên phải Phật Vân trang chủ, vung chưởng nhằm một hắc y nhân tên đang cố xông vào màn kiếm ảnh đánh sang.

Thực tình Nhậm Tiến Phương hành động như thế cũng hợp lý, mặc dù có thêm lão ta, Phật Vân trang chủ phải lo bảo vệ nên hành động gò bó hơn, nhưng nếu Nhậm Tiến Phương ngồi một mình ở gốc cây thì cả Vân trận đao lẫn Trương Liêm đều không yên tâm chiến đấu.

Phật Vân trang chủ vung đao chí mạng vừa đánh vừa lo bảo vệ bằng hữu, chợt thấy ánh ngân quang lóe lên ở phía bên tả mình.

Nguyên là Thần tiêu khách đang động thủ với Trương Liêm chợt phát một hư chiêu rồi nhảy qua định khống chế Nhậm Tiến Phương nhưng bị Trương Liêm nhận ra ý đồ nên nhảy theo, song phương lại tiếp tục giao thủ.

Mấy âm hưởng vang lên tiếp liền nhau, thanh kiếm của Trương Liêm không địch nổi uy lực của chiếc ngân tiêu, cả người lẫn kiếm bị đánh bật lùi.

Thần tiêu khách hừ một tiếng nói, "Chỉ dựa vào chút công lực thiển bạc của ngươi mà dám ngông cuồng động thủ với bổn tọa!"

Phật Vân trang chủ nghe câu đó biết rằng đối phương đã nhận ra Trương hiền điệt không biết kiếm thuật, trong lòng hết sức lo lắng.

Nhưng Trương Liêm là người tuyệt đỉnh thông minh nghe vậy chợt nẩy linh cơ cười nói, "Nhậm thúc thúc, tiểu điệt không biết kiếm thuật vậy trao kiếm cho thúc thúc sử dụng!"

Thần tiêu khách bị bất ngờ mới đứng ngẩn ra thì Trương Liêm đã ném trường kiếm sang cho Nhậm Tiến Phương.

Đương nhiên một nhân vật thịnh danh như Thần tiêu khách mà dùng binh khí đấu với một tên tiểu bối tay không?

Hắn đành hậm hực nói, "Tiểu tử! Bổn tọa cũng sẽ bằng tay không giết ngươi!"

Trương Liêm lãnh đạm đáp, "Các hạ cứ tùy ý muốn thế nào cũng được!"

Dứt lời nhảy tới bưng nguyên một chậu hoa nguyên cả cây lẫn chậu nhằm Thần tiêu khách quét qua.

Tên này chẳng ngờ đối phương lại dùng chậu hoa làm binh khí, tuy với chiếc chậu cồng kềnh như vậy thì chẳng sát thương được ai nhưng trong chậu lẫn cả phân và bùn đất, nếu để bắn vào người thì chẳng ra thể thống gì.

Thần tiêu khách liền hét to một tiếng, vung ngân tiêu đánh vào giữa cành lá rậm rì!

Chỉ nghe choang một tiếng, chiếc chậu vỡ tan làm bùn đất bắn tung tóe.

Trương Liêm đã có ý định sẵn liền buông chậu chụp lấy cây hoa trồng trong đó lao vào đối thủ ném qua.

Cây hoa nhỏ yếu điệu chẳng có bao nhiêu uy lực, nhưng vốn nhiều lá, Trương Liêm lại dùng toàn lực phóng sang nên cũng phát gió rào rào.

Thần tiêu khách phải dùng cả tiêu lẫn chưởng mới làm cây hoa rơi xuống đất Nhưng Trương Liêm đã nhổ một cây hoa khác tiếp tục phóng ào sang!

Thần tiêu khách lại phải vung tiêu đối phó.

Trương Liêm thừa cơ được rảnh tay hướng sang ba tên hắc y nhân đang vây đánh Phật Vân trang chủ và Nhậm Tiến Phương xuất liền hai chưởng.

Lúc này Nhậm Tiến Phương có trường kiếm trong tay đã tự vệ được, thấy Trương Liêm tỏ rõ uy phong như vậy, một mình đấu với cường địch vẫn còn thời gian tương trợ mình thì lòng rất cảm phục, hướng sang Phật Vân trang chủ hỏi, "Lão ca, vị tiểu huynh đệ đó là ai vậy?"

Phật Vân trang chủ được Trương Liêm chi viện làm hai cao thủ phải lùi lại chống đỡ, cảm thấy lạc quan hơn nhiều, nghe hỏi liền đáp, "Đó là Trương hiền điệt Trương Liêm, nhi tử của Thần kiếm thủ."

Nhậm Tiến Phượng gật gù nói, "Chẳng trách hùng đảm như vậy! "

Nhưng lão chợt nhìn thanh trường kiếm trong tay mình, lấy làm kỳ quái hỏi, "Nhi tử của Thần kiếm thủ Trương đại hiệp tại sao không biết dùng kiếm?"

Phật Vân trang chủ đáp, "Tiểu huynh cũng không rõ. Bây giờ chúng ta trợ giúp Trương hiền điệt một tay!"

Nhậm Tiến Phương lập tức tán thành, "Phải! Già cũng phải có khí phách chứ! Đừng để bọn tiểu bối coi thường mới được!

Nói rồi hào khí nổi lên, cả hai cùng hét to một tiếng tay đao tay kiếm xông vào nhằm ba tên hắc y nhân tấn công, khí thế Vô cùng ác liệt!

Ba tên kia không địch nổi, liên tục bị bức lùi.

Phía bên kia Trương Liêm lại bẻ thêm một cành chu hoa thụ lớn ra sức quật vào Thần tiêu khách khiến hắn phải ra sức múa ngân tiêu đánh lia lịa vào cành cây, chỉ một lúc còn cành lá trơ ra như chiếc gậy!

Ngay lúc ấy từ đâu phía hậu trang chợt có tiếng ngâm nga, "Khởi la đội lý truyền thần kiếm, tiêu địch thanh trung đọc cấm thư! "

Tới gần hơn thanh âm trở nên khàn khàn như muốn giả giọng, "Bổn tọa biết thế nào rồi cũng có thịnh hội hôm nay mà!"

Lời vừa dứt, một nhân ảnh đã xuất hiện lướt từ mái sảnh như làn gió nhẹ sà xuống hiện trường.

Người này thân vận y phục màu xám, vai khoác một tấm lụa hồng, tay cầm bảo kiếm lấp lánh hào quang, mặt cũng trùm khăn đen chỉ lộ ra đôi mắt sáng quắc hữu thần.

Bấy giờ cuộc chiến đã dồn sang gần tới tường viện.

Sự xuất hiện của người áo xám làm song phương lập tức dừng tay cùng chú mục nhìn sang, ai cũng lộ vẻ kinh dị.

Nhất là Phất Vãn Trang chủ, chỉ nhìn thân pháp và ánh mắt đủ biết đây là một cao thủ.

Nếu địch nhân có thêm viện binh thì cuộc chiến cũng khó khăn hơn, thảm kịch đã sờ sờ trước mắt.

ông cố trấn định hỏi, "Các hạ là ai?"

Người áo xám trả lời gọn, "Kẻ phục thù! "

Rồi chỉ kiếm sang phía Trương Liêm nói, "Vị tiểu ca này lùi lại đi, hãy nhường ta phục thù trước rồi sau đó lại đánh nhau cũng không muộn! "

Bọn hắc y nhân nghe câu đó đều kinh hãi.

Thế trận vừa rồi chúng rõ ràng là chiếm ưu thế, chỉ cần duy trì thêm khoảnh khắc, hai lão nhân chân lực sẽ suy giảm, nhất là Nhậm Tiến Phương đã bị trọng thương, sự bại vong là điều không tránh khỏi.

Còn Thần tiêu khách đấu với Trương Liêm, tuy tiểu tử này dùng quỷ kế có bức lùi Thần tiêu khách nhưng xét về công lực võ học đều kém hẳn Thần tiêu khách một bậc.

Nay có thêm người áo xám xuất hiện, chỉ câu đầu tiên đã nói rõ ý đồ, tình hình đối với chúng trở nên bất lợi.

Nếu đối phương bản lĩnh tầm thường thì đâu thể ngang nhiên chỉ kiếm thách chiến với vị đặc sứ của Bạch hạc lệnh chủ?

Phật Vân trang chủ tuy rất mừng vì có thêm người chi viện bất ngờ nhưng sợ người mới đến còn chưa biết địch nhân lợi hại thế nào nên hỏi một câu với thâm ý cảnh tỉnh cho đối phương, "Các hạ với Bạch hạc lệnh có thù oán gì hay sao?"

Người kia thản nhiên đáp, "Chẳng cần phải hỏi nhiều!"

Trương Liêm cầm cành cây lúc đó đã trụi hết lá cành còn trơ lại một đoạn ngắn như chiếc côn lùi lại nói, "Tại hạ tạm nhường cho các bạ phục cừu trước cũng được!"

Người áo xám gật đầu rồi chợt nói nhanh, "Các vị quyết đừng để bọn hung đồ này tẩu thoát! "

Thần tiêu khách sấn đến chỉ chiếc ngân tiêu vào mặt người áo xám lạnh giọng nói, "Các hạ trước tiên hãy báo danh hiệu ra xem có đủ tư cách nói những lời đó không?"

Người áo xám cười nhạt đáp, "Hừ! Ngày xưa ngươi là Thần tiêu khách, còn bây giờ là Bạch hạc nô, các hạ đã bao giờ báo danh hiệu chứ? Mau tiếp chiêu!"

Lời vừa dứt, kiếm đã phát chiêu.

Chỉ thấy ánh hào quang rợp mắt, cả trang viện như ngột thở vì kiếm khí, cũng chẳng nhận ra chiêu thức, không ai thấy rõ mũi kiếm nhằm vào đâu.

Bấy giờ trời đã hoàng hôn, trong phạm vi gần một trượng vuông chỉ thấy kiếm ánh loang loáng vạch lên hàng nghìn tia ngang dọc áp xuống đầu Thần tiêu khách.

Trương Liêm ngẩn người nhìn, chưa bao giờ chàng được chứng kiến một cảnh tượng hào hùng như thế.

Phật Vân trang chủ hình như nhận ra điều gì, cả mừng nói, "Lão huynh đệ đã tới rồi!"

Ba tên hắc y nhân giương mắt nhìn mà khí lạnh tâm hàn.

Thần tiêu khách thấy khí thế tấn công như vũ bão của đối phương thì trong lòng Vô cùng kinh hãi.

Hắn vung ngân tiêu phát ra những âm thanh réo rắt gắng gượng chống đỡ được năm sáu kiếm rồi bất ngờ chùng thấp người xuống tuồn khỏi vòng kiếm ảnh, quay người nhằm trang môn chạy biến!

"Định chạy ư?" người áo xám quát to rồi thu kiếm đuổi theo.

Phật Vân trang chủ ngây mặt nhìn theo, miệng lẩm bẩm, "Chính là vị đó, Thần Châu đệ nhất kiếm" ải! Chỉ tiếc rằng ngươi đến muộn một lúc!"

Trương Liêm kinh dị hỏi, "Bá bá nói gì?"

Ngay lúc đó, đột nhiên ba bóng đen cùng lao qua tường viện ra ngoài.

Hiển nhiên là ba tên hắc y nhân thấy thế nguy liền chạy trốn.

Trương Liêm quát to, "Các ngươi dám chạy sao?"

Chàng nhớ ngay đến lời dặn của vị kiếm khách áo xám, phản ứng Vô cùng thần tốc, không đợi phản ứng của Phật Vân trang chủ liền nhún mình nhảy qua tường viện truy theo, tay vung khúc côn bằng cành cây nhằm tên chạy sau cùng bổ xuống!

Tên này bị một côn bổ vào đầu không kịp kêu lên một tiếng óc não bắn tung tóe chết táng mệnh đương trường.

Trương Liêm vẫn không dừng lại lao tới chận đầu hai tên hắc y nhân còn sống sót quát lên, "Dừng lại!"

Tên Nghĩa tam hiệu chạy đầu tiên thấy chỉ có một mình Trương Liêm đuổi theo liền gào lên, "Đánh! "

Dứt lời vung tay, từ ống tay áo một chum sáng màu vàng bay thẳng tới ngực Trương Liêm.

Biết đó là ám khí, chàng vội lướt người sang tránh đồng thời vung tay trái đánh ra một chưởng.

Lúc ấy Phật Vân trang chủ cũng vừa đến kịp sánh vai cùng Trương Liêm chặn đường rút của hai kẻ hung đồ.

Trương Liêm Vô cùng cao hứng, lại xuất chỉ nhằm tên Nghĩa tam hiệu điểm tới.

Tên này thấy thế khó địch lại không dám ham đánh vội quay mình chạy lui. Nhưng hắn chưa kịp tới tường viện đã thấy Nhậm Tiến Phương đứng chắn trước mặt vung trường kiếm sáng lòa chém ra.

Nguyên Nhậm Tiến Phương thấy Trương Liêm và Phật Vân trang chủ đã truy đuổi dịch nhân thì không chịu tụt hậu cũng hăm hở đuổi theo nhưng vì bị thương nên chậm mất một chút.

Vừa thấy tên Nghĩa tam hiệu chạy lui, Nhậm Tiến phương chẳng kể gì thương tích, vung kiếm chém ra.

Bấy giờ trời đã tối, người lại bị thương nên động tác không còn linh hoạt nữa nên Nghĩa tam hiệu nhảy sang bên tránh dược, hắn vung tay phát ra một chum ám khí trúng ngay vào khuỷu tay trái Nhậm Ti ấn Phương.

Lão lập tức thấy tay trái tê rần chỉ kịp kêu lên, "Hỏng rồi!"

Thì lập tức bị tên Nghĩa tam hiệu sấn vào chộp cứng cánh tay phải cầm kiếm, dúi về phía trước.

Nghĩa tam hiệu đắc ý nhìn Trương Liêm và Phật Vân trang chủ đang đuổi lại gần, cất lời đe dọa, "Các người có chịu dừng lại không?"

Trương Liêm vốn có ý định bắt sống đối phương nào ngờ trái lại người của mình bị chúng tóm được, vội dừng lại nói, "Ngươi thả Nhậm thúc thúc ra, ta sẽ để các ngươi đi!"

Nghĩa tam hiệu cười nhạt nói, "Đâu có chuyện dễ thế? Bây giờ chúng ta hãy bàn đến chuyên trao đổi thế nào cho sòng phẳng! "

Trương Liêm phát nộ hỏi, "Người có chịu thả không?"

Nhậm Tiến Phương bị đối phương giữ cứng cổ tay, còn bị Nghĩa tam hiệu chỉ kiếm vào hậu tâm, thiểu não nói, "Tiểu huynh đệ chẳng cần bận tâm đến lão hủ."

Tên Nghĩa tam hiệu, quát lên, "Ngươi muốn chết cũng không dễ dàng đâu! Cần phải nếm mùi vị của hóa huyết kim châm xem thế nào đã! "

Dứt lời xô Nhậm Tiến phương ngã giúi xuống rồi nhanh như chớp nhảy qua tường viện.

Nghe mấy tiếng hóa huyết kim châm, tuy không biết đó là thứ gì nhưng Trương Liêm đoán rằng phải là thứ ám khí lợi hại vội chạy tới đỡ lấy Nhậm Tiến Phương.

Bấy giờ Phật Vân trang chủ cũng đã thanh toán xong tên Nghĩa thập hiệu chạy đến, lo lắng hỏi, "Chẳng lẽ Nhậm lão đệ trúng phải hóa huyết kim châm thật?"

Nhậm Tiến Phương không nói câu nào nghiến chặt răng rồi bỗng vung kiếm phạt mạnh.

Chỉ thấy huyết quang lóe lên, cánh tay trái Nhậm Tiến Phương bị lão tự chém đứt lìa, máu tuôn xối xả.

Trương Liêm không liệu trước biến cố quá bất ngờ đó, kinh hãi kêu lên, "Nhậm thúc thúc!"

Chợt nghe Phật Vân trang chủ cất một tràng cười bi tráng nói, "Tính mạng còn chẳng tiếc, tiếc gì một cánh tay! "

Lời nói và hành động của vị Phật Vân trang chủ quả là xứng đáng một trang anh kiệt!

Vừa dứt câu, vị trang chủ đã đưa Vân trận đao kề vào cổ họng mình!

Trương Liêm hốt hoảng buông ngay vị Nhậm Tiến Phương lao tới vung chưởng đánh dạt thanh bảo đao trên tay phạt Vân Trang chủ, kêu lên, "Tất bá bá sao lại làm thế?"

Bị Trương Liêm đánh giạt thanh đao, phát Vân trang chủ không hành động được theo ý mình, cất giọng bi thương nói, "Sao hiền điệt không để ta tự tận? Bá bá đâu còn mặt mũi nào sống khi Vân Dương thập huynh đệ đều tuẫn tiết?"

Máu trên cánh tay vẫn tiếp tục tuôn ra, Nhậm Tiến Phương cố nhịn đau tiếp lời, "Không sai! Lão ca nên chết, huynh đệ càng nên chết! Chúng ta cùng nhau về gặp chín vị huynh đệ của Vân Dương thập kiệt càng hay!"

Lời Nhậm Tiến Phương chẳng khác gì lửa đổ thêm dầu, cứ xem tình cảnh thì hai lão nhân này quyết tìm cách tự tận.

Trương Liêm trong lòng rối bời không biết làm cách nào phân giải liền kêu lên, "Hai vị làm sao đều muốn chết cả vậy? Không nghĩ đến chuyện phục thù nữa hay sao?"

Phật Vân trang chủ tỉnh trí lại hướng sang Nhậm Tiến Phương nói, "Nhậm lão đệ không được chết!"

Từ vết thương ngay dưới vai trái Nhậm Tiến Phương máu vẫn phun ra nhưng lão dường như không để ý, mắt vẫn thản nhiên nhìn Phật Vân trang chủ chậm rãi nói, "Nhậm mỗ là kẻ phế nhân trong Vân Dương thập kiệt duy nhất còn sống sót, thế mà ta không thể chết, trái lại Tất lão ca là người ngoài thập kiệt lại có quyền chết để chôn chung huyệt là cớ làm sao?"

Phật Vân trang chủ lòng rất đau xót, nghe nói thế liền hiểu ra trách nhiệm của mình, thở dài nói, "Thôi được! Để tiểu huynh xem xét thương thế của lão đệ ngươi trước đã, mọi chuyện khác nói sau."

Nhậm Tiến Phương hào sảng đáp, "Chút thương thế này có gì đáng lưu tâm? Huynh đệ vẫn còn chịu được mà! Hơn nữa tấm thân tàn phế này có sống cũng chẳng được tích sự gì, chỉ thẹn với vị Trương tiểu ca này và đại hiệp vừa mới hiện thân truy đuổi tên ác ma Thần tiêu khách. Thế mà Tất lão ca lại nguội lòng nhụt chí, muốn chấm dứt sinh mệnh để trốn tránh việc phục thù!"

Phật Vân trang chủ liền vái dài nói, "Không dám! Không dám!" rồi nét mặt lộ vẻ hổ thẹn nói thêm, "Huynh đệ mới rồi đã quá hồ đồ, nghĩ đến việc nam phụ lão ấu của Phật Vân sơn trang chịu ơn sâu của Vân Dương thập kiệt đã khinh thân cứu giúp đến nỗi bỏ mình, đại ân đại đức đó dù thân này phải xẻ thành trăm mảnh cũng không báo đáp được một phần nhỏ."

Bấy giờ Trương Liêm đã phần nào yên tâm dìu Nhậm Tiến Phương ngồi tựa lưng vào tường viện nói, "Tất bá bá đừng thương tâm nữa. Dù sao thì chuyện cũng đã qua, chúng ta nên nghĩ cách phục thù, nhưng trước nhất bá bá hãy xem thương thế của thúc thúc để cứu trị rồi tìm chỗ an toàn để Nhậm thúc thúc dưỡng thương."

Phật Vân trang chủ đến gần xem kỹ vết thương chỗ cánh tay Nhậm Tiến thương bị đứt lìa gần tới vai, xuất thủ điểm vào mấy chỗ huyệt đạo cầm máu rồi lấy ra một lọ thuốc đắp vào, xé vạt áo băng lại.

Thấy sắc mặt Nhậm Tiến Phương xanh tái vì máu ra quá nhiều. Phật Vân trang chủ thương cảm than rằng, "Nếu không được Trương hiền điệt cảnh tỉnh, huynh đệ chẳng nói làm gì, ngay cả Nhậm lão đệ cũng chết lây!"

Chỉ trong vòng một canh giờ, Trương Liêm tận mắt thấy Phật Vân sơn trang hùng vĩ như thế mà bỗng chốc bị tàn phá, nay lại thêm vị cao thủ duy nhất trong Vân Dượng thập kiệt sống sót nhưng cũng mất hẳn một cánh tay, Phật Vân trang chủ bi thương muộn tự tận, tự nhiên lòng chàng thương cảm không biết ngần nào.

Chờ Phật Vân trang chủ băng vết thương cho Nhậm Tiến Phương xong, chàng nhẹ giọng nói, "Đêm sương xuống lạnh, chúng ta nên đem Nhậm thúc thúc vào đại sảnh nghỉ ngơi."

Phật Vân trang chủ sực tỉnh, gật đầu đáp, "Nếu hiền điệt không nhắc thì ta quên mất. Hơn nữa địch nhân còn có thể quay lại chẳng thể không đề phòng."

Trương Liêm nghĩ thầm, "Đó cũng là điều đáng suy nghĩ. Thần tiêu khách nói trắng chúng tính sai một nước cờ, hơn nữa hiện tại còn có tên trốn thoát. Bọn lâu la của Bạch hạc lệnh chủ đã nói rõ ý đồ tàn sát Phật Vân sơn trang này, khi biết Phật Vân trang chủ lọt lưới tất chúng không chịu cam tâm nhất định còn tập trung lực lượng quay trở lại."

Chợt nhớ đêm trước mình được vị hoàng y thiếu nữ Trang Au Hùng giấu lên chạc cây rất khó bị phát hiện liền nói, "Trong trang có lẽ khó tìm được nơi nào ẩn nấp kín đáo mà thoát khỏi sự sục sạo của địch nhân, chi bằng tìm mấy tấm phản buộc lên chạc cây rậm làm chỗ nghỉ, tiểu khả thấy như vậy an toàn hơn."

Phật Vân trang chủ tán thành ngay, "Đó là chủ ý rất hay, chúng ta cứ thế mà tiến hành! Trong trang giường phản và khung cửa chẳng thiếu gì, hiền điệt xem cái nào dùng được thì cứ lấy. Ngoài ra sau đại sảnh có một thư phòng vẫn thường dùng làm. nơi nghỉ cho khách nhân. Trong đó có mấy tấm nệm hãy mang đến cho Nhậm thúc thúc nằm.

Nhưng Trường Liêm vẫn còn chưa yên tâm vì sợ Phật Vân trang chủ chưa thôi ý định tự vẫn, ngập ngừng nói, "Chỉ sợ bá bá... "

Mới nói nửa chừng, Trương Liêm sợ tỏ ra bất kính với hàng trưởng bối nên bỗng im bặt.

Phật Vân trang chủ chừng như đoán ra ý tưởng của chàng, cười nói, "Hiền điệt cứ yên tâm đi! Nếu sau này bá bá không giết đủ một trăm tên hung đồ đó để trả thù cho Vân Dương thập kiệt thì có chết cũng không nhắm được mắt đâu!

Trương Liêm kinh dị hỏi, "Bá bá nói sẽ giết một trăm tên ư? Thuộc hạ của Bạch hạc lệnh chủ đâu có nhiều đến thế?"

Phật Vân trang chủ trầm ngâm nói, "Cứ xem bọn tặc nhân đó lấy số hiệu thay tên cũng đủ biết đông người đến thế nào, và âm mưu cũng chẳng tầm thường, chỉ sợ không phải vài trăm mà cả mấy nghìn tên cũng chưa biết chừng!"

Trương Liêm nghĩ ngợi một lúc rồi nói, "Tiểu điệt đi lấy các thứ đã!"

Nói rồi hối hả chạy vài trang, sau khi chọn vài tấm phản, chàng theo lời dặn của Phật Vân trang chủ đến thư phòng phía sau sảnh để lấy nệm, vì Nhậm Tiến Phương đang bị trọng thương rất cần đến nệm để nghỉ ngơi.

Mới vào thư phòng, Trương Liêm thấy phông màn đều bị cuốn lại thành một đống.

Thư phòng trang trí khá cầu kỳ, trên tường ngoài những bức tranh phong cảnh còn có mấy bức chân dung.

Trong lòng thầm khen vị Phật Vân trang chủ trang nhã, chợt ánh mắt chàng bắt gặp bên dưới một bức tranh Lão hổ hạ sơn có mấy hàng chữ nét mực còn mới liền đến gần chăm chú đọc.

"Thử địa tòng kim bất khó cư.

Thành hồ xã thử mãn khâu hư.

Khởi la dội lý truyền thần kiếm, Tiêu tịch thanh trung độc cấm thư.

Tà nguyệt phong cao nhân ảnh thiểu.

Khinh chu giang hoạt thủy lưu tù.

Tương phùng mạc vấn chân danh tính.

Ngũ thập niên laiChúc Cẩm Đồ! "

"Quái lạ! Thật là quái lạ!"

vì thấy nét bút như còn mới, hơn nữa là người từ nhỏ vốn mê thi phú Trương Liêm đọc lại một lần nữa.

Nguyên đó là một bài thơ!

Phải nhận rằng bài thơ rất hay, cũng có sơn thủy phong nguyệt nhưng chỉ cần đọc qua cũng thấy trong thơ có hàm ý, lại rất phù hợp vời hoàn cảnh hiện tại, nhất là mấy chữ quê cũ hóa hư Vô, gấm thêu truyền thần kiếm, và đặc biệt là câu cuối, xin chỉ lưu tâm Chức cẩm đồ.

Trong lòng đầy băn khoăn, Trương Liêm chợt thấy trên bàn có một nghiên mực mới mài và quản bút còn chưa ráo mực, rõ ràng bài thơ mới được đề cách đây không lâu.

Nghĩ ngợi một hồi, Trương Liêm chẳng nghĩ ra điều gì chỉ nhớ được bài thơ rồi thấy rằng bây giờ không phải lúc giải câu đố bí hiểm đó liền cuộn lấy hai tấm nệm và hai chiếc gối định mang đi.

Nhưng vừa lật một chiếc gối lên, Trương Liêm chợt thấy bên dưới có một pho sách nhỏ ngoài bìa viết ba chữ Phục cừu nhân.

Chàng ngây mặt nhìn cuốn sách, lẩm bẩm, "Phục cừu nhân, vị kiếm sĩ áo xám vừa hiện thân đuổi Thần tiêu khách chẳng phải cũng tự xưng là kẻ phục thù? Như vậy rất có thể cả cuốn sách này và bài thơ trên tường đều do vị đó lưu lại, nhưng có ẩn ý gì không?"

Trương Liêm đứng ngẩn ra một lúc, mắt hết nhìn pho sách lại nhìn lên bài thơ đề trên tường.

Nét bút còn mới, ở Phật Vân sơn trang hiện tại ngoài vị trang chủ và Nhậm Tiến Phương ra chẳng còn ai khác.

Hơn nưa trên bìa sách ghi rõ ba chữ Phục cừu nhân, và vị kiếm sĩ áo xám vừa đuổi Thần tiêu khách cũng xưng mình là Kẻ phục cừu.

Trương Liêm chợt nhớ lại hình như Phật Vân trang chủ đã nhìn ra vị kiếm sĩ áo xám đó chính là Thần Châu đệ nhất kiếm Trương Hành Vũ, phụ thân chàng.

Trương Liêm liền bỏ nệm và gối xuống mở pho sách ra xem, thấy trong sách vẽ mười hai người tay cầm trường kiếm theo các tư thế khác nhau, ở trang cuối cùng vẫn là bài thơ mà chàng vừa đọc được trên bức tranh lão hổ trên tường, ngoài ra còn viết tới ba mươi sáu chữ Mật.

Hiển nhiên là một pho kiếm phổ.

Xem lướt qua xong, Trương Liêm gấp sách lại nghĩ thầm, "Phục Cừu Nhân đã tới thư phòng này, nhưng có đúng là phụ thân không? Nếu đúng thì tại sao không lộ diện gặp mình? Vì sao phải bịt kín mặt, giọng nói cũng không giống?

Và chủ yếu là phụ thân lưu lại kiếm phổ với mục đích gì?

Trong lòng đầy hoài nghi, nhưng Trương Liêm không thể tìm ra lời giải đành cất kỹ pho kiếm phổ vào người, còn với tay lấy luôn cả bức tranh Lão hổ hạ sơn có để bài thơ nhét vào tay áo.

Trên bàn có một bình rượn, Trương Liêm cuốn tuôn vào trong đống nệm gối khệ nệ ôm đi.

Ra đến đại sảnh, chàng lấy thêm hai tấm phản rồi mới ra ngoài tường viện.

Phất Vấn Trang chủ và Nhậm Tiến Phương vẫn ngồi Ở chân tường, Trương Liêm tìm một cây tùng lớn cách trang môn không xa mang các thứ vừa lấy về làm thành một cái giá tương đối bằng phẳng và chắc chắn trên chạc cây cách mặt đất chừng hơn một trượng trong đám lá rất kín đáo.

Chàng vừa làm xong thì Phật Vân trang chủ cũng vừa dìu Nhậm Tiến Phương đến.

Sắp xếp cho Nhậm Tiến Phương nghỉ ngơi xong, Trương Liêm liền hỏi Phật Vân trang chủ, "Có phải bá bá nói rằng vị kiếm sĩ bận áo xám khoác tấm vải đỏ đuổi theo Thần tiêu khách là gia phụ không?"

Phật Vân trang chủ đáp, "Nếu không phải lệnh tôn thì còn ai có kiếm pháp tuyệt luân như thế?"

Trương Liêm hồ nghi nói, "Nhưng tiểu điệt nghe thanh âm không giống."

Phật Vân trang chủ lắc đầu, "Hiền điệt còn chưa biết, trong võ lâm chẳng những người ta giỏi việc cải trang đổi dạng mà còn có thể dùng dược vật để thay đổi âm thanh."

"Nhưng bút tích cũng không giống mà."

"Hiền điệt nói gì?" Phật Vân trang chủ ngạc nhiên hỏi, "Ngươi thấy ông ấy lưu lại bút tích ở đâu?"

Trương Liêm lấy từ tay áo ra bức họa Lão hổ hạ sơn chỉ vào tám câu thơ mới đề rồi kể lại chuyện mình phát hiện thấy những gì trong thư phòng, cả chuyện pho kiếm phổ cũng không hề giấu giếm.

Phật Vân trang chủ kinh dị nói, "Pho kiếm phổ thì bá bá không cần xem, và có đọc cũng không hiểu. Nhưng theo lời hiền điệt thì lệnh tôn đã tới đây từ trước, nhưng không biết vì sao lại ẩn thân không gặp ta? Vì sao ông ấy chờ đến bước cuối cùng khi người của Phật Vân sơn trang và Vân Dương thập kiệt gần như bị tuyệt diệt mới xuất thủ?"

Trương Liêm còn chưa dám khẳng định người áo xám đó là phụ thân mình, nhưng nghe Phật Vân trang chủ có ý trách móc như vậy, chàng cũng cố thanh minh một câu, "Tiểu điệt cho rằng người đó đến sau khi Vân Dương thập kiệt đã thương vong, hoặc không biết rõ địch nhân lại có thế lực hùng hậu như vậy."

Phật Vân trang chủ trầm ngâm một lúc rồi thở dài nói, "Hiền điệt nói vậy cũng có lý. Tặc nhân Thần tiêu khách nói rằng chúng đã đi sai nước cờ, chắc còn có hung đồ ẩn phục mà không ra lệnh tham gia tấn công, biết đâu lệnh tôn lo đối phó với bọn này. Cho dù thế nào đi nữa, nếu không được lệnh tôn hai lần đến tệ trang giải cứu thì chỉ e bây giờ chẳng còn ai sống sót!"

Trương Liêm lại hỏi, "Thần tiêu khách và bá bá có cừu hận gì hay sao?"

Phật Vân trang chủ ngẩn ra một lát rồi mới lắc đầu đáp, "Thần tiêu khách thịnh danh rất sớm, với chiếc ngân tiêu từ hai mươi năm trước đã tung hoành suốt một dải Hoàng Hà. Tuy vậy bá bá chỉ mới nghe danh chứ chưa từng thấy y giao thủ, Trương Liêm càng ngạc nhiên, hỏi tiếp, "Vậy Lý Chi Bổn có

oán thù gì?"

Phật Vân trang chủ thở dài đáp, "Chẳng những Vô thù Vô oán mà bá bá với sư phụ hắn là Gia Cát Thiên Hành từng giao bảo với nhau, không ít lần hàn huyên khá tâm đắc."

Trương Liêm nhíu mày vẻ mặt đầy kinh dị nói, "Nếu Lý Chi Bổn là truyền nhân của vị Gia Cát Thiên Hành thì làm sao hắn lại tỏ ra thù hận với bá bá như thế?"

Phật Vân trang chủ lắc đầu, "Bá bá cũng không hiểu ra sao nữa. Cũng có thể vì Gia Cát Thiên Hành đã thành người thiên cổ từ lâu, có thể sư môn cũng thay đổi."

Trương Liêm trầm ngâm một lúc mới nói, "Như vậy những người đến tàn sát Phật Vân sơn trang chẳng có cừu hận gì với bá bá, hơn nữa trong số bọn hung đồ này có hai nhân vật hữu danh, binh khí lại khác thường rất dễ nhận ra. Hay Bạch hạc lệnh chủ cho người đóng giả để vu oan giá họa?"

"Không có khả năng! Hai thứ ngân tiêu và Thập tam tiết ngô công đều là bảo vật không thể giả mạo, cho dù Bạch hạc lệnh chủ có sát nhân cướp vật cũng không thể tìm được ai có bản lĩnh sử dụng các binh khí này linh diệu như chủ nhân của nó được."

Bạn đang đọc truyện *Chức Cẩm Đồ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Huynh muội tương phùng

Trương Liêm lặng đi hồi lâu rồi chợt hỏi, "Bá bá có đoán ra do nguyên nhân gì mà Bạch hạc lệnh chủ gây tai họa cho Phật Vân sơn trang không?"

Phật Vân trang chủ lắc đầu, "Bá bá không biết."

"Có thể nguyên nhân là thanh Vân trận đao không?"

Phất tân Trang chủ chợt mở to mắt nói, "Phải rồi! Hiền điệt quả là thông minh tuyệt đỉnh! Đúng là tai họa xuất phát từ thanh bảo đao này. Mấy năm gần đây bá bá có nghe nói rằng nếu có thể thu thập được năm loại binh khí gồm Vân trận đao, Chiếu đảm kiếm, Ma cô trảo, Lượng tài xích và Địa ba sản thì mới công phá được tòa Nha tượng tháp để đoạt bảo vật. Có lẽ Bạch hạc lệnh chủ cũng biết tin tức này nên mới rắp tâm cướp đoạt, làm hai nhà chúng ta lần lượt gặp phải kiếp nạn."

Trương Liêm hỏi, "Gia phụ dùng binh khí gì?"

Phật Vân trang chủ đáp, "Chiếu đảm kiếm."

ông ta chợt ngẩn ra, nói tiếp, "Lạ thật! Vừa rồi lệnh tôn không phải dùng Chiếu đảm kiếm để đấu với Thần tiêu khách."

Trương Liêm lại hỏi, "Chiếu đảm kiếm hình dáng thế nào, có gì đặc biệt không?"

"Mềm như bông, mỏng như giấy, có thể cuốn cũng có thể gấp, Vô cùng sắc bén đến nỗi chỉ cần thổi một sợi tóc qua lướt là đứt ngay."

Trương Liêm nghĩ rằng một thứ binh khí kỳ diệu như thế dù phụ thân cất giữ mình cũng không sao biết được vì rất dễ cất giấu.

Nhưng kiếm sĩ áo xám vừa rồi nếu đúng là phụ thân thì sao không dùng bảo kiếm mà lại sử dụng một thanh kiếm tầm thường?

Chẳng lẽ có điều bí ẩn gì?

Trương Liêm chợt nghĩ ra đã là bảo vật đang bị bọn ác nhân dòm ngó rắp tâm tranh đoạt thì càng giấu kín càng tốt.

Phật Vân trang chủ nhìn chàng, cười nói, "Thực ra với kiếm thuật thượng thặng như lệnh tôn, khi đối địch chỉ cần dùng một thanh tre mỏng đã có thể khống chế đối phương chẳng kém gì đao kiếm rồi. Nhưng nay đã lưu lại kiếm phổ cho hiền điệt mà không để Chiếu đảm kiếm lại, đó là điều bá bá còn chưa hiểu."

Câu đó làm Trương Liêm lóe lên một ý nghĩ.

Chàng vội nói, "Phải rồi! Nhất định lão nhân gia muốn tiểu điệt trước tiên phải học thành kiếm thuật rồi sau đó mới trao cho bảo kiếm. Bởi vì Chiếu đảm kiếm là bảo vật đang được người trong giang hồ để ý như thế, nếu còn chưa giỏi kiếm thuật mà mang nó thì rất dễ gặp phải tai họa."

Phật Vân trang chủ trầm ngâm nói, "Vậy thì thanh Chiếu đảm kiếm giấu đi đâu?"

ông ta bỗng chăm chú đọc lại bài thơ rồi chợt thốt lên, "Hiền điệt xem này! Trong bài thơ có đến bốn địa danh! "

Trương Liêm liền nhẩm lại rồi ngạc nhiên hỏi, "Bá bá thấy trong đó ghi những địa danh nào?"

Phật Vân trang chủ giảng giải, "Đây này Thử Mãn Khâu, Khinh Chu Giang và Mạc Vấn Luật, như vậy chẳng phải bốn địa danh là gì?"

Những địa danh này quả là Trương Liêm có biết, nhưng trong thơ viết là mạc vấn chân nay bị Phật Vân trang chủ đổi thành Mạc Vấn Luật thì hơi sửng sốt.

Nhưng ngẫm lại hai âm chân và luật phát âm khá giống nhau, như thế cũng chấp nhận được.

Chàng chợt hỏi, "Bá bá cho rằng gia phụ giấu Chiếu đảm kiếm ở một trong những địa phương đó hay sao?"

Phật Vân trang chủ gật đầu, "Rất có thể như vậy!"

"Nhưng chỉ một thanh kiếm sao có thể đem giấu nhiều nơi đến thế?"

Thực ra Phật Vân trang chủ cũng không dám chắc, nên trả lời với vẻ ngập ngừng, "Có thể lệnh tôn còn có thâm ý khác, Trương Liêm lại hỏi, "Bá bá quen biết gia phụ đã nhiều năm, có biết Chiếu đảm kiếm pháp có cả thảy mấy chiêu không?

Phật Vân trang chủ trả lời ngay, "Tất cả gồm ba mươi sáu chiêu, có lẽ lệnh tôn đưa mười hai chiêu tinh diệu nhất truyền cho hiền điệt đó!"

Trương Liêm nhớ trong pho sách còn có viết ba mươi sáu chữ mật, chẳng biết có liên quan gì đến ba mươi sáu chiêu kiếm pháp không, nhưng chỉ trầm ngâm mà không nói gì.

Bấy giờ trăng hạ huyền đã bắt đầu nhô lên.

Phật Vân trang chủ nói, "Đêm trăng thế này có thể nhìn rõ cảnh vật, chúng ta nên xem lại mặt mũi mấy tử thi xem còn ai quen không, nhất là xác định lại Thập tam tiết ngô công Lý Chi Bổn."

Chợt Trương Liêm ngăn lại, thấp giọng nói, "Khoan đã!"

Chàng bỗng chú mục nhìn về hướng đông bắc chỉ thấy tháp thoáng dưới ánh trăng có mấy nhân ảnh lom khom trên sườn núi, khẽ nói, "Có mấy người tới đây chẳng biết bạn hay thù, nhưng cứ thận trọng là hơn. Nhậm thúc thúc đang dưỡng thương không thể để bị phát hiện, tiểu điệt sẽ nhử chúng đi hướng khác."

Phật Vân trang chủ gật đầu, "Hiền điệt tính như vậy là rất chu đáo, nếu không bá bá chẳng nghĩ xa đến thế đâu. Hãy đi đi, nhưng phải bết sức thận trọng."

Trương Liêm được tán dương, ngượng nghịu đáp, "Bá bá quá khen! Xin hãy ở đây chiếu cố và đừng để Nhậm thúc thúc lên tiếng, tiểu điệt đi đây!"

"Hiền điệt yên tâm đi, nếu cần ta sẽ điểm huyệt đạo."

Trương Liêm nhẹ nhàng tụt xuống đất rồi nhảy qua tường viện đi vào Phật Vân sơn trang.

Trước tiên chàng đến bên thi theo Lý Chi Bổn nhặt lấy chiếc Thập tam tiết ngô công tiên giắt vào thắt lưng rồi chờ cho bọn người kia đến gần mới nhảy lên đứng trên mái sảnh đường chờ đợi.

Năm tên hắc y nhân mặt bịt khăn đen kín mít tay cầm binh khí sáng loáng hùng hổ ùa vào trang môn.

Một tên cất giọng cười to nói, "Thật không ngoài dự đoán của Tam tọa chủ, vẫn còn kẻ không biết sống chết liều mạng ẩn náu ở đây! "

Đó là giọng của một lão nhân, nghe sang sảng vang cả tai, hẳn là một cao thủ nội gia thượng thặng.

Trương Liêm chuyển theo mái nhà về phía hậu trang nhưng thấy phía đó cũng có mấy nhân ảnh đang tiến vào.

Chàng lo lắng đưa mắt nhìn quanh, bấy giờ mới phát hiện ra chẳng những hai phía tiền hậu trang mà cả bốn hướng đều có địch.

Nhẩm đếm qua, Trương Liêm nhận thấy lần này địch nhân còn đông hơn cả lần trước.

Chàng chợt nhớ tới hai câu thơ đề dưới bức họa của Phục cừu nhân, "Thử địa tòng kim bất khả cư, thành hồ xả thủ mãn khâu hư."

Vị đó đã cảnh báo về mối nguy cơ như vậy tại sao còn ở lại đây chờ chết?

Chàng có phần hối hận, không phải lo cho mình mà chỉ hối đã không đưa Nhậm thúc thúc đến nơi an toàn hơn.

Nhưng dù sao thì cũng đã muộn, chỉ nghĩ cách thay đổi tình hình cho bớt nguy hiểm đi mà thôi.

Nghĩ đoạn, chàng cười thản nhiên nói, "Trương mỗ biết chắc rằng các ngươi thế nào cũng quay trở lại nên chờ đây đã lâu rồi!"

Một người nói, "Tọa chủ, chính là tiểu tử họ Trương đó!"

Trương Liêm nhận ra giọng nói của tên Nghĩa tam hiệu.

Giọng của lão nhân lúc trước ra lệnh, "Triển khai bao vây, lần này không được để tên nào chạy thoát!"

Trương Liêm muốn nhử đối phương rời xa khỏi gốc cây Nhậm Tiến Phương đang nằm dưỡng thương nên chạy về phía trù phòng vượt qua tường viện, còn nhảy lên cành cây giật xuống mấy tờ Bạch hạc lệnh rồi mới lao về hướng đông, vừa chạy vừa nói to, "Lệnh đến môn diệt! Nhưng các ngươi chẳng diệt được môn phái nào đâu mà tự chuốc vạ vào thân đấy!

Bọn hắc y nhân rầm rộ đuổi theo.

Nhưng thân pháp của Trương Liêm quá nhanh, phút chốc đã bỏ xa kẻ địch.

Nhưng mới chạy chưa được một dặm chợt thấy phía trước có người chặn đường.

Bọn này cả thảy có bảy tên, cũng bận hắc y trùm kín mặt như lũ hung đồ đang đuổi theo chàng, nhưng đặc biệt có một người bịt mặt bằng khăn trắng đứng riêng một bên, chắc là thân phận cao hơn đồng bọn.

Trương Liêm giảm dần tốc độ rồi đứng đối diện với bảy tên này, ném tờ Bạch hạc lệnh xuống đất đưa chân giẫm lên, cười hô hố nói, "Ai là tọa chủ hãy ra đây, tiếp Trương mỗ một chiêu!"

Tên trùm khăn trắng phất tay ra lệnh, "Nghĩa thập nhị, Nghĩa nhị thập thất hãy thử xem tiểu tử hỗn láo kia có bao nhiêu bản lĩnh!"

Trương Liêm cười kha kha nói, "Thì ra tọa chủ ngươi sợ chết! Vậy thì bổn nhân đi đây."

Dứt lời quay người chạy về hướng bắc.

Tên trùm khăn trắng quát to, "ái ngũ huynh lưu ý! Tiểu tử này định chuồn đấy! "

Lời chưa dứt đã kéo thủ hạ đuổi theo.

Lập tức có tiếng trả lời từ hướng bắc, "Đã giăng thiên la địa võng, dù hắn mọc cánh cũng không thoát đâu mà sợ!"

Trương Liêm chạy được vài chục trượng đưa mắt nhìn tới, thấy thấp thoáng phía trước có bảy tám nhân ảnh triển khai thành hình bán nguyệt đang chờ mình tới.

Chàng dừng lại xác định tình hình, thấy phía sau tên bịt khăn trắng dẫn bảy tên thủ hạ đuổi riết, phía trước địch nhân đã dàn trận chờ sẵn, bọn đuổi theo từ Phật Vân sơn trang cũng vừa đến nơi dàn thành hình chữ nhất ở phía nam, còn ở phía tây cũng có một bọn đang áp vào, như vậy là chàng đã bị vây kín cả bốn mặt.

Chẳng những thế, từ phía Phật Vân sơn trang có tiếng bước chân rầm rập và nhiều nhân ảnh thấp thoáng, chắc chúng tăng cường lực lượng bao vây.

Trương Liêm vẫn bình thản như không, cười to nói, "Trương mỗ muốn đi là đi, ai có thể ngăn được ta?"

Lời vừa dứt đã nhún mình lao thẳng vào trận địa hình bán nguyệt ở hướng bắc.

Tên được gọi là ái ngũ huynh quát lên, "Đứng lại!"

Trương Liêm lướt qua đầu một tên hắc y nhân, cười nói, "Không đứng!"

Tên này thấy chàng lướt qua vung chưởng đánh theo nhưng không kịp.

Mặc dù vậy Trương Liêm vẫn cảm thấy một luồng kình phong ập tới lưng liền quay người phản lại một chưởng.

Sau tiếng nổ của chưởng kình tiếp nhau, Trương Liêm được chấn lực càng lướt tới nhanh hơn, còn tên ái ngũ bị bức lùi, biết đuổi theo không kịp đành đứng tại chỗ la to, "ái tứ huynh cẩn thận! Thằng nhãi đó lùi nhanh như chạch vậy! "

Tên tọa chủ ở phía trước cười khúc khích nói, "Lão ngũ xem ra đã chịu thiệt rồi!"

Trương Liêm nghe ra giọng nói của nữ nhân, trong lòng đang kinh dị thì chợt thấy một nhân ảnh lướt tới trước mặt đồng thời mấy tia màu vàng bắn thẳng tới ngực mình, vội hoảng hốt nhảy sang bên phải tránh, nhưng chân còn chưa kịp đứng vững thì một luồng kình phong lại đánh tới sau lưng.

Trương Liêm lại bước chếch sang phải bước nữa rồi quay lại, cả ám khí lẫn chưởng lực đều bay sạt qua người.

Tên ái tứ kêu lên thán phục, "Thuật di ảnh đổi vị khá lắm!"

Trương Liêm không biết mình đã được học những loại thân pháp gì, vừa tránh qua thế hiểm, người vẫn đang lệch đi một góc, đôi chân đã nhún mạnh nhảy bật lên lao vút qua đầu của một tên hắc y nhân đang giữ phòng tuyến trước mặt.

Nhưng chân vừa chạm đất thì lại thấy từ phía sau một nhân ảnh lại nhào tới!

Người này cũng trùm khăn bằng vải trắng, thân pháp rất ảo diệu, vừa thấy loáng qua đã chặn trước mặt Trương Liêm, cười nhạt nói, "Tiểu tử ngươi còn muốn chạy nữa sao?"

Trương Liêm thấy rằng mình đã bị bao vây, nói sao cũng không thắng nổi trước lực lượng hùng hậu như thế này.

Vì thế không dám ham đánh, chỉ đốp lại một câu, "Sao lại không muốn?" rồi nhún chân lao về hướng tây bắc.

Sau lưng vang lên tiếng la huyên náo và tiếng chân rầm rập đuổi theo.

ái tứ lại cười khanh khách nói, "Lão Lục ngươi thường huênh hoang là thành công cái thế chạy nhanh như ngựa, nếu hôm nay không đuổi kịp người ta thì về mà mang tro mang trấu bôi vào mặt nha!"

Trương Liêm quay lại nhìn, thấy từ hướng nam một tên hắc y nhân trùm khăn trắng đang gò mình đuổi riết chỉ cách mình có ba trượng.

Chàng vội gia tăng thân pháp chạy như bay về hướng tây bắc, lại nghe tên phía sau kinh dị kêu lên, "Tên tiểu tử này dùng khinh công Thúc địa lưu vân, chẳng lẽ hắn là đồ đệ của Lôi tiên lão nhân?"

ái tứ cười khinh khỉnh nói, "Lôi tiên lão nhân đã chết ngòm từ lâu! Ngươi đuổi không kịp thì nhận thua cho được việc còn biện bác làm gì?"

Trương Liêm nghe ái tứ, ái lục đấu khẩu phía sau mình không xa nên không dám trì hoãn, tuy vậy cũng không nên bỏ quá xa vì sợ đối phương quay lại sẽ gây khó khăn cho Phật Vân trang chủ và nhất là Nhậm Tiến Phương, bởi thế lại rẽ sang hướng nam chạy một lúc nữa.

Khi nhìn lại đã thấy bốn năm nhân ảnh bám theo mình, ngoài ra cách một quãng còn đám đông tới mấy chục tên hắc y nhân chạy lúc nhúc, còn Phật Vân sơn trang đã khuất xa không thấy nữa.

Bấy giờ chàng mới yên tâm cứ thi triển khinh công mà chạy, nào ngờ được chừng nửa dặm chợt thấy có một nhân ảnh đột ngột hiện ra trước mặt.

Trương Liêm thất kinh nhưng muốn tránh cũng không kịp đành cứ tiến thẳng tới đối phương.

Chỉ chớp mắt cự li giữa song phương chỉ còn hai trượng, đã thấy rõ đó cũng là một hắc y nhân, tuy chưa nhìn rõ mặt nhưng đích thị là người của Bạch hạc lệnh chủ chẳng nghi!

Chợt người kia kêu lên, "Làm sao lại là huynh?"

Trương Liêm nghe giọng nói rất quen nhưng còn chưa xác định rõ là ai.

Chợt người đó quay người chạy đi, tay vẫy Trương Liêm nói, "Trương huynh hãy mau theo tiểu đệ!"

Bấy giờ Trương Liêm mới nhận ra đó là vị Trang Thiếu Hùng đã cứu mình ở cao tháp lần trước, bất giác mừng quýnh lên nói, "Thì ra là Trang huynh!"

Đồng thời phóng mình chạy theo.

Trang Thiếu Hùng không quay lại, thấp giọng hỏi, "Trương huynh làm sao lại gặp phải bọn này?"

Trương Liêm không trả lời mà lại hỏi, "Trang huynh có biết chúng là thủ hạ của Bạch hạc lệnh chủ không?"

Trang Thiếu Hùng chỉ ùm một tiếng nói, "Tiểu đệ chỉ cần thấy y phục và khăn bịt mặt đã biết lai lịch rồi. Huynh nói xem vì sao lại gặp phải chúng?"

Trương Liêm đáp, "Chúng đến hủy diệt Phật Vân sơn trang vừa lúc tiểu đệ tới làm khách của Tất trang chủ."

"à! Trương huynh quen biết Tất trang chủ ư?"

"Tất trang chủ là bằng hữu thâm giao của gia phụ."

Trang Thiếu Hùng gật đầu ngẫm nghĩ một lúc rồi lấy ra một tấm khăn trắng bịt lên mặt.

Trương Liêm ngạc nhiên hỏi, "Trang huynh tại sao phải làm thế?"

Trang Thiếu Hùng cười đáp, "Vì người của Bạch hạc lệnh chủ quá đông nên tốt nhất là đừng để chúng nhận ra mình."

"Trang huynh muốn giao chiến với chúng sao?"

Trang Thiếu Hùng quay lại nói, "Chúng là cậy đông hiếp ít, chưa thấy quan tài còn chưa nhỏ lệ, phải cho chúng nếm khổ đau một chút. Nếu không dù

Trương huynh tới góc bể chân trời chúng cũng quyết không chịu để yên đâu!"

Trương Liêm thấy song phương tuy chưa quen biết nhiều nhưng Trang Thiếu Hùng lại nhiệt tình tương trợ mình như vậy thì rất cảm động.

Nhưng nghĩ lại ngoài phụ thân với uy danh là Thần kiếm thủ có thể đuổi được Thần tiêu khách ra, còn Vân Dương thập kiệt không thắng nổi vài chục tên vây đánh đến nỗi phải dùng hạ sách lưỡng bại câu thương cho nổ địa lôi tan xác cả ta lẫn địch.

Ngay như Phật Vân trang chủ Vân trận đao Tất bá bá thịnh danh giáng hồ từ lâu mà cũng chỉ giữ được bình thủ với vài tên trong hàng chữ Nghĩa mà thôi.

Nay Trang Thiếu Hùng tuổi cũng chẳng hơn gì mình, cho dù võ nghệ tinh thông đến đâu nhưng mãnh hổ nan địch quần hồ, buồng chi bọn thuộc hạ hàng chữ ái võ công còn cao hơn bọn hàng chữ Nghĩa gấp bội làm sao thắng nổi chúng?

Nghĩ như vậy, chàng cố ngăn không để Trang Thiếu Hùng mạo hiểm xuất thủ một mình cự địch liền nói, "Trang huynh hãy biết hung đồ võ nghệ rất cao, lại đông người đến thế nên chạy đi là hơn!"

Trang Thiếu Hùng cười thản nhiên đáp, "Cứ thử xem!"

Soạt một tiếng, trường kiếm đã rút khỏi bao, Trang Thiếu Hùng uy mãnh nhảy ra nghênh địch, hướng mũi kiếm chếch lên trời quát to, "Các ngươi mau quay lại đi!"

Trương Liêm thấy người ta đã xuất thủ đối địch vì mình, chẳng lẽ mình cứ co chân chạy hoài?

Nên cũng tới đứng bên cạnh Trang Thiếu Hùng vận công vào song chưởng chuẩn bị xuất thủ.

Một tên hắc y nhân buộc khăn trắng chính là tên ái lục đuổi sát Trương Liêm nhất thấy chàng đã dừng lại liến sấn tới đứng đối diện chỉ cách hai trượng.

Thấy Trang Thiếu Hùng chỉ kiếm đứng oai phong như thế, lại còn ngạo nghễ bảo chúng quay lại, hắn kinh dị à lên một tiếng, hùng hổ quát lên, "Ngươi là ai?"

Trang Thiếu Hùng cũng đanh giọng, "Thấy kiếm mà không biết người. Ngươi dám không phục ư?"

ái tứ cũng vừa đến nơi nghe nói thế đưa mắt nhìn chằm chằm thanh trường kiếm trong tay Trang Thiếu Hùng hỏi, "Lạ thật. Các hạ cầm thanh kiếm gì vậy?"

Trang Thiếu Hùng buông từng chữ, "Thượng phương kiếm trảm ác nhân đầu!"

ái lục hấp háy đôi mắt tỏ vẻ lo lắng rồi quay lại nhìn một tên trùm mặt bằng khăn trắng vừa chạy đến, cất giọng lanh lảnh nói, "ái tam tọa chủ, việc tối nay do ngươi chủ trì, vậy quyết định xem nên làm gì dây?"

ái tam chú mục nhìn mũi kiếm của Trang Thiếu Hùng một lúc rồi bỗng cười hắc hắc nói, "Thượng phương kiếm trảm ác nhân đầu bổn tọa chủ trước hết cần xem các hạ có xứng hay không đã!"

Trang Thiếu Hùng lắc nhẹ cổ tay trường kiếm liền hoành ngang chĩa mũi về phía đối phương ngang nhiên nói, "Nếu không phục thì mau vào thử kiếm!"

Trương Liêm vội chen vào, "ân huynh hãy khoan! Việc này do tiểu đệ mà ra, vậy trước hết hãy để cho tiểu đệ dấu với chúng một trận! "

Trang Thiếu Hùng cười đáp, "Trương huynh chẳng cần phải tranh chấp làm gì! Nếu tiểu đệ không thắng nổi thì Trương huynh cứ tha hồ đấu có sao đâu!"

ái tam rẽ ái tứ và ái lục bước tới mắt rực lên như bó đuốc nhìn chằm chặp vào thanh kiếm của Trang Thiếu Hùng hồi lâu rồi đột nhiên quay lại nhìn đồng bọn quát lên, "Nể thanh thượng phương kiếm này, sự việc tối nay tạm thời bỏ qua, ở Hồng Môn Yến sẽ được phán xét. Chúng ta đi!"

Dứt lời suất lãnh đồng bọn rút lui, phút chốc đã mất dạng không còn một tên.

Trương Liêm không ngờ chỉ cần vài câu nói, Trang Thiếu Hùng buộc được đối phương với lực lượng hùng hậu như vậy cũng phải sợ mà rút lui, trong lòng Vô cùng kinh ngạc hỏi, "Trang huynh biết bọn hung đồ đó hay sao?"

Trang Thiếu Hùng cười đáp, "Tiểu đệ làm sao quen biết chúng được chứ? Chúng chỉ sợ thanh bảo kiếm chém sắt như bùn này thôi!"

Trương Liêm tò mò nhìn kỹ theo trường kiếm trong tay Trang Thiếu Hùng tuy cũng thấy từ lưỡi kiếm ẩn hiện sắc cầu vồng nhưng không tốt bằng Vân trận đao của Phật Vân trang chủ làm sao bọn hung đồ chưa kịp giao thủ đã chạy?

Tuy lòng đầy hồ nghi, nhưng bọn thủ hạ của Bạch hạc lệnh chủ tháo lui là sự thật, quả là một điều bí ẩn không sao hiểu nổi!

Nhưng cũng không tiện căn vặn gì thêm, chàng ôm quyền bái tạ nói, "Tối nay may được ân huynh giải vây, xin cùng di giá theo tiểu đệ đến Phật Vân sơn trang."

Trang Thiếu Hùng ngắt lời, cười nói, "Tiểu đệ bây giờ phải vội đi tìm tệ muội hẹn ngày khác gặp nhau. Nhưng xin khuyên Trương huynh một câu, Phật

Vân sơn trang đã thành nơi hung hiểm chớ nên chần chừ ở đó nữa. Chính thanh Vân trận đao của Tất trang chủ là căn nguyên của tai họa, xin Trương huynh hãy góp ý với Trang chủ tạm thời giấu đi là hơn."

Chàng ta dừng một lúc rồi nói tiếp, "Còn một việc nữa là chuyện tối nay tiểu đệ bức lùi địch nhân xin đừng để lộ cho ai biết, lại càng không nên tiết lộ danh tánh tiểu đệ vì nhất định sẽ sinh tai họa."

Trương Liêm vốn đã suy đoán nguồn gốc thảm nạn của Phật Vân sơn trang là do Vân trận đao phát sinh, nay nghe Trang Thiếu Hùng nói thế càng chứng minh suy đoán đó không sai.

Chàng không muốn hỏi căn cứ vào đâu mà đối phương suy đoán như vậy, chỉ gật đầu nói, "Trang huynh đã đặn thế, đương nhiên tiểu đệ sẽ không hé răng nói một lời để hại đến huynh."

Chàng ngập ngừng một lúc mới hỏi, "Trang huynh định tìm lệnh muội nhưng chẳng hay có tin tức gì không? Chỉ sợ lúc này..."

Trang Thiếu Hùng thở dài đáp, "Tiểu đệ đã tìm suốt một nửa tháng nay nhưng vẫn chưa có tin gì!"

Đột nhiên ngay gần đó vang lên tiếng cười gằn đầy ác cảm và giọng nữ nhân nói, "Ai khiến phải mất công tìm làm gì chứ?"

Liền đó một nhân ảnh xuất hiện sau một mõm quái thạch cách chừng hai trượng, tha thướt bước ra.

Trang Thiếu Hùng mừng rơn nói, "Muội muội đến tự bao giờ thế?"

Hiển nhiên người vừa xuất hiện là Trang Au Hùng muội muội của Trang Thiếu Hùng.

Cô ta chừng để ý gì đến câu hỏi của đại ca, vừa lướt mắt nhìn đã nhận ra Trương Liêm, lạnh giọng hỏi, "Ngươi muốn chết hay muốn sống?"

Nghe câu hỏi đầu tiên của thiếu nữ đã tỏ ra khiêu khích như vậy, Trương Liêm rất sửng sốt nhưng vẫn cố trấn tĩnh, nhã nhặn ôm quyền nói, "Thì ra là Trang cô nương!"

Trang Au Hùng dấn lên một bước giọng vẫn lạnh như băng, "Tiện nữ Khanh Khanh đắc tội với ta. Luật đời là vợ nợ chồng trả, ngươi là kẻ đáng chết trước!"

Trang Thiếu Hùng sợ hãi gấp giọng nói, "Muội muội sao lại trách Trương huynh Vô lý như vậy?"

Trang Au Hùng hừ một tiếng, xẵng giọng, "Nhất định là huynh đã giải huyệt đạo giúp tên hủ nho này làm hại tôi quay lại tìm hoài mà không thấy! "

Trang Thiếu Hùng cười to hỏi, "Muội sao hồ đồ thế? Chẳng lẽ bỏ mặc Trương huynh chết đói trên chạc cây đó hay sao?"

Giọng nói Trang Au Hùng càng hậm hực, "Chết đói cũng mặc! Việc của tôi không khiến huynh phải chõ mũi vào!"

Dứt lời chập hai ngón tay lại nhằm Trương Liêm phóng ra một chỉ.

Hiện tại Trương Liêm đã luyện hành khinh công thượng thặng nên chẳng còn như trước nữa.

Nghe Trang Au Hùng nói vợ nợ chồng trả chàng đã có ý đề phòng vị cô nương thậm ghét nam nhân này có thể đột nhiên xuất thủ.

Bởi thế chỉ thấy Trang Au Hùng vừa định hành động, chàng đã lướt người sang ba bốn thước tránh ngay được chỉ lực.

Trang Au Hùng thấy mình thất thủ, tức giận la lên, "Thì ra tên hủ nho này lại còn dám luyện võ nghệ."

Trang Thiếu Hùng nghiêm giọng, "Muội muội chớ hồ đồ như thế! Nếu không luyện võ nghệ, làm sao Trương huynh thoát được sự truy bách của ái lục tọa chủ?"

Trương Liêm nghe câu đó rất đỗi ngạc nhiên.

Mới rồi song phương mới gặp nhau chỉ một lát, lại không hề báo tính danh, cũng không ai nói đến danh hiệu ái lục, làm sao Trang Thiếu Hùng biết có hắn trong số người truy đuổi chàng?

Nhưng mới nghĩ tới đó thì Trang Au Hùng đã hừ một tiếng nói, "Được lắm! Để ta xem tên hủ nho này có bao nhiêu bản lĩnh!"

Lời chưa dứt đã vung chưởng tới tấp nhằm Trương Liêm đánh tới.

Trương Liêm vừa tránh chiêu vừa quan sát, thấy Trang Au Hùng dùng chưởng pháp so với mình đã học rất giống nhau nên rất lấy làm kỳ quái.

Vì cô ta là muội muội của ân nhân mình nên chàng không có ý hoàn thủ, vội dùng thân pháp tránh đi vừa nói, "Xin cô nương đừng bức bách như vậy! Chúng ta đều là người nhà cả thôi! "

Trang Au Hùng quát lên, "Câm miệng! Ai là người nhà của ngươi?"

vốn giận nam nhân thâm căn cố đế, lại nghe hai tiếng người nhà chẳng khác chi đổ dầu vào lửa, Trang Au Hùng cho rằng Trương Liêm chọc giỡn mình nên càng phát nộ, song chưởng phát tới tấp như bão táp.

Trương Liêm thấy đối phương hiểu nhầm, vội nói, "Tại hạ đâu dám mạo phạm đến cô nương, xin ân huynh khuyên lệnh muội dừng tay cho! "

Trang Au Hùng gào lên, "Ai dám nào?"

Vừa nói vừa điên cuồng tấn công, chiêu thức ác độc toàn nhằm vào đại huyệt quyết hại mạng đối phương.

Trang Thiếu Hùng chú mục nhìn Trương Liêm thi triển thân pháp kỳ diệu đến thất thần.

Có lẽ chàng ta một phần còn sợ vị tiểu muội tính tình gàn bướng của mình nên không dám nói gì.

Trương Liêm trong lòng thầm kêu khổ vội nhún mình nhảy vọt ra ngoài vòng đấu tới hai trượng, chắp tay cười nói, "Tại hạ cũng muốn thi triển vài chưởng để cô nương quá mục, được không?"

Trang Au Hùng chẳng thèm để ý, tiếp tục lao vào phát liền mấy chưởng.

Chủ ý đã định, Trương Liêm lùi lại rồi cũng phát ra mấy chưởng.

Đương nhiên Trang Au Hùng nhận ra ngay chưởng thức giống võ học của mình, thoáng ngây ra một lúc rồi hướng sang Trang Thiếu Hùng kêu lên, "Ca ca sao dám đem khí công chưởng của bổn môn truyền cho tên hủ nho đó? Nào, chúng ta hãy đi tìm mẹ để phán xử chuyện này mới được! "

Nói xong đùng đùng chạy bổ lới chộp lấy tay Trang Thiếu Hùng kéo đi.

Trương Liêm vội nói, "Cô nương xin lưu bước? Chưởng pháp của tại hạ không phải do lệnh huynh truyền thụ đâu!"

"Câm miệng!"

Trang Au Hùng không dừng lại, vừa đi vừa rủa, "Ca ca ta giải huyệt cho ngươi. Nếu không được ca ca dạy chưởng pháp chớ sao ngươi lại gọi y là ân huynh?"

Trang Thiếu Hùng đã hơi bực nói, "Muội muội sao lại vô đoán như thế? Ta sao dám đem võ học độc môn truyền cho Trương huynh chứ?"

Trang Au Hùng hừ một tiếng, phản vấn, "Nếu không phải huynh truyền, chẳng lẽ tôi dạy cho hắn?"

Trang Thiếu Hùng cố biện bạch, "Đương nhiên không phải muội rồi! Nhưng Trương huynh là người thông minh, chỉ cần xem chưởng pháp của muội một lúc là học theo được thôi mà!"

Trang Au Hùng hùng đời nào chịu tin vào điều đó, liền dừng phắt lại giẫm chân nói, "Hủ nho! Ngươi nói xem, rốt cuộc ai đã dạy chưởng pháp đó cho ngươi?"

Trương Liêm trả lời lấp lửng, "Không phải lệnh huynh truyền, cũng không phải học lỏm từ cô nương. Nói thật chưởng pháp này là tại hạ được một vị nữ bằng hữu truyền thụ cho đấy! "

Trang Au Hùng giương mắt nhìn ca ca, cười nhạt nói, "Ta thấy đàn ông chẳng có tên nào ra gì ráo! Tên hủ nho này đã có thê tử rồi mà còn cặp thêm tì thiếp! Nói không chừng nữ bằng hữu của hắn chính là vị Quế muội của ca ca cũng nên!"

Trang Thiếu Hùng nổi giận quát, "Muội im đi! Càng nói càng hồ đồ!"

Trang Au Hùng vẫn không chịu thua, đốp lại, "Thế nào? Tôi xúc phạm đến vị Quế muội của huynh chứ gì? Nói cho huynh biết, tôi còn định tìm cô ta hỏi xem có phải chính huynh đã lén truyền võ công cho cô ta để rồi thị lại truyền tiếp cho tên hủ nho này không!"

Vừa dứt câu đã giậm chân thịch một tiếng, rồi lao về hướng nam chạy mất.

"Muội muội!" Trang Thiếu Hùng gọi với theo rồi cũng chạy đi.

Trương Liêm ngẩn người nhìn theo cho tới khi Trang gia huynh muội khuất hẳn không thấy bóng dáng đâu nữa mới thở dài một tiếng rồi quay lại Phật Vân sơn trang.

Chàng thận trọng dò xét xem còn tên hắc y nhân nào mai phục nữa không, sau khi yên trí bọn thủ hạ của Bạch hạc lệnh chủ đã đi hết mới tìm đến gốc cây tùng nơi Phật Vân trang chủ và Nhậm Tiến Phương đang ẩn thân.

Phật Vân trang chủ thấy Trương Liêm trở về thì mừng rơn, vội hỏi, "Bá bá thấy bọn chúng bỏ đi lâu rồi, sao bây giờ hiền điệt mới về? Làm bá bá lo quá, cứ sợ rằng..."

Trương Liêm kể lại hết tình hình vừa xảy ra, Phật Vân trang chủ nghe xong lấy làm kỳ nói, "Nếu đúng như lời hiền điệt vừa kể thì chẳng lẽ thiếu niên họ

Trang đó có quan hệ nào đó rất mật thiết với Bạch hạc lệnh?"

Trương Liêm nghe câu đó, chợt thấy trong lòng rúng động.

Chàng chợt nhớ lại diễn biến lúc ấy và nhận ra ba tên tọa chủ chẳng phải vì trông thấy thanh kiếm mà tháo lui, chẳng qua do câu nói của Trang Thiếu Hùng, Thượng Phương kiếm trảm ác nhân đầu.

Nghe ra có vẻ như một câu mật khẩu, chẳng lẽ đó chính là mật khẩu thật?

Bởi vì suy cho cùng chẳng phải chúng sợ thanh bảo kiếm.

Trước đây chỉ có bốn năm người thân thủ không bằng mà chúng không ngại giao thủ với Phật Vân trang chủ trong tay có Vân trận đao, một trong năm thứ binh khí đứng đầu võ lâm.

Vậy thì lúc đó với lực lượng hùng hậu hơn nhiều, vì sao chúng không dám giao chiến đã lùi?

Nhưng nói Trang Thiếu Hùng có mối quan hệ đặc biệt với đối phương thì lại rất khó tin.

Lẽ nào một thiếu niên hào hiệp có bản sắc anh hùng hảo hán như thế lại là đồng đảng của bọn hung ma giết người không gớm tay?

Trong lòng đầy hồ nghi, chàng trầm ngâm nói, "Lúc đó tiểu điệt cũng thấy chuyện có vẻ kỳ quặc. Nhưng Trang Thiếu Hùng là người rất tốt."

Phật Vân trang chủ ngắt lời, "Ta không nói Trang Thiếu Hùng là người xấu, nhưng bên trong tất có nguyên nhân nào đó Còn về chưởng pháp mà hiền điệt đã luyện được, ta thấy đó không phải chưởng pháp của Tưởng Thụy Sinh cũng không phải của Hạt Ma Cô. Hiền điệt cố nhớ lại xem có quen biết với người nào khác của Trang gia không?"

Trương Liêm nghĩ ngợi một lúc rồi nói, "Vô sầu cư sĩ cũng họ Trang."

Bỗng nhiên chàng sửng sốt hỏi, "Chẳng lẽ Trang gia huynh muội là hậu nhân của Vô sầu cư sĩ?"

Phật Vân trang chủ gật đầu, "Rất có khả năng. Hiền điệt từng nói rằng nhi tử của Vô sầu cư sĩ do phụ thân lấy thêm kế mẫu mà bỏ đi suốt hai mươi năm nay, đương nhiên rất có khả năng đã thành gia lập nghiệp và Trang gia huynh muội là nhi tử, nhi nữ của vị đó. Trang Au Hùng hận nam nhân đến thế, có thể vì cô ta biết chuyện về tổ phụ mình năm xưa mới sinh ra cá tính quá khích như vậy."

Trương Liêm chợt thấy lòng chấn động nói, "Chẳng lẽ Trang Cảnh Hùng vì quá hận phụ thân mà đầu nhập vào làm thủ hạ của Bạch hạc lệnh chủ hay sao?"

Phật Vân trang chủ trầm giọng, "Cái đó cũng chưa biết chừng."

ông chợt thở dài nói thêm, "Một người trong lúc phẫn chí đôi khi có những hành động rất sai lầm thiếu suy nghĩ.

Nếu quả thật Trang Cảnh Hùng đã đầu nhập với Bạch hạc lệnh chủ, hiền điệt đã có võ học của Vô sầu cư sĩ nhưng phải khổ luyện thêm cho thật tinh diệu mới có hy vọng làm cho Trang gia hồi tâm chuyển ý, thoát ly khỏi bể khổ trầm luân bấy lâu nay."

Trương Liêm trầm ngâm một lúc lâu mới nói, "Nếu Trang Cảnh Hùng đã cam tâm theo kẻ ác tàn hại võ lâm thì không chắc đã chịu hồi tâm chuyển ý. Còn một điều kỳ quái nữa là Song long ngọc lệnh lại ở trong tay Vô sầu cư sĩ, chẳng lẽ ông ta ngày xưa là Song long lệnh chủ?"

Phật Vân trang chủ lắc đầu, "Cái đó thì không có khả năng. Song long lệnh chủ nếu còn sống thì ít ra đã tám chín mươi tuổi còn Vô sầu cư sĩ không lớn tuổi hơn ta bao nhiêu tuyệt không thể là Song long lệnh chủ được."

Trương Liêm biết là như vậy nhưng không nghĩ ra nguyên do tại sao.

Chàng chợt nhớ lại chuyện Nhuyễn cốt tú tài dụ Hoắc Tiểu Tiên lấy trộm Chức Cẩm Đồ của Vô sầu cư sĩ và trong bài thơ của phụ thân mình để lại cũng nhắc tới Chức Cẩm Đồ, như vậy đủ thấy vật đó có tầm quan trọng như thế nào.

Nghĩ thế liền hỏi, "Bá bá có biết chuyện về Chức Cẩm Đồ không?"

Bạn đang đọc truyện *Chức Cẩm Đồ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Cầu sư học đạo

Phật Vân trang chủ đáp, "Chuyện đó chẳng riêng gì bá bá mà hầu như ai cũng đều biết cả."

Rồi trầm giọng kể.

"Theo truyền ngôn thì năm sáu mươi năm trước ở một kỹ viện thượng hạng gọi là Cao Đường viện có một vị danh hiệu Ngọc lâu xảo phụ. Vị này trước kia vốn là một phi tần, chẳng những giỏi nữ công, thông tuệ mà còn rất giỏi võ nghệ.

Vì Cao Đường viện là nơi quần tập của các nhân vật trong giang hồ, văn nhân nhã sĩ thường lui tới nơi đây nên Ngọc lâu xảo phụ biết rất nhiều chuyện bí mật trong võ lâm, đem những chuyện đó sắp xếp tinh giản lại thêu thành một bức Chức Cẩm Đồ, tất cả gồm ba nghìn bảy trăm mười bảy chữ.

Có một điều kỳ diệu là Chức Cẩm Đồ có thể đọc xuôi đọc ngược đọc xiên đều thành văn cả, chẳng những thế có thể bắt đầu bằng bất cứ chữ nào đều thông suốt và nghĩa ngữ hết sức thâm thúy ảo diệu không ai hiểu được. Về sau Chức Cẩm Đồ lọt vào tay một vị văn sĩ."

Trương Liêm hỏi, "Chắc vị đó là một người rất uyên bác?"

Phật Vân trang chủ lắc đầu đáp, "Uyên bác hay không thì chẳng ai biết. Nhưng có một điều làm chấn động võ lâm là sau khi Chức Cẩm Đồ lọt vào tay vị văn sĩ đó được mấy năm thì trong giang hồ xuất hiện chuyện về Tượng nha tháp."

Trương Liêm đã có lần nghe nói đến cái tên này nhưng không lưu tâm lắm, lúc này nghe liên quan đến Chức Cẩm Đồ chợt động tính hiếu kỳ, liền hỏi, "Tượng nha tháp là gì?"

Phật Vân trang chủ đáp, "Thật ra chưa ai trông thấy ngôi tháp trong truyền ngôn đó cả. Có người nói rằng đó chỉ là một tiểu hài nhi bị treo cổ lên để dùng làm vật tránh tà. Lại có người bảo rằng Tượng nha tháp là một ngôi tháp được kiến trúc bằng ngà voi. Mặc dù đó chỉ toàn là những lời đồn đãi chẳng có chứng cứ xác thực gì nhưng tin đồn vẫn tồn tại dai dẳng mấy chục năm nay không hề lắng dịu, người ta lại còn khác nhau rằng trong Tượng nha tháp còn lưu lại tam bảo của một bậc kỳ nhân tiền bối nhưng phải có ngũ bảo mới mở được Tượng nha tháp."

Trương Liêm lại hỏi, "Thế nào gọi là ngũ bảo"? Và tam bảo gồm có ba loại báu vật gì?"

Ngũ bảo là năm loại thần binh lợi khí của võ lâm mà bá bá từng nói gồm Chiếu đảm kiếm của lệnh tôn, Vân trận đao của ta và Ma cô trảo của Hạt Ma Cô, Địa ba sản của Lục Tam Nguyên và một chiếc Lượng tài xích còn chưa biết đang ở trong tay ai. Còn tam bảo do vị kỳ nhân tiền bối lưu lại gồm một bộ Xá lợi Nhiêm đăng cổ phật, một pho Mật tông võ học Long Thụ bồ tát và ba viên thuốc Trường sinh bất lão."

Trương Liêm không khỏi lấy làm kinh dị thốt lên, "ô! Thì ra có chuyện thần kỳ như thế. Chắc rằng vì thế mà Bạch hạc lệnh chủ mới rắp tâm cướp đoạt năm loại binh khí để hòng công phá Tượng nha tháp."

Chàng chợt nhíu mày hỏi, "Nếu Trang Thiếu Hùng đã là người của Bạch hạc lệnh chủ, lẽ nào lại chịu bỏ qua thanh Vân trận đao của bá bá?"

Phật Vân trang chủ cười đáp, "Có lẽ đó là nhờ phúc của hiền điệt nên mới chuyển hung thành cát."

Trương Liêm vẫn chưa hẳn tin rằng Trang Thiếu Hùng là người của Bạch hạc lệnh chủ nhưng không có chứng cớ gì để phản kháng, chỉ trầm ngâm nói, Ma cô trảo không biết bị ai cướp mất, bọn hung đồ tới nay còn chưa cướp được Vân trận đao của bá bá và Chiếu đảm kiếm của gia phụ, còn Lượng tài xích lại chưa biết rơi vào tay người nào. Theo tiểu điệt suy đoán thì sắp tới Bạch hạc lệnh chủ rất có thể nhằm vào Địa ba sản của vị Lục Tam Nguyên, bá bá có cho là như vậy không?

ánh mắt Phật Vân trang chủ chợt sáng lên, ông gật đầu nói, "Hiền điệt suy đoán rất có lý. Trang viện của Lục Tam Nguyên ở Thử Mãn Khâu, người này là nhân vật nửa tà nửa chính, cũng nên báo cho hắn một tiếng để đề phòng."

Trương Liêm tán thành ngay, "Quả là rất nên! Chỉ là Nhậm thúc thúc thương thế chưa lành đang cần có người chiếu cố Bá bá nên ở lại đưa thúc thúc đến nơi an toàn để dưỡng thương để tiểu điệt một mình đến Thử Mãn Khâu thì hợp hơn."

Nghe nhắc đến Nhậm Tiến Phương, Phật Vân trang chủ bỗng vỗ trán kêu lên, "Ta thật hồ đồ!"

Rồi lập tức xuất chỉ giải huyệt cho vị này.

Bấy giờ Nhậm Tiến Phương mới nói được, hừ một tiếng tức giận làu bàu, "Lão ca ngươi thật là đầu óc bã đậu! Sao không để cho người ta chết ngáp mới giải huyệt luôn thể?"

Phật Vân trang chủ cười ngất đáp, "Thế mà ta cứ tưởng lão đệ ngươi ngủ say chứ! Ai biết còn thức?"

Nhậm Tiến Phương dịu giọng, "Nằm trên cái tổ khỉ lại vào lúc nước sôi lửa bỏng này họa có kẻ nào không có tim mới ngủ được!"

Rồi nhìn Trương Liêm tiếp, "Trương lão điệt chẳng cần phải lưu tâm đến thúc thúc Vô dụng ta làm gì! Một chút thương xoàng xỉnh này chưa đến nỗi buộc được Nhậm mỗ phải ngồi xó đâu! Chúng ta chờ trời sáng sẽ cùng đi tới Thử Mãn Khâu, chỗ đó là một trong bảy nơi hiểm địa của võ lâm, Lục Tam Nguyên lại không biết mặt lão điệt, lỡ sa vào Quan tài huyệt thì khốn! "

Trương Liêm mở to mắt hỏi, "Sa vào Quan tài huyệt là thế nào?"

Nhậm Tiến Phương cười giải thích, "Thử Mãn Khâu là nơi kinh doanh rất đắc ý của sư tổ Lục Tam Nguyên, đã tồn tại từ nhiều đời, gia sản lại lớn nên kiến trúc khá đồ sộ và công phu, dưới đất xây dựng nhiều mật đạo và mật thất chẳng khác gì mê hồn trận, người không biết lạc vào đó chẳng khác gì

con chuột mù chẳng tìm được lối ra đâu!"

Trương Liêm à một tiếng nói, "Chẳng trách gì có một đệ tử của vị Lục Tam Nguyên tên là Tiểu Tam chẳng những giỏi về việc đào mồ quật mả mà còn thâm nhập được vào mật thất của Tưởng Bách Vạn dễ dàng như thế."

Nhậm Tiến Phương gật đầu, "Không sai! Lão điệt ngươi thật thông minh! "

Lão chọt thở dài một tiếng rầu giọng nói, "Chỉ tiếc rằng mười huynh đệ chúng ta suốt đời mà chẳng tìm được một hài tử nào tư chất kha khá một chút để truyền thụ võ công."

Phật Vân trang chủ mắt cũng lấp lánh lệ quang than dài một tiếng, Nhậm Tiến Phương ngơ ngác hỏi, "Lão ca có tâm sự gì thế?"

Phật Vân trang chủ lắc đầu, cất giọng ảm đạm trả lời, "Tiểu ca cũng như lão đệ ngươi bôn tẩu giang hồ một đời mà phải lạc đến hạ trường như hôm nay, chẳng tìm được một vài kẻ truyền nhân, vậy cuộc đời còn có ý nghĩa gì đâu! "

Nhậm Tiến Phương chợt quả quyết nói, "Không thể thế được! Nếu gặp một vị thông minh như Trương lão điệt, chẳng những có thể lĩnh hội hết mọi tinh túy võ học mà còn có thể phát huy thêm nhiều nữa. Vân Dương thập kiệt mỗi người có một tuyệt chiêu, nếu hội tụ tất cả vào một người thì nhất định làm nên đại sự!"

Trương Liêm tỏ ý tán đồng, "Nhậm thúc thúc nói rất phải! "

Nhậm Tiến Phương đột nhiên ngồi dậy rồi bất ngờ quỳ thụp xuống trước mặt Trương Liêm vái dài một cái!

Trương Liêm thất kinh vội đỡ lên mở to mắt hỏi, "Nhậm thúc thúc sao lại thế?"

Nhậm Tiến Phương nước mắt vòng quanh, thổn thức nói, "Để báo mối thâm thù huyết hận này mà thúc thúc Vô dụng ta mới phải làm điều bất đắc dĩ, nếu được lão điệt nể tình chấp nhận cho thì ngu thúc mới nói rõ!"

Trương Liêm đã đoán ra phần nào, trầm ngâm nói, "Tiểu điệt đã hiểu ra thịnh ý của thúc thúc, chỉ sợ mình tư chất ngu muội phụ mất tấm thịnh tình đó thôi!"

Nhậm Tiến Phương vẫn còn quỳ, nhưng giọng đã phấn chấn lên, "Lão điệt thiên tính thông minh, là người có khả năng nhất để chấn hưng uy danh của Vân Dương thập kiệt mà trời cho ngu thúc đó! Ngu thúc không dám xưng là sư, chỉ hy vọng lão điệt đáp ứng là lập tức truyền thụ hết tinh hoa võ học của Vân Dương thập kiệt."

Phật Vân trang chủ cười kha kha nói, "Trong đời của tiểu ca chưa bao giờ thấy ai thu đồ đệ kỳ quặc bằng cách ép buộc người ta như lão đệ ngươi!"

Nhậm Tiến Phương trừng mắt hỏi, "Thế thì sao?"

Phật Vân trang chủ xua tay, giọng giàn hòa, "Không sao! Không sao! Chỉ là Vân Dương thập kiệt xưa nay mặc dù chưa từng thu đồ đệ, nhưng Trương hiền điệt lại có võ học gia truyền nên khó bái sư."

Nhậm Tiến Phương bối rối hỏi, "Nhưng tiểu đệ đã nói là không nhận làm sư mà."

Phật Vân trang chủ ngắt lời, "Việc đó không sao! Chỉ cần ngươi truyền nghệ mà không truyền tông thì Trương hiền điệt có thể đáp ứng."

Nhậm Tiến Phương phấn chấn nói, "Chí phải! Nếu Trương lão điệt chấp nhận học võ nghệ của Vân Dương thập kiệt để sau này tuyệt diệt giống hung đồ Bạch hạc giương cao uy phong của thập kiệt thì Nhậm Tiến Phương này đã mãn ý lắm rồi!"

Trương Liêm thấy lão nhân này thật đáng thương. Vân Dương thập kiệt mười người đã chết mất chín, chỉ còn lại một người duy nhất thì đã mất một cánh tay, làm sao lại không bi thương được?

Mục đích duy nhất của đối phương là phục thù, chàng cũng muốn tìm Bạch hạc lệnh chủ để báo gia cừu, sao không tiếp thụ hảo ý này, vừa tăng thêm võ nghệ cho mình đồng thời cũng an ủi một chút nỗi khổ tâm của đối phương?

Quyết định xong, chàng liền quỳ xuống trước mặt Nhậm Tiến Phương giập đầu tham bái nói, "Tiểu điệt cung tạ lão nhân gia ân thành toàn."

Nhậm Tiến Phương vui mừng khôn xiết cũng đáp lại một bái rồi chìa cánh tay độc nhất nắm chặt lấy tay Trương Liêm, mắt nhòa lệ, cảm khái nói, "Ngu thúc biết rằng đã làm phiền ngươi, chỉ vì không muốn tuyệt chiêu của Vân Dương thập kiệt vĩnh viễn trầm luân nên mới bất đắc dĩ phải làm như vậy."

Nghe lời thống thiết đó của lão nhân, Trương Liêm cũng thấy lòng rất cảm động không ngăn nổi nước mắt đáp, "Tiểu điệt chỉ sợ luyện không thành để uổng phí mất tâm huyết của thúc thúc."

Nhậm Tiến Phương nói giọng tin tưởng, "Nhất định thành công! Vân Dương thập kiệt mỗi người chỉ có một tuyệt nghệ đắc ý nhất. Ngày mai ngu thúc sẽ truyền khẩu quyết tất cả mười tuyệt nghệ đó để ngươi luyện."

Phật Vân trang chủ là bằng hữu cố niên của Vân Dương thập kiệt nên biết tuyệt nghệ của mười vị lão đệ này gồm nhuyễn tiên của Khâu Tư Viên, cương hoàn của Cao Chiêu Thống, phi trảo của Quách Trang Vy, thiết bút của Ba Họa Thần, vu hồi thằng của Long Tương, luyện tử thương của Lôi Quốc,

thiết phiến của Lam Điền Ngọc, âm dương chỉ của ôn Thiên Liệt, tỳ bà châm của Hoa Bạch Luân và Liên hoàn phi đao của Nhậm Tiến Phương.

Mặc dù Phật Vân trang chủ biết rõ những tuyệt kỹ đó không phải ghê gớm gì cho lắm nhưng trước thành tâm của Nhậm Tiến Phương như thế, ông cũng mong muốn Trương Liêm có thể kết hợp và phát huy mười thứ võ học này lên mức cao hơn để có thể dương danh Vân Dương thập kiệt đã vì mình mà tuẫn tiết.

Ba người đàm luận khá sôi nổi và rất tâm đầu ý hợp, khi nhìn ra thì trời đã ửng sáng lúc nào không hay.

Phật Vân sơn trang im lìm như chết và nặng mùi tử khí.

Họ xuống khỏi lùm cây quay vào trang, trước hết xem lại tử thi bị Phật Vân trang chủ chém đứt làm hai đoạn tối qua có đúng là Lý Chi Bổn không.

Nhưng vừa dỡ tấm khăn trùm mặt ra, cả ba người đều đứng ngây ra vì kinh dị.

Bộ mặt người chết bị nhiều vết đao hằn ngang dọc đã biến thành sẹo trông chẳng còn hình thù gì không sao nhận được đó là ai.

Lại xem tiếp mấy thi thể nữa đều cũng đầy sẹo như vậy.

Đứng sững ra một lúc, Trương Liêm mới hoàn hồn nói, "Rõ ràng thương tích là do con người tạo ra để không ai có thể nhận diện."

Phật Vân trang chủ tiếp lời, "Trương hiền điệt nói không sai. Nhất định Bạch hạc lệnh chủ sau khi mua chuộc hoặc dùng thủ đoạn nào đó khống chế những cao thủ làm tay chân cho mình, vì sợ bị người khác nhận ra diện mạo nên hủy dung mạo họ đi rồi buộc họ hành động theo lệnh."

Trương Liêm không sao tưởng tượng nổi trong giang hồ lại có loại ma đầu tàn bạo đến thế, nghiến răng căm phẫn nói, "Thứ ác quỷ đó không biết nên dùng cực hình nào để trừng phạt cho xứng đáng! Nhưng vì sao những kẻ này chịu để cho Bạch hạc lệnh chủ hủy diện mạo mình đi chứ?"

Phật Vân trang chủ chợt cúi xuống tử thi Lý Chi Bổn phanh ngực áo ra rồi bỗng kêu lên, "Thì ra là hắn!"

Nhậm Tiến Phương vội hỏi, "Hắn là ai?"

Phật Vân trang chủ đáp, "Lão ngô gông Gia Cát Thiên Hành."

Vẻ mặt ông ta đầy kinh dị, nói tiếp, "Đúng là lão ta không sai! Trên ngực có một nốt chàm đen lớn mọc một chùm lông rủ dài xuống tới bụng. Điều kỳ quái là mấy năm trước nghe tin lão ta đã chết, làm sao bây giờ lại đầu nhập vào dưới trướng của tên Ma vương Bạch Hạc và còn cố chết đánh lại ta nữa chứ?"

Nhậm Tiến Phương rất đỗi ngạc nhiên hỏi, "Chẳng phải Gia Cát Thiên Hành có mối thâm giao với lão ca hay sao?"

"Vì thế tiểu ca mới không hiểu."

Không sao cắt nghĩa được duyên do vì sao, Phật Vân trang chủ chỉ biết lắc đầu thở dài.

Trương Liêm nhíu chặt đôi mày cố nghĩ xem nên giải thích thế nào.

Chàng chợt nhớ lại trước đây ở trên tháp Triệu Khanh Khanh mang một chiếc mặt nạ trông rất đáng sợ, nói rằng chiếc mặt nạ này được bố y lão nhân đã truyền khinh công cho mình tặng.

Giá như bây giờ tìm được vị đó thì rất có thể hỏi được nguyên nhân.

Nhưng có một điều không sao hiểu được là một cao thủ như Gia Cát Thiên Hành sao lại chịu để Bạch hạc lệnh chủ hủy diện mạo mình và liều mạng giao chiến với bằng hữu chí cốt như vậy?

Như chợt nghĩ ra điều gì, chàng vội hỏi, "Bá bá từng nói rằng trong võ lâm người ta rất giỏi hóa trang cải diện, còn dùng dược vật để thay đổi giọng nói cho khác đi. Vậy có thứ dược vật gì khiến người ta biến đổi cả tâm trí không?"

Phật Vân trang chủ à một tiếng, trả lời, "Dược vật làm thay đổi tâm trí ư? Cái đó thì bá bá còn chưa nghe nói tới.

Nhưng quả thật có loại dược vật làm cho người ta phát điên phát khùng quên mất bản ngã mình đi."

Trương Liêm ánh mắt chợt sáng lên, đồng thời trong lòng phát run nói, "Vậy thì đúng rồi! Nếu tên Bạch Hạc ma quân đó sau khi hủy diệt một môn phái rồi bắt đi một số cao thủ đem về cho họ uống loại dược vật này, há chẳng dễ dàng biến những kẻ bất hạnh đó thành công cụ tha hồ sai khiến?"

Phật Vân trang chủ biến sắc, run giọng nói, "Hiền điệt suy đoán thế rất có lý. Vì nếu không làm như thế, Bạch Hạc ma quân làm sao có nhiều cao thủ đến như vậy?"

Nhậm Tiến Phương cũng kinh hoàng thốt lên, "Nếu vậy thì thật là khủng khiếp! Hiện tại tiểu đệ lo cho phu nhân tẩu tẩu và Vân nhi, cầu mong sao cho họ đừng lọt vào tay bọn hung đồ đó, nếu không bị chúng bắt uống phong dược trở lại cùng lão ca đối địch thì hỏng to!"

Phật Vân trang chủ nghe vậy bụng phát run, vội nói, "Chúng ta hãy mau an táng mấy vị huynh đệ rồi đi tìm xem!"

Trương Liêm thấy Nhậm Tiến Phương nói thế không có ý hù dọa, cùng hai lão nhân thu thập những phần thi thể của chín vị trong Vân Dương thập kiệt chết bởi địa lôi còn sót lại đem an táng.

Chừng sau một canh giờ thì công việc hoàn tất, ba người do Phật Vân trang chủ dẫn đầu rời khỏi Phật Vân sơn trang đến một nơi cách chừng ba mươi dặm, tới một vánh núi lại thấy có ai vừa viết một câu thơ, "Thử địa tòng kim bất khả cư.

Trương Liêm ngạc nhiên nói, "Cũng lại là câu đầu tiên trong bài thơ đó, tức là gia phụ đã tới đây khuyên hãy đi nơi khác, nhưng chẳng biết gia phụ đến đây trước hay đến Phật Vân sơn trang trước?"

Phật Vân trang chủ không kịp trả lời, vội vã bước đến chân vách đá dùng Vân trận đao gõ mấy tiếng.

Không có tiếng trả lời.

Phật Vân trang chủ hết sức hoang mang gõ thêm lần nữa vẫn không nghe phản ứng, vội cúi xuống vần hai tảng đá lớn, chợt thấy xuất hiện một động khẩu chỉ rộng chừng ba thước.

Trương Liêm và Nhậm Tiến Phương cũng đến gần, lập tức ngửi thấy mùi huyết tanh bên trong bốc ra.

Cả ba người đưa mắt nhìn nhau, không ai nói một lời vội chui vào thạch động.

Tuy động khẩu có hẹp nhưng bên trong lại khá rộng.

Giữa động nằm rải rác thi thể của mười mấy tên hắc y nhân, mặt trùm khăn đen chỉ lộ ra đôi mắt đã thất thần.

Phật Vân trang chủ bóc ra hai tấm khăn trùm đầu, vẫn là hai bộ mặt đầy sẹo ngang dọc như mặt quỷ!

Lại bọn thủ hạ của Bạch hạc lệnh chủ!

Tìm một lúc, thấy trong động không còn gì thêm, Phật Vân trang chủ thở phào một hơi nói, "Trương hiền điệt! Lệnh tôn thật là một kỳ nhân, bá bá một lần nữa nhờ ân đức của lệnh tôn mà thê nhi thoát nạn. Chỉ tiếc là không biết Trương huynh đã cứu họ đi đâu."

Trương Liêm thấy rằng Tất bá bá nói không sai, phụ thân mình đúng là xuất quỷ nhập thần, vào tận thạch động giết một lúc mười mấy cao thủ mà vẫn cứu được người đi.

Lòng đầy tự hào, chàng thay phụ thân nói mấy lời khiêm tốn rồi cùng hai lão nhân ra khỏi thạch động.

Nhưng mới ra khỏi động khẩu thì chợt phía trước cách mấy trượng có giọng thiếu nữ gọi to, "Cha! "

Bạn đang đọc truyện *Chức Cẩm Đồ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Bạch hạc trùng hiện

Trương Liêm đưa mắt nhìn, chợt thấy có một nhân ảnh nhỏ nhắn bận hắc y từ trong một bụi cây ở chân núi trước mặt chạy nhanh về phía ba người.

Phật Vân trang chủ mừng rỡ kêu lên, "Vận nhi!"

Rồi chợt lo lắng hỏi, "Mẹ con và những người khác đâu cả?"

Phút chốc nhân ảnh đến gần, Trương Liêm nhận ra đó là một thiếu nữ mới mười lăm, mười sáu tuổi, mặt hoa da phấn, xinh đẹp tuyệt trần!

Thiếu nữ còn cách ba, bốn trượng thì bước chậm lại, cất lời ríu rít, "Mẹ và mọi người đã có chỗ ẩn nấp rất kín đáo."

Bấy giờ chợt nhận ra Nhậm Tiến Phương và Trương Liêm, cô ta à một tiếng, chắp tay thi lễ, "Nhậm thúc thúc! "

Nhưng chỉ liếc mắt nhìn Trương Liêm mà không nói gì.

Phật Vân trang chủ trầm giọng, "Nhậm thúc thúc đã vì chúng ta mà mất một cánh tay, may mà còn giữ được sinh mệnh nhưng chín vị thúc thúc khác phải bỏ mình rồi!"

Mắt Vận nhi bỗng đỏ hoe, hai dòng lệ lăn dài xuống.

Nhậm Tiến Phương mắt cũng ngấn lệ nhưng cố ghìm xúc động, thở dài nói, "Vận nhi, đừng khóc nữa, hãy đến chào Trương ca ca đi!"

Phật Vân trang chủ à lên một tiếng, vội nói, "Ta thật hồ đồ, mừng quá nên quên mất!"

Rồi chỉ tay vào Trương Liêm giới thiệu, "Vị ca ca này là Trương Liêm, nhi tử của Thần Châu đệ nhất kiếm Trương thúc thúc.

Lại chỉ vào thiếu nữ nói với Trương Liêm, "Còn đây là tiểu nữ của bá bá tên là Vận Phương, học hành chưa được chu đáo nên ăn nói cử xử vụng về, mong hiền điệu chớ cười."

Trương Liêm vội ôm quyền thi lễ nói, "Sao bá bá khách sáo thế? Tiểu muội muội nhất định rất thông minh, chỉ nhìn qua cũng biết là gia giáo."

Tuy lời nói và thái độ của chàng rất lễ phép, thế nhưng Tất Vận Phương lại trừng mắt, bậm miệng làm Nhậm Tiến Phương trông thấy không nhịn được cười phì ra.

Phật Vân trang chủ quay lại thấy điệu bộ nhi nữ kì quái như vậy liền mắng một câu, "Vận nhi, không được Vô lễ!

Đến chào Trương ca ca đi!"

Vận Phương nghênh đầu, dấu môi nói, "Con không chào đâu!"

Chắc rằng thiếu nữ này quen được nuông chiều nên sinh ra gàn bướng.

Phật Vân trang chủ chẳng biết làm thế nào, đành hướng sang Trương Liêm lắc đầu cười khổ nói, "Mong hiền điệu thú lỗi! Muội muội của ngươi ban đầu khi nào cũng tỏ ra bướng bỉnh như thế! Nhưng sẽ ổn ngay thôi."

Quả nhiên nghe câu đó Vận Phương cười lên khúc khích.

Phật Vân trang chủ cũng cười nói, "Mẹ và mọi người đâu? Dẫn chúng ta tới đó xem!"

Tất Vận Phương ngạc nhiên nói, "Sao thế? Chẳng phải cha bảo mẹ và các con cùng mọi người phân tán mỗi người một nơi tìm chỗ thật kín đáo ở hậu sơn để ẩn nấp mà?"

Phật Vân trang chủ kinh ngạc trố mắt nhìn nhi nữ, nhưng chớp chớp mắt à một tiếng nói, "Ta không bảo thế, nhưng nhất định là Trương thúc thúc đã thay lời ta."

Tất Vận Phương mở to mắt hỏi, "Trương thúc thúc nào?"

Cô ta lắc đầu tiếp, "Chỉ có một vị bịt mặt mang kiếm. Ba mẹ con mới vào thạch động chưa lâu thì người đó đến ngoài động khẩu nói rằng được cha phái đến. Mẹ nói rằng đây là mật động ngoại nhân không biết nên tin rằng đó là người mình nên để người kia vào. Mới vào động, ông ta nói địch nhân đã đến gần cứ vào sâu trong động mà nấp để mình ông ta đối phó. Quả nhiên chỉ một lát sau rất đông người bận hắc y trùm kín mặt tràn vào thạch động, nhưng bị người kia đánh cho tan tác diệt mười mấy tên, lại còn đuổi theo mấy tên còn sống sót tháo chạy. Không lâu, người kia quay lại bảo rằng mối nguy hiểm vẫn còn, dặn mọi người ra hậu sơn phân tán tìm chỗ ẩn nấp cho kín."

Phật Vân trang chủ gật đầu nói, "Mẹ không hỏi danh hiệu của người đó sao?"

Tất Vận Phương đáp, "Mẹ có hỏi nhưng người kia không nói. Còn dặn không được nói với ai về chuyện ông ta tới đây Người đó trông chừng cho tới khi tất cả ra hậu sơn ẩn nấp kín rồi mới bỏ đi mất, chẳng biết hướng nào nữa."

Phật Vân trang chủ nghiêm mặt nói, "Người đó là phụ thân của Trương ca ca đó. Nếu có hai phụ tử cứu giúp thì cả nhà ta với Nhậm thúc thúc đã bỏ mạng cả rồi."

Trương Liêm chen lời, "Nếu gia phụ phải giấu mặt hành sự tất có nguyên nhân. Xin bá bá và tiểu muội với mọi người đừng để lộ chuyện này mới được."

Nghe hai tiếng tiểu muội, mặt Tất Vận Phương lộ vẻ khó chịu. Trương Liêm biết rằng cô ta không thích chữ đó, cười thầm, "Còn bé tí tẹo như thế, người ta không gọi là tiểu muội thì gọi là đại thư chắc?"

Phật Vân trang chủ không để ý đến nhi nữ, gật đầu nói, "Hiền điệt nói phải, sau này chúng ta quyết không để lộ chuyện."

Chợt Tất Vận Phương bước lên trước mặt Trương Liêm hất hàm hỏi, "Ngươi thật sự muốn làm ca ca người ta sao?"

Trương Liêm bối rối đáp, "Không dám!" lòng thầm nghĩ, "Xem ra cô ả giở chướng thói ra rồi đây".

Tất Vận Phương hừ một tiếng, giấm giẳn, "Có thách ngươi cũng không dám."

Nhậm Tiến Phương bỗng cười kha kha nói, "diệt nữ, ngươi thật chẳng biết trời cao đất dày là gì? Vị Trương ca ca ngươi bản lĩnh ghê gớm lắm đấy. Đừng nói Nhậm thúc thúc ta mà đến cả cha ngươi cũng đánh không lại đâu. Nếu không tin, cứ thử thì biết."

Trương Liêm nghe vị thúc thúc định truyền nghệ cho mình, lại kiếm cớ để Vận Phương tỷ đấu, tròng long rất kinh ngạc.

Tất Vận Phương được lời liền nói, "Nào thì thử, sợ gì?"

Dứt lời, quát to một tiếng, vung trảo chộp ngay vào uyển mạch Trương Liêm vừa nói, "Ngươi muốn làm ca ca ta thì trước hết phải tỏ ra có bản lĩnh thế nào đã!"

Trương Liêm lách mình tránh được cú trảo, đưa mắt nhìn sang Phật Vân trang chủ tỏ ý cầu cứu.

Nhậm Tiến Phương bước lên, đứng giữa hai người nói, "Lão điệt cứ thử xem sao, đừng ngại! Nhưng trước hết nên thi thố khinh công xem ai thắng?"

Tất Vận Phương giương mắt nhìn Trương Liêm, lên giọng thách thức, "Ta đồng ý. Ngươi dám thi không?"

Trương Liêm thầm nghĩ, "Vị tiểu cô nương này đến là ương ngạnh. Xem ra không thi cũng không được. Mà thắng cô ta cũng chẳng được tích sự gì! Với thiếu nữ đỏng đảnh này chỉ sợ càng thua thì càng không ổn, mà thắng thì sợ mất thanh danh của vị Vân trận đao Tất trang chủ mất '.

Nghĩ thế chàng đưa mắt nhìn Phật Vân trang chủ thấy ông ta khẽ gật đầu, ánh mắt tỏ ra khuyến khích và có chút khẩn cầu nữa, nên ôm quyền nói, "Tiểu muội đã quyết ý như thế, ngu huynh cũng phải xin lĩnh giáo vậy!"

"Bắt đầu nào!"

Vừa dứt lời cô ta đã lao đi, chớp mắt đã lướt xa hơn chục trượng.

Nhậm Tiến Phương liền giục, "Nha đầu đó khinh công chẳng tầm thường đâu. Nếu hiền điệt không đuổi theo là thua ngay đó."

Phật Vân trang chủ nhìn theo hai bóng người một trước một sau khuất xa dần sau đám loạn thạch mới quay lại nhìn Nhậm Tiến Phương hỏi, "Nhậm lão đệ bày ra cái trò này có ý gì vậy?"

Nhậm Tiến Phương cười đáp, "Huynh đệ muốn thay lão ca ca tác thành cho chúng thành một đôi lương duyên, không tốt hay sao?"

Phật Vân trang chủ nghiêm giọng nói, "Lão đệ tính sai nước cờ rồi. Trương hiền điệt đã có tình lữ, cứ xem vẻ sốt ruột của nó hôm qua khi đến bổn trang tìm vị hữu nữ đó thì biết tình cảm sâu nặng rồi. Tiểu nữ tuy tư chất không kém, gia môn cũng được coi là đại hộ nhân gia, chẳng lẽ phải làm tiểu thất người ta?"

Nhậm Tiến Phương ngẩn ra một lúc rồi nhíu mày nói, "Huynh đệ thấy Trương hiền điệt tuổi trẻ tài cao nên mới có ý tác thành hảo sự, không ngờ nó đã có tình lữ. Chẳng biết thiếu nữ đó là nhân vật thế nào?"

Phật Vân trang chủ đáp, "Tiểu ca cũng không hỏi."

Nhậm Tiến Phương gật đầu, "Thôi được, để huynh đệ tìm cơ hội hỏi lại xem. Nếu không phải, diệt nữ tư chất hiếm có, nếu đây là nhân duyên thiên định mà để lỡ thì chẳng đáng hối hận lắm sao?"

Phật Vân trang chủ cười nói, "Lão hiền đệ biến thành người làm mai từ bao giờ thế?"

Nhậm Tiến Phương đáp, "Lão ca thấy huynh đệ làm mai mối cho ai bao giờ chưa? Lần này chẳng qua vì thấy nam tài, nữ mạo là một đôi trời xe, đất tạo..."

Còn chưa dứt câu, ánh mắt lão ta hướng ra phía rừng có vẻ ngạc nhiên hỏi, "Vận nhi đã về tới đây sao không thấy Trương Liêm đâu cả? Chẳng lẽ nó chịu thua hay sao?"

Phật Vân trang chủ cũng quay lại nhìn, quả nhiên thấy ái nữ từ chân núi chạy nhanh tới. Cứ nhìn đôi chân không bén đất, dáng Vô cùng vội vã mà đằng sau cũng không thấy Trương Liêm đâu, trông chẳng giống như một cuộc tỷ đấu khinh công mà như có việc gì rất khẩn cấp.

Phật Vân trang chủ kinh hãi chạy ra nghênh đón, gấp giọng hỏi, "Vận nhi sao thế? Trương ca ca đâu?"

Tất Vận Phương vội dừng lại, mồ hôi nhễ nhại, miệng thở hổn hển, ngực thở phập phồng một lúc mới trả lời, giọng ngắt quãng, "Trương ca ca phát hiện thấy Bạch hạc lệnh, đã đuổi theo rồi!"

Cả hai lão nhân kinh hãi kêu lên, "Lại là Bạch hạc lệnh?"

Tất Vận Phương đã bình tĩnh hơn, gật đầu đáp, "Nhi nữ không phát hiện ra, chỉ nghe huynh ấy bảo, Bạch hạc lệnh trùng hiện, mau về báo tin, rồi lao đi như chớp, vượt qua nhi nữ lao vào khu rừng phía tây."

Phật Vân trang chủ tức giận hỏi, "Vì sao ngươi không cùng đuổi?"

Tất Vận Phương chưa bao giờ bị phụ thân quở trách như vậy nên xịu mặt lại, nước mắt trảo ra trông thật thảm.

Nhậm Tiến Phương dàn hòa, "Lão ca ca sao trách oan Vận nhi như vậy? Nếu nó có thể đuổi kịp Trương ca ca thì còn phải chờ lão ca dạy nữa ư?"

Phật Vân trang chủ đưa tay vò trán, cười khổ nói, "Ta thật hồ đồ, không nghĩ ra!"

Rồi bảo ái nữ, "Con hãy chạy đi báo ngay với mẹ đưa mọi người đến chỗ cậu tạm trú ít hôm. Còn cha và Nhậm thúc thúc đi giúp Trương ca ca con một tay."

Tất Vận Phương bấy giờ đã tươi tỉnh lên, nghe phụ thân nói đuổi theo Trương ca ca liền lắc đầu nói, "Cha không đuổi kịp huynh ấy đâu. Bây giờ Trương ca ca ít ra cũng đã cách đây mười dặm rồi."

Phật Vân trang chủ nói giọng kiên quyết, "Không kịp cũng phải đuổi. Người ta bỏ đại lực giúp mình, bây giờ chẳng lẽ bỏ nó chịu nguy hiểm một mình?"

Tất Vận Phương nhìn Nhậm Tiến Phương vẻ ái ngại, "Nhậm thúc thúc đang bị thương... "

Nhậm Tiến Phương gạt đi, "diệt nữ chớ lo. Chút thương tích này, thúc thúc còn chưa coi ra gì. Hơn nữa, cái tiểu mạng này do Trương ca ca ngươi cứu về, nay đâu thể bỏ mặc huynh ấy?"

Lão có ý vun vào cho hai người nên tỏ ra tôn trọng Trương Liêm hơi quá để làm tăng tình cảm của Tất Vận Phương với thiếu niên đó. Tuy cũng biết rằng bây giờ thái độ của Tất Vận Phương với đối với Trương Liêm cũng thay đổi nhiều, cứ xem cách xưng hô thì biết.

Phật Vân trang chủ đương nhiên cũng hiểu ý lão ta và sự thật cũng đúng như thế, liền gật đầu nói, "Vận nhi, đi nhanh đi Cha và Nhậm thúc thúc cũng đi ngay mới kịp."

Tất Vận Phương gật đầu, còn nói thêm một câu, "Cha và Nhậm thúc thúc hãy bảo trọng."

Rồi quay người lướt nhanh về phía hậu sơn.

Chờ nhi nữ đi xa, Phật Vân trang chủ ra hiệu cho Nhậm Tiến Phương rồi cả hai nhằm hướng Tây tiến phát.

Rừng rậm ngút ngàn.

Nước suối reo róc rách.

Ngày đã quá ngọ.

Giữa rừng sâu, một nhân ảnh mình bận hắc y, lưng đeo trường kiếm đang phóng chạy như bay.

Người đó cứ cắm đầu chạy, chẳng theo phương hướng gì. Khi nhằm hướng tây, khi rẽ qua hướng nam, rồi đột ngột chuyển sang hướng bắc...

Chùm tua vàng buộc ở chuôi kiếm sau lưng hắc y nhân bay phơ phất dưới nắng trưa nhìn càng thêm lóa mắt.

Ngoài ra, trên tay trái hắc y nhân còn cầm một con bạch hạc. Vì cầm con bạch hạc chúc ngược xuống nên cánh nó xoè ra, đầu chúc xuống đất giống như hạc sống thật.

Phía sau hắc y nhân chừng hai ba mươi trượng, có một nhân ảnh khác mặc nho bào, dáng phiêu dật tiêu tửu như đang du sơn ngoạn thủy, mặc dù thấp thoáng trong rừng như hồ điệp xuyên hoa nhưng thân pháp lại rất nhanh. Hắc y nhân phía trước có lao như tên bắn thì vị nho sinh phía sau vẫn giữ nguyên khoảng cách, không tụt lại.

Khi hắc y nhân khuất bong trong đám cây thấp hoặc giữa bãi quái thạch thì nho sinh phóng lên mô cao hoặc cành cây xác định lại mục tiêu rồi lại truy đuổi theo.

Không nói cũng biết nho sinh chính là Trương Liêm.

Buộc phải tỷ đấu khinh công với Tất Vận Phương, vì giữ thể diện của hai nhà mà chàng giữ thế quân bình không thắng cũng không bại, chạy sau Tất Vận Phương cách mười trượng không đổi.

Nào ngờ, chạy được vài dặm, chàng chợt phát hiện thấy một nhân ảnh loáng qua phía trước rồi mất hút rất nhanh.

Mặc dù nhân ảnh chỉ xuất hiện trong chớp mắt nhưng Trương Liêm cũng nhận ra đó là một người bận hắc y, hơn nữa trong tay cầm một con bạch hạc, chỉ là không phân biệt được hạc thật hay giả?

Nhưng Vô luận thật giả thế nào, thời gian gần đây đã mấy lần xuất hiện Bạch hạc lệnh diệt môn làm toàn thể võ lâm chấn động. Vì thế hiện tại có người cầm bạch hạc lẩn quất trong núi là không phải là hiện tượng bình thường, chẳng thể không chú ý.

Bởi thế chàng gia tăng thân pháp, đuổi kịp Tất Vận Phương nói nhanh mấy tiếng, Bạch hạc lệnh trùng hiện, mau về báo tin, rồi nhằm hướng hắc y nhân truy đuổi.

Hào khí nổi lên, chàng vừa chạy vừa nghĩ thầm, "Ta không tin rằng không đuổi kịp ngươi."

Chỉ hơn một tháng nay, Bạch hạc lệnh xuất hiện tới ba lần. Cứ mỗi lần xuất hiện là một trang viện nổi tiếng trong võ lâm bị hủy diệt. Nhưng ba lần trước, người ta chỉ phát hiện Bạch hạc lệnh khi bọn hung đồ đang gây tội ác. Còn bây giờ chàng lại phát hiện được người mang Bạch hạc lệnh đang tìm đến mục tiêu, lẽ nào không truy đuổi?

Chàng luyện thành một trong những tuyệt đỉnh khinh công của võ lâm Trung nguyên, nếu thi triển tận lực thì có thể qua mặt hắc y nhân mang Bạch hạc lệnh.

Nhưng chàng không đuổi sát vì chưa muốn lộ diện mà định bí mật bám theo hắn xem hắn mang Bạch hạc lệnh đến đâu và mục tiêu Bạch hạc lệnh nhắm vào là những nhân vật nào trong võ lâm?

Bởi thế, sau một canh giờ song phương vẫn giữ nguyên cự li không đổi.

Nhưng ngay sau khi truy đuổi một hồi, Trương Liêm nhận thấy rằng chẳng những khinh công của đối phương không thua kém mình mà thông thân pháp có nét gì đó rất quen giống như chàng đã từng trông thấy.

Nhưng thời gian không cho phép chàng nghĩ ngợi nhiều, đã thấy một toàn trang viện thấp thoáng trước mắt.

Hắc y nhân chợt gia tăng tốc độ giống như một cánh chim bay vút vào khu rừng trước trang viện không xa.

Trương Liêm thở hắt ra nghĩ thầm : "Thì ra là ở đây. Như vậy là đã đến mục tiêu."

Chàng cũng lướt vào rừng, đến cách đối phương mười trượng thì dừng lại, ẩn vào một lùm cây.

Hắc y nhân ngồi xổm bên một gốc cây lớn đang bành miệng con bạch hạc bằng ra thổi hơi căng vào cho đến khi nó vươn cổ xòe cánh giống như một con hạc thật. Thổi xong, hắn cầm ngay bên dưới thân hạc phóng nó lên cây.

Động tác đẩy hạc lên cây chẳng phải cao minh gì cho lắm, nhưng hắn thực hiện khéo léo ở chỗ con hạc giấy vừa bắn lên đã quắp chặt lấy một cành cây, hướng mỏ về phía trang viện giống như một con hạc thật. Sau giây phút bàng hoàng, Trương Liêm không bỏ qua cơ hội điều tra gốc tích đối phương liền tiến lại gần nói, "Thủ pháp của các hạ thật tuyệt diệu!"

Hắc y nhân không trả lời mà từ từ đứng lên rồi đột nhiên phóng mình lao vút đi. Trương Liêm đã lường trước tình hình, vừa lao theo vừa quát, "Ngươi định chạy sao?"

Nhưng chàng đã chậm một bước, hắc y nhân đã lao vút vào rừng, biến mất. Trương Liêm đuổi theo một lúc nhưng không có kết quả đành quay lại. Nhưng khi trở về khu rừng trước trang viện, đưa mắt nhìn lên Bạch hạc lệnh, chàng không khỏi ngạc nhiên. Bạch hạc vẫn vươn đầu về phía trang viện, giương cánh như thật nhưng chiếc mào của nó đỏ như máu, khác hẳn với lần trước ở Phật Vân Trang, chiếc mào lại có màu lam.

Cũng là Bạch hạc lệnh như thế nhưng theo Trương Liêm biết ba lần trước chiếc mào của Bạch hạc lệnh đều có màu lam là biểu tượng của sát môn, thế nhưng lần này chiếc mào của bạch hạc lại đỏ như máu. Chẳng biết sự khác biệt này có ý nghĩa gì không?

Trương Liêm đang bần thần nghĩ ngợi thì chợt thấy có mấy nhân ảnh từ trang viện ùa ra.

Chàng sợ đối phương hiểu lầm nên đã lẩn vào sau một tảng quái thạch thì nghe có tiếng người kinh hoàng la lên, "Ai mang Bạch hạc lệnh sát môn tới đây thế?"

Sau đó là tiếng huyên náo không phân biệt ra âm thanh gì, lúc sau có tiếng người quát lên sang sảng, "Nói bậy! Làm sao Hạc lệnh diệt môn xuất hiện ở dây được?"

Chỗ nấp của Trương Liêm cách viện môn không xa, chỉ mười mấy trượng nên chàng nghe rõ cuộc đối đáp.

Người lên tiếng đầu tiên sợ hãi nói, "Thuộc hạ đâu dám nói hoang! Đúng là có một con bạch hạc vừa được treo lên trước trang."

Giọng người quát có phần nhỏ lại, "Các người chớ động đến nó. Để ta xem thế nào đã."

Trương Liêm ló đầu ra nhìn, thì thấy một lão nhân bận trường bào phi thân lên cây quan sát kĩ con bạch hạc một lúc rồi tuyệt vọng nói, "Hỏng bét rồi! Mấy ngày trước nghe nói Tưởng Thụy Sinh do Bạch hạc lệnh xuất hiện mà gặp họa diệt môn đến nỗi lão ta phải đi trốn. Lúc ấy, lão phu còn chưa tin. Thế mà chẳng ngờ Bạch hạc lệnh thứ ba lại xuất hiện ở Phong Lôi bảo ngay giữa thanh thiên bạch nhật. Lẽ nào lệnh chủ... "

Dường như lão ta sợ gặp phải điều gì cấm kị nên ngừng bặt, nhảy xuống đất chạy trở vào bảo môn, vẫn tay cho chúng nhân bấy giờ đang tụ tập rất đông, cao giọng nói, "Các người mau đi thu xếp đồ đạc, đúng canh ba đêm nay chờ nghe lệnh hành sự."

Trương Liêm thấy vị Phong Lôi bảo chủ này thấy Bạch hạc lệnh xuất hiện thì sợ cuống lên như vậy, cũng thuộc loại thỏ đế giống Tưởng Thụy Sinh mà thôi. Lẽ nào lão ta chưa biết Bạch hạc lệnh thứ ba đã xuất hiện ở Phật Vân sơn trang nên đã tính sai đây là con thứ ba.

Lão ta ra lệnh cho thuộc hạ như vậy rõ ràng đã nghĩ đến chuyện đánh bài chuồn. Trương Liêm suy tính xem mình có nên chen tay vào việc này hay không?

Chợt nghe hán tử đầu tiên phát hiện ra Bạch hạc lệnh nói, "Bẩm Bảo chủ, mới rồi thuộc hạ nghe trong rừng có tiếng quát nên mới ra xem, đã thấy Bạch

hạc lệnh nằm trên cành cây rồi. Không biết người mang lệnh tới bị phát hiện quát lên như vậy hay người đó cố tình lên tiếng để chúng ta chú ý. Có nên điều tra việc này hay không?"

Phong Lôi bảo chủ nghi ngờ nhìn tên này nói, "Có chuyện đó ư?"

Tiểu hán tử vội đáp, "Dạ, thuộc hạ nghe rõ ạ!"

Bảo chủ vung tay ra lệnh, "Thôi, các ngươi cứ đi thu xếp hành lý trước đã, việc đó để sau."

Chúng nhân vội vã tản vào trong bảo. Riêng Phong Lôi bảo chủ vẫn đi đi lại lại ngoài bảo môn. Khi vò đầu bứt tai, khi cúi đầu trầm tư suy nghĩ, thỉnh thoảng lại nhìn lên Bạch hạc lệnh.

Hiển nhiên, đứng trước họa diệt môn, ai không sợ hãi lo lắng?

Tuy chưa biết vị bảo chủ này là nhân vật nào nhưng Trương Liêm nghĩ rằng đối phương đang sắp gặp phải tai họa lớn Mình học võ nghệ không chỉ để hộ thân mà còn phải hành hiệp giang hồ, gặp chuyện bất bằng phải bạt dao tương trợ mới đúng tinh thần võ đạo.

Nghĩ thế, chàng đứng thẳng lên định đi tới Bảo môn nhưng chân chưa kịp bước chợt thấy có một viên đá nhỏ từ phía sau bay tới rơi cạch bên tay phải chỉ cách chàng một bước.

Đương nhiên là có người cảnh cáo chàng không được vọng động, Trương Liêm quay lại nhìn nhưng chẳng thấy ai.

Ngẫm nghĩ một lúc chàng bỗng cao giọng, "Chẳng lẽ nhất định phải hủy diệt Phong Lôi bảo?"

Trong đám quái thạch phía sau chàng khoảng mười trượng, bỗng có người ho khan một tiếng.

Trương Liêm biết rằng mình đang bị người mang Bạch hạc lệnh ngầm theo dõi.

Nghĩ đến chuyện Tảo Diệp trang của mình bị hủy, Phật Vân sơn trang gặp đại họa đến nỗi Vân Dương thập kiệt chín người bỏ mạng đều do Bạch hạc lệnh mà ra, máu trong người chàng như sôi lên, liền quát to một tiếng phi thân bổ tới.

Với thân pháp tuyệt luân, khoảng cách mười trượng chỉ chớp mắt là tới.Thế nhưng khi Trương Liêm đến nơi thì chẳng còn ai ở đó nữa cả. Chỉ thấy mấy chữ khắc vào đá, "Người trừ bạo để yên dân".

Chữ được dùng đá khắc vào đá sâu có tới nửa tấc nhưng nét không được sắc, khó nhận ra bút pháp nhưng dễ dàng khẳng định người viết có nội lực rất thâm hậu.

"Người trừ bạo để yên dân," Trương Liêm lẩm nhẩm đọc lại, lòng không khỏi sửng sốt. Nghe ra thì có vẻ đối phương là người rất quang minh chính đại. Chẳng lẽ không phải là tên vừa mang Bạch hạc lệnh tới đây?

Nhưng trong rừng này còn có ai khác nữa?

Chàng đang bần thần nghĩ ngợi thì Phong Lôi bảo chủ đã lướt tới gần, cười kha kha nói, "Lão hủ thật được gặp Bạch hạc lệnh sứ ở đây, thật là tam sinh hữu hạnh. Xin mời thiếu hiệp di giá vào trong tệ bảo cho lão hủ bày tỏ chút lòng thành, mong chớ chối từ."

Trương Liêm quay lại, bấy giờ mới thấy rõ vị Phong Lôi bảo chủ tuổi trạc ngũ tuần, thân thể tráng kiệt, mình bận trường bào thêu chữ Thọ, đứng cách chừng ba trượng, đang chắp tay cúi mình vẻ rất cung kính.

Chàng vội chắp tay hoàn lễ nói, "Xin bảo chủ chớ hiểu lầm! Tiểu khả không phải Bạch hạc lệnh sứ đâu."

Phong Lôi bảo chủ thấy đối phương là một thiếu niên thư sinh, trong lòng thoáng chút ngạc nhiên, nhưng vẫn giữ giọng cung kính nói, "Thiếu hiệp chẳng nên giấu giếm nữa. Đã phụng mệnh Quý thượng đưa Bạch hạc lệnh tới đây, lão hủ cung thỉnh hiệp giá quang lâm dùng chén trà suông, chúng nhân toàn bảo sẽ Vô cùng hân hạnh."

Bạn đang đọc truyện *Chức Cẩm Đồ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Mạo hiểm giả hung đồ

Trương Liêm thấy đối phương nhận lầm mình là Bạch hạc lệnh sứ, thái độ cung kính như vậy thì rất khó xử.

Nghĩ lại thủ hạ Bạch hạc lệnh chủ toàn là bọn hung đồ mà đối phương lại tỏ ra khúm núm thấp hèn như thế, cho dù là để bảo toàn mạng sống chăng nữa, chàng không khỏi thấy ác cảm đối với vị Phong Lôi bảo chủ này.

Thấy Trương Liêm tỏ ra do dự, lão ta lại nói, "Xin thiếu hiệp chớ nghi ngờ, lão thành tâm cung thỉnh."

Chợt Trương Liêm nảy ra một ý, không tiện chối từ nữa liền theo đối phương vào bảo.

Trước bảo môn có bốn tên dại hán cấp đao đứng hai bên, thấy hai người đến gần vội vàng mở toang cửa chính rồi lui lại cúi đầu cung kính.

Phong Lôi bảo chủ quay lại khoát tay cười nhã nhặn nói, "Mời thiếu hiệp!"

Đã vào tới đây đương nhiên chẳng cần khách khí nữa, Trương Liêm gật đầu rồi bước vào bảo môn.

Hai người sánh vai nhau đi thẳng vào đại sảnh.

Tiền viện rất rộng, con đường lát đá trắng chạy thẳng từ bảo môn đến đại sảnh xa tới mười lăm trượng, hai bên có giả sơn, non bộ, hoa viên.

Đại sảnh là một ngôi đình lớn, có tới mười mấy thạch cấp, hai bên có hai con thạch sư lớn đứng chầu, chỉ nhìn qua đã thấy đồ sộ nguy nga chẳng kém gì phủ viện của bậc vương hầu.

Hai người đi chưa hết tiền viện đã có một vị lam bào lão nhân bước xuống khỏi thạch cấp cúi mình nghênh đón.

Phong Lôi bảo chủ phất tay ra lệnh, "Lôi tổng quản! hãy mau truyền lệnh sửa soạn đại yến để nghênh tiếp quý khách!"

Lâm bào lão nhân ngơ ngác hỏi, "Bảo chủ vừa ra lệnh thu xếp đồ đạc mà?"

Phong Lôi bảo chủ đáp, "Lệnh sứ đã hạ cố quang lâm, không cần thu xếp nữa!"

Bây giờ không phải lúc tranh biện về thân phận, Trương Liêm chỉ đành tùy cơ ứng biến thôi.

Lam bào lão nhân được gọi là Lôi tổng quản vừa nghe nói lệnh sứ quang lâm thì phát hoảng, vừa khom lưng vái dài vừa run giọng nói, "Tiểu lão nhi có mắt không tròng, xin lệnh sứ tha tội!"

Trương Liêm ôm quyền hoàn lễ, miệng hàm hồ nói, "Lão trượng xin chớ đa lễ!"

Phong Lôi bảo chủ cười nói, "Lệnh sứ đã khoan hòa như thế, Lôi tổng quản chẳng nên đa lễ làm gì, hãy mau truyền lệnh thiết yến, hãy nhớ chuẩn bị ban ca nữ! "

Lôi tổng quản cúi mình nói, "Xin chỉ thị dọn tiệc yến ở đâu?"

Phong Lôi bảo chủ khoát tay, "Học giá đường! Nhanh lên!"

Lôi tổng quản còn cúi chào Trương Liêm lần nữa mới quay mình đi.

Mặc dù được khoản đãi trọng thể như vậy, nhưng Trương Liêm lại thấy càng lúc càng khó chịu.

Chỉ với một tên đặc sứ mà Phong Lôi bảo chủ phải hạ mình như vậy, nếu đích thân Bạch hạc lệnh chủ quang lâm, lão ta sẽ còn tó ra thấp hèn đến mức nào?

Lại còn sai mang cả ban ca nữ đến hầu nữa, thật là một kiểu hưởng thụ xa hoa trụy lạc.

Trương Liêm bất giác so sánh đối phương với Phật Vân trang chủ và sự hy sinh oanh liệt của Vân Dương thập kiệt, lòng ác cảm lại càng tăng.

Chỉ nhìn qua cũng biết thế lực của Phong Lôi bảo không phải là nhỏ. Đã là người danh tiếng trong giang hồ lại làm chủ một cơ nghiệp như thế mà chỉ biết mua chuộc đối phương để được yên thân thôi sao? Với hạng tiểu nhân ti tiện như thế có cần phải giang tay tương trợ hay không?

Chàng chợt hối hận là mình đã khinh thân tới đây, nhưng nghĩ lại nếu Phong Lôi bảo gặp phải họa diệt môn thì nói bất hạnh chẳng phải chỉ vài người gánh chịu mà trong bảo còn có hàng trăm người Vô tội phải chịu hy sinh.

Hơn nữa khi ở Phật Vân sơn trang chàng chưa thể bắt sống Bạch hạc lệnh sứ để tra hỏi căn nguyên, nếu lần này làm được việc đó chẳng tốt ư?

Phong Lôi bảo chủ dẫn Trương Liêm vào đại sảnh.

Lúc này Trương Liêm mới thấy hết sự đồ sộ của Phong Lôi bảo.

Đại sảnh rộng mênh mông, đủ chỗ để bày cả trăm bàn tiệc, bài trí cực kỳ xa hoa tráng lệ.

Vừa chia ngôi chủ khách ngồi xong, một tên tỳ nữ đã bưng trà đến.

Phong Lôi bảo chủ bưng chén lên cười nói, "Thiếu hiệp dùng tạm chén trà nhạt, chờ tiệc yến bày xong."

Trương Liêm nhấp xong ngụm trà mới nói, "Tiểu khả thật không phải Bạch hạc lệnh sứ, xin bảo chủ cho hoãn đại yến đi!"

Phong Lôi bảo chủ sững người ra một lát rồi cười to nói, "Lão hủ cũng biết quý định của Bạch hạc lệnh chủ rất nghiêm, có lẽ không được tiết lộ thân phận ra ngoài. Thiếu hiệp đã cố ý như thế, lão hủ xin tuân lệnh! "

Trương Liêm cười khổ, nghĩ thầm, ""Đối phương đã nhất định bắt mình phải là tên lệnh sứ chết tiệt đó thì còn biết làm thế nào"?"

Thấy Trương Liêm không nói gì, Phong Lôi bảo chủ muốn vui lòng quý khách liền gợi chuyện, "Lảo hủ túc ẩn đã nhiều năm, kiến lập ra Phong Lôi bảo này, chẳng qua chỉ để những bằng hữu ngày xưa đến thăm viếng có chỗ mà trú thân thôi, quyết chẳng phải có mưu đồ gì, càng không dám phạm đến uy danh của lệnh chủ. Vạn mong thiếu hiệp nghĩ đến hơn bốn trăm nhân khẩu trong bảo mà cầu xin lệnh chủ thương tình."

Trương Liêm kinh ngạc hỏi, "Quý bảo có nhiều người đến thế ư?"

Phong Lôi bảo chủ đáp, "Tuy đông người nhưng đều là thuộc hạ của lão hủ trước đây cả. Nếu lệnh chủ có điều gì nghi ngờ thì lão hủ xin triệt thoái bớt."

Trương Liêm nghĩ đến hơn bốn trăm người sắp bị Bạch hạc lệnh chủ tàn sát, trong lòng kinh sợ mà hỏi câu ấy.

Không ngờ đối phương lại hiểu lầm cho rằng vì Phong Lôi bảo đông người như vậy nên Bạch hạc lệnh chủ nghi ngờ có mưu đồ mới hạ lệnh tàn sát.

Nhưng chàng không muốn thanh minh, gật đầu nói, "Tiểu khả sẽ cố sức giúp đỡ. Tuy vậy quý bảo nên theo kế hoạch cũ tạm thời dời hết thuộc hạ đi nơi khác thì hơn."

Phong Lôi bảo chủ thấy đối phương chịu giúp lòng mừng rơn, vội gật đầu lia lịa nói, "Xin vâng! Xin vâng! Lão hủ sẽ hạ lệnh di tản để khỏi làm thiếu hiệp phải khó xử."

Trương Liêm chỉ cười thầm mà không nói gì.

Uống xong tuần trà, Phong Lôi bảo chủ dẫn khách rời khỏi địa sảnh xuyên qua mấy dãy hàng lang qua nhiều lầu các đến một ngôi tiểu lầu Vô cùng u tĩnh nằm trong hoa viên cuối bảo.

Hai người lên một gian tiêu tiểu sảnh trên gác, lập tức phân ngôi chủ khách ngồi vào bàn, lập tức có hai tên thanh y tì nữ yểu điệu bước vào.

Tên thứ nhất quỳ bên, bàn tay bưng mâm trà, còn tên thứ hai róc bưng tận tay Trương Liêm, mỉm cười nói, "Mời công tử dùng trà!"

Trương Liêm tuy chẳng thích lễ tiết rườm rà thế này nhưng cũng đỡ lấy chén, gật đầu nói, "Miễn lễ!"

Phong Lôi bảo chủ tự bưng chén trà nói, "Thiếu hiệp chẳng cần phải khách sáo với chúng làm gì!"

Rồi nhìn hai tiểu tỳ ra lệnh, "Mộc Lan, Hoa Lan hãy đi mời tiểu thư đến đây!"

Vừa lúc ấy có tiếng nữ nhân ngay sau bình phong cười nói, "Cha nhi nữ đã ở đây rồi!"

Phong Lôi bảo chủ ngạc nhiên hỏi, "Hồng Lệ! Con nấp ở đây làm gì?"

Giọng nói thánh thót sau bình phong trả lời, "Để xem quý khách của cha là nhân vật thế nào mà được tiếp đón trọng thể như thế.

Phong Lôi bảo chủ thấy nhi nữ Vô lễ với quý khách như vậy mặt biến sắc vội đứng lên chắp tay vái dài Trương Liêm một vái, sợ hãi nói, "Tiểu nữ là Hồng Lệ kiến thức nông cạn, không biết lễ số. Xin thiếu hiệp mở lượng hải hà miễn tội!

Trương Liêm cũng đứng lên hoàn lễ nói, "Lão trượng hãy yên tâm, tiểu khả chẳng câu chấp gì đâu!"

"Đa tạ! Đa tạ! Để lão hủ sai tiểu nữ phụng bồi thiếu hiệp."

Trương Liêm hoảng sợ đáp, "Không dám! Bảo chủ không nên làm thế."

Nhưng vừa lúc đó trong phòng bỗng ngất lên mùi hương thoang thoảng, tiếp đó có một nhân ảnh uyển chuyển từ sau bình phong lướt tới giữa phòng.

Trương Liêm liếc mắt nhìn, thấy đó là một thiếu nữ tuổi vừa đôi tám, mình bận hồng y, mi thanh mục tú, ngực nở lưng ong, quả là một trang giai nhân tuyệt sắc!

Thiếu nữ cũng ngẩn mặt nhìn Trương Liêm đến phát ngơ, không ngờ vị lệnh sứ lại tuấn tú đến thế.

Cuối cùng cô ta thu hồi mục quang, nhìn phụ thân hỏi, "Cha, chính là vị này đây sao?"

Phong Lôi bảo chủ nghiêm giọng, "Còn chưa nhanh bái kiến thiếu hiệp nữa sao?"

Chợt nhận ra vẻ thất thần của nữ nhi, lão nói tiếp, "Con ở đây phụng bồi công tử, cha ra ngoài sai bảo chúng vài việc.

Trương Liêm vội nói, "Lão trượng và lệnh ái cứ tự nhiên! Tiểu khả ở đây một mình cũng được!"

Phong Lôi bảo chủ xua tay, "Tiểu nữ đương nhiên phải ở lại đây tiếp thiếu hiệp thay lão hủ!"

Hồng y thiếu nữ tiếp lời, "Cha đi đi, việc ở đây cứ để nữ nhi."

Phong Lôi bảo chủ còn dặn thêm một câu, "Con hãy thận trọng, không được Vô lễ!"

Lại hướng sang Trương Liêm ôm quyền nói, "Tiểu nữ kiến thức thiển bạc, xin được thiếu hiệp dạy bảo thêm!"

Rồi không chờ khách kịp phản ứng, vội bước ra khỏi phòng, còn khoát tay ra hiệu cho hai tên tỳ nữ đi theo mình.

Hồng Lệ tiễn phụ thân tới cửa rồi quay vào đứng đối diện với khách, nhoẻn miệng cười nói, "Mời thiếu hiệp ngồi! "

Trương Liêm không khỏi ngượng nghịu khi thấy trong phòng chỉ có hai người, lúng túng đáp, "Xin cô nương ngồi trước!

Hồng Lệ ngồi xuống liếc nhìn chàng, cười nói, "Thiếu hiệp ngồi đi chứ, sao phải giữ lễ như thế làm gì?"

Trương Liêm cũng ngồi xuống nhưng không dám nhìn đối phương, đưa mắt nhìn những bức tranh trên tường, trong lòng thầm tính làm sao để đừng lộ thân phận mới thực hiện được kế hoạch bắt Bạch hạc lệnh sứ.

Hồng Lệ thấy thiếu niên không nhìn mình thì có phần tự ái, nhíu mày hỏi, "Thiếu hiệp xem đủ rồi chứ?"

Trương Liêm đang trong tình trạng nhìn mà không thấy, nghe hỏi thoắt giật mình, luống cuống hỏi lại, "Cô nương nói gì?"

Hồng Lệ cười hỏi, "Thiếu hiệp làm sao táng hồn lạc phách đi thế? Chẳng giống một vị Bạch hạc lệnh sứ chút nào!"

Trương Liêm nghiêm giọng nói, "Cô nương nhãn quan như thần. Tiểu khả quả thật không phải Bạch hạc lệnh sứ đâu!

Bây giờ đến lượt Hồng Lệ ngơ ngác, "Thiếu hiệp nói gì?"

Trương Liêm bình tĩnh nhắc lại, "Tiểu khả không phải là Bạch hạc lệnh sứ!"

Hồng Lệ mở to mắt hỏi, "Thật sao?"

Cô ta kinh dị đến nỗi tưởng chừng muốn đứng bật lênh, giọng đầy nghi hoặc, "Đã không phải là Bạch hạc lệnh sứ sao lại tới đây lừa người?"

Trương Liêm lắc đầu, "Không phải tiểu khả định lừa người. Ngay từ đầu đã nói thẳng với Phong Lôi bảo chủ mình không phải Bạch hạc lệnh sứ nhưng lệnh tôn không chịu tin, quyết mời cho bằng được tiểu khả vào bảo, lại còn nhờ nói giúp với Bạch hạc lệnh chủ."

Hồng Lệ biến sắc nói, "Ngươi thật to gan!"

Nhưng chợt nghĩ đến chuyện gì, hạ giọng, "Ngươi có quan hệ thế nào với Bạch hạc lệnh chủ?"

"Tiểu khả không biết người đó."

Hồng Lệ tức giận nói, "Thật là tên hủ nho không biết sống chết! Ngươi đã không có quan hệ gì với Bạch hạc lệnh chủ sao còn nhận lời nói giúp? Muốn sống thì hãy cút khỏi đây ngay! "

Trương Liêm không ngờ đối phương trở mặt nhanh như vậy, đỏ mặt nói, "Có thể Bạch hạc lệnh sứ chịu nghe lời tiểu khả thì sao?"

Hồng Lệ hừ một tiếng hỏi, "Ngươi biết Bạch hạc lệnh sứ hay sao?"

Trương Liêm đáp, "Tiểu khả đã gặp tên đó mấy lần, nhưng hắn không chịu báo danh tính."

Hồng Lệ đứng lên nói, "Ta bảo ngươi đi nhưng không chịu đi thì ta cũng chịu, chẳng có cách nào cứu được ngươi đâu!

Trương Liêm nghĩ đến bốn trăm sinh linh của Phong Lôi bảo sẽ phải gặp cảnh bất hạnh nên có ý giúp đỡ.

Tuy thấy đối phương tỏ ra thù địch với mình như vậy nhưng chàng vẫn cố nói thêm một câu, "Tiểu khả muốn giúp Phong Lôi bảo đuổi Bạch hạc lệnh sứ đi cũng không được sao?"

Hồng Lệ ngạc nhiên hỏi, "Ngươi muốn đối địch với Bạch hạc lệnh chủ sao?"

Trương Liêm gật đầu.

Hồng Lệ vội nói, "Nếu thế lại càng không được! Nếu ngươi không muốn mất mạng thì nhanh đi khỏi đây ngay!"

Trương Liêm không biết có phải đối phương thật quan tâm đến chuyện sống chết của mình hay có dụng ý gì khác, đang cố tìm hiểu vấn đề này thì chợt nghe giọng nói của Phong Lôi bảo chủ vang lên ngoài cửa.

"Hồng nhi! Ngươi sao lại to tiếng với thiếu hiệp thế?"

Hồng Lệ lộ vẻ kinh hãi, nhỏ giọng nói nhanh, "Ngươi cứ tiếp tục nhận mình là Bạch hạc lệnh sứ, có thể ta sẽ tìm được biện pháp cứu ngươi! "

Trương Liêm thoạt tiên thấy cô ta trở mặt đuổi khách, bây giờ lại tỏ ra quan tâm đến mình như vậy thì đầu óc như chìm trong vân vụ chẳng hiểu đầu cua tai nheo gì, đưa mắt ngơ ngác nhìn thiếu nữ.

Hồng Lệ chợt trở lại vẻ khả ải lúc đầu, cười nói, "Hồng nhi có to tiếng gì đâu? Chỉ muốn mời lệnh sứ đến Thúy Vân các chơi nhưng chàng không chịu, cha bảo thế có bực không?"

Phong Lôi bảo cười kha kha nói, "Thì ra là thế! Cha trách oan con rồi! Bây giờ hãy mời thiếu hiệp ra đi!"

Tiếng bước chân xa dần.

Chờ phụ thân đi xa, Hồng Lệ thở phào một hơi, tiếp tục hỏi, "Ngươi định đối địch với Bạch hạc lệnh chủ thật sao?"

Trương Liêm nghe đối phương quay lại vấn đề này biết rằng tất có nguyên nhân, chợt nghĩ rằng Phong Lôi bảo chủ tỏ ra ưu ái và trọng thị Bạch hạc lệnh sứ như thế, chẳng biết lão ta có ý đầu nhập Bạch hạc lệnh chủ hay không?

Cứ xem thái độ vị cô nương này thì có thể đoán rằng cô ta bất mãn với hành vi của phụ thân và muốn cứu chàng thật.

Chợt nghĩ rằng nếu Phong Lôi bảo chủ định đầu nhập Bạch hạc lệnh chủ mà biết mình muốn đối địch với hắn, tình hình sẽ hết sức nguy hiểm, bất giác Trương Liêm thấy phát run.

Suy tính một lúc, chàng kiên nghị ngật đầu nói, "Tiểu khả đúng là có ý định đó."

Hồng Lệ chợt thở dài nói, "Ngươi có hùng tâm như vậy là tốt, chỉ sợ rằng chỉ một tay thì vỗ không kêu."

Trương Liêm nhíu mày hỏi, "Chẳng lẽ quý bảo thà chịu diệt môn mà không kháng cự?"

Hồng Lệ bỗng nhìn sâu vào mắt chàng một lúc rồi chợt hỏi, "Ngươi có biết đây là nơi nào không?"

Trương Liêm thốt lên, "Nơi nào?"

Hồng Lệ mấp máy môi muốn nói gì nhưng lại thôi.

Hồi lâu lại buông tiếng thở dài nói, "Cha ta vốn trước đây là một nhân vật đầu lĩnh trong hắc đạo nhưng sau khi Bạch hạc lệnh chủ nổi lên lấn lướt quyền hành nên túc ẩn về đây nhưng trong lòng vẫn nuôi hùng tâm làm thủ lĩnh hắc đạo, sau này thấy thế lực của Bạch hạc lệnh chủ quá lớn đã có ý quy phục, chẳng ngờ Bạch hạc lệnh chủ lại cho người mang Bạch hạc lệnh đến."

Trương Liêm kinh dị thốt lên, "Thì ra thế."

ánh mắt Hồng Lệ chợt sáng lên, nhìn Trương Liêm một lúc rồi hỏi, "Ngươi là môn hạ của phái nào?"

Trương Liêm đáp, "Tiểu khả không có tông phái."

"Nếu vậy thì phải là gia học uyên thâm rồi! Lệnh tôn là vị cao nhân nào vậy?"

Trương Liêm thấy đối phương thật sự quan tâm với mình nên trả lời thật, "Tiểu khả họ Trương tên Liêm. Gia phụ là Trương Hàng Vũ."

Hồng Lệ kêu lên, "Lệnh tôn là Thần kiếm thủ ư?"

Cô ta lộ vẻ lo lắng, nói tiếp, "Ngươi tuyệt đối không được tiết lộ điều này cho bất cứ ai, nếu không sẽ cực kỳ nguy hiểm đấy!"

Trương Liêm kinh dị hỏi, "Chẳng lẽ giữa lệnh tôn và gia phụ có cừu hận gì?"

Hồng Lệ lắc đầu, "Cừu hận thì không, nhưng một người là đầu lĩnh trong hắc đạo, còn một người là cao thủ bạch đạo thì giữa họ chỉ có cuộc đấu sinh tử mà thôi. Huống chi ngươi lại giả mạo Bạch hạc lệnh sứ vào bảo?"

Cô ta thở dài một tiếng, nói tiếp, "ải! Ngươi sẽ gặp phiền phức không nhỏ đâu!"

Trương Liêm nghe nói cũng phát lo, bất giác đưa mắt nhìn thiếu nữ, chợt thấy cảm phục vị cô nương sinh trưởng trong gia đình một tên đầu sỏ của hắc đạo mà vẫn giữ được bản tính thiện lương hào hiệp.

Chàng tự nghĩ xem xem với nữ nhi như vậy có thể thay đổi bản tính tàn ác của phụ thân không?

Hơn nữa hiện Bạch hạc lệnh diệt môn đã xuất hiện ở đây, Phong Lôi bảo chủ đang lo sợ cuống cuồng chưa biết đối phó bằng cách nào và trong cậy vào ai?

Kẽ gian hùng, trừ phi thấy rõ mình bất lực, nếu không thì chẳng bao giờ cam chịu hạ mình dưới quyền người khác.

Nếu có thể cải biến được tâm tính Phong Lôi bảo chủ để lão ta gia nhập vào bạch đạo thì chẳng phải là phúc cho võ lâm?

Nghĩ tới đó, Trương Liêm chợt thấy tâm an lý đắc, trên môi bỗng thoáng hiện nụ cười.

Hồng Lệ không biết đối phương đang nghĩ gì, chỉ thấy thiếu niên tuấn tú này nhìn mình và môi còn hé cười nữa, hổ thẹn đỏ mặt lên hỏi, "Ngươi sao thế? Không chịu đi ngay sao?"

Trương Liêm tâm ý đã quyết, liền khẳng khái trả lời, "Tiểu khả có muốn đi cũng vị tất đã được. Hơn nữa đi lúc này chẳng làm liên luỵ đến cô nương sao? Ngoài ra tiểu khả còn muốn khuyên lệnh tôn bỏ ác hướng thiện, cộng đồng đối phó với Bạch Hạc ma quân, vì thế không muốn đi vào lúc này."

Hồng Lệ chăm chú nhìn Trương Liêm, thấy thiếu niên này trông anh tuấn nho nhã lại đầy chính khí, lại tỏ ra quan thiết đến mình như vậy, trong lòng chợt cảm thấy ngọt ngào, tiểu muội đập rộn lên, không nghe rõ hết câu.

Trương Liêm thấy đối phương khác thường như vậy liền hỏi, "Cô nương sao thế? Có phải thấy trong người khó chịu không?

Hồng Lê, chợt trấn tỉnh lại, bưng chén trà lên nhấp một ngụm.

Trương Liêm lại khẩn thiết nói, "Nếu cô nương thấy khó chịu thì đi nghỉ một lúc, tiểu khả ngồi đây chờ lệnh tôn cũng được.

Hồng Lệ lắc đầu, cất giọng run run hỏi, "Vừa rồi. Huynh nói gì?"

Trương Liêm đâu biết rằng vị cô nương diễm lệ này tuổi vừa mười sáu lại sinh ra trong một gia đình hào phú nên rất nhiều vị công tử có quan hệ với phụ thân bình thường chuyên săn đón. Nhưng hầu hết bọn chúng cũng là loại công tử phong lưu hào phú nhưng hợm lĩnh, lại thuộc phe tà ác nên Hồng Lệ chẳng chút cảm tình, thậm chí chán ghét ra mặt.

Nay lần đầu gặp một thiếu niên nho nhã anh tuấn lại chính khí như vậy, chỉ quan tâm đến việc trong võ lâm mà không tỏ ý tán tỉnh mình, vì thế ngay từ đầu cô ta đã có hảo cảm.

Sau một hồi trò chuyện, mối tình cảm này càng tăng.

Cô ta phát hiện ra chẳng những thiếu niên này can đảm, trung thực lại còn có mối quan tâm đến mình, vì thế muốn chàng nhắc lại những lời khiến lòng cô ta ấm áp.

Nào ngờ chàng trả lời không đúng tâm ý, "Tiểu khả nói rằng cô nương nếu không được khoẻ thì hãy nghỉ ngơi một lúc.

Hồng Lệ lắc đầu nói, "Không phải câu đó. Huynh nói vì sao không muốn đi kìa!"

Trương Liêm á một tiếng nói, "Tiểu khả sợ rằng đi lúc này thì liên luỵ đến cô nương, ngoài ra còn muốn khuyên lệnh tôn cải tà quy chính, cộng đồng đối phó với Bạch Hạc ma quân."

Hồng Lệ lại đỏ mặt lên, nhìn sâu vào mắt Trương Liêm rồi lắc đầu nói, "Huynh không thể khuyên được cha đâu!"

Trương Liêm nhíu mày hỏi, "Chẳng lẽ cô nương đành cam chịu như thế, không có cách gì lay chuyển được lệnh tôn?"

Bạn đang đọc truyện *Chức Cẩm Đồ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Gian hùng tuân lệnh sứ

Hồng Lệ trầm mặc nhìn ra cửa hồi lâu rồi lắc đầu nói, "Trong thiên hạ, chỉ duy nhất một nhân vật có thể khiến cho gia phụ cúi đầu nghe lệnh, nhưng huynh lại đang đối đầu với người đó."

Trương Liêm liền hỏi, "Cô nương muốn nói là Bạch hạc lệnh chủ ư?"

Hồng Lệ gật đầu, "Không sai. Gia phụ thấy rằng năm mươi năm trước Bạch hạc lệnh chủ đã có thể tiêu diệt Song long lệnh chủ, lại còn uy sát những kẻ liên hệ liên hệ với người này trong suốt hai mươi năm mà không ai dám kháng cự.

Gần đây Bạch hạc lệnh chủ tái xuất giang hồ, hành động đầu tiên là đưa Bạch hạc lệnh huỷ diệt Tảo Diệp trang của Thần Châu đệ nhất kiếm thủ."

Nói tới đó, cô ta mới chợt nhớ ra là Thần Châu đệ nhất kiếm thủ chính là phụ thân của thiếu niên đang ngồi trước mặt liền ngừng bặt, đưa mắt nhìn Trương Liêm đầy quan thiết.

Trương Liêm vội nói, "Cô nương cứ kể tiếp đi! Lúc đó tiểu khả không có ở nhà."

Hồng Lệ vốn định hỏi về tình hình Tảo Diệp trang nhưng nghe chàng nói thế, ngừng lại một lúc rồi tiếp, "Tôi chỉ nghe sơ lược thế thôi. Còn Bạch hạc lệnh thứ hai là nhằm vào Tưởng gia trang. Thấy mục tiêu nhằm vào của Bạch hạc lệnh chủ toàn là những nhân vật danh tiếng nhất trong võ lâm mà không ai dám kháng cự, bởi thế gia phụ mới có lòng thần phục."

Chợt lúc ấy nghe tiếng cười nói của Phong Lôi bảo chủ từ bên ngoài vọng vào, cả hai người cùng đứng bật dậy.

Hồng Lệ nghĩ rằng phụ thân đã nghe chuyện, sắc mặt tái nhợt đi.

Phong Lôi bảo chủ bước vào phòng, thấy đôi nam nữ đứng ngơ ngác nhìn nhau,liền chắp tay nhìn Trương Liêm nói, "Lão hủ lẽ ra không nên làm gián đoạn cuộc trò chuyện của thiếu hiệp với tiểu nữ. Chỉ vì yến tiệc đã bày xong nên phải thân đến mời."

Trương Liêm thấy vẻ khúm núm của Phong Lôi bảo chủ càng tin lời Hồng Lệ nói không sai. Chẳng những lão ta công khai biểu lộ sự thần phục đối với Bạch hạc lệnh chủ mà ngay cả một tên Bạch hạc lệnh sứ cũng hạ mình đến thế.

Xem ra muốn cải biến thái độ và ý tưởng của con người này, nếu không lợi dụng sự hiểu lầm, dùng uy lực của Bạch hạc lệnh sứ mà để lộ thân phận thì nhất định trở mặt thành thù ngay.

Trương Liêm chợt động tâm cơ và có ngay kế hoạch, liền chắp tay hoàn lễ nói, "Tiểu khả đâu dám hoài vọng lão trượng ưu ái đến thế?"

Phong Lôi bảo chủ cười kha kha đáp, "Khéo nói! Khéo nói! Chỉ vì lão hủ không dám làm chậm trễ thời gian của lệnh sứ.

Vừa lỡ buột miệng nói ra hai tiếng lệnh sứ, lão vội ngừng bặt, hoảng sợ tiếp, "à, lão hủ thật hồ đồ, quên mất điều cấm kị."

Trương Liêm đã quyết mạo xưng lệnh sứ rồi tùy cơ hành sự, thản nhiên nói, "Đã vào quý bảo thì còn gì cấm kị nữa?

Hay chăng lão trượng đã cho thân quyến và những người Vô phận sự di tản khỏi quý bảo chưa?"

Phong Lôi bảo chủ không biết Trương Liêm có ý tìm Bạch hạc lệnh sứ giao thủ, ngỡ là đối phương thật sự quan tâm đến mình, cảm kích, "Trừ tiện thê và mấy vị bằng hữu sẽ cùng dự yến tiệc ra, chỉ còn giữ lại một ban ca kĩ góp vui, những người Vô phận sự đã di tản hết."

Trương Liêm biết lão ma này cũng thuộc hạng ham mê tửu sắc nên trong lòng càng tăng sự ác cảm.

Tuy vậy, chàng chỉ hơi nhíu mày, làm ra vẻ thản nhiên nói, "Tiểu khả thấy rằng các ca nhi không biết võ nghệ, hơn nữa chẳng nên ca xướng ồn ào, nên để chúng đi cả thì hơn."

Phong Lôi bảo chủ vội cúi người nói, "Xin vâng! Xin vâng! Lão hủ tuân lệnh."

Rồi quay sang Hồng Lệ bảo, "Hồng Nhi! Hãy bồi lệnh sứ đến Học Giá Đường. Cha phải đi trước một chút."

Hồng Lệ hỏi, "Cha! Hai tên nha hoàn của nhi nữ cũng đi rồi sao?"

Phong Lôi bảo chủ cười đáp, "Tú Anh, Tú Mỹ ư? Chúng đang quét dọn Thuý Vân Các."

Hồng Lệ ngạc nhiên hỏi, "Cha sai quét Thúy Vân Các của nữ nhi làm gì?"

Phong Lôi bảo chủ liếc nhìn Trương Liêm đầy ngụ ý, trả lời, "Cứ hỏi mẹ con đó. à! Cần phải gọi cả Hoa Lan, Mộc Lan mới được."

Nói xong, chắp tay chào Trương Liêm lần nữa mới lật đật chạy đi.

Chờ tiếng bước chân xa đi, Hồng Lệ mới nói nhưng có vẻ ngượng ngùng, "Xem tình cảnh này thì chừng như gia phụ có ý mời huynh nghỉ lại ở Thúy Vân Các của tôi."

Trương Liêm thất kinh, "Làm sao lại có thể như thế được?"

"Như thế cũng không sao đâu. Huynh muốn giả trang lệnh sứ thì nên chấp nhận. Hơn nữa khi ở lại Thúy Vân Các thì hành động sẽ trở nên bí mật và thuận tiện hơn."

Giọng cô ta bỗng trở nên u uẩn, "Chỉ đáng giận gia phụ. Nếu huynh đúng là tên Bạch hạc lệnh sứ đó thì danh tiết của tôi còn đâu nữa."

Trương Liêm nhìn thiếu nữ, gật đầu đồng tình, trong lòng bỗng nảy sinh nỗi thương cảm.

Thật ra chàng cũng thấy rằng cô ta rất đẹp. Nếu đem với Thi Hồng Anh, Triệu Khanh Khanh và Trang Au Hùng thì mỗi người có một vẻ đẹp khác nhau như xuân lan thu cúc, quyết không ai thua kém.

Ngoài vẻ đẹp, Trương Liêm còn cảm phục Hồng Lệ vì gia cảnh này mà cô ta vẫn giữ được bản tính anh kiệt thiện lương, không bị nhiễm tính tàn ác và thấp hèn của phụ thân mình.

Thấy đối phương tin mình như vậy, chàng cảm kích nói, "Được cô nương tín nhiệm, tiểu khả Vô cùng vinh hạnh và càng phải giữ gìn."

Hồng Lệ bỗng đỏ mặt đáp, "Huynh chẳng nên nói thế. Thiếp cũng bạc mệnh như chàng thôi. Việc tối nay chưa biết kết quả thế nào? Không chừng Bạch hạc lệnh sứ đến thật, chuyện vỡ lở ra thì e hai ta phải cùng chết chung một huyệt đó!

Trương Liêm thoáng chút ngơ ngác, sau đó hiểu ra, kiên nghị nhìn nàng nói, "Hành sự phải có niềm tin, nhưng nếu số phận đã thế cũng không có gì đáng phải hối tiếc. Tuy nhiên, tiểu khả tin rằng với sự trợ giúp của cô nương, tình cảnh chúng ta sẽ rất khả quan, nếu không muốn nói là chắc thắng."

Hồng Lệ cho rằng chàng nói thế cốt để an ủi mình, mặc dù thế trong lòng cũng hứng khởi hẳn lên, nhoẻn miệng cười.

Sợ dùng dằng có thể làm Phong Lôi bảo chủ sinh nghi. Hai người rời khỏi phòng, sánh vai nhau đến Học Giá Đường.

Thấy Phong Lôi bảo chủ dẫn mười mấy người ra tận thềm nghênh đón, Trương Liêm vội cúi mình hành lễ.

Phong Lôi bảo chủ vội khom mình, vái dài nói, "Lệnh sứ đa lễ như vậy, bọn lão hủ đâu dám đương?"

Hồng Lệ tránh sang một bên cười nói, "Cha lại đa lễ rồi. Xin hãy giới thiệu lệnh sứ với mấy vị thúc thúc! "

Phong Lôi bảo chủ cười hô hô nói, "Hồng Nhi nói rất có lý!"

Thế rồi bắt đầu bắt đầu giới thiệu mọi người, từ thê tử của mình cho tới người cuối cùng trong số những người có mặt với Trương Liêm. Chờ giới thiệu đôi bên xong, Bảo chủ phu nhân cười nói, "ông thật hồ đồ! Sao không giới thiệu danh tính của lệnh sứ với mọi người chứ?"

Phong Lôi bảo chủ biến sắc nói, "Đại muội còn chưa biết Bạch hạc lệnh chủ giới lệnh cực nghiêm, không bao giờ được tiết lộ danh tính hay sao?"

Trương Liêm vừa mấp máy môi định giới thiệu danh tính thì Hồng Lệ cướp lời, "Vị này cũng được gọi là Trương Liêm, nhi nữ đã được giới thiệu rồi."

Bảo chủ phu nhân cười nói, "Trương công tử giới thiệu với con, sao mẹ không biết? Nhưng vì sao con nói cũng gọi là? Chẳng lẽ có vị nào khác danh tính cũng giống vậy hay sao?"

Hồng Lệ thản nhiên đáp, "Chứ còn sao nữa! Nhi tử của Thần kiếm thủ cũng tên là Trương Liêm."

Trương Liêm thầm phục thiếu nữ nhanh trí, chỉ cần thêm một chữ cũng đã giúp mình phục báo tính danh mà lại giấu kín được lộ thân phận, khiến mọi người khỏi sinh nghi.

Nghĩ tới đó, chàng chợt mỉm cười.

Phong Lôi bảo chủ Vô cùng mãn ý, ngoảnh sang thê tử cười nói, "Đại muội có cảm nhận thế nào? Vị lệnh sứ thật là tài mạo song toàn, đúng là một bậc anh kiệt hiếm có, tính tình lại giản dị hoà nhã. Nếu Bạch hạc lệnh chủ không phải là người thống lĩnh muôn phương, thì người như Trương lệnh sứ đây đời nào quy làm thuộc hạ?"

Bấy giờ không khí chợt sôi nổi hẳn lên. Trương Liêm vội chắp tay khiêm tốn nói, "Bảo chủ quá lời, chỉ làm tiểu khả thêm hổ thẹn"

Phong Lôi bảo chủ cười kha kha đầy đắc ý, "Xin đừng khách sáo! Xin đừng khách sáo!"

Dứt lời, một tay cầm tay Trương Liêm, tay kia dắt Hồng Lệ dẫn đầu mọi người bước vào sảnh đường, còn quay lại gật đầu nói, "Các vị lão ca, lão tẩu xin cứ tự nhiên theo vị trí đã định ngồi vào."

Trương Liêm lướt mắt nhìn, thấy Học Giá Đường rộng có tới mười trượng vuông. Mặc dù có tên là Học Giá nhưng tuyệt không thấy thứ dụng cụ làm vườn nào, trái lại trên tường treo đầy binh khí tỏa hàn quang lấp loáng.

Chàng thầm nghĩ, "Nói Học Giá có nghĩa là học nghề trồng cây, thế mà đây lại học cách sát nhân".

Học Giá Đường cả thấy có tới năm gian nhưng không có vách ngăn nên cả thảy cứ nhìn thông thống.

Lúc này đã có ba bàn kê thành hình chữ phẩm, ở gian giữa bày la liệt đồ ăn, thức uống tỏa hương thơm phức. Cốc chén đều thuộc hàng thượng phẩm, khảm vàng, nạm ngọc lóng lánh.

Bấy giờ, tuy chưa tới hoàng hôn nhưng trong sảnh đã thắp đèn sáng choang trông chẳng kém gì yến tiệc ở nơi vương phủ.

Phong Lôi bảo chủ vời Trương Liêm tới ngồi ở tân tọa. Lại để Hồng Lệ ngồi ngay bên phải chàng. Còn mình và thể tử ngồi ở ngay ngôi chủ tọa đối diện,

hai bên còn bốn vị thê thiếp. Hai bên hai tỳ nữ Hoa Lan, Mộc Lan mà Trương Liêm đã thấy đến hầu trà lúc chiều, tay cầm bình rượn đứng sau hầu tiếp.

Những vị được giữ lại dự yến tiệc chắc thuộc hàng tinh anh nhất trong Phong Lôi bảo, thấy bàn chính toạ đã yên vị xong liền lục tục theo thứ tự ngồi vào chỗ của mình.

Phong Lôi bảo chủ nâng chén đứng lên lướt nhìn các bàn cử toạ nói.

"Các vị huynh đệ! Hôm nay đột nhiên Bạch hạc lệnh xuất hiện ở bổn bảo. Theo thông lệ của lệnh chủ xưa này thì bổn bảo phải đưa tất cả bảo vật và thần binh lợi khí quy lệnh mới được an cư. Huynh đệ chính đang định sai bảo thuộc hạ tuân lệnh hành sự thì không ngờ gặp được vị Bạch hạc lệnh sứ đây.

Do lòng ưu ái mà lệnh sứ nể tình nhận lời mời khẩn thiết của huynh đệ vào đây, bởi thế huynh đệ sai thiết yến để biểu lộ một phần thành ý và lòng kính trọng đối với Trương Lệnh sứ. Thượng vọng Lệnh sứ tâu bẩm lại với Bạch hạc lệnh chủ cho Phong Lôi bảo được bình yên.

Sau yến tiệc, huynh đệ sẽ theo thông lệ đem những vật chí bảo giao xuất phó thác cho lệnh sứ. Hiện tại, yến tiệc bắt đầu, xin chư vị nâng chén. Chúc lệnh chủ vạn thọ Vô cương."

Mọi người cùng nâng chén nhao nhao đứng lên hưởng ứng. Trương Liêm rủa thầm đối phương Vô sỉ. Chợt cảm thấy Hồng Lệ ngồi bên dẫm lên chân mình hiểu ra ý, hãy đừng để tức giận mà hỏng việc lớn. Bấy giờ chàng mới nghĩ ra, cũng nâng chén, đứng lên đáp, "Tiểu khả đại biểu cho tệ thượng, xin cung lĩnh thịnh ý!"

Đương nhiên, tệ thượng của chàng chẳng phải là Bạch hạc lệnh chủ mà phải là phụ thân chàng.

Hồng Lệ thầm khen chàng nhanh trí, cũng mỉm cười nâng chén.

Uống hết một lượt, Phong Lôi bảo chủ ra lệnh róc tiếp, rồi lại nâng chén, "Chén này huynh đệ muốn cung chúc Trương Lệnh sứ!"

Trương Liêm vội từ chối, "Tiểu khả có tài đức gì mà dám nhận thịnh tình của bảo chủ và chư vị như thế?"

Phong Lôi bảo chủ đáp, "Lão hủ thay lời cho các vị huynh đệ đây thành tâm bái lĩnh đại ân của lệnh sứ. Sau này còn mong lệnh sứ dốc đỉnh lực tương trợ thêm nhiều. Đây chẳng qua chỉ là chén rượn nhạt tỏ lòng thành ý. Lệnh sứ sao nỡ chối từ?"

Trương Liêm không biết nói gì hơn đành nâng chén uống cạn. Mọi người đồng thanh hưởng ứng, uống xong ngồi xuống.

Chợt bàn giữa có người nói to, "Thật là một đôi trời xe đất tạo! La mỗ đề nghị mọi người chúc đôi uyên ương một chén."

Tiếng vỗ tay chợt vang lên. Mọi ánh mắt đổ dồn vào đôi nam nữ đang ngồi ở ngôi tân toạ. Hoa Lan, Mộc Lan lại đi từng bàn, róc đầy vào chén. Hồng Lệ hiểu ngay mọi người có ý gì, mặt bỗng đỏ lừ.

Trương Liêm nhận ra người vừa nói trước đây giới thiệu danh tính là La Thiên Tín, tay vẫn nâng chén nhìn mình có ý chờ, biết không thể ngồi yên đành đứng lên nói, "La lão anh hùng vừa nói gì, tiểu khả nghe chưa rõ. Xin nói ra nguyên nhân, tiểu khả mới dám cung lĩnh chén này."

La Thiên Tín được đối phương xưng là lão anh hùng thì hết sức cao hứng, vội vàng đứng lên đáp, "Lão hủ mới rồi thấy lệnh sứ cùng Hồng diệt nữ sánh vai nhau đến Học Giá Đường vẻ rất thắm thiết. Nay nhìn ánh mắt làm sáng rạng cả Học Giá Đường này nên mới đề nghị cung một chén. Mong rằng đừng vì e thẹn mà thoái thác! "

Trương Liêm nghiêm giọng, "Tiểu khả tới đây vì việc công, đâu dám có ý riêng. Xin La lão anh hùng miễn chấp."

Chợt thấy Hồng Lệ lại dẫm vào chân mình, Trương Liêm nhận thấy nếu cương quyết quá dễ sinh ra căng thẳng, đành hạ giọng nói thêm, "Tuy nhiên, tiểu khả cũng xin cung La lão anh hùng một chén."

Mọi người thấy vậy cũng thỏa đáng nên nhất loạt uống cạn.

Lúc sau, chính Trương Liêm chủ động đứng lên nói, "Tiểu khả xin đại biểu cho tệ thượng, nhờ mỹ tửu của bảo chủ mà cung chư vị chén này! "

Phong Lôi bảo chủ liền đứng dậy đáp lời, "Lệnh sứ đại biểu cho lệnh chủ tỏ lòng ưu ái tới lão hủ và các vị huynh đệ ở đây như vậy, lão hủ Vô cùng cảm kích. ân hạ cố đó dù gan óc lầy đất cũng không thể báo đáp."

Mọi người lại lục tục đứng lên cạn chén.

Chờ mọi người uống xong, Trương Liêm đề nghị, "Trong tiệc rượn không nên bàn chính sự nhiều. Xin bảo chủ cho phép vừa uống rượn vừa tự do đàm đạo như thế sẽ thoải mái hơn!"

Phong Lôi bảo chủ tán thành ngay, "Chính phải! Lệnh sứ nói không sai!"

Rồi vẫy tay bảo mọi người ngồi xuống. Đến lúc đó các bàn mới nói chuyện râm ran. Trương Liêm vốn không sành rượn, càng không phải đệ tử của phái lưu ly nên mới chỉ uống xong ba chén đã thấy máu nóng bốc lên mặt. Vì sợ chưa thực hiện ý định mà lỡ say mất liền nhìn Phong Lôi bảo chủ hỏi, "Lão trượng có bảo vật gì định phó thác tiểu khả chuyển cho tệ thượng? Có thể nói trước một chút không?"

Phong Lôi bảo chủ không giấu vẻ đắc chí trả lời, "Lão hủ nửa đời lưu lãng giang hồ, gặp được bảo vật có thể nói là không ít Tuy vậy, chỉ có ba thứ mà lão hủ cho là quý giá nhất... "

Lão dừng lại một lúc như là để gợi trí tò mò của mọi người rồi mới hắng giọng tiếp lời, "Bảo bối thứ nhất là độc tiểu nữ Hồng Lệ. Còn bảo vật thứ hai là thứ mà tất cả mọi người trong giang hồ đều ao ước."

Mấy giọng nói cùng cất lên, "Vật gì vậy?"

Phong Lôi bảo chủ chậm rãi nói, "Chức Cẩm Đồ!"

Lời vừa dứt, chúng nhân trong tiệc đều kinh ngạc ồ lên một tiếng. Ngay cả bốn vị thê thiếp ngồi cùng bàn với phu thê Bảo chủ mắt cũng ánh lên tia dị dạng.

Trương Liêm càng ngạc nhiên hơn, nghĩ thầm, "Sao lại có chuyện kì quặc như thế được? Nhuyễn cốt tú tài nói với Hắc Tiểu Tiên rằng Chức Cẩm Đồ đã bị phụ thân đoạt mất. Làm sao bây giờ lão bảo chủ này lại tự thừa nhận mình có vật đó? Chẳng lẽ lão ta lấy trộm rồi phao tin cho Nhuyễn cốt tú tài là phụ thân để vu oan giá hoạ?

Nghĩ vậy liền hỏi, "Xin hỏi lão trượng được Chức Cẩm Đồ đó có phải là nguyên vật hay không?"

Phong Lôi bảo chủ tỏ ra phật ý, trả lời, "Chức Cẩm Đồ ngày xưa được một vị nữ tử tài ba tên là Ngọc lâu xảo phụ thêu lên bức gấm Tiêu Hà ba nghìn bảy trăm mười bảy chữ. Chẳng những thi tứ trong bức gấm được gọi là tuyệt diệu hảo từ, chứa đựng nhiều thâm ý không ai hiểu thấu. Có thể bắt đầu bằng bất cứ chữ nào, đọc ngược xuôi ngang dọc đều thành thơ mà tài thêu cũng xưa nay hiếm có. Bởi Chức Cẩm Đồ tuyệt diệu như thế nên chưa nghe ai nói là vật đó có thể giả mạo."

Trương Liêm đã mấy lần nghe nói về cố sự này, nghe Phong Lôi bảo chủ khẳng định như thế, tin chắc vật lão ta cất giữ tất là Chức Cẩm Đồ thật.

Nếu Phong Lôi bảo chủ đang giữ Chức Cẩm Đồ thật thì có rất nhiều khả năng lão là người lấy trộm bảo vật, lại còn tung tin Thần kiếm thủ Trương Hành Vũ làm việc đó, để đến nỗi Tảo Diệp trang gặp đại hoạ.

Nghĩ rằng kẻ giáng họa cho phụ thân đang ngồi trước mặt, chỉ cách có ba thước, lòng căm thù trong lòng chàng ngùn ngụt bốc lên, tưởng rằng lập tức phát tác xông vào tên gian hiểm đó liều một trận sinh tử. Nhưng nghĩ đến nhiệm vụ trọng yếu trước mắt, chàng cố nín nhịn, hỏi tiếp, "Vậy xin hỏi bảo chủ, báu vật thứ ba là gì?"

Phong Lôi bảo chủ không để ý đến vẻ mặt của Trương Liêm, giương giương tự đắc nói, "Báu vật thứ ba là một chiếc trong Uyên ương ngọc quyết. Mặc dù không đủ đôi, nhưng chiếc mà lão hủ may đoạt được có diệu dụng trị thương. So với chiếc kia thì đáng giá hơn rất nhiều."

Trương Liêm ngạc nhiên hỏi, "Nếu chiếc kia không có tác dụng gì đáng kể thì cần gì khổ công tìm kiếm cho đủ đôi Uyên ương ngọc quyết?"

Phong Lôi bảo chủ giảng giải, "Nếu có song quyết hợp bích nhập thành đôi Uyên ương ngọc quyết thì người ta có thể căn cứ vào bộ lông được chạm bằng ngọc của đôi uyên ương để tìm ra một bảo tàng bí mật."

Trương Liêm gật đầu nói, "Thì ra là thế!"

Rồi chàng chợt hỏi, "Lão trượng có biết ý của tệ thượng thế nào không?"

Phong Lôi bảo chủ quả quyết đáp, "Lão hủ hành tẩu giang hồ không ít, lại rất ngưỡng mộ quý thượng. Làm sao không biết thâm ý của Lệnh chủ? Nay đã có chỉ lệnh tới đây, lão hủ chỉ có mong muốn duy nhất là Phong Lôi bảo được bình yên. Đã định mang các bảo vật vừa kể cùng một thứ binh khí thành danh là Phong lôi liệt hỏa kiếm nhờ lệnh sứ chuyển giúp tới lệnh chủ."

Lão quái vật này đã quyết ý đem cả nhi nữ duy nhất hiến cho Bạch hạc lệnh chủ.

Trương Liêm công phẫn nghĩ thầm, "Trong thiên hạ, có chuyện quái gở đến thế sao? Chỉ những kẻ tham sinh úy tử chỉ lo giữ gìn tính mạng mình mới có hành động ti tiện, Vô lương tâm và không có trách nhiệm đến thế!"

Nhưng cố nén giận hỏi, "Lão trượng biết rõ ý tệ thượng như thế, nhưng có biết chí lớn của tệ thượng là muốn thu hết bảo vật và các loại thần binh lợi khí trong thiên hạ về không?"

Phong Lôi bảo chủ ngạc nhiên lắc đầu, "Lão hủ mới biết một mà chưa biết hai. Mong lệnh sứ nói rõ thêm, lão hủ cùng các huynh đệ ở đây xin rửa tai nghe."

Trong sảnh đường trở nên im phắc, mọi người chờ nghe những bí mật quan trọng về một nhân vật thần bí bậc nhất võ lâm mà vị lệnh sứ này sắp tiết lộ.

Hồng Lệ biết rõ Trương Liêm lợi dụng cơ hội để thực hiện kế hoạch làm thay đổi ý niệm của phụ thân mình. Đây chẳng những là chuyện thắng bại mà đối với hai người còn là vấn đề sinh tử, bởi thế cô ta Vô cùng căng thẳng.

Trương Liêm đã xác định trước, hắng giọng nói, "Tiểu khả không dám tùy tiện suy đoán ý của tệ thượng nhưng lão nhân gia từng nói rằng, voi vì ngà thiệt mạng, người vì của vong thân. Trong võ lâm, người ta tàn sát lẫn nhau hầu hết là do đoạt bảo tranh hùng. Vì thế, tệ thượng muốn dốc tận khả năng để thu

hết bảo vật và thần binh lợi khí trong thiên hạ rồi đem huỷ hết đi. Như vậy, người giang hồ không còn vật gì để tranh đoạt nữa, bởi thế võ lâm mới trở nên bình yên. Đó là điều tâm huyết của tệ thượng nhiều năm qua, cũng là điều mong muốn được tạo phúc cho thiên hạ võ lâm."

Đương nhiên Trương Liêm thuận miệng mà bịa đặt ra chuyện này nhưng nghe ra thì xem chừng có lý.

Một nhân vật tàn bạo nhất thiên hạ, không từ bất cứ thủ đoạn sát nhân nào như Bạch hạc lệnh chủ mà Trương Liêm biến thành người tạo phúc cho võ lâm, Hồng Lệ nghe mà trong lòng cười thầm, đồng thời rất khâm phục tài nhanh trí và khả năng hùng biện của chàng.

Phong Lôi bảo chủ lúc đầu ngẩn ra, chừng như trong lòng nghi hoặc, nhưng sau một lúc chợt vỗ tay nói, "Lệnh chủ hành động như thế thật hợp nhân tâm! Chương mỗ Vô cùng khâm phụ c, nể trọng! "

Lão cười hô hô, bưng chén lên nói tiếp, "Nào, nào! Các huynh đệ hãy uống một ly chúc cho mỹ ý của lệnh chủ được thực hiện, mang lại sự bình yên cho võ lâm."

Phong Lôi bảo chủ nhiệt liệt hoan nghênh chủ trương hoà bình như thế chẳng hiểu vì nể sợ Bạch hạc lệnh chủ hay đã chán ghét sự chém giết nhau triền miên của người trong giang hồ, nhất là phe hắc đạo mà mình là một tên đầu sỏ mang nhiều huyết án nhất, mong muốn được hưởng sự bình yên trong những năm cuối đời?

Cho dù xuất phát từ động cơ nào, nhưng tư tưởng có chuyển biến như vậy cũng là điều rất khả quan. Trương Liêm thấy đối phương thay đổi quan niệm nhanh như vậy trong lòng Vô cùng phấn khởi.

Chợt thấy Lôi tổng quản đứng lên nói, "Xin bảo chủ hãy chậm! Theo lão nô thấy thì chỉ sợ trong chuyện này có sự giả mạo nào đó."

Phong Lôi bảo chủ ngơ ngác hỏi, "Tổng quản nói gì?"

Lôi tổng quản hướng ánh mắt sắc như hai mũi kiếm nhìn xoáy vào mặt Trương Liêm hồi lâu rồi ho khan một tiếng nói, "Vị lệnh sứ này có vẻ như tình trung lý tại, thế nhưng lại không phù hợp với tính cách và hành động xưa nay của lệnh chủ."

Trương Liêm thấy kế hoạch đang tiến triển thuận lợi như vậy, nhất là sự chuyển biến tâm ý của Phong Lôi bảo chủ rất khả quan thì đột nhiên tên tổng quản họ Lôi này thọc gậy bánh xe, chỉ vài câu đã có cơ làm hỏng kế hoạch.

Chàng cố nén nỗi phẫn nộ định tranh biện với hắn thì Phong Lôi bảo chủ đã cười hô hô nói, "Lôi tổng quản nói vậy cũng có lý Tuy nhiên, điều này ta cũng đã có nghĩ tới, vẫn tin rằng lời của Trương lệnh sứ không giả."

Lôi tổng quản kinh ngạc hỏi, "Bảo chủ có cả tin quá không?"

Phong Lôi bảo chủ nghiêm giọng đáp, "Lôi tổng quản cho rằng câu của lệnh chủ mà Trương Lệnh sứ vừa nói ra nghe không hợp với tính cách và hành động của lệnh chủ xưa nay. Nhưng căn cứ vào những sự kiện mới phát sinh, hai lần trước xuất hiện Bạch hạc lệnh, lần đầu nhắm vào cao thủ bạch đạo là Thần Châu đệ nhất kiếm thì không nói làm gì, nhưng lần thứ hai lại tấn công vào vị đồng đạo của chúng ta là Tưởng Thuỷ Sinh. Việc tấn công bất phân hắc bạch như thế là trái với tinh thần hắc đạo xưa nay và cũng không hợp với tác phong của lệnh chủ, đúng chứ? Nếu hành động trên không phải phát xuất từ điều tâm nguyện của lệnh chủ như Trương Lệnh sứ vừa nói, thu hết bảo vật và thần binh lợi khí trong thiên hạ huỷ đi để giang hồ được bình yên, tạo phúc cho võ lâm thì biết giải quyết thế nào?"

Bạn đang đọc truyện *Chức Cẩm Đồ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Cuộc rượu hé tiền đồ

Lôi tổng quản bị hỏi lại một câu như vậy đứng ngẩn ra hồi lâu mới lúng túng trả lời, "Lão nô ngu muội lỡ nghi ngờ lệnh sứ, xin mở lượng hải hà tha tội!"

Nói xong hướng sang Trương Liêm cúi đầu xá mấy cái rồi ngồi xuống.

Trương Liêm cũng định phản vấn câu đó không ngờ Phong Lôi bảo chủ đả làm thay mình, chứng tỏ ông ta không chút nghi ngờ chàng là Bạch hạc lệnh sứ thật, tinh thần phấn chấn hẳn lên, chàng nâng chén rượu lên uống cạn một hơi.

Đột nhiên ở đầu bàn bên phải vang lên một tràng cười, tiếp đó một trang hán tuổi trạc tứ tuần đứng lên, tay bưng bình rượu nói, "Chẳng biết hôm nay là ngày đại cát đại hỉ thế nào mà Hoàng đại nhân này muốn uống cho say khướt! Các vị bằng hữu ở đây đã thù tạc quá nhiều, nay có vị lệnh sứ tới đây, Hoàng mỗ xin cung mấy chén!"

Trương Liêm thấy bình rượu trong tay hán tử phải tới chục cân, vội nói, "Tiểu khả tửu lượng kém cỏi, không dám lãnh tình!"

Hoàng đại nhân làm như không nghe cứ bước lên bàn tân tọa mở nắp bình rượu cười nói, "Lệnh sứ chớ quá khiêm nhường! Tại hạ chỉ lấy chén rượu nhạt để biểu lộ tấm lòng thành."

Hồng Lệ cười hỏi, "Hoàng thúc định thi triển đại lực thần côn" chứ gì?"

Hoàng Đại Nhân liếc nhìn Trương Liêm nói, "diệt nữ lo gì chứ? Lệnh sứ võ học uyên thâm, một chút thì có thấm vào đâu?

Trương Liêm biết Hồng Lệ cảnh tỉnh cho mình, bấy giờ mới hiểu ra đối phương mượn chén rượu để thi thố thần công.

Thấy mọi ánh mắt đều đổ dồn vào mình, chàng biết lúc này đành phải chấp nhận cuộc thách đấu nếu không sẽ bị coi thường và dẫn đến kế hoạch sẽ bị phá sản.

Trương Liêm đã luyện qua khí công chưởng pháp, đồng thời ăn nhầm hỏa táo nên công lực tăng trưởng rất nhiều.

Ngoài ra vừa rồi giao chiến với bọn hung đồ của Bạch hạc lệnh chủ, chàng đã đúc kết được một số kinh nghiệm.

Xác định xong, chàng nâng chén nói, "Tiểu khả tửu lượng kém cỏi, thực tình chỉ muốn bái hạ phong, nhưng Hoàng đại hiệp đã thành ý như vậy, tiểu khả phải tòng mệnh vậy! "

Hoàng Đại Nhân mừng thầm nói, "Lệnh sứ quá khiêm tốn!"

Vừa nói, hắn vừa ngầm truyền đại lực thần công vào bình rượn, bấy giờ mỗi giọt rượu trở nên có trọng lực nghìn cân.

Trương Liêm không biết đối phương thi triển thủ đoạn gì, tay bưng chén rượu để Hoàng đại nhân róc vào bỗng nhiên trầm hẳn xuống.

Chúng nhân trong sảnh đường chú mục ngưng thần quan sát.

Đương nhiên ai cũng nhận ra Trương Liêm đang ở vào thế hạ phong.

Đây là một phương thức đấu nội lực, chỉ mới róc ra mấy giọt rượu mà Trương Liêm chừng như đã không giữ nổi chén để trầm xuống thì sự thể tiếp theo sẽ ra sao?

Phong Lôi bảo chủ lại có nội tâm rất phức tạp.

Lão biết rõ đại lực thần công của Hoàng đại nhân chẳng phải là siêu quần bạt chúng gì, trong số cử tọa ở đây không ít người đối phó nổi với thủ đoạn truyền nội lực vào rượu như thế.

Còn Trương Liêm là đặc sứ của Bạch hạc lệnh chủ đương nhiên phải có bản lĩnh hơn người, nếu không chịu nổi một chén rượu của Hoàng đại nhân thì còn gì là thể thống?

Vấn đề tiếp theo là tư cách lệnh sứ cần phải xem xét lại!

Hồng Lệ là người lo lắng nhất, kêu lên, "Cẩn thận!"

Nhưng cô ta cảnh cáo là thừa, bởi vì Trương Liêm đã hiểu đối phương dùng phương pháp gì để đấu với mình.

Chàng vận khí vào hữu thủ, cười nói, "Không sao đâu! Tiểu khả chỉ sợ mỹ tửu sóng bớt đi một giọt thì rất đáng tiếc nên mới hạ xuống vài tấc để bảo toàn!"

Thoạt tiên thấy mình mới thi triển đại lực thần công bước đầu chỉ vài ba hành mà đối phương đã không chịu nói phải trầm tay xuống, trong bụng đã coi thường.

Nghe Trương Liêm nói thế, hắn nghĩ thầm, "Chết đến đít rồi mà còn khoác lác! Thế nào ngươi cũng phải lộ chân diện trước mặt ta!"

Thế rồi hắn gia tăng nội lực vận năm thành, bảy thành, rồi mười thành đại lực thần công truyền vào bình rượn.

Nào ngờ kỳ tích bỗng xuất hiện!

Chén rượu trong tay Trương Liêm không trầm xuống nữa, trái lại rượu trong chén bỗng nhiên từ từ dâng cao lên! Dần dần rượu nhô lên khỏi miệng chén!

Một tấc, hai tấc.

Rồi một thước, hai thước, bốn thước.

Chúng nhân trong sảnh đường há hốc mồm vì kinh ngạc khi thấy từ trong chén của Trương Liêm một cột rượu cứ nhô cao lên mãi!

Hoàng Đại Nhân cố nhắc cao bình rượu lên nhưng cột rượu từ chén trong tay Trương Liêm vẫn chậm tới.

Hắn liền kiễng chân nhắc bình cao thêm một chút nữa nhưng tình hình vẫn không thay đổi.

Cuối cùng Hoàng đại nhân không thể duy trì hơn, thở phì phò nói, "Lệnh sứ tha tội! Lần này thi Hoàng đại nhân đã tâm phục khẩu phục!"

Trương Liêm cười đáp, "Đại hiệp khéo nhường nhị! Tiểu khả rất lấy làm hổ thẹn!"

Chàng vừa nói xong, bỗng thấy cột rượu thụt xuống vài tấc rời khỏi miệng bình! Hoàng đại nhân vội áp bình rượu vào ngực lùi lại.

Phong Lôi bảo chủ ngạc nhiên hỏi, "Hoàng lão đệ! Ngươi làm sao không róc tiếp nữa?"

Hoàng đại nhân đỏ bừng mặt nín lặng.

Nguyên vừa rồi hắn định dùng đại lực thần công áp đảo đối phương. Mặc dù bản lĩnh đó chẳng đáng gọi là cao cường nhưng để đối phó với hàng nhị lưu, với lực nghìn cân dồn vào chén rượu thì rất ít người có thể giữ nổi chén mà không đặt xuống.

Nào ngờ Trương Liêm đã vận khí công chưởng pháp hoá giải đại lực thần công của Hoàng đại nhân, hơn nữa còn tạo ra một cột rượu mang kình khí áp vào miệng bình đẩy ngược lên, nếu Hoàng đại nhân không chịu thua mà vẫn giữ bình rượu tất sẽ bị đẩy cả bình lẫn rượu lên không!

Hiển nhiên chẳng riêng gì Phong Lôi bảo chủ nhận ra điều đó hỏi khăm một câu mà tất cả chúng nhân đều thấy rõ Hoàng đại nhân đã thua cuộc.

Phong Lôi bảo chủ hỏi, "Lệnh sứ có phải luyện khí công Thanh long cầm thủy không?"

Trương Liêm cười đáp, "Tiểu khả cũng không biết rõ mình luyện công phu gì, chỉ đáng để mọi người đàm tiếu thôi!"

Quả thật chàng chỉ được Thi Hồng Anh truyền thụ võ học từ pho bí kíp của Vô sầu cư sĩ mà không biết đó là khí công chưởng, hơn nữa vừa rồi chàng phối hợp chưởng pháp đó với thủ pháp tá vật truyền công của Triệu Khanh Khanh, may mà thắng được Hoàng đại nhân, khỏng để nhục mệnh.

Nhưng nghe Phong Lôi bảo chủ hỏi, chàng chợt động linh cơ, nhìn cột rượu trong chén mình vẫn dựng đứng lên liền hỏi, "Lão trượng vừa nói Thanh Long cầm thủy, tiểu khả lại muốn thi triển Thanh long hoàn thủy, được không?"

Phong Lôi bảo chủ cười đáp, "Lão hủ chính đang muốn khai nhãn giới, có công phu gì độc đáo xin lệnh sứ cứ thi triển đi!"

Trương Liêm liền xuất chỉ điểm vào cột rượn, lập tức một luồng kình khí cuốn cột rượu thu hết vào chiếc bình lớn Hoàng đại nhân đang cầm trong tay.

Quần hùng ồ lên một tiếng thán phục.

Phong Lôi bảo chủ cười to nói, "Tuyệt diệu! Tuyệt diệu! Lão hủ thật đại khai nhãn giới!"

Lão chợt đứng lên hướng về quần hùng cao giọng nói, "Võ học Bạch hạc lệnh chủ như trường giang đại hải, cao thâm mạc trắc. Trương Lệnh sứ còn trẻ tuổi thế này mà thần công tuyệt nghệ đà đến mức xuất thần nhập hoá, mới biết võ học Vô biên, chúng ta chỉ là loại ếch ngồi đáy giếng. Kể từ hôm nay, huynh đệ chúng ta sẽ tuân lời truyền thụ của lệnh sứ rửa tay gác kiếm không can dự vào chuyện thị phi trong giang hồ. Nếu không, qua ngày hôm nay ai không tuân thủ lời Chương mỗ thì lập tức đoạn tình tuyệt nghĩa!"

Lời nói như dao chém đá của Phong Lôi bảo chủ đầy uy lực.

Mười mấy cao thủ không ai dị nghị, cùng hô một tiếng, "Tuân lệnh."

Hồng Lệ chợt thốt lên, "Trương Lệnh sứ."

Nhưng với nổi lòng cảm kích ngập tràn, nàng nghẹn ngào không biết nói gì thêm.

Bảo chủ phu nhân Chương đại nương mắt lấp lánh niềm vui, hiểu ra tâm sự của nữ nhi, cười hỏi, "Hồng nhi, con cũng gọi Trương ca ca là lệnh sứ nữa sao?"

Hồng Lệ hứ một tiếng, mặt đỏ đến tận mang tai vội cúi đầu cầm đũa gắp thức ăn nhưng chẳng gắp được miệng gì!

ánh mắt của mọi người đối với Trương Liêm lúc này đã đổi khác, tuy vẫn nể trọng nhưng không còn xa cách như trước nữa mà thân thi ân hơn, gần gũi hơn.

Trương Liêm cảm động trước biểu thị ân tình đó, đứng lên ôm quyền nói, "Chương lão trượng và chư vị tôn kính tệ thượng như thế, chẳng những làm cho tiểu khả cảm kích bất tận mà chắc tệ thượng biết tình cảnh này cũng rất cảm động Nhưng đề phòng có kẻ giả mạo Bạch hạc lệnh sứ, xin chư vị lưu ý cho! "

Phong Lôi bảo chủ thất kinh hỏi, "Ai dám giả mạo Bạch hạc lệnh sứ?"

Trương Liêm bình thản đáp, "Tiểu khả còn chưa tra rõ kẻ nào chủ mưu trong chuyện này, chỉ biết đã từng có vài lần có kẻ mạo xưng và tất cả đều bận hắc y mặt trùm khăn kín, còn kéo theo rất nhiều thủ hạ đều có võ nghệ cao cường, đến đâu huy diệt tới đó. Chính Vân Dương thập kiệt đã bị sát hại trong tay bọn này."

Chúng nhân kinh sợ cùng ồ lên, cả Phong Lôi bảo chủ cũng thấy trong lòng chấn động.

Trượng Liêm nét mặt vẫn bình thản chờ cho phản ứng lặng đi mới nói tiếp, "Tuy bọn này tàn bạo, võ công chẳng tầm thương nhưng với lực lượng chúng ta cũng đủ đối phó lại. Tối qua tiểu khả đã giết được ba tên, tiếc rằng bọn hung đồ này không biết vì lý do gì đã huỷ dung cải dạng từ trước nên không thể nhận ra dung mạo lai lịch."

Trên đời ai chẳng trân trọng diện mạo mình? Đó mới là mối liên hệ duy nhất của ta với người thân, cũng là ý nghĩa duy nhất của cuộc sóng.

Thế mà có người đương tâm tự huỷ dung mạo để không ai nhật biết, chẳng lẽ điều đó có thật?

Nếu đúng thì đó phải là hạng người Vô cùng khủng khiếp, chẳng đáng gọi là người!

Chúng nhân nghe nói thế, trong lòng bán tín nghi đưa mắt nhìn nhau.

Lôi tổng quản nhíu mày lên tiếng hỏi, "Lệnh sứ có để ý chúng dùng loại binh khí gì không?"

Trương Liêm biết đối với tên này cần phải đề phòng nên thận trọng đáp, "Nếu binh khí bình thường thì khó nhận ra, nhưng tiểu khả lại thấy trong ba tên bị giết có một tên sử dụng Hoá huyết kim châm, còn tên khác dùng Ngô công tiên của Gia Cát Thiên Hành."

Lôi tổng quản kinh dị kêu lên, "Ngô công tiên ư? Lão bằng hữu Gia Cát Thiên Hành của tôi đã chết từ lâu, chẳng lẽ người đó là đệ tử của ông ta Lý Chi Bổn?"

Trương Liêm định nói ra người đó chính là bản thân Gia Cát Thiên Hành nhưng sợ xảy ra chuyện lôi thôi nên lắc đầu nói, "Cái đó thì tiểu khả không rõ, bởi vì dung mạo của hắn đã bị huỷ không thể nhận ra được là ai."

Một lão nhân chen lời, "Chẳng lẽ tên nào cũng bị huỷ dung như thế cả?"

Trương Liêm gật đầu, "Theo tiểu khả thấy thì tên nào cũng thế."

Lão nhân kia hồ nghi nói, "Có ai lại tự nguyện huy đi dung mạo cha mẹ sinh đẻ của mình? Nhất định những người này bị khống chế!"

Lôi tổng quản tức giần gầm lên, "Kẻ nào ác độc như thế? Lôi Tam này nhất định sẽ liều mạng với hắn! "

Phong Lôi bảo chủ hào khí chợt nổi lên, sang giọng nói, "Chúng ta đây đã phụng lệnh dụ của Bạch hạc lệnh chủ.

Nếu bọn tặc đồ mạo xưng lệnh sứ này không đến thì thôi, nếu chúng dám tới tệ bảo thì nhất định sẽ bị đánh chẳng còn manh giáp!"

Mọi người nhao nhao hướng ứng, "Không sai!"

"Giết!"

"Quyết không để một tên sống sót! "

Tiếng reo hò vang khắp bảo.

Những nhân vật hắc đạo này thường phiến diện hẹp hòi như vậy.

Hành vi của chúng chẳng quản gì đến đạo nghĩa, nhưng lại vị tình, nhất là rất coi trọng ân oán.

Trương Liêm nói đến Vân Dương thập kiệt bị giết, tuy bọn người này có kinh dị nhưng hoàn toàn không chút thương cảm hoặc đồng tình, trái lại khi nghe một bằng hữu của Lôi Tam là Gia Cát Thiên Hành bị hủy dung mạo và ngộ sát thì Lôi Tam là người đầu tiên nghiến răng trợn mắt quyết báo thù, tiếp đến Phong Lôi bảo chủ nổi lên hào khí rồi cả bọn nhao nhao tán thành.

Giữa âm thanh náo loạn ấy, trong một bụi hoa sau Học Giả Đường chợt có người buông tiếng thở dài.

Tiếp đó nhân ảnh băng mình về phía tường bảo.

Trương Liêm phát hiện ra có âm thanh lạ vội lao nhanh ra tiền viện đưa mắt quan sát xung quanh.

Trong ánh hoàng hôn, chàng còn kịp nhận ra một người bận hắc y, lưng đao trường kiếm có tua vàng đang vượt qua tường viện, hiển nhiên lúc đó có muốn truy theo cũng đã muộn.

Phong Lôi bảo chủ thấy Trương Liêm như vậy biết là có biến cũng chạy ra sân nhưng nhìn chẳng thấy gì vội hỏi, "Lệnh sứ phát hiện được gì vậy?"

Trương Liêm biết rằng người vừa chạy khỏi tường là tên hồi trưa đã mang Bạch hạc lệnh đến đây, đương nhiên không thể nói rõ, chỉ hừ một tiếng nói, "Tên đó thật to gan!"

"Phong Lôi bảo chủ kinh dị hỏi dồn :"

"Có gian nhân đột nhập ư? Lệnh sứ chẳng lẽ biết hắn?"

Trương Liêm bình tĩnh đáp, "Tiểu khả từng gặp hắn, nhưng không thấy mặt."

"Hắn là ai? Hình dáng thế nào?"

"Đó là một tên hắc y nhân, bịt khăn đen kín mặt, đeo trường kiếm có tua vàng. Chính hắn là hung đồ đã từng mạo xưng Bạch hạc lệnh sứ. Có lẽ phát hiện trước bảo có Bạch hạc Lênh nên hắn vào đây dò xem thế nào. Tiểu khả sẽ lấy Bạch hạc lệnh xuống để xem hắn còn dám đến nữa không."

Phong Lôi bảo chủ nghe nói giữa thanh thiên bạch nhật lại có kẻ dám đột nhập vào Phong Lôi bảo do thám vừa kinh vừa nộ.

Lại thấy vị Lệnh sứ này phát giác ra kẻ gian mà cả lão ta lẫn người mấy tên cao thủ của Phong Lôi bảo không hay biết chút gì thì trong bụng phục lăn, chắp tay cảm tạ nói, "Nếu lệnh sư thấy không có gì kiêng ky thì cứ vào tiếp tục uống rượn, lão hủ sai Lôi tổng quản ra lấy Bạch hạc lệnh xuống cũng được."

Lúc này Trương Liêm chợt thấy đầu váng mắt hoa, bụng nóng ran lên.

Bởi vì chàng không có kinh nghiệm uống rượu nên chàng chẳng biết mình say tới mức độ nào, sợ lỡ ra sơ sẩy điều gì chẳng những mất thể diện trước chúng nhân Phong Lôi bảo mà còn hỏng mất kế hoạch.

Nghĩ thế liền gật đầu nói, "Tiểu khả thấy hơi say rồi, phiền lão trượng giúp cho việc này."

Lỗi tổng quản đứng bên nghe nói thu Bạch hạc lệnh về để dụ địch, bản thân mình mấy chục năm hành tẩu giang hồ nhưng chưa từng thấy Bạch hạc lệnh mặt ngang mũi dọc ra sao nên động trí tò mò.

Nghe Trương Liêm đồng ý để mình lấy xuống vội đáp, "Đương nhiên lão nô tuân lệnh! "

Dứt lời phóng nhanh ra bảo môn.

Chúng nhân bấy giờ đã bo tiệc ùa cả ra tiền viện, nghe nói có kẻ đột nhập vào bảo đều lộ vẻ tức giận.

Hồng Lệ ra sau cùng, ánh mắt không giấu giếm tình cảm nhìn Trương Liêm.

Phong Lôi bảo chủ vẫn chưa hết giận, quét mắt nhìn chúng nhân thuộc hạ nói, "Tên gian đồ giả mạo Lệnh sứ này dám xâm phạm Phong Lôi bảo, quả là gan to bằng trời!"

Lão vừa nói xong thì chợt thấy Lôi tổng quản lủi thủi chạy về hai tay trống không thì ngạc nhiên hỏi, "Lôi tổng quản, làm sao không đưa Bạch hạc lệnh về?"

Lôi tổng quản ngượng ngùng đáp, "Lão nô không thấy! Chẳng hiểu có phải đã bị trộm đi không."

Trương Liêm gật đầu nói, "Lôi lão trượng nói không sai! Nhất định đồng bọn của tên giả mạo lệnh sứ mới vào đây trộm mất rồi!"

Nói vậy nhưng trong lòng chàng cũng thấy hoài nghi.

Nếu hắc y nhân đúng là Bạch hạc lệnh sứ thì tại so trước khi tiến hành tàn sát, chúng lại thu hồi Bạch hạc lệnh?

Nếu hắn chỉ là kẻ giả mạo thì tại sao lại bày ra trò đùa giỡn như thế đối với Phong Lôi bảo? Hành động đó chẳng phải là khiêu chiến Bạch hạc lệnh chủ hay sao?

Thủ đoạn của Bạch hạc lệnh chủ tàn khốc thế nào trong giang hồ chẳng mấy ai không biết. Kẻ nào to gan dám vuốt râu hùm như vậy? Thấy Trương Liêm không nói gì, chúng nhân đều im lặng. Chỉ riêng hồng Lệ biết rõ chuyện này, nhưng nàng cung im lặng nốt.

Phong Lôi bảo chủ trầm giọng nói, "Gian đồ trộm đi Bạch hạc lệnh chỉ nhằm khiêu chiến hay còn có mưu đồ gì khác?

Trương Liêm đáp, "Có thể chúng manh tâm giá họa cho tệ thượng. Tiểu khả đã để mất Bạch hạc lệnh, đương nhiên phải tra tới tận sào huyệt của chúng để báo lại cho tệ thượng, việc này không liên quan gì đến quý bảo cả."

Chàng ngừng một lúc rồi nói tiếp, "Tuy nhiên kẻ gian đã dám xâm nhập vào Phong Lôi bảo trộm đi Bạch hạc lệnh, nếu không phải là kẻ ngông cuồng Vô tri tất phải có thế lực rất lớn. Bởi thế tiểu khả không khỏi lo cho quý bảo."

Phong Lôi bảo chủ cảm kích nói, "Đa tạ Lệnh sứ đã quan hoài. Nhưng lão hủ một lời đã xuất, tứ mã nan truy. Gian đồ đà không tới thì thôi, nếu chúng đã tới đây tất chẳng còn manh giáp."

Nói tới đó, lão chợt nhận thấy mặt Trương Liêm đỏ bừng, hơi thở dồn dập, chân đứng lao đảo, hoảng hốt kêu lên, "Lệnh sứ làm sao thế?"

Trương Liêm không đáp, thân thể nhùn xuống dần.

Phong Lôi bảo chủ vội đỡ lấy chàng thấy toàn thân nóng như lửa lại càng kinh hoảng, hỏi dồn, "Lệnh sứ cảm thấy thế nào?"

Trương Liêm thấy bụng như muốn sôi lên, gần như mất hết ý thức, chỉ lắc đầu không nói được.

"Phải rồi! Chỉ vì Lệnh sứ không quen uống rượn, mới rồi thi triển thần công lại vận thức khí quá nhiều nên hơi rượu thừa cơ bốc lên đầu mới say đến thế này. Nhưng chẳng sao đâu!"

Lão quay sang bảo chủ phu nhân nói, "Đại muội bảo Mộc Lan dìu lệnh sứ vào nghỉ một lúc là khỏi thôi!"

Chương đại nương cười hỏi, "Sao ông không tự dìu Lệnh sứ đi nghỉ?"

"Ta còn phải thương nghị với các huynh đệ kế sách đối địch, xin đại muội đảm nhận cho việc này."

Chương đại nương vẫy tay bảo Hoa Lan và Mộc Lan dìu Trương Liêm đến Thúy Vân Các.

Đó là một tòa tiểu lâu đài hai tầng rộng chừng năm trượng, cao ba trương nằm sâu trong hậu viện, xung quanh nở đầy kỳ hoa dị thảo tỏa hương thơm ngát.

Trước Thuý Vân Các có giả sơn đứng thơ mộng giữa hồ, chiếc cầu nhỏ bằng đá bắc qua suối nước trong veo chảy róc rách.

Mấy cây du cổ thụ rủ cành lá loà xòa xuống nóc lầu cong vút.

Không khí u tịch, phong cảnh thơ mộng chẳng khác gì chốn đào viên nơi thượng giới!

Lúc này hoàng hôn đã buông xuống từ lâu, ánh đèn sáng trưng từ Thuý Vân Các soi xuống mặt hồ càng tăng thêm vẻ diệu huyền.

Nhưng nói rằng u tĩnh cung không hoàn toàn đúng, bởi vì nghe phảng phất có tiếng đàn ca.

Đến gần hơn có thể nhận ra hai tên tỳ nữ tuổi chừng mười sáu mười bảy ngồi trước lan can trên lầu thượng đang cất tiếng ca ngâm.

Tình xuân thấm thoắt.

Cho dạ não nề.

Tiếng đàn dìu dặt.

Cho hồn đê mê.

Phong khuê gối chiếc, Mơ tình phu thê.

Người đi biền biệt.

Nhớ chăng lối về? "

Tiếng ca chợt dừng, tiếng cười khúc khích vang lên rồi giọng ngâm khác tiếp lời.

Tình lang ngoài biên ải.

Muôn dặm vượt sơn khê.

Trong gió ngàn hiu hắt.

Có nghe lòng tái tê? "

Tiếng ngâm còn chưa dứt thì dưới lâu có tiếng quát, "Tú Anh, thật đáng chết!"

Tỳ nữ cúi nhìn xuống lầu, cười nói, "Tiểu thư đã về! Tỳ nữ sao lại đáng chết!"

Người xuất hiện dưới lầu là một hồng y thiếu nữ tuổi vừa mười sáu, chính là Hồng Lệ, chủ nhân của toà Thúy Vân Các này.

Tuy là chủ tỳ nhưng Hồng lệ đối với hai tỳ nữ Tú Anh và Tú Mỹ tình thân như thư muội.

Hồng Lệ vừa bước lên lầu, câu mày nói, "Lúc này mà các ngươi còn ca được ư?"

Tú Anh cố trêu một câu, "Lo thì đã có người lo, còn chúng tỳ nữ sao lại không ca chứ?"

Hồng Lệ không giận, nhìn vào cuối lầu hỏi, "Trương công tử có còn trong phòng không?"

Tú Anh đáp, "Còn đi đâu được chứ?"

Hồng Lệ lo lắng hỏi, "Công tử còn ngủ sao?"

"Không phải ngủ, mà say như chết!"

Hồng Lệ gấp giọng hỏi dồn, "Say đến thế sao?"

Tú Anh liến thoắng, "Chứ không à? Lúc mới đến còn khá, nhưng sau khi phu nhân cùng Mộc Lan và Hoa Lan đi khỏi, Trương công tử cứ lăn lộn trên giường, miệng cứ gọi đi gọi lại hai tiếng Khanh Khanh làm Tú Mỹ hoảng quá phải bỏ chạy."

Tú Mỹ hừ một tiếng vặn lại, "Còn ngươi thì không chạy chứ gì?"

Hồng Lệ cuống lên, tức giận quát, "Các ngươi sao không lấy băng đường liên tử cho Trương công tử uống?"

Tú Anh lè lưỡi ra vẻ sợ hải đáp, "Lúc đó bọn tiểu sợ quá không dám vào!"

Hồng Lệ quát lên, "Nha đầu thật đáng chết! Các ngươi có biết đêm nay khả năng xảy ra ác chiến không? Nếu Trương công tử không tham gia được thì khác nào rắn mất đầu? Chỉ sợ Phong Lôi bảo chúng ta khó mà bảo vệ được."

Nàng chớp chớp mắt, nói tiếp, "Bằng bất cứ giá nào cũng phải làm cho Trương công tử tỉnh lại. Tú Anh mau chạy đi lấy liên tử lại đây! Còn Tú Mỹ hãy ở lại canh giữ, trừ phu nhân ra không được cho ai lên lầu nghe chưa?"

Tú Anh hỏi, "Còn tiểu thư?"

Hồng Lệ hơi đỏ mặt đáp, "Ta vào phòng xem sao!"

Tú Anh không dám hỏi nữa vội chạy đi, nhưng được mấy đước còn quay lại nháy mắt với Tú Mỹ.

Hồng Lệ đi nhanh về phòng cuối lầu nơi Trương Liêm đang nghỉ.

Tù nhỏ nàng đã được học võ nghệ nên có ngại gì một tên hán tử say rượn?

Hơn nữa Trương Liêm đối với nàng đã sớm có cảm tình, hơn nữa vì Phong Lôi bảo đang trong cơn nước sôi lửa bỏng, nếu không cứu chàng tỉnh lại thì làm thế nào mà kháng cự lại Bạch hạc lệnh sứ và bọn hung đồ đang lăm le bên ngoài bảo?

Hồng Lệ biết rõ Trương Liêm mạo danh Lệnh sứ là do thiện ý, cũng biết Bạch hạc lệnh sứ thật đang lởn vởn xung quanh Phong Lôi bảo, nhất định sẽ nảy sinh cuộc ác đấu, có thêm Trương Liêm tham gia vào cuộc chiến này, Phong Lôi bảo mới hy vọng thắng được đối phương.

Nghĩ thế, nàng quả quyết bước vào phòng.

Trương Liêm đang nằm lăn lôn trên chiếc giường bát bảo, mặt đỏ bừng như đang lên cơn sốt.

Thấy Hồng Lệ vào, chàng nhổm dậy kêu lên, "Khanh Khanh! Ta... "

Hồng Lệ nhíu mày nghĩ thầm, "Khanh Khanh là ai? Nghe tên hình như là một nữ nhân, nhưng cô ta có quan hệ với chàng thế nào mà cứ gọi tên trong cơn say như vậy?"

Nàng vừa tới mép giường thì Trương Liêm chợt lao bật dậy ôm ghì lấy.

Hồng Lệ sợ hãi liếc nhìn ra cửa, run giọng nói, "Trương công tử."

Trương Li êm vừa thở dồn dập, vừa nó i, "Khanh Khanh, lại đây! Chúng ta... "

Trong cơn say chàng vẫn nghĩ thiếu nữ này là Triệu Khanh Khanh, ôm chặt lấy nàng kéo xuống giường.

Hồng Lệ ngay từ khi mới gặp đã có cảm tình với thiếu niên tuấn tú và hào hiệp này, càng nặng lòng hơn khi trong tiệc rượu ở Học Giả Đường chàng tỏ ra can đảm và ứng xử thông minh như vậy.

Vừa bị ôm lấy, thoạt đầu nàng khẽ đẩy chàng ra, nhưng từ tấm thân nóng hổi của thiếu niên chư có ma lực hút lấy, Hồng Lệ run lên, sự chống cự yếu dần rồi cuối cùng hoàn toàn bị khuất phục.

Tỳ nữ Tú Mỹ đang canh giữ bên ngoài nghe có tiếng động lạ liền đến ghé mắt vào khe cửa nhìn, chỉ thấy rèm giường buông kín, y phục vứt la liệt dưới đất, biết rằng trong phòng đang xảy ra chuyện gì thẹn đỏ bừng mặt vội vã lùi lại, trống ngực đập thình thình.

Cô ta hoàn toàn mất hết ý thức chưa biết phải làm gì, chợt thấy Tú Anh bưng chén thuốc liên tử vừa bước lên lầu vội nói, "Hãy mau về lấy thêm một chén nữa!"

Tú Anh kinh dị hỏi, "Sao lại thế?"

Tú Mỹ trả lời, "Tiểu thư cũng bị rồi!"

Tú Anh trố mắt ngạc nhiên hỏi dồn, "Thế nào? Tiểu thư làm sao chứ?"

Tú Mỹ chỉ tay vào cửa phòng nói, "Ngươi cứ đến mà xem!"

Tú Anh cũng nhẹ bước đến nhòm vào khe cửa rồi hoảng hốt lùi lại, bất ngờ đụng phải Tú Mỹ đến nỗi chén thuốc đang bưng trên tay rơi xuống vỡ tan!

Cả hai tên tỳ nữ đang đứng ngây mặt nhìn nhau thì nghe tiếng rủa của bảo chủ phu nhân từ dưới lầu, "Đồ chết tiệt!

ông đem thứ thuốc quỷ đó để hú hí cho đã với bốn con dâm phụ kia để bây giờ làm hại nhi nữ của ta! Lão nương không xé ngươi ra thì chớ trách! "

Bạn đang đọc truyện *Chức Cẩm Đồ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 21: Xuân tình như mộng

Lôi tổng quản bị hỏi lại một câu như vậy đứng ngẩn ra hồi lâu mới lúng túng trả lời, "Lão nô ngu muội lỡ nghi ngờ lệnh sứ, xin mở lượng hải hà tha tội!"

Nói xong hướng sang Trương Liêm cúi đầu xá mấy cái rồi ngồi xuống.

Trương Liêm cũng định phản vấn câu đó không ngờ Phong Lôi bảo chủ đã làm thay mình, chứng tỏ ông ta không chút nghi ngờ chàng là Bạch hạc lệnh sứ thật, tinh thần phấn chấn hẳn lên, chàng nâng chén rượu lên uống cạn một hơi.

Đột nhiên ở đầu bàn bên phải vang lên một tràng cười, tiếp đó một trang hán tuổi trạc tứ tuần đứng lên, tay bưng bình rượu nói, "Chẳng biết hôm nay là ngày đại cát đại hỉ thế nào mà Hoàng đại nhân này muốn uống cho say khướt! Các vị bằng hữu ở đây đã thù tạc quá nhiều, nay có vị lệnh sứ tới đây, Hoàng mỗ xin cung mấy chén!"

Trương Liêm thấy bình rượu trong tay hán tử phải tới chục cân, vội nói, "Tiểu khả tửu lượng kém cỏi, không dám lãnh tình!"

Hoàng đại nhân làm như không nghe cứ bước lên bàn tân tọa mở nắp bình rượu cười nói, "Lệnh sứ chớ quá khiêm nhường! Tại hạ chỉ lấy chén rượu nhạt để biểu lộ tấm lòng thành."

Hồng Lệ cười hỏi, "Hoàng thúc định thi triển đại lực thần côn" chứ gì?"

Hoàng Đại Nhân liếc nhìn Trương Liêm nói, "diệt nữ lo gì chứ? Lệnh sứ võ học uyên thâm, một chút thì có thấm vào đâu?

Trương Liêm biết Hồng Lệ cảnh tỉnh cho mình, bấy giờ mới hiểu ra đối phương mượn chén rượu để thi thố thần công.

Thấy mọi ánh mắt đều đổ dồn vào mình, chàng biết lúc này đành phải chấp nhận cuộc thách đấu nếu không sẽ bị coi thường và dẫn đến kế hoạch sẽ bị phá sản.

Trương Liêm đã luyện qua khí công chưởng pháp, đồng thời ăn nhầm hỏa táo nên công lực tăng trưởng rất nhiều.

Ngoài ra vừa rồi giao chiến với bọn hung đồ của Bạch hạc lệnh chủ, chàng đã đúc kết được một số kinh nghiệm.

Xác định xong, chàng nâng chén nói, "Tiểu khả tửu lượng kém cỏi, thực tình chỉ muốn bái hạ phong, nhưng Hoàng đại hiệp đã thành ý như vậy, tiểu khả phải tòng mệnh vậy! "

Hoàng Đại Nhân mừng thầm nói, "Lệnh sứ quá khiêm tốn!"

Vừa nói, hắn vừa ngầm truyền đại lực thần công vào bình rượn, bấy giờ mỗi giọt rượu trở nên có trọng lực nghìn cân.

Trương Liêm không biết đối phương thi triển thủ đoạn gì, tay bưng chén rượu để Hoàng đại nhân róc vào bỗng nhiên trầm hẳn xuống.

Chúng nhân trong sảnh đường chú mục ngưng thần quan sát.

Đương nhiên ai cũng nhận ra Trương Liêm đang ở vào thế hạ phong.

Đây là một phương thức đấu nội lực, chỉ mới róc ra mấy giọt rượu mà Trương Liêm chừng như đã không giữ nổi chén để trầm xuống thì sự thể tiếp theo sẽ ra sao?

Phong Lôi bảo chủ lại có nội tâm rất phức tạp.

Lão biết rõ đại lực thần công của Hoàng đại nhân chẳng phải là siêu quần bạt chúng gì, trong số cử tọa ở đây không ít người đối phó nổi với thủ đoạn truyền nội lực vào rượu như thế.

Còn Trương Liêm là đặc sứ của Bạch hạc lệnh chủ đương nhiên phải có bản linh hơn người, nếu không chịu nổi một chén rượu của Hoàng đại nhân thì còn gì là thể thống?

Vấn đề tiếp theo là tư cách lệnh sứ cần phải xem xét lại!

Hồng Lệ là người lo lắng nhất, kêu lên, "Cẩn thận!"

Nhưng cô ta cảnh cáo là thừa, bởi vì Trương Liêm đã hiểu đối phương dùng phương pháp gì để đấu với mình.

Chàng vận khí vào hữu thủ, cười nói, "Không sao đâu! Tiểu khả chỉ sợ mỹ tửu sóng bớt đi một giọt thì rất đáng tiếc nên mới hạ xuống vài tấc để bảo toàn!"

Thoạt tiên thấy mình mới thi triển đại lực thần công bước đầu chỉ vài ba hành mà đối phương đã không chịu nói phải trầm tay xuống, trong bụng đã coi thường.

Nghe Trương Liêm nói thế, hắn nghĩ thầm, "Chết đến đít rồi mà còn khoác lác! Thế nào ngươi cũng phải lộ chân diện trước mặt ta!"

Thế rồi hắn gia tăng nội lực vận năm thành, bảy thành, rồi mười thành đại lực thần công truyền vào bình rượn.

Nào ngờ kỳ tích bỗng xuất hiện!

Chén rượu trong tay Trương Liêm không trầm xuống nữa, trái lại rượu trong chén bỗng nhiên từ từ dâng cao lên! Dần dần rượu nhô lên khỏi miệng chén!

Một tấc, hai tấc.

Rồi một thước, hai thước, bốn thước.

Chúng nhân trong sảnh đường há hốc mồm vì kinh ngạc khi thấy từ trong chén của Trương Liêm một cột rượu cứ nhô cao lên mãi!

Hoàng Đại Nhân cố nhắc cao bình rượu lên nhưng cột rượu từ chén trong tay Trương Liêm vẫn chậm tới.

Hắn liền kiễng chân nhắc bình cao thêm một chút nữa nhưng tình hình vẫn không thay đổi.

Cuối cùng Hoàng đại nhân không thể duy trì hơn, thở phì phò nói, "Lệnh sứ tha tội! Lần này thi Hoàng đại nhân đã tâm phục khẩu phục!"

Trương Liêm cười đáp, "Đại hiệp khéo nhường nhị! Tiểu khả rất lấy làm hổ thẹn!"

Chàng vừa nói xong, bỗng thấy cột rượu thụt xuống vài tấc rời khỏi miệng bình! Hoàng đại nhân vội áp bình rượu vào ngực lùi lại.

Phong Lôi bảo chủ ngạc nhiên hỏi, "Hoàng lão đệ! Ngươi làm sao không róc tiếp nữa?"

Hoàng đại nhân đỏ bừng mặt nín lặng.

Nguyên vừa rồi hắn định dùng đại lực thần công áp đảo đối phương. Mặc dù bản lĩnh đó chẳng đáng gọi là cao cường nhưng để đối phó với hàng nhị lưu, với lực nghìn cân dồn vào chén rượu thì rất ít người có thể giữ nổi chén mà không đặt xuống.

Nào ngờ Trương Liêm đã vận khí công chưởng pháp hoá giải đại lực thần công của Hoàng đại nhân, hơn nữa còn tạo ra một cột rượu mang kình khí áp vào miệng bình đẩy ngược lên, nếu Hoàng đại nhân không chịu thua mà vẫn giữ bình rượu tất sẽ bị đẩy cả bình lẫn rượu lên không!

Hiển nhiên chẳng riêng gì Phong Lôi bảo chủ nhận ra điều đó hỏi khăm một câu mà tất cả chúng nhân đều thấy rõ Hoàng đại nhân đã thua cuộc.

Phong Lôi bảo chủ hỏi, "Lệnh sứ có phải luyện khí công Thanh long cầm thủy không?"

Trương Liêm cười đáp, "Tiểu khả cũng không biết rõ mình luyện công phu gì, chỉ đáng để mọi người đàm tiếu thôi!"

Quả thật chàng chỉ được Thi Hồng Anh truyền thụ võ học từ pho bí kíp của Vô sầu cư sĩ mà không biết đó là khí công chưởng, hơn nữa vừa rồi chàng phối hợp chưởng pháp đó với thủ pháp tá vật truyền công của Triệu Khanh Khanh, may mà thắng được Hoàng đại nhân, khỏng để nhục mệnh.

Nhưng nghe Phong Lôi bảo chủ hỏi, chàng chợt động linh cơ, nhìn cột rượu trong chén mình vẫn dựng đứng lên liền hỏi, "Lão trượng vừa nói Thanh Long cầm thủy, tiểu khả lại muốn thi triển Thanh long hoàn thủy, được không?"

Phong Lôi bảo chủ cười đáp, "Lão hủ chính đang muốn khai nhãn giới, có công phu gì độc đáo xin lệnh sứ cứ thi triển đi!"

Trương Liêm liền xuất chỉ điểm vào cột rượn, lập tức một luồng kình khí cuốn cột rượu thu hết vào chiếc bình lớn Hoàng đại nhân đang cầm trong tay.

Quần hùng ồ lên một tiếng thán phục.

Phong Lôi bảo chủ cười to nói, "Tuyệt diệu! Tuyệt diệu! Lão hủ thật đại khai nhãn giới!"

Lão chọt đứng lên hướng về quần hùng cao giọng nói, "Võ học Bạch hạc lệnh chủ như trường giang đại hải, cao thâm mạc trắc. Trương Lệnh sứ còn trẻ tuổi thế này mà thần công tuyệt nghệ đà đến mức xuất thần nhập hoá, mới biết võ học Vô biên, chúng ta chỉ là loại ếch ngồi đáy giếng. Kể từ hôm nay, huynh đệ chúng ta sẽ tuân lời truyền thụ của lệnh sứ rửa tay gác kiếm không can dự vào chuyện thị phi trong giang hồ. Nếu không, qua ngày hôm nay ai không tuân thủ lời Chương mỗ thì lập tức đoạn tình tuyệt nghĩa!"

Lời nói như dao chém đá của Phong Lôi bảo chủ đầy uy lực.

Mười mấy cao thủ không ai dị nghị, cùng hô một tiếng, "Tuân lệnh."

Hồng Lệ chọt thốt lên, "Trương Lệnh sứ."

Nhưng với nổi lòng cảm kích ngập tràn, nàng nghẹn ngào không biết nói gì thêm.

Bảo chủ phu nhân Chương đại nương mắt lấp lánh niềm vui, hiểu ra tâm sự của nữ nhi, cười hỏi, "Hồng nhi, con cũng gọi Trương ca ca là lệnh sứ nữa sao?"

Hồng Lệ hứ một tiếng, mặt đỏ đến tận mang tai vội cúi đầu cầm đũa gắp thức ăn nhưng chẳng gắp được miệng gì!

ánh mắt của mọi người đối với Trương Liêm lúc này đã đổi khác, tuy vẫn nể trọng nhưng không còn xa cách như trước nữa mà thân thi ân hơn, gần gũi hơn.

Trương Liêm cảm động trước biểu thị ân tình đó, đứng lên ôm quyền nói, "Chương lão trượng và chư vị tôn kính tệ thượng như thế, chẳng những làm cho tiểu khả cảm kích bất tận mà chắc tệ thượng biết tình cảnh này cũng rất cảm động Nhưng đề phòng có kẻ giả mạo Bạch hạc lệnh sứ, xin chư vị lưu ý cho! "

Phong Lôi bảo chủ thất kinh hỏi, "Ai dám giả mạo Bạch hạc lệnh sứ?"

Trương Liêm bình thản đáp, "Tiểu khả còn chưa tra rõ kẻ nào chủ mưu trong chuyện này, chỉ biết đã từng có vài lần có kẻ mạo xưng và tất cả đều bận hắc y mặt trùm khăn kín, còn kéo theo rất nhiều thủ hạ đều có võ nghệ cao cường, đến đâu huy diệt tới đó. Chính Vân Dương thập kiệt đã bị sát hại trong tay bọn này."

Chúng nhân kinh sợ cùng ồ lên, cả Phong Lôi bảo chủ cũng thấy trong lòng chấn động.

Trượng Liêm nét mặt vẫn bình thản chờ cho phản ứng lặng đi mới nói tiếp, "Tuy bọn này tàn bạo, võ công chẳng tầm thương nhưng với lực lượng chúng ta cũng đủ đối phó lại. Tối qua tiểu khả đã giết được ba tên, tiếc rằng bọn hung đồ này không biết vì lý do gì đã huỷ dung cải dạng từ trước nên không thể nhận ra dung mạo lai lịch."

Trên đời ai chẳng trân trọng diện mạo mình? Đó mới là mối liên hệ duy nhất của ta với người thân, cũng là ý nghĩa duy nhất của cuộc sóng.

Thế mà có người đương tâm tự huỷ dung mạo để không ai nhật biết, chẳng lẽ điều đó có thật?

Nếu đúng thì đó phải là hạng người Vô cùng khủng khiếp, chẳng đáng gọi là người!

Chúng nhân nghe nói thế, trong lòng bán tín nghi đưa mắt nhìn nhau.

Lôi tổng quản nhíu mày lên tiếng hỏi, "Lệnh sứ có để ý chúng dùng loại binh khí gì không?"

Trương Liêm biết đối với tên này cần phải đề phòng nên thận trọng đáp, "Nếu binh khí bình thường thì khó nhận ra, nhưng tiểu khả lại thấy trong ba tên bị giết có một tên sử dụng Hoá huyết kim châm, còn tên khác dùng Ngô công tiên của Gia Cát Thiên Hành."

Lôi tổng quản kinh dị kêu lên, "Ngô công tiên ư? Lão bằng hữu Gia Cát Thiên Hành của tôi đã chết từ lâu, chẳng lẽ người đó là đệ tử của ông ta Lý Chi Bổn?"

Trương Liêm định nói ra người đó chính là bản thân Gia Cát Thiên Hành nhưng sợ xảy ra chuyện lôi thôi nên lắc đầu nói, "Cái đó thì tiểu khả không rõ, bởi vì dung mạo của hắn đã bị huỷ không thể nhận ra được là ai."

Một lão nhân chen lời, "Chẳng lẽ tên nào cũng bị huỷ dung như thế cả?"

Trương Liêm gật đầu, "Theo tiểu khả thấy thì tên nào cũng thế."

Lão nhân kia hồ nghi nói, "Có ai lại tự nguyện huy đi dung mạo cha mẹ sinh đẻ của mình? Nhất định những người này bị khống chế!"

Lôi tổng quản tức giần gầm lên, "Kẻ nào ác độc như thế? Lôi Tam này nhất định sẽ liều mạng với hắn! "

Phong Lôi bảo chủ hào khí chợt nổi lên, sang giọng nói, "Chúng ta đây đã phụng lệnh dụ của Bạch hạc lệnh chủ.

Nếu bọn tặc đồ mạo xưng lệnh sứ này không đến thì thôi, nếu chúng dám tới tệ bảo thì nhất định sẽ bị đánh chẳng còn manh giáp!"

Mọi người nhao nhao hướng ứng, "Không sai!"

"Giết!"

"Quyết không để một tên sống sót! "

Tiếng reo hò vang khắp bảo.

Những nhân vật hắc đạo này thường phiến diện hẹp hòi như vậy.

Hành vi của chúng chẳng quản gì đến đạo nghĩa, nhưng lại vị tình, nhất là rất coi trọng ân oán.

Trương Liêm nói đến Vân Dương thập kiệt bị giết, tuy bọn người này có kinh dị nhưng hoàn toàn không chút thương cảm hoặc đồng tình, trái lại khi nghe một bằng hữu của Lôi Tam là Gia Cát Thiên Hành bị hủy dung mạo và ngộ sát thì Lôi Tam là người đầu tiên nghiến răng trợn mắt quyết báo thù, tiếp đến Phong Lôi bảo chủ nổi lên hào khí rồi cả bọn nhao nhao tán thành.

Giữa âm thanh náo loạn ấy, trong một bụi hoa sau Học Giả Đường chợt có người buông tiếng thở dài.

Tiếp đó nhân ảnh băng mình về phía tường bảo.

Trương Liêm phát hiện ra có âm thanh lạ vội lao nhanh ra tiền viện đưa mắt quan sát xung quanh.

Trong ánh hoàng hôn, chàng còn kịp nhận ra một người bận hắc y, lưng đao trường kiếm có tua vàng đang vượt qua tường viện, hiển nhiên lúc đó có muốn truy theo cũng đã muộn.

Phong Lôi bảo chủ thấy Trương Liêm như vậy biết là có biến cũng chạy ra sân nhưng nhìn chẳng thấy gì vội hỏi, "Lệnh sứ phát hiện được gì vậy?"

Trương Liêm biết rằng người vừa chạy khỏi tường là tên hồi trưa đã mang Bạch hạc lệnh đến đây, đương nhiên không thể nói rõ, chỉ hừ một tiếng nói, "Tên đó thật to gan!"

"Phong Lôi bảo chủ kinh dị hỏi dồn :"

"Có gian nhân đột nhập ư? Lệnh sứ chẳng lẽ biết hắn?"

Trương Liêm bình tĩnh đáp, "Tiểu khả từng gặp hắn, nhưng không thấy mặt."

"Hắn là ai? Hình dáng thế nào?"

"Đó là một tên hắc y nhân, bịt khăn đen kín mặt, đeo trường kiếm có tua vàng. Chính hắn là hung đồ đã từng mạo xưng Bạch hạc lệnh sứ. Có lẽ phát hiện trước bảo có Bạch hạc Lênh nên hắn vào đây dò xem thế nào. Tiểu khả sẽ lấy Bạch hạc lệnh xuống để xem hắn còn dám đến nữa không."

Phong Lôi bảo chủ nghe nói giữa thanh thiên bạch nhật lại có kẻ dám đột nhập vào Phong Lôi bảo do thám vừa kinh vừa nộ.

Lại thấy vị Lệnh sứ này phát giác ra kẻ gian mà cả lão ta lẫn người mấy tên cao thủ của Phong Lôi bảo không hay biết chút gì thì trong bụng phục lăn, chắp tay cảm tạ nói, "Nếu lệnh sư thấy không có gì kiêng ky thì cứ vào tiếp tục uống rượn, lão hủ sai Lôi tổng quản ra lấy Bạch hạc lệnh xuống cũng được."

Lúc này Trương Liêm chợt thấy đầu váng mắt hoa, bụng nóng ran lên.

Bởi vì chàng không có kinh nghiệm uống rượu nên chàng chẳng biết mình say tới mức độ nào, sợ lỡ ra sơ sẩy điều gì chẳng những mất thể diện trước chúng nhân Phong Lôi bảo mà còn hỏng mất kế hoạch.

Nghĩ thế liền gật đầu nói, "Tiểu khả thấy hơi say rồi, phiền lão trượng giúp cho việc này."

Lỗi tổng quản đứng bên nghe nói thu Bạch hạc lệnh về để dụ địch, bản thân mình mấy chục năm hành tẩu giang hồ nhưng chưa từng thấy Bạch hạc lệnh mặt ngang mũi dọc ra sao nên động trí tò mò.

Nghe Trương Liêm đồng ý để mình lấy xuống vội đáp, "Đương nhiên lão nô tuân lệnh! "

Dứt lời phóng nhanh ra bảo môn.

Chúng nhân bấy giờ đã bo tiệc ùa cả ra tiền viện, nghe nói có kẻ đột nhập vào bảo đều lộ vẻ tức giận.

Hồng Lệ ra sau cùng, ánh mắt không giấu giếm tình cảm nhìn Trương Liêm.

Phong Lôi bảo chủ vẫn chưa hết giận, quét mắt nhìn chúng nhân thuộc hạ nói, "Tên gian đồ giả mạo Lệnh sứ này dám xâm phạm Phong Lôi bảo, quả là gan to bằng trời!"

Lão vừa nói xong thì chợt thấy Lôi tổng quản lủi thủi chạy về hai tay trống không thì ngạc nhiên hỏi, "Lôi tổng quản, làm sao không đưa Bạch hạc lệnh về?"

Lôi tổng quản ngượng ngùng đáp, "Lão nô không thấy! Chẳng hiểu có phải đã bị trộm đi không."

Trương Liêm gật đầu nói, "Lôi lão trượng nói không sai! Nhất định đồng bọn của tên giả mạo lệnh sứ mới vào đây trộm mất rồi!"

Nói vậy nhưng trong lòng chàng cũng thấy hoài nghi.

Nếu hắc y nhân đúng là Bạch hạc lệnh sứ thì tại so trước khi tiến hành tàn sát, chúng lại thu hồi Bạch hạc lệnh?

Nếu hắn chỉ là kẻ giả mạo thì tại sao lại bày ra trò đùa giỡn như thế đối với Phong Lôi bảo? Hành động đó chẳng phải là khiêu chiến Bạch hạc lệnh chủ hay sao?

Thủ đoạn của Bạch hạc lệnh chủ tàn khốc thế nào trong giang hồ chẳng mấy ai không biết. Kẻ nào to gan dám vuốt râu hùm như vậy? Thấy Trương Liêm không nói gì, chúng nhân đều im lặng. Chỉ riêng hồng Lệ biết rõ chuyện này, nhưng nàng cung im lặng nốt.

Phong Lôi bảo chủ trầm giọng nói, "Gian đồ trộm đi Bạch hạc lệnh chỉ nhằm khiêu chiến hay còn có mưu đồ gì khác?

Trương Liêm đáp, "Có thể chúng manh tâm giá họa cho tệ thượng. Tiểu khả đã để mất Bạch hạc lệnh, đương nhiên phải tra tới tận sào huyệt của chúng để báo lại cho tệ thượng, việc này không liên quan gì đến quý bảo cả."

Chàng ngừng một lúc rồi nói tiếp, "Tuy nhiên kẻ gian đã dám xâm nhập vào Phong Lôi bảo trộm đi Bạch hạc lệnh, nếu không phải là kẻ ngông cuồng Vô tri tất phải có thế lực rất lớn. Bởi thế tiểu khả không khỏi lo cho quý bảo."

Phong Lôi bảo chủ cảm kích nói, "Đa tạ Lệnh sứ đã quan hoài. Nhưng lão hủ một lời đã xuất, tứ mã nan truy. Gian đồ đà không tới thì thôi, nếu chúng đã tới đây tất chẳng còn manh giáp."

Nói tới đó, lão chợt nhận thấy mặt Trương Liêm đỏ bừng, hơi thở dồn dập, chân đứng lao đảo, hoảng hốt kêu lên, "Lệnh sứ làm sao thế?"

Trương Liêm không đáp, thân thể nhùn xuống dần.

Phong Lôi bảo chủ vội đỡ lấy chàng thấy toàn thân nóng như lửa lại càng kinh hoảng, hỏi dồn, "Lệnh sứ cảm thấy thế nào?"

Trương Liêm thấy bụng như muốn sôi lên, gần như mất hết ý thức, chỉ lắc đầu không nói được.

"Phải rồi! Chỉ vì Lệnh sứ không quen uống rượn, mới rồi thi triển thần công lại vận thức khí quá nhiều nên hơi rượu thừa cơ bốc lên đầu mới say đến thế này. Nhưng chẳng sao đâu!"

Lão quay sang bảo chủ phu nhân nói, "Đại muội bảo Mộc Lan dìu lệnh sứ vào nghỉ một lúc là khỏi thôi!"

Chương đại nương cười hỏi, "Sao ông không tự dìu Lệnh sứ đi nghỉ?"

"Ta còn phải thương nghị với các huynh đệ kế sách đối địch, xin đại muội đảm nhận cho việc này."

Chương đại nương vẫy tay bảo Hoa Lan và Mộc Lan dìu Trương Liêm đến Thúy Vân Các.

Đó là một tòa tiểu lâu đài hai tầng rộng chừng năm trượng, cao ba trương nằm sâu trong hậu viện, xung quanh nở đầy kỳ hoa dị thảo tỏa hương thơm ngát.

Trước Thuý Vân Các có giả sơn đứng thơ mộng giữa hồ, chiếc cầu nhỏ bằng đá bắc qua suối nước trong veo chảy róc rách.

Mấy cây du cổ thụ rủ cành lá loà xòa xuống nóc lầu cong vút.

Không khí u tịch, phong cảnh thơ mộng chẳng khác gì chốn đào viên nơi thượng giới!

Lúc này hoàng hôn đã buông xuống từ lâu, ánh đèn sáng trưng từ Thuý Vân Các soi xuống mặt hồ càng tăng thêm vẻ diệu huyền.

Nhưng nói rằng u tĩnh cung không hoàn toàn đúng, bởi vì nghe phảng phất có tiếng đàn ca.

Đến gần hơn có thể nhận ra hai tên tỳ nữ tuổi chừng mười sáu mười bảy ngồi trước lan can trên lầu thượng đang cất tiếng ca ngâm.

Tình xuân thấm thoắt.

Cho dạ não nề.

Tiếng đàn dìu dặt.

Cho hồn đê mê.

Phong khuê gối chiếc, Mơ tình phu thê.

Người đi biền biệt.

Nhớ chăng lối về? "

Tiếng ca chợt dừng, tiếng cười khúc khích vang lên rồi giọng ngâm khác tiếp lời.

Tình lang ngoài biên ải.

Muôn dặm vượt sơn khê.

Trong gió ngàn hiu hắt.

Có nghe lòng tái tê? "

Tiếng ngâm còn chưa dứt thì dưới lâu có tiếng quát, "Tú Anh, thật đáng chết!"

Tỳ nữ cúi nhìn xuống lầu, cười nói, "Tiểu thư đã về! Tỳ nữ sao lại đáng chết!"

Người xuất hiện dưới lầu là một hồng y thiếu nữ tuổi vừa mười sáu, chính là Hồng Lệ, chủ nhân của toà Thúy Vân Các này.

Tuy là chủ tỳ nhưng Hồng lệ đối với hai tỳ nữ Tú Anh và Tú Mỹ tình thân như thư muội.

Hồng Lệ vừa bước lên lầu, câu mày nói, "Lúc này mà các ngươi còn ca được ư?"

Tú Anh cố trêu một câu, "Lo thì đã có người lo, còn chúng tỳ nữ sao lại không ca chứ?"

Hồng Lệ không giận, nhìn vào cuối lầu hỏi, "Trương công tử có còn trong phòng không?"

Tú Anh đáp, "Còn đi đâu được chứ?"

Hồng Lệ lo lắng hỏi, "Công tử còn ngủ sao?"

"Không phải ngủ, mà say như chết!"

Hồng Lệ gấp giọng hỏi dồn, "Say đến thế sao?"

Tú Anh liến thoắng, "Chứ không à? Lúc mới đến còn khá, nhưng sau khi phu nhân cùng Mộc Lan và Hoa Lan đi khỏi, Trương công tử cứ lăn lộn trên giường, miệng cứ gọi đi gọi lại hai tiếng Khanh Khanh làm Tú Mỹ hoảng quá phải bỏ chạy."

Tú Mỹ hừ một tiếng vặn lại, "Còn ngươi thì không chạy chứ gì?"

Hồng Lệ cuống lên, tức giận quát, "Các ngươi sao không lấy băng đường liên tử cho Trương công tử uống?"

Tú Anh lè lưỡi ra vẻ sợ hải đáp, "Lúc đó bọn tiểu sợ quá không dám vào!"

Hồng Lệ quát lên, "Nha đầu thật đáng chết! Các ngươi có biết đêm nay khả năng xảy ra ác chiến không? Nếu Trương công tử không tham gia được thì khác nào rắn mất đầu? Chỉ sợ Phong Lôi bảo chúng ta khó mà bảo vệ được."

Nàng chớp chớp mắt, nói tiếp, "Bằng bất cứ giá nào cũng phải làm cho Trương công tử tỉnh lại. Tú Anh mau chạy đi lấy liên tử lại đây! Còn Tú Mỹ hãy ở lại canh giữ, trừ phu nhân ra không được cho ai lên lầu nghe chưa?"

Tú Anh hỏi, "Còn tiểu thư?"

Hồng Lệ hơi đỏ mặt đáp, "Ta vào phòng xem sao!"

Tú Anh không dám hỏi nữa vội chạy đi, nhưng được mấy đước còn quay lại nháy mắt với Tú Mỹ.

Hồng Lệ đi nhanh về phòng cuối lầu nơi Trương Liêm đang nghỉ.

Tù nhỏ nàng đã được học võ nghệ nên có ngại gì một tên hán tử say rượn?

Hơn nữa Trương Liêm đối với nàng đã sớm có cảm tình, hơn nữa vì Phong Lôi bảo đang trong cơn nước sôi lửa bỏng, nếu không cứu chàng tỉnh lại thì làm thế nào mà kháng cự lại Bạch hạc lệnh sứ và bọn hung đồ đang lăm le bên ngoài bảo?

Hồng Lệ biết rõ Trương Liêm mạo danh Lệnh sứ là do thiện ý, cũng biết Bạch hạc lệnh sứ thật đang lởn vởn xung quanh Phong Lôi bảo, nhất định sẽ nảy sinh cuộc ác đấu, có thêm Trương Liêm tham gia vào cuộc chiến này, Phong Lôi bảo mới hy vọng thắng được đối phương.

Nghĩ thế, nàng quả quyết bước vào phòng.

Trương Liêm đang nằm lăn lôn trên chiếc giường bát bảo, mặt đỏ bừng như đang lên cơn sốt.

Thấy Hồng Lệ vào, chàng nhổm dậy kêu lên, "Khanh Khanh! Ta... "

Hồng Lệ nhíu mày nghì thầm, "Khanh Khanh là ai? Nghe tên hình như là một nữ nhân, nhưng cô ta có quan hệ với chàng thế nào mà cứ gọi tên trong cơn say như vậy?"

Nàng vừa tới mép giường thì Trương Liêm chợt lao bật dậy ôm ghì lấy.

Hồng Lệ sợ hãi liếc nhìn ra cửa, run giọng nói, "Trương công tử."

Trương Li êm vừa thở dồn dập, vừa nó i, "Khanh Khanh, lại đây! Chúng ta... "

Trong cơn say chàng vẫn nghĩ thiếu nữ này là Triệu Khanh Khanh, ôm chặt lấy nàng kéo xuống giường.

Hồng Lệ ngay từ khi mới gặp đã có cảm tình với thiếu niên tuấn tú và hào hiệp này, càng nặng lòng hơn khi trong tiệc rượu ở Học Giả Đường chàng tỏ ra can đảm và ứng xử thông minh như vậy.

Vừa bị ôm lấy, thoạt đầu nàng khẽ đẩy chàng ra, nhưng từ tấm thân nóng hổi của thiếu niên chư có ma lực hút lấy, Hồng Lệ run lên, sự chống cự yếu dần rồi cuối cùng hoàn toàn bị khuất phục.

Tỳ nữ Tú Mỹ đang canh giữ bên ngoài nghe có tiếng động lạ liền đến ghé mắt vào khe cửa nhìn, chỉ thấy rèm giường buông kín, y phục vứt la liệt dưới đất, biết rằng trong phòng đang xảy ra chuyện gì thẹn đỏ bừng mặt vội vã lùi lại, trống ngực đập thình thình.

Cô ta hoàn toàn mất hết ý thức chưa biết phải làm gì, chợt thấy Tú Anh bưng chén thuốc liên tử vừa bước lên lầu vội nói, "Hãy mau về lấy thêm một chén nữa!"

Tú Anh kinh dị hỏi, "Sao lại thế?"

Tú Mỹ trả lời, "Tiểu thư cũng bị rồi!"

Tú Anh trố mắt ngạc nhiên hỏi dồn, "Thế nào? Tiểu thư làm sao chứ?"

Tú Mỹ chỉ tay vào cửa phòng nói, "Ngươi cứ đến mà xem!"

Tú Anh cũng nhẹ bước đến nhòm vào khe cửa rồi hoảng hốt lùi lại, bất ngờ đụng phải Tú Mỹ đến nỗi chén thuốc đang bưng trên tay rơi xuống vỡ tan!

Cả hai tên tỳ nữ đang đứng ngây mặt nhìn nhau thì nghe tiếng rủa của bảo chủ phu nhân từ dưới lầu, "Đồ chết tiệt!

ông đem thứ thuốc quỷ đó để hú hí cho đã với bốn con dâm phụ kia để bây giờ làm hại nhi nữ của ta! Lão nương không xé ngươi ra thì chớ trách! "

Hồi thứ hai mươi mốt.

Xuân tình như mộng.

Tú Mỹ nghe tiếng phu nhân rủa đồ chết tiệt biết ngay là Phong Lôi bảo chủ hoảng sợ nói, "Phu nhân là lão gia cùng đến cả, làm thế nào bây giờ?"

Tú Anh cũng cuống lên nhưng chẳng biết phải làm gì, chỉ nhún vai đáp, "Chúng ta đành ở đây chịu trận nữa mà thôi!

Chương đại nương đi trước, còn Phong Lôi bảo chủ vẻ mặt lo lắng bước theo sau.

Hai người đi rất vội vả, chỉ sợ đã phát sinh biến cố.

Thấy hai tỳ nữ mặt đỏ bừng đang đứng ngẩn ra ở lan can, Chương đại nương biến sắc hỏi, "Trương công tử đã tỉnh chưa?"

Tú Anh đáp, "Tiểu tỳ vừa mới đi làm thuốc liên tử mang tới, chắc còn chưa tỉnh."

Chương đại nương có phần yên tâm, hỏi tiếp, "Tiểu thư đâu?"

"Tiểu thư trong phòng."

Phong Lôi bảo chủ đột nhiên quay người chạy về phía tiền viên.

Chương đại nương ngoảnh lại quát, "Lão chết tiệt! Có chịu quay lại không?"

Phong Lôi bảo chủ nhẫn nhục đáp, "Để tôi đi dặn bọn chúng bố trí phòng vệ rồi sẽ tới ngay."

Chừng như lão đã biết chuyện, sợ mất thể diện trước mặt hạ nhân nên đánh bài chuồn.

Lời vừa dứt, bóng lão cũng khuất xa trước Thuý Vân Các.

Chương đại nương hừ một tiếng rồi bước lên lầu.

Tý Mỹ ngập ngừng nói, "Phu nhân lên lầu, chỉ e không tiện!"

Chương đại nương cả kinh hỏi, "Thế nào?" rồi bước dấn lên lầu.

Tú Mỹ đỏ mặt nói, "Điều mà phu nhân lo lắng, đã xảy ra."

Chương đại nương sững người ra một lúc rồi buông tiếng thở dài, đôi mắt ngấn lệ.

Bà chợt nghiến răng nhìn Tú Mỹ run giọng nói, "Một lúc nữa ngươi bảo tiểu thư đến phòng gặp ta."

Tú Mỹ gật đầu đáp, "Tiểu tỳ sẽ bẩm lại. Nhưng xin phu nhân đừng trách tiểu thư nữa, sai không phải do tiểu thư."

Chương đại nương gật đầu, thở dài nói, "Tiểu thư không sai."

Bà nhìn về phía Học Giá Đường, giọng trở nên phẫn uất, "Tất cả đều do lão trời đánh chết tiệt kia cả! Thế nào ta cũng phải tính sổ với hắn! Hai ngươi cứ ở đây canh giữ, ta cũng không trách các ngươi đâu!"

Cả Tú Anh lẫn Tú Mỹ cúi đầu bái tạ.

Chương đại nương vội xuống lầu trở về phòng.

Hai tên tỳ nữ nhìn nhau cười.

Một lúc Tú Mỹ nói, "May mà phu nhân không hấy chén thuốc bị vỡ, ngươi sao còn chưa mau quét đi rồi làm chén khác?

Tú Anh cười đáp, "Ngươi hãy quét đi, còn ta làm thuốc nhưng không phải liên tử nữa mà là nhân sâm lộc nhung thang Tú Mỹ trừng mắt nói, "Ngươi muốn chết sao? Chẳng lẽ không biết đó là thuốc kích dục?"

"Nhưng chẳng phải lão gia thường uống thuốc đó là gì?"

"Mau đi làm thuốc liên tử như vừa rồi, sau này ta sẽ nói cho ngươi biết."

Tú Anh cũng biết công dụng của loại thuốc hổ lang nhân sâm lộc nhung thang này, chẳng qua chỉ muốn trêu Tú Mỹ vậy thôi, cả cô ta cũng đỏ bừng mặt, mỉm miệng cười rồi vội chạy đi.

Trên trời ngàn sao lấp lánh, trời trong veo không một gợn mây.

Phong Lôi bảo bao la tới cả mấy trăm mẫu đất chìm trong yên tĩnh, chỉ có tiếng lá cây sột soạt theo từng cơn gió.

Đã sang canh ba, trong bảo đèn đuốc đã tắt gần hết, nhưng trên lan can của Thuý Vân Các có hai nhân ảnh vẫn đứng chụm đâu nhau thì thầm nói chuyện.

Đó vẫn là Tú Anh và Tú Mỹ.

Tú Anh thấp giọng nói, "Từ tối đến giờ đã qua hai canh giờ, thế mà tiểu thư và cô gia vẫn chưa dậy, có nên gọi dậy không?

Tú Mỹ nhíu mũi nói, "Ngươi đi vào mà gọi!"

Tú Anh lắc đầu quây quậy, "Không đâu! Ngượng chết đi được ấy! Tiểu thư sai ngươi chuyện trách việc ở đây còn ta lo việc thuốc thang mà!"

Tú Mỹ nguýt dài đối phương nói, "Còn ngượng nữa! Để ta xem ngươi ngượng đến bao lâu, rồi chẳng theo nam nhân lên giường thì chớ! "

Tú Anh xì một tiếng.

Tú Mỹ bỗng thấp giọng, "Ta xem phu nhân đã có chủ trương, sớm muộn gì Trương công tử cũng thành rể nhà này thôi!, Tú Anh giấm giằng, "Ngươi làm như thánh lắm ấy!"

Hai tên tỳ nữ thì thầm chuyện trò một lúc thì nghe tiếng bước chân cùng quay lại đã thấy Hồng Lệ y phục tề chỉnh bước ra khỏi phòng, vội cúi đầu chào, "Tiểu thư!"

Hồng Lệ đỏ mặt hỏi, "Các ngươi từ tối vẫn đứng đây sao?"

Cả hai đồng thanh đáp, "Dạ!"

"Phu nhân có đến đây không?"

Tú Mỹ trả lời, "Phu nhân và lão gia đều tới."

"Thật chết người!" Hồng Lệ kêu lên, người loạng choạng sắp ngã.

Tú Mỹ vội vàng bước tới đỡ lấy, dịu giọng nói, "Phu nhân không trách tiểu thư đâu. Chỉ trách lão gia thôi. Lão gia vừa nghe nói tiểu thư cũng đang ở đây liền chạy lui về Học Giá Đường."

Chợt có tiếng chân bước nhanh lên lầu, cả ba người cùng nhìn lại và nhận ra đó chính là bảo chủ phu nhân.

Chắc Chương đại nương nghe tiếng nhi nữ liền chạy đến.

Hồng Lệ không ngờ mẫu thân đến nhanh như thế, trong lòng rất hổ thẹn và kinh hãi.

Nàng vừa định quỳ xuống nhận tội, nhưng bà ta đã chạy đến ôm nhi nữ vào lòng dịu dàng nói, "Con đừng nói gì cả!"

Bất cứ người mẹ nào, dù con có sai gì chăng nữa cũng nhất mực thương yêu trìu mến, đó là lẽ thường tình.

Hồng Lệ gục mặt vào ngực mẫu thân, nước mắt giàn giụa.

Chương đại nương nhìn vào phòng hỏi, "Nó còn ngủ ư?"

Bà ta không gọi Trương Liêm là lệnh sứ nữa, xem ra tình cảnh đã thay đổi và trở nên thân mật hơn.

Hồng Lệ ngước mắt nhìn mẫu thân đáp, "Nữ nhi đã điểm vào hác cam huyệt cho chàng, chắc phải đến sáng mới tỉnh dậy."

Chương đại nương gật đầu.

Hồng Lệ rụt rè nói, "Mẹ chuyện này sẽ thế nào?"

Chương đại nương trầm ngâm đáp, "Ngày mai cha con sẽ chính thức bàn hôn sự. Rồi con sẽ đi khỏi Phong Lôi bảo, mẹ cho phép con mang cả Tú Anh và Tú Mỹ theo."

Hồng Lệ lắc đầu nói, "Không!"

Chương đại nương ngạc nhiên hỏi, "Sao thế? Chẳng lẽ con không cần chúng nữa?"

"Không phải thế! Tú Anh và Tú Mỹ như thư muội của con sao nỡ rời? Nhưng ý của nữ nhi là hiện tại đừng để chàng biết việc này."

Chương đại nương à một tiếng, gõ nhẹ vào đầu Hồng Lệ nói, "Con thật ngốc! Nếu ngày mai không nói thì còn chờ đến khi nào nữa?"

"Nữ nhi biết chàng là người chính nhân quân tử, rất giữ lễ số. Nếu để chàng biết mình đã say mà làm chuyện sai lầm thì sẽ hổ thẹn không muốn gặp con nữa đâu!"

Chương đại nương lắc đầu nói, "Nó căn bản không phải vì say rượn."

Hồng Lệ nghe nói thế bỗng run lên, "Chàng không say rượu ư?"

Một người chỉ giả vờ say mà làm bậy thì đâu thể gọi là chính nhân quân tử được? Nàng bỗng hối hận rằng đã đánh giá sai về Trương Liêm, khinh suất gửi thân cho một con người giả dối. Nghĩ tới đó bất chợt run lên.

Chương đại nương chừng như hiểu ra tâm ý nữ nhi, dịu giọng nói, "Hãy theo mẹ về sảnh đi, chúng ta sẽ nói chuyện."

Lại nhìn hai tỳ nữ bảo, "Hai người cứ đứng đây canh giữ cho Trương công tử!" rồi dắt tay Hồng Lệ xuống lầu.

Vừa vào khách sảnh chưa kịp ngồi, Hồng Lệ đã cất giọng phẫn uất, "Nữ nhi hận."

Chương đại nương ngắt lời hỏi, "Vì sao?"

"Vì vì hắn không say mà giả say khi phụ con. Hắn chỉ là một tên nguy quân tử!"

Chương đại nương hiểu ra, nhẹ giọng nói, "Con sai rồi! Con nhận định nó là người chính nhân quân tử không sai đâu Nó không say nhưng lại bị mê."

Hồng Lệ ngơ ngác hỏi, "Sao lại thế?"

Chương đại nương kéo nữ nhi ngồi xuống ghế.

Hồng Lệ sốt ruột hỏi, "Mẹ nói đi, chuyện gì chứ?"

Chương đại nương ngồi đối diện với nữ nhi, lắc đầu nói, "Đáng hận là cha con. Lão chết tiệt đó đã chế ra một thú thuốc hổ lang để kích dục gọi là nhân sâm lộc nhung thang ngâm vào rượu để hành lạc với bốn con yêu phụ kia. Chỉ cần uống vào một chén người đã phát cuồng lên, huống chi Trương Liêm uống mấy chén liền, làm sao mà chịu đựng nổi?"

Bấy giờ Hồng Lệ mới hiểu ra, vừa mừng vì mình đã không nhận lầm người nhưng vừa rất bất bình với phụ thân, hỏi, "Làm sao lại mang thứ rượu đó cho chàng uống?"

Chương đại nương đáp, "Chỉ là do nhầm lẫn thôi. Thứ rượu đó để trong phòng tứ thẩm con, vì hôm nay cha con vội quá nên quên mang rượn, sai Mộc Lan đi lấy thì bưng nhầm bình rượu này."

Hồng lệ thắc mắc, "Còn những người khác thì sao?"

"Những bàn khác đương nhiên là dùng thứ rượu bình thường do Hoa Lan mang đến từ trước, còn đây là thứ rượu đặc biệt có mùi rất thơm, Mộc lan nghĩ rằng dành để tiếp quý khách nên chỉ róc cho Trương công tử uống thôi. Lúc đó phụ thân con mừng quá nên cũng không chú ý. Sau khi dìu Trương công tử đến Thuý Vân Các rồi, lão chết tiệt đó quay về Học Giá Đường nhìn thấy bình rượu mới nhận ra sai lầm vội chạy đến tìm mẹ, nhưng đã muộn rồi."

Hồng Lệ trầm ngâm nói, "Dù sao cũng không nên để chàng biết thì hơn."

"Con điên rồi sao? Chỉ cần để Lôi Tam làm mai là được thôi mà!"

Hồng Lệ lắc đầu, "Làm như thế càng hỏng!"

Chương đại nương mở to mắt hỏi, "Con nói hỏng thế nào?"

Hồng Lệ nghĩ ngợi một lúc rồi ghé vào tai mẫu thân nói khẽ, "Chàng không phải Bạch hạc lệnh sứ mà chính là nhi tử của Thần Châu đệ nhất kiếm Trương Hành Vũ. Người ta là danh môn chính phái, còn cha trước khi rửa tay gác kiếm, cải tà quy chính, chàng lại chưa được sự đồng ý của phụ mẫu thì sao dám làm chủ hôn sự?"

Chương đại nương nghe vậy nhíu mày, trầm ngâm một lúc lâu mới nói, "Con nói thế cũng có lý. Nhưng việc này sớm muộn gì cũng phải nghĩ cách gì đó. Con cứ quyết định xem khi nào thì cho công tử biết chuyện cũng được, tốt nhất là đừng để quá trễ, vì nếu lỡ ra có chuyện gì."

Hồng Lệ gật đầu đáp, "Việc đó cứ để nữ nhi lo liệu. Chỉ có mẹ đừng để lộ với cha chàng giả mạo lệnh sứ."

"Đương nhiên!"

"Còn việc này nữa, nếu tên hắc y nhân bịt mặt lại đến đây, chúng ta cứ coi hắn là người giả lệnh sứ mà đánh."

"Mẹ sẽ làm theo lời con."

Hồng Lệ ngã vào lòng mẫu thân thổn thức nói, "Mẹ thật tốt!"

Trương Liêm ngủ một giấc say sưa, khi tỉnh dậy thì trời đã sáng bạch.

Chàng ngơ ngác nhìn quanh phòng, nhận ra mình đang ở trong khuê phòng của thiếu nữ có bàn trang điểm, son phấn thì hoảng hốt bật dậy vội mặc áo ngoài, đeo giày vào rồi mở cửa bước ra khỏi phòng.

Chẳng phải sáng bạch mà lúc này đã gần trưa.

Tú Anh, Tú Mỹ dẫn đứng trước hành lang, có vẻ như suốt đêm qua không ngủ.

Tú Anh nhoẻn miệng cười nói, "Công tử ngủ thật ngon!"

Tú Mỹ thêm, "Công tử sao lại ra khỏi phòng thế? Để tỳ nữ mang nước rửa mặt đến."

Trương Liêm ôm quyền đáp, "Không dám phiền đến cô nương!"

Tú Mỹ mở to mắt nói, "Sao lại phiền? Công tử là người lạ, đâu biết giếng nước đâu chứ? Xin vào phòng đi, tiểu tỳ mang nước đến ngay!"

Dứt lời quay quả bỏ đi.

Trương Liêm đành theo Tú Anh trở vào phòng, hỏi, "Đây là phong riêng của Hồng Lệ tiểu thư, đúng không?"

Tú Anh gật đầu, "Không sai!"

Trương Liêm thấy lòng chấn động thốt lên, "Tại hạ thật đáng chết!"

Chàng không ngờ mình say rượu mà để xảy ra hậu quả nghiêm trọng đến thế.

Lúc này chàng chỉ nghĩ rằng ngủ qua đêm trong phòng nhi nữ là hại đến danh tiết của cô ta chứ chàng đâu ngờ rằng mình đã thực sự làm mất được sự trinh bạch của Chương Hồng Lệ?

Tú Anh bụm miệng cười thầm.

Trương Liêm lại hỏi, "Cô nương, ai đã mang tại hạ đến đây vậy?"

Tú Anh đáp, "Tỳ nữ và Mộc Lan dìu công tử đến."

Trương Liêm ngượng nghịu nói, "Tại hạ say khiếp thật, chẳng biết chút gì."

Bấy giờ đã thấy Tú Mỹ bưng chậu, và khăn mặt đến, để lên giá ở góc phòng nói, "Công tử rửa mặt đi!"

Trương Liêm làm theo.

Hai tỳ nữ ngồi lên bộ ghế bên cửa sổ chờ.

Trương Liêm rửa mặt xong quay lại nói, "Nhị vị cô nương, tại hạ phải đi đây. Xin nói lại giúp với tiểu thư tối qua tôi say rượu quá nên thất lễ."

Bỗng phía sau phòng vang lên giọng nói của Hồng Lệ, "Chẳng cần phải nói giúp đâu! Hồng Lệ đã ở đây rồi!"

Trương Liêm quay lại nhìn nhưng chẳng thấy người, cũng không biết thanh âm phát ra từ đâu, nhưng vẫn nói, "Tối qua tiểu khả say rượu thất lễ, thượng vọng cô nương mở lượng hải hà."

Hồng Lệ cười đáp, "Không sao! Thiếp đã có ý mời chàng đến Thúy Vân Các xem mà, hơn nữa giá mẫu cũng muốn chàng nghỉ lại ở đây để bảo vệ thiếp và hai nha đầu này khi Phong Lôi bảo đang gặp nguy hiểm, chẳng ngờ chàng say ngủ suốt đêm."

Trương Liêm rất hối hận, mặt đỏ bừng chẳng biết ăn nói thế nào.

Bấy giờ mới thấy ở vách tường sau sát giường mở ra một cánh cửa bí mật, Hồng Lệ trang điểm rất mỹ lệ, miệng cười tươi tắn bước ra.

Nguyên là sau khuê phòng của Hồng Lệ còn có mật thất khác nữa!

Trương Liêm thốt lên thán phục, "Thúy Vân các của cô nương đúng là một mê cung!"

Hồng Lệ cười đáp, "Cũng gần như thế nếu không thì sao gia phụ chọn nơi đây làm chỗ cất giữ bảo vật được?"

Trương Liêm đứng lên ôm quyền thi lễ, hai tên tỳ nữ cũng vội vàng đứng dậy.

Hồng Lệ xua tay nói, "Công tử đừng đa lễ! Ngồi xuống đi!"

Rồi tự nàng cũng ngồi đối diện, Tú Anh và Tú Mỹ đứng hầu phía sau.

Trương Liêm cũng ngồi xuống chỗ cũ, ngượng ngùng nói, "Tối qua vì tiểu khả mà cô nương phải dời đi chỗ khác, thật là đắc tội quá!

Hồng Lệ nhoẻn miệng cười đáp, "Chỉ một đêm không ngủ mà công tử nhận ra được, nhưng ngày hôm nay có chàng canh chừng cho thiếp ngũ, lo gì?"

Trương Liêm vội đáp, "Tiểu khả rất hân hạnh được cô nương sai bảo!"

Chàng ngập ngừng một lát, nói thêm, "Nhưng, tiểu khả phải nhanh về phục tin cho lệnh chủ."

Bạn đang đọc truyện *Chức Cẩm Đồ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Tín vật đổi trao

Hồng lệ cười nói, "Đây đều là hai nha đầu chí thiết cả, chàng không cần phải bí mật đâu. Nhưng hiện bọn hung đồ đó còn mai phục xung quanh bảo, làm sao chàng có thể đi được?"

Trương Liêm chợt nhớ ra, hỏi, "Chẳng lẽ cả đêm qua chúng không động tĩnh gì cả sao?"

Hồng Lệ lắc đầu, "Không."

Trương Liêm trầm ngâm nói, "Nếu vậy có lẽ chúng cũng sắp hành động rồi. Theo tiểu khả biết thì chậm nhất là sau ba ngày từ khi xuất hiện Bạch hạc lệnh."

Hồng Lệ nói, "Nếu không thì sao?"

Trương Liêm đáp, "Nếu không, đương nhiên tiểu khả phải đi tìm chúng."

Tú Anh chợt lên tiếng, "Tiểu thư, nếu không có sai bảo gì, bọn tiểu tỳ xin đi sửa soạn ăn trưa, đã gần chính ngọ rồi."

Hồng Lệ gật đầu, "Phải, hai ngươi đi đi, mang thức ăn đến khách sảnh."

Tú Anh, Tú Mỹ cúi chào rồi lui ra.

Hồng Lệ tiếp tục câu chuyện, "Chủ động đi tìm bọn hung ma đó cũng đúng. Nhưng chàng biết sào huyệt của chúng ở đâu chứ? Điều kỳ lạ là tối qua chúng hoàn toàn không động tĩnh gì. Hay là chúng sợ chàng nên không dám đến nữa?"

Trương Liêm lắc đầu, "Nói rằng bọn hung đó sợ tiêu khả thì không có lý. Có lẽ chúng đang có âm mưu gì khác. Tuy nhiên tìm sào huyệt bọn này chẳng đến nỗi quá khó đâu. Mặt khác để khỏi làm lệnh tôn nghi ngờ, hôm nay tiêu khả bắt buộc phải rời Phong Lôi bảo."

Hồng Lệ buồn hẳn đi, rầu giọng hỏi, "Hôm nay chàng đã đi rồi ư?"

Trương Liêm đáp, "Lệnh tôn nghĩ rằng tiểu khả phải nhanh chóng trở về phục tin cho lệnh chủ, bởi thế phải đi ngay mới khỏi bị nghi ngờ. Tuy vậy tiểu khả sẽ bí mật mai phục xung quanh bảo trong vòng nửa tháng, sau kỳ hạn đó sẽ không đến nữa."

Hồng Lệ hỏi, "Chàng không đến nữa hay bọn chúng không đến:"

"Như tiểu khả vừa nói, kỳ hạn của Bạch hạc lệnh thường là ba ngày. Nhưng lần này là mỏ của nó màu xanh lam chứ không phải màu đỏ như hôm qua xuất hiện trước quý bảo, chẳng biết sự khác biệt đó mang ý nghĩ gì, bởi thế tiểu khả mới đợi tới nửa tháng. Nếu bọn hung đồ vẫn không đến, tiểu khả cũng không trở lại bảo làm gì nữa."

Hồng Lệ nghĩ rằng chỉ mới gặp nhau trong thoáng chốc mà đã phải phân ly và chưa biết đến bao giờ mới gặp lại, trong lòng bỗng nhói đau, bất giác đôi mắt nhòa lệ.

Trương Liêm rất cảm phục Hồng Lệ là nhi nữ của một nhân vật hắc đạo đầu sỏ mà vẫn giữ được bản tính thiện lương hào hiệp như bông sen mọc giữa ruộng bùn mà chẳng nhuốm mùi bùn, quả là một nữ tử khác thường.

Bây giờ thấy nàng nói đến sự biệt ly với nỗi đâu buồn như vậy mới biết rằng thiếu nữ đã có tình ý với mình.

Chàng liền đổi giọng nói, "Cô nương đừng khổ tâm nữa! Tôi không nói là tuyệt đối sẽ không trở lại đây, nếu cần tôi sẽ còn tới."

Hồng Lệ đưa tay áo lau nước mắt, ngước nhìn chàng hỏi, "Nếu thiếp muốn chàng đến thì chàng có đến không?"

Trương Liêm khẳng khái trả lời, "Đến!"

Chàng nghĩ rằng vì đối phương là thiếu nữ nên không thể tự đến tìm mình được, trừ khi Phong Lôi bảo xảy ra biến cố phi thường.

Hơn nữa chàng đã nhận trách nhiệm bảo hộ Phong Lôi bảo rồi, nên mới trả lời nàng dứt khoát như thế.

Ngoài ra chàng còn chưa nghĩ đến mối tư tình của thiếu nữ, nhưng chỉ một tiếng trả lời dứt khoát đó đã làm Hồng Lệ thấy lòng nhẹ hẳn đi.

Nàng cắn cắn môi rồi nhìn chàng nói, "Nếu vậy chàng hãy cho thiếp một vật làm tin."

Trương Liêm ngơ ngác hỏi, "Quân tử nói một lời nặng như cửu đỉnh, cần gì đến tín vật."

Hồng Lệ cười đáp, "Thiếp biết vậy, nhưng vẫn cần tín vật chứ! Bởi vì nếu lỡ ra thiếp không thể tự đến tìm chàng mà nhờ người khác thì sao?"

Trương Liêm gật đầu nói, "Có lý!"

Rồi chàng nghĩ xem mình có thứ gì có thể tặng nàng làm tín vật.

Ngô công tiên là thứ đoạt được của địch nhân, đương nhiên không thể tặng cho một thiếu nữ làm tin. Kiếm phổ là do phụ thân giao để học, ngay chính chàng còn chưa có thời gian nghiên cứu kỹ nên cũng không được. Còn chiếc bình nhỏ bằng ngọc của Vô sầu cư sĩ tất phải tìm cách trao tận tay nhi tử ông ta là Trang Cảnh Hùng. Còn anh hùng hoa là vật của Triệu Khanh Khanh tặng chàng, càng không thể tặng lại.

Nghĩ hoài, cuối cùng Trương Liêm cởi chiếc Tử ngọc hình trái tiểu muội đeo trên cổ ra nói, "Trên mình tôi hầu hết là vật của người khác, chỉ có chiếc ngọc bội này được mẫu thân đeo cho từ lúc còn nhỏ, nay xin trao lại cho cô nương làm tín vật."

Hồng Lệ cảm động đến rơi nước mắt, trân trọng nhận lấy đeo vào cổ mình xong, run giọng nói, "Hồng Lệ chỉ trừ có chết, nếu không chiếc ngọc bội này không bao giờ rời thân. Xin chàng hãy nhớ ngày hôm nay!"

Nói như vậy thật mâu thuẫn.

Đã nói là tín vật tất có khi trao cho người khác để thay mình chuyển lời theo đó, làm sao vĩnh viễn không rời?

Nhưng Trương Liêm cho rằng đối phương quá kích động nên không quan tâm nhiều đến điều này, cười nói, "Chỉ là một vật mọn, đâu đáng để cô nương quà trân trọng?"

Hồng Lệ nghiêm giọng, "Giá trị không phải ở bản thân đồ vật, mà chính ở trong lòng!" rồi nói thêm, "Thiếp cũng tặng chàng một thứ làm tín vật."

Trương Liêm lắc đầu, "Chẳng cần đâu!"

Hồng Lệ bất chấp sự thoái thác của chàng quay người lại tháo từ thắt lưng lấy ra một vòng tử ngọc rồi mới quay lại để lên bàn trước mặt Trương Liêm, nghiêm trang nói, "Tiện thiếp cũng không có vật gì đáng giá. Chiếc Uyên ương ngọc quyết này là năm xưa gia phụ hành tẩu giang hồ cứu được một người rồi sau đó người đó tặng cho."

Trương Liêm nghe mấy chữ Uyên ương ngọc quyết liền hỏi, "Có phải là thứ mà lệnh tôn định dâng cho Bạch hạc lệnh chủ không?"

Hồng Lệ gật đầu, "Chính thế. Nhưng thiếp đưa cho chàng sẽ danh chính ngôn thuận hơn. Vật này rất diệu dụng, nếu trúng phải độc chưởng hoặc ám khí tẩm độc nào, chỉ cần áp ngọc quyết này lên vết thương là máu độc bị bức ra hết ngay, chàng hành tẩu giang hồ sẽ rất nhiều khi dùng đến. Cho dù người nạp bị thương sắp chết cũng có thể cứu sống."

Trương Liêm vốn không muốn nhận tín vật của đối phương nhưng Uyên ương ngọc quyết là vật mà Phong Lôi bảo chủ đã nói sẽ nhờ mình chuyển giúp để dâng tặng Bạch hạc lệnh chủ, chẳng bằng mình cứ nhận lấy để khỏi rơi vào tay bọn hung đồ.

Nghĩ vậy liền đưa hai tay tiếp lấy, cúi người nói, "Tiêu khả xin cung lĩnh thịnh tình này, thề rằng người còn vật còn, người chết mới để vật mất!"

Hồng Lệ tỏ vẻ không vui nói, "Làm sao cả hai ta đều nói đến chữ chết cả thế?"

Trương Liêm cười đáp, "Người ta sống chết là do số mạng, đâu phải cứ nói chết là chết? Cô nương hãy yên tâm!"

Hồng Lệ tươi tỉnh trở lại, nói, "Chức Cẩm Đồ cũng ở chỗ tiện thiếp, nhưng vật đó cứ để gia phụ trao cho chàng cũng được, nhưng đương nhiên là không phải để chuyển cho Bạch Hạc ma quân."

Chợt thấy Tú Anh thò đầu vào nói, "Tiểu thư, bữa trưa đã chuẩn bị xong, xin mời tiểu thư và công tử."

Hồng Lệ gật đầu, "Được, chúng ta đến ngay đây!" rồi đứng lên dẫn Trương Liêm đến khách sảnh.

Trong phòng chỉ có hai người, khách sảnh này cũng ở trong Thúy Vân Các là nơi tiếp khách riêng của Hồng Lệ.

Thấy ngoài nhiều món ăn rất thịnh soạn còn có cả rượn, Trương Liêm hoảng sợ kêu lên, "Còn có cả rượu nữa ư? Tiểu khả thật không giám!"

Hồng Lệ ngắt lời, cười nói, "Thiếp đảm bảo càng sẽ không say là được!"

Nửa tháng sau vào một buổi trưa, Trương Liêm rảo bước một mình trên quan đạo rời xa khỏi Phong Lôi bảo.

Chàng từ chỗ ẩn thân kín đáo bên ngoài bảo lẳng lặng bỏ đi, không giám gặp Hồng Lệ để từ biệt mặc dù bây giờ trong lòng chàng tình cảm đối với nàng cũng sâu đậm chẳng kém Thi Hồng Anh và Triệu Khanh Khanh bao nhiêu.

Nhưng chàng lẳng lặng ra đi chẳng phải vì Vô tình mà trái lại, vì thấy càng ngày càng nghĩ nhiều đến Hồng Lệ, chàng sợ mình sa vào một mối tình oan nghiệt nên đành lặng lẽ rời xa hòng chôn chặt mối tình vừa mới nẩy nở trong đáy tâm hồn.

Hiển nhiên chàng không phải tìm đến Bạch hạc lệnh chủ để trao cho tên ma đầu đó Chức Cẩm Đồ, tuy chàng đang mang nó trong người.

Lý do chẳng phải vì chàng có lòng tham.

Bây giờ chẳng thể tìm đến Bạch hạc lệnh chủ, cũng không thể trả lại vật cho Phong Lôi bảo chủ đành tạm thời cất giữ no.

Điều kỳ quái là trong suốt mười lăm ngày không thấy Bạch hạc lệnh sứ xuất hiện xung quanh Phong Lôi bảo nữa.

Từ sau khi bị chàng phát hiện chạy khỏi bảo, hắn bỗng vắng bặt tăm tích, cũng không thấy một tên hắc y nhân bịt mặt nào lai vãng.

Nhưng trong suốt nửa tháng ẩn phục, Trương Liêm không để thời gian uổng phí.

Chàng đã tranh thủ luyện mười hai chiêu kiếm pháp của phụ thân để lại khá thành thục.

Pho kiếm pháp này theo lời Phật Vân trang chủ Tất Hoành Sinh thì có tới ba mươi sáu chiêu, chẳng biết mười hai chiêu mà phụ thân muốn chàng luyện là phần đầu hay phần cuối.

Vì không muốn kiếm pháp thần diệu này rơi vào tay người khác nên khi luyện xong chàng đem đốt nó đi.

Lúc đầu Trương Liêm dự định tới Phật Vân sơn trang để xem tình hình ở đó thế nào và vết thương của vị Nhậm Tiến Phương ra sao.

Chàng còn nhớ lão nhân tự chặt mất cánh tay trái của mình để khỏi thiệt mạng vì Hóa huyết kim châm đó đã hứa dạy võ công của Vân Dương thập kiệt cho mình, nên cũng muốn hoàn thành tâm nguyện của vị duy nhất sống sót trong Vân Dương thập kiệt đó.

Thế nhưng đi từ sáng tới trưa mà chàng không biết Phật Vân sơn trang phải rẽ theo lối nào.

Nửa tháng trước, khi tỷ đấu khinh công với Tất Vận Phương chàng cứ nhắm mắt chạy theo mà không để ý đến phương hướng, sau đó bám theo tên Bạch hạc lệnh sứ, hắn lại luôn luôn đổi hướng nên không tài nào nhớ được, thậm chí không biết đích xác hôm đó mình đã chạy bao xa.

Một điều đáng ngạc nhiên là đi suốt cả buổi, Trương Liêm không gặp một hành nhân nào.

Mặt trời đang ở đỉnh đầu, bóng người chỉ còn lại một điểm ngay dưới chân, như vậy chẳng những không gặp ai khác mà ngay cả bóng mình cũng chẳng thấy.

Tuy vậy điều đó chẳng có gì quan trọng.

Trương Liêm vừa ung dung cất bước, miệng ngâm lên khe khẽ như để làm bớt cảnh thúc tĩnh trên đường.

Đột nhiên Trương Liêm bỗng cảm thấy ngoài tiếng bước chân mình lạo xạo trên đường sỏi còn có tiếng chân rất nhẹ theo sau mình.

Quay lại nhìn, chàng suýt la lên vì kinh hãi.

Một người bận hắc y bám theo sau chàng chỉ cánh có ba bước, mặt mày trắng bệch không một chút huyết sắc như da mặt người chết, đôi mắt ti hí như hai hạt đậu hắt xạ lóng lánh trông thật kinh nhân!

Trương Liêm bất giác thấy một cơn lạnh chạy dọc sống lưng, cố giữ cho giọng khỏi run, "Ngươi là người hay quỷ?"

Hắc y nhân cất giọng lạnh lùng như từ dưới mộ địa, "Là quỷ! "

Vừa nói đầu hắn vừa ngoẹo sang một bên trông càng đáng sợ!

Tuy lòng đầy kinh hãi nhưng dù sao thì đối phương cũng phát âm bằng ngôn ngữ của người nên cơn sợ giảm một phần.

Hơn nữa nhìn kỹ lại, thấy hắc y nhân lưng đeo một cái túi vải đựng hành lý như phần đông người đi đường trường.

Chàng trấn tỉnh cười nói, "Tôn huynh chẳng nên dọa người. Quỷ mà cũng khoác túi hành lý đi đường như người vậy sao?"

Hắc y nhân lạnh lùng đáp, "Quỷ môn quan xa thăm thẳm, không mang hành lý thì biết tá túc ở đâu?"

Lần này thì Trương Liêm nhận ta giọng nói đó là của ai, bất thần vươn trảo chộp lấy tay đối phương, cười nói, "ân huynh còn hù dọa tiểu đệ nữa không?"

Hắc y nhân không ngờ bị đối phương nhận ra giọng nói, càng không ngờ hai người mới xa nhau chưa lâu mà Trương Liêm bây giờ có thân thủ cao cường như thế, xuất thủ như điện mình không tránh kịp đến nỗi cổ tay đau nhói.

Y vừa kinh ngạc vừa mừng, thoát khẩu hỏi, "Thì ra tiểu tử ngươi thân tàng tuyệt học mà bấy lâu vẫn giấu."

Trương Liêm cười đáp, "ân huynh nói oan rồi! Tiểu đệ đâu có thế!"

"Vậy chẳng lẽ ngươi vừa gặp kỳ duyên gì chăng?"

Trương Liêm cảm khái nói, "Chuyện của tiểu đệ nói ra thì dài. Bây giờ xin hỏi ân huynh mặt mũi làm sao biến thành quái dị thế này?"

Hắc y nhân cười đáp, "Nếu không có mấy chiếc mặt nạ thì làm sao Tiểu Tam ta có thể hành đạo giang hồ được?"

Nói xong y gỡ tấm mặt nạ được chế rất tinh diệu ra, thì ra là tên đệ tử của vị cao nhân tiền bối Lục Tam Nguyên vốn rất giỏi việc đào mồ khoét vách Tiểu Tam đã có lần cứu Trương Liêm khỏi bị chôn sống!

Tiểu Tam cười rinh rích nói, "Ngươi bây giờ danh đầu không nhỏ, cũng nên kiếm mấy cái mặt nạ thế này mới được!

Nếu cần ta sẽ cho vài chiếc."

Trương Liêm lắc đầu cười đáp, "Mang thứ mặt nạ gớm ghiếc này vào mặt thì phiền quá! Tiểu đệ không dám, cũng không muốn mang."

Tiểu Tam hừ một tiếng, "Rõ là đồ hủ nho! Ngươi không mang mặt nạ mới càng phiền, có khi phải chờ tới Quỷ Môn Quan mới gặp được ngươi cũng nên! "

Trương Liêm cũng biết Bạch hạc lệnh chủ quyết không bỏ qua cho gia đình mình, riêng bản thân chàng đã lộ diện ở Phật Vân sơn trang, nhất định là phiền phức rồi, nhưng đeo mặt nạ thì có gì không được quang minh chính đại, nên từ chối khéo, "Đa tạ ân huynh đã quan hoài, nhưng tiểu đệ không quen, thấy ghê ghê thế nào ấy."

Tiểu Tam trừng mặt nhìn chàng một lúc rồi cười khùng khục nói, "Ta biết rồi! Ngươi chê chiếc mặt nạ này nhìn dễ sợ quá chứ gì? Ta còn có vài chiếc khác dễ nhìn hơn. Mới rồi ta phát hiện được ngươi từ xa vừa đi vừa ngâm nga, cái đầu còn ngúc ngắc trông rất kịch nên mới mang nó vào định nhát ngươi. Thôi được, để ta cho ngươi hai cái khác vậy! "

Trương Liêm ngạc nhiên hỏi, "ân huynh là người chuyên làm mặt nạ hay sao?"

Tiểu Tam lấy trong túi áo to đùng ra hai chiếc mặt nạ mỏng dính, cười đáp, "Không phải ta chuyên làm mặt nạ mà sư phụ ta làm."

Rồi chìa ra một chiếc, "Ngươi mang tấm mặt nạ này là phải tự nhận mình thành Kim Trọng Văn đấy. Còn tấm này là của..."

Trương Liêm thấy hai chiếc mặt nạ rất mỏng và tinh diệu hoàn toàn giống như mặt người thật, trong lòng còn đang kinh dị thì nghe Tiểu Tam nói thế liền hỏi, "Chẳng lẽ có một vị Kim Trọng Văn thật hay sao?"

"Đương nhiên có! Chiếc mặt nạ này từ mặt hắn bóc ra đây mà!"

Trương Liêm sửng sốt hỏi, "Bóc da mặt của người chết hay sao?"

Tiểu Tam thản nhiên thừa nhận, "Chứ còn gì nữa? Nếu không thì sao mà tinh diệu như thế được? Ngươi thấy lạ lắm ư? Kim Trọng Văn với công phu Bát Quái chưởng rất có danh khí trong giang hồ, nhưng vì làm nhiều chuyện bậy nên sư phụ ta giết đi bóc lấy da mặt chế tạo thành cái này."

Trương Liêm vội chắp tay xá dài nói, "Đa tạ ân huynh, chiếc mặt nạ đó tiểu đệ không mang đâu!"

Tiểu Tam trừng mặt hỏi, "Vậy là ngươi nhất định muốn chết?"

Trương Liêm nghiêm mặt đáp, "Người sống trên đời phải cho đường đường chính chính, chết cũng phải chết sao cho oanh liệt. Mang chiếc mặt nạ đó vào thì sống không bằng chết, mang làm gì?"

Tiểu Tam ngẫm nghĩ một lúc rồi nói, "Ngươi nói vậy cũng có lý một vài phần, tuy vậy lại sặc mùi sách vở. Cứ cất hai chiếc mặt nạ này đi, nếu lỡ có việc phải vào sào huyệt của bọn tà môn thì nó sẽ rất có tác dụng mà ngươi không ngờ tới đâu!

Hắn nói vậy là chân tình nhưng Trương Liêm là người cố chấp, kiên quyết không chịu nhận.

Tiểu Tam ép mãi không được đành hậm hực mang luôn mặt nạ của Kim Trọng Văn lên mặt mình, giận dữ nói, "Bây giờ ngươi có dám cùng đi với ta không?"

Trương Liêm cười hỏi, "ân huynh nếu không có việc gì thì xin đưa giúp tiểu đệ đến gặp Tất bá bá có được không?"

Tiểu Tam hỏi, "Tất bá bá nào?"

"Đó là lão Trang chủ ở Phật Vân sơn trang."

Tiểu Tam mở lớn mắt hỏi, "Phật Vân sơn trang đã bị thiêu hủy thành tro tàn rồi ngươi còn chưa biết hay sao?"

Trương Liêm gật đầu, "Tiểu đệ biết. Đó là kiệt tác của bọn hung đồ tay chân của Bạch hạc lệnh chủ. Nhưng chúng còn chưa đạt được mục đích đâu."

"Thế là lão trang chủ vẫn chưa chết?"

"Chưa."

Tiểu Tam trầm ngâm nói, "Ngươi biết thật không ít. Ta chính đang muốn tra tìm xem Bạch hạc lệnh chủ trốn ở xó xỉnh nào, thế mà đến nay vẫn mù tịt! Thế mà thủ hạ hắn cứ gây ra hết cuộc tàn sát này đến cuộc nọ. Nghe nói mấy hôm trước Thiên Tinh trang cũng bị hủy diệt, chẳng hay có phải do bọn lâu la của Bạch hạc lệnh chủ thực hiện không?"

Trương Liêm hỏi, "Chủ Thiên Tinh trang là người thế nào? Tốt hay xấu?"

Tiểu Tam đáp, "Là một tên ma đầu Vô cùng tàn ác."

Trương Liêm thở dài nói, "Thế cũng đáng. Tiếc rằng tiểu đệ phải đi tìm Phật Vân trang chủ, nếu không thì cũng nên đến Thiên Tinh trang tra xem, biết đâu dò ra được manh mối gì."

Tiểu Tam hừ một tiếng, "Ngươi chỉ giỏi tán dóc! Đến ta đây lăn lộn khắp hang cùng ngõ hẻm mà còn tra chẳng được hu ống gì ngươi! "

Trương Liêm chỉ cười không đáp.

Tiểu Tam nguýt chàng một cái hỏi, "Ngươi dám không phục ư?"

"Đương nhiên là không dám!"

Tiểu Tam làu bàu, "Không dám là một chuyện, còn không phục là chuyện khác. Con mọt sách ngươi tuy rằng không dám, nhưng ta biết là bụng ngươi không phục, thế thì được nước mẹ gì?"

Trương Liêm gật đầu thừa nhận, "Chính là như thế. Người nào lấy đức phục người thì mới thu được nhân tâm, đó là phục. Còn dùng uy để ép buộc người thì người ta chỉ biết nói không dám không phục mà thôi, đó là chuyện tế nhị."

Tiểu Tam chọt hét lên, "Hừ! Dẹp đi! Tế nhị tế tam cái con khỉ! Thứ lý sự dạy đời đó Tiểu Tam ta nghe đầy cả tai rồi!"

Hắn chọt dịu giọng nói tiếp, "Sống giữa giang hồ hiểm ác ai cứ ban phát ân đức tất sớm muộn gì hắn sẽ gặp phải độc thủ mà thô i. Nếu ngươi không tin cứ giương mắt ra mà chờ xem! "

Trương Liêm lắc đầu nói, "Cái đó chưa hẳn. Nhưng một điều chắc chắn là lấy uy để khuất phục người nhất định không được dài lâu đâu! Nhưng thôi, tiêu đệ không muốn tranh biện với ân huynh về đề tài này nữa, chúng ta đi thôi!"

Tiểu tam chỉ gật đầu.

Trương Liêm hỏi, "ân huynh định đi đâu bây giờ?"

"Ta nghe nói cuối tháng sau ở Mã Kim Lĩnh có một cuộc võ lâm đại hội nên muốn tới đó xem trường náo nhiệt, cũng có thể thu được kết quả nào đó không chừng."

Trương Liêm vội hỏi, "Nhân vật nào triệu tập đại hội?"

"Không biết ai triệu tấp, nhưng các môn phái đều đã nhận được thiệp mời, trong đó viết rõ ràng những người tham gia sẽ biết được bí mật về Tượng nha tháp."

Trương Liêm thầm nghĩ, "Bí mật Tượng nha tháp chứa trong Chức Cẩm Đồ, mà bức gấm này hiện ở trong người mình, rõ ràng kẻ triệu tập đã phao tin đó để làm mồi nhử, nhất định phải có mưu đồ!"

Nghĩ vậy liền nói, "Bây giờ ân huynh hãy cùng tiểu đệ đến Phật Vân sơn trang một chuyến, sau đó chúng ta sẽ cùng tới Mã Kim Lĩnh."

Tiểu Tam cười nói, "Có lẽ ngươi không tin rằng ta mới rời khỏi đống hoang tàn ở Phật Vân sơn trang tối qua. Chính ta đã ẩn phục ở đó suốt ba đêm liền nhưng chẳng thấy ma nào cả."

Trương Liêm biết rõ ở Phật Vân sơn trang chỉ bị nổ tung mấy ngôi nhà ở hậu viện mà thôi, nhưng Tiểu Tam vốn là kẻ bốc đồng, nói ngoa thêm thành "đống hoang tàn" thì cứ tạm cho là được đi.

Nhưng cũng có thể Phật Vân trang chủ Vân trận đao Tất Hoành Sinh không muốn để trang viện mình thành chỗ ẩn cư của lũ ngưu quỷ xà thần nên phóng hỏa đốt trụi rồi cũng nên.

Vì thế xem ra bây giờ có đến nơi hoang phế đó cũng chẳng còn ý nghĩa gì, cả thạch động hôm trước cũng đã bị người của Bạch hạc lệnh chủ phát hiện, và chính Phật Vân trang chủ đã bảo mấy mẫu tử đến tạm cư ở nhà người cậu nào đó, còn bản thân Bảo chủ và vị Nhậm Tiến Phương tất đã lưu lãng giang hồ rồi.

Mã Kim Lĩnh đã là nơi sẽ diễn ra võ lâm đại hội, rất nhiều khả năng sẽ có nhiều cao nhân tiền bối và những vị giữ trọng trách các môn các phái đến tham

dự, không chừng có cả phụ thân cai trang tới đó.

Nghĩ tới đó chàng liền gật đầu nói, "Thôi được, tiểu đệ sẽ đi với ân huynh."

Tiểu Tam mừng rỡ nói, "Có bằng hữu cùng đi thì hay hơn nhiều! Nhưng ngươi nên mang một tấm mặt nạ, đừng để người khác nhận ra thì tiện hơn."

Trương Liêm kiên quyết chối từ, "Không!" còn nói thêm, "Miếng da mặt của hạng ác nhân này tiểu đệ không mang đâu Giả như đeo mặt của người tốt thì còn được."

Tiểu Tam phì cười nói, "Đã là người tốt thì ai lại nỡ bóc da mà làm mặt nạ chứ? Ngươi thật đưa ra yêu sách khó thực hiện."

Trương Liêm thản nhiên nói, "Có gì mà khó? Lệnh sư giết người bóc da mặt làm diện cụ. Nếu như người xấu giết người tốt thì cũng có kẻ làm như thế chứ gì?"

Tiểu Tam hiểu ra gật gù nói, "Ngươi mới hành đạo giang hồ được mấy hôm mà xem ra cũng hiểu được nhiều điều đấy! Nhưng ngươi chỉ nói lý thuyết suông thôi, những tấm mặt nạ ấy nếu có cũng chẳng đến tay chúng ta được."

Trương Liêm chính dùng lý sự đó để từ chối đeo mặt nạ mà thôi, nên không tranh luận.

Vừa lúc ấy chợt Tiểu Tam chỉ tay ra quan đạo phía trước mặt nói, "Ngươi vừa nghĩ ra đồ vật đó, có lẽ trong người tên kia có vài chiếc cũng chưa biết chừng!"

Trương Liêm quay nhìn, thấy phía xa cách chừng một dặm có người lướt nhanh về phía họ như bay, ngạc nhiên hỏi, "Người đó là ai vậy?"

Tiểu Tam đáp, "Lưỡng diện công tử. Hắn nổi tiếng là một tên dâm tặc chuyên bẻ hoa hại con gái nhà lành, đồng thời cũng giết người như ngóe. Nếu giết được hắn, ngươi có thể lấy được cả tá mặt nạ người tốt trong người hắn cũng nên! "

Trương Liêm phát hoảng nhìn Tiểu Tam, lắc đầu, "Vô cớ giết người ư? Tiểu đệ không làm chuyện đó đâu!"

Tiểu Tam cười khẩy nói, "Chỉ sợ ngươi không làm nổi thôi. Người ta có khinh công tuyệt đỉnh, lại có chưởng lực đủ sức đánh đổ cây nát đá, ngay cả Tiểu Tam ta cũng phải giẫn mặt hắn huống hồ là thứ mọt sách ngươi! "

"Thế thì đừng dính vào hắn là hơn!"

Hai người vừa định cất bước thì người kia đã lướt đến gần, chợt dừng lại bên cạnh Trương Liêm nhìn chàng một lúc, thốt lên thán phục, "Thật là tuấn tú!"

Rồi bỗng hoành ngang qua trái chắn lối đi của hai người rồi hướng nhìn Trương Liêm ôm quyền nói, "Vị huynh đài, xin chào! "

Trương Liêm thấy dáng vẻ người kia cũng như cách ứng sử đều khá văn nhã, tuổi chưa đến tam tuần, diện mạo anh tuấn, mình vận nho bào, chẳng giống gì với lời nhận xét của Tiểu Tam hại gái nhà lành, giết người như ngóe cả.

Chàng liền chắp tay hoàn lễ hỏi, "Huynh đài từ đâu đến?"

Trung niên văn sĩ không trả lời, nhìn sang Tiểu Tam hơi nhíu mày rồi trở lại vẻ mặt tươi cười hỏi, "Chắc vị này là thư đồng của huynh đài?"

Tiểu Tam lạnh lùng nói, "Không sai! Ta là Trương ích Trí, còn vị này là tướng công của ta."

Trương Liêm thấy Tiểu Tam lại giả danh tên thư đồng đã mất tích của mình thì hơi bất ngờ khẽ nhíu mày.

Trung niên văn sĩ thấy thái độ của Trương Liêm như vậy, cho rằng chàng không hài lòng vì tên thư đồng của mình lắm lời, cười nói, "Huynh đài chớ trách quý thuộc! Bổn nhân là Sử Thanh Như, chính đang muốn thỉnh giáo tôn tính đại danh."

Tiểu Tam lại cướp lời, "Tướng công ta là Trương Đại Hữu!"

Trương Liêm được Tiểu Tam cứu mạng, nay hắn lại đổi tên cho mình đó cũng là do hảo ý, tuy vậy vẫn không vui làm ra vẻ trách cứ, "Xin chớ nhiều lời!"

Trương Liêm tuy muốn nhập vai nhưng lại lộ ra sơ hở, vì không ai xưng hô với hạ nhận của mình mà dùng chữ xin Chẳng biết Sử Thanh Như có nhận ra điều này hay không, hơi ngẩn ra một lát rồi cười hô hô nói, "Huynh đài chắc đọc không ít sách, tất không lạ gì câu sự Vô bất khả đối nhân ngôn. Chẳng lẽ bổn nhân tầm thường đến mức cả tôn tính đại danh, huynh đài cũng không muốn cho ta biết?"

Thực ra Trương Liêm chẳng muốn nói dối, ngượng ngùng đáp, "Tiểu đệ không dám! Tiểu đệ không dám! "

Hiện chàng trở nên bán tín bán nghi lời của Tiểu Tam nói rằng trung niên văn sĩ là loại dâm tặc giết người như ngóe, bởi thế mới giữ đúng lễ nghĩa, hỏi xã giao, "Chẳng biết huynh đài ngang qua đây có quý cán gì?"

Sử Thanh Như cười vang đáp, "Không dám! Bổn nhân chỉ như cánh bèo giạt trôi bốn biển, khó gặp được một người có nhân phẩm như huynh đài. Nếu không chê thì xin được kết bạn đồng hành, chẳng hay mĩ ý thế nào?"

Trương Liêm ngạc nhiên hỏi, "Nhưng huynh đài định đi đâu?"

"Bổn nhân đang du sơn ngoạn thủy chẳng có mục đích gì, cứ tiện chân là đi, coi như Vô định!"

Trương Liêm thấy đối phương ứng sử đường hoàng, vừa rồi lại thi triển tuyệt đỉnh khinh công với khoảng cách một dặm đường mà chỉ trong chớp mắt là tới, tuy không hẳn tin y chỉ là người du sơn ngoạn thủy, nhưng cũng không tin là kẻ dâm ác, nên thản nhiên đáp, "Kết bạn đồng hành để giảm bớt hiu quạnh của hành trình là điều rất tốt, xin huynh đài đi trước!

Sử Thanh Như cười kha kha nói, "Câu nệ trước sau gì? Chúng ta cứ sánh vai nhau mà đi có hơn không?"

Trương Liêm không biết nói gì hơn đành gật đầu rồi sóng đôi cùng Sử Thanh Như đi về hướng Mã Kim Lĩnh.

Tiểu Tam ném ánh mắt đầy ác cảm nhìn Sử Thanh Như nhưng rồi cũng bước theo hai người.

Sử Thanh Như quả là người kiến đa thức quảng, thao thao bất tuyệt về đủ các đề tài phong hoa tuyết nguyệt khiến Trương Liêm càng lúc càng thêm cảm phục.

Duy có Tiểu Tam đã lỡ mang danh phận thư đồng nên đành phải đi theo chủ nhân, thấy Trương Liêm nhận lời đồng hành với Sử Thanh Như mà không ngăn cản được, mặt xịu lại nặng như đeo đá.

Bạn đang đọc truyện *Chức Cẩm Đồ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Nhất chỉ quyết tồn vong

Sử Thanh Như bất chợt quay đầu lại, thấy Tiểu Tam mặt ủ mày chau như thế, nhìn kỹ một lúc rồi ngạc nhiên nói, "Vị quý thuộc này của Trương huynh nếu cao thêm mấy tấc nữa thì rất giống một vị bằng hữu của tại hạ."

Trương Liêm biết Tiểu Tam mang mặt nạ của Kim Trọng Văn nên tỏ ra quan tâm, cười hỏi, "Thật ư? Chắc huynh đệ chỉ nói thế."

Sử Thanh Như quả quyết nói, "Giống mà! Rất giống là khác! Nếu không biết trước là thư đồng của Trương huynh tất tại hạ đã nhận vị huynh đệ đó là người bằng hữu của mình rồi!"

Tiểu Tam lạnh lùng, "Vị bằng hữu của tướng công mà cũng giống với kẻ nô tài Trương ích Trí này sao?"

Bộ mặt anh tuấn của Sử Thanh Như chợt thoáng vẻ giận nhưng biến đi rất nhanh, quay lại nhìn Trương Liêm nói, "Quý thư đồng lời lẽ thật sắc sảo, đủ thấy huynh đài tất cũng là một nhân vật rất lợi hại! "

Giá như Tiểu Tam đúng là thư đồng thật thì có lẽ Trương Liêm đã quở trách mấy câu. Nhưng đằng này hắn là ân nhân cứu mạng nên chàng không dám, chỉ ngượng nghịu cười nói hàm hồ mấy câu.

Đi không lâu đã rẽ tới một đại lộ.

Con đường vốn hiu hắt trong rừng chợt thênh thang hẳn ra, rừng già lui lại nhường chỗ cho bình nguyên rộng mở ngút ngàn tầm mắt với đồng ruộng phì nhiêu và nhà cửa san sát.

Hiển nhiên là một trấn thành sầm uất.

Sử Thanh Như làm ra vẻ sành sỏi nói, "Đến Bàn Khê rồi! ở đây phong cảnh tuyệt đẹp, quả là một nơi lý tưởng để cùng bằng hữu hàn huyên! Tại hạ sẽ chiêu đãi huynh đài một bữa, xin đừng khách sáo!"

Tiểu Tam lãnh đạm nói, "Đây làm sao cũng gọi là Bàn Khê chứ? Chẳng lẽ Mỹ Thái Công ngày xưa chạy tới tận Thiên Mục sơn này câu cá?"

Trương Liêm cười phân bua, "Ngươi còn chưa biết, Mỹ Thái Công ngày xưa câu cá là Bàn Khê nhưng ở vùng Thiểm Tây ở một con suối nhỏ phát xuất từ Từ Cốc trong núi Nam sơn đổ ra Vị Thủy, đâu có chạy tới tận đất Ngô Việt này?"

Sử Thanh Như lộ vẻ thán phục nói rằng, "Huynh đài mới thật là người kiến văn quảng bác! Nếu không được huynh đài giải thích tường tận nữ vậy, huynh đệ cũng tưởng Bàn Khê này đúng là nơi ngày xưa Mỹ Thái Công từng câu cá.

Bởi vì phía nam trấn này cũng có một con suối và một địa điểm câu cá rất tốt, có lẽ người bản địa cũng hiểu lầm nên có người khắc lên một phiến đá mấy chữ nơi,Mỹ Thái Công từng ngồi câu, nữa!"

Như vậy chứng tỏ Sử Thanh Như từng du ngoạn ở Bàn Khê này nhiều lần.

Ba người tự dưng rảo cẳng bước nhanh hơn vì suốt ngày chui nhủi giữa rừng hoang vắng vẻ đã chán ngắt rồi.

Chẳng mấy chốc đã bước vào trấn.

Thấy nhà của khang trang, phố xá rộng rãi và sạch sẽ, hàng quán đứng san sát, cư dân đường hoàng lịch thiệp, Trương Liêm thốt lên, "Thật là một nơi dễ chịu!"

Sử Thanh Như cười đáp, "Nếu không phải là một địa điểm tốt, há tại hạ lại mời huynh đài ngự giá quang lâm!"

Nói xong bước sấn lên dẫn chủ tớ Trương Liêm vào một ngôi tửu điếm lớn có biển hiệu đề ba chữ, "Kỷ Lai Cư."

Bấy giờ đã cuối giờ thân, chính là lúc các quán xá nhộn nhịp nhất.

Kỷ Lai Cư chừng càng náo nhiệt hơn, tiếng cười nói đàn ca vang tận tới ngoài phố.

Ba người vừa bước lên lầu thì đã nghe tiếng nữ nhân thánh thót, "Sử công tử lại đến!"

Trương Liêm vừa ngẩng đầu lên chợt thấy một thiếu nữ ăn vận rất khêu gợi, áo mỏng bó sát người đang đảo làn thu ba nhìn mình.

Trên lầu còn mấy thiếu nữ khác cũng trang thức tương tự tản ra từng bàn bồi khách, miệng cười bất tuyệt.

Sử Thanh Như cười kha kha nói, "Thái Nguyệt đã nhận ra khách quen rồi đấy! Sao không mau sửa soạn nghênh tiếp thượng tân?"

Thiếu nữ được gọi là Thái Nguyệt còn liếc Trương Liêm mấy lần nữa mới giấu miệng nhìn Sử Thanh Như cười hỏi, "Sử công tử muốn tiện thiếp sửa soạn đón tiếp quý tân thế nào nữa đây? ở Kỷ Lai Cư này bao giờ chẳng sẵn sàng chiều khách?"

Lại liếc nhìn Trương Liêm thêm lần nữa mới tiếp, "Mời công tử đến chỗ nhã tọa ngoài lan can ngắm sơn thủy nha!"

Sử Thanh Như gật đầu, "Phải rồi! Nhã khách phải có nhã tọa mới hợp! Nhất định bảo thêm mấy nhã nương nữa!"

Thái Nguyệt không đáp chỉ liếc xéo hắn một cái rồi quay gót ngọc, uốn lưng ong dẫn ba người đến ngồi ở một bàn đặt ngoài lan can rồi nhìn Trương Liêm mỉm cười ý vị hỏi, "Vị công tử này là... "

Sử Thanh Như thay lời đáp, "Vị này là Trương Đại Hữu, bằng hữu của bổn nhân."

Tiểu Tam chợt bật lên tự giới thiệu, "Ta chẳng cần ai ngoác miệng nói giùm. Vị tiểu thư đồng Trương ích Trí chính là bổn nhân đây!"

Thái Nguyệt vừa hướng sang Trương Liêm bái một bái thốt lên mấy tiếng Trương công tử thì chợt nghe Tiểu Tam tự báo tính danh một cách cầu kỳ như thế quay lại nhìn rồi bụm miệng cười.

Đột nhiên ánh mắt cô ta hiện vẻ ngạc nhiên, ồ lên một tiếng rồi buột miệng nói, "Vị tiểu quản gia này sao giống Kim công tử qua! "

Sử Thanh Như gật đầu đồng tình, "Ta cũng nhận xét như thế. Kim Trọng Văn dạo này có thường ghé vào đây không?

Thái Nguyệt nhíu đôi mày liễu đáp, "Kim công tử đã nửa năm nay không thấy đến, làm tội Thái Vân sầu đến nẫu cả ruột!

Một thiếu nữ đang ngồi tiếp khách ở bàn phía trong xì một tiếng, ỏn ẻn nói với ra, "Có ma mới thèm sầu với đồ đoản mệnh đó!"

Có lẽ cô ta chính là Thái Vân mà Thái Nguyệt vừa nói.

Bàn này tuy là phía trong nhưng cũng gần ngay với lan can lại không có vách ngăn gì. Cùng ngồi với Thái Vân là hai tên trung niên hán tử tuổi độ tam tuần, nghe nói thế cùng cười ồ cả lên.

Bấy giờ Trương Liêm mới đoán ra Kỷ Lai Cư cũng là một kiểu thanh lâu mà thôi.

Chàng thầm hối hận đã theo vị Sử Thanh Như vào chốn phong tình này, lập tức vẻ mặt trở nên khó chịu.

Nghe tiếng cười khả ố của hai tên trung niên hán tử, Sử Thanh Như nhíu mày nhìn rồi quay lại bảo Thái Nguyệt mang rượu trà ra.

Trương Liêm và Sử Thanh Như ngồi đối diện nhau đều tựa tay vào lan can trông xuống một con suối nhỏ nước trong róc rách, có cầu đã, ao nhỏ và hòn non bộ, nhìn ra xa là sơn thủy hữu tình, Thái Nguyệt nói rằng đây là nơi nhã tọa quả không sai!

Còn Tiểu Tam thì chọn chỗ ngồi có khác thường, tuy cũng ở giữa Trương Liêm và Sử Thanh Như nhưng hắn lại không ngồi phía trong ngoảnh mặt ra thưởng cảnh mà lại lưng quay ra ngoài, mặt hướng vào lầu như thể canh chừng đám tửu khách bên trong!

Chỉ chốc lát, Thái Nguyệt đã quay lại dẫn theo một vị trung niên phụ nhân đến bên bàn.

Trung niên phụ nhân ăn vận giản dị mộc mạc hơn, tay bưng một mâm đầy đồ ăn thức nhắm bày la liệt lên bàn rồi nhìn Sử Thanh Như mỉm cười nói, "Sử công tử cũng nên giúp Trương công tử đấy chọn lấy một vị muội muội."

Trương Liêm đỏ mặt vội nói, "Không! Tôi không cần!"

Thái Nguyệt và trung niên phụ nhân thấy chàng cuống lên như vậy biết là một anh chàng nhát gái cùng cười ồ lên.

sử Thanh Như bỗng cất tiếng ngâm nga, "Kỳ hữu anh hùng năng bản sắc, đoạn Vô danh sĩ bất phong lưu!"

Rồi bật cười to nhìn Trương Liêm nói tiếp, "Đời người so với nhân gian chỉ là thoáng chốc, người xưa đã vậy, sao huynh đài câu thúc quá thế?"

Trương Liêm nghiêm mặt đáp, "Tiểu đệ đã không phải anh hùng cũng chẳng phải danh sĩ, bản sắc chỉ hạn chế trong mấy thứ cầm kỳ thi họa thôi, còn đến hai chữ phong lưu thì không dám đảm đương!"

Sử Thanh Như cười nói, "Huynh đài lo lắng đến như vậy chẳng lẽ sợ sư tử Hà Đông?"

Ý muốn nói chàng sợ vợ.

Trương Liêm chợt động linh cơ, nghĩ thầm, "Sợ vợ không có gì xấu cả, có thể lợi dụng điều này để tránh tiếp xúc với mấy kỹ nữ kia cũng tốt!"

Liền thản nhiên đáp, "Quả thật có như lời sử huynh vừa nói."

Thái Nguyệt hừ một tiếng, phản đối ngay, "Trương công tử chê thư muội chúng tôi xấu xí thì đúng hơn, còn nói đã có phu nhân thì Thái Nguyệt này trăm phần không tin lấy một!"

Trương Liêm trở nên quẫn bách, chợt nghĩ ngay đến Triệu Khanh Khanh.

Chàng liền chỉ vào bông hoa hồng bằng lụa do Khanh Khanh tặng cài ngực áo mình, cười nói, "Tiểu khả có bông hoa này làm chứng."

Bấy giờ Sử Thanh Như mới chăm chú nhìn bông hoa một lúc, ánh mắt lóe lên tia dị thường nói, "Huynh đài đã chiếm được anh hùng hoa, sao lại bảo rằng mình không phải là nhân vật anh hùng?"

Ba tiếng anh hùng hoa chẳng hiểu có ma lực gì mà thu hút ngay sự chú ý của số đông tửu khách.

Nhiều ánh mắt chợt đổ dồn sang bàn của Trương Liêm và Sử Thanh Như, miệng xì xào đầy kinh dị.

Thái Nguyệt cũng chú mục nhìn bông hoa trên ngực Trương Liêm, lại nhìn xoáy vào mặt chàng rồi ngồi xuống ghế bên cạnh Sử Thanh Như, vẫn không rời mắt khỏi Trương Liêm hỏi, "Bông hoa này nhất định là tín vật của Cao Đường viện. Vậy xin hỏi Trương công tử, vị thư thư nào có được phúc khí lọt vào mắt xanh của công tử vậy?"

Trương Liêm giở con bài này ra chỉ nhằm mục đích thoát khỏi sự tấn công của mấy tên kỹ nữ mà thôi. Nào ngờ bây giờ sự việc lại đâm ra rắc rối như vậy.

Nguyên Triệu Khanh Khanh cũng là một kỹ nữ trong Cao Đường viện, và theo ngữ khí của Thái Nguyệt thì chắc cô ta cũng xuất thân từ đó mà ra.

Trương Liêm cảm thấy quẫn bách, không biết nên nói ra sự thật hay không.

Người ta đã nhận ra bông hoa này là tín vật của Cao Đường viện, xem ra không nói thật cũng không xong.

Chàng chợt nghĩ, "Khanh Khanh đối với mình tình sâu nghĩa nặng, và bản tính nàng cao thượng chẳng giống một kỹ nữ tầm thường, nếu giấu giếm tất có lỗi với nàng, sợ gì không nói thật?"

Liền bình tĩnh trả lời, "Tiện thê họ Triệu tên là Khanh Khanh."

Thái Nguyệt kêu lên, "ô, Song thanh điệp tự!"

Cô ta đứng bật lên hỏi, "Khanh Khanh hiện đang ở đâu?"

Trương Liêm vốn xa lạ với những nơi phong nguyệt, làm sao biết được Song thanh điệp ư của Cao Đường nhất tông là đệ tử đích truyền của tông chủ.

Lúc đó thấy thái độ của Thái Nguyệt hoảng hốt như vậy, ngay cả mấy thiếu nữ khác đang ngồi tiếp khách cũng nháo nhác cả lên, chàng lấy làm kinh dị nói, "Xin cô nương cứ bình tĩnh ngồi xuống rồi sẽ nói."

Chợt từ trong lầu vang lên một tràng cười và giọng nói độc địa, "Chẳng ngờ tên hủ nho mặt trắng này vớ bở thế, Vương ái ái lại chịu gả đệ tử đích truyền của mình cho."

Một giọng nói khác ngắt lời, "Lão nhị!"

Trương Liêm đưa mắt nhìn vào, người vừa nói chính là hai tên trung niên hán tử ngồi cùng bàn với Thái Vân đã cười nhạo Sử Thanh Như lúc trước.

Chàng nghĩ thầm rằng đối phương đang muốn gây sự, chưa biết sẽ dẫn đến những xung đột như thế nào đây.

Quả nhiên sử Thanh Như quét ánh mắt sắc như điện nhìn hai tên trung niên hán tử, khởi thân đứng lên nói, "Mã lão nhị, ngươi vừa nó i ai hừ?"

Tên ngồi bên hữu vừa cất tiếng khiêu khích không chịu lép vế, cũng đứng lên hừ một tiếng nặng trịch đáp, "Ta nói tên Vô sỉ Sử Thanh Như ngươi đó! "

Sự khiêu khích trắng trợn như thế làm cả Trương Liêm cũng nổi giận, nhưng nhìn sang thấy Tiểu Tam khẽ lắc đầu nên chàng nhịn lại.

Thái Nguyệt vừa đánh mắt ra hiệu cho Thái Vân, vừa cố kéo Sử Thanh Như ngồi xuống, mỉm cười nói, "Công tử là người độ lương, chấp làm chi chuyện nhỏ nhặt đó?"

Tên Mã lão nhị bị Thái Vân kéo ngồi xuống, nghe câu của Thái Nguyệt liền cười nhạt nói, "Độ lượng gì hắn? Ai cũng biết hắn có trác hiệu Lưỡng diện công tử chuyên đi mò gái, miệng cười giấu dao? Hừ! Làm ra vẻ phong lưu như vậy nhưng kỳ thực chỉ là chân sai vặt của người khác!"

Sử Thanh Như phát khùng, nghiến răng quát, "Mã Vũ! Nói cho tử tế! Ta là chân sai vặt của ai?"

Mã Vũ ngang nhiên đáp, "Bạch hạc lệnh chủ chứ còn kẻ nào thu nạp thứ tạp vật như ngươi nữa?"

Trương Liêm nghe nói Sử Thanh Như là nanh vuốt của Bạch hạc lệnh chủ, trong lòng bỗng chấn động.

Sử Thanh Như giận đến tái xanh cả mặt mày, chỉ mặt đối phương gào lên, "Mã Vũ! Ngươi chớ quan chó cậy thế nhà!

Đại gia chẳng sợ ngươi đâu! Chỉ sợ Bạch hạc lệnh sẽ xuất hiện ở Thiên Mã trang của các ngươi, chẳng những ngựa lớn ngựa bé tận tuyệt mà người cũng không còn một mống!"

Tên trung niên hán tử ngồi đối diện với Mã Vũ nghe câu đó bỗng cười nhạt nói, "Các hạ trở thành Bạch hạc lệnh sứ từ khi nào, có thể tuyên bố trước mọi người ở đây không?"

Trương Liêm càng trở nên căng thẳng, trong lòng bán tín bán nghi chưa biết nên xử trí thế nào, chợt thấy hàng chục cặp mắt đổ dồn về phía bàn mình.

Trong nhưng ánh mắt đó, chàng nhận thấy đồng tình có, phẫn nộ có, lại có những ánh mắt đầy khinh miệt.

Như vậy chứng tỏ số tửu khách trên có cả chính lẫn tà.

Chàng còn để ý thấy rằng những thiếu nữ ngồi tiếp khách lại tỏ ra rất trấn tĩnh, đó là chỗ trái hẳn với lệ thường.

Trương Liêm nghĩ thầm, "Mình đã từng giả mạo Bạch hạc lệnh sứ, chẳng lẽ Sử Thanh Như cũng thế? Nhưng hắn giả mạo với mục đích gì? Hay hắn chính là Bạch hạc lệnh sứ thật?

Chợt nghe Sử Thanh Như cười hắc hắc nói, "Mã lão đại ngươi sao lại hồ đồ như thế? Ngươi thấy bổn nhân đảm nhận Bạch hạc lệnh sứ hồi nào?"

Mã lão đại đứng lên quét mắt nhìn thực khách trong phòng rồi mở miệng định nói gì nhưng bỗng rú lên một tiếng ngồi phịch xuống ghế và cả người lẫn ghế đổ chổng ra phía sau, còn đá đổ luôn cả bàn.

Mã Vũ nhảy dựng dậy kinh hãi kêu lên, "Đại ca!"

Nhưng mới thốt ra được hai tiếng thì cũng đổ ụp xuống giữa giụa mấy cái rồi nằm im bên cạnh đại ca mình.

Chỉ trong nháy mắt, cả hai huynh đệ họ Mã đều bị ám toán khiến toàn bộ thực khách trên lầu náo loạn.

Sử Thanh Như chợt ngửa mặt cười to nói, "Bạch hạc lệnh sứ quả nhiên đến rồi!"

Trương Liêm chợt trong thấy một tia tinh quang lóe lên vội vung chưởng quét ngang qua nhưng không kịp.

Bởi vì chàng chưa chuẩn bị cho biến cố đột xuất như thế, hơn nữa cách chiếc bàn nên chưởng lực yếu đi.

Chỉ thấy Sử Thanh Như rú lên một tiếng thê lương, người bật lên cao hai thước ngã phịch xuống đất nằm thẳng cẳng.

Trong khoảnh khắc đã mất đi ba nhân mạng! Thực khách trên lầu từ chỗ náo loạn này sợ chết khiếp ngồi im thin thít.

Trước đó khi Sử Thanh Như và Mã Vũ đấu khẩu với nhau, Tiểu Tam làm như Vô kỳ sự cứ thản nhiên ngồi ăn uống, lúc này vội dừng đũa và quên luôn cả nhai đến nỗi ngậm cả một miếng thịt lớn trong miệng đến căng phồng cả má.

Đột nhiên hắn nhổ vội miếng thịt ra rồi ném phứt cả chiếc bàn qua lan can xuống đất.

Trương Liêm xuất chưởng nhưng không cứu được tính mạng Sử Thanh Như, phẫn nộ đứng lên quát ta, "Kẻ nào dùng thủ đoạn hèn hạ ám toán? Xin hãy

đứng ra đây nói chuyện!"

Chợt có tiếng của người nào đó đáp lại, "Tiểu tử ngươi nếu không chết thì bớt mồm miệng đi một chút! Nếu người ta không nể đóa anh hùng hoa trên ngực áo của ngươi thì ngươi đã tong đời như tên họ Sử kia rồi!"

Trương Liêm nghe vậy bụng phát run. Chàng hiểu rằng đó tuyệt không chỉ là lời đe dọa.

Bạch hạc lệnh sứ nếu có ý ám toán chàng, trong lúc không phòng bị tất cũng nhận được kết cục thảm khốc như huynh đệ họ Mã và Sử Thanh Như mà thô i.

Bấy giờ chàng nhận ra người vừa nói là một lão nhân da đen bóng, chắc không phải Bạch hạc lệnh sứ vì theo chàng biết thì bọn này không bao giờ lộ diện.

Chàng chắp tay hướng sang lão nhân nói, "Đa tạ lão trượng đã cảnh tỉnh. Nhưng tiểu khả quyết không để cho bọn hung đồ hoành hành như thế được! "

Lão nhân da đến hình như không nghe, cũng chẳng buồn đáp, lặng lẽ lấy ra một ít bạc vụn đặt lên mặt bàn rồi bước xuống lầu.

Trương Liêm tự nhủ, "Đuổi theo! "

Chàng thấy lão nhân này rất khả nghi định đuổi theo xuống lầu nhưng mắt bỗng bát gặp thi thể Sử Thanh Như liền lấy ra một đỉnh bạc nói, "Thái Nguyệt cô nương, xin hãy nói lại với điếm chủ lo giùm hậu sự cho ba vị vừa tử nạn này."

Thái Nguyệt cầm lấy đỉnh bạc, nhíu mày nói, "Công tử chớ nên chọc tay vào việc không phải của mình. Lão trượng vừa rồi nói chẳng sai đâu!"

Trương Liêm thấy mấy chục cặp mắt vẫn đổ dồn vào mình, chẳng thể phán đoán ra trong số đó kẻ nào là hung thủ.

Tính cố chấp nổi lên, chàng ngang ngạnh đáp, "Đa tạ hảo ý của cô nương. Nhưng việc này tại hạ không thể không chọc tay vào! "

Huynh đệ họ Mã và Sử Thanh Như chỉ vì một câu nói mà mất mạng.

Thế nhưng Trương Liêm công khai thách thức Bạch hạc lệnh sứ lại chẳng thấy có phản ứng gì, thật là khó hiểu.

Trong toàn thượng lâu chỉ có một thiếu nữ đang ngồi với khách là nhìn chàng với ánh mắt lo lắng.

Thái Nguyệt thở dài nói, "Công tử đã quyết can dự vào chuyện này thì nô gia chẳng thể ngăn cản, chỉ mong phúc tinh chiếu mạng, đừng để liên lụy đến thư muội chúng tôi!"

Trương Liêm chỉ ừm một tiếng rồi quay lại Tiểu Tam, "Chúng ta đi thôi!"

Tiểu Tam lắc đầu, "Tiểu nhân mang cả thi thể Sử Thanh Như theo luôn!"

Trương Liêm đoán rằng hắn muốn tìm mặt nạ trong người Sử Thanh Như liền xua tay nói, "Người chết thì hãy để yên cho nhập thổ là xong, nhờ điếm gia lo liệu giúp là được rồi!"

Tiểu Tam kín đáo nháy mắt ra hiệu cho chàng rồi nói, "Tướng công quên mất người ta đa tình đa nghĩa thế nào ư?

Đã khẩn khoản mời chúng ta vào đây, nào ngờ phải thiệt mạng. Đành rằng người chết lấp đất là yên, nhưng chúng ta nên tận tay mai táng mới phải đạo! "

Trương Liêm hiểu rằng Tiểu Tam có ẩn ý.

Sử Thanh Như bị giết để diệt khẩu, như vậy rất có thể trong người giữ vật chứng nào đó cũng nên.

Nghĩ đoạn gật đầu nói, "Vậy thì cứ mang người đi!"

Đột nhiên có người quát lên, "Không được động!"

Trương Liêm vội nhìn ra, thấy một tên tráng hán vạm vỡ rẽ đám đông tiến lại phía mình, ngạc nhiên hỏi, "Tiểu khả mang tệ hữu đi mai táng, vì sao các hạ định ngăn cản?"

Tên hán tử nói, "Lưỡng diện công tử tuy là bằng hữu của ngươi nhưng hiện còn nghi ngờ là Bạch hạc lệnh sứ nên phải để mọi người kiểm nghiệm! Biết đâu còn có đồng đảng."

Trương Liêm phát nộ hỏi, "Chẳng lẽ các hạ còn hoài nghi tiểu khả cũng là Bạch hạc lệnh sứ?"

Tên hán tử ngang ngạnh đáp, "Trước khi chưa phân rõ chân tướng, các hạ cũng khó thoát khỏi sự nghi ngờ!"

Trương Liêm cười nhạt nói, "Vậy thì ngươi cứ việc kiểm tra đi!"

Tiểu Tam chợt quát lên, "Tên mặt thớt kia! Ai cho ngươi được quyền kiểm tra người?"

Tên hán tử chợt ngẩn người ra rồi cười nhạt hỏi, "Việc gì đến ngươi?"

Tiểu Tam sấn lên một bước đứng chắn trước thi thể Sử Thanh Như, hừ một tiếng nói, "Đã không ai cho ngươi được quyền kiểm tra thì chính thư đồng ta sẽ kiểm tra cho mọi người xem. Ai biết tên mặt thớt ngươi muốn giở trò gì? Có khi thừa cơ hội của cũng nên! Chỉ cần nhìn mặt ngươi là đáng nghi rồi."

Lời rủa độc địa của Tiểu Tam thật khó lòng mà chịu nổi!

Tên hán tử giận tím mặt rít lên, "Ngươi dám."

Tiểu Tam chẳng thèm để ý đến hắn, điềm nhiên ngồi xổm xuống bên thi thể Sử Thanh Như bắt đầu kiểm tra.

Tên hán tử nghe rủa đã tức, thấy một tên thư đồng khinh thị mình như vậy lại càng nộ khí xung thiên lao bổ tới.

Trương Liêm đưa tay ngăn lại nói, "Chẳng phiền đến các hạ phải động thủ đâu!"

Tên hán tử hừ một tiếng, vung chưởng đánh ra.

Trương Liêm xuất thủ nhanh như chớp chộp ngay lấy uyển mạch hắn, gằn giọng hỏi, "Các hạ sao lại cuống lên đến nỗi làm càn như thế? Chẳng lẽ ngươi chính là hung thủ vừa sát nhân diệt khẩu?"

Tiểu Tam bấy giờ đã tìm được trên người tử thi một mũi trâm nhỏ bằng chiếc lông trâu, giơ cao lên nói, "Sử Thanh Như bị ám toán bằng thứ này. Tướng công tìm xem trên người tên mặt thớt kia xem có loại ám khí này không?"

Tên hán tử mặt biến sắc, không chờ Tiểu Tam nói hết câu đã nhảy vọt lên hướng ra lan can nhảy xuống lầu!

Trương Liêm không ngờ đối phương hành động như thế.

Đang lúc luống cuống thì hắn đã vuột khỏi tay lao qua đầu Tiểu Tam rồi, chàng đành phóng theo một chưởng.

"Bình!"

Vang lên một âm thanh khô khốc.

Tên hán tử mới tung người lên thì bị đánh ập vào dãy lan can dội ngược trở lại rơi bịch xuống sàn ngay chạnh thi thể Sử Thanh Như.

Trương Liêm liền cúi xuống lật ngửa hắn lên hỏi, "Ngươi là hung đồ..."

Nào ngờ chàng chưa kịp hỏi xong câu thì tên hán tử nghiến răng ực một tiếng, toàn thân giật mạnh, miệng phun ra một vòi máu đen, mắt trợn ngược.

Trương Liêm lắc đầu, biết hắn đã đoạn khí, thở dài nói, "Chẳng dễ gì bắt sống được một tên, nào ngờ bây giờ đã thành ra một cái xác không hồn."

Tiểu Tam nói giọng trách móc, "Chỉ vì tướng công xuất thủ hơi nặng một chút!"

Giá như vào lúc khác thì hắn đã chửi oang lên rồi chẳng cần gì khách khí như thế đâu.

Trương Liêm cũng biết thế, nhưng chỉ cười thầm, lắc đầu nói, "Chẳng phải vì ta xuất thủ nặng."

Tiểu Tam ngắt lời, "Thì sao hắn chết?"

Trương Liêm bình tĩnh giải thích, "Hắn tự nuốt thuốc độc mà chết. Trước đây ta đã từng gặp mấy trường hợp như thế rồi."

Chàng dừng lại một lúc rồi hỏi, "Ngươi còn tìm được vật gì nữa không?"

Ý chàng muốn hỏi về mấy chiếc mặt nạ mà Tiểu Tam nghi ngờ mà hắn có.

Tiểu Tam đưa ra một chiếc ngân bài nhỏ bằng ba ngón tay nói, "Chữ Bình, hiệu số tám."

Trương Liêm biết Bạch hạc lệnh chủ chia thuộc hạ thành số hiệu chứ tuyệt đối không dùng tên.

Chàng tuy chưa nghe đến chữ Bình nhưng đã gặp chữ Nghĩa và chữ ái cũng được đánh số tương tự, liền gật đầu nói, "Tên họ Sử này cũng là đồ đáng chết! Hừ, thì ra hắn cũng là một tên Bạch hạc lệnh sứ."

Tiểu Tam tiếp lời, "Trong túi giày hắn cũng có mười sáu mũi độc châm."

Trong lầu có người kinh hãi kêu lên, "Mã lão nhị bị chết do hai mũi độc châm, một mũi ở sườn trái và một mũi ở vai phải."

Giọng người khác, "Mã lão đại cũng thế, chỉ khác là độc châm tin vào vai trái và sườn phải."

Trương Liêm nhìn vào, thấy hai trung niên hán tử đang kiểm tra hai tử thi, lòng thầm nghĩ, "Ai đã sát hại huynh đệ họ Mã? Khó có khả năng là Sử Thanh Như. Vậy là tên hán tử mới vừa tự tuyệt?

Rất có khả năng! Chúng đều là Bạch hạc lệnh sứ, giết Mã tịch huynh đệ vì chúng xúc phạm Bạch hạc lệnh chủ, còn giết Sử Thanh Như nhằm bịt miệng vì Mã lão đại đã tố cáo Sử Thanh Như là Bạch hạc lệnh sứ.

Nhưng vấn đề là liệu còn tên hung đồ nào trên lầu không? Giá như còn một tên chưa đoạn khí."

Chàng bỗng nhớ đến vòng "Uyên ương ngọc quyết" liền nói, "Hai vị xem huynh đệ họ Mã còn ai chưa đoạn khí không? Nếu còn hơi thở, tiểu khả có thể cứu được."

Một trong hai trung niên hán tử liền đáp, "Mã Vũ còn chưa chết!"

Rồi bề thốc hắn tới lan can.

Trương Liêm không chút do dự lấy vòng ngọc quyết trong ngực áo ra.

Chàng vừa cầm trong tay, lập tức có người thốt lên kinh dị, "Uyên ương huyết ngọc!"

Trương Liêm đang lo cứu người nên không để ý.

Tiểu Tam quét mắt nhìn, thấy người vừa kêu là một vị bệnh phu tuổi trung niên mặt khô gầy vàng bủng.

Thái Nguyệt chợt cao giọng nói, "Thư muội chúng ta cùng đến đây để bảo vệ Trương công tử!"

Mấy tên thị nữ vẫn ngồi ở các bàn tiếp khách nhân nghe lệnh cùng dồn cả lại đứng vây lấy Trương Liêm thành một bức tường, mặt quay ra ngoài giám sát tất cả các phía.

Trương Liêm áp Uyên ương ngọc quyết vào vết thương ở sườn trái Mã lão nhị, chỉ sau chốc lát đã thấy một dòng máu đến từ từ chảy ra, dần dần biến thành màu nâu và đỏ.

Chờ cho máu có màu đỏ tươi, chàng chuyển ngọc quyết đến vết thương ở trên vai phải.

Tuy máu cũng chảy ra nhưng không phải đen như vét thương ở sườn trái mà chỉ có màu đỏ!

Trương Liêm chợt sửng sốt.

Thái Nguyệt quay nhìn vào, cười nói, "Độc đã trừ hết, Mã nhị gia tự khắc tỉnh lại thôi. Trương công tử hãy cứu cho Mã đại gia đi!"

Trương Liêm hiểu rằng Mã Vũ huyết mạch đã tuần hoàn, nên chuyển sang cứu trị cho Mã lão đại.

Mã lão đại liền được một tên hán tử mang vào vòng người.

Không lâu Mã Vũ cất tiếng rên khẽ, từ từ mở mắt rồi lồm cồm ngồi dậy, ngơ ngác nhìn Trương Liêm đang dùng Uyên ương ngọc quyết cứu thương cho đại ca mình.

Mọi việc cũng diễn ra tương tự, chưa tới một khắc. Mã lão đại cũng tỉnh lại ngồi lên ngơ ngác nhìn mọi người.

Mã Vũ vốn tỉnh lại trước nên hiểu ra mọi chuyện, vội nói, "Đại ca! Chúng ta mau bái tạ ân công đi!"

Trương Liêm đỏ mặt vội tránh đi, xua tay nói, "Nhị vị đừng làm thế! Đó chỉ là tình cảnh bắt buộc thôi!"

Tiểu Tam vốn chú ý đến tên trung niên bệnh phu, khi việc trị thương xong, chợt thấy tên này vội vã bước xuống lầu.

Bạn đang đọc truyện *Chức Cẩm Đồ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Thần thủ độ đại nhân

Mặc dù Trương Liêm cố sức thoái thác nhưng huynh đệ họ Mã vẫn nhất quyết tham bái cho được mỗi người ba bái rồi mới chịu đứng lên Mã Vũ chợt nhớ đến mình đã từng xúc phạm ân nhân khi gọi chàng là tên hủ nho mặt trắng, hổ thẹn cúi thấp đầu xuống.

Mã lão đại lại cung kính lạy một lạy rồi nói, "Xin công tử đến bàn ngồi đi, nếu không huynh đệ chúng tôi không dám đứng"

Trương Liêm cười khổ đáp, "Xin nhị vị huynh đệ cứ về bàn đi, tiểu khả còn phải xem vị họ Sử này còn có thể cứu được không?

Tiểu Tam vội nói, "Hắn đã chết ngoẻo lâu rồi!"

Trương Liêm ngạc nhiên nói, "Mã thị huynh đệ trúng thương trước thì sao cứu được, còn Sử Thanh Như bị thương sau, lại chỉ bị một mũi châm sao chết nhanh thế?"

Tiểu Tam cười thản nhiên nói, "Hắn họ Tử mà, đương nhiên chỉ có từ tử trở lên thôi! Nếu tướng công không tin thì cứ dện thử mà xem! "

Trương Liêm không tin cứ đem Uyên ương ngọc tuyết đến áp vào vết thương, nhưng không ra máu nữa Đó chẳng qua vì Trương Liêm thiếu kinh nghiệm nên mới bị giả thư đồng ranh mảnh của mình đánh lừa.

Nếu chàng xem xét cẩn thận hơn, chắc chàng đã phát hiện ra khi rút độc châm ra, Tiểu Tam đã điểm vào tử huyệt của tên Lưỡng diện công tử Sử Thành Như mà mình đã ghét cay ghét đắng này rồi.

Quả là cẩn tắc Vô áy náy, Tiểu Tam hành sự thật cẩn thận vậy!

Tên trung niên hán tử vừa mang huynh đệ họ Mã đến cho Trương Liêm trị thương, thấy chàng tỏ vẻ tiếc nuối vì SÚ Thanh Như bị chết liền chắp tay nói, "Tại hạ là Cố Hổ, hết sức vinh hạnh được biết công tử và khâm phục tấm lòng nhân ái của công tử. Nhưng Sử Thanh Như là hạng người chẳng đáng được hưởng ân tình đó! Tại hạ tin chắc rằng công tử và hắn chẳng thể có mối thâm giao được."

Tiểu Tam vội tiếp lời, "Không sai! Chúng tôi chỉ mới tình cờ gặp nhau dọc đường thôi!"

Cố Hổ gật đầu lại nói, "Vừa rồi công tử xuất một chưởng đánh ngã Tư Đồ Đông, đủ thấy võ nghệ đã đạt tới thượng thừa cảnh giới!"

Trương Liêm đỏ mặt lên, vội đáp, "Tiểu khả chỉ gặp may thôi, nói thật chưa từng học qua võ nghệ nào."

Cố Hổ cười nói, "Công tử chớ nên quá khiêm tốn như vậy. Tư đồ Đông là đại đệ tử của phái Lao Sơn, cả hai huynh đệ chúng tôi tự xét thấy không địch nổi hắn trăm chiêu, chẳng biết hắn đầu nhập vào Bạch Hạc Môn từ lúc nào mà được cất nhắc tới chức vị Bạch hạc lệnh sứ."

Thái Nguyệt chợt cười tình tứ chen lời vào, "Công tử hãy ngồi vào bàn đi! Nếu không mọi người đứng cả có ai chịu ngồi đâu?

Trương Liêm lắc đầu, "Chẳng cần đâu, tiểu khả có việc phải đi."

Thái Nguyệt cố nài, "Trời sắp tối rồi, công tử cứ nghĩ lại đây một đêm không được ư? Giờ này còn đi đâu nữa?"

Trương Liêm nhìn xuống lầu rồi hướng Tiểu Lam nói, "Chúng ta đi thôi!"

Chàng còn chắp tay hướng sang mọi người từ biệt rồi mới cùng Tiểu Lam bước xuống lầu.

Huynh đệ họ Mã, Thái Nguyệt, Cố Hổ và tiểu đệ của hắn là Cố Báo cùng đi theo đưa tiễn.

Thái Nguyệt tiễn ra tận ngoài phố, cất giọng bùi ngùi hỏi, "Công tử định đi thật sao?"

Trương Liêm cười đáp, "Tiểu khả đã làm loạn nơi đâu thành hung địa, còn không đi sao được?"

Thái Nguyệt cắn môi nói, "Nếu công tử chịu đến chỗ tiện thiếp, tiện thiếp sẽ nói với công tử một điều rất hệ trọng!"

Trương Liêm nhíu mày nói, "Sao không nói ngay đây?"

Thái Nguyệt lắc đầu, "ở đây không tiện."

Trương Liêm nghe nói điều rất hệ trọng" liền nói, "Cô nương ở chỗ nào?"

"Đương nhiên là ở Kỷ Lai Cư, ở dãy phía bắc phòng số ba. Tối nay từ canh hai đến canh ba tiện thiếp sẽ thắp đèn chờ công tử."

Trương Liêm ngập ngừng nói, "Nhưng chuyện gì."

"Tiện thiếp đã nói rằng ở đây không tiện."

Trương Liêm không biết đó là chuyện gì, nghỉ ngợi một chút rồi gật đầu chấp thuận.

Hai người bước ra khỏi trấn, Tiểu Tam không nhịn được nữa, cười nói, "Hay thật! Chẳng ngờ một vị công tử như ngươi cũng biết lừa người!"

Trương Liêm ngơ ngác hỏi, "Tiểu đệ lừa ai?"

Tiểu Tam đảo nhanh đôi tròng mắt nhìn đối phương đầy ngụ ý, cười cười hỏi, "Ngươi với Triệu Khanh Khanh thành phu thành phụ từ bao giờ thế?"

Trương Liêm chợt hiểu ra, à một tiếng nói, "Thì ra ân huynh hỏi chuyện ấy!"

Chàng cất Anh hùng hoa vào ngực áo rồi mới kể lại đầu đuôi mối quan hệ với Triệu Khanh Khanh, từ khi mình bị bắt rồi được Triệu Khanh Khanh giải cứu, sau đó được Vô danh lão nhân cho ăn hảo táo, lại bị Trang Au Hùng bắt đi, từ đó hai người li tán.

Chàng kể xong nói thêm, "Lúc đó tiểu đệ đi đâu cũng bị nguy cơ rình rập nên phải mạo nhận là phu thê, chẳng ngờ Triệu Khanh Khanh lại đa tình như thế, nhưng tiểu đệ tin chắc rằng nàng không thẹn là dâu hiền của nhà họ Trương đâu Tuy vậy song phương còn chưa có gì, mới rồi ở Kỷ Lai Cư, tiểu đệ chỉ muốn thoát khỏi sự truy bức của mấy cô kỹ nữ nên mới nhận bừa."

Tiểu Tam chợt nhớ lại đêm ấy mình đã chuồn đi trước nên mới hổ thẹn hỏi, "Đêm đó ta bỏ chạy trước, người có trách ta không?"

Trương Liêm thành thật nói, "ân huynh liệu sức đánh không lại cường địch, đương nhiên phải tránh bọn hung đồ đó, còn kịp bày chỗ cho tiểu đệ ẩn nắp là tốt rồi. Đáng trách là tiểu đệ không biết cách trú ẩn để bị lộ, còn trách ân huynh sao được?"

Tiểu Tam thấy chàng trai chân thật và độ lượng như vậy trong lòng rất cảm động, chỉ ngón tay cái lên nói, "Với tính trung thực và vị tha của người, Tiểu Tam ta nguyện ý theo làm bầu bạn!"

Chẳng ngờ Trương Liêm vội đáp, "ân huynh tuyệt đối không thể!"

Tiểu Tam sững người ra một lúc rồi nghiêm giọng, "Từ nay đừng gọi ta là ân huynh nữa. Tiểu Tam này chẳng có bao nhiêu bản lĩnh nhưng xưa nay trong đời chỉ phục có một mình sư phụ mà thôi. Hôm nay mới phục thêm một người nữa là ngươi. Có thể sau này chúng ta có lúc phải xa nhau, nhưng chỉ cần ngươi gọi một tiếng. Tiểu Tam có xa xôi nghìn dặm cũng đến ngay và ngươi muốn xông vào dầu sôi lửa bỏng gì ta cũng không chút chần chừ! "

Trương Liêm cảm động hành một lễ nói, "Tấm thịnh tình của ân huynh, tiểu đệ xin bái lĩnh! "

Tiểu Tam bỗng nhảy lên một bước tới trước mặt Trương Liêm, xẵng giọng hỏi, "Ngươi lại cứ gọi ta là ân huynh rồi!

ân với nghĩa gì? Chẳng lẽ ngươi không muốn làm bằng hữu với ta sao?"

Trương Liêm đứng ngẩn mặt ra hỏi, "Nếu vậy tiểu đệ phải gọi thế nào?"

Tiểu Tam đáp, "Tên thật của ta là Hoàng Quang Cường, là con thứ ba nên sư phụ gọi là Tiểu Tam cho tiện. Bây giờ tùy ngươi muốn gọi sao cũng được."

Trương Liêm cười nói, "Cường huynh!"

Tiểu Tam liền lắc đầu phản đối, "Không dám đương! Cường đệ thôi! Huynh lớn tuổi hơn cơ mà!"

Trương Liêm đành nhường nhịn, "Trước đây tiểu đệ bao giờ cũng chịu thua ân huynh."

Tiểu Tam trừng mắt nói, "Lại thế rồi!"

Trương Liêm cười ngượng nghịu, "Thôi được, thì Cường đệ vậy! "

Trống đã điểm canh ba được một lúc.

Cả Bàn Khê chìm vào giấc ngủ.

Tuy vậy còn mấy ngôi tiểu lâu còn sáng ánh đèn, có lẽ các nữ tử còn đang tiếp khách Đối với các tầng lớp kỹ nữ, sinh hoạt trái với đời thường như vậy, ban đêm mới là lúc họ hành nghề.

Bấy giờ có một chiếc thuyền con theo dòng Bàn Khê từ thượng nguồn trôi xuôi về trấn, lặng lẽ không nghe một tiếng vỗ nước.

Trên thuyền có một vị thiếu niên thư sinh và một tên thư đồng đầu bù tóc rối đang ngồi nhấp chén.

Hai người đó chính là Trương Liêm và Tiểu Tam.

Vì sợ rằng theo đường phố đi vào Kỷ Lai Cư đến phòng Thái Nguyệt theo lời, sẽ bị nhiều người nhận ra, Trương Liêm lại nhất quyết không chịu mang mặt nạ, vì thế họ đã thuê chiếc thuyền nhỏ này, còn chuẩn bị bình rượu nhỏ, vừa được thưởng thức cảnh nguyệt phong giang tửu, vừa có thể vào thẳng đào hoa động phủ mà không gặp chuyện lôi thôi.

Đương nhiên Trương Liêm đến đây chẳng phải vì sự quyến rũ của mấy nàng kỹ nữ, Tiểu Tam lại càng thờ Ơ với chuyện trăng hoa. Chỉ vì Thái Nguyệt hẹn chàng đến đây để nói " một chuyện Vô cũng hệ trọng".

Chiếc thuyền càng trôi gần đến Kỷ Lai Cư, Trương Liêm càng thấy trong lòng thấp thỏm bất an.

Tâm lý cũng dễ hiểu, bởi vì dù hoàn toàn không tình ý gì, nhưng chàng là một nam nhân, và đây là lần đầu tiên ước hẹn với một thiếu nữ, hơn nữa còn là một kỹ nữ ở chốn thanh lâu.

Làm sao có thể khẳng định được cô ta không bày có để lừa chàng vào bẫy?

Còn Tiểu Tam thì bình thản như không, làm như chuyện này chẳng liên quan gì đến hắn vậy!

Những chén rượu không ngớt dốc tuột vào chiếc mồm rộng tưởng chừng không đáy, thỉnh thoảng hắn lại ngước chiếc mặt nạ của Kiêm Trọng Văn lên mỉm cười nhìn chàng đầy ngụ ý.

Trương Liêm vốn đã bối rối, bắt gặp cái nhìn ranh mảnh của hắn lại càng ngượng nghịu hơn.

Cuối cùng chiếc thuyền nhỏ trượt vào bờ cát ngay hậu viện Kỷ Lai Cư.

Trương Liêm vội nói, "Đừng cười nhăn nhở nữa! Cắm sào cho chặt đi!"

Tiểu Tam vẫn nhếch môi cười mỉa, thong thả cắm cây sào vào vòng day buộc đầu mũi thuyền lại cười nói, "Tiểu đệ sẽ ngồi đây uống rượu chờ, nhưng vào gặp người đẹp thì phải rửa chân cẳng cho đàng hoàng một chút!"

Trương Liêm càu nhàu, "Ta kết bằng hữu với người chẳng được tích sự gì vì miệng ngươi độc địa quá! Chẳng cần nói ta cũng đã phát ớn lên rồi, bớt miệng đi một chút không được sao?"

Tiểu Tam lại trêu già, "Thôi mau lên vòi người đẹp của huynh đi mà! Người ta đang nhớ mong mòn mỏi, nhưng tiểu đệ cảnh cáo trước là huynh đã có người nâng khăn sửa gối rồi nha! "

Chợt nghe tiếng cửa phòng két một tiếng rồi cửa mở ra, một mỹ nữ ló đầu ra nói, "Công tử đã đến!"

Trương Liêm nhận ta Thái Nguyệt liền hỏi, "Cô nương xuống đây hay tiểu khả phải lên phòng?"

Thái Nguyệt cười đáp, "Mời công tử lên phòng đi!"

Tiểu Tam còn chua thêm một câu, "Đương nhiên là huynh phải lên đó rồi!"

Câu nói lấp lửng ỡm Ờ làm Trương Liêm đỏ mặt lên.

Chàng lườm hắn một cái nhưng chưa kịp nói gì đã thấy Thái Nguyệt thụt vào phòng, đành sửa lại y phục đi vào.

Trong phòng ngoài Thái Nguyệt ra còn một lục y thiếu nữa hơi lớn tuổi hơn cô ta một chút nhưng cũng xinh đẹp mỹ miều không kém.

Lục y thiếu nữ chắp tay trước ngực mỉm cười nói, "Tiện thiếp chờ công tử đã lâu' Trương Liêm vội vàng hoàn lễ, ấp úng trả lời, "Không dám!"

Thái Nguyệt nhoẻn miệng cười, giới thiệu, "Vị thư thư này cũng họ Triệu, gọi là Triệu Tế Tế, tới đây đã hai ngày rồi."

Lại nhìn sang Trương Liêm, "Còn Trương công tử đây là trượng phu của Triệu ngũ thư. Mời công tử ngồi xuống rồi sẽ nói chuyện."

Trong phòng có một bộ bàn nhỏ, Thái Nguyệt chỉ cho hai vị khách ngồi đối diện, còn tự mình thì vào phòng trong bưng trà ra đặt chén trước mặt người, nói tiếp, "Triệu tứ thư hãy tiếp công tử. Những chuyện về ngũ thư xin cứ hỏi Triệu công tử, còn tiểu muội đi vào chuẩn bị rượu và thức nhắm."

Trương Liêm vội từ chối, "Cô nương khỏi đi, chúng tôi vừa uống dưới thuyền rồi."

Thái Nguyệt cười đáp, "Phòng này chưa từng có nam khách nhân vào, chẳng lẽ không tiếp được công tử một lần chu đáo?

Rồi chợt nhìn ra bến hỏi, "Vị thư đồng của công tử không đến sao?"

Trương Liêm cười đáp, "Tiểu khả đâu có thư đồng nào? Người đi với tiểu khả hồi chiều lên lầu mà cô nương thấy đó là tệ hữu tên là Hoàng Quang Cường, thường gọi là Tiểu Tam."

Triệu Tế Tế à một tiếng nói, "Nguyên là đồ đệ của Lục Tam Nguyên tiền bối."

Trương Liêm ngạc nhiên hỏi, "Cô nương cũng biết hắn ư?"

Triệu Tế Tế hơi đỏ mặt, lắc đầu đáp, "Tiện thiếp đâu có diễm phúc quen biết vị đó? Nhưng danh tiếng Tiểu Tam bấy lâu nay náo loạn giang hồ, vang khắp võ lâm, không ngờ lại là bằng hữu của công tử. Có lẽ vị đó không lộ thật diện phục mình."

Trương Liêm nghi thầm, "Thì ra cô ta cũng biết bản lĩnh chiếc mặt nạ của Lục Tam Nguyên tiền bối chẳng ngờ hắn nổi danh như thế!"

Triệu Tế Tế tiếp lời, "Tiện thiếp phụng lệnh sư phụ tra tìm hành tích của ngũ sư muội, nghe nói Khanh Khanh cùng đi với Trương Liêm, tại sao lại thành phu thê với công tử?"

Trương Liêm cười đáp, "Chính tiểu khả là Trương Liêm."

Triệu Tế Tế gật đầu nói, "Tiện thiếp cũng đoán thế. Trước ta xin giới thiệu về bổn cô nương, có lẽ Khanh Khanh chưa nói?"

Trương Liêm gật đầu, "Cô ấy chưa nói gì về quý phái."

"Về thứ bậc thì Khanh Khanh đứng hàng thứ năm nên tiện thiếp gọi là ngũ muội. Nó tình cờ nghe gia sư nói về chuyện của Tượng nha tháp liền để lại thư đi, lại mang theo cả vật sư truyền là chiếc ngọc tiêu mà không biết rằng nếu hung đồ biết được thì tất sẽ sẽ mang họa sát thân."

Trương Liêm lo lắng hỏi, "Nếu vậy thì phải làm thế nào?"

Triệu Tế Tế ngạc nhiên hỏi, "Chẳng lẽ công tử và Khanh Khanh đã thất lạc nhau rồi sao?"

Trương Liêm gật đầu kể lại nguyên nhân hai người thất lạc rồi thở dài, "Bây giờ cả hai người đang tìm nhau nhưng giang hồ bao la biết khi nào mới gặp được?"

Triệu Tế tế nghe nói Triệu Khanh Khanh lên được tới mười ba tầng tháp mừng rỡ nói, "Thì ra ngũ muội gặp được kỳ duyên luyện thành tuyệt đỉnh khinh công, công tử cần gì phải lo lắng nữa. Thế nhưng... "

Cô ta chưa dứt câu thì chợt bên ngoài có tiếng Tiểu Tam nói vọng vào, "Nhanh đóng cửa và cửa sổ lại!"

Trương Liêm biết rằng có biến lập tức đóng hết cửa lại.

Triệu Tế tế cũng đứng dậy, vẻ mặt ngưng trọng nói, "Chắc lại có nhân vật nào trong võ lâm đến đây, chỉ e Tiểu Tam gặp chuyện bất trắc gì."

Trương Liêm cười nói, "Hắn tinh thông thủy tính, lại rất cơ trí và nhanh nhẹn, không đáng lo đâu!"

Phía bờ sông vang lên tiếng ồn ào, chắc đã phát sinh xung đột.

Triệu Tế Tế lo lắng hoi, "Trương công tử xem có xảy ra sự cố gì không?"

Trương Liêm lắng nghe một lúc rồi cười đáp, "Nghe giọng Tiểu Tam đang mắng mỏ người ta thì có! Thật là một người thích gây náo. Cứ mặc hắn, bây giờ cô nương nói tiếp đi. Hình như vừa rồi còn chưa hết câu."

Triệu Tế Tế thấp giọng nói, "Chỉ có điều đáng lo là ngũ muội còn ít tuổi, lại chưa có kinh nghiệm giang hồ. Sau khi nó và công tử đồng hành sa vào Huân Phong cốc, tin tức truyền rất nhanh ra giang hồ, đã có không biết bao nhiêu cao thủ của các phái tà môn ra sức truy lùng nó và công tử, bây giờ nó chỉ có một mình, chỉ sợ có lúc không lưu tâm để rơi vào tay bọn chúng."

Cô ta dừng một lát rồi nói, "Hơn nữa Khanh Khanh lại xinh đẹp như thế."

Nghe câu đó, Trương Liêm chợt mỉm cười miệng cười.

Triệu Tế Tế ngạc nhiên hỏi, "Công tử cười gì? Chẳng lẽ Khanh Khanh còn chưa đẹp."

Trương Liêm cười giải thích, "Không phải thế. Chỉ là lão tiền bối Vô danh đã tặng cho cô ta một tấm mặt nạ xấu như quỷ, chỉ sợ ai thấy cũng phát khiếp! "

Triệu tế Tế trố mắt hỏi, "Khanh Khanh cũng chịu mang mặt nạ hay sao?"

Trương Liêm gật đầu, "Phải, mấy ngày đó cô ta toàn mang bộ mặt dễ sợ đó. Chắc sau này cô ta vẫn mang nó để tìm tiểu khả.

Triệu Tế Tế gật đầu, "Hai người thật là một đôi tri kỷ!"

Cô ta chợt thở dài một tiếng, vẻ mặt chợt ảm đạm hẳn đi, "Tôi... "

Nhưng chợt nhớ ra mình mất bình tĩnh tỏ ra bất thần, cô ta liếc mặt nhìn Trương Liêm rồi trấn tĩnh nói tiếp, "Ngày mai tôi và công tử sẽ đi tìm nó."

Trương Liêm gật đầu, "Tiểu khả rất vinh hạnh, chỉ sợ liên lụy đến cô nương thôi."

Triệu Tế Tế nhìn chàng nói, "Tiện thiếp liên lụy đến công tử thì có!"

Lúc này chợt thấy Thái Nguyệt tay bưng mâm bước vào phòng, mới mở cửa vào phòng thấy hai người vẫn ngồi, ngạc nhiên nói, "Hai người chuyện trò tâm đắc đến thế sao? Bên ngoài ầm ý mà vẫn không biết?"

Triệu Tế Tế nhìn Trương Liêm với vẻ trách móc, "Tiện thiếp đã nói mà."

Trương Liêm vừa đứng lên, chợt nghe Tiểu Tam to tiếng, "Có phải các ngươi là giang tặc không? Làm sao mà cứ bám lấy thuyền ta mãi thế? Định thó cái

gì sao?"

Giọng nữ nhân quát ta, "Đồ chết giẫm, câm miệng! Ca ca hãy vả cho nó mấy cái!"

Trương Liêm nghe giọng nữ nhân rất quen, chợt nhớ ra đó là Trang Au Hùng.

Theo lời cô ta thì còn có cả Trang Thiếu Hùng nữa và cả hai đang ở trên thuyền của Tiểu Tam.

Với bản lĩnh của thiếu nữ này thì nhất định Tiểu Tam đã nếm phải phải khổ đau rồi.

Chàng liền nói nhanh, "Tiểu khả phải ra ngoài xem."

Triệu Tế Tế tiếp lời, "Tôi cũng đi!" rồi không chờ Trương Liêm đồng ý hay không, bám ngay sau lưng chàng.

Trương Liêm vừa ra khỏi phòng đã thấy Tiểu Tam tay cầm sào đứng trên mũi thuyền ngăn không cho huynh muội Trang Thiếu Hùng bước lên, còn Trang Au Hùng mặt nhọn mày chau đứng bên đại ca đang chực xuất thủ.

Chàng vội nhảy tời gần bảo Tiểu Tam, "Cường đệ không được lỗ mãng! Hai vị này là Trang gia huynh muội mà ta từng nó i với đệ đó! "

Trang Thiếu Hùng ngoảnh lại thấy Trương Liêm, mừng rỡ nói, "Thì ra Trương huynh đi thuyền đến đây thăm bằng hữu, thế mà tiểu đệ hiểu lầm."

Trang âu Hùng vốn ác cảm với Trương Liêm, thấy chàng đến chốn thanh lâu vào lúc đêm hôm, lại còn dẫn theo một kỹ nữ liền hừ một tiếng nói, "Ca ca hãy xem nữ nhân đứng sau hắn là người thế nào!"

Trang Thiếu Hùng chỉ lưu ý đến Trương Liêm, nay nghe tiểu muội nói thế mới nhìn kỹ lại, chợt cười to nói, "Thì ra là Quế muội!"

Trang Au Hùng chẳng khác gì lửa đổ thêm dầu, cất giọng chì chiết, "Quế muội ư? Quế muội của ca ca nay thành tình nhân của người ta rồi. Ca ca quá tin người nên khinh suất đem tuyệt học của bổn môn giao cho Quế muội, nay đã trắng mắt ra rồi chứ?"

Triệu Tế Tế còn chưa hiểu hết ý nghĩa những câu nói đó, chỉ biết rằng mình đang bị xúc phạm, bị lăng mạ, tức giận đến nỗi cả người run bắn lên.

Bạn đang đọc truyện *Chức Cẩm Đồ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 25: Đánh cắp ngọc quyết

Trương Liêm thấy Trang Ấu Hùng chẳng kể đạo lý gì cả, buông lời thóa mạ vu khống trắng trợn thì trong lòng tức giận, chẳng nén nổi, quát lên, "Trang tiểu muội, cô cứ như không phải là muội muội của Trang ca ca!"

Trang Ấu Hùng ánh mắt thâm độc nhìn chàng, buông miệng cười nhạt nói, "Còn người đứng sau lưng ngươi thì rất giống, đúng chứ?"

Trang Thiếu Hùng chẳng nhịn được nữa, hét lớn, "Muội muội, trước khi chuyện còn chưa rõ ràng, không được vu khống người khác."

"Vu khống? Trang Ấu Hùng bĩu môi đầy kinh miệt tiếp lời nói, "Cứ xem thử ca ca hồ đồ hay là tôi không rõ ràng?

Ca ca đem tuyệt môn võ công truyền thụ cho người thân muội muội, thân muội muội sau đó lại thành người của người khác sau đó, thân muội muội lại đem võ công ấy truyền thụ cho người chung chăn gối..."

Triệu Tế Tế tức giận đến giọng phát run quát lên, "Trang Ấu Hùng, câm miệng!"

Thân muội muội mà Trang Ấu Hùng ám chỉ đương nhiên chính là nói Triệu Tế Tế, Triệu Tế Tế nào không biết thâm ý cô ta cho rằng mình là kẻ lăng loàn không đoan chính, đã kết thân với Trang Thiếu Hùng, rồi lại còn đi lại với Trương Liêm, đây quả là một sự hiểu lầm chết người.

Trang Ấu Hùng chỉ cười nhạt nói, "Câm miệng gì chứ? Ta đã sớm biết ngươi là hạng người chẳng ra gì, dùng sắc đẹp dụ người truyền võ nghệ... "

Trang Thiếu Hùng không chịu nỗi, quay đầu quát, "Muội muội!"

Thế nhưng Trang Ấu Hùng cứ như không nghe thấy, chẳng biết cô ta vì sao lại chán ghét đàn ông đến thế, mà đến đàn bà đẹp cũng ghét cay ghét đắng, mấy lần Trang Thiếu Hùng quát ngăn cản mà cô ta vẫn không chịu thôi buông lời thóa mạ.

Trương Liêm bấy giờ nghe thì đã nhận ra vấn đề chính là do Thi Hồn Anh truyền thụ cho chàng pho chưởng pháp kia, lại khéo Triệu Tế Tế là tình nhân của Trang Thiếu Hùng. Chàng tuy chỉ là Vô tình gặp Triệu Tế Tế, nhưng rơi vào cặp mắt đầy thành kiến của Trang Ấu Hùng thì đúng là không may chút nào.

Bấy giờ chàng vội chắp tay hướng về phía Trang Thiếu Hùng nói, "Trang Thiếu Hùng huynh xin nghe tiểu đệ nói một câu."

Trang Thiếu Hùng mỉm cười nói, "Huynh đài chơ nên khách khí, có chuyện gì xin cứ nói hết ra đi."

Trương Liêm thầm nghĩ bàn tay có ngón ngắn ngón dài, vị ca ca thì giản dị cận nhân, thế nhưng vị muội muội ngược lại chua ngoa quá quắt. Lại ghĩ đến Trang Thiếu Hùng đã từng một lần cứu mình mới có được thành tựu như ngày hôm nay, lập tức thần thái trở lại bình thản ôn hòa nói, "Pho chưởng pháp mà tiểu đệ học được là do một vị thiếu nữ truyền thụ, Trang Ấu Hùng chỉ nghe có bấy nhiêu lập tức chỉ thẳng vào người Triệu Tế Tế nói ngay, "Chính là tiện nhân này dạy cho ngươi sao! "

Trương Liêm chẳng để ý đến cô ta, nói tiếp, "Vị thiếu nữ đó họ Thi, tên Hồng Anh, là truyền nhân của Hạt Ma Cô! "

Trang Thiếu Hùng gật nhẹ đầu nói, "Lời huynh đài nói rất đáng tin."

Trang Ấu Hùng cười khảy nói, "Ca ca chỉ tin một tên thối tha, mà chẳng thèm tin muội muội của mình."

Trang Thiếu Hùng cũng không thèm đáp lại lời Trang Ấu Hùng.

Trương Liêm lại tiếp, "Có lẽ võ công của lão Ma Cô có chỗ tương đồng với võ công quý phủ, nhưng tiểu đệ tuyệt đối không dòm ngó để tâm đến tuyệt học võ công của quý phủ. Còn vị Triệu cô nương này thì tiểu đệ chỉ mới gặp tối nay thôi Trang Ấu Hùng liền tiếp lời chàng châm chọc một câu, "Sao ngươi không nói là tái độ xuân phong?"

Triệu Tế Tế hai má đỏ lên, tức giận tét, "Ngươi dám nói ta lần nữa xem."

Trang Ấu Hùng ngửa mặt nhìn trời, kiêu ngạo nói, "Nói thì nói sợ gì ngươi. Hừ, ngươi ở trước mặt ca ca ta thì bảo là họ Phạm, ở trước mặt tên bần nho này thì xưng là họ Triệu, tái độ xuân phong là nói khiêm tốn đấy, chỉ e xuân phong không biết đã qua bao nhiêu lần."

Triệu Tế Tế vì sao lại xưng là họ Phạm, Trang Thiếu Hùng cũng sinh nhi, nói với giọng có chút không vui, hỏi, "Quế muội, nói thực xem muội họ gì?"

Triệu Tế Tế nãy giờ bị Trang Ấu Hùng nhiếc mắng không tiếc lời đã giận anh ách, giờ nghe Trang Thiếu Hùng hỏi thế cười nhạt nói, "Ngươi cũng nghi ta?"

Trang Thiếu Hùng vốn là con người ngoại nhu nội cương, đã tin ai rồi thì trời có sập cũng tin, nhưng một khi đã nghi ai rồi thì đừng hòng khiến hắn tin tưởng. Triệu Tế Tế không đáp lời hắn mà hỏi ngược lại,đánh động tính cố chấp của hắn, lập tức gật đầu nói, "Không sai, nhưng tôi muốn tận miệng cô giải thích."

"Triệu cô nương!"

Trương Liêm sợ chuyện trở nên căng thẳng thì không hay, nên vội lên từng ngăn cản Triệu Tế Tế lại.

"Tứ thư!"

Vừa lúc này có tiếng người khác gọi lớn, lập tức nhìn thấy Thái Nguyệt từ trong đám đông chạy tới.

Thì ra, dưới bến thuyền lúc này có nhiều người nghe tiếng cãi vã đã chạy ra xem.

Thái Nguyệt cũng có mặt trong số đó, đến nơi trước tiên khép người thi lễ Trang Thiếu Hùng nói, "Vị này chính là Trang thiếu hiệp mà tứ thư tôi từng nói tới. Tôi là Thái Nguyệt, đệ tử Cao Đường viện, tiểu hiệp nguyện nghe lời giải thích của tôi chứ?"

Trang Ấu Hùng cười nhạt nói, "Ai thèm nghe lời giải thích thối tha của ngươi chứ? Cút đi."

Thái Nguyệt vốn định chen vào phân giải dàn hòa, không ngờ vừa cất tiếng đã bị Trang Ấu Hùng đốp một câu khiến cô ta nổi đoá nói, "Ta đến đây cả buổi rồi, quá hiểu tính tình thô thiển của con người ngươi. Tứ thư ta nếu xuất giá theo ca ca của ngươi, gặp phải vị tiểu cô cô như ngươi thì có mà sống chịu tội."

Trang Ấu Hùng tay chống nạnh gằn giọng, "Ngươi biết thì tốt."

Thái Nguyệt nén giận, quay nhìn Trang Thiếu Hùng nói, "Thiếu hiệp hẳn từng nghe nói người trong giang hồ vẫn thường cải đổi danh tánh, chung quy chỉ là chuyện bất đắc dĩ."

Trang Thiếu Hùng nghe một lời giải thích này thì chỉ nhẹ gật đầu, lập tức không khí căng thẳng liền giảm bớt rất nhiều.

Thái Nguyệt trên mặt hiện nét vui mừng nói tiếp, "Cũng như tôi đây vốn họ Cao, tên là Ngọc Chi, đến khi đầu thân Cao Đường viên học nghệ thì cải họ là Cao, tên Thái Nguyệt. Mà các vị thư muội khác ở đây cũng đều đổi họ thành họ Cao."

Trang Thiếu Hùng nói, "ý của cô nói, Quế Phương cô nương cũng mang họ khác khi học nghệ?"

Thái Nguyệt gật đầu đáp, "Thiếu hiệp nói đúng, Phạm Quế Phương là nguyên danh cha mẹ đặt ra, còn Triệu Tế Tế là nghệ danh. Chữ Triệu là biểu hiện đệ tử đời thứ nhất. Hễ là đệ tử của bất cứ vị nào đồng bối phận với tông chủ thì đều lấy họ chữ Triệu, còn nghệ danh thì dùng điệp tự biểu thị là đệ tử

đích truyền của tông chủ. Để tử đích truyền của tông chủ thì có thể chọn một vị phu quân để thờ, chẳng giống như bọn chúng tôi thân phận chỉ là tỳ tiếp khắp thiên hạ."

Trang Ấu Hùng hừ một tiếng khinh miệt nói, "Nói nghe hay như hát, đúng là một con kỹ nữ thối tha."

Thái Nguyệt chẳng thèm để ý đến Trang Ấu Hùng, lại nói tiếp, "Tôi muốn hỏi thiếu hiệp một chuyện, trước đây khi lần đầu tiên thiếu hiệp gặp vị thư thư này của tôi thì cô ta vận phục trang màu gì?"

Trang Thiếu Hùng lãnh đạm nói, "Màu lam."

Thái Nguyệt gật đầu nói, "Thế thì phục trang màu khác vào lúc nào?"

Trang Thiếu Hùng cố nhớ lại rồi đáp, "Ngay ngày hôm sau."

Thái Nguyệt lại gật đầu.

Triệu Tế Tế vội ngăn lại nói, "Thái Nguyệt chớ nên tiết lộ hết bí mật trong bổn viện."

Thái Nguyệt nghiêm nét mặt nói, "Vì chuyện suốt đời của thư thư, dù có giết tiểu muội cũng nói."

Rồi nhìn thẳng vào mắt Trang Thiếu Hùng nói tiếp, "Thiếu hiệp trong lòng chưa biết rõ, quy luật hoán đổi sắc y trong Cao Đường viện như thế nào rồi."

Trang Thiếu Hùng ghe đến đó bất giác thốt lên, "Quế muội, ta có bao giờ không phải với muội?"

Triệu Tế Tế nãy giờ bị làm nhục nhiều, trong lòng Vô cùng ấm ức, giờ nghe một câu an ủi xoa dịu này của tình lang thì không cầm được nước mắt, gục đầu lên vai Thái Nguyệt khóc nức nở.

Trương Liêm nghe đến đây thì cùng hiểu ra một chuyện, thảo nào khi ở trong Kỷ Lai Cư vừa nói ra tên Triệu Khanh Khanh tì lập tức trong điếm xì xầm bàn tán. Thì ra sắc y của các thiếu nữ trong Cao Đường viện đều biểu thị một ý nghĩa nhất định, mỗi khi hoán đổi sắc áo là đã thay đổi cả một giai đoạn. Lúc này ai cũng mừng thầm cho Triệu Tế Tế và Trang Thiếu Hùng. Nhưng nào ngờ vị muội muội đáo để Trang Ấu Hùng lại hừ một tiếng lạnh lùng, cứ như tiếng sấm nổ ngang tai mọi người.

Chỉ nghe cô ta giọng lạnh như băng nói, "Chỉ có hạng nữ nhân thích nếm người mới chóng thay người đổi áo như thế, có gì mà ghê gớm chứ! Hừ... "

Thái Nguyệt tức giận chửi, "Ngươi có lẽ đã từng nếm thử, nên mới biết mùi vị như thế nào!"

"Ngươi muốn chết," Trang Ấu Hùng quát một tiếng, lập tức nhún chân phóng tới.

Thái Nguyệt võ nghệ vốn tầm thường, lại lúc này thêm Triệu Tế Tế đang úp mặt lên vai càng khó né tránh, thân hình vừa quay lại thì đã nghe bốp, bốp hai tiếng, nhận liền hai cái tát nảy lửa của Trang Ấu Hùng.

Trang Ấu Hùng thuận tay đánh luôn thêm một cái nữa vào mặt Triệu Tế Tế, miệng lại thét lên, "Đánh con tiện nữ ngươi cho biết mùi lễ độ."

Triệu Tế Tế võ công quyết không thua kém gì Trang Ấu Hùng, nhưng lúc này khóc sướt mướt, mặt dầy dua nước mặt, mới nhận một cái tát của đối phương, thân hình đâm mạnh vào người Thái Nguyệt, khiến cả hai nữ nhân lảo đảo muôn ngã.

Trương Liêm chỉ vì tôn trọng Trang Thiếu Hùng, mà nãy giờ cố nhịn những lời Vô lễ của Trang Ấu Hùng, nhưng lúc này nhìn thất cô ta hành hung thì không còn nhịn được nữa, bước chân tới giang tay cản lại, trầm giọng quát, "Ngừng tay!"

Trang Ấu Hùng thói lui một bước, soạt một tiếng rút phắt trường kiếm lăm lăm trong tay, "Ngươi ra mặt hay lắm, ta chính đang muốn trị tội ngươi đây."

Trương Liêm hơi ngớ người hỏi lại, "Tại hạ đắc tội gì?"

Trang Ấu Hùng kiêu ngạo nói, "Tội ác tày trời, trăm chết chưa hết tội."

Trương Liêm chau mày nói, "Cô nương nên nói rõ ra..."

Trang Thiếu Hùng nhìn thấy tình thế căng thẳng liền sấn tới cản Trang Ấu Hùng lại, rồi ôm quyền nói với Trương Liêm, "Huynh đài xin bớt giận, xá muội không biết chuyện có chỗ đắc tội với huynh đài, cứ để tiểu đệ... "

"Để ngươi làm gì chứ?"

Giờ thì Trang Ấu Hùng chẳng kể gì cả vị huynh trưởng của mình, hất hàm thách thức, "Đã bắt tận tay thế này mà ngươi còn lưu luyến con tiện tỳ kia, ta chẳng cần một bà tẩu tẩu như nó. Ngươi kết giao bằng hữu lại không chọn người, để hắn hành hung giết người, lại còn đoạt tay trên tình nhân của ngươi. Hừ hừ... "

Trang Ấu Hùng nói với ca ca mình bằng một giọng hằn học chưa từng thấy, khiến ai nấy đều phải chau mày nhíu mắt.

Trương Liêm càng khó chịu xen lẫn phẫn nộ, hét lớn, "Nói bậy, ta giết hung đồ há cũng có tội sao?"

Trang Thiếu Hùng vội nói, "Huynh đài xin chớ nghe lời xằng bậy của nó."

Rồi day mặt nhìn Trang Ấu Hùng thét lớn, "Muội muội, đi!"

"Ta không đi! " Trang Ấu Hùng hét lên, "Chẳng lẽ cứ để cho tên cùng đinh này hành hung giết người... "

Trang Thiếu Hùng vội nắm lấy tay Trang Ấu Hùng kéo đi, nào ngờ Trang Ấu Hùng trong lòng đã phẫn nộ đến cực điểm, liền dùng lực giằng mạnh tay mình ra khỏi bàn tay Trang Thiếu Hùng, rồi vung kiếm đâm một đường thẳng vào mặt Trương Liêm.

Thế kiếm như điệu chuyển, vừa thần tốc lại vừa hết sức đột ngột.

May mà Trương Liêm thân pháp tuyệt luân, vừa nhóng thấy ánh kiếm lóe lên, chàng lắc nhẹ người đã thoát về sau hơn trương kịp tránh đường kiếm hiểm trong tơ hào, trầm giọng quát, "Cô nương quá hiểm độc, chẳng lẽ muốn lấy mạng người thật sao! "

Cho đến lúc này, Trương Liêm vẫn nghĩ có thể giải thích chuyện hiểu lầm này với đối phương, vì chàng quá tôn trọng Trang Thiếu Hùng, cho nên mới không muốn đánh nhau với muội muội của hắn ta.

Nhưng Trang Ấu Hùng ngược lại chẳng kể tình lý, được nước càng ngạo mạn, "Không sai, ngươi nhanh nộp mạng đây, hừ... một mạng ngươi còn chưa đủ đâu."

Trương Liêm ngạc nhiên nói, "Thế thì lạ, chẳng lẽ cô nương muốn tôi trả mạng lại cho bọn hung đồ Bạch hạc môn?"

Trang Ấu Hùng lành lạnh nói, "Xem ra ngươi cũng còn thông minh."

Trương Liêm nghe thì giật mình chấn động, thầm nghĩ nếu như đôi huynh muội này là Bạch hạc lệnh sứ thì cực kỳ nguy hiểm. Nhưng cứ nhìn thần thái ưu nhã ôn hòa của Trang Thiếu Hùng, nếu bảo là Bạch hạc lệnh sứ thực khó ai tin.

Chàng đang còn phân tâm vì suy nghĩ này, hốt nhiên nhìn thấy hào quang lóe lên, lập tức nghe tiếng Triệu Tế Tế la lớn, "Cẩn thận!

Trương Liêm chưa nghe hết tiếng kêu đã hiểu đối phương ra tay tập kích, Trương Liêm chẳng cần nhìn chỉ thi triển khinh công thặng thừa học từ vị lão nhân áo gai, thoái liền hai trượng nữa thót khỏi thế kiếm thứ hai của Trang Ấu Hùng.

Chàng ngưng mắt nhìn Trang Thiếu Hùng vừa ngạc nhiên vừa khinh động hỏi, "Trang huynh, thế này là sao chứ?"

Trang Thiếu Hùng trên mặt bỗng nhiên hiện vẻ hết sức khó xử, lúng túng, "Huynh đài cứ thay tiểu đệ giáo huấn cho nó một bài học cũng được."

Trang Ấu Hùng ré lên, "Hay nhỉ! Chẳng ngờ lại có một vị ca ca như ngươi, ta trước tiên lượm tên cùng nho này rồi sẽ thanh toán với ngươi."

Trương Liêm vốn hỏi một câu vừa rồi chẳng phải là chuyện quản giáo hay không quản giáo, mà là muốn hỏi huynh muội bọn họ có quan hệ thế nào với Bạch hạc lệnh chủ.

Nào ngờ Trang Thiếu Hùng hiểu nhầm ý chàng mà lên tiếng nhờ chàng quản giáo muội muội của mình, chính một câu này khiến cho Trang Ấu Hùng như lửa cháy thêm dầu, rít dài một tiếng, tường kiếm trong tay lần nữa xuất ra chiêu như long cuồng hổ loạn đâm tới người Trương Liêm.

Cứ thế bức Trương Liêm thoái liên tục, thoái mãi khiến chàng cũng phát nộ thật sự; thò tay vào trong áo rút phắt ngọn Ngô công tiên của Cát Thiên Hành, thét lớn, "Cô nếu như còn quá quắt thế này, tại hạ đành phải thay lệnh huynh giáo huấn một phen!"

"Hừ! Ngươi mà xứng!"

Trang Ấu Hùng một hơi tấn công liền mấy kiếm, thế kiếm nào cũng nhanh mạnh và hung hiểm, nhưng chung quy không sao chạm đến được vạt áo của Trương Liêm. Song không vì thế mà cuồng ngạo giảm đi, kiếm lại vung lên phát chiêu ào ào đánh tới tấn công.

Trương Liêm tuy đã rút ngọn roi trong tay mà trong lòng vẫn còn do dự, nhưng thấy Trang Ấu Hùng không hề có ý ngừng tay, khiến chàng phát nộ thực sự. Chàng thầm nghĩ, cô ta đã như thế, mà Trang Thiếu Hùng huynh không ra tay giáo huấn, giờ ta danh chính ngôn thuận đánh cho cô ta một trận cũng là đáng làm lắm chứ.

Chủ ý đã quyết, lập tức dùng ngọn Ngô công tiên thay kiếm, thét dài một tiếng, trước tiên tung người lên không cao hơn một trượng, rồi từ trên bổ xuống Ngô công tiên ra một chiêu trong mười hai chiêu kiếm chàng học được.

Chỉ thấy ngân quang sáng lên ngời ngời, trong vòng trượng vuông như bị trùng bởi làn ngân quang này, nhìn khiến người kinh tâm động sắc.

Nên biết, ngọn Ngô công tiên thảy có đến trăm đốt bằng kim thuộc liên kết với nhau mà thành, khi vung lên đánh thì chẳng những phát hào quang, mà còn phát ra âm thanh quái dị.

Trang Ấu Hùng nhìn không khỏi biến sắc, không đợi làn ngân quang chộp xuống, vội vàng thoái lui hai bộ thâu kiếm lại.

Trương Liêm một chiêu đã ra, tuy không trúng vào đâu nhưng cũng bức được Trang Ấu Hùng thâu tay thoái lui, chàng ngưng thân hình lại ung dung nói, "Cô nương như đã chịu ngừng tay, tại hạ cũng nguyện hóa giải can qua, cung thỉnh hiền huynh muội nhị vị lên thuyền du hưởng cảnh chung vui vài chén, được chứ?"

Trang Ấu Hùng hừ một tiếng lạnh lùng nói, "Ai thèm ăn thứ gì của ngươi chứ, rồi có ngày ăn cả thịt nhà ngươi!"

Tiếp rồi cô ta quát một tiếng "Đi! " lập tức nhún chân phóng đi ngay.

Trang Thiếu Hùng chỉ còn biết buông tiếng thở dài, thò tay trong áo lấy ra một vật ném xuống chân Triệu Tế Tế, không nói nữa lời lẳng lặng phóng chân theo muội muội của mình.

Trương Liêm ngớ người đứng lặng, nhưng Triệu Tế Tế lại khóc kêu lên, "Chờ một chút, cái này trả lại ngươi."

Thế nhưng, Trang Thiếu Hùng đã đi đến đầu cũng không quay lại, nháy mắt mất tăm dạng.

Trương Liêm thở dài quay đầu lại, lúc này chàng mới nhìn thấy Triệu Tế Tế cười trong làn nước mắt đau khổ, trên tay nắm một vật gì ném mạnh xuống mặt đá, vội la lớn, "Cô nương hà tất làm như thế."

Triệu Tế Tế tức tưởi khóc nức lên, "Hắn đã ném trả lại anh hùng hoa cho tôi, tôi còn giữ kỷ vật của hắn làm gì nữa chứ?"

Trương Liêm lúc này mới hiểu ra, vật trong tay Triệu Tế Tế nhất định là vật đính hôn của Trang Thiếu Hùng trao cho cô ta.

Không sai, Triệu Tế Tế tuy là hạng kỹ nữ trong Cao Đường viện, nhưng cô ta cũng có tư cách của mình, đối phương đã ném trả lại anh hùng hoa ngay trước mặt cô ta, lẽ nào cô ta còn giữ lại kỷ vật của đối phương?

Lại nói, lúc này Triệu Tế Tế ném vật kia lên mặt đá, chỉ nghe boong một tiếng, tâng ngược lên cao cả hai trượng văng ra ngoài, nhưng không hề bị vỡ.

Trương Liêm thấy kỳ liền bước tới nhặt lên xem, bất giác buộc miệng thốt lên, "Đây chẳng phải là Uyên ương huyết ngọc quyết sao?"

Triệu Tế Tế hậm hực nói, "Ngọc gì cũng không thèm!"

Trương Liêm nghiêm mặt nói, "Cô nương hà tất như vậy, Trang huynh chỉ vì có muội muội trước mặt, nên bất đắc dĩ mới đem anh hùng hoa trả lại, nhất định chẳng phải tuyệt tình mà đi. Tiểu khả tin tưởng Trang huynh quyết không phải là người Vô tình, cô nương nên giữ lại vật này, nhất định hai người sẽ có ngày đoàn viên."

Triệu Tế Tế chẳng chút suy nghĩ nói, "Hắn nếu như là người có tâm tưởng như Trương huynh thì hay rồi! Huynh chỉ lo nói tốt cho hắn, không nghĩ xem vừa rồi sau khi muội muội hắn đi rồi, vì sao hắn còn ném trả lại anh hùng hoa?"

Trương Liêm tiếp lời, "Nhưng Trang huynh trước khi ném trả anh hùng hoa, cũng đã buông tiếng thở dài... "

Triệu Tế Tế nói, "Ai biết trong lòng hắn nghĩ quái gì? Một tiếng thở dài nếu như biểu hiện sự đồng tình của người khác, thì tôi có thể thở dài cả năm cho Trương huynh nghe. à, hắn chỉ đóng kịch, ai biết được hắn thở dài chỉ vì nghĩ không bằng được Trương huynh?"

Trương Liêm lắc đầu nói, "Tiểu khả không hề nghĩ như thế!"

Triệu Tế Tế nói, "Trương huynh quá chóng tin người khác. Thử nghĩ xem Trang Ấu Hùng vì sao hận độc muốn giết Trương huynh chứ?"

Một câu này khiến Trương Liêm nghĩ lại, bất giác chấn động cả người. Trang Ấu Hùng chẳng phải đã nói muốn chàng đền mạng sao? Đền mạng cho ai chứ?

Chàng nghĩ mình xuất đạo giang hồ chưa lâu, những người mà chàng đã giết đều là hung đồ Bạch hạc môn, ngoài ra chưa từng giết thêm một người nào khác, thế mà phải đền mạng sao?

Vừa rồi khi chàng hỏi, thì chính miệng Trang Ấu Hùng cũng đã thừa nhận không chút ngần ngại, nếu như không phải đền mạng cho bọn hung đồ Bạch Hạc môn, thì chàng chưa từng có tội gì với cô ta, vì sao cô ta lại căm hận chàng đến thế chứ?

Lại nghĩ đến đêm trước trong Phật Vân trang, chàng bị hung đồ truy đuổi, Trang Thiếu Hùng bỗng nhiên xuất hiện giúp đỡ, hắn chỉ nói gì mấy câu nhân kiếm bất nhẫn nhân, Thượng phương trảm ác nhân đầu, thế mà bọn hung đồ liền rút lui ngay. Nếu nói Trang Thiếu Hùng không phải là đồng bọn với hung đồ, thì bọn chúng chẳng khi nào lại chịu bỏ qua một cách dễ dàng như thế. Nhưng nếu nói Trang Thiếu Hùng là đồng bọn với hung đồ, thì sao lại giải vây cho mình?

Triệu Tế Tế nhìn thấy chàng đứng trầm ngâm, thở nhẹ một hơi nói, "Nhất thất túc thành thiên cổ hận, tái hồi đầu thị bách niên thân, tôi đã lỡ lầm rồi, huynh cũng chớ nên kết nhầm bằng hữu."

Trương Liêm không khỏi cảm kích nói, "Lời này của cô nương, tiểu khả ghi khắc trong lòng, nhưng thực tình tiểu khả không dám hoài nghi ý tốt của Trang huynh."

Triệu Tế Tế thoáng chút ngạc nhiên nói, "Hắn có ý tốt gì chứ?"

"Trang huynh từng giải vây cho tiểu khả."

"ừm, Trương huynh nói rõ hơn xem?"

"Chuyện này nói ra khá dài, hay là trước tiên về lại nơi Thái Nguyệt cô nương... "

Vừa nói chàng vừa quay đầu nhìn lại nào ngờ vừa nhìn thì không còn nhận ra bóng dáng Tiểu Tam đâu nữa, bất giác gọi lên, "Cường đệ!"

Triệu Tế Tế và Thái Nguyệt cùng vội ngoái đầu nhìn, cũng không thấy bóng dáng Tiểu Tam đâu cả.

Trương Liêm hoi hoảng nói, "Hắn nhất định mạo hiểm đuổi theo huynh muội họ Trang kia rồi, cô nương xin nhận lại ngọc khuyết, tiểu khả "Không!

Triệu Tế Tế chẳng đợi chàng nói hết câu, đáp một cách quyết liệt, rồi tiếp, "Tôi không cần đồ vật dơ bẩn này!"

Trương Liêm giơ chiếc ngọc quyết lên trước mặt Thái Nguyệt, bồi một nụ cười nói, "Hay là nhờ cô nương... "

Thái Nguyệt cũng không đợi chàng nói hết, vội lắc đầu ngay, "Trương thiếu hiệp định hại tôi chăng?"

Trương Liêm ngạc nhiên nói, "Sao lại nói thế?"

Thái Nguyệt nói, "Uyên ương huyết ngọc quyết là võ lâm kỳ bảo, nhiều năm nay trên giang hồ xảy ra không biết bao nhiêu tranh đoạt. Tôi nghiệp nghệ không tinh, giữ tấm ngọc quyết này thì chẳng khác gì rước họa vào thân?"

Một lời của Thái Nguyệt không sai, người tuy Vô tội, nhưng mang ngọc trong người lại chuốc tội. Cô ta tự lượng mình vỏ nghệ không cao, giờ ôm bảo vật võ lâm Uyên ương huyết ngọc quyết trong người thì chẳng khác gì đưa mình đến hiểm cảnh.

Nhưng hiện tại Triệu Tế Tế không nhận lại, mà Thái Nguyệt cũng chẳng chịu cất giùm, khiến cho Trương Liêm trở nên lúng túng Vô cùng.

Bất chợt trong đầu chợt lóe lên một suy nghĩ, chàng bật cười thành tiếng nói, "Đã như thế, tiểu khả tạm thời giữ nó, sau này sẽ nhờ Khanh Khanh trao lại."

Triệu Tế Tế lãng cảm nó, "Cho dù Khanh Khanh thư có mang đến tôi cũng vứt đi!"

Trương Liêm không ngờ tình nhân khi thay mặt đổi lòng thì biến thành thù địch, quyết tuyệt với nhau đến thế.

Bấy giờ chàng đành phải nhún vai thở dài, nhưng ngoài chuyện nhờ lại Triệu Khanh Khanh trả cho cô ta thì không còn cách nào hay hơn, bèn cười rồi cất ngọc quyết và ngọn Ngô công tiên vào trong người, nói, "Tạm biệt, hẹn ngày sau gặp lại."

Dứt lời, lập lức quay người phóng theo hướng huynh muội Trang Thiếu Hùng vừa đi.

Bạn đang đọc truyện *Chức Cẩm Đồ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Trở mặt phủi tay

Trăng sao đầy trời, dạ phong nhè nhẹ.

Một bóng nhân ảnh lướt đi trong màn đêm nhanh như làn khói xám.

Người này không ai khác, chính là Trương Liêm vừa rồi từ biệt Triệu Tế Tế và Thái Nguyệt. Chàng vì lo lắng cho Tiểu Tam gặp nguy hiểm, nên vừa đi đã lập tức thi triển khinh công phóng nhanh như bay, chẳng hề chú ý gì đến cảnh sắc tuyệt đẹp tuyệt mỹ của dạ thu này.

Đột nhiên, sau lưng chàng có tiếng nữ nhân thanh thoát gọi giật lại, "Trương công tử, chờ tôi một chút."

Trương Liêm đang chạy nhanh, nghe tiếng người gọi thì tả chân chậm lại, quay đầu nhìn mới nhận ra chính là Triệu Tế Tế đang chạy theo mình, ngạc nhiên hỏi, "Cô nương có chuyện gì chăng?"

Triệu Tế Tế đến gần trước mặt chàng, vừa giơ tay áo lên gạt mồ hôi vừa thở dốc nói, "Trương huynh chạy nhanh quá, khiến tôi chạy đuổi theo đến hụt hơi!"

Trương Liêm nhìn thấy cô ta mệt thở nói không ra tiếng, mỉm cười nói, "Cô nương sao không sớm gọi một tiếng là được Thôi, nghỉ một lát có gì hẵng nói."

Triệu Tế Tế nói, "Vừa đi chậm chậm vừa nói chuyện cũng được."

Hai người đi bên nhau teo hướng Trương Liêm vừa đuổi theo huynh muội Trang Thiếu Hùng, lại nói tiếp, "Tôi không dám làm chậm trễ chuyện Trương huynh đi tìm Tiểu Tam, nhưng một mặt muốn thưởng thức tuyệt học khinh công của huynh, cho nên mới không vội gọi Trương huynh. Nào ngờ Trương huynh thi triển khinh công nhanh như một mũi tên thoát cung, nháy mặt đã bỏ rơi tôi phía sau..."

Trương Liêm không nhanh không chậm cứ theo bên cạnh cô ta, tiếp lời hỏi, "Thực ra cô nương có chuyện gì chứ?"

Triệu Tế Tế nói, "Đột nhiên là có chuyện, tôi chỉ lo cho Trương huynh xảy ra chuyện."

Trương Liêm khẳng khái nói, "Đa tạ quan tâm của cô nương, tiểu khả biết tự lo cho mình."

"Không!

Triệu Tế Tế lắc nhẹ đầu, mỉm cười nói, "Ai cũng tự tin như Trương huynh, nhưng không có ai lại quá tin vào người khác như Trương huynh, sau này e rằng chịu thiệt rất nhiều. Huynh trước giờ chưa từng nghĩ xem lai lịch của mình đã lộ, mấy hôm trước chỉ vì Phật Vân trang mà giết không ít bọn hung đồ Bạch Hạc môn, tin này rồi cũng sẽ đến tai Bạch hạc lệnh chủ, không biết có bao nhiêu cao thủ sẽ tìm huynh thanh toán!"

Cô ta mỗi một câu đều tỏ ra quan tâm lo lắng, khiến cho Trương Liêm Vô cùng cảm kích, nét mặt nghiêm túc nói, "Tiểu khả xin nhận lời chỉ huấn vàng ngọc này. Thế nhưng, tiểu khả cũng biết đã kết thù kết oán với Bạch Hạc môn, cho nên lúc nào cũng để tâm đề phòng."

Triệu Tế Tế gật nhẹ đầu nói, "Bất cứ lúc nào cũng để tâm đề phòng thì đúng rồi, nhưng Trương huynh đề phòng bằng cách nào thử nói ra xem?"

Câu hỏi này tuy đơn giản nhưng với một người không quen dụng cơ tâm, lại mới xuất đạo giang hồ như Trương Liêm thì khựng người, phải nghĩ một hồi mới đáp, "Tiểu khả nhất thời cũng không biết lấy chuyện nào là ví dụ, chỉ có thể nói gọn là luôn luôn chú ý để tâm đến tất cả những thay đổi từ cảnh vật đến con người."

Triệu Tế Tế buông tiếng cười khanh khách nói, "Nói ra thì nghe rất đúng, nhưng khi làm thì lại không dễ. Nhất là đối với người mà huynh đã để lòng tin tưởng, thì còn làm sao cảnh giới được người này chứ?"

Trương Liêm nghiêm mặt nói, "Nhân Vô tín bất lập! Làm sao có thể không tin ai cả chứ?"

"Đúng là con mọt sách!"

Triệu Tế Tế mắng yêu chàng một tiếng, rồi vẩu môi hỏi lại, "Thế Trương huynh có tin tôi không?"

Trương Liêm chẳng chút do dự đáp ngay, "Tin."

Triệu Tế Tế nói, "Thế huynh có tin là tôi đã hại huynh không?"

Trương Liêm lắc đầu đáp, "Cô nương nói đùa làm sao cô nương hại tiểu khả chứ?"

Triệu Tế Tế chau mày vì tính quả tin của chàng, nói, "Người ta ai cũng có tư tâm, để thỏa mãn tư tâm thì tôi cũng có thể hại huynh quá chứ?"

"Không có lý do."

"Lý do chính là sự tư tâm, huynh đã bị tôi ám hại rồi đấy."

"Tôi không tin."

Triệu Tế Tế thở dài một tiếng nói, "Trương huynh đã trúng phải Lục súc mị hương mà không biết, còn nói lúc nào cũng cảnh giác? Thế nhưng tôi chẳng nỡ hại huynh, giờ nhớ lại xem huynh trúng phải Lục súc mị hương vào lúc nào, sau đó tôi sẽ trao thuốc giải cho huynh."

Trương Liêm nhìn thần thái của cô ta thì chẳng có chút đùa giỡn nào, đồng thời trước đây chàng cũng từng nghe Triệu Khanh Khanh nói đến loại mê dược Lục súc mị hương này. Giờ nghĩ lại thì vừa rồi khi cô ta lắc nhẹ đầu, một làn hương thoảng qua khiến chàng hơi ngây ngất, nhưng chỉ là một cảm giác thoáng qua rất nhanh cho nên chàng không để ý, cứ ngỡ đó là mùi hương phấn mà trên người nữ nhân thường có mà thôi.

Bây giờ nhớ ra, chàng hít sâu một hơi, đề khí Đan Điền thử điều hòa khí huyết, nào ngờ vừa đề khí thế trở trệ liền la lên, "Đúng là có!"

Triệu Tế Tế cười nói, "Làm sao giả được, trúng mê dược vào lúc nào, nhớ chứ?"

Trương Liêm nói ngay, "Khi cô nương lắc đầu."

"Tốt. Huynh nói rất đúng, giờ nhanh uống thuốc giải."

Triệu Tế Tế vừa nói vừa lấy trong lần áo ra một chiếc khăn tay, mở ra lấy một viên dược hoàn bọc sáp trao cho chàng.

Trương Liêm chẳng chút do dự, đón lấy viên thuốc cho Vô mồm nuốt xuống ngay.

Triệu Tế Tế liếc mắt nhìn chàng mỉm cười nói, "Trương huynh tin người đến khiến người ta phải cười, uống thuốc mà nuốt ực như uống rượn, nhỡ như đó lại là một thứ thuốc độc khác thì huynh đã thành người của..."

Trương Liêm thấy cô ta nói nữa chừng ngừng lại, kinh ngạc hỏi, "Chẳng lẽ Trang huynh đã dùng loại thuốc này?"

Triệu Tế Tế hai má ửng đỏ, vội nói, "Hắn dám!"

Trương Liêm nghĩ lại đoạn cuối câu nói của cô ta thì càng nghi tâm, nhưng chuyện thuộc về riêng tư người khác, nên chàng thấy không tiện hỏi mới thôi.

Qua một hồi Triệu Tế Tế dạy cho chàng một bài học đề cao cảnh giác, khiến chàng nhận ra nhân tâm quỷ vực, lòng người nan trắc, bất giác thở dài nói, "Cô nương đã khai thông trí tuệ cho tôi rất nhiều, sau này nhất định sẽ thận trọng."

Triệu Tế Tế nói, "Có lúc một người cẩn thận không bằng nhiều người cẩn thận. Người đã cố tình hại huynh, thì rồi cũng sẽ có cơ hội hại được, cho nên tôi chạy theo huynh là muốn cùng đi với huynh."

Giờ mới đích thực là mục đích của cô ta, Trương Liêm bất giác thấy lúng túng, khó xử.

Triệu Tế Tế ngưng mắt nhìn trên mặt chàng, bật cười khúc khích nói, "Huynh chớ hốt hoảng lo lắng, chỉ cần tìm thấy Tiểu Tam hoặc ngũ muội của tôi, giao huynh cho họ xong tôi sẽ đi ngay."

Trương Liêm càng nghĩ càng thấy không ổn, thế nhưng lúc này nếu để một mình cô ta quay lại thì thấy cũng bất an, vội nói, "Kết bạn đồng hành cũng được, nhưng quyết không được có tư tâm gì nhé."

Triệu Tế Tế thấy chàng đã biết thế nào là cảnh giác, bụm miệng cười nói, "Ai có tư tâm gì với Trương huynh chứ?"

Dạ phong nhè nhẹ thổi phất hai tà áo, hai bóng người dưới trăng cước lướt về phía trước, cây cỏ xào xác hòa với tiếng côn trùng như ngân lên dạ khúc, cảnh thật nên thơ.

Cứ thế, bọn họ chạy bên nhau chẳng còn nghe ai nói gì, Trương Liêm trong đầu bao nhiêu suy nghĩ cứ quay cuồng với nhau, khiến khuôn mặt chàng trở nên đăm chiêu trầm lặng.

Chẳng biết chạy qua bao lâu, bỗng nhiên nghe tiếng gà gáy sáng xa xa vẳng lại.

Triệu Tế Tế cất tiếng cười nói, "Không biết Tiểu Tam có đuổi theo kịp huynh muội họ Trang hay không, chúng ta chạy suốt cả đêm mà không nghe thấy động tĩnh nào cả."

Trương Liêm bỗng chú mục ngưng nhìn về phía trước, trong tranh tối sáng nhờ nhợ chàng nhận ra một tòa tháp, liền chỉ tay nói, "Đằng kia có một tòa tháp cao, chúng ta đến đó xem sao!"

"Cẩn thận Triệu Tế Tế nhắc nhở chàng rồi nói, "Lúc nào cũng phải đề phòng chuyện bất trắc xảy ra, cần nhất là không để lộ hành tung mới dễ hành động."

Trương Liêm gật đầu, đáp lại lời thân tình của cô ta bằng một nụ cười.

Hai người im lặng bên nhau đi thêm một đoạn nữa, lúc này cách tòa táp chừng ba bốn mươi trượng, giờ thì nhìn rõ thấy tòa tháp này cao mười ba tầng khá giống với tòa tháp trước đây Trương Liêm đã luyện công, nhưng có điều quy mô hơn. Bên ngoài tháp còn thấy thêm mấy gian nhà, cứ như là loại nhà tăng trong các miếu tự.

Chàng đi thêm mấy bước nữa, bỗng nhiên tay bị tay Triệu Tế Tế nắm kéo lại, nhìn cô ta nhận được cái lắc đầu ra hiệu. Chàng hiểu nếu cứ thế này đi tiếp, như trong tháp có người thì phát hiện ra họ ngay, liền lợi dụng những thân cây cao quanh đó để tiếp cận đến bên ngoài tháp.

Triệu Tế Tế thấp giọng nói, "Huynh đã khá tinh tế, nhưng vẫn còn thiếu cảnh giác. Chúng ta dừng lại xem tình hình thế nào rồi mới đi tiếp."

Trương Liêm khiêm tốn nói, "Tôi nghe trong tháp có người nên chú tâm, suýt nữa thì quên lời cô nương dặn."

Triệu Tế Tế giơ ngón tay lên môi suýt một tiếng bảo im lặng, thì thầm, "Im lặng, lắng nghe."

Trương Liêm ngưng thần tụ khí, tập trung nhĩ lực, giờ đã nghe rõ tiếng người rắn rỏi từ bên trong tháp vang lên, "Đô giám đã dạy thế, thuộc hạ đương nhiên tin, thế nhưng không biết đã điều tra ra người nắm Bạch hạc lệnh giả là ai chưa?"

Một giọng người khác chừng như là người được xưng Đô giám nói, "Chuyện này điều tra không khó. Bách Vạn trang ở Cô Tô thành là một ví dụ. Lệnh chủ có lệnh, chúng ta không nên vừa nhìn thấy Bạch hạc lệnh xuất hiện mà hủy bỏ cơ nghiệp. Ngươi tuy không xét kỹ Bạch hạc lệnh kia là giả hay thật, nhưng vừa thấy lệnh lập tức hủy trang đủ thấy tin tưởng và kính trọng tuyệt đối với lệnh chủ. Kinh phí trùng tu cơ nghiệp, sẽ được bồi hoàn thích đáng. Trước mắt ngươi phải một mặt kiến thiết lại Thiên Tinh bảo, một mặt xuất lĩnh cao thủ trong bảo phó hội."

âm thanh người này nói tuy không lớn nhưng Trương Liêm vẫn nghe rất rõ, đồng thời còn nhận ra là giọng của ai, bất giác trong lòng chấn động mạnh.

Triệu Tế Tế cũng đã nghe ra, phì một tiếng thì thào trong tức giận, "Tên tặc tử kia! "

Trương Liêm không đáp, lại nghe giọng người rắn rỏi kia nói, "Lệnh chủ ân sâu đức hậu, thuộc hạ cảm kích bất tận.

Vừa rồi nhân nghe chỉ thị của Đô giám, khiến thuộc hạ nhớ lại một chuyện kỳ quái xảy ra ở Phong Lôi bảo."

Người kia vội hỏi, "Chuyện kỳ quái gì? Nói nhanh!"

"Nữa tháng trước Phong Lôi bảo chủ đột nhiên tiếp nhận được Bạch hạc lệnh, nhưng vị lệnh sứ kia chưa đi thì được Chương bảo chủ cung nghênh vào bảo, thiết đại yến chiêu đãi, sau đó còn đem thiên kim ái nữ của ông là Chương Hồng Lệ gả cho, càng quan trọng hơn cả là mang luôn bức Chức Cẩm Đồ cất nhiều năm nay tặng cho vị lệnh sứ đó..."

À một tiếng, người kia chừng như không giữ nỗi bình tĩnh vỗ mạnh mặt bàn thốt lên, "Há có chuyện đó!"

Tiếng thét lớn nghe đã rõ ràng, Triệu Tế Tế căm hận nói, "Chính là tên tặc tử Trang Thiếu Hùng!"

Lòng nữ nhân xưa nay vẫn thế, từ tình biến thành hận ranh giới rất nhỏ, mà đã hận thì chẳng còn kể gì nữa, mở miệng ra chửi ngay người vừa mới đó còn là tình nhân của mình là tặc tử.

Trương Liêm nghe không khỏi nhíu mày, nhưng lại nghe giọng người rắn rỏi kia nói tiếp, "Chuyện này sáng nay thuộc hạ gặp được Hắc thiết giáp Tân Vinh Khánh mới biết chuyện này. Hôm ấy vừa khéo có mặt Tân Vinh Khánh ở đó, hắn nghe được tên vị Lệnh sứ kia hình như là Trương Liêm... "

"Trương Liêm?"

Trang Thiếu Hùng vừa nghe nhắc đến hai chữ Trương Liêm thì giật mình, vội hỏi, "Người đó vóc dáng như thế nào?"

"Nghe nói hắn là người anh nhi tuấn tú, phục trang như nho sinh, nhưng thần hoài tuyệt học, võ công xuất chúng, cho nên Chương bảo chủ mới không tiếc mang gả thiên kim ái nữ mình cho Lệnh sứ. à, còn nghe nói Chương Hồng Lệ còn mang cả Uyên ương huyết ngọc quyết tặng luôn cho Lệnh sứ này... "

Triệu Tế Tế thân hình hơi rung lên khi nghe câu này, thì thầm bên tai Trương Liêm, "Có đúng người đó là Trương huynh không?"

Trương Liêm mặc nhiên gật đầu, lại nghe giọng người kia nói tiếp, "Thuộc hạ khi nghe chuyện này thì không nghi ngờ gì, nhưng Đô giám đừng nói lệnh chủ không phát Bạch hạc lệnh với người của mình, nên nhận ra trong chuyện này hắn có vấn đề!"

Trang Thiếu Hùng nói, "Đúng là có vấn đề! Chẳng ai ngờ Chương Lạc Sơn một đời tinh anh, thế mà không phân biệt được trắng đen, cũng không hỏi rõ lai lịch tên kia mới bị hắn lừa mất cả chì lẫn chài! Hừ... "

"ông ta chỉ tuân phục ý nghĩ của lệnh chủ, điều này cũng khó trách được."

Trang Thiếu Hùng tiếp lời, "Đồ đáng chết, ta vốn thấy tên Trương Liêm tướng mạo nho nhã, nên định kéo hắn vào tham gia đại nghiệp của chúng ta. Chẳng ngờ hắn lại dám manh tâm làm loạn, đối đầu với chúng ta, còn dám giả mạo lệnh sứ lừa tình nhi nữ người khác... "

Trương Liêm nghe một câu này thì không nén nổi giận thét lên, "Câm mồm!"

Triệu Tế Tế giật mình bụm miệng chàng lại nhưng không kịp, vội kéo tay chàng giục, "Chạy thôi! "

Trương Liêm tuy giả danh Lệnh sứ, sau đó ngủ trong khuê các người ta, nhưng chàng tự hỏi lòng không thẹn, giờ nghe đối phương mắng một câu như thế thì tức giận không nén nổi mới cất tiếng thét lớn mà chẳng kể đến hậu quả.

Giờ bị Triệu Tế Tế kéo tay bảo chạy đi, chàng dứt khoát nói, "Không, tôi cần hpải thanh minh rõ ràng."

Vừa lúc này lập tức tấy năm sáu bóng đen từ trong dãy nhà ngoài tháp phóng ra, một tên giọng lạnh lùng quát hỏi, "Người nào dám đến đây quấy nhiễu?"

Trương Liêm ngang nhiên bước ra, Triệu Tế Tế vẫn nắm chặt tay chàng nói, "Bọn chúng người đông thế mạnh, Trương huynh đơn thân độc mã đối đầu với chúng không ổn, tôi nắm tay thế này có thể truyền qua chút công lực giúp sức, Trương Liêm thầm nghĩ Trang Thiếu Hùng đã dám nói mình như thế thì chẳng còn gì để nói nữa, giờ Triệu Tế Tế tề vai với chàng xuất hiện với chàng thế nào cũng khiến hắn sinh thêm đố kị, nhưng vẫn gật đầu đồng ý.

Đối phương cả thảy sáu tên nhìn thấy hai người sóng vai nhau từ sau thân cây bước ra, lập tức chia thành ba tổ tạo thế chân vạc vậy lại.

Trương Liêm cúi đầu tấp giọng nói, "Cô nương xin thả tay ra."

Triệu Tế Tế phấn diện hơi ửng hồng, buông tay chàng ra còn dặn một câu, "Trương huynh phải nhớ lời tôi."

Trương Liêm gật đầu, quét mắt nhìn thấy đối phương sáu tên đều vận kình trang màu đen giống nhau, đồng thời trên mặt còn mang mạng chỉ chừa đôi mắt, hoàn toàn giống với bọn hung đồ lần trước chàng chạm trán trong Phật Vân trang Lần ấy, chàng chỉ bằng một pho chưởng pháp mà đánh chúng tơi bời, gần đây còn học được mười hai chiêu kiếm pháp của phụ thân, đương nhiên càng không hề sợ bọn người này.

Chỉ thấy Trương Liêm cười cười nói, "Phiền chư vị vào trong mời Trang Thiếu Hùng ra nói chuyện."

Một tên trong bọn chừng như hội trưởng cười hắc một tiếng nói, "Cái gì mà Trang Thiếu Hùng, ở đây không có."

Trương Liêm có chút ngạc nhiên, lại nói, "Chính là vị Đô giám của các ngươi."

Tên đội trưởng ngưng mắt nhìn chàng dò xét từ đầu đến chân, nói, "Ngươi trước tiên báo tính danh ra?"

"Tại hạ Trương Liêm."

Chàng ung dung không chút nôn nóng báo tính danh ra, nhưng cả bọn sáu tên hắc y nhân vừa nghe thì đồng thanh một tiếng tỏ ra kinh ngạc, ánh thép loáng lên, chẳng ai bảo ai nhất loạt rút phắc binh khí lăm lăm trong tay.

Tên đội trưởng hét lớn, "Ngươi đến đây nộp mạng."

Trương Liêm mày kiếm chau lại, chậm rãi nói, "Các hạ nãy giờ ra mặt tức là đương chức trưởng đội ở đây, tại hạ muốn diện kiến Đô giám, vì sao không nhanh vào bẩm báo lại?"

Một câu này nói ra nghe rất khách khí, nhưng cũng là đúng tình đúng lý khiến đối phương khó đáp.

Tên đội trưởng trong tay nắm ngọn thiết bút nghe thì nghẹn lời đến tức giận đỏ mặt, hét lớn, "Chỉ cần ngươi tiếp được binh khí của sáu huynh đệ chúng ta, ta lập tức vào thông báo cho ngươi."

Trương Liêm nhún vai cười cười nói, "Chỉ có một điều kiện đơn giản thế này thôi sao? Các hạ hiệu số mấy trong Nghĩa tự hiệu?"

Tên kia bị hỏi lại thì ngớ người, thét lớn, "Nạp mạng đây rồi hỏi."

Vừa quát xong, lập tức thấy cả sáu tên nhất tề vung binh khí xông vào tấn công, đao, kiếm, tiên, bút chiêu ra hùng mãnh kèm theo tiếng rít rợn người đánh tới, chừng như quyết lấy bằng được mạng Trương Liêm mới thôi.

Trương Liêm vốn chỉ muốn nói lý, nhưng đối phương không nghĩ đến lý thì chàng đành thôi, nhảy người về sau tầm trượng, rút phắt ngọn Ngô công tiên phát chiêu đánh trả.

Đây là lần thứ hai Trương Liêm dùng Ngô công tiên phát chiêu đánh địch, chàng thi triển thức thứ hai trong thập nhị kiếm chiêu. Nhưng chiêu ra rất tinh thâm, uyên ảo, dù lấy kiếm chiêu thay tiên chiêu, thế mà vẫn linh lợi điêu luyện như chính đó là chiêu của tiên pháp.

Chàng khi ra chiêu thứ hai này kèm theo thi triển thặng thừa thân pháp, chỉ thấy thân hình chàng lướt nhanh như chớp, tiên ảnh loáng lên, lập tức phát ra một trận kim khí chạm nhau nghe đinh tai nhức óc.

Bọn sáu tên hắc y nhân trúng chiêu, binh khí trong tay chúng đều bị đánh bật ngược ra ngoài, thất thanh la ơi ới, lảo đảo thoái về sau trông thật thảm.

Vừa đúng lúc này một giọng người lành lạnh quát, "Lũ Vô dụng, lui hết ra ngoài."

Trương Liêm nghe ra chính là giọng Trang Thiếu Hùng, liền tiếp lời nói, "Huynh đài cuối cùng cũng ra mặt."

Triệu Tế Tế di chuyển gót ngọc khép người gần vào Trương Liêm.

Sáu tên hắc y nhân bị quát, vội thâu binh khí thoái lui ra sau ba trượng, nhưng vẫn chia thành thế chân vạc bao vây Trương Liêm.

Lúc này mới thấy người vừa xuất hiện thân vận kình trang mày vàng, lưng đeo trường kiếm, trên mặt che một tấm mạng trắng chỉ chừa đội mắt sắc lạnh, chung quy chẳng nhìn ra được lư sơn chân diện của hắn.

Hắn bước tới cách Trương Liêm chừng hai trượng mới dừng lại, ánh mắt sắc bén nhìn lên mặt hai người, trầm giọng hỏi, "Các hạ là Trương Liêm?"

Hắn vừa rồi trong tháp đã nói biết tướng mạo của Trương Liêm như thế nào, thế mà giờ xuất hiện lại cải trang thành người khác, còn làm như chưa từng quen biết chàng.

Trương Liêm nghe thì không khỏi tức giận, nhưng vẫn cố giữ thái độ ôn hòa của người quân tử nói, "Trang huynh chớ nên giả trá như thế, chúng ta gặp nhau chẳng phải một lần."

Trang Thiếu Hùng làm ra vẻ ngạc nhiên tròn mắt nhìn Trương Liêm nói, "Ngươi và ta gặp nhau rồi ư?"

Trương Liêm nén giận nói, "Tại hạ đã nói, không chỉ một lần, mà đến ba lần, đó là không tính ngày hôm nay."

Trang Thiếu Hùng thốt lên một tiếng ngạc nhiên, lại nói, "Thế mà bổn tọa chừng như chưa gặp các hạ."

Hắn mở miệng phủ nhận tất cả khiến người nghe phải tức giận, đồng thời khó đoán được tâm ý của hắn.

Triệu Tế Tế không nén nổi, chen vào thét lớn, "Tên ngụy quân tử, ngươi nhận ra ta chứ?"

Trang Thiếu Hùng không vội vã, chuyển ánh mắt nhìn cô ta nói, "Cô nương vì sao mở miệng chửi người khác, bổn tọa quen biết cô nương bao giờ chứ?"

Triệu Tế Tế càng tức giận hơn nghiến răng đọc lên bài thơ.

Trang Thiếu Hùng gật gù tán thưởng, "Bài thơ hay tuyệt, viết rất mượt mà, chớ sao làm được, hắn phải là vị nhân huynh giả lệnh sứ bên người ngươi làm mới đúng."

Trương Liêm đại nộ thét lớn, "Ta không bao giờ làm loại thơ phóng dật cuồng đảng ấy, chỉ có kẻ nguy quân tử như ngươi mới xuất khẩu Vô trạng."

Điều càng khiến cho người ta đáng giận nhất là chuyện chỉ vừa mới đây thôi, giờ đã phản mặt không thừa nhận rồi.

Triệu Tế Tế thân phận đệ tử đích truyền Cao Đường viện, hạ mình gởi thân vào một người Vô tình Vô nghĩa như Trang Thiếu Hùng thì đau khổ Vô cùng, khiến cô ta tức đến run giọng nói, "Trương tướng công, giết phứt tên tặc tử này đi.

Trang Thiếu Hùng cười nhạt nói, "Hai người trời vừa sáng đã đến quấy nhiễu thanh tịnh người khác, bổn tọa chẳng lẽ dễ dàng bỏ qua cho sao?"

Trương Liêm nghe rõ ràng mỗi câu của hắn, từ thanh âm ngữ điệu đều là của Trang Thiếu Hùng, nhưng vì sao hắn lại không thừa nhận chứ? Nhất định bên trong có vấn đề, nghĩ thế chàng mới cố nén giận, chậm rãi nói, "Trang huynh không lẽ nhiễm phải chứng Ly hồn dạ du?"

Trang Thiếu Hùng cất tiếng cười nhạt nói, "Nhân huynh càng nói càng hồ đồ chẳng ra gì cả, ngươi không ly hồn thì ai ly hồn chứ? Hừ... đã dám đến đây gây rối, tất cũng phải có bản lĩnh, bổn tọa trước hết nhường ngươi ba chiêu!"

Trương Liêm lắc đầu nói, "Trang huynh thân hoài tuyệt học, tiểu đệ tự lượng không bằng, nhưng thấy tiếc rẽ cho Trang huynh."

Trang Thiếu Hùng vẫn cất tiếng cười nhạt nói, "Nhân huynh nằm mơ đấy chăng, ở đây ai là họ Trang?"

Trương Liêm nói, "Huynh đài chính là Trang Thiếu Hùng, vì sao phải phủ nhận?"

Trang Thiếu Hùng lạnh lùng nói, "Cái tên này đến nghe ta còn chưa nghe nói qua lần nào, chớ bắt quàng làm quen!

Trương Liêm thầm nghĩ đối phương đã từng va chạm xác thịt với Triệu Tế Tế, thế mà giờ đây cũng phản mặt không thừa nhận thì những chuyện khác càng khỏi phải nói.

Thế nhưng, chàng nhớ Tất bá bá từng nói có loại thuốc khiến cho người ta mất lý trí, quên hết quá khứ hiện tại, nói không chừng Trang Thiếu Hùng đã uống phải loại thuốc này nên mới như thế. Nếu như qua một thời gian, dược lực giảm đi thì hắn sẽ nhớ lại, lúc ấy dùng lời khuyên bảo còn chưa muộn. Như thế vừa kéo vãng được tình tế, mà chính phái có được một cao thủ như hắn thì thế lực càng mạnh, chẳng hay lắm ư?

Nghĩ đến đó tự nhiên lòng tràn đầy hy vọng, mặt mày hớn hở nói, "Giọng của huynh đài hoàn toàn giống với Trang Thiếu Hùng, tiểu đệ quyết không nghe nhầm."

Trang Thiếu Hùng nói, "Giọng giống nhau thế nào đi nữa, ngươi cũng không được xem bổn tọa là tên Trang Thiếu Hùng nào đó."

Trang Thiếu Hùng nói, "Vậy huynh đài có thể gỡ bỏ tấm mạng che mặt ra chứ?"

Trang Thiếu Hùng nói, "Đầu có thể rơi, mạng che mặt không được rơi. Huống hồ trên thế gian này vẫn có những người giống nhau, người không xem bổn tọa với Trang Thiếu Hùng là khéo trùng hợp chăng?"

Trương Liêm ngầm phục tài ngụy biện của hắn, bấy giờ thò tay vào trong áo lấy một chiếc Uyên ương huyết ngọc quyết ra giơ cao lên hỏi, "Huynh đài hẳn phải nhận ra cái này chứ?"

Trang Thiếu Hùng vừa nhìn hai ánh mắt sáng lên nói ngay, "Đây là một trong đôi Uyên ương huyết ngọc quyết gọi là ương quyết, ngoài ra còn một chiếc nữa gọi là Uyên quyết có thể trị bách bệnh. Bổn tọa truy tìm vật này đã lâu lắm rồi, giờ đã ở trong người ngươi thì nhanh giao lại bổn tọa, may ra còn tha chết cho ngươi lần này."

Trương Liêm thầm nghĩ tấm ngọc quyết này rành rành là của thằng thế mà hắn nói là đi tìm kiếm lâu nay, ý rõ ràng không thừa nhận, đúng là giảo hoạt hơn cả hồ ly.

"Nói vậy huynh đài trước giờ chưa từng nhìn thấy qua vật này?"

Trang Thiếu Hùng gật đầu nói, "Không sai, nếu như thấy qua, há còn có thể lọt vào tay ngươi?"

Hắn nói một câu này rất tự phụ, Trương Liêm cười nhạt nói, "Huynh đài như chưa từng thấy, vì sao nhìn đã nhận ra chính là ương quyết mà không phải là Uyên quyết?"

Trang Thiếu Hùng nói, "Huyết ngọc ánh lên trông như ráng chiều, nhất định là huyết ngọc quyết. Chiếc ngọc quyết trong tay ngươi ở huyết khẩu có hai chiếc lỗ nhỏ, chính là để cho hai mắt nhô lên của chiếc Uyên quyết ráp khít vào đó, cho nên người ta còn phân biệt như là trống mái, người tinh mắt há

nhìn không nhận ra."

Trương Liêm khi nhặt tấm ngọc quyết lên chỉ xem qua mà không biết nó có lỗ hay không có lỗ, giờ nghe Trang Thiếu Hùng nói mới cúi nhìn xem thì quả nhiên hắn nói không sai.

Ngẫm nghĩ một chút rồi nói, "Vật này nếu như đúng là nguyên vật của huynh đài, thì tiểu đệ hoàn trả ngay, nhưng nếu không phải là nguyên vật của huynh đài, thì thứ cho tiểu đệ không giao được."

Trang Thiếu Hùng cười nhạt nói, "Bổn tọa không chỉ lấy vật trên tay ngươi, mà còn lấy cả chiếc Uyên quyết và Chức Cẩm Đồ trong người ngươi nữa kìa."

Trương Liêm mỉm cười, dứt khoát cất lại ương quyết vào trong áo. Nào ngờ, tay vừa cho vào áo, lập tức nghe một tiếng hừ lạnh lùng, Trang Thiếu Hùng đã ngoài hai trượng lướt ào tới.

Triệu Tế Tế nhìn thấy thế, thét lên một tiếng, sấn người tới trước cản che cho Trương Liêm, tay vung chưởng lên đánh ra.

Bốp một tiếng khô khan vang lên, song chưởng chạm nhau, Trang Thiếu Hùng thoái lui bước dài, Triệu Tế Tế ngược lại đảo người ngã vào Trương Liêm, miệng thất thanh la lớn, "Tàn độc."

Trương Liêm cả kinh hỏi, "Cô nương sao thế?"

Triệu Tế Tế giọng như hết hơi, mấp máy đôi môi rồi nghẹo đầu vào vai chàng im lặng.

Trang Thiếu Hùng cười khùng khục nói, "Các hạ và cô ta nên làm đôi đồng mệnh uyên ương đi."

Hắn nói xong, lập tức sấn chân bước tới.

Trong nháy mắt, Trương Liêm đã hiểu ra, vừa rồi Trang Thiếu Hùng ra chưởng trong chưởng chứa độc châm, thảo nào mà Triệu Tế Tế thốt lên, "Tàn độc!" rồi im chăng nói tiếng nào.

Khi ở trên lầu Kỷ Lai Cư, Trương Liêm từng tận mắt nhìn thấy loại độc châm Thấy máu cấm khẩu, người trúng độc cũng nhờ vào viên Uyên quyết giải độc mà cứu được huynh đệ họ Mã, giờ y theo cách ấy mà làm nhất định cứu được Triệu Tế Tế.

Thế mà Trang Thiếu Hùng thâm độc, không để cho chàng kịp cứu người lại xông tới tấn công.

Trương Liêm trong con phẫn nộ, tay phải đánh ra ngọn Ngô công tiên uyển chuyển như thanh long bãi vỹ, phát ra hào quang rợp trời.

Trang Thiếu Hùng dù cho mình đồng da sắt cũng không dám trực tiếp nghênh chiêu Ngô công tiên, vội tung người nhảy rờ lui sau cả trượng, soạt một tiếng rút phắt trường kiếm lăm lăm trong tay.

Trong khoảng khắc ngắn này, Trương Liêm đã không bỏ lỡ cơ hội, liền cởi sợi dây trên cổ đeo Uyên quyết đặt nhanh vào lòng bàn tay Triệu Tế Tế, rồi kẹp bàn tay ấy dưới nách mình để tránh rơi viên ngọc quyết ra ngoài. Đồng thời ngọn Ngô công tiên trong tay vung lên vùn vụt tạo tành một bức thành bảo vệ cho cả hai người.

Trang Thiếu Hùng cười nhạt nói, "Để xem ngươi ân cần đến bao giờ, các ngươi nhất định thành đôi đồng mệnh uyên ương!

Một mặt nói, một mặt hắn vung kiếm lên đánh tới thế cuồng phong vũ bão.

Trương Liêm chỉ lo lắng viên ngọc quyết có thể rơi ra khỏi tay Triệu Tế Tế, cho nên chỉ múa ngọc Ngô công tiên chung quanh phòng vệ, vừa đánh vừa di chuyển né tránh. Tình cảnh hai người trở nên hết sức nguy hiểm, chàng một mình xoay xở đến vả mồ hôi.

Bạn đang đọc truyện *Chức Cẩm Đồ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Đồng nạn tương liên

Trang Thiếu Hùng tuy giành thế chủ động tấn công nhưng chung quy vẫn chưa làm gì được hai người, hắn cười nhạo rồi thế kiếm chợt thay đổi nhằm vào công kích cánh phải Trương Liêm.

"Được!

Trương Liêm thét lớn một tiếng, ngọn Ngô công tiên lại vung lên, chỉ nghe tiếng kim khí chạm nhau kèm theo hào quang rực lên cả một vùng.

Trang Thiếu Hùng buột miệng phì một tiếng to ra, thân hình lảo đảo về sau nhưng ngọn Ngô công tiên trong tay Trương Liêm cũng bị trường kiếm đối phương chém bay làm hai đoạn.

"Nguy rồi!" Trương Liêm kêu thầm lên trong lòng, đầu lóe nhanh một ý, thét lớn, "Cho ngươi đây!"

Trong tiếng quát, phóng mạnh đoạn Ngô công tiên trong tay về phí Trang Thiếu Hùng, cũng chẳng cần biết có ném trúng hay không, liền bế xốc người Triệu Tế Tế quay đầu phóng chạy.

Sau lưng nghe giọng Trang Thiếu Hùng tức giận quát tháo, "Không nạp mạng lại đây còn chạy đi đâu!"

Trương Liêm lần này chẳng kể hắn nói gì, cứ cắm đầu thi triển khinh công mà chạy như ma đuổi, đến đầu cũng không dám nhìn lại.

Chừng nửa khắc giờ mới nghe thấy Triệu Tế Tế rên lên khe khẽ, "Trương tướng công!"

Trương Liêm vui mừng reo lên, "Cô nương tỉnh lại rồi, cứ nắm chắc tay lại, đừng để rơi viên Uyên quyết để xem tên tặc tử có có truy theo không?"

Triệu Tế Tế mở mắt ra, nhìn lui lại sau thấy Trang Thiếu Hùng vẫn truy theo chỉ cách ngoài ba bốn trượng liền la lên, "Trương tướng công nên buông tôi xuống!"

Trương Liêm nghe tiếng gió, quay đầu lại lập tức nhận ra một đạo ngân quang bay tới, vội vàng nhảy mạnh về phía trước một bước dài, lại nghe Triệu Tế Tế ré lên một tiếng vẻ đau đớn, chàng giật mình, "Cô nương làm sao thế?"

Triệu Tế Tế nói, "Không sao, chỉ bị ám khí đánh trúng vào gót chân."

Thì ra vừa rồi Trang Thiếu Hùng nhìn thấy Trương Liêm hơi chậm chân lại, khoảng cách rút ngắn, hắn không bỏ lỡ cơ hội liền phóng ám khí định hại Trương Liêm nào ngờ Trương Liêm phản xạ quá nhanh, mũi ám khí không trúng chàng mà lại trúng vào chân Triệu Tế Tế.

Trang Thiếu Hùng ra tay dù không trúng Trương Liêm nhưng trúng Triệu Tế Tế xem như cũng đắc thủ, hắn cười nhạt nói, "Còn định chạy đi đâu?"

Trương Liêm trong lòng có thêm một người, nên hành động đương nhiên bị trở ngại rất nhiều, biết là không thể chạy thoát nhưng chàng cũng không thể bỏ Triệu Tế Tế lại. Nghe tiếng Trang Thiếu Hùng chàng vẫn mặc hắn, tung chân lướt người qua né tránh.

Trang Thiếu Hùng bổ nhào tới một thế tấn công rất mạnh, bị đối phương né tránh quá nhanh khiến hắn không kìm thế lại kịp chạy quá cả trượng. Đến khi hắn quay người lại thì Trương Liêm đã chạy qua hướng khác cả bốn năm trượng rồi.

Đúng lúc này lại thấy một bóng người lướt tới, hắn vội kêu lên, "Muội muội, nhanh đến vây hắn lại!"

Trương Liêm giật mình chấn động, nghĩ chỉ một mình Trang Thiếu Hùng đã chạy hụt hơi, giờ thêm Trang Ấu Hùng nữa thì e không còn đường thoát.

Nhưng lập tức nghe tiếng người thét lên, "Ai là muội muội của ngươi chứ! "

Giọng người này rất quen, Trương Liêm nhớ ra vui mừng không tả kêu lên, "Hồng thư thư, nhanh đến đây!"

Thì ra người vừa đến không phải Trang Ấu Hùng mà chính là Thi Hồng Anh nhưng nàng không đáp lời chàng ngay mà thét lớn, "Các người đáng chết!"

Trương Liêm thất kinh nói, "Tôi là Trương Liêm đây mà!"

Thi Hồng Anh bật cười thành tiếng nói, "Lại càng đáng chết!"

Nháy mắt bóng áo xanh của Thi Hồng Anh đã đến nơi cách trước mặt Trương Liêm chừng năm sáu xích, hốt nhiên dừng chân lại nhìn người trong tay Trương Liêm hất hàm hỏi, "Ngươi bế người nào trong tay?"

Nghe khẩu khi cô nàng cũng biết đố kị ghen tức, Trương Liêm vội giải thích, "Vị cô nương này trúng thương... "

Thi Hồng Anh chẳng đợi chàng nói hết câu, hừ một tiếng lạnh lùng nói, "Được! Ta trước tiên lượm tên này rồi nói chuyện với ngươi sau! "

Trương Liêm nghe thấy thế thì mừng vội chạy đến sau lưng nàng nói, "Hồng thư thư xin chăm sóc cô ta, để tôi đối phó với hắn! "

Rồi không đợi cho nàng nói thêm câu nào, chàng đặt Triệu Tế Tế xuống đất, đoạn quay phắt người lại xuất chưởng đánh thẳng vào người Trang Thiếu Hùng đang đà xông tới.

Trang Thiếu Hùng cười nhạt, tay kiếm vung lên chém ra một đường nhằm thẳng vào uyển cốt tay chưởng đối phương.

Trương Liêm tuy luyện chưởng pháp chưa lâu, nhưng đã luyện thành thục một pho chưởng pháp của Vô sầu cư sĩ, đồng thời còn luyện thành pho khinh công thân pháp của lão nhân áo gai, chỉ thấy chàng lắc người né đánh mũi kiếm, tay chưởng hóa chiêu nguyên thế đánh ra không hề thay đổi.

Trang Thiếu Hùng không ngờ thân pháp của Trương Liêm lại thần tốc đến thế, vội lách vai ra ngoài nửa bộ, tay kiếm xuất liền liên hoàn ba kiếm, đồng thời còn vung tay phát chưởng về phía hai vị cô nương cách đó tầm ba trượng.

"Cận thận, độc châm!"

Trương Liêm thấy hắn vừa đánh với mình vừa vung tay phát ra hàn quang, trong lòng nghi ngay hắn dùng độc châm hại hai vị cô nương, cho nên la lên định cảnh tỉnh họ. Nhưng độc châm bay nhanh thần tốc lại thêm hai vị cô nương vốn chẳng chú tâm để ý, đợi đến khi hiểu ra thì né người tránh cũng không còn kịp, chỉ thấy Thi Hồng Anh vai rung lèn lập tức ngã người xuống đất.

Lần thứ hai xuất thủ lại đắc công khiến Trang Thiếu Hùng khoái chí cười ngạo nghễ.

Trương Liêm nhìn thấy hắn ra tay tàn độc quyết lấy mạng người, trong lòng phẫn hận dâng lên vung chưởng, đánh ra đồng thời miệng la lớn, "Ai bị trúng độc châm cứ dùng viên Uyên quyết huyết ngọc trong tay Tế Tế cô nương mà trị độc.

Chỉ nghe tiếng Triệu Tế Tế đáp lại, "Hồng thư thư trúng độc, tôi biết cách cứu, Trương tướng công xin cứ yên tâm."

Trong tay Triệu Tế Tế đà có viên huyết ngọc Uyên quyết. Trương Liêm tạm thời yên tâm, bấy giờ song chưởng thi nhau đánh ra, từng chiêu đều nhằm vào bộ vị trí mệnh trên người đối phương.

Trước khi Thi Hồng Anh chưa thụ thương thì chàng còn thông cảm cho Trang Thiếu Hùng, nhưng giờ hắn đã lộ ra bản chất giết người bất luận thiên đạo thì chàng không còn nhân nhượng nữa ra chiêu quyết hạ hắn mới được.

Trang Thiếu Hùng vốn ỷ vào nhất thân tuyệt học và thanh bảo kiếm chém sắt như bùn của mình, nhưng giờ nhìn thấy Trương Liêm song chưởng tấn công thế như bài sơn đảo hải uy mãnh tựa giáng long thì không khỏi chấn động thất sắc, bức hắn đến thu về cố thủ là chính.

Bấy giờ chỉ còn thấy hai bóng người trong vòng kiếm ảnh, chưởng phong, người ngoài khó mà nhận ra bọn họ thi thố chiêu thức ác đấu như thế nào.

Đột nhiên, một bóng đen xuất hiện, còn cách ngoài mười trượng đã la lớn, "Đô giám, người trong tháp bị cứu chạy rồi!"

Trang Thiếu Hùng đang đánh nhau nghe một câu này của tên thuộc hạ thì giật mình thét hỏi, "Ai dám thế?"

Nào ngờ, chỉ trong tích tắc hắn thất thần, Trương Liêm bằng một chiêu tuyệt học đánh trúng đích vào vai hắn.

Trang Thiếu Hùng nhận đúng một chưởng vào vai khiến thân hình lảo đảo mấy bước, nhưng hắn càng chấn động hơn chính là cái tin người trong tháp bị cứu chạy, khi ấy chẳng để ý gì vai đau quay người lại la lớn, "Nhanh trở lại xem! "

Rồi không đợi tên thuộc hạ nói gì thêm, hắn tung chân như mũi tên lao vọt trở lại hướng tòa cao tháp.

Trương Liệm định truy theo, nhưng nhớ lại hai vị nữ nhân đều trúng thương cần phải được cứu, chàng liền quay lại bên họ hỏi, "Triệu cô nương, Hồng thư thư thế nào rồi?"

Triệu Tế Tế nói, "Hồng thư thư trúng ba ngọn ám khí, tôi tìm thấy một ngọn trên vai, đã nhổ kim hút độc, nhưng huyết độc hút mấy không hết. Xem xét kỹ hơn mới phát hiện ra còn trúng thêm hai chỗ, nơi mà lẽ ra không được trúng.

Trương Liêm ngớ người hỏi, "Nơi nào mà không được trúng?"

Triệu Tế Tế phấn diện ửng đỏ, vội nói, "Không nên hỏi, qua một lúc cứ hỏi Hồng thư thư rồi biết!"

Trương Liêm vừa rồi không để ý, chỉ nghe liền buộc miệng hỏi, giờ nghĩ lại mới thấy thẹn, trong cơ thể nữ nhân chỗ lẽ ra không nên bị trúng ám vật tất nhiên phải là chỗ kín đáo, ta sao không thông minh chút nào mà đi hỏi một cách ngu ngốc thế chứ?

Đang còn lúng túng, vội vàng đi ra xa hơn cho Triệu Tế Tế tiện giải độc cho Thi Hồng Anh, bỗng nhiên chàng nhận ra từ xa có bóng đen chạy tới. Cứ nhìn thân pháp người này cũng biết là cao thủ giang hồ, trong tình cảnh này tự nhiên khiến chàng chấn đông không ít.

Vừa lúc này lại nghe tiếng Thi Hồng Anh rên khẽ, chàng liếc mắt nhìn mới thấy Thi Hồng Anh nằm gối đầu lên đùi Triệu Tế Tế, trong lòng hơi mừng.

Thi Hồng Anh mở mắt ra nhìn thấy mình nằm trên chân người khác, cố nhớ lại một chuyện rồi hỏi, "Cô nương đã cứu tôi?

Triệu Tế Tế lắc nhẹ đầu nói, "Chính là nhờ viên huyết ngọc Uyên quyết của Trương tướng công, tiểu muội không dám tranh công."

Thi Hồng Anh sờ trên người, thấy Triệu Tế Tế đang đặt tay trên ngực mình vội hỏi, "Tôi trúng ám khí ở đâu?"

Triệu Tế Tế nói, "Hồng thư thư trúng độc ba chỗ, một chỗ trên vai, một chỗ trên ngực, và một chỗ còn lợi hại hơn nữa. Trước hết xin vận khí thử xem, nếu như thấy nơi nào còn tê dại, tiểu muội sẽ đặt huyết ngọc vào đó rút độc tiếp."

Thi Hồng Anh ngầm vận khí, lập tức nhận ra chỗ kín nhói đau, nghiến răng thốt lên, "Tên tặc tử kia chết chưa?"

Trương Liệm tiếp lời nàng, "Hắn chạy rồi. Đang có người đến đây nhanh tìm cách ẩn thân chỗ nào đã!"

Thi Hồng Anh bị trúng ám khí thì trong lòng phát hận. Giờ nghe nói có người đến cứ nghĩ ngay là địch nhân, liền nhổm người nhảy lên thét lớn, "Đến càng

hay, đông chừng nào giết càng sướng tay chừng ấy?"

Triệu Tế Tế cũng đứng dậy, nhưng gót chân cô ta còn đau nhói khiến thân hình chao đảo không vững.

Trương Liêm mãi ngưng mắt nhìn bóng đen đang đến gần lúc này đã nhận rõ người này chính lão lão già mặt đen mà lần trước chàng gặp trên lầu Kỷ Lai Cư lão nhân, trên lưng còn cõng thêm một người khác, chàng vội ôm quyền nó, "Lão trượng khỏe chứ?"

Hắc diện lão nhân hừ một tiếng đáp, "Người ta sắp chết, khỏe cái gì? Ngươi có mang theo huyết ngọc Uyên quyết đấy không?

Trương Liêm tuy nghe một câu đối đáp bất nhã này trong lòng không mấy vui, nhưng tính chàng vốn dĩ hòa vi quý, thường thông cảm cho người ta đang trong cơn cấp bách, ngôn ngữ không đúng lắm, bèn cười nói, "Có phải quý bằng hữu thụ độc thương muốn dùng đến Uyên ương huyết ngọc quyết?"

Hắc diện lão nhân vẻ nóng vội gật đầu nói, "Đúng, đúng. Nhanh cho ta mượn ngọc quyết chớ làm mất thời gian."

Triệu Tế Tế đinh giao trả viên Uyên quyết cho Trương Liêm nhưng Thi Hồng Anh cản lại, "Hãy chậm!"

Rồi nhìn Trương Liêm nói tiếp, "Liêm ca ca, huynh còn chưa quên chuyện Vô sầu cư sĩ chứ?"

Chuyện Hoắc Tiểu Tiên căm phẫn Nhuyễn cốt tú tài mà đánh tạc đạn cùng hắn tân quy, Trương Liêm năn nỉ Thi Hồng Anh cho Vô sầu cư sĩ mượn cặp Ma cô trảo đào miệng hang hy vọng cứu người, nhưng không ngờ chẳng cứu được người, cặp Ma cô trảo bị mất mà Vô sầu cư sĩ cũng chết, Trương Liêm hứa với nàng sẽ truy tìm lại Ma cô trảo nhưng cho đến giờ vẫn chưa có chút tin tức gì về cặp Ma cô trảo.

Thi Hồng Anh nhắc nhở chàng một câu này khiến chàng trầm ngâm im lặng, hắc diện lão nhân nhìn thấy chàng trầm ngâm không nói thì giục hỏi, "Sao chứ, tiểu lão đệ?"

Trương Liêm ngâm nghĩ rồi nói, "Lão trượng mượn thì cũng được, nhưng trước tiên xin thỉnh giáo tôn tính đại danh, tiểu khả mới quyết định được! "

Một câu này hợp tình hợp lý, nhưng hắc diện lão nhân nghe thì hai ánh mắt quắc lên lạnh giọng quát, "Thực ra ngươi có cho mượn hay không?"

ánh mắt Trương tiêm bất gặp hai ánh mắt ác lạnh của hắc diện lao nhân bất giác chấn đông nhẹ trong lòng, nhưng vẫn giữ thái độ ung dung nói, "Lão trượng nếu như đúng là bậc chính nhân quân tử, vì bằng hữu mà cấp bách, đương nhiên là có thể cho mượn."

Một câu này vừa khéo léo vừa đúng tình lý, khiến hắc diện lão nhân thần sắc hòa hoàn lại, lão thở dài một tiếng nói, "Lão phu kỳ thực từ lâu không hành tẩu giang hồ, nói ra ngươi cũng không biết."

Triệu Tế Tế thếp lời ngay, "Lão trượng nếu như là nhân vật thành danh, nói ra nhất đinh tôi biết."

Hắc diện lão nhân đưa mắt liếc nhìn cô ta một cái, mỉm cười nói, "Khi lão phu thành danh thì Vương ái ái còn rất nhỏ, ngươi hẳn từng nghe nói qua ngoại hiệu ô kim hóa lang chứ?"

Triệu Tế Tế à một tiếng nói, "Lão trượng họ Thang, phúc danh Phóng Kiệt, đúng chứ?"

Hắc diện lão nhãn gật đầu cười ha hả, "Khá lắm. Đúng như ngươi nói!"

Triệu Tế Tế lập tức giao Uyên quyết cho Trương Liêm nói, "Tướng công nên tự tay mang ngọc quyết cứu người, chớ nên để qua tay Thang lão trượng."

ô kim hóa lang kêu lên, "Không được để ta tự làm!"

Triệu Tế Tế cười nói, "Thế thì không được, lão trượng có cá tính thích sưu tầm cổ vật ai còn lạ gì!"

Trương Liêm nghe nói thế liền nghiêm nét mặt nói, "Thang lão trượng xin chớ làm phí thời gian cứu chữa cho quý bằng hữu, nhanh đặt vị kia xuống."

ô kim hóa lang ho khan hai tiếng nói, "Bằng hữu của lão phu bị cho uống Xuyên trường tán lúc này thần trí hôn mê cần phải đặt ngọc quyết vào giang môn hút độc, chuyện dơ bẩn như thế làm sao để ngươi làm được?"

Trương Liêm khẳng khái nói, "Dù dơ đến đâu mà có thể cứu sống mạng người thì tai hạ không từ!"

Triệu Tế Tế tiếp lời chàng nói, "Trương tướng công, để tránh dơ ngọc quyết, có thể lấy cả đôi Uyên ương huyết ngọc quyết " hợp bích với nhau cho vào trong chậu nước ngâm một lúc, sau đó đem nước ấy cho người này uống cũng công hiệu."

Một chủ ý này rất hay, Trương Liêm gật đầu nói ngay, "Tuyệt! Thang lão trượng xin tạm ở đây tiểu khả đi lấy nước."

Nói rồi chàng không đợi cho lão ta phản ứng gì thêm, liền tung chân phóng chạy đi. Qua một hồi chàng quay trở lại với một chậu nước trong tay, đoạn y như lời Triệu Tế Tế đem cả đôi Uyên ương huyết ngọc quyết ngâm vào trong nước một lúc rồi cho người kia uống.

Quả nhiên, chỉ sau thời gian một tuần trà lập tức nghe người kìa rên lên đồng thời trong bụng sôi lên ùng ục...

Bạn đang đọc truyện *Chức Cẩm Đồ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Ngọc bút thư sinh

Trương Liêm biết là cứu người đã có hiệu qua, ánh mắt cứ ngưng chú lên mặt người bệnh, bấy giờ mới nhìn rõ người này tuổi đã ngoại thất tuần, tóc bạc trắng như cước, nét mặt xanh xao tiều tụy nhưng không che dược nét thanh tú, thân vận nho bào không giống như người trong võ lâm.

Quay nhìn hai vị cô nương, thấy Thi Hồng Anh chính đang chăm sóc gót chân cho Tri.êu Tế Tế, lại nhìn ô kim hóa lang thì thấy lao ta ánh mắt cư chăm chăm nhìn vào đôi Uyên ương huyết ngọc quyết chàng liền nắm lấy chúng cho ngay vào trong áo cất đi.

ô kim hóa lang giọng hậm hực nói, "Đệ tử Cao Đường viện đúng chẳng phải là người tốt, nói toạc ra hết bí mật của lão phu! "

Triệu Tế Tế bụm miệng cười nói, "Ai bảo lão trượng có chủ tâm không tốt. Đệ tử Cao Đường viện nếu như không phải là người tốt, thì tôi đã bảo Trương công tử đừng cứu quý bằng hữu rồi!"

ô kim hóa lang nghe nói thế mới nhe răng cười hềnh hệch nói, "Vị công tử này của cô nương đã có hảo tâm cứu bằng hữu lão phu, lẽ nào lão phu lại manh tâm đoạt lấy bảo vật của công tử."

Triệu Tế Tế cười nói, "Uyên ương huyết ngọc quyết lại là ngoại lệ."

ô kim hóa lang gãi đầu cười rồi chỉ tay vào chiếc bình vừa rồi Trương Liêm lấy ra nắm trong tay nói, "Chiết bình này cũng là một bảo vật, có thể nói không thua kém gì Uyên ương huyết ngọc quyết!"

Trương Liêm thẳng thắn nói, "Tiểu khả tin lời lão trượng, thế nhưng Uyên quyết, ương quyết và cả chiếc bình này đều không phải là vật của tiểu khả, cho nên phải hết sức giữ gìn chúng."

ô kim hóa lang cười nói, "Uyên quyết là vật của thiên kim ái nữ Chương bảo chủ trao tặng ngươi làm tín vật chung thân.

Thi Hồng Anh vừa nghe nói một câu này thì thất thanh la lên, "Lão nói sao?"

Trương Liêm nhớ lại Thi Hồng Anh có tình cảm với mình đồng thời cũng từng cùng nhau vào sinh ra tử, giờ nghe ô kim hóa lang nói toạc ra thế, hơi lúng túng vội nghiêm mặt nói, "Chuyện này có nguyên do, Hồng muội chớ có tức giận!"

Thi Hồng Anh mặt đã nóng phừng lên, quay nhìn Triệu Tế Tế hỏi, "Thực ra là chuyện thế nào chứ?"

Triệu Tế Tế còn chưa kịp đáp thì nghe Trương Liêm cất tiếng hỏi ô kim hóa lang, "Chuyện này trong tương lai sẽ rõ ràng. Lão trượng có phải vừa rồi nấp ngoài tháp nghe được câu chuyện giữa Thiên Tinh trang chủ và Trang Thiếu Hùng, nên mới biết Uyên quyết là tín vật của Phong Lôi bảo?"

ô kim hóa lang gật đầu nói, "Vị bằng hữu này của lão phu đã bị thất tích ba mươi năm nay, mãi cho đến hôm qua mới tìm ra tệ hữu bị giam cầm trong khu vực gần Bàn Khê. Lão phu sau khi rời khỏi lầu Kỷ Lai Cư thì bắt gặp Thiên Tinh trang chủ thần thái vội vội vàng vàng rất khả nghi, nên liền bám theo lão ta đến hoang tháp. Sau một lúc thì các người đến..."

Trương Liêm ngạc nhiên thốt lên, "Hoang tháp ư?"

ô kim hóa lang nói, "Nguyên nó là một tòa hoang tháp, sau đó không biết ai lại xây thêm mấy gian nhà phía tiền điện dùng vào việc mờ ám. Sau đó ta phát hiện trong đó có rất nhiều nhân vật võ lâm, mới nghĩ đến khả năng có người bị giam cầm, vừa khéo các ngươi đến. Kể cũng may, có các ngươi dẫn tên Trang Thiếu Hùng kia chạy đi, Thiên Tinh bảo chủ thấy động cũng bỏ chạy, nếu không thì lão phu rất khó mà cứu được vị bằng hữu này ra."

Triệu Tế Tế hỏi, "Vị tiền bối này là ai?"

ô kim hóa lang cười nói, "Đúng là tiền bối của ngươi, không biết ngươi nên gọi là, "Dượng hay là ông dượng?"

Triệu Tế Tế ngạc nhiên nói, "Chẳng lẽ vị lão trượng này chính là Ngọc bút thư sinh Khêu Đạt?"

ô kim hóa lang cất tiếng cười kha khả nói, "Ngươi rất thông minh, đoán không sai chút nào!"

Có lẽ tiếng cười của lão quá lớn đánh động vị lão nhân kia tỉnh lại, chỉ nghe lão ra rên khe khẽ, "Nhanh giết ta đi, có gì đáng cười chứ?"

ô kim hóa lang vui mừng ra mặt, vỗ nhẹ vào người Ngọc bút thư sinh nói, "Khêu lão cửu, ngươi không chết được, Thang Văn Nguyên đây mà! "

Ngọc bút thư sinh bị giọng nói như chuông vỡ của ô kim hóa lang làm tỉnh hẳn, bấy giờ mới tỉnh thật sự, ngưng mắt nhìn người trước mặt mình rồi thốt lên, "Lão đệ, ngươi cũng đến đây!"

Thì ra, cách biệt nhiều năm giờ gặp lại tự do mà Ngọc bút thư sinh vẫn còn nghĩ đang bị giam cầm, nên ngỡ là ô kim hóa lang cùng bị tống vào giam với mình. Lão nói rồi định nhấc người ngồi dậy.

ô kim hóa lang ngăn lại, trên khuôn mặt già nua của lão rơi hai hạt nước mắt vì mừng cứu biệt trùng phùng, nói, "Lão cửu còn nhớ thân già ta thì thực không uổng công thân giao sinh tử bốn mươi năm. Giờ để ta dẫn ngươi đi tắm gội cái thân đầy đất bẩn của ngươi, rồi quay lại tạ lễ với mấy vị văn bối đây!"

Trương Liêm nghĩ ô kim hóa lang tuy có tính đạm mê cổ vật, tính tình quái dị, nhưng chung quy vẫn không đánh mất tính cách hảo hán và tình cảm, liền tiếp lời nói, "Tiểu khá sẽ đốt một đống lửa, chờ lão trượng trở lại hơ áo quần!"

Bên đống lửa cháy rực, Trương Liêm bị kẹp giữa hai vị nữ nhân, buộc chàng phải kể hết ra chuyện trong Phong Lôi bảo.

Trương Liêm vốn có tình cảm với Thi Hồng Anh, chàng cũng không phải là người ham hoa ghẹo nguyệt, chuyện không thẹn lòng thì không có gì không nói ra được. Bấy giờ y bị kẹp giữa hai nữ nhân tợ như phạm nhân bị tra khảo, chàng không những kể hết chuyện xảy ra trong Phong Lôi bảo, mà còn kể luôn cả chuyện gặp Triệu Khanh Khanh như thế nào.

Hai vị nữ nhân nghe xong, trong lòng ai cũng có suy nghĩ riêng, biết chuyện này không thể trách chàng được, nhưng chẳng ai nói ra.

Vừa kể hết thì ô kim hóa lang và Ngọc bút thư sinh cung vừa quay lại.

Ngọc bút thư sinh thân hình ướt đẫm, lão run lên vì lạnh. Khuôn mặt lúc này không còn chút sắc huyết, nhưng trong đôi mắt vẫn toát lên vẻ tinh anh lanh lợi.

Trương Liêm sợ lão ta còn khách khí, liền đứng lên mời ngồi hong lửa.

Triệu Tế Tế đã biết lai lịch của Ngọc bút thư sinh, liền cười, lên tiếng bắt chuyện, "Văn bối tuy sinh ra muộn mằn, nhưng cũng nghe được lão tiền bối sau khi kết hôn cùng di tổ của văn bối thì bế quan ẩn cư, mấy mươi năm nay không hề ra khỏi cửa. Lão tiến bối không biết võ nghệ, vì sao lại bị hung đồ bắt giam?"

Ngọc bút thư sinh nghe hỏi đến chuyện này, biết vị cô nương này sau ái thê của mình đến hai đời, liền nói với giọng thân thiết, "Lão hủ không biết võ công là có thực, nhưng chuyện bế quan ẩn cư chỉ là chuyện giả. Chính vì lão hủ ra khỏi cửa nên mới gặp phải đại họa này, nhưng nếu không vì tấm Chức Cẩm Đồ của lệnh sư bà, thì cũng không đến nỗi bị giam cầm mười năm chút nữa bỏ mạng!"

Trương Liêm ngạc nhiên nói, "Nghe nói bức Chức Cẩm Đồ của Ngọc lâu xảo phụ năm xưa lọt vào tay một vị thu sinh?

Ngọc bút thư sinh trên mặt lướt qua một nét sắc ý, hân hoan nói, "Người đó chính là lão hủ."

Nhị vị cô nương nghe thì a lên một tiếng, Ngọc bút thư sinh mỉm cười nói tiếp, "Đó là bảo vật không chỉ người trong võ lâm muốn tranh đoạt, mà văn nhân nhã sĩ cũng muốn tranh cho được. Nhưng bấy giờ không ai giải được, mà lão hủ thì giải được ba câu đố, cho nên mới nhận được bảo vật mà anh hùng nhã sĩ ai ai cũng mơ!"

Trương Liêm cười nói, "Thì ra lão trượng nhờ đoán đúng câu đố mà giành được bảo vật, đúng là kỳ tài kỳ sự. Nhưng sau khi nhận được Chức Cẩm Đồ rồi thì thế nào nữa?"

Ngọc bút thư sinh ngồi quay lưng vào đống lửa, hai tay xoa vào nhau cho ấm rồi áp lên mặt, cười nói tiếp, "Giải câu đố đã khó, mà giải Chức Cẩm Đồ càng khó gấp nhiều lần. Lão hủ lưu gót tại Cao Đường viện ba tháng mới quen biết được Bàn Xuân Xuân, người cùng bối phận với Ngọc lâu xảo phụ Sau đó được rời khỏi Cao Đường viện, phải mất ba năm suy nghĩ lão hủ mới đọc hết được tám mươi lăm bài thơ trên Chức Cẩm Đồ."

Thi Hồng Anh không nén nổi hiếu kỳ liền hỏi, "Nói như thế, lão trượng là người duy nhất giải được Chức Cẩm Đồ?"

Ngọc bút thư sinh lắc đầu nói, "Phải nên nói có ba người, Ngọc lâu xảo phụ là người thêu ra nó, tất giải được nó, thứ hai là lão hủ, và một người nữa là tiểu thiếp Xuân Xuân."

Lão nói đến đó, đột nhiên trong hai ánh mắt đỏ lên khác thường, rồi thở dài một tiếng nói tiếp, "Đương thời, khi giải được bí mật của Chức Cẩm Đồ, lão hủ vui mừng Vô cùng, vội viết một phong thư gởi cho Ngọc lâu xảo phụ, trong thư nêu ra những chữ đầu của một bài thơ, đồng thời phán tích đây là nơi cất chứa một kho báu. Sau đó, lão hủ rời khỏi nhà đi tìm báu vật... "

ô kim hóa lang vừa nghe thế tròn mắt nhìn vị bằng hữu của mình thốt lên, "Tìm kho báu? Thì ra ngươi giấu ta đi tìm kho báu một mình?"

Ngọc bút thư sinh vội xua tay nói, "Không phải giấu lão huynh, mà chỉ vì lúc ấy ô kim hóa lang huynh nay đây mai đó, hành tung bất định, không biết đâu mà tìm. Nhưng ta mỗi khi gặp được người quen thì đều hỏi thăm tin tức lão huynh."

ô kim hóa lang gật đầu nói, "Đúng là mấy năm đầu ta có nghe người thân nói ngươi tìm ta, nhưng sau đó rồi bặt Vô âm tín."

Ngọc bút thư sinh mặt sầu thảm nói, "Vi tiểu thê tội nghiệp của ta, sau mấy năm xuất giá thì bị chết trong tay một bọn giang hồ nhân vật, còn bản thân ta cũng bị bắt giam..."

ô kim hóa lang giọng đầy xúc động, "Xuân Xuân chết dưới tay bọn người nào?"

Ngọc bút thư sinh trên mắt nước mắt lăn dài trên hai gò má già nua, nói, "Ta thực tình không biết, vì bọn chúng lúc hành hung đều bịt kín mặt, mà ta vốn không biết nhiều nhân vật trong võ lâm. Không những thế mà đến người bắt ta là ai cũng không biết, nếu như không phải vừa rồi ngươi nói ra thế ta cũng không biết."

Trương Liêm nghĩ bọn hung đồ Bạch Hạc môn ra tay đều ngoài suy nghĩ của người ta, đừng nói là Ngọc bút thư sinh bị giam cầm ba mươi năm nay mà vẫn không biết hung đồ là ai. Ngay bản thân chàng nếu như không được Tiểu Tam đào lên cứu sống, thì không còn như ngày hôm nay.

ô Kim Hóa Lang nói, "Bọn hung đồ hẳn phải vì bức Chức Cẩm Đồ?"

Ngọc bút thư sinh nói, "Mấy chục năm nay ta cứ mãi nghĩ nguyên nhân xảy ra thảm kịch đêm ấy, cảm thấy hung đồ hình như không phải vì bức Chức Cẩm Đồ mà ra tay, mà hình như vì tiểu thê Xuân Xuân. Bọn chúng giết Xuân Xuân, lục lấy của cải châu báu của phu thê chúng ta tìm được cả bức Chức Cẩm Đồ, bọn chúng mới hỏi ta cách giải bức đồ."

Trương Liêm trong đầu thoáng qua một ý, liền chen vào hỏi, "Lão trượng có người kế tự chứ?"

Ngọc bút thư sinh bị giam cầm nhiều năm, đến ngay tuổi mình bao nhiêu cũng không nhớ. Nghe hỏi, lão quay sang hỏi ô kim hóa lang nhẩm tính một lúc mới vui mừng đáp, "Có! Trưởng nữ của lão hủ tên là Ngọc Tảo, hiện tại tuổi phải ngoài năm mươi, còn trưởng tử là Ngọc Cường chừng bốn mươi bảy, bốn mươi tám tuổi."

Trương Liêm lại hỏi dồn, "Họ hiện tại sinh sống thế nào?"

ô kim hóa lang lên tiếng đáp thay, "Ngọc Cường thì còn, nhưng Ngọc Tảo thì sau khi vị lão hữu của ta bị bắt đi một năm, để thư lại ra đi bảo là đi tìm phụ thân, cho đến giờ vẫn không biết tung tích nơi đâu."

Lão nói đến đó, chợt ngưng mắt nhìn Trương Liêm vẻ ngạc nhiên hỏi lại, "Nhưng tiểu ca ngươi vì sao tự nhiên lại hỏi đến chuyện này, chẳng lẽ có điều gì khả nghi ư?"

Trương Liêm nhân vì nghe Ngọc bút thư sinh bị giam ba mươi năm mà không bị giết, lại nguyên do là vì cưới thứ thê mà ra, chàng liền nhớ lại chuyện của Vô sầu cư sĩ chỉ vì lão cưới thêm tiểu thiếp mà con trai lão bỏ nhà ra đi. Liên tưởng đến chuyên ấy mà sinh nghi trong lòng không loại trừ khả năng chính con của Ngọc bút thư sinh ra tay giết kế mẫu rồi giam luôn.

Nhưng không ngờ, chàng hỏi ra thì nghe vị trưởng nữ của Ngọc bút thư sinh là Ngọc Tảo lại lưu thư ra đi, bảo là tìm cha, khi ấn chàng không dám hoài nghi nữa.

Bấy giờ lắc đầu cười nói, "Tiểu khả chỉ thuận mồm mà hỏi vậy thôi, không có gì..."

Rồi chàng chuyển ánh mắt nhìn Ngọc bút thư sinh nôi tiếp, "Bức Chức Cẩm Đồ mà Khêu lão trượng bị mất, có phải là vật này chăng?"

Vừa nói chàng vừa lấy bức Chức Cẩm Đồ trong áo ra, hai tay lễ phép trao qua cho Ngọc bút thư sinh.

Hai vị nữ nhân nghe nói nhiều đến Chức Cẩm Đồ, nhưng chưa ai tận mắt nhìn thấy nó, liền chen tới tranh nhìn đồng thời để tâm cảnh giác ô kim hóa lang, đề phòng lão ta có hành động không tốt.

Ngọc bút thư sinh tiếp lấy Chức Cẩm Đồ, không ngăn nổi xúc động hai tay cứ run lên, nước mắt lại lăn dài nói, "Đúng là nó rồi, tiểu ca vì sao lại có được bức Chức Cẩm Đồ này?"

"Phong Lôi bảo."

Trọng Liêm đáp khẳng khái, rồi nói tiếp, "Chức Cẩm Đồ đúng là vật của lão trượng, vật quy cố chủ, xin nhận lại cho!"

Ngọc bút thư sinh vừa nghe mặt biến sắc la lên, "Tiểu ca ngươi xin chớ hại thân già này nữa."

Trương Liêm hiểu lão ta sợ ôm lại Chức Cẩm Đồ chỉ rước họa vào thân, bấy giờ chuyển sang nói với ô kim hóa lang, "Hay chuyển tặng cho thanh lão trượng, được chứ?"

ô kim hóa lang vừa nghe lắc đầu nguầy nguậy nói, "Tiểu ca chớ nên đùa, ô kim hóa lang tuy rất mê cổ vật, nhưng với Chức Cẩm Đồ thì khác, không dám cất giữ nó làm của riêng!"

Trương Liêm ngẩn người nói, "Sao lại thế chứ?"

ô kim hóa lang nhe răng cười hềnh hệch nói, "Ta chẳng biết đoán đố, con cháu nhà ta lại ngu dốt, cất giữ nó đến mười tám đời sau chưa chắc giải ra!"

Hai vị cô nương bật cười khúc khích, Trương Liêm cũng bật cười nói, "Không cần phải đoán, Khêu lão trượng sẽ nói cho Thang lão biết mà!"

ô kim hóa lang vẫn một mực lắc đâu nói, "Thế cũng không được, ta cũng chẳng tham của tội này, sợ Bạch Hạc mổ mắt là nguy?"

Ngọc bút thư sinh cảm khái thở dài nói, "Bức Chức Cẩm Đồ này là do Ngọc lâu xảo phụ nghe được nhiều chuyện bí mật trên võ lâm mà thêu nên. Trong

mỗi bài thơ ngầm chỉ nơi chôn cất một hoặc hai ba báu vật. Vị lão hữu này của ta tự lượng sức kém tài non, không giữ nổi nó, tiểu ca thiếu niên khí tráng thân hoài tuyệt học chính nên giữ nó sau này dùng bức đồ này mà cứu thế giúp đời."

Thi Hồng Anh liền tiếp lời, "Liêm ca ca nên mang bức đồ này đến hỏi Phong Lôi bảo xem vì sao mà có được?"

Trương Liêm nghĩ khả năng Phong Lôi bảo hóa trang thành phụ thân chàng để lừa đoạt Chức Cẩm Đồ trong tay Nhuyễn cốt tú tài, thế nhưng lại nghĩ ban đầu bức Chức Cẩm Đồ nằm trong người kế thiếp của Ngọc bút thư sinh, vì sao lại rơi vào tay Vô sầu cư sĩ. Đây là một điểm nghi vấn, bấy giờ liền nói tiếp, "ừm, đương nhiên là phải hỏi, nhưng không nên mang bức đồ đó hỏi. Bởi vì lúc ấy tôi giả làm lệnh sứ để lừa lấy bức Chức Cẩm Đồ này."

Ngọc bút thư sinh nghe thì vui mừng nói, "Bạch hạc lệnh chủ gieo họa toàn võ lâm, tiểu ca lừa lấy lại được Chức Cẩm Đồ thì phúc cho toàn thiên hạ, nên cất giữ nó đi. Thế nhưng, lão hủ xin hỏi có biết cách đọc nó không?"

Trương Liêm nghĩ tới nghĩ lui, ở đây chẳng ai chịu nhận Chức Cẩm Đồ, chỉ còn cách cất nó sau này hẵng tính. Nghĩ thế chàng tiếp lại Chức Cẩm Đồ, cười nói, "Không dám làm phiền đến lão trượng, tiểu khả tự đọc được."

Ngọc bút thư sinh nghe chàng nói một cách dứt khoát như thế không khỏi ngạc nhiên hỏi, "Tiểu ca ngươi xem qua mấy lần?"

Trương Liêm cười nói, "Chưa xem qua lần nào."

Ngọc bút thư sinh Càng kinh ngạc hơn, trố mắt nhìn chàng chừng như không tin nói, "Nếu chưa xem qua lần nào, làm sao ngươi nói là biết đọc chứ?"

Trương Liêm chỉ cười cười nói, "Chẳng phải vừa rồi lão trượng đã nói cho tiểu khả biết cách đọc rồi đó sao? Bức Chức Cẩm Đồ này được tạo thành bởi tám mươi lăm bài thơ, như vậy giống với phép thần số của Gia Cát Lượng. Chữ thứ nhất là chữ đầu tiên của bài thứ nhất, cộng thêm tám mươi lăm, chữ thứ tám mươi sáu sẽ là chữ thứ hai của bài thơ cứ như thế mỗi khi được một chữ thì cộng thêm tám mươi lăm để đọc."

"Tuyệt! Thần kỳ! " Ngọc bút thư sinh không nén nổi vỗ tay reo lên tán thưởng.

Bạn đang đọc truyện *Chức Cẩm Đồ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Bảo kiếm thân truyền

Ngọc bút thư sinh không ngớt lời khen tụng Trương Liêm, "Tiểu ca ngươi đúng là thiên tài đời nay, chỉ gợi một ý nhỏ mà ngươi có thể thâu tóm cả bức đồ, quả lâu đời hay hiếm có. Nào, giờ ngươi thử đọc lên một bài thơ trong đó nghe xem?"

Trương Liêm có thể tham ngộ được Chức Cẩm Đồ, trong lòng cũng vui mừng không tả, hai vị cô nương bên cạnh lại thôi thúc chàng, khiến chàng phải cất tiếng ngâm lên.

"Trời xanh xao ngút mắt.

Núi vút ngựa. chồn chân.

Dương quan Vô lộ tẩu.

Hình nhân dán dán thưa!"

Ngâm đến chữ 'hy ', lại thêm tám mươi lăm chữ thì tìm thấy một khuyên tròn, biết bài thứ nhất đến chữ 'hy ' là chấm dứt. Chàng cười nói, "Đây là một bài thơ ngũ ngôn tứ tuyệt, thi ý rất hay, nhưng ám chỉ cái gì thì khó đoán được."

Thi Hồng Anh hốt nhiên kêu lên, "Tôi cũng biết giải, để tôi đọc tiếp bài thứ hai xem."

Nói rồi, nàng liền bắt đầu từ chữ thứ hai, tiếp chữ tám mươi sáu, rồi chữ một trăm bảy mốt cứ thế mà đọc thành một bài thơ khác.

"Huân Phong cốc, quả thu xanh um.

Tung thập ngũ hoành là thập ngũ.

Bàn thạch ma phương hội quần hùng.

Thiên niên hỏa táo hữu duyên phùng. "

Tiếp đến cũng là một khuyên tròn chứng tỏ bài thơ vừa kết thúc, Trương Liêm nghe xong không khỏi ngạc nhiên nói, "Chuyên quả hỏa táo mà cũng ký tải trong này sao?"

Thi Hồng Anh cười nói, "Hay lắm, để muội đọc tiếp xem có thêm gì phong tình ở Thúy Vân Các không nhé!"

Trương Liêm biết nàng có ý trêu ghẹo mình, nhưng mặt vẫn nóng phừng lên. Triệu Tế Tế mỉm cười nói, "Bức Chức Cẩm Đồ thêu từ mấy chục năm trước có lẽ lúc ấy Thúy Vân Các còn chưa phải là nơi thịnh danh."

Nói đến đó cô ta suýt một tiếng nói tiếp, "Đêm yên tĩnh âm thanh vang xa, đề phòng người khác nghe trộm, thư thu nên nói nhỏ lại một chút!"

Thi Hồng Anh ngước mắt cười nói, "Triệu thư thư định nói đỡ cho Trương huynh đấy sao?"

ô kim hóa lang chen vào nói, "Triệu cô nương nói rất đúng tình đúng lý, chúng ta đốt lửa cháy thế này dễ bị người khác nhìn thấy, nói không chừng đã bị người khác nghe lén từ lâu mà không biết."

Thi Hồng Anh vừa rồi chỉ nhân cớ nói đùa mà thôi, giờ trao lại bức Chức Cẩm Đồ cho Trương Liêm rồi đứng lên nói, "Tôi không tin có kẻ nào to gan lớn mật dám đến đây nghe lén. Thư thư, chúng ta đi!"

Trương Liêm vội hỏi, "Hồng muội định đi đâu?"

Thi Hồng Anh nói, "Không đi, ở lại đây làm gì?"

Trương Liêm mày kiếm nhíu lại nói, "Ta và Triệu cô nương vốn là đi tìm Tiểu Tam, nào ngờ lại chạm trán với Trang Thiếu Hùng. Giờ thương thế của Triệu cô nương đà hồi phục, chúng ta đi tìm quanh một vùng này xem?"

Thi Hồng Anh nói, "Huynh muốn nói đến tên đào mộ hôi của kia sao? Hắn nếu như có mặt ở quanh đây nếu như không nghe thấy chúng ta nói chuyện, thì cũng nhìn thấy ánh lửa, nhất định hắn đã tìm đến từ lâu rồi!"

Trương Liêm nghe một câu này thấy có lý, ban đầu cho rằng Tiểu Tam truy theo chân huynh muội Trang Thiếu Hùng, nhưng đến nơi thì chỉ thấy một mình Trang Thiếu Hùng mà không nhìn thấy Ngọc bút thư sinh chẳng lẽ Trang Thiếu Hùng rẽ chạy theo một hướng khác và Tiểu Tam đã theo về hướng đó?

Nhưng đó chỉ là suy đoán, tình hình còn chưa biết hư thực thế nào vẫn khiến cho Trương Liêm trong lòng bất an, chàng xoay nhìn ô kim hóa lang hỏi, "Thang lão trượng khi vào trong tháp cứu người có nhìn thấy người nào khác bị giam cầm trong đó không?"

ô kim hóa lang lắc đầu nói, "Không thấy ai khác ngoài y!"

Ngọc bút thư sinh tiếp lời lão nói, "Không biết dưới tháp đó còn có đại lao hay không, nhưng lão hủ bị giam cầm nơi đó nhiều năm mà không nhìn thấy người nào khác."

Trương Liêm trầm ngâm giây lát nói, "Nó đi đâu được chứ?"

Triệu Tế Tế nói, "Nếu như hắn truy theo không kịp người ta, tất quay trở lai Bàn Khê chờ Trương huynh."

Trương Liêm ngẫm nghĩ một lát nói, "Được thế thì chúng ta trở lại Bàn Khê một chuyến xem."

ô kim hóa lang đỡ Ngọc bút thư sinh đứng lên, mỉm cười nói, "Lão hũ trước tiên cần đưa tệ hữu về phủ, không theo chân tiểu ca ngươi đến Bàn Khê được, xin cáo biệt nơi đây. Nếu như tiểu ca có ý đến Mã Kim Lĩnh thì chẳng bao lâu nữa chúng ta sẽ gặp lại nhau. Có điều lần này phát ra võ lâm thiếp không đề danh, bên trong nhất định có âm mưu, cần hết sức thận trọng mới được."

Trương Liêm khẳng khái đáp, "Vãn bối nhất định đi, đa tạ lão trượng quan tâm!"

ô kim hóa lang gật đầu cười nói tiếp, "Xin hỏi tiểu ca chiếc bình trong tay vì đâu mà có."

Triệu Tế Tế vừa nghe hỏi đã bật cười khúc khích nói, "Lại quen nghề thâu thập cổ vật rồi chứ gì?"

ô kim hóa lang cười hì hì nói, "Đáng chết, lai bị tiểu cô nương nói trúng tim đen!"

Trương Liêm chẳng ngờ lão già này có cố tật thèm đồ cổ như đói thèm ăn khát thèm uống, mỉm cười nói, "Chiếc bình sành này là của Vô sầu cư sĩ nhờ vãn bối trao lai cho con cháu ông không phải là vật của vãn bối... "

Chàng vốn định nói thẳng không thể tặng được, nhưng nghĩ nói thế thì quá thẳng mặt với nhau nên lựa một câu khôn khéo hơn để nó i.

ô kim hóa lang cười nói, "Tiểu ca ngươi bất tất đa nghi, thực ra lão phu hỏi lai lịch chiếc bình này chỉ là để xem tiểu ca ngươi có nhận ra nó chính là chiếc bình Ly Bàn nổi tiếng hay không mà thôi! "

Trương Liêm hiểu nhầm hảo ý của người khác, lại bị chỉ trích thẳng thắn bất giác mặt nóng lên, lắc nhẹ đầu nói, "Vãn bối chỉ biết nhận lời phó thác của người khác mà làm, không hề suy nghĩ xem nó là loại bình gì, càng không biết nó là chiếc bình Ly Bàn nổi tiếng."

ô kim hóa lang thở dài một tiếng cảm khái nói, "Tiểu ca ngươi trung thực chân thành, xưa nay hiếm có. Phải biết chiếc bình Ly Bàn còn có tên gọi là Luyện Dược Bình. Nếu chiếc bình này đúng như ta nói là chiếc bình Ly Bàn thì bất kỳ loại thuốc nào cho vào đó, sau sáu lần sáu ba mươi sáu ngày, hiệu

lực của nó đều tăng gấp bội. Nếu như đem thuốc trị độc cho vào đó thì công hiệu có thể nói khởi tử hồi sinh tệ hữu vừa rồi uống nước ngâm Uyên ương huyết ngọc quyết mà giản được độc nhưng nếu như đem nước cho vào bình này sau ba mươi sáu ngày thì công hiệu cũng không thua kém gì!"

Thi Hồng Anh bật cười nói, "Thảo nào mà Vô sầu cư sĩ tâm phế đều đã nát, mà vẫn còn duy trì được một lúc nói ra khá nhiều điều mới chết."

ô kim hóa lang nhíu mày hỏi chuyện lúc đấy thế nào, Thi Hồng Anh bèn kể vắn tắt chuyện nàng với Trương Liêm gặp Vô sầu cư sĩ trong hoàn cảnh thế nào.

ô kim hóa lang nghe xong liền nhìn Trương Liêm nói, "Trên miệng bình Ly Bàn điêu khắc hình Quy long giao đằng, miệng con rồng hướng lên trên, tiểu ca ngươi xem có đúng thế không?"

Trương Liêm nghe liền xăm xoi chiếc bình sành dưới ánh lửa một lúc, gật đầu nói, "Đúng như lão trượng nói."

ô kim hóa lang nói, "Chiếc bình này nói thực nếu như lọt vào bất cứ tay người nào rồi, thì chẳng bao giờ giao lại cho con cháu Vô sầu cư sĩ. Nhưng tiểu ca ngươi không lừa mình dối người nhất định đem chiếc bình này trả lại chứ chẳng nghi. Có điều, thuốc trong bình đã bị Vô sầu cư sĩ uống hết rồi, trước khi trao lại chiếc bình này cho tử tôn của ông ta, có thể cho thuốc vào đó mà dùng cũng không hề trái đạo lý! "

Trương Liêm nghe gợi ý này thì trầm ngâm giây lát nói, "Mang bình không bên người, không bằng mang thuốc cứu người, lời này rất đúng, chỉ tiếc là trước mắt tiểu khả chưa có thứ thuốc gì cả!"

ô kim hóa lang mỉm cười, rồi thò tay lấy ra từ trong áo một túi giấy dầu, nghiêm túc nói, "Bao ô Kim Đan này là linh dược mật truyền sư môn của lão hủ, công năng cường tinh ích khí, trị thương rất hay nhưng không thể trị độc. Giờ tặng tiểu ca cất vào trong bình, sau ba mươi sáu ngày chỉ cần người bệnh còn một hơi thở, uống vào ba viên nhất định sẽ sống, uống mười viên thì công năng tăng gấp bội, ở đây cả thảy có một trăm viên, hy vọng sau này cho lại lão hủ mười viên là đủ!"

Trương Liêm vui mừng nói ngay, "Vãn bối sẽ chừa lại một nửa cho tiền bối."

ô kim hóa lang vội nói, "Lão hủ lấy nhiều cũng Vô dụng, mười viên là quá đủ. Số còn lại tiểu ca cứ uống tăng cường công lực và để dành cứu người khác. Thuốc cho vào bình để lâu không tăng thêm công hiệu, nên chỉ cần sau ba mươi sáu ngày là lấy ra dùng, cho thuốc khác vào dùng là được."

Trương Liêm vừa nghe liền nghĩ bản thân chàng công lực bất túc, lại thêm Tiểu Tam, Thi Hồng Anh, Triệu Tế Tế, Triệu Khanh Khanh, Tất bá bá và cả Hồng Lệ công lực đều chưa uyên thâm, nếu như chiếc bình này thật sự có công năng như thế, sau này chỉ cần mỗi người mười viên thì công lực tăng tiến lên rất nhiều.

Nghĩ thế tự nhiên thấy vui lên, liền nhận thuốc cho vào bình cười nói, "Trong bình còn trống chỗ, không biết có thể bỏ thêm thứ thuốc khác vào được không?"

ô kim hóa lang cau mày suy nghĩ nói, "Theo lý mà nói, nếu như hai loại dược lực không tương khắc tương kị, thì bỏ chung vào một bình có thể được, thí dụ như bình này cho giải dược vào thì được nhưng cho độc dược vào thì không được.

Triệu Tế Tế vui mừng nói, "Tốt lắm, thế cho thuốc giải độc đan của tôi vào đó luôn."

Thi Hồng Anh lại nghĩ một điều khác liền nói, "Tiếc thật, giá như miệng bình lớn như miệng thố sành thì hay biết mấy!"

ô kim hóa lang nói, "Miệng bình lớn nhỏ không quan trọng, đằng nào sau ba mươi sáu ngày thì có thể thay bằng thú thuốc khác Nhỏ thế mà tiện mang theo bên người, lớn như chiếc thố sành thì làm sao mang theo nổi?"

Thi Hồng Anh vẩu mồm nói, "Không phải ý đó, tôi muốn nói nếu như miệng bình lớn, cho luôn cả Uyên ương huyết ngọc quyết vào đó thì công năng trị bệnh còn tăng lên gấp nhiều lần."

ô kim hóa lang thang chút ngớ người rồi cất tiếng cười kha khả nói, "Trước đây có một vị huyện lệnh tuổi Tý, tới ngày sinh nhật ông ta có người mang biếu cho ông ấy một con chuột bằng vàng, ông ngắm nghía rất lâu rồi nói, tháng sau là sinh nhật tiểu thê, tiểu thê tuổi con trâu!"

Trương Liêm bật cười ha hả.

Thi Hồng Anh hừ một tiếng tức giận nói, "Người ta nói thật tình, lão lại tìm cách chửi khéo ư?"

"Lão hứ chửi cô nương bao giờ? Nói thực ra thì lão hủ còn muốn đem tất cả bảo vật trong thiên hạ này cho vào đó, sau một thời gian lấy ra đều biến thành kỳ trân dị bảo! "

Trương Liêm cười nói, "Không thể có được nếu như bỏ thứ gì vào cũng biến thành quý giá, chẳng lẽ đến lúc cho bùn vào hóa thành vàng chăng? Có điều chưa biết hai loại thuốc khác nhau cùng cho vào bình, liệu chúng có làm mất công hiệu của nhau hay không? Như thế thì rất đáng tiếc.

ô kim hóa lang nói, "Tiểu ca ngươi chớ nên bận tâm, chiếc bình Ly Bàn này chính là bảo bối luôn mang theo bên người của Hoa Dương chân nhân lúc sinh thời."

Trương Liêm a lên một tiếng kinh ngạc tiếp lời lão, "Hoa Dương chân nhân chính là Đào Hoàng Cảnh, người chú giải Bản Thảo Kinh, ẩn cư trên núi Câu Khúc sơn, đồng thời còn trước tác Cổ Kim Đạo Kiếm Lục, Chân Linh Vị Nghiệp Đồ, không thể không tin!"

Nói rồi chàng đem luôn giải độc đan cho luôn vào trong bình, bấy giờ mới tiễn chân ô kim hóa lang và Ngọc Bút Thư Sinh.

Chờ hai người đi khuất dạng rồi chàng quay lại nhìn Thi Hồng Anh hỏi, "Hồng muội phải nói cho thực, lần trước muội dạy cho ta pho chưởng pháp đó có phải là Võ học tinh hoa của Vô sầu cư sĩ không?"

Đây là điều mà chàng để tâm từ lâu, chỉ chờ có dịp hỏi lại Thi Hồng Anh là hỏi cho ra lẽ, nhưng vừa rồi vì có mặt ô kim hóa lang và Ngọc bút thư sinh nên chưa tiện hỏi.

Thi Hồng Anh gật đầu đáp, "Không sai."

Trương Liêm cau mày nói, "Nói thế huynh muội ho Trang phải là hậu nhân của Vô sầu cư sĩ. Nhưng vì sao Trang Thiếu Hùng không thừa nhận Trang Cảnh Hùng là cha mình, cũng chưa từng nghe nói qua cái danh Vô sầu cư sĩ?"

Triệu Tế Tế nghe nhắc lại Trang Thiếu Hùng thì phẫn uất nói, "Trương huynh sao còn nhớ đến bọn huynh muội chết tiệt kia làm gì!"

Trương Liêm nhìn cô ta một cái, thầm hiểu nỗi lòng nữ nhân vào lúc này.

Trang Thiếu Hùng đúng là một con người khó hiểu, hắn thẳng mặt không thừa nhận Triệu Tế Tế, nhưng đáng nói hơn là đến thân sinh của hắn vì sao hắn cũng không thừa nhận?

Nghĩ đến chừng đó, nhớ câu nhân tâm bất cổ, bất giác khiến chàng buông tiếng thở dài.

Thi Hồng Anh không vui nói, "Ca ca thở dài gì chứ, chẳng lẽ định mang pho Võ học linh hoa và chiếc bình quý cùng Song long ngọc bài trả lại cho Trang Thiếu Hùng?"

Trương Liêm chẳng chút do dự nói, "Nếu như hắn thừa nhận là hậu nhân của Vô sầu cư sĩ, đương nhiên di vật này phải trao lại cho hắn, có thế mới đúng với tâm nguyện của Vô sầu cư sĩ lúc lâm chung."

Thi Hồng Anh mắt đỏ lên vì tức tối nói, "Trương công ngốc nghếch của tôi à, còn muốn tạo thêm sát nghiệp nữa đây?

Trương Liêm ngạc nhiên hỏi, "Ta tạo sát nghiệp gì?"

Thi Hồng Anh mặt đầy nộ khí nói, "Tôi nghe Triệu thư nói Trang Thiếu Hùng đương nhậm chức Đô giám trong Bạch Hạc môn, nếu như để hắn luyện thành tuyệt học chưởng pháp này, thì chẳng biết bao nhiêu danh môn cao thủ bị giết dưới tay hắn?"

Trương Liêm nghe nói hơi rúng động trong lòng trầm ngâm nói, "Nhưng ta chung quy không thể quay lưng với người đã khuất. Có điều ta tin rằng cho dù pho võ công tuyệt học của Vô sầu cư sĩ cao siêu đến đâu, thì cũng không thể nói là thiên hạ Vô địch, chung quy cùng phải có cách khắc phục được!"

Thi Hồng Anh hậm hực nói, "Chờ đến khi huynh tìm ra cách khắc chế hắn, thì không biết đã đổ xuống bao nhiêu huyết tanh?"

Trương Liêm trầm tĩnh nói, "Hồng muội chớ nên quá nôn nóng, còn chưa tìm thấy Trang Cảnh Hùng mà, huống gì chiếc ngọc bài và pho võ công ấy không nằm trong người ta."

Thi Hồng Anh ừm một tiếng hỏi, "Ai lấy đi rồi?"

Trương Liêm cười nói, "Tiểu Cúc, Tiểu Liên cướp mất, bọn chúng không phải là nha hoàn của Hồng muội ư?"

Hồng Anh nghe nói thì cười như nắc nẻ nói, "A Di Đà Phật tạ ân trời đất, không để mấy vật kia nằm trong người huynh."

Trương Liêm thấy nàng nói tiếu một câu bật cười nói, "Song long ngọc lệnh thì không ích gì lắm, nhưng pho chưởng pháp thì ta có thể chép lại giao cho bọn họ."

"Huynh dám?" Thi Hồng Anh la lên, rồi hốt nhiên cười lớn nói, "Mà huynh tốt nhất cũng chớ nên tính toán như thế, cho dù huynh có thể chép lại không sót chữ nào, nhưng người ta nhìn ra không phải bút tích của Vô sầu cư sĩ thì quyết cũng không bao giờ tin vào lòng tốt của huynh. Thậm chí còn nghi huynh đã có ý định lừa họ bằng một bản sao dối, họ có thể truy hỏi huynh cho ra bản chính, khi ấy thì phiền hà chưa biết chừng nào!"

Một câu này quả không sai chút nào, khiến Trương Liêm nghe phải ngớ người, nhất thời chưa biết nói thế nào với vị muội muội ương bướng của mình.

Hốt nhiên, nghe Thi Hồng Anh hí hửng ca lên đắc chí.

"Trời xanh Vô tận.

Biển biếc bao la.

Trùng dương muôn dợn sóng.

Thiên hà vạn sao sa.

Mây chơi lang thang sườn núi.

Gió vui gõ cửa mọi nhà "

Trương Liêm nghe vội hỏi, "Hồng muội học ai những câu ca này?"

Thi Hồng Anh nói, "Muội học từ một vị trung niên, chẳng lẽ huynh cũng biết?"

Trương Liêm nhíu mày nói, "Một vị trung niên! Có phải là một vị nho sinh mặt trắng, để râu năm chòm?"

"Nho sinh thì đúng, nhưng người này râu quai nón, mặt lai khô vàng, không phải mặt trắng."

Trương Liêm mặt lộ nét rầu rĩ, "Nói thế là không phải rồi!"

Thi Hồng Anh thấy kỳ liền hỏi, "Huynh muốn nói ai thế?"

"Khúc tiêu từ này là do gia nghiêm sáng tác, nhưng theo như muội mô tả thì dung mạo không giống."

Triệu Tế Tế nhắc chàng một câu, "Trương huynh chớ quên có thể lệnh tôn cải trang!"

Một câu này khiến Trương Liêm hớn hở nói, "Được, để ta đọc tiếp xem có đúng không nhé!"

Nói rồi chàng cất tiếng ngâm lên theo mạch thơ của nàng.

"Hạc kêu lảnh lót.

suối hát thiết tha.

Lưng trời chim bay lượn.

Sườn non bướm vờn hoa.

Đàn bò tung tăng gặm cỏ.

Lưng trâu sáo trẻ ngân nga.

Đất trời luân chuyển, Mắt lệ nhòa nhòa.

Ngẫm đời người thấm thoắt.

Như giấc mộng thoáng qua.

Bằng hữu giờ đâu vắng cả?

Chỉ còn trơ lại mình ta? "

Thi Hồng Anh hai mắt sáng lên, vui mừng nói, "Không sai một chữ, nhất định là bá phụ rồi. Lão nhân gia còn dạy cho tôi mười hai chiêu kiếm."

Trương Liêm vội hỏi, "Hồng muội gặp ông ấy ở đâu?"

Thi Hồng Anh nói, "Lần ấy muội trở lại Cô Tô tìm sư bá, nào ngờ trên tửu lâu gặp một vị thần thái khác thường muội liền ngầm theo người này một quãng, không ngờ ông ta lại nhận ra thân pháp của muội liền quay lại hỏi lai lịch sư thừa, nói ra mới biết ông ấy quen gia sư. Khi nghe muội nói muốn đi Hồ Đầu Nham tìm gia sư, ông ấy liền bảo không cần đi nữa, Hồ Đầu Nham giờ chỉ còn là đống gạch vụn. Sau đó ông ấy dạy muội mười hai chiêu kiếm pháp, nói sau này khi gặp lại gia sư, chỉ cần người nhìn thấy kiếm pháp thì biết ngay là ai!"

Trương Liêm vui mừng nói, "Thế cha có hỏi đến ta không?"

Thi Hồng Anh mặt hơi ửng hồng, lắc đầu nói, "Muội lúc bấy giờ không biết ông ấy là ai, mà cũng không nói cho ông ấy biết là quen với huynh đương nhiên không hỏi đến huynh rồi."

Lời này tuy hoàn toàn đúng lý, nhưng có chút gì cũng khiến Trương Liêm thấy hẫng hụt.

Thi Hồng Anh lại nói tiếp, "à đúng rồi! Mười hai chiêu kiếm pháp bá phụ truyền cho muội, giờ muội truyền lại cho huynh thì cùng hay."

Trương Liêm gật đầu nói, "Cha vốn không muốn ta học kiếm nhất định bên trong có nguyên nhân, nhưng về sau ta học được mười hai chiêu kiếm từ Tất bá bá, không biết có giống nhau không, muội nhanh thi triển ta xem."

Triệu Tế Tế nghe thế liền quay người đi nơi khác nói, "Tôi không nên nhìn, các người cứ luyện kiếm đi."

Trương Liêm hơi ngạc nhiên nói, "Cô nương có xem cũng đâu có sao?"

Triệu Tế Tế quay đầu nghiêm mặt nói, "Trương huynh tâm trường lỗi lạc, nhưng tuyệt học không được tiết lộ ra ngoài Tôi cho dù không có ý ăn cắp võ công, nhưng mắt nhìn thì đầu cũng ghi nhớ, sau này lỡ có lúc thi triển ra há chẳng thành trộm nghề của người khác hay sao, đây là điều tối kỵ! "

Nói rồi quay đầu lại từ từ đi đến dưới một gốc cây mới đứng lại.

Trương Liêm thấy một vị tuy danh phận là kỹ nữ trong Cao Đường viện nhưng lòng tự tôn rất cao thì không khỏi khâm phục.

Thi Hồng Anh mỉm cười nói, "Triệu thư thư làm thế là rất đúng, giờ trước tiên xem muội diễn kiếm."

Trương Liêm đứng im lặng chăm chú nhìn nàng thi triển mười hai chiêu kiếm, cảm thấy bất ngờ nói, "Mười hai chiêu kiếm, này hoàn toàn khác với mười hai chiêu kiếm ta học được!"

"Không sai, bá phụ cũng nói đây là nửa pho đầu, nhưng không biết toàn pho có cả thảy bao nhiêu thức?"

"Cả thảy ba mươi sáu thức!"

Thi Hồng Anh nói, "Hay lắm, giờ huynh cứ theo đó mà luyện, thử xem có thể liên kết với mười hai chiêu kiếm mà huynh đã học hay không?"

Trương Liêm y theo lời nàng thi luyện mười hai chiêu kiếm mà nàng vừa dạy, chỉ sau mấy vòng thì đã thành thục, nhưng đến khi liên kết với mười hai chiêu chàng đã học thì có gì không thuận tay, trong lòng thất vọng nói, "Không được, có lẽ phần một học được là thượng bán bộ, phần ta học là hạ bán bộ, còn một phần trung bán bộ nữa mới thực sư hoàn tất pho kiếm. Nhưng trung bán bộ nằm ở đâu chứ?"

Thi Hồng Anh đôi mắt tinh anh máy động liên tục, cười nói, "Huynh luyện thượng bán bộ và hạ bán bộ thành thục điêu luyện, có lẽ sẽ có trung bán bộ."

"Khởi la đội lý truyền thần kiếm, tiêu địch thanh trung độc cấm thư," Trương Liêm lẩm nhẩm lại trong miệng hai câu thơ mà phụ thân để lại trước khi chàng luyện mười hai chiêu kiếm pháp bất giác như hiểu ra vấn đề nói, "Thì ra gia phụ trước tiên đem kiếm pháp truyền thụ cho các người sau đó mới đem phần cuối pho kiếm truyền thụ cho ta!"

"Các người!" Thi Hồng Anh ngạc nhiên chau mày nhìn chàng hỏi, "Bá phụ còn truyền cho ai nữa sao?"

Trương Liêm nói, "Truyền cho ai thì ta không biết, có lẽ là một vị cô nương, cho nên cha mới làm câu thơ, khởi la đội lý truyền thần kiếm! "

Thi Hồng Anh trống ngực rộn lên, vội giục chàng, "Thôi nhanh luyện đi, chúng ta còn phải rời khỏi đây!"

"Ta mượn thanh kiếm của muội để luyện nhé!"

Thi Hồng Anh trao thanh trường kiếm cho chàng rồi tự mình quay người bước về phía Triệu Tế Tế.

Bạn đang đọc truyện *Chức Cẩm Đồ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Theo dấu thù nhân

Trương Liêm biết Thi Hồng Anh cũng như Triệu Tế Tế, không muốn nhìn chàng luyện pho kiếm của mình, cho nên mới lảng tránh ra ngoài.

Bấy giờ chàng liền luyện mười hai chiêu kiếm đầu đến thành thục, vừa lượng trong đầu vừa tập trung phân tích xem các thế trong từng chiêu, hốt nhiên nghĩ ra một ý, sau khi xuất kiếm múa xong chiêu thứ nhất phần đầu, chàng liền chuyển sang múa chiêu thứ nhất của phần hai, không ngờ lại ăn khớp với nhau chẳng để sơ hở một điểm nào, phát hiện này khiến chàng vui mừng Vô cùng.

Cứ thế, hết một chiêu nay lại đến một chiêu kia, cho đến hết hai mươi bốn chiêu, chàng múa một hơi là thành. Sau lần đầu thành công, tinh thần phấn chấn hẳn lên, chàng thếp tục diễn luyện lần thứ hai.

Lần này lại nhận ra không chỉ các chiêu trong phần đầu và phần sau ăn khớp với nhau, mà thậm chí có thể hoán đổi tùy ý, biến hóa thành cả trăm thức, càng luyện chàng càng thấy sự tinh hoa kỳ ảo của nó là Vô cùng lận.

Chẳng trách phụ thân chàng được người trong giang hồ võ lâm xưng là Thần kiếm thủ.

Cứ thế, Trương Liêm luyện miệt mài quên thời gian, quên cả không gian...

Một vừng mặt trời chói chang lên đầu ngọn cây từ lúc nào không hay, hai vị nữ nhân ngồi sau bốc cây đàm tiếu vui vẻ, bất chợt nghe thấy hơi phong rít tới lạnh cả cổ gáy, vội la lên, "Trương ca ca chớ nên đùa thế, sao múa kiếm đến tận cổ bọn muội?"

Trương Liêm nghĩ gọi mới giật mình thâu kiếm lại hỏi, "Ta vẫn ở đây, sao lại bảo múa kiếm đến tận cổ các ngươi?"

Thi Hồng Anh thò đầu ra khỏi gốc cây nhìn quả nhiên thấy chàng vẫn ở nguyên vị trí ban đầu. Nhưng người chàng đẫm ướt mồ hôi, kinh ngạc nói, "Chẳng lẽ kiếm khí phất tới cổ muội, Triệu thư thư có thấy cổ lạnh không chứ?"

Triệu Tế Tế gật đầu nói, "Có!"

Trương Liêm nói, "Thực có chuyện kỳ lạ thế sao?"

Bấy giờ chàng mới ngước mắt nhìn cây cối chung quanh, mới thấy lá cành rơi tơi tả trên đất, cây chỉ còn trơ lại những cành lớn, bất giác ngớ người, đúng là một chuyện mà chàng chưa từng biết tới. Thì ra Trương Liệm luyện kiếm đến xuất thần, thân kiếm phát kình phong trong tầm ba trượng nếu có người nào đứng thì thụ thương như chơi. May mà hai nàng ngồi sau gốc cây nên ảnh hưởng không nhiều, bằng không thì có thể nguy rồi.

Thi Hồng Anh nhìn lá cây tơi bờ trên đất thè lưỡi nói, "Suýt chút nữa thì mạng bọn muội không còn."

Trương Liêm gãi đầu cười khổ nói, "Sao không nói sớm?"

Thi Hồng Anh thấy chàng thành tựu tột bực thì sung sướng trong lòng, cười nói, "Còn trách người ta sao, ai biết được huynh luyện thành kiếm khí!"

Trương tiệm hai tay chấp kiếm vái đài nói, "Xin nhị vị cô nương lượng thứ!"

Thi Hồng Anh và Triệu Tế Tế bật cười lên vui vẻ, Trương Liêm thâu kiếm trả lại cho Thi Hồng Anh nói, "Thôi trễ rồi, chúng ta đi thôi!"

Không ai biết trong thời gian Trương Liêm luyện kiếm thì hai vị cô nương nói chuyện gì với nhau, lúc này Trương Liêm đi trước, hai vị cô nương đi theo sau, thỉnh thoảng chỉ thấy bọn họ ghé vào tai nhau thì thầm điều gì rồi bụm miệng cười, Trương Liêm vốn chỉ để tâm đến chuyện vừa rồi chàng Vô tình hợp thành hai phần của pho kiếm pháp với nhau, đồng thời luyện thành kiếm khí, cho nên không hề để ý đến hai vị cô nương phía sau nói chuyện gì với nhau. Đi một hồi đã đến đầu bến thuyền Bàn Khê mới ngừng chân lại, quay đầu nói, "Quái, sao không thấy chiếc thuyền nào nhỉ!

vừa nói dứt câu, hốt nhiên nghe tiếng người nói vọng lại, "Khổng Tử nói, thương nhân hồ bất vấn, mà ngươi sao lại hỏi đến thuyền, thực chẳng đáng là bằng hữu!"

Trương Liêm vừa nghe liền vui mừng la lên, "A, thì ra là ngươi, mau chui đầu ra đây. Hại ta lo lắng chạy tìm người suốt cả đêm!, Một bóng người thấp nhỏ xuất hiện ở góc đường, khuôn mặt xa lạ, thân vận như tiểu đồng. Nhưng Trương Liêm chỉ nghĩ giọng quyết không nhầm được, nói ngay, "Ngươi có tất cả bao nhiêu chiếc mặt nạ đem hết ra mà mang, tối qua ngươi đi đâu hử?"

Thì ra người này chính là Tiểu Tam. Nhưng khuôn mặt hắn đã khác đi vì đeo tấm mặt nạ da người. Nghe Trương Liêm hỏi, hắn cười hì hì nói, "Dung nhan thay, lòng không đổi, Hi hi giả làm kẻ ác thì mười lần, giả làm người lương thiện thì mười hai lần. Phải nhớ đấy, bắt đầu từ giờ gọi tiểu đệ là An Vị Đạt!"

Thi Hồng Anh giờ cũng nghe ra giọng Tiểu Tam, hừ một tiếng chửi ngay, "Thì ra là tên đào mồ hôi của!"

Tiểu Tam làm mặt nghiêm đáp, "Không đúng! Tiểu sinh là An Vị Đạt, ca ca tôi đây là An Dĩ Đạt, còn tên đào mồ kia là Tiểu Tam, tiểu tử nào đó chứ không phải An Vị Đạt này. Cô nương có lẽ nhìn nhầm người rồi! "

Nói rồi vái một cái thật thấp.

Cứ nhìn tướng mạo của hắn pha trò khiến ai cũng không nhịn được cười. Thi Hồng Anh cười lên khúc khích, Tiểu Tam được nước thấy Thi Hồng Anh cười liền bồi thêm một câu, "Nhất tiếu khuynh nhân quốc, tái tiếu..."

"Cút ngươi đi!" Thi Hồng Anh đỏ mặt thét cắt ngang lời hắn, đồng thời giang tay lên như định đánh khiến Tiểu Tam giật mình nhảy lùi về sau nhe răng cười xòa.

Trương Liêm cũng phì cười nói, "Vị Đạt thì Vị Đạt. Nhanh nói ra chuyện của ngươi thế nào?"

Tiểu Tam cười nói, "Trước hết trở vào trong khuê phòng của Thái Nguyệt cô nương rồi nói!"

Bấy giờ cả bọn kéo nhau vào khuê lâu của Thái Nguyệt, trên lầu đã bày sẵn một bàn tiệc.

Thái Nguyệt và Thi Hồng Anh được giới thiệu làm quen với nhau, rồi Thái Nguyệt chỉ vào Tiểu Tam nói, "Vị tiểu huynh này, trời còn chưa sáng đã trở về đây, rồi lên giường nằm ngủ cho đến sáng. Nô gia biết Trương tướng công và tứ thư nhất định trở lại, cho nên vừa sáng đã bảo người dọn sẵn thức ăn chờ hai người về ăn."

Trương Liêm đa tạ Thái Nguyệt nhưng chưa kịp ngồi xuống thì Tiểu Tam đã tranh ngồi vào ghế chủ tọa cười nói, "Hôm nay tôi mời khách nhé!"

Thi Hồng Anh nhường Trương Liêm ngồi ghế trên hết đối diện với Tiểu Tam, còn nàng thì cùng với Triệu Tế Tế ngồi hai bên, nghe Tiểu Tam nói thế liền

cười nói, "Các người xem, đêm qua hắn lại đào trúng ngôi mộ của nhà giàu nào rồi kìa!"

Tiểu Tam nghe chỉ cười hì hì không hề biết giận, nói, "Chuyện nhỏ thôi mà mọi người không cần biết điều đó! Nào rượu đâu!

Hắn gọi lớn như một chủ nhân ông chễm chệ trên ghế, thần thái ngạo nghễ đến buồn cười. Thái Nguyệt ngồi xuống bên cạnh Triệu Tế Tế, nâng bình rượu róc cho mọi người. Tiểu Tam thấy ai cũng nhìn vào hắn, liền nắm chén rượu lên mời cạn chén, rồi tự mình nốc sạch một hơi, đặt chén xuống cười khà khà nói ngay, "Tôi biết các vị đều muốn hỏi nhưng cứ ăn cho lưng lửng bụng rồi nói sau!"

Trương Liêm, Thi Hồng Anh và Triệu Tế Tế quả thấy bụng đói cồn cào, bây giờ chẳng chút khách khí nắm chén đũa lên ăn một cách ngon lành, chỉ riêng một mình Thái Nguyệt ngồi bên cạnh hầu tiếp không đụng gì đến thức ăn.

Chỉ qua một lúc, thức ăn trên bàn đã vơi đi một nửa. Tiểu Tam giờ mời đưa mắt nhìn Thi Hồng Anh hỏi một câu hết sức bất ngờ, "Hồng thư thư, tôi xin hỏi một câu, thực ra có mấy đôi Ma cô trảo chứ?"

Không chỉ Thi Hồng Anh mà ngay Trương Liêm cũng hơi ngớ người vì câu hỏi đột ngột này của Tiểu Tam. Thi Hồng Anh ngẫn đi một lúc mới đáp, "Chẳng lẽ tối qua ngươi nhìn thấy Ma cô trảo?"

Tiểu Tam gật đầu nói, "Không sai. Nếu như không phải chạm nhau với Ma cô trảo, thì cây áp chuỳ sản của tôi cũng không đến nỗi hư. May lúc ấy vị Triệu thư này kịp thời xuất hiện, không thì tính mạng tôi khó toàn."

Trương Liêm nghe thế vội hỏi ngay, "Người sử dụng Ma cô trảo là ai?"

Tiểu Tam nói, "Người này từng đến Kỷ Lai Cư, lúc ấy đã gọi lớn mấy tiếng Uyên ương huyết ngọc quyết!"

Thái Nguyệt liền tiếp lời hắn nói, "Người này là một vị trung niên, nét mặt khô vàng. Nhìn như người bệnh lúc ấy tôi vì sợ nhân lúc Trương tướng công đang lo cứu người dễ bị ám hại, mới gọi thêm mấy vị thư muội nữa đến bảo vệ."

Trương Liêm vội đứng lên, cúi người thi lễ nói, "Thành thực cảm tạ cô nương, tôi lúc ấy vì lo cứu thương cho huynh đệ họ Mã, quả thực không hề nghĩ đến gì khác."

Thái Nguyệt hai má ửng hồng, cúi thấp đầu nói, "Công tử xin mời ngồi xuống. Nô gia không dám nhận đại lễ tướng công Nếu như vẫn còn như thế, nô gia tư thẹn Vô cùng."

Trương Liêm hốt nhiên nhớ đến câu, phong trần nữ tử, mệnh bạc như hoa, bất giác nén tiếng thở dài.

Triệu Tế Tế nhận ra thần thái của chàng, biết con người chàng chân thực đa cảm, luôn nghĩ nhiều đến người khác, tự nhiên mắt cũng cay cay, liền nói, "Trương tướng công xin ngồi xuống rồi nói chuyện."

Trương Liêm thở dài một hơi, mới từ từ ngồi xuống.

Tiểu Tam cười thầm trong lòng, nhưng không dám cười ra mặt, tiếp tục câu chuyện, "Vừa khéo tối hôm qua huynh muội họ Trang tìm đến, hỏi này hỏi nọ, không giống như người độ thuyền qua sông. Sau đó trong đám đông lại xuất hiện một bệnh phu, nhưng vừa nhận ra tôi nhìn hắn liền quay đầu đi ngay. Tôi Vô theo hắn, đi xa chừng mười dặm mới thấy hắn dừng chân lại quát hỏi, tôi đương nhiên không chịu phục.

Ai nấy bắt đầu thấy có chuyện li kỳ đều lóng tai nghe, nhất là Trương Liêm hỏi ngay, "Sao chứ?"

Tiểu Tam nói tiếp.

"Tôi liền đáp lời lão ta, 'Người đi đường người, quỷ theo lối quỷ, mắc mớ gì đến ngươi mà hỏi Trương ích Trí ta?' 'Ngươi gọi là Trương ích Trí?' 'Không được sao? Chớ cản đường ta, nhanh tránh ra! ' 'Hừ! Đến đây thằng nhãi!

Gã bệnh phu nói rồi liền vung tay chộp tới, Trương ích Trí tôi cũng không chậm, liền nhảy người né tránh ra ngoài nửa bộ. Nhưng vai áo thì bị hắn chộp rách bươm. Hiểm thật, tôi liền thò tay vào trong áo lấy ra bảo bối áp chuỳ sản.

Bệnh phu vẻ am hiểu, vừa nhìn thấy binh khí thất kinh thoái lùi ba bước, kêu lên, 'Thằng nhãi, thì ra người là đệ tử của Lục Tam Nguyên.

Tôi hừ một tiếng hất hàm nói, 'Cẩu nhãn ngươi cũng còn khá đấy, biết điều thì mau tránh xa ra! ' Hắn cứ nhìn chăm chăm vào binh khí của tôi như muốn nuốt tươi gần giọng, 'Binh khí của ngươi có phải là Địa ba sản.

'Tiểu gia dùng đây là sản địa bì?' 'Tiếp chiêu! ' Bệnh phu quát một tiếng, tay trừ phất lên bên trong liền thò ra một tay trảo sáng loáng chộp tới, chỉ nghe choang một tiếng chẳng những cảnh tay tôi tê di mà đến áp chuỳ sản cũng bị đánh vỡ... "

Thi Hồng Anh lắng lặng nghe Tiểu Tam kể đến đó, không nén nổi thốt lên, "Nhất định là tên hung ma kia!"

Tiểu Tam cười nói, "Đương nhiên là hung ma rồi, bệnh phu một hơi đánh hỏng của tôi hai ngọn áp chuỳ sản, không hung thì ai hung?"

Thi Hồng Anh cười lãnh đạm nói, "Nhưng ngươi sao may còn chạy thoát mạng được thế?"

"Tam thập lục kế, tẩu vi thượng sách!"

Tiểu Tam nhe răng cười hì hì nói, "Trương ích Trí tôi vừa chạy vừa la làng, cuối cùng cũng may cầu cứu một tiểu tử xuất hiện. Tiểu tử này không lớn hơn tôi bao nhiêu, thế nhưng võ công lại rất cao cường, vừa xuất lên đã tiếp chiêu lão hung đồ, hai người quần nhau mà đánh trời long đất lở, tôi đứng ngoài chỉ còn nghe tiếng gió rít lên vi vu như sáo."

Trương Liệm vừa nghe trong lòng chợt nghĩ một người, vội hỏi, "Người kia sử dụng loại binh khí gì, mà ngươi lại nghe tiếng vi vu như nhạc?"

Tiểu Tam nói, "Hắn sử dụng một ngọn ngọc tiêu."

Triệu Tế Tế vừa nghe ngọc tiêu liền chen vào hỏi ngay, "Chiếc ngọc tiêu kia màu xanh, trên ống tiêu có mười hai lỗ, đúng chứ?"

Tiểu Tam nhe răng cười nói, "Màu xanh thì chẳng sai, nhưng bao nhiêu lỗ thì không rõ Có điều, tiêu đến mười hai lỗ làm sao thổi được, chỉ có mười ngón tay làm sao bít được hết lỗ tiêu, trừ phi người đó dư đến hai ngón tay! "

Triệu Tế Tế mỉm cười nói, "Vị huynh đệ kia thắng chứ?"

Tiểu Tam đắc chí cười nói, "Đương nhiên là thắng, nhưng nếu không có Trương ích Trí này ra tay trợ giúp thì hắn cũng thành ma từ khuya! "

Trương Liêm ngạc nhiên hỏi, "Ngươi làm sao giúp người ta?"

Tiểu Tam nói, "Huynh có nhớ lần trước tiểu đệ rút ra một ngọn độc châm trên người Sử Thanh Như chứ, đồng thời lục trên người hắn còn tìm thấy mười sáu ngọn độc châm khác và mười hai chiếc mặt nạ da người, sau đó còn tìm thấy trên người Mã huynh đệ bốn ngọn độc châm và mười lăm ngọn khác trên người bị huynh đánh chết, cả thảy ba mươi sáu ngọn độc châm này có thể lấy mạng ba mươi sáu người như chơi. Lúc bấy giờ thấy hai ngươi đánh nhau kịch liệt, mà tiểu tử kia bắt đầu núng thế, tôi liền rút ra một ngọn phóng vào người gã bệnh phu... "

Thi Hồng Anh chau mày hỏi ngay, "Trúng chứ?"

"Trúng!"

"Chết không?"

Tiểu Tam lắc đầu đáp, "Không, tôi phát năm ngọn độc châm, chỉ có một ngọn trúng vào mông hắn, hắn liền giở bình thuốc giải ra nuốt một viên rồi phóng người đào tẩu ngay."

Trương Liêm hỏi, "Thế còn người giúp ngươi thì sao?"

Trương Liêm cười hì li" nói, "Tên tiểu tử này thì chạy còn nhanh hơn!"

Trương Liêm ngạc nhiên hỏi, "Vì sao phải chạy?"

Tiểu Tam cười khổ nói, "Hắn nhìn thấy tôi sử dụng độc châm. Nên nghĩ là hung đồ của Bạch hạc môn cắm đầu mà chạy đến nhìn lui cũng không dám nhìn. Nhưng miệng la eo éo chửi rằng cứu nhầm tôi, lần sau gặp lại nhất định lấy mạng tôi!"

Trương Liêm nãy giờ nghe hắn kể đã nghĩ đến một người, liền nói, "Vì sao ngươi không chạy theo khuyên giải cho người ta biết?"

Tiểu Tam lắc đầu nói, "Hắn chạy thật nhanh, chỉ nháy mắt mất tăm mất dạng, ai đuổi theo cho kịp."

Trương Liêm thét dài một tiếng nói, "Đáng chết thật, nhất định là cô ta!"

Triệu Tế Tế chừng như cũng có chung suy nghĩ với chàng liền nói, "Trương tướng công nghĩ là ngũ muội?"

Trương Liêm gật đầu nói, "Nếu như không phải là cô ta, Cường đệ khinh công chẳng tồi, lẽ nào ở cự ly ngắn lại không truy kịp. Có lẽ sau trận ác đấu khiến cô ta thấm mệt. Nên vừa nhìn thây Cường đệ sử dụng độc châm ngỡ là hung đồ liền bỏ chạy mà không kịp suy xét cho rõ ràng."

Ngừng lại một chút, chàng nhìn Tiểu Tam nói, "Ngươi ngươi lẽ ra cũng nên báo tính danh cho người ta biết... "

Bạn đang đọc truyện *Chức Cẩm Đồ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Kỳ sư thụ nghệ

Tiểu Tam gãi đầu cười nói, "Chẳng phải tôi cùng đã xưng ra Trương ích Trí sao?"

Trương Liêm chép miệng tiếc rẻ nói, "Ngươi gọi ra Tiểu Tam thì hay biết mấy, cái danh Tiểu Tam làm náo giang hồ nhiều người biết đến thế, ngươi lại không dùng. Người kia là nữ hóa trang, tên gọi Triệu Khanh Khanh!"

Tiểu Tam vừa nghe thế mặt mày ngơ ngác, rồi gãi đầu bứt tai cười khổ nói, "Tôi làm sao biết được đó là nữ cải nam trang, nếu như cô ta báo tính danh ra trước thì hay hơn rồi!"

Thi Hồng Anh xì một tiếng nói, "Cái mồm ngươi lém lỉnh, người ta nữ cải nam trang, làm sao có thể báo tính danh ra trước được?, Tiểu Tam nhún vai nói, "Thời nay nữ nhân các người chuyện gì cũng tranh hơn, đến báo tính danh ra cũng phải tính trước tính sau, hừ!"

Thi Hồng Anh dứ dứ tay trước mặt hắn như định đánh, Tiểu Tam thụt cổ lại làm trò la lên, "Khoan, khoan!"

Trương Liêm buồn cười nói, "Thôi được, thế thì ngươi nhanh nói ra hướng cô ta chạy đi?"

Tiểu Tam nói, "Đến đầu nguồn Bàn Khê, cứ theo hướng tây bắc là đúng, nhưng không biết cô ta đi Ninh Quốc hay là đi Trường Hồng Quang. Các người muốn đi, tôi sẽ dẫn đường."

Thi Hồng Anh đưa mắt nhìn Trương Liêm, đầu mày chau lại nói, "Huynh phải đi Phong Lôi bảo chứ?"

Trương Liêm trầm ngâm nói, "Đi Phong Lôi bảo chỉ là để xác minh lai lịch bức Chức Cẩm Đồ, chuyện này sớm hay muộn cũng không quan trọng. Cho dù đúng là Phong Lôi bảo chủ cải trang thành gia phụ để lừa Chức Cẩm Đồ từ tay Nhuyễn cốt tú tài, nhưng gia phụ vẫn bình an Vô sự, huống gì lời của Nhuyễn cốt tú tài còn chưa đáng tin. Vì Phong Lôi bảo chủ từ vóc dáng đến giọng nói đều không giống gia phụ, Nhuyễn cốt tú tài lẽ nào bị lừa một cách dễ dàng thế?

Còn Khanh Khanh muộn đang đơn thân bôn tẩu giang hồ thì rất đáng ngại, cần phải đi tìm cô ta trước mới đúng!"

Thi Hồng Anh nghe chàng gọi Khanh Khanh muội một cách hết sức tự nhiên thân thiết, bất giác cắn nhẹ đầu môi.

Thái Nguyệt từ đầu đến giờ chỉ lo phục vụ chuốc rượu cho mọi người, lúc này mới lên tiếng chen vào nói, "Trương tướng công, Hồng thư thư, tứ thư thư, các người đều bôn ba cả đêm không ngủ, hay là nghỉ lưng một lát. Ngũ thư nói không chừng chạy một vòng Bàn Khê rồi quay lại đây cũng nên, không phải gấp đi tìm."

Triệu Tế Tế nghe nhắc đến ngủ mới vươn vai ngáp dài một cái, quay đầu lại cười nói, "Nguyệt thư nói có lý, tôi cũng chính đang muốn nghỉ một lát. Hồng thư, chúng ta vào phòng trong nghỉ."

Thi Hồng Anh chuyển ánh mắt nhìn Trương Liêm nói, "Còn huynh?"

Trương Liêm chẳng chút do dự nói, "Ta định cùng Cường đệ ra ngoài một vòng."

"Muội cũng đi!" Thi Hồng Anh đáp một cách dứt khoát.

Tiểu Tam nheo mắt cười cười nói, "Sơn tây hổ tiếu, cẩn thận!"

Trương Liêm ngẩn người nói, "Sơn tây hổ tiếu là điển cố nào thế?"

Tiểu Tam lắc đầu cười nói, "Không phải là điển cố, mà là một vế đối!"

Thi Hồng Anh hừ một tiếng quát, "Miệng chó chẳng mọc ngà voi, cái mồm thối tha của ngươi nói ra chẳng có câu nào thơm cả, xì... Tri êu thư, chúng ta đi trước! "

Trương Liêm vừa rồi vì không để ý suy nghĩ, lúc này nghe Thi Hồng Anh mắng Tiểu Tam một câu nặng thế mới chau mày hiểu ra vấn đề. Nguyên vế đối của sơn tây hổ tiếu phải là hà đông sư hống đùa đến thế chẳng trách Thi Hồng Anh nổi đóa.

Chàng vội gọi, "Hồng muội chớ đi, ta cũng nghỉ lại rồi nói!"

Thi Hồng Anh bĩu môi nói, "Huynh là huynh, tôi là tôi, huynh có nghỉ hay không thì liên can gì đến tôi chứ?"

Trương Liêm vắt óc chẳng ra một câu cho hay, với tình thế này thì chàng không biết nên làm gì để xoa dịu cơn sân si của nữ nhân, cuối cùng chỉ còn cách đẩy ghế đứng lên cười nói, "Thôi, đã vậy ta đi cùng muội!"

Triệu Tế Tế bật cười khúc khích, Thi Hồng Anh hai má ửng đỏ, cắn răng trách yêu, "Thôi huynh đi, ai cần đi cùng chứ?"

Thái Nguyệt đứng lên chen vào cười nói, "Trương tướng công mời vào trong nghỉ, nô gia xin dẫn đường."

Trương Liêm quay lại nhìn Tiểu Tam nói, "Cường đệ định thế nào?"

Tiểu Tam nhún vai nói, "Tiểu đệ chẳng tính toán gì cả, ngoài chuyện ăn ngủ và đánh nhau ra, không phiền đến người khác, huynh cứ đi nghỉ đi! "

Trương Liêm thầm rủa, "Cũng chỉ tại ngươi đùa quá ác, còn nói sao được!" rồi chàng mỉm cười với Thi Hồng Anh lần nữa, đoạn mới theo chân Thái Nguyệt vào phòng trong.

Đây là một gian phòng của nữ nhân với bàn phấn, giường hồng rèm lụa, trên chiếc bàn bát tiên còn đặt văn phòng tứ bảo trông rất thanh nhã, nhìn không giống như phòng chứa trong kỹ viện thanh lâu khác.

Thái Nguyệt dẫn Trương Liêm vào trong hương khuê, mời chàng ngồi xuống, rồi bước tới mở cửa sổ nhìn ra hướng sông, cảnh sắc sơn thủy bên ngoài hiện rõ, một làn thanh phong thoảng vào thật dễ chịu.

Thái Nguyệt chế thêm một bình trà đặt lên bàn rồi mới khép người nói, "Tướng công bất tất câu nệ, mệt thì cứ lên giường mà nghỉ, nô gia ra ngoài tiếp mấy vị thư thư."

Trương Liêm vội nói, "Đa tạ cô nương chăm lo chu đáo."

Thái Nguyệt còn thi lễ lần nữa rồi bước ra ngoài, không quên khép cửa lại.

Trương Liêm còn lại một mình, tự nhiên trong lòng khởi lên bao nhiêu suy nghĩ khiến chàng thấy rầu rầu không vui.

Đầu tiên chàng nghĩ đến chuyện vừa rồi Tiểu Tam trêu đùa Thi Hồng Anh một câu sơn tây hổ tiếu, rõ ràng là xem nàng như thê thiếp của chàng. Nàng tuy thẹn và giận, nhưng lại không lên tiếng thanh minh, chừng như mặc nhận điều ấy là sự thực, rõ ràng là có tình ý với chàng rồi. Luận về nhân phẩm, tư cách, tình nghĩa, ân huệ... thì nàng có gì không xứng với chàng? Rất xứng nữa là khác, đồng thời chính chàng đã mang ơn nàng rất nhiều.

Nhưng còn một người nữa là Triệu Khanh Khanh, cũng nặng ân tình với chàng không thua kém gì Thi Hồng Anh, nếu như đem hai người này đặt lên chiếc cân thiên bình thì không thể nào phân biệt được tơ hào khinh trọng.

Chưa hết, lại còn một Chương Hồng Lệ, một vị cô nương như đóa liên hoa sinh ra từ bùn mà chẳng hôi bùn, chàng đã từng một đêm ăn nằm trong khuê các người ta, dù rằng không có chuyện chung đụng xác thịt chăng nữa, nhưng mỗi khi có chuyện này truyền ra bên ngoài giang hồ, thử hỏi thân nữ như Chương Hồng Lệ sẽ như thế nào chứ?

Ba bóng nữ nhân cứ chập chờn trong đầu chàng, ban đầu còn nhìn thấy rõ phân biệt từng khuôn mặt, nhưng rồi ba khuôn mặt nhòe đi như nhập làm một không sao phân biệt được nữa.

Đột nhiên, bóng hồng tan biến, thay vào đó trong đầu chàng hiện lên hai khuôn mặt hiền từ nhân hậu, đó là hai khuôn mặt song thân chàng, có lẽ họ cũng mong chàng có được một vị hiền thê, nhưng người đó sẽ là ai đây?

"ái, chuyện này ta chỉ còn nhờ đến cha mẹ quyết định!" Trương Liêm trong đầu nghĩ thế, bất chợt khiến chàng lo lắng vì không biết hiện tại song thân lưu cứ nơi nào?

Nhưng rồi lại nghĩ, họ hiện đang ở nơi an toàn, sau này sẽ có ngày tìm gặp, nhưng chuyện kì lạ nhất chí là cha xuất hiện ở Cô Tô thành, cha xuất hiện ở đó để làm gì?

Tối Thi Hồng Anh quay lại Cô Tô thành rồi gặp cha chàng, cũng chính là đêm Bách Vạn trang bị thiêu hủy, chuyện này tất nhiên liên quan đến sự xuất hiện của Bạch hạc lệnh, không liên quan gì đến ông ta. Nhưng cha chàng thân hoài tuyệt học, vì sao khoanh tay bàng quan mà không ra tay trợ giúp như sau này từng nhúng tay vào chuyện ở Phật Vân trang?

Quái! Cha vì sao lại biết Phật Vân trang bị tống đạt Bạch hạc lệnh mà chạy đến Phật Vân trang trước cảnh báo cho Tất trang chủ?

Đêm thứ hai sau khi cha rời Phật Vân trang thì Phong Lôi bảo cách đó không xa lại bị tống đạt Bạch hạc lệnh, vì sao cha lại không ra tay tương trợ? Phải chăng là cha không biết hay chính vì Phong Lôi bảo từng gây ác tác ngược, mới không đáng để cha nhúng tay vào?

Trương Liêm nghĩ đến đó tự nhiên thấy khả nghi đối với người tống đạt Bạch hạc lệnh đến Phong Lôi bảo, nhất là từ sau khi chàng lén nghe được câu chuyện của Trang Thiếu Hùng với Thiên Tinh trang chủ, từng khẳng định Bạch hạc lệnh chủ không bao giờ tống đạt Bạch hạc lệnh với người của mình như Bách Vạn trang, Phong Lôi bảo và Thiên Tinh trang, chàng cảm thấy nghi ngờ hơn.

Thảo nào mà đương thời lại viết sáu chữ lớn, trừ bạo tức dĩ an lương, sau đó lại lẳng lặng mang Bạch hạc lệnh đi, như thế mà Phong Lôi bảo không hề bị khởi huyết tanh sát kiếp. Chừng ấy cũng đủ thấy người giả mạo truyền Bạch hạc lệnh thực lực rất đơn bạc, chỉ là tống lệnh hù người, mà đối tượng bị hù dọa đều là người trong hắc đạo giang hồ.

Trương Liêm ngồi thừ ra nghĩ đến ngây đầu óc, qua một hồi lâu làn gió mát từ ngoài sông thổi vào mới khiến chàng bừng tỉnh.

Bấy giờ mới thấy mình để đầu óc suy nghĩ vẩn vơ thật Vô ích, bèn cởi lấy bức Chức Cẩm Đồ mở ra đọc, cả tám mươi lăm bài thơ qua mắt chàng một lần đã nhớ như in không sót chữ nào. Nhưng kì lạ nhất là lời lẽ trong nhiều bài lại ứng với thực tế rất giống, cứ như đó còn là những lời tiên tri, bất giác bật cười thầm nghĩ, "Ngọc lâu xảo phụ tuy được coi là kỳ nữ, nhưng sau khi hoàn thành bức Chức Cẩm Đồ này lại thành danh không nhỏ, duyên cớ đó tất nhiên do những bài thơ trong này. Những bài này không có đọc điên đảo như trong Cơ Toàn Đồ, thế mà vì sao nhiều năm nay trên giang hồ không mấy người đọc được chứ?"

Chàng sợ mình còn chưa hiểu thấy hết cách giải của Chức Cẩm Đồ, cho nên cố tình xoay ngang xoay dọc, đọc đến thuộc nằm lòng những bài thơ trên đó, nhưng chung quy vẫn chỉ có một cách giải không có cách nào hơn.

Sau một hồi xem chán mắt, chàng cuộn Chức Cẩm Đồ cất lại vào trong người, rồi để nguyên quần áo thả người nằm trên giường định ngủ một giấc.

Nào ngờ chưa kịp chợp mắt thì bỗng đâu bên ngoài cửa sổ vẳng lại tiếng người ngâm nga, ngâm rằng.

"Sóng đùa hữu ý nghìn trùng tuyết.

Đào lý Vô tình nhát cảnh xuân.

Một hồ rượu, một cần câu.

Trên đời như mỗ được mấy người?

Giọng người này nghe quen quen, nhưng nhất thời Trương Liêm chưa nhớ ra ngay, chàng tò mò liền ngồi dậy bước tới bên cửa sổ nhìn xuống sông, chỉ thấy một con thuyền câu nhỏ dập dềnh giữa sông nước, trên thuyền một lão nhân ngồi thả câu một cách bình thản, nói là thuyền ở giữa sông nhưng sông không rộng, bất quá chỉ cách bờ năm sáu trượng.

Trương Liêm vừa nhìn lập tức vui mừng vì nhận ra người ngồi trên thuyền không phải ai khác mà chính là vị lão nhân áo gai chàng đã từng có duyên gặp trong Huân Phong cốc.

Chàng cất tiếng gọi, "Vị lão trượng đang câu cá kia, xin mời vào trong này!"

Lão già một tay nắm cần câu, tay kia nâng chén rượu lên định uống, nghe tiếng người gọi mình liền ngừng lại ngước mắt nhìn lên.

Trương Liêm cố nhoài người ra ngoài cho lão nhìn rõ, vẫy vẫy tay nói tiếp, "Lão trượng, xin vào trong này!"

Lão già nheo mắt dưới ánh mặt trời, hỏi lại, "Ai mà gọi ta thế?"

Trương Liêm cười nói, "Tại hạ Trương Liêm đây mà, không nhớ ma phương sao?"

Lão già áo gai a lên một tiếng nói, "Thì ra là ngươi."

Rồi bỗng nhiên nghe lão đổi giọng không vui nói tiếp, "Tuổi còn trẻ, lại anh nhi tuấn tú, không chịu học tập thành tài lại chiu vào thanh lâu kỹ viện. Hừ lão phu không muốn gặp ngươi nữa!"

Trương Liêm vừa rồi không để ý, nhưng giờ nghe lão già trách thế mới nhớ ra mình đang ở trong khuê lâu Thái Nguyệt, chẳng trách lão già hiểu nhầm, vội nói, "Không phải."

Lão nhân trầm giọng nói, "Rõ ràng là thanh lâu, ngươi nghĩ mắt ta già dễ lừa được sao?"

Nói rồi, nâng chén lên uống ực một hơi hết chén rượu tỏ ra rất tức giận, lập tức thâu cần câu lại, kéo chiếc nón lá lên che kín đầu.

Trương Liêm vội gọi, "Lão trượng xin hãy chậm lại, tại hạ có chuyện muốn nói."

Lão già hừ một tiếng quát, "Không ai nghe lời ngươi nữa."

Trương Liêm bị hiểu lầm đến nghẹn cả họng, vội tung cửa chạy ra ngoài, nào ngờ chạm phải vị thanh y tiểu tỳ vội hỏi, "Tiểu cô nương, mấy vị bằng hữu của tôi đâu cả rồi?"

Thanh y tiểu tỳ đáp, "Bọn họ đi hết rồi, tướng công vừa nói chuyện với ai thế?"

Trương Liêm nói, "Họ trở lại thì nói ta đuổi theo một vị tiền bối."

Nói rồi chẳng đợi tiểu tỳ kịp hỏi han gì thêm, chàng phóng chân xuống bờ sông.

Chỉ trong nháy mắt mà lão già đã cho thuyền xuôi dòng cả nửa dặm, khiến chàng hốt hoảng vội thi triển khinh công vừa chạy theo vừa gọi, "Lão trượng xin chờ một chút!"

Lão già cứ mặc cho chàng vừa chạy theo vừa gọi ì ới cả chục lần, thuyền cũng đã lao đi mấy dặm, giờ mới hừ một tiếng quát lớn, "Tiểu tử ngươi cứ chạy theo ta làm gì?"

Trương Liêm thấy lão già áo gai đã chịu đáp lời mình thì mừng khấp khởi trong lòng vội nói, "Vãn bối hy vọng được tiền bối lượng thứ đồng thời muốn bái tạ ân truyền nghệ."

Lão già nghe nói, tay chèo có lơi đi, giọng ngạc nhiên nói, "Truyền nghệ? Đó chỉ xem như ta ra công giải ma phương, coi như chúng ta không ai nợ ai, làm gì mà có ân với nghĩa, ngươi còn gặp ta làm gì?"

Trương Liêm nghiêm túc nói, "Vãn bối hồi đêm cùng bằng hữu truy theo địch nhân, suốt đêm, sáng sớm nay mới đến trấn Bàn Khê. Trong Kỷ Lai Cư có

một vị thư muội của tiểu thê thiết yến mời chúng tôi ăn uống, vừa rồi mệt nên mới vào phòng vị Thái Nguyệt cô nương nghỉ lưng một lát, thực sự không có chuyện bậy bạ nào để lão trượng giận như thế!

Lão già chỉ thờ Ơ nói, "Nếu thế thì xem như vừa rồi ta không hề nói câu đó, ngươi về đi."

Trương Liêm biết lão già này thành kiến và cố chấp, nhớ lại lần trước trong Huân Phong cốc thì hiểu, lão thề không giải được ma phương thì không ra khỏi đó, đủ thấy con người lão như thế nào rồi.

Bấy giờ bồi một nụ cười rồi nói, "Tiền bối như đã thông cảm lượng thứ, vãn bối đương nhiên vâng mệnh trở lui.

Nhưng cảnh trời non mây nước đẹp đẽ thế này, sao không để vãn bối lên thuyền cùng đối ẩm vài chén chẳng vui hơn sao?"

Lão già cười nhạt nói, "Thì ra ngươi chạy theo ta muốn uống rượn. Cũng được, nhưng rượu thì ngươi phải chạy đi mua, cách đây hai dặm ở hạ lưu có một trấn nhỏ gọi là Hàng Khêu, đến đó mua rượu và thức nhắm, ta chờ ngươi tại đây.

Trương Liêm vui mừng vội gật đầu nói, "Tuân mệnh!" rồi tung chân chạy xuôi theo con sông tìm tiểu trấn mua rượn.

Qua một lúc chàng quay trở lại với rượu thịt trong tay, quả nhiên nhìn thấy lão già cho thuyền cập vào bờ, vội vàng lên thuyền thi lễ, rồi bày ra các thứ ngay đầu thuyền.

Lão nhân thấy chàng chuẩn bị không chỉ có rượu thịt mà đến chén đũa cũng đầy đủ, gật đầu cười nói, "Tiểu tử ngươi khá lắm, giờ ngươi nhóm lửa, để ta cho thuyền sang bờ bên kia ngồi nấp dưới tán liễu cho mát."

Trương Liêm ứng thanh đáp một tiếng, ngồi xuống nhóm lửa, bất giác nhìn thấy cần câu của lão có dây cước, nhưng lại không có lưỡi câu, trong lòng thấy kỳ hỏi, "Cần câu này của lão trượng bị cá cắn đứt mất lưỡi rồi sao?"

Lão già cười nói, "Cái gì mà cắn mất lưỡi? Cần câu của ta vốn không có lưỡi."

Trương Liêm ngạc nhiên, "Không có lưỡi làm sao câu?"

"Ha! Năm xưa Thượng Tử Nha ngồi câu cá cũng đâu có lưỡi!"

"Chẳng lẽ lão trượng cũng giống Thượng Tử Nha khi xưa, không câu tôm và cá, chỉ câu Vương với Hầu'!"

Lão già cười lớn rồi nói, "Câu Vương Vầu thì ta không giám, nhưng chỉ muốn câu một tên đệ tử thôi, nhưng không ngờ lại câu trúng ngươi!"

Trương Liêm hoi ngạc nhiên, thầm nghĩ lão nhân này thân hoài tuyệt học, lần trước trong Huân Phong cốc chỉ vung tay một cái ném Tiểu diện kim ngô văng ra ngoài như một quả cầu, đến pho khinh công thân pháp mình học được cũng tuyệt không tưởng, giờ được lão thâu nhận làm môn đồ thực không dễ chút nào.

Bấy giờ mỉm cười nói, "Chỉ vì tiền bối không chui thâu nhận môn đồ mà thôi, nếu chịu nhận đồ đệ nào có khó gì!"

"Không khó ư?

Lão già vừa nói chuyện vừa cho thuyền chạy tới ẩn mình dưới tán liễu, mắt ngưng nhìn lên mặt Trương Liêm một hồi lâu mới hỏi, "Ngươi còn nhớ chúng ta gặp nhau lần đầu tiên tại đâu không?"

"Chẳng phải trong lâm viên ở Huân Phong cốc sao?"

"ừm, vậy ái thê của ngươi đâu rồi?"

"Đi mất!"

Trương Liêm nhớ lại Triệu Khanh Khanh không biết lưu lạc phương nào, tự nhiên mặt rầu rầu chẳng vui.

Lão già chau mày nói, "Đi mất ư? Ngươi kể lại hết chuyện ta nghe, chúng ta vừa uống rượu vừa nói chuyện."

Trương Liêm tâm trường trung thực, bấy giờ đem hết mọi chuyện từ khi tỉnh dậy trên tòa tháp, cho đến những chuyện phát sinh về sau kể lướt qua cho lão già nghe, rồi nói tiếp, "Mới hồi hôm, vị bằng hữu vãn bối là Tiểu Tam gặp cô ta trên đầu nguồn Bàn Khê, vãn bối định đi tìm cô ấy."

Lão già ánh mắt chuyển nhanh trầm tĩnh hỏi, "Những lời ngươi kể là sự thực chứ?"

Trương Liêm nghiêm túc đáp, "Không hề giả nửa chữ."

Lão già hừ lên một tiếng nói, "Theo như lời ngươi kể thì ngươi với lệnh thiếp chưa từng qua chăn gối, nhưng trong ánh mắt thần thái của ngươi lung loạn bất định, rõ ràng đã tổn chân dương, làm sao dám lừa ta chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Chức Cẩm Đồ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Lôi tiên nhập giang hồ

Trương Liêm sợ nhất là bị người ta hiểu nhầm, giờ nghe lão già áo gai nói ra có căn cứ hẳn hỏi, chừng như không hề nhìn nhầm chút nào, bất giác chấn động xen lẫn kinh ngạc nói, "Vãn bối thực sự không hề lừa dối tiền bối, chẳng lẽ có vấn đề gì không ổn?"

Lão già giọng lãnh đạm nói, "Chuyện trong phòng the ta biết gì được, ngươi cứ thử nhớ lại xem!"

Trương Liêm chau mày nghĩ lại, chàng với Thi Hồng Anh, Triệu Khanh Khanh và Triệu Tế Tế tuy đồng hành với nhau nhưng chưa từng kề cận xác thịt với người nào, chỉ có một đêm nửa tháng trước trong Thúy Lâu Các, trừ phi...

Chỉ nghĩ đến đó khiến chàng giật mình, bất giác buột miệng kêu lên, "Chẳng nhẽ có người không giữ danh tiết hay sao? Chuyện này thật đáng nghi! "

Lão già cười nhạt nói, "Đúng rồi chứ còn nghi gì nữa!"

Trương Liêm vừa thẹn vừa hận hừ một tiếng nặng nề nói, "Tiền bối xin nghe vãn bối nói hết..."

"Nói đi!"

Trương Liêm vốn không định nói ra chuyện này, nhưng chàng cũng không thể để người khác hiểu nhầm một cách oan uổng, bấy giờ đem chuyện nửa tháng trước chàng vào Phong Lôi bảo kể tường tận cho lão già nghe.

Lão già bấy giờ mới thấy nét mặt giãn ra, mỉm cười nói, "Ngươi nói uống say trong Học Giá Đường, thế mà sáng hôm sau lại thấy nằm trong khuê các người ta?"

Trương Liêm lẳng lặng gật đầu.

"Được, ngươi giơ tay ta xem!"

Trương Liêm chìa tay ra, lão ấn ba ngón tay lên uyển mạch cổ tay chàng xem mạch.

Chỉ giây lát thấy lão già đầu mày nhíu lại nói, "Thì ra ngươi bị cho uống Hổ lang dược khiến thần trí hôn mê, đến nay đã qua nửa tháng mà tâm mạch vẫn còn chưa bình ổn, đủ thấy loại mê dược đó lợi hại như thế nào, chẳng trách được ngươi."

Trương Liêm nghe nói thì đầu toát mồ hôi, nhưng thấy cũng được lão già áo gai thông cảm thì trong lòng nhẹ đi, nghiến răng nói, "Thì ra Phong Lôi bảo chủ lại là hạng người bỉ ổi như thế."

Giọng lão già trở nên ôn hòa, "Cứ theo như vừa rồi ngươi kể thì Phong Lôi bảo chủ có ý đem thiên kim ái nữ của mình dâng cho Bạch Hạc lão ma, nhưng lấy thân danh của hắn mà nói, nếu như chấp nhận đem ái nữ gả cho một vị lệnh sứ như ngươi thì thực không nên hạ sách như thế. Nhưng ngươi từng nói vị cô nương đó như liên hoa sinh trong bùn mà không hôi bùn, cho nên trước khi chuyện chưa rõ ràng, chớ nên xung đột như lão phu vừa rồi mà hại cô nương nhà người ta!"

Trương Liêm trong lòng chấn động, vội chấp tay vái dài nói, "Kính lĩnh lời huấn thị của tiền bối, vãn bối biết sai rồi!"

Lão già lắc đầu nói, "Ngươi không sai, ngược lại người sai chính là lão phu. Vừa rồi cứ nghĩ ngươi dám lừa dối ta, định ném ngươi xuống sông cho hà bá nuốt. Giờ nghĩ lại mới thấy, thân đã già mà tính vẫn còn nóng nảy như xưa, xem ra còn không trầm tĩnh bằng ngươi."

Nói rồi lão ngoắt chàng ngồi xuống lại nói tiếp, "Nào, nào, uống thêm vài chén cho tiêu hết sầu trong lòng!"

Trương Liêm thấy lão già đã ôn hòa vui vẻ, thì bao nhiêu oán hận trong lòng cũng vơi đi, nói, "Tiền bối quá khiêm tốn, vãn bối thấy thẹn Vô cùng."

Nói rồi chàng nên chén lên mời lão già uống cạn, nói tiếp, "Tháng sau trên Mã Kim Lĩnh có đại hội anh hùng võ lâm, tiền bối không biết có đến đó hay không?"

Lão già áo gai không đáp mà hỏi ngược lại, "Ngươi định đi hay sao?"

Trương Liêm gật đầu đáp ngay, "Mấy khi có cơ hội, vãn bối muốn đến đó một chuyến khai nhãn giới, nhưng nghe nói người phát võ lâm thiếp không đề tên, chẳng hiểu vì sao?"

"Đây là một âm mưu ghê gớm, có gì mà không hiểu."

Trương Liêm nghe nói giật mình hỏi, "âm mưu thế nào, tiền bối có thể nói rõ hơn không?"

Lão già áo gai cười nói, "Ta không phải là người phát võ lâm thiếp, biết gì mà nói với ngươi chứ? Nghe nói người ta muốn đến phó hội chỉ là để biết bí mật về Tượng nha tháp, nhưng trên thế gian này nào có một ngọn tháp như thế chứ?

Há không phải là một âm mưu, một cái bẫy lừa người ta sao?"

Trương Liêm giọng dứt khoát nói, "Xin tiền bối chớ trách, nhưng về Tượng nha tháp thì nhất định có thật!"

Lão già hơi ngạc nhiên nhìn chàng hỏi, "Dựa vào đâu mà ngươi nói một cách chắc chắn như thế?"

"Chức Cẩm Đồ!"

"Chức Cẩm Đồ?"

Lão già hơi ngớ người, nhưng rồi bật cười kha khả nói, "Năm xưa nhân lúc cao hứng Ngọc lâu xảo phụ bày ra một trò đùa, thế mà các ngươi đều tin?"

Trương Liêm từ khi biết về bức Chức Cẩm Đồ thì đây là lần đầu tiên chàng thấy một người không tin, quả là hơi bất ngờ khiến chàng sững người một lát, nói, "Tiền bối không tin sao?"

Lão già nói, "Đương nhiên không tin."

Trương Liêm cười nói, "Trước khi mọi chuyện chưa rõ, cứ tin là có thì hơn!"

"Ha ha..." lão già cất tiếng cười lớn nói, "Một câu này của ngươi nghe ra cũng có lý, nhưng nên biết năm xưa khi lão phu quen biết Phẩm tâm tam hữu thì Ngọc lâu xảo phụ chỉ mới là một tiểu cô nương lên tám lên chín với cái tên Nhã Nhã, sau này trí tuệ hơn người lại hấp thu được lục nghệ, tài hoa xuất chúng, nhất là tay nghề thêu thùa mới làm nên bức Chức Cẩm Đồ. Ai ngờ sau này nó trở thành một đề tài nóng bỏng trên võ lâm giang hồ suốt mấy mươi năm! "

Trương Liêm thấy lão già có phần tự phụ, bất giác nghiêm mặt nói, "Chức Cẩm Đồ không chỉ là một tác phẩm nghệ thuật bậc cao, mà những chuyện ký tải trong đó cũng rất thần mật, đồng thời còn khả tin vì tính chính xác của nó."

Lão già lắc đầu nói, "Ngươi nói tính chính xác thế nào chứ?"

Trương Liêm liền đọc một bài thơ.

"Huân Phong cốc, quả thụ xanh um, Tung thập ngũ hoành tà thập ngũ.

Bàn thạch ma phương hội quần hùng, Thiên niên hỏa táo hữu duyên phùng. "

Lão già nghe chàng đọc xong í một tiếng tỏ ra kinh ngạc hỏi ngay, "Thực có chuyện này sao?"

Trương Liêm nghiêm túc nói, "Chính vì mấy mươi năm trước trên bức Chức Cẩm Đồ đã kí tải chuyện này như một lời sấm, mà lại ứng vào bản thân vãn bối, cho nên không thể không tin."

Lão già mặt đã thay đổi sắc rất nhiều, ánh mắt mông lung nói, "Hay! Vậy ngươi đọc bài thơ nào liên quan đến Tượng nha tháp lão phu nghe?"

Trương Liêm đã thuộc nằm lòng tám mươi lăm bài thơ trong Chức Cẩm Đồ, nghe thế liên đọc ra không chút do dự.

"Ngôi sao nhỏ, đuôi trời xanh, Dạ quang ánh chiếu Tượng Nha thành.

Người tựa Ngọc long, người tợ ngọc, Tháp bên bờ suối tháp Vô danh, Tam bảo ai người tranh?"

Lão già càng nghe ánh mắt càng sáng lên vỗ đùi nói, "Nói thế là có thực sao?"

Trương Liêm nói, "Khả năng là thế."

Lão già ngừng chén,mặt trở nên nghiêm túc nói, "Nếu thế để ta đi xem ai tranh tam bảo. Tiểu ca, ngươi giải thích hết cả bài ta nghe nào?"

Trương Liêm nói, "Vãn bối cũng chỉ mới đọc hết Chức Cẩm Đồ vừa rồi mà thôi, sau đó nghe giọng tiền bối ngân nga dưới sông mới chạy ra gọi, chung quy còn chưa hiểu hết nghĩa lý của nó... "

"ừm, biết gì nói nấy, nói đi!"

Lão già nói rồi cười kha khả tiếp, "Tiểu ca ngươi rất thông minh, đến ma phương còn giải được, lý nào lại không hiểu được mấy bài thơ này. Giải xong ta mới thả ngươi đi! "

Nào có người cổ quái đến thế?

Nhưng Trương Liêm biết lão già này là con người bất cổ, nói một là một, hai là hai. Nhưng chàng tính tình thẳng thắn, cũng không có gì đáng hốt hoảng, cười nói, "Vãn bối đã xem tứ hải là nhà, không về thì thôi, chỉ sợ sở học có hạn, nói ra làm tiền bối thất vọng mà thôi!"

Lão già cười lên ha hả nói, "Đã xem tứ hải là nhà thì thực không còn ai bắt giam ngươi được. Thôi, thôi nhanh nghĩ thử xem?

Thấy lão già dịu giọng, lại nhìn mình chăm chăm tỏ ra rất kỳ vọng ở mình, Trương Liêm nâng chén nhấp nhẹ một hơi rượu rồi suy nghĩ, chốc lát nói, "Ngôi sao nhỏ, đuôi trời xanh khả năng là ám chỉ ngôi sao chổi, nhưng từ khi sinh ra đến giờ vãn bối chưa từng nhìn thấy sao chổi, lão tiền bối biết nơi nào xuất hiện sao này không?"

Lão già áo gai nghe chàng hỏi liền chau mày cố nhớ lại, rồi nói, "Sáu mươi năm trước ở phía tây từng xuất hiển sao chổi một lần, ngôi sao này rất nhỏ nhưng có đuôi kéo dài cả nửa bầu trời, ánh sáng tỏa chiếu rực rỡ, kéo dài mười mấy ngày mới hết."

Trương Liêm nói, "Thế thì đúng rồi."

Lão già vui mừng nói, "Ngươi nghĩ ra rồi chứ?"

Trương Liêm gật đầu hỏi, "Xin hỏi tiền bối một câu nữa, ánh dạ quang thường thấy về hướng nào?"

Lão già cười nói, "Ngươi định khảo hạch lão phu chăng? Dạ quang bích chính là chỉ Hòa Thị Bích nằm ở Hòa Điền dưới chân Đại Qua Bích, chuyện này há không biết sao mà hỏi?"

Trương Liêm lắc đầu cười nói, "Vãn bối làm sao dám khảo hạc tiền bối, chỉ là muốn xem suy nghĩ của tiền bối có giống với vãn bối hay không mà thôi. Hòa Điền vốn là một nước của Tây Vực, từ lâu đã nhập vào bản đồ Trung thổ.

Sao chổi mọc hướng tây, mà dạ quang bích cũng phát ra từ tây biên thùy, chỉ còn nghĩ xem Ngọc long là gì nữa xem như giải ra vấn đề."

Lão già chau mày nghĩ rồi nói, "Ngọc long, rồng ngọc thì không có, nhưng có một con sông gọi là Ngọc Long hà."

"Thế thì đúng rồi!"

Trương Liêm vui mừng khôn tả, nói tiếp, "Vì thi từ có âm có vần, cho nên sông suối đều ẩn ở câu sau."

Lão già nghe xong cười ha hả, vỗ tay tán thưởng, "Tiểu tử ngươi khá thật, ta biết thế nào ngươi cũng giải ra mà. Ha ha... ngay hôm nay ta sẽ lên đường đi Hòa Điền giữ tháp, xem ai đến tranh tháp tam bảo?"

Trương Liêm ngạc nhiên nói, "Tam bảo không thuộc về tiền bối thì về tay ai?"

"Hắc! Ta cần tam bảo làm gì chứ? Chỉ xem một màn kịch đại âm mưu thế nào thôi."

Trương Liêm chau mày vừa ngạc nhiên vừa hoài nghi nói, "Nếu thế thì trước tiên nên đi Mã Kim Lĩnh xem quần hùng luận võ?"

"Mã Kim Lĩnh chỉ là một phần nhỏ trong màn kịch lớn, có lẽ người này có ý đồ dựng lên cái gọi là đại hội quần hùng để lôi kéo sự chú ý của nhân vật võ lâm về đó, rồi hắn ung dung một mình đến Tượng nha tháp."

Trương Liêm nghĩ lời này cũng có lý, tuy nói Chức Cẩm Đồ chỉ có Ngọc lâu xảo phụ, Ngọc bút thư sinh và chàng là ba người có thể giải được Chức Cẩm Đồ, nhưng Chức Cẩm Đồ nguyên là thêu ghi lại những chuyện trong võ lâm, người tạo truyền thuyết đương nhiên biết rõ những gì mình nói ra. Nếu như người này truyền khẩu lại với người khác, mấy mươi năm qua lẽ nào nói không ai biết được?

Lại nói, có một điều đáng nói là nếu như có người nào đó đã biết bí mật về Tượng nha tháp, tại sao không tự mình lẳng lặng tìm đến đó lấy bảo vật, mà còn dựng lên chuyện phát võ lâm thiếp hội tụ quần hùng tại Mã Kim Lĩnh, chẳng thừa lắm sao?

Ngẫm nghĩ một hồi, chàng thấy cần phải đi Mã Kim Lĩnh một chuyến mới được, muốn vạch âm mưu kẻ này thì chỉ cần tại Mã Kim Lĩnh là được, hà tất phải nghìn dặm xa xôi đến tận Hòa Điền?

Chủ ý đã định, chàng liền đem nói ra cho lão già nghe, đồng thời phân tích lợi hại.

Lão già gật gù cười nói, "Ngươi nói có lý, xem ra ngươi nhất định đi Mã Kim Lĩnh."

Trương Liêm ngẩn người hỏi lại, "Nói thế tiền bối vẫn không đi?"

Lão già chậm rãi đáp, "Ta phải đi Hòa Điền một chuyến mới được."

Trương Liêm thất vọng, đúng là con người lão già này đã định gì rồi thì không sao lay chuyển được, lắc đầu nói, "Vậy thì đành chia tay tiền bối."

Lão già gật đầu cười nói, "Trên đời này kỳ diệu nhất là chữ duyên, duyên đến thì hợp, duyên hết thì tan, gắng gượng cũng không được Ta vốn định mang ngươi đi theo đến Ngọc Long hàm ngươi thì lại muốn đi Mã Kim Lĩnh, rốt cục đành chia tay đường ai nấy đi. Thế nhưng trước khi đi ta muốn truyền cho ngươi một môn tiên pháp... "

Trương Liêm vội nói, "Vãn bối thọ ân đã nhiều, không dám làm phiền thêm lão tiền bối."

Lão già áo gai cười nói, "Ngươi học được bao nhiêu nghiệp nghệ mà dám mang theo một đám nhi nữ đến phó hội Mã Kim Lĩnh? Truyền cho ngươi một pho tiên pháp e sợ còn chưa đủ dùng, nhưng ta có cấp sự phải đi, đành hẹn duyên sau!"

Trương Liêm nghe ra hàm ý trong câu nói của lão, cảm thấy lão nhân này chừng như đã dự cảm được lần đi Mã Kim Linh nãy rất hung hiểm, bất giác trong lòng hơi chấn động.

Lão già áo gai không đợi chàng mở miệng liền nói tiếp, "Bất tất nghĩ nhiều, ngươi lên bờ trước chờ ta."

Lão nói câu cuối cùng giọng đanh lại mà đầy uy lực, khiến người ta khó cưỡng lại được.

Trương Liêm không biết nói gì hơn, đứng dậy nhảy lên bờ đứng dưới tán liễu.

Lão già chống sào cho thuyền ra giữa sông, cắm ngọn sào xuống neo thuyền, rồi mới ung dung nắm cần câu bắt lên vai, đoạn bước đi trên nước thẳng vào bỜ.

Trương Liêm nhìn đến xuất thần, thật là kì diệu, lão nhân có thể đi trên nước một cách bình thường như người ta đi trên đất liền.

Đến khi lão già vào bờ rồi chàng mới vội chấp tay vái dài bái phục, "Lão tiền bối thần kì siêu nhân, không phải người thường!

Lão già cười khà khà nói, "Chớ nên lấy làm kì lạ, ngươi khổ luyện mười năm cũng sẽ đạt đến cảnh giới này."

Mười năm không gọi là dài, nghe thế cổ vũ hùng tâm Trương Liêm rất nhiều, chàng khẳng khái đáp, "Tiền bối có thể truyền thụ cho phép luyện?"

Lão già cười nói, "Luyện khinh công không như luyện các môn khác theo từng chiêu từng thức, ta có thể đọc cho ngươi nhớ khẩu quyết để luyện."

"Đa tạ tiền bối."

"Khẩu quyết là, khí tụ lòng chân, đề khí thăng thân, khí phù thủy diện, lướt sóng như phi, chỉ vỏn vẹn mười sáu chữ."

Trương Liêm kinh ngạc nói, "Đơn giản thế thôi sao?"

Lão già gật đầu cười nói, "Đúng là đơn giản, nhưng nếu như ngươi có thể tụ khí dưới lòng chân đầy mặt nước để nâng thân hình lên, thì xem như thành công, xong điều đó còn xem khả năng luyện tập của ngươi và sự thể hội tâm đắc.

Thôi không có nhiều thời gian, giờ ngươi luyện tiên pháp."

Vừa nói lão vừa vung chiếc cần câu ra trước mặt, Trương Liêm ngạc nhiên hỏi, "Cây cần câu này thế roi hay sao?"

"Không sai!"

Lão già áo gai nói, "Cần câu dài một trượng sáu xích, dây cước dài ba trượng sáu xích, cộng lại dài đến năm trượng hai xích, nếu biết vận dụng linh hoạt thì trong vòng hai mươi trượng vuông địch nhân không lọt vào được. Ngươi cứ luyện đoản tiên, sau đó dần dần tăng dài lên. ở đây khéo không có ai khác, trước tiên ta dạy khẩu quyết cho ngươi."

Nói rồi đem mười hai chữ khẩu quyết trong tiên pháp, đánh, điểm, móc, gạt, quét, bổ, lướt, câu, chính, phản, tung, hoành, nhất nhất giải thích cho Trương Liêm nghe. Đồng thời miện nói tay vung cần câu lên minh họa rất rõ ràng.

Trương Liêm ngưng mắt nhìn không sót một động tác.

Lão già áo gai truyền xong khẩu quyết, nghiêm mặt nói, "Đây là mười hai chữ dụng tiên yếu pháp, tuần hoàn tương sinh, ngươi lĩnh ngộ không khó. Gi Ờ ta mú a nhanh, ngươi phải go i cho đúng tên thế thức củ a nó, nào! Một... "

Nói rồi lão vung ngọn cần câu lên đánh rất nhanh, Trương Liêm phải tinh mắt lắm mới nhận ra từng thức để gọi cho đúng tên.

Bấy giờ chỉ nghe ngọn roi rít gió lên ào ào nhưng không nhìn thấy đâu là đầu tiên, đến cuối cung lão già hô lớn một tiếng, quất mạnh một chiêu, sợi cước bé tí cắm phập vào thân cây bằng một người ôm trước mặt.

Trương Liêm nhìn thấy thất sắc la lên, "Sợi cước mềm thế mà có thể đâm vào thân cây, uy lực kinh hồn!"

Lão nhân áo gai ung dung thâu cây cần câu lại cười nói, "Đó là chân khí quán chú vào thân roi, không có gì kì lạ, có kỳ chăng chính là ngươi."

Trương Liêm ngớ người hỏi, "Vãn bối có gì mà kì chứ?"

Lão già thở dài nói, "Ngươi có kỳ khí, có kỳ tài, lại có kỳ cốt, nếu như năm mươi năm về trước gặp nhau, thì nói thế nào ta nhất định cũng thâu nhận ngươi làm đồ đệ rồi."

Trương Liêm hốt hoảng kêu lên, "Văn bối có lòng bái sư từ lâu, chỉ sợ tiền bối không chịu!"

"Muộn rồi, muộn rồi!"

Lão già áo gai lắc đầu thở dài, "Lão phu tuổi gần hai hoa giáp, bằng hữu đồng bối phận giờ đây chẳng còn ai trên đời, nếu thâu nhận tiểu tử ngươi làm môn đồ thì đến cha ngươi cũng phải gọi ngươi bằng sư thúc. Tuy nhiên đạo thống tương truyền thì không nằm trong quy luật này, mặc dù không chính thức làm đệ tử nhưng có thể tiếp tục kế thừa đạo thống Sau khi ngươi hoàn thành chuyến đi Mã Kim Lĩnh, nhanh đến Ngọc Long hà, lão phu sẽ đem hết pho Lôi tiên pháp truyền thụ cho ngươi."

Trương Liêm vừa nghe a" lên một tiếng reo lớn, "Lão tiền bối là Lôi tiên tử!"

"Ha ha... "

Lão già áo gai không đáp, chỉ cười một tràng dài rồi tung mình đằng không đi nhanh như làn khói xám.

Trương Liêm tuy chưa chính thức bái sư, nhưng cũng đã thụ ân truyền nghệ, liền quỳ thụp xuống chấp tay bái tiễn lão nhân.

Bạn đang đọc truyện *Chức Cẩm Đồ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Lập kế đấu kiêu hùng

Đột nhiên, đúng lúc ấy có người từ trong một lùm cây cười nói vọng ra, "Liêm nhi, ngươi thực có phúc lớn."

Trương Liêm quay đầu nhìn, chỉ thấy một bóng người thân vận nho bào, thần thái phiêu hốt từ trong tán liễu lướt ra, không nén nổi liền kêu lên, "Cha!"

Rồi tung chân chạy theo.

Nho bào trung niên chau mày quát hỏi, "Ai là cha ngươi?"

Trương Liêm ngạc nhiên nhìn người kia rõ ràng từ vóc dáng, diện mạo, cử chỉ và giọng nói đều đúng là phụ thân chàng Thần kiếm thủ Trương Hành Vũ. Nhất là vừa rồi gọi chàng bằng hai tiếng thân thiết Liêm nhi. Trương Liêm vừa rồi học khẩu quyết tiên pháp từ lão nhân áo gai. Nhưng chàng chưa từng báo qua tính danh, người này làm sao lại biết được chàng tên là Liêm nhi?

Thoáng chút ngớ người, trong đầu chàng bao nhiêu ý nghĩ xoay chuyển rất nhanh, chậm rãi từng bước tiến lên trước nói, "Cha, Liêm nhi không sai, phải là cha sai!"

Người kia cười khổ nói, "Sao lại bảo là ta sai?"

Trương Liêm bật cười nói, "Chỉ một câu này, đủ thấy là cha sai rồi!"

"Sao chứ?"

Trương Liêm cười hì hì nói, "Cha! Tục ngữ có câu người trong cuộc thường mê, vừa rồi cha gọi Liêm nhi, rồi còn báo hài nhi có phúc lớn, những câu thân thiết thế này bất cứ người nào cũng không thể giả được."

Người kia cuối cùng mới buông tiếng thở dài nói, "Ta thực đã sai!"

Trương Liêm vui mừng nói, "Cha sai chỗ nào?"

"Liêm nhi, con qua đây! Con không hề sai, sai ở nơi cha. Cha vốn chỉ nhìn thấy nơi con tư chất nhân hậu, thông minh hơn người cho nên chỉ hy vọng con thành tựu trên đường văn nghiệp, mà không muốn con theo vết chân cha hành tẩu giang hồ, nào ngờ... "

Trương Liêm dồn bức khiến cha chàng cuối cùng phải thừa nhận, giờ mới thực sự chàng tin rằng cha chàng chính là nhân vật thành danh giang hồ Thần kiếm thủ Trương Hành Vũ.

Chàng nghĩ lại gia trang bị hủy, cả nhà lưu linh, giờ bất ngờ gặp lại cha khiến tình cảm dâng trào không ngăn nổi nước mắt. Không đợi nói hết câu đã sà vào trong vòng tay cha, run giọng thốt lên, "Cha khoan nói chuyện gì cả, mẹ hiện tại ở đâu?"

Thần kiếm thủ vỗ nhẹ lên vai nhi tử, thở dài một hơi nói, "Mẹ con và gia nhân đều bình an Vô sự, hiện tại ở một nơi rất an toàn, con không phải lo lắng."

Nghe nói mẫu thân vẫn khỏe Vô sự, Trương Liêm trong lòng nhẹ đi, nét mặt tươi cười nói, "Vừa rồi cha nói nào ngờ là chuyện gì thế?"

Thần kiếm thủ ánh mắt tươi cười nói, "Nào ngờ con được Phùng lão tiền bối để mắt tới, trước tiên dạy cho con tuyệt môn khinh công Xúc địa hành vân."

Trương Liêm ngạc nhiên nhìn cha hỏi, "Vì sao cha biết?"

"ừm, cha biết từ lâu rồi."

Trương Liêm gật đầu nói, "Đúng rồi, cha nhìn thấy thân pháp của hài nhi khi ở trong Phật Vân trang."

Thần kiếm thủ lắc đầu nói, "Biết sớm hơn hôm ấy mấy ngày."

Trương Liêm ngạc nhiên nói, "Kỳ quái, cha nhìn thấy hài nhi ở đâu mà sao không gọi, khiến hài nhi không biết cha đi đâu ừm, lần ấy ở Phật Vân trang, cha quay lưng đi không nói thêm lời nào."

Thần kiếm thủ cười nói, "Con hỏi nhiều quá, khiến cha không biết nói từ đâu. Thực ra cha có mặt ở Phật Vân trang trước khi xảy ra chuyện mấy hôm, gặp được một vị cô nương đi tìm con muốn phát điên..."

Trương Liêm nghe xong thì mừng xen lẫn thẹn, nghĩ ngay đến người cha nói phải là Triệu Khanh Khanh, bất giác đỏ mặt hỏi, "Cô ấy thế nào?"

Thần kiếm thủ ngưng mắt nhìn ái tử của mình nói, "Con trước hết chớ nôn nóng, lần ấy vị cô nương kia chạy khắp nơi gọi tên con tìm kiếm, gặp ai cũng hỏi, may mà vừa khéo gặp cha. Đầu tiên cha hỏi lai lịch cô ấy, lại hỏi nguyên nhân vì sao lại đi tìm con. Bấy giờ mới biết đầu đuôi ngọn ngành, cha mới đem thân thế nói ra cho cô ta biết, đồng thời mang cô ấy đến một nơi kín đáo truyền cho cô ta mười lăm chiêu kiếm pháp, sau đó lại biết được con đã hấp thụ được tuyệt học khinh công của Phùng lão tiền bối, cha mới ghi ra mười hai chiêu kiếm cuối cùng trong Hồi quang kiếm pháp trao cho cô ta, bảo sau này tìm được con thì giao lại cho con luyện."

Trương Liêm nhìn cha có chút trách móc, "Nếu như cha đem pho kiếm đó truyền thụ cho hài nhi từ nhỏ, thì đâu đến nỗi suýt bị bọn hung đồ chôn sống."

Thần kiếm thủ gật đầu thở dài nói, "Điều này cha đã sai, thực ra cha cũng không ngờ Bạch Hạc môn lại trùng hiện giang hồ, đồng thời muốn tuyệt sát võ lâm. Hơn nữa cha một đời hành cước giang hồ, biết giang hồ hung hiểm, quỷ vực đa đoan, không muốn con dấn thân giang hồ như cha. Nên mới khuyên con học văn nho, cứ nghĩ như vừa rồi con chỉ mới nghe giọng cha đã bổ nhào tới kêu gọi ầm ĩ không một chút cảnh giác, giả sử như cha là gian đồ hóa trang, chỉ một đường chưởng thì lấy mạng con dễ như chơi."

Trương Liêm trong đầu chấn động, giờ mới hiểu ra vì sao vừa rồi mới gặp nhau, cha chàng lại quát chàng là có ý tốt đào luyên cho chàng tính trầm tĩnh. Chàng gật đầu nói, "Hài nhi biết, nhưng vừa rồi nghe giọng thân quen của cha, hài nhi không ngăn được tình cảm."

Thần kiếm thủ nghiêm mặt nói, "Tướng mạo, vóc dáng, giọng nói đều có thể giả trang được, lần sau con phải hết sức thận trọng.

Trương Liêm tiếp lời cha ngay, "Từ nay hài nhi không rời cha nữa! "

"Ngốc tử!"

Thần kiếm thủ đẩy nhẹ người Trương Liêm ra cười nói tiếp, "Cha đâu có thể ở mãi bên con được, một chút nữa cha phải đi rồi."

Trương Liêm giật mình hỏi, "Cha đi đâu?"

Thần kiếm thủ quay nhìn quanh một vòng, mới ghé sát tai chàng nói, "Tống Bạch hạc lệnh giả!"

Trương Liêm kinh ngạc nói, "Hài tử đã nghĩ ra lần trước lệnh sứ tống đạt Bạch hạc lệnh đến Phong Lôi bảo là cha, nhưng không hiểu ra vì sao cha lại làm như thế."

Thần kiếm thủ cười khổ nói, "Thực ra cha cũng không muốn làm chuyện này, nhưng tên ma đầu ngầm bên trong lại muốn thao túng, giữa chính phái và ma đạo, lại không biết được sào huyệt của hắn ở đâu nên mới bày ra kế này. Chỉ cần đồng đảng của hắn nhận được Bạch hạc lệnh, thấy nguy thế nào cũng phải cầu cứu chi viện, cha có thể nhân đó là bám theo truy thấy sào huyệt của Bạch hạc lệnh chủ."

Trương Liêm nghe cha bày kế này hành động thực rất chính đáng, chung quy cũng là một kế hay, ngẫm nghĩ rồi nói, "Nói vậy, Bách Vạn trang và Thiên Tinh trang đều do cha tống đạt Bạch hạc lệnh."

Thần kiếm thủ gật đầu nói, "Sau khi đưa mẹ con đến nơi ẩn thân an toàn, cha lập tức chạy đến Cô Tô, trước tiên tống Bạch hạc lệnh giả cho Bách Vạn trang. Sau đó mới đi tìm con..."

"ải, cha đến muộn một ngày, nếu không đã có thể gặp hài nhi ở Phong Kiều rồi."

Trương Liêm nói với giọng tiếc rẻ, nhưng chung quy mọi chuyện cũng đã qua với chàng, thời gian ấy và những chuyện chàng đã trải qua đã tôi luyện chàng thành một người như hiện tại, quả là phúc trung hữu họa, họa trung hữu phúc chẳng biết đâu mà nói trước được.

Thần kiếm thủ cười khổ nói, "Cho nên mỗi một sự việc luôn nằm ngoài suy nghĩ của người ta, như chuyện Bạch hạc lệnh chủ thế lực đã hùng mạnh phân bố cả một vùng đại giang nam bắc là chuyện không ai ngờ tới, khi hắn phát hiện cha không theo lệnh hắn mà trao bảo vật ra, lập tức đưa thư truyền lệnh hắc đảng các xứ truy sát cha con chúng ta.

Thực tế thì cha có thể đến Cô Tô sớm hơn hai ngày, nhưng giữa đường lại gặp Hạt Ma Cô thụ thương, nên phải chậm trễ mất hai hôm, còn con thì cũng gặp chuyện ở Cô Tô thành."

Trương Liêm nói, "Nhưng cha có biết chuyện gia nhân của Tưởng Thụy Sinh bắt hài nhi mang đến Huân Phong cốc?

Thần kiếm thủ xua tay nói, "Chiều tối hôm ấy cha gặp được vị môn đồ của Hạt Ma Cô là Thi Hồng Anh."

Trương Liêm vội nói, "Cô ấy giờ đang ở Bàn Khê, hài nhi đưa cha đến gặp cô ta."

Thần kiếm thủ cười nói, "Cha còn nhiều chuyện phải làm, đêm nay cần đi cả trăm dặm tống đạt thêm một Bạch hạc lệnh.

Trương Liêm ngớ người nói, "Hủy thêm một nhà nào nữa sao?"

Thần kiếm thủ nghiêm mặt nói, "Nếu không như thế thì quyết không bao giờ truy ra chân tướng Bạch hạc lệnh chủ là ai?"

Trương Liêm nói, "Nhưng lúc này thì chưa được! Hài nhi tối qua nghe được câu chuyện giữa lệnh sứ Trang Thiếu Hùng với Thiên Tinh trang chủ, hắn nói Bạch hạc lệnh chủ đã xuống lệnh khuyến cáo cho tất cả đồng đảng tuyệt đối không nên vội tin Bạch hạc lệnh. Con bạch hạc của cha có mào đỏ kia là hỏng rồi!"

Thần kiếm thủ lần này ngớ người ngưng mắt nhìn chàng nói, "Bạch Hạc không phải mào đỏ thế thì mào gì?"

Trương Liêm cười nói, "Con bạch hạc mà chúng đưa tới gia trang Tất bá bá có mào màu lam."

Thần kiếm thủ bật cười nói, "Con thật tỉ mỉ, vậy thì cha cần phải nhanh chân hơn chúng, đến những nơi chúng chưa kịp đến, phải hủy thêm một vài sào huyệt của bọn ma đạo này, nếu không sau này đại hội quần hùng trên Mã Kim Lĩnh anh hùng bạch đạo chẳng còn ra gì nữa!"

Trương Liêm kinh ngạc hỏi, "Mã Kim Lĩnh sẽ có ác đấu sao?"

"Con chưa biết về quy luật võ lâm, hễ mỗi lần có đại hội quần hùng thì tất có những cuộc tỷ võ, thậm chí trở thành một cuộc tắm máu giữa hai làng hắc bạch đạo. Cho nên cha mới quyết định hành động trước một bước, làm cho chúng hoang mang phân tán lực lượng. Cha nhất định sẽ có mặt tại Mã Kim Lĩnh, nhưng không thể ra mặt bằng chân diện thực được, đến lúc đó đừng kêu gọi gì cha, cứ nhìn tình thế mà hành động. Cha suy đoán người chủ trì đại hội trên Mã Kim Lĩnh lần này không phải là bản thân Bạch hạc lệnh chủ, cho nên phải bí mật truy theo dấu vết của hắn."

Trương Liêm khẳng khái nói, "Hài nhi đi cùng cha."

"Không!

Thần kiếm thủ lắc đầu nói ngay, "Con cần nhất là phải luyện thành pho tiên pháp của Phùng lão tiền bối. Nên nhớ rằng Phùng lão tiền bối luận bối phận thì còn lớn hơn cả sư tổ con, xưa nay chưa từng thâu nhận môn đồ. Cha nấp trong tán liễu từ trước, đến thở cũng không dám thở, nếu như bị Phùng lão biết được thì nhất định không bao giờ truyền thụ cho con môn tiên pháp thiên hạ tuyệt luân kia!"

"A, nhưng... pho kiếm pháp của cha cũng chẳng phải đỉnh quán võ lâm sao?"

Thần kiếm thủ cười nói, "Luận về kiếm pháp thì pho Hồi quang kiếm pháp uy lực Vô song, nhưng trong võ lâm cũng có nhiều pho kiếm pháp khác không thua kém là bao. Chỉ vì công lực cha tương đối tinh thâm, mới thắng được nhiều cao thủ khác, nhưng nếu luận về tiên pháp thì pho Lôi tiên pháp của Phùng lão tiền bối đã đạt đến cảnh giới thông huyền nhập hóa, thiên hạ Vô địch!"

Trương Liêm suy nghĩ gì trong đầu trầm ngâm nói, "Không biết Bạch hạc lệnh chủ thế nào?"

"Bạch hạc lệnh chủ là một tay cao thủ chưa một ai biết hư thực thế nào, nhưng nhất định không giới hạn chừng này.

Thôi lại đây, giờ cha truyền thụ cho con toàn pho Hồi quang kiếm pháp."

Trương Liêm vui mừng Vô cùng, chấp tay bái tạ cha, rồi bẻ một cành liễu thay kiếm múa những chiêu kiếm mà chàng đã học được cho cha xem.

Hồi quang kiếm pháp cả thảy ba mươi sáu chiêu, mà chàng đã hấp thụ được hai mươi bốn chiêu, lại múa uyển chuyển điêu luyện Vô cùng, nên mười hai chiêu còn lại chỉ học qua một lần là đã lĩnh hội được ngay.

Thần kiếm thủ nhìn thấy nhi tử của mình chỉ múa ba lần là thành thục, ra chiêu đạt đến tùy tâm sở dục thì vui mừng Vô cùng, cười nói, "Thế mới không hổ danh nhi tử của Thần kiếm thủ!"

Nói rồi lão cởi thanh nhuyễn kiếm quấn quanh thắt lưng trao cho Trương Liêm nói, "Giờ thì cha trao thanh Hồi quang kiếm cho con làm vũ khí phòng thân, mỗi khi con đã vung thanh bảo kiếm này ra thì sẽ trở thành mục tiêu của không biết bao nhiêu ác ma truy đuổi. Địch ẩn ta hiện, rất nguy hiểm, cho nên con phải thận trọng, khi thực quá cần thiết mới đem nó ra dùng... "

Trương Liêm vội nói, "Cha giữ mà dùng, hài nhi không cần dùng đến nó..."

Thần kiếm thủ nghiêm mặt nói, "Cha vì phải giữ kín thân thế, cho nên không thể sử dụng thanh kiếm nổi tiếng mà người trên giang hồ ai cũng biết này. Hồi

quang kiếm dài một trượng hai, rộng chỉ hơn một phân, mỏng như tờ giấy, sau khi luyện thành Lôi tiên pháp và Hồi quang kiếm pháp thì dùng kiếm này thay tiên, hay dùng tiên thay kiếm đều như nhau, khiến cho hai pho tuyệt học này hỗ trợ cho nhau biến hóa càng kỳ ảo linh diệu!"

Trương Liêm giờ mới nhận thanh Hồi quang kiếm từ tay cha, run run vì xúc động nói, "Đa tạ cha!"

Quấn thanh nhuyễn kiếm quanh thắt lưng xong, chàng nói tiếp, "Hài nhi còn được một cặp Uyên ương huyết ngọc quyết và bức Chức Cẩm Đồ, xin cha cứ mang theo mà dùng."

Thần kiếm thủ xua tay nói, "Cha đã sớm biết hai bảo vật này đã ở trong tay con, cha cũng không ngờ con lại gặp phúc trong họa, biến hiểm thành an. Vật này do Chương cô nương tặng cho con, cô ta là người rất tốt, con cứ cất đi."

Trương Liêm nghe cha nhắc đến Chương Hồng Lệ thì mặt nóng lên, cúi thấp đầu im lặng.

"Con tự bảo trọng!"

Thần kiếm thủ nói thêm một câu rồi tung người vọt đi ngay.

Trương Liêm chính đang cúi đầu nghĩ những lời cha nói ra, ai ngờ cha lại đi nhanh đến thế, chàng vừa nghe câu nói cuối cùng của cha, ngửng đầu lên thì bóng cha đã lướt đi xa rồi.

Chàng đứng lặng người trong lòng còn tiếc rẻ, chưa kịp hỏi cha đi đâu, bao giờ gặp lại. Cũng may đại hội quần hùng Mã Kim Lĩnh cũng gần kề, hy vọng đến đó gặp lại cha.

Còn lại một mình, chàng quay gót trở lại bờ sông, nhìn con thuyền câu vẫn bị neo giữa dòng bởi ngọn sào dài cứ dập dềnh trên mặt nước. Chàng thầm nghĩ giờ trở lại Hàng Khẩu thuê một chiếc thuyền ra sông lấy thuyền thì rất dễ, nhưng nhỡ người ta hỏi thuyền neo giữa dòng làm sao lên bờ được thì thực khó mà trả lời. Còn nếu như bỏ mặc con thuyền mà đi, thì có lẽ không trúng với ý nguyện của Lôi Tiên Tử!

Nghĩ một hồi, chàng nhớ lại khẩu quyết của Lôi Tiên Tử đã dạy, khí tụ lòng chân, đề khí thăng thân, khí phù thủy diện, lướt sóng như phi, nghĩ mấy câu khẩu quyết này tuy đơn giản nhưng không dễ gì ngày một ngày hai mà luyện thành, xong có thể lướt sóng như phi.

Trong đầu nghĩ như thế, chàng liền bẻ một đoạn cành liễu ném xuống sông rồi tung người nhảy xuống, chân vừa chạm vào cành liễu thấy nó chìm xuống, chàng liền đề khí nhún mạnh vọt ngược lên bờ.

"Được rồi!"

Trương Liêm thầm mừng trong lòng khi thấy chủ ý của mình thành công, liền đi ngắt thêm nhiều cành liễu khác.

Nào ngờ đang với tay bẻ cành, chợt nghe có tiếng còi chót nhã ngâm lên.

"Liễu xanh liễu ở trên cành.

Gió đưa gió đập thân đành nát tan.

Người còn không tiếc không thương.

Ngắt cành bẻ lá trăm đường khổ thân.

Trương Liêm ngừng tay lại quay đầu lại nhìn mới thấy từ đâu xuất hiện hai thiếu niên đi đến, một người thân vận thanh y, một người vận bạch y.

Cứ nhìn nụ cười của hắn cũng đã thấy gai gai trong lòng, đồng thời mấy câu thơ của hắn càng khiến chàng cay hơn, nhưng cố nhịn trong lòng chưa nói gì.

Hai thiếu niên đến nơi, tên bạch y thiếu niên cười cười nói tiếp, "Dương liễu đầu đường, dã thảo cuối thôn, mặc cho ai hái ai ngắt cũng được, nhân huynh ngắt cành nhiều như thế hẳn rất thích liễu nhỉ?"

Trương Liêm nhân thấy hắn ăn nói văn hoa, xuất khẩu thành chương, nên cũng hơi nể phục. Đồng thời chàng lúc này chỉ mong chóng lấy được thuyền, nhưng không thể thi triển tuyệt kỹ trước mặt người lạ, nên chỉ mong bọn chúng đi càng nhanh càng tốt, lãnh đạm nói, "Huynh đài nói đúng, bỉ nhân rất thích liễu!"

Nói rồi quay người hướng khác, cất bước mà đi.

Bạch y thiếu niên cười nói, "Bình thủy tương phùng, chẳng phải do duyên? Nhân huynh lý nào không nói với nhau một câu đã đi ngay?"

Trương Liêm quay đầu chau mày lại nói, "Như đã nói bình thuỷ tương phùng, chẳng hề quen biết, có gì đáng nói.

Huống chi bỉ nhân đang rất bận việc, không thể tiếp nhị vị huynh đài được."

Thanh y thiếu niên chen vào nói, "Nhân huynh thực sự vội đến thế sao, không nán lại được giây lát ư?"

Con đường xuống bờ sông chỉ là đường lát đá nhỏ hẹp, Trương Liêm đứng cuối đường, lưng quay xuống sông, hai người kia lại đứng sóng vai nhau chắn lối phía đầu trên. Nếu như chàng muốn lên bờ thì đối phương phải tránh ra mới được, chàng lạnh giọng nói, "Chẳng lẽ huynh đài có gì chỉ giáo chăng?"

Một câu này hết sức thẳng thừng, nhưng trong lòng chàng đã quyết phải nhanh chóng rời khỏi đây mới được.

Thế nhưng thanh y thiếu niên vẫn cười cười nói, "Huynh đài có thấy chiếc thuyền ngoài kia đang có bốn năm người ngồi ngâm nga vui vẻ, không biết nhân huynh có nhã hứng ấy không?"

Trương Liêm nhận ra đối phương có ý muốn lấy chiếc thuyền nhỏ du hí trên sông, trong lòng thầm nghĩ để xem hắn lấy bằng cách nào, thản nhiên cười nói, "Huynh đài phải chăng muốn lấy con thuyền nhỏ kia, xin hỏi làm sao lấy được?

Bạch y thiếu niên mày tú phướn cao nói, "Chuyện này với ngu huynh đệ thì dễ như trở bàn tay, có thể để huynh đài thưởng thức một chút, thế nhưng hy vọng được nhân huynh cho biết tính danh?"

Trương Liêm bình thản nói, "Bỉ nhân họ Trương tên Liêm."

"Vạn hạnh, từ lâu nghe danh," hai thiếu niên liền ôm quyền thi lễ đồng thanh nói.

Trương Liêm thấy phải hoàn lễ đối phương, đành buông những cành liễu trên tay xuống, ôm quyền đáp lễ, "Xin thỉnh giáo tôn tính đại danh nhị vị huynh đài?"

Bạch y thiếu niên nói, "Tiểu đệ họ Phạm, tệ danh Khai Xuân, vị này là tệ nghĩa đệ Trần Duy Quân."

Trương Liêm đáp lại mấy tiếng "Vạn hạnh!" rồi hỏi tiếp, "Không biết nhị vị huynh đài do đâu lại biết tiện danh?"

Từ lâu nghe danh thực ra chỉ là lời khách khí khi lần đầu được đối phương giới thiệu danh tánh, nhưng Trương Liêm vốn hành tẩu giang hồ chưa nhiều nên không hiểu những lời này, mà cứ ngỡ đối phương đã nghe danh tiếng mình từ lâu nên mới hỏi. Điều này khiến cho đối phương lúng túng đưa mắt nhìn nhau mỉm cười.

Phạm Khai Xuân mặt hơi đỏ, cười nói, "Tiểu đệ nghe được đại danh Trương huynh trong tửu điếm!"

Trần Duy Quân cũng nói thêm, "Phạm huynh, chúng ta lấy thuyền vào rồi nói."

"Lão đệ nói có lý! "

Phạm Khai Xuân đáp rồi cởi chiếc đai lưng mình ra, lúc này mới thấy chiếc đai vốn được kết lại bởi một sợi dây lụa nhỏ nhiều vòng, cởi hết ra dài có đến năm sáu mươi trượng, thực là một chiếc đai kỳ lạ ít thấy.

Trương Liêm thầm nghĩ, không biết hai thiếu niên thân vận nho y này là nhân vật phương nào, nhưng nếu có thể ném một dải lụa ra xa đến hai ba mươi trượng để móc kéo được chiếc thuyền vào thì đúng là không phải đơn giản.

Khi ấy thấy tay Phạm Khai Xuân quấn chiếc đai vòng theo bàn tay mình đến khuỷu tay thành nhiều vòng, đầu cuối mới buộc vào một vật cong như tay trảo, quay nhìn Trần Duy Quân cười nói, "Lâu lắm rồi không chơi món này, nếu như ném không chu ẩn, lão đệ ngươi chớ cười! "

Trần Duy Quân nói, "Nếu ném không trúng thì ném lại, ném trảo trăm trượng tất nhiên không chỉ ném một lần là trúng đích được."

Phạm Khai Xuân quay nhìn Trương Liêm cúi đầu cười lần nữa, mới nắm đầu trảo trong tay phải, quay mấy vòng lấy đà đoạn ném vút đi.

Chỉ thấy một vệt sáng bay ra khỏi tay Phạm Khai Xuân, kéo theo giải lụa như một vệt khói bay nhằm tới hướng chiếc thuyền giữa sông.

"Cốc!

Một tiếng khô khan vang lên, đầu tay trảo rơi đúng vào trong thuyền, Phạm Khai Xuân giật giật nhẹ dải lụa cho tay trảo móc thật sự vào mạn thuyền.

Con thuyền bị lực kéo xoay ngang thành chữ nhất, nhưng vì đầu thuyền còn bị neo ở cây sào nên chưa thể kéo vào bỜ được ngay.

Trương Liêm gật đầu nói, "Thì ra Phạm huynh thân hoài tuyệt học, tiểu đệ chút nữa không nhìn ra!"

Phạm Khai Xuân cười nói, "Chỉ là tiểu xảo, nào có đáng để Trương huynh khen!"

Bạn đang đọc truyện *Chức Cẩm Đồ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Lệnh sứ tương phùng giả thắng thật

Trương Liêm nghe đối phương nói nghe danh mình từ trong tửu điếm, chàng nhớ lại chuyện trước đây chàng trừng trị hung đồ trong Kỷ Lai Cư, không biết hai người này Vô tình hay cố ý tìm đến mình có chuyện gì. Nhưng chàng chỉ để trong lòng, bên ngoài cười hỏi, "Ném trúng thuyền rồi, nhưng làm sao kéo vào được?"

Phạm Khai Xuân cười nói, "Chuyện này thì chờ xem Trần lão đệ thi thố tài năng."

Trần Duy Quân nói, "Có mặt Trương huynh đây, tiểu đệ làm sao dám múa rìu qua mắt thợ!"

Nếu như bọn họ không đến thì Trương Liêm đã mượn những cành liễu tá lực đề thân nhảy ra lấy thuyền mất rồi, nào phải chờ đến giờ này nữa. Nghe đối phương nói thế chỉ cười đáp, "Tiểu đệ nào có bản lĩnh thế."

Trần Duy Quân tuổi nhỏ hơn Phạm Khai Xuân, không chút ngần ngại hỏi thẳng Trương Liêm, "Xin hỏi Trương huynh, chiếc thuyền này làm sao lại neo giữa dòng sông?"

Trương Liêm nghe hỏi trong lòng hơi cảnh giác, cảnh giác, chậm rãi đáp, "Vừa rồi có một vị tiền bối không rõ danh tánh mời tiểu đệ lên thuyền uống rượn, sau đó đưa tiểu đệ lên bờ, lão một mình chống thuyền ra giữa sông neo lại, rồi nhún mình đạp trên mặt nước mà đi mất."

Phạm Khai Xuân và Trần Duy Quân hai người nghe nói không khỏi thất sắc.

Phạm Khai Xuân giọng đầy kinh ngạc hỏi, "Lão nhân kia đạp trên mặt nước mà đi ư?"

Trương Liêm gật đầu, chưa kịp nói gì thêm đột nhiên có người kêu lên, "Thì ra tướng công ở đây, hại chúng tôi tìm khắp nơi!"

Trương Liêm quay đầu nhìn mới thấy là Thái Vân người trong Kỷ Lai Cư, dẫn theo một vị thanh y tỳ nữ chạy dọc theo bờ sông tới nơi.

Chàng định cất tiếng chào, nhưng nghĩ lại ở đây có hai thiếu niên này, Thái Vân chỉ gọi trống tướng công mà không xưng tên ra, biết cô ta đi tìm mình hay người khác, nên vội thâu lời lại không nói.

Vừa đúng lúc này, từ xa hơn trên bờ có giọng người ồm ồm cất lên, "Các hạ đã mang Bạch hạc lệnh trong người thì phải lưu gót lại đây cho lão phu!"

Mấy chữ Bạch hạc lệnh lọt vào tai khiến Trương Liêm giật mình chấn động Chàng chưa từng thấy Bạch hạc lệnh sứ tống đạt Bạch hạc lệnh như thế nào, nhưng chỉ thấy phụ thân mang Bạch hạc lệnh giả đến Phong Lôi bảo. Phụ thân vừa rồi đi chưa lâu lại có người cản được người mang Bạch hạc lệnh, chẳng lẽ người bị cản đường là phụ thân?

Nhưng chàng vừa nghĩ thế liền nghĩ lại, vừa rồi phụ thân đi rất vội vã, ít ra giờ cũng đã đi được năm sáu dặm đường.

Mà tiếng quát người kia chưa đầy nửa dặm, làm sao có thể là phụ thân được!

Đang tần ngần chưa biết nên thế nào, thấy Phạm Khai Xuân vung tay thâu hồi phi trao lại, quát, "Lão đệ, nhanh đi xem sao!"

Trần Duy Quân tiếp lời nói, "Đi!"

Hai người sóng vai lướt đi rất nhanh, chừng như quên mất còn có mặt Trương Liêm ở đây.

Trương Liêm nghĩ lại nhỡ khi người bị quát chặng đường kia là phụ thân thì hỏng, nếu lai lịch bị lộ thì kế hoạch xem như bỏ, nghĩ thế vội gọi lớn, "Nhị vị, chậm chân!"

Miệng gọi, chân nhún nhẹ tung người lên, thi triển thân pháp tuyệt luân Xúc địa hành vân đuổi theo, chỉ thấy thân hình chàng như làn khói xanh lướt hẳn qua trước mặt Phạm Khai Xuân và Trần Duy Quân.

Thái Nguyệt và thanh y tỳ nữ đứng chết khựng giữa đường.

Trương Liêm lướt qua trước người đối phương, khi ấy mới chậm chân lại, chạy một lúc dã thấy trước mặt hai bóng người đang đuổi nhau dưới chân sơn cương.

Một người ăn vận hắc y kình trang, tay nắm bạch hạc, lưng mang chếch thanh trường kiếm chuôi vàng, trang phục hoàn toàn giống với lệnh sứ lần trước mang bạch hạc đến Phong Lôi bảo.

Người kia là một lão nhân áo xám, tay nắm đoản binh khí, cứ vung binh khí lên vùn vụt quyết chặn đường người kia.

Người nắm Bạch hạc lệnh ngược lại chỉ né tránh và tìm đường để chạy, nhưng hễ quay hướng nào cũng bị lão già áo xám chặn đầu, đủ thấy thân thủ lão già áo xám kia rất cao cường.

Trương Liêm chỉ nhìn thì đã rỏ ngay vấn đề.

Nếu như người nắm Bạch hạc lệnh thực sự là lệnh Sứ, há bỏ chạy mà không ra kiếm đánh lại.

Nhưng như thế cũng biết lão già áo xám kia cũng là chính phái nhân vật, nếu không người nắm Bạch hạc lệnh giả kia đã ra kiếm hạ thủ rồi.

Trong đầu chàng một ý nghĩ lóe nhanh, liền tăng tốc tới tiểu sơn cương, quả nhiên nhìn ra con bạch hạc có chiếc mào màu đỏ, chàng liền la lớn, "Bạch hạc lệnh sứ nhanh chạy đi!"

Miệng thét, tay vung chưởng đánh thẳng vào lão già áo xám.

Bấy giờ nhìn rõ lão già áo xám thân hình thấp nhỏ, tuổi ngoài ngũ tuần, tay nắm một chiếc áp chuỳ sản óng ánh vàng. Vừa nhìn thấy Trương Liêm vung chưởng đánh tới, trở thành liên thủ với lệnh sứ tấn công, lão già áo xám vội nhảy tránh sang một bên, cười nhạt nói, "Thì ra còn có đồng đảng, được, mặc cho các ngươi..."

Bạch hạc lệnh sứ chẳng kể lão già áo xám nói gì, thấy có cơ hội lập tức chuyển hướng phóng chân chạy ngay, miệng nói vọng lại, "Tiểu tử, chớ để lão Địa Thử đuổi theo ta, nhưng cũng đừng đả thương lão ta!"

Mấy tiếng lão Địa Thử khiến Trương Liêm chấn động, chàng nhìn lại chiếc áp chuỳ sản trong tay lão ta mới đoán ra lai lịch người này.

Lão già áo xám thấy không truy theo được Bạch hạc lệnh sứ, quay sang nhìn Trương Liêm gằn giọng nói, "Được, thế thì lão phu bắt tên tiểu hung đồ ngươi trước rồi tính!"

Trương Liêm đã nghe ra giọng Bạch hạc lệnh sứ đúng là cha mình, lại nghe câu nói cuối của cha căn dặn biết lão già áo xám cũng không phải là hắc đạo gian tà. Chàng vốn thừa sức thi triển khinh công bỏ chạy, nhưng sợ lão già áo xám lại truy đuổi theo phụ thân, nên chỉ thi triển thân pháp chạy chậm lại, vừa chạy vừa nói, "Lục lão trượng xin chớ hiểu nhầm!"

Lão già áo xám nghe nói thế thì hơi ngạc nhiên, song liền cười ha hả hỏi, "Lão phu nhầm gì chứ?"

Trương Liêm nghe ngữ khí đối phương thì biết lão đã thừa nhận họ Lục, đúng như chàng suy đoán người này chính là sư phụ của Tiểu Tam, Lục Tam Nguyên.

Trong lòng mừng thầm, vội nói, "Lệnh đồ Tiểu Tam với tại hạ là bằng hữu thân giao."

Lục Tam Nguyên giọng đầy nộ khí nói, "Đồ đệ ta há có bằng hữu như ngươi?"

Vừa lúc này thì Trần Duy Quân và Phạm Khai Xuân cùng đến nơi, vừa thở vừa gọi lớn, "Trương huynh, tiểu đệ đến giúp một tay."

Trương Liêm sợ hiểu nhầm càng nghiêm trọng liền nói, "Huynh đài chớ xen vào."

Phạm Khai Xuân ngạc nhiên nói, "Kỳ quái, ngu huynh đệ giúp Trương huynh một tay không được sao?"

"Vù"

Lục Tam Nguyên đánh ào tới một chưởng, Trương Liêm vội nhảy người ra xa né tránh, nghiêm mặt nói, "Chúng ta chỉ là hiểu lầm nhau, nhị vị nếu như thích đánh nhau thì cứ đánh, liên can gì tới tại hạ! "

Lục Tam Nguyên thấy Trương Liêm thân pháp cực nhanh, lại giống như người nắm Bạch hạc lệnh không chịu ra tay đánh nhau thì cũng thấy kỳ quái, thu sản trước ngực hỏi, "Ngươi để chạy tên Bạch hạc lệnh sứ, còn bảo hiểu lầm gì chứ?"

Trương Liêm vốn rất muốn giải thích ra, nhưng lại sợ hỏng chuyện của cha, lại có người khác nên càng không thể nói, chàng bèn đáp, "Tại hạ họ Trương, tên Liêm, xin lão trượng trước hết nghe một câu..."

Trương Liêm định dùng tánh danh gợi ý cho lão bớt nộ, sau đó dùng lời khuyên giải. Nào ngờ Lục Tam Nguyên giận hung đồ tận xương tủy, vừa nghe đã gầm lên, "Thì ra ngươi cũng là đồng đảng hung đồ, tiếp chiêu!"

Nói rồi, vung ngọn áp chuỳ sản lên tấn công tiếp, chiêu thế ồ ạt như vũ bão, không để cho Trương Liêm kịp thở.

Trương Liêm có khổ tâm không nói ra được, chỉ đành nhảy người né tránh nhường chiêu, miệng la lên, "Lão trượng xin chớ vội nghe lời người khác!"

Lục Tam Nguyên nói, "Còn dám nói ta cả tin người khác sao? Hừ! Phải thay cha ngươi dạy cho ngươi một bài học nhớ đời!

Một lời này khiến Trương Liêm nghĩ Lục Tam Nguyên giao du với cha mình rất thân, càng không dám đánh lại, cứ thi triển khinh công né tránh.

Nào ngờ, Trần Duy Quân đứng bên ngoài cười nhạt nói chen vào, "Lão già kia mở to mắt mà xem, chớ nên ỷ lớn hiếp nhỏ thái quá!"

Nói rồi, hắn liền thò tay thắt lưng rút ra một cây quạt xếp, thuận tay phất lên một chiêu đánh thẳng vào Lục Tam Nguyên.

Lục Tam Nguyên đang đà nhào tới ra chiêu tấn công Trương Liêm. nào ngờ bị tấn công vào hông, hừ một tiếng thét lên, "Ngươi muốn chết!."

Cây áp chuỳ sản trong tay hóa chiêu đánh trả lại, chỉ nghe boong một tiếng binh khí chạm nhau nghe chát chúa.

Trần Duy Quân thân hình lảo đảo bị bật ra ngoài mấy bước, nhưng Lục Tam Nguyên cùng giật mình thốt lên, "Thiết chiết phiến! Đặc môn võ học của Phản ánh thần quân, ngươi là gì của lão ta?."

Nguyên là cây quạt gấp trong tay Trần Duy Quân thoạt nhìn rất bình thường, nhưng lại là một cây quạt cốt thép dùng làm binh khí cực kỳ lợi hại, khiến Lục Tam Nguyên vừa nối tiếp một chiêu cũng phải giật mình.

Trần Duy Quân thần thái ngạo nghễ nói, "Địa ba sản là độc môn binh khí của Địa thử Lục Tam Nguyên, ngươi là gì của hắn?

Một câu trịch thượng này khiến Lục Tam Nguyên giận dữ gầm lên, "Hừ! Đến cả Phản ánh thần quân còn chưa dám Vô lễ với ta huống gì thằng nhãi ngươi!"

"Nhưng ta thì dám!" Trần Duy Quân vẫn giọng cuồng ngạo, rồi thét lên, "Tiếp chiêu!"

Hai người lại tiếp tục ra chiêu đánh nhau, nháy mắt tạo thành một trận ác đấu cát bay đá chạy, chỉ còn thấy bụi bay mù mịt, hai nhân ảnh cứ quyện vào nhau mà đánh, tiếng la thét quát tháo ầm ĩ.

Trần Duy Quân tuy có phần núng thế, nhưng vẫn có công có thủ, chưa lộ chút gì bại thủ.

Phạm Khai Xuân ngược lại cứ đứng ngoài vòng tay cười khùng khục trong họng, bất chợt nói lớn, "Lão đệ, Phiên không phiến pháp của ngươi thật là tuyệt diệu, xem ra cây Địa ba sản trong tay lão Lục sắp đổi chủ rồi đó!"

Trương Liêm vốn cảm phục tài năng của Phạm Khai Xuân, nhưng giờ nghe một câu này thì tất cả biến mất. Thầm nghĩ, Lục Tam Nguyên phải xem là nhân vật chính phái, Phạm Khai Xuân và Trần Duy Quân đều biết rõ Lục Tam Nguyên là ai, thế mà vẫn ra tay đánh nhau, xem chừng lai lịch bất chính, giờ muốn đoạt Địa ba sản trong tay Lục Tam Nguyên thì càng thấy rõ chân tướng của chúng hơn.

Nghĩ đến đó chàng cảm thấy hai thiếu niên này rất đáng ngờ, vội nói, "Trần huynh, xin ngừng tay!"

Trần Duy Quân cười nhạt nói, "Bỉ nhân muốn ngừng tay cũng không được!"

Lục Tam Nguyên ngược lại bị mấy câu châm chọc của Phạm Khai Xuân, khiến cát cơ trong lòng càng lớn, lão thét lên, tay vung sản, tay phát chưởng cùng đánh.

"Hay lắm, lão chuột đất!"

Bình một tiếng, Trần Duy Quân tiếp một chiêu thân hình chao đảo thoái ngược về sau đến ba bước.

Nhưng nhìn lại Lục Tam Nguyên cũng nhủi người tới trước, miệng hự lên một tiếng, thân hình lảo đảo muốn ngã.

Trương Liêm chấn động la lên, "Lão trượng làm sao thế?"

Lục Tam Nguyên mặt trắng bệt, vội lấy đan trong người ra nuốt một viên.

Trần Duy Quân dừng người lại, nhếch mép cười đắc chí, bước tiến lên một bước.

Trương Liêm đã nhận ra Lục Tam Nguyên trúng thương vội vàng nhảy tới chắn ngang trước mặt Trần Duy Quân, chìa tay ra nói lớn, "Nhanh trao thuốc giải ra!"

Trần Duy Quân ngớ người, "Thuốc giải gì?"

Trương Liêm mày kiếm chau lại, giọng xen nộ khí, "Vị lão trượng này vì sao trúng thương... "

Chàng nói chưa hết câu, huych một tiếng, thân hình Lục Tam Nguyên ngã lăn trên đất.

Phạm Khai Xuân cười kha khả nói, "Trương huynh muốn lấy thuốc giải, sao không đi hỏi một vị bằng hữu của mình?"

Trương Liêm ngạc nhiên nói, "Ai?"

Phạm Khai Xuân chậm rãi đáp, "Trang Thiếu Hùng."

Trương Liêm a lên một tiếng nói, "Thì ra các ngươi là người của Bạch Hạc môn."

Giờ thì chàng hiểu ra Lục Tam Nguyên trúng độc châm của chúng chứ chẳng nghi, bấy giờ không kể gì đến bọn chúng nữa, chàng liền đến bên người Lục Tam Nguyên, lấy cặp Uyên ương huyết ngọc quyết đặt vào lòng bàn tay lão nhân.

Trần Duy Quân hơi sững người khi thấy cặp Uyên ương huyết ngọc quyết trong tay Trương Liêm, tiếp liền cười nhạt nói, "Uyên ương huyết ngọc quyết nếu như có thể giải độc được, bỉ nhân há ra tay cho Vô ích?"

Lời này không sai, Phạm Khai Xuân và Trần Duy Quân nếu như đã là đồng bọn với Trang Thiếu Hùng, tất nhiên thừa biết trong người Trương Liêm có Uyên ương huyết ngọc quyết. Cho nên, lần này chúng ra tay hạ độc châm phải là tuyệt độc nằm ngoài khả năng giải độc của ngọc quyết.

Trương Liêm chăm chú nhìn vào lòng bàn tay Lục Tam Nguyên, thấy ngọc quyết hút vào tay, nhưng máu không tuôn ra từ vết thương châm nhỏ bằng đầu kia, biết lời Trần Duy Quân nói là thực.

Chàng ngước mắt nhìn Trần Duy Quân tức giận quát, "Gian đồ, ngươi có chịu trao giải dược ra được không?"

Phạm Khai Xuân cười cười nói, "Chẳng ta đã nói qua rồi sao, giải được trong người Trang Thiếu Hùng."

Trương Liêm đứng lên, tiến tới gần Trần Duy Quân, mặt lạnh như băng nói, "Nếu đã thế, các hạ phải bỏ mạng lại đây!

Trần Duy Quân vừa nói nhìn thấy Trương Liêm thân pháp kỳ diệu thì biết không tầm thường chút nào, giờ thấy chàng bước tới hướng mình vội án chưởng trước ngực, cười nhạt nói, "Trần mỗ há sợ người sao, muốn nếm một chưởng chứ?"

Trương Liêm nhìn Trần Duy Quân tả chưởng án trước ngực, trên ngón tay Vô danh đeo một chiếc vòng này nếu quan sát kỹ có thể nhận ra một đầu ngân châm rất nhỏ, chàng biết vừa rồi Lục Tam Nguyên trúng độc châm hắn như phát ra từ chiếc vòng này, nếu như chàng để trúng một mũi độc châm này thì số phận cũng không khác gì Lục Tam Nguyên.

Trong đầu nghĩ nhanh, một kế lóe lên, ung dung nói, "Trương mỗ ngược lại rất muốn xem các hạ đánh ra như thế náo?"

Dứt lời, nhún chân thân hình lướt tới thành hình vòng cung nhanh như chớp, nháy mắt đã ở ngay sau lưng Trần Duy Quân.

Trần Duy Quân vốn đã khiếp trước thân pháp thần tốc của Trương Liêm, khi nhìn thấy chàng vừa động thân hình lập tức phát chưởng ngay, nào ngờ Trương Liêm đã có chủ ý lướt vòng qua bên phải, khiến một chưởng của hắn rơi vào khoảng không, Đến khi hiểu ra thì đã muộn, tay trái bị Trương Liêm chộp cứng vặn ngược về sau, hữu thủ vội quất mạnh Thiết chiết phiến đánh ngược lui một chiêu.

Trương Liêm càng nhanh hơn, bẻ ngược tay hắn lập tức đâm mạnh vào lưng hắn, chỉ nghe Trần Duy Quân la lên một tiếng, chiếc quạt rơi ra nằm gọn trong tay chàng.

Trương Liêm cười nhạt nói, "Lần này thì đến lượt các hạ phải uống thuốc giải rồi đấy!.."

Phạm Khai Xuân không ngờ Trương Liêm ra tay nhanh đến thế, chậm một bước để Trần Duy Quân hứng trọn một mũi độc châm của chính hắn, Phạm Khai Xuân sẽ lao vào cứu đồng bọn, nào ngờ hắn lại nhảy tới hướng Lục Tam Nguyên, biết hắn dùng kế vây Ngụy cứu Triệu, nhưng chàng vẫn sợ hắn nhân cơ giết người cướp báo vật, liền buông Trần Duy Quân ra nhảy theo hắn.

Nào ngờ, vừa nhún người lướt tới chân chưa chấm đất đã thấy Phạm Khai Xuân quay ngoắt người bằng một thế hồi mã, tung phi trảo ra thế như cuồng long vân quyết đánh thẳng vào người chàng.

Trương Liêm không hốt hoảng, hấp khí để thân tung ngược lên không vừa khéo phi trảo bay qua, nói thuận tay chộp vào dải lụa buộc trảo của hắn.

Phạm Khai Xuân cực kỳ giảo hoạt, không để cho Trương Liêm chộp trúng dải lụa, vừa thấy một chiêu không trúng đã rung tay thâu trảo về, đồng thời bằng một thế "ý ngư đảo đỉnh nhảy ngược về sau, cắp ngang người Trần Duy Quân phóng chạy xuống sơn cước. Hắn còn nói vọng lại một câu, "Trương huynh nghe cho rõ, ngươi đã giết Lục Tam Nguyên, trừ phi đầu thân Bạch Hạc môn ra, ai cũng không giúp được ngươi! "

Trương Liêm nghe hắn nói đem đổ cái chết Lục Tam Nguyên lên đầu mình thì lửa giận ngùn ngụt. Chỉ muốn đuổi theo giết sạch bọn chúng, nhưng nhịn lại Lục Tam Nguyên nằm trên đất sống chết chưa rõ thì chàng lo lắng đành đứng Bức tới ngồi xuống sờ lên ngực Lục Tam Nguyên thì thấy tim còn đập, như vậy vẫn chưa chết.

Phát hiện này khiến chàng khấp khởi trong lòng, còn sống là còn cơ may cứu được. Lục lại trong người, chàng lấy ra chiếc bình sành chứa thuốc của Vô sầu cư sĩ để lại, dốc ra mấy viên cho Lục Tam Nguyên nuốt xuống.

Qua một hồi, trong bụng Lục Tam Nguyên sôi lên ùng ục, giờ mới bắt đầu thấy huyết ứ đen ngòm chảy ra từ lòng bàn tay trúng độc châm.

Trương Liêm biết thuốc đã công hiệu, trong lòng mừng rỡ, cất chiếc bình vào người rồi ngồi một bên chờ đợi.

Qua thêm thời gian một tuần trà, huyết sắc dần dần trở thành mà đỏ tươi, biết độc trong người Lục Tam Nguyên đã tống ra hết.

Lục Tam Nguyên từ từ mở mắt ra, thở hắt mất cái mấp máy môi nói, "Tiểu bằng hữu... "

Trương Liêm reo lên, "A, cuối cùng lão trượng cũng tỉnh lại rồi."

Lục Tam Nguyên nhìn chàng hỏi, "Ngươi dùng gì giải độc cho lão vậy?"

Trương Liêm cúi người nói, "Uyên ương huyết ngọc quyết còn nằm trong tay lão trượng kia, ngoài ra còn phục thêm mấy viên giải độc đan của Cao Đường viện."

Lục Tam Nguyên trở người đứng lên, nhìn cặp Uyên ương huyết ngọc quyết trong tay mình, thuận tay trao lại cho Trương Liêm, rồi thâu lại ngọn thiết sản nói, "Kỳ quái! Ngươi là Bạch hạc lệnh sứ Trương Liêm, vì sao hành động lại không giống, hai tên tiểu tử kia đâu rồi?"

Trương Liêm nói, "Tiểu khả chỉ giả Bạch hạc lệnh sứ mà thôi, hai tên vừa nói mới đúng là lệnh sứ. Tên đánh độc châm lão trượng đã bị trúng một ngọn độc châm của chính hắn, đồng bọn của hắn phải mang hắn chạy đi nơi khác trị thương.

Lục Tam Nguyên như đã hiểu ra nói, "Nói thế, ngươi vừa rồi ta nhìn thấy trên tay nắm con bạch hạc kia là giả Bạch hạc lệnh sứ?"

Trương Liêm gật đầu đáp, "Đúng thế."

Lục Tam Nguyên vẻ hơi mơ hồ, "Ai nhỉ?"

Trương Liêm lắc đầu nói, "Tiểu khả thực tình biết người này là ai, nhưng hiện tại còn chưa thể nói ra được, xin lão trượng lượng thứ."

"Hừ, tiểu bằng hữu ngươi không tin nổi Lục Tam Nguyên sao?"

Trương Liêm chỉ mỉm cười nói, "Tiểu khả với lệnh đồ Tiểu Tam thân giao như huynh đệ, lẽ nào không tin lão trượng? Nhưng vì chuyện này liên quan đến đại cục võ lâm, nên không thể tiết lộ lai lịch người mang Bạch hạc lệnh giả. Nhưng chỉ có thể nói rằng, vì mang Bạch hạc lệnh giả kia với lão trượng dù không thân giao thì cũng quen biết nhau. Người kia giả Bạch hạc lệnh sứ chỉ là muốn hủy vài nơi sào huyệt của hung đồ, khiến chúng phải cầu viện nhau, lúc đó người này ngấm theo dõi truy ra sào huyệt chính của Bạch hạc lệnh chủ."

Lục Tam Nguyên a lên một tiếng, chép miệng xưng tán, "Diệu sách, diệu sách!" rồi nói tiếp, "Đã thế lão phu cũng phải ra sức làm cái gì trợ lực người kia mới được!"

Trương Liêm nghiêm mặt nói, "Lão trượng định giả Bạch hạc lệnh sứ luôn chăng?"

Lục Tam Nguyên cười hì hì hỏi lại, "Tiểu bằng hữu ngươi thấy không được sao?"

Trương Liêm trầm ngâm nói, "Lão trượng nguyện trí lực vì chính nghĩa đó là phúc cho toàn võ lâm, thế nhưng bên người lão trượng lúc này cũng có cây binh khí thành danh ai ai cũng biết kia, hung đồ chỉ nhìn cũng nhận ra ngay!"

Lục Tam Nguyên gật đầu nói, "Đương nhiên, đương nhiên!"

Nói đến đó, lão ngưng mắt nhìn Trương Liêm hỏi tiếp, "Tiểu bằng hữu nói tệ đồ nó ở gần đây chứ?"

Trương Liêm gật đầu, vừa lúc này từ xa thấy hai bóng áo đen lướt tới, lão vội nói nhanh, "Khả năng bọn hung đồ lại đến."

Bạn đang đọc truyện *Chức Cẩm Đồ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 35: Uyên ương tái hợp

Lục Tam Nguyên quay đầu lại nhìn, lập tức nét mặt sa sầm lại, hừ một tiếng.

Trương Liêm chú mục nhìn lại chợt nhận ra hai vị hắc y mới tới là Phật Vân trang chủ Tất Hoành Sinh và vị Độc thủ lão nhân Nhậm Tiến Phương, trong lòng phấn khởi hẳn lên liền lên tiếng gọi, "Tất bá bá! Lại đây! "

Lục Tam Nguyên ngạc nhiên hỏi, "Không phải chúng là bọn hung đồ Bạch hạc lệnh sứ sao?"

Trương Liêm vừa nói rõ danh hiệu của Tất Hoành Sinh và Nhậm Tiến Phương thì hai lão cũng tới nơi.

Tất Hoành Sinh vốn có quen biết Lục Tam Nguyên, lại nhận ra cả Trương Liêm liền cười kha kha nói, "Thì ra lão điệt các ngươi trốn ở đây, làm tội lão phu và Nhậm thúc thúc tìm rã cả chân."

Trương Liêm ôm quyền nói, "Trước hết tiểu điệt phải giới thiệu bá bá với vị Lục..."

Tất Hoành Sinh ngắt lời cười to nói, "Lão lùn này thì đâu cần ngươi giới thiệu?"

Trương Liêm ngượng ngùng đỏ cả mặt.

Lục Tam Nguyên liếc xéo Nhậm Tiến Phương, lạnh lùng hừ một tiếng nói, "Vị Liên hoàn phi đao Nhậm Tiến Phương này trở thành độc thủ tướng quân từ khi nào thế?"

Nhậm Tiến Phương giả bộ giận dữ mắng, "Này lão lùn, lão đừng có nhăn răng ra mà cười khi người khác gặp nạn chứ! Cứ như vậy thử hỏi cái huyệt mộ của ngươi có bị người ta quật lên hay không?"

Lục Tam Nguyên trả miếng, "Mười ngày trước quả thực ta có thấy một chiếc Bạch hạc lệnh, nhưng Thử Mãn Khâu chưa đến mức không kham nổi cuộc đột kích của bọn hung đồ, còn sự thật là có kẻ phải sụt sịt khóc một cánh tay! "

Nhậm Tiến Phương cười nhạt hỏi, "Lão lùn ngươi đừng nên vênh váo thì hơn. Ta hỏi ngươi tại sao lại phải chạy bán xới đến đây làm gì?"

Lục Tam Nguyên đáp, "Ta hủy mất chiếc Bạch hạc lệnh đó rồi tới đây để xem còn bao nhiêu đứa quỷ con như vậy nữa mà võ lâm náo loạn như thế? Chẳng ngờ lại gặp sự cố, suýt nữa thì toi mạng."

Trương Liêm nghe ba vị lão hiệp trêu chọc nhau như vậy thì biết đều là thân hữu.

Nhưng qua câu chuyện của họ chàng đã biết thêm một điều là Bạch hạc lệnh lại vừa xuất hiện tại nhà của Lục Tam Nguyên ở Thử Mãn Khâu.

Chờ cho ba người hàn huyên một hồi nữa chàng mới hỏi, "Bá bá và thúc thúc tìm tiểu điệt ở những đâu?"

Nhậm Tiến Phương hỏi lại, "Giang hồ đồn rằng ngươi giả dạng Bạch hạc lệnh sứ đến Phong Lôi bảo, chuyện đó có thật hay không?"

Trương Liêm gật đầu, "Chuyện này là thật."

Rồi chàng kể lại chuyện mình đuổi theo Bạch hạc lệnh đến Phong Lôi bảo, sau đó đóng giả Bạch hạc lệnh sứ đánh lừa Phong Lôi bảo chủ, chàng chỉ giấu kín việc phụ thân mình chính là ngươi mang Bạch hạc lệnh đến đó.

Nhậm Tiến Phương chợt thở dài nói, "Ngu thúc đã chép lại toàn bộ võ học tinh hoa của Vân Dương thập kiệt để truyền cho ngươi, không ngờ ngươi đã được Lôi tiên tử truyền tuyệt nghệ trước rồi, biết làm gì nữa đây?"

Trương Liêm hiểu một người thân hoài tuyệt học mà không tìm được truyền nhân thì sẽ khổ tâm như thế nào.

Hơn nữa trước đây chàng đã nhận ân truyền nghệ của vị duy nhất còn sót lại trong Vân Dương thập kiệt này, liền nghiêm giọng nói, "Nhậm thúc thúc nếu không chê tiểu điệt ngu dốt, tiểu điệt vẫn bái lĩnh ân đức và thực hiện lời ước trước đây!

Nhậm Tiến Phương cao hứng Vô cùng, lão lấy ra từ trong ngực áo muộn quyển vở dày trao cho Trương Liêm, trịnh trọng nói, "Ngu thúc tự biết rằng võ học của Vân Dương thập kiệt chưa bằng một phần nhỏ những gì mà tiểu điệt đã hấp thụ được. Nhưng ngu thúc vẫn hi vọng sau này khi đối địch, cứ mỗi tuyệt chiêu tiểu điệt lại tiêu diệt một tên hung đồ Như vậy cũng đủ an ủi vong linh của Vân Dương thập kiệt."

Lục Tam Nguyên chợt cười to, "Liên hoàn phi đao ngươi làm sao lại nói thế? Chẳng lẽ Vân Dương thập kiệt chỉ còn có một mình nhà ngươi?"

Nhậm Tiến Phương nổi giận, "Nếu lão lùn ngươi bị Vân Dương thập kiệt vây công, thử hỏi cầm cự được bao lâu?"

Lục Tam Nguyên đáp, "Cái đó rất khó nói, có thể ta sẽ chạy thoát được."

Nhậm Tiến Phương hừ một tiếng, lạnh giọng, "Có thể ư? Nhất định ngươi cầm cự được chưa đến một tuần trà đâu."

Lục Tam Nguyên thoáng biến sắc mặt, Nhậm Tiến Phương chẳng thèm lưu tâm, lại tiếp, "Trong trường hợp ngươi bị Vân Dương thập kiệt vây công, cho dù ngươi duy trì được vài ba canh giờ, giết đi của chúng ta vài người, nhưng nhất định ngươi cũng phải bỏ mạng. Thế nhưng với bọn hung đồ này, bọn ta phải dùng địa lôi để lưỡng bại câu thương.

Chẳng những thế, nếu không có vị tiểu điệt này thì không chỉ Nhậm Tiến Phương ta mà ngay cả vị Tất lão ca ca cũng không giữ được mạng. Ngươi thấy thế nào? Địa ba sản của ngươi liệu có thắng được Vân trận đao của Tất lão ca không?

Lục Tam Nguyên im lặng ngồi nghe. Vừa rồi sinh mệnh của lão được chính Trương Liêm ra tay cứu nên chẳng thể nói là không phục.

Nghe nói xong lão trầm ngâm hỏi, "Ngươi nói tràng giang đại hải như vậy rốt cục là có ý gì?"

Nhậm Tiến Phương phát khùng nói, "ý của ta là lão rùa ngươi nếu cứ co đầu rút cổ vào trong cái huyệt mộ của ngươi hoặc chạy rông khắp nơi thì rồi cũng bị bọn hung đồ đó tìm đến mổ thịt, rằng ngươi chớ nên chỉ biết dí mũi vào cái xó của mình như kiểu ếch ngồi đáy giếng."

Mặc dù bị sỉ vả nhưng Lục Tam Nguyên không giận, lão chớp chớp đôi mắt ti hí nói, "Vậy ngươi bảo ta phải làm gì?"

Giọng Nhậm Tiến Phương dịu xuống, "Bạch hạc lệnh đồ hung bạo Vô cùng, nếu chúng ta mỗi người chỉ biết chú trọng lấy bản thân mình thì trước sau gì cũng bị chết dần chết mòn dưới tay của Bạch Hạc ma quân. Bởi thế ta và Tất lão ca chạy đôn chạy đáo khắp nơi hơn một tháng nay, một mặt để tìm Trương lão điệt, một mặt liên hệ với đồng đạo võ lâm nhằm tiêu hao dần nanh vuốt của bọn chúng."

Trương Liêm bỗng chen lời, "Tiểu điệt thấy còn một cách nữa! "

Tất Hoành Sinh vội hỏi, "Cách gì?"

Trương Liêm nói, "Ngu ý của tiểu điệt là giả dạng Bạch hạc lệnh sứ, mang Bạch hạc lệnh đến chỗ những tên ma đầu gian ác nhất trong thiên hạ."

Lục Tam Nguyên nói, "Không sai!"

Phật Vân trang chủ Tất Hoành Sinh mở to mắt nói, "Chủ ý tuyệt hay, có phải các ngươi đã thương lượng việc này từ trước rồi không?"

Trương Liêm gật đầu nói, "Chính thế, Lục lão trượng quả cũng có ý đó!"

Phật Vân trang chủ vỗ tay nói, "Quả là anh hùng nên đều có ý nghĩ giống nhau, bây giờ chúng ta sẽ tìm mười tên hắc đạo hung ác nhất trong thiên hạ rồi chia nhau ra hành sự."

Trương Liêm nói thêm, "Việc này nên tiến hành càng nhanh càng tốt, bởi vì Bạch hạc lệnh chủ đã thông tin đi các nơi về sự xuất hiện của Bạch hạc lệnh sứ giả mạo. Có thể là chỉ trong dăm ba ngày nữa, bọn ma đầu đều biết được tin tức và chuẩn bị đề phòng."

Tuy chàng không nói rằng chính phụ thân chàng cũng giả dạng Bạch hạc lệnh sứ, nhưng cũng đem những kế hoạch họ đã bàn tiến hành thế nào nói rõ hết ra, sau cùng còn thêm, "Để tranh thủ thời gian, tiểu điệt sẽ cùng Tiểu Tam, Thi cô nương, Triệu cô nương mỗi người sẽ đảm nhận một vài chỗ, sau đó sẽ đến họp Tà Nguyệt Phong ở Mã Kim Lãnh tham gia đại hội."

Lục Tam nguyên là người đầu tiên biểu lộ sự tán đồng, "Chúng ta cứ thế mà làm."

Phật Vân trang chủ liền viết ra trên mặt đất mười cái tên, bảo mọi người xem xét nhưng chưa ai kịp có ý kiến gì thì đã thấy mấy thân ảnh tiến về phía họ rất nhanh.

Trương Liêm vừa đưa mắt nhìn đã hứng khởi nói, "Các vị đều đến cả rồi, thật khéo trùng hợp."

Nguyên những người đó là Thi Hồng Anh, Triệu Tế Tế, Tiểu Tam, Thái Nguyệt và Thái Vân. Tiểu Tam vội bước đến bái kiến sư phụ Lục Tam Nguyên.

Thi Hồng Anh liếc xéo Trương Liêm, "Nếu không có Thái Vân thư thư báo tin thì người ta cứ tưởng chàng đã bị bắt mất rồi."

Trương Liêm cười vẻ hối lỗi rồi nói ra kế hoạch vừa mới bàn cho những người mới tới nghe, sau đó còn nói thêm, "Nếu các vị không đến kịp, tôi với các vị tiền bối mỗi người đã đảm nhiệm một hai chỗ."

Thi Hồng Anh hỏi, "Mỗi người đảm nhiệm một hai chỗ liệu có kịp hay không?"

Phật Vân trang chủ nghĩ ngợi một lúc rồi gật đầu, "Thi cô nương nói đúng, trang viện này cách nơi xa nhất có đến ba trăm dặm, mà Bạch Hạc ma quân đã phát lệnh trước, vì thế chúng ta mỗi người tới một nơi thì kịp, nhưng phải tới chỗ thứ hai thì không còn hiệu lực, thậm chí sẽ gặp nguy hiểm."

Triệu Tế Tế đề xuất, "Nếu tiền bối cho phép Cao Đường viện tham gia thì có thể huy động thêm lực lượng trợ giúp."

Nhậm Tiến Phương góp lời, "Trừ gian diệt bạo vốn là trách nhiệm của mọi người có nghĩa khí trong võ lâm, ai lại chẳng hoan nghênh. Có điều bây giờ Vương tông chủ không có ở đây, cô nương có thể làm chủ hay không?"

Triệu tế tế cười đáp, "Vãn bối sẽ tìm cách bẩm báo với gia sư, mặt khác công việc nên tiến hành bí mật, đừng để nhiều người biết. Lão tiền bối với hai vị thiếu hiệp mỗi người đảm nhận một vị trí rồi, còn bao nhiêu cứ giao cho vãn bối và Thi thư thư là được."

Quân sơn còn có tên là Tương sơn, nằm giữa Động Đình hồ với diện tích ngót ba vạn sáu ngàn mẫu.

Từ đỉnh cao nhất nhìn xuống mặt hồ, thấy khói sóng mênh mông, khiến cho lòng người thư thái, muốn trút bỏ hết ưu phiền để hòa mình vào với thiên nhiên.

Trên núi Quân sơn có một nơi gọi là Tương Tiên miếu, tương truyền ngày xưa là nơi vị vũ nữ Tương Phi gặp vị Thái Quân rồi nảy sinh tình cảm cầm sắt.

Mấy năm gần đây ở Quân sơn có một vị gian hùng rất danh tiếng của võ lâm kiến lập một tòa trang viện.

Khách Nhân từ Nhạc Dương lâu có thể thấy rõ ngọn cờ thêu hai chữ Phi Long bay phần phật trên bức tường trang viện nằm giữa Quân sơn.

Như vậy núi Quân sơn, hòn đảo lớn nhất Động Đình hồ đã bị tên gian hùng chiếm cứ làm sào huyệt.

Nhạc Dương lâu, chính ngọ, không khí nhộn nhịp hơn bao giờ hết. Nơi lan can trông ra mặt hồ có một thư sinh áo lam độc ẩm, đôi mắt chốc chốc lại liếc nhìn về phía ngọn cờ Phi Long bay phấp phới giữa Quân sơn.

Trên bàn chàng ta có trà, có rượn, có thức nhắm, nhưng chàng chỉ thỉnh thoảng nhấp một ngụm rượn, còn tâm trí thì để tận đâu đâu.

Thiếu niên chính là Trương Liêm, năm ngày trước chàng chia tay mọi người ở Bàn Khê, một mình ruổi thẳng tới Nhạc Châu này.

Trương Liêm tự nhận mình là người có khinh công cao nhất nên chọn vị trí xa nhất là Phi Long trang ở Quân sơn.

Chẳng những là nơi hiểm trở khôn lường mà còn có lực lượng hùng hậu, theo lời Phật Vân trang chủ thì Phi Long trang chủ uy danh bao trùm cõi Hồ

Tương, được coi như lãnh tụ của hắc đạo vùng thượng nguồn Trường Giang rộng lớn.

Vì lộ trình quá xa, vì vậy mà tuy chàng đi suốt ngày đêm mà tới ngày thứ năm mới tới được Nhạc Châu.

Vì chưa tiện thuê thuyền sang Quân sơn ngay, chàng mới chọn ngôi tiểu lâu được mệnh danh là Nhạc Dương đệ nhất lâu để tẩy trần, đồng thời theo dõi động tĩnh ở Phi Long trang.

Đang nghĩ làm thế nào để đưa Bạch hạc lệnh tới mục tiêu chợt nghe ở bàn sát tường có người nói, "Thanh huynh có nhận xét gì về tên hủ nho ngồi một mình đó?"

Giọng người khác trả lời, "Ta thấy rất khả nghi, vừa rồi khi bảo tiểu nhị mang trà, mang rượn, ta để ý thấy khẩu âm của hắn không phải người vùng này."

"Tiểu đệ cũng thấy nghi ngờ, hay hắn là người tối qua mang Bạch hạc lệnh đến?"

Nghe câu cuối cùng Trương Liêm lập tức chấn động, chàng không định quay lại nhìn, chỉ lắng tai nghe tiếp.

Hai người lại tiếp tục, "Điều này chưa thể khẳng định hay phủ định, nhưng tên hủ nho này sức trói gà không chặt làm sao vượt qua được mặt hồ?"

"Thanh huynh đừng quên, sáng nay bang chủ phát hiện thấy Bạch hạc lệnh xuất hiện ngay đại môn của trang viện thì mới ra lệnh phong tỏa hết bến cảng, cấm mọi thuyền bè đi lại."

Người được gọi là Thanh huynh à một tiếng, "Ta nghe hình như hôm đó có một tên thiếu niên thư sinh thuê một chiếc thuyền nhỏ du ngoạn trên hồ vào lúc nửa đêm."

"Đó là thuyền của Bì lão đại, hắn thật đáng chết, chèo thuyền cho người ta mà ngủ say như chết, chẳng biết tên thu sinh đó đi đến những nơi nào nữa."

Trương Liêm nghe mấy lời đối thoại này thì rất ngạc nhiên.

Ai làm việc đó?

Chàng hiểu là đối phương cũng có mục đích như mình, nhưng kẻ dám chọn Phi Long trang hung hiểm này là mục tiêu thì cũng chẳng phải tầm thường.

Người đó là ai? Có phải phụ thân không?

Nhưng hai tên kia lại nói là một thiếu niên thư sinh, vậy thì không thể là phụ thân chàng được.

Nếu vậy thì là ai?

Trương Liêm đang miên man suy nghĩ, chợt thấy có tiếng bước chân đi lên lầu. Hai tên kia đang nói chuyện liền lập tức ngừng bặt.

Người mới đến là một thanh y tiểu đồng, diện mạo xấu xí nhưng đôi mắt lại sáng như sao.

Tiểu đồng trước hết quét đôi mắt nhìn khắp tửu lầu rồi nhìn ra phía lan can, thấy Trương Liêm ngồi một mình đôi mắt hắn thoáng chút vui mừng, miệng lẩm bẩm, "Bàn của vị công tử này còn chỗ, ta ngồi đây tốt rồi!"

Nói xong tự nhiên ngồi xuống đối diện với chàng.

ở Nhạc Dương lâu khách rất đông, bởi vậy không quen biết mà ngồi cùng bàn cũng là lẽ thường, chẳng có mấy ai phản đối.

Tiểu đồng vừa ngồi xuống liền vẫy tên tiểu nhị lại bảo, "Người không cần hỏi, cứ xem vị tướng công này ăn gì thì mang như thế lên cho ta là được."

Tên tiểu nhị kính cẩn dạ một tiếng rồi cúi đầu lui ra.

Tiểu đồng ngước lên nhìn Trương Liêm rồi đột nhiên nhoẻn miệng cười, phô hàm răng trắng đều như ngọc, hoàn toàn tương phản với đôi môi dày trịch, thâm đen và chiếc mũi to sù của hắn.

Trương Liêm thấy tên tiểu đồng này tuy hoàn toàn xa lạ nhưng thanh âm và cử chỉ có chút gì đó quen quen. Chàng cố tâm nhớ lại và bỗng nhiên thốt lên, "Khanh khanh!"

Cái tên đó đã khắc sâu vào tâm khảm của chàng, bởi vậy khi chàng lên tiếng gọi thì nghe ngân rung như tiếng đàn, đến nỗi tên tiểu đồng hơi sững người ra một chút rồi hỏi, "Công tử đang làm thơ đấy ư?"

Trương Liêm liền hiểu ra hàm ý của đối phương, cả mừng nói, "Không sai, mới rồi đúng là một bài vịnh."

Tên tiểu đồng ngạc nhiên, "Bài vịnh ư? Công tử có thể đọc cho tiểu nhân nghe được không?"

Trương Liêm cười, "Đương nhiên là được chứ!"

Rồi chàng hắng giọng, ngâm.

"Trời xanh Vô tận.

Biển biếc bao la.

Trùng dương muôn dợn sóng.

Thiên hà vạn sao sa.

Mây chơi lang thang triền núi.

Gió vui gõ cửa mọi nhà.

Hạc kêu lảnh lót.

Suốt hát thiết tha.

Lưng trời chim bay lượn.

Sườn non bướm vờn hoa.

Đàn bò tung tăng gặm cỏ.

Lưng trâu sáo trẻ ngân nga.

Đạo trời luân chuyển.

Mắt lệ nhạt nhòa.

Ngẫm đời người thấm thoắt.

Như giấc mộng thoáng qua.

Bằng hữu giờ đâu vắng cả?

Chỉ còn trơ lại mình ta.

Nghe xong bài vịnh, tên tiểu đồng liền đứng lên nói, "Hay tuyệt! Gia tướng công cũng rất thích thi phú. Chẳng cần ăn nữa, tiểu nhân sẽ dẫn công tử đi gặp gia tướng công."

Trương Liêm thừa cơ đứng lên, đặt một nén bạc lên bàn cười hô hô nói, "Đi nào, ngươi đi trước dẫn đường!"

Tên tiểu đồng nhanh nhẹn rời khỏi bàn, dẫn Trương Liêm xuống lầu.

Mới ra khỏi Nhạc Dương Lâu, tiểu đồng bỗng nhiên không nén nổi, chộp lấy tay Trương Liêm nói, "Trương lang!

Chàng có biết thiếp đã phải chịu khổ như thế nào không?"

Trương Liêm nhìn sâu vào đôi mắt đối phương, dịu dàng đáp, "Khanh khanh, ta biết cả rồi."

Quả nhiên người giả dạng tiểu đồng xấu xí chính là Triệu Khanh Khanh, đôi mắt long lanh của nàng nhìn sâu vào mắt chàng, hồi lâu mới lại cất tiếng hỏi, "Chàng làm sao biết được?"

Trương Liêm thấy trong lòng tràn ngập một tình yêu Vô bờ bến, cảm khái nói, "Hôm ta bị tặc nhân đó bắt đi, khi ra khỏi tháp có nghe tiếng nàng gọi nhưng vì bị điểm huyệt đạo nên không sao trả lời được. Về sau ta quay lại tháp luyện công nửa tháng, trông mãi mà không thấy nàng trở lại."

Triệu Khanh Khanh nước mắt vòng quanh, thổn thức nói, "Chàng nói con tiện tỳ đáng chết đó phải không? Nó dẫn thiếp đi suốt đêm mà không quay trở lại tháp, nhưng lại được gặp phụ thân chàng."

Trương Liêm gật đầu, "Ta có nghe cha kể lại."

Khanh Khanh thẹn thùng nói, "Cha có nói về thiếp sao không?"

Đột nhiên sau lưng có tiếng người cười to, "Để xem tên tiểu đồng xấu xí này có phải là một vị cô nương hay không?"

Triệu Khanh Khanh kinh hãi buông tay tình nhân ra.

Trương Liêm nghe tiếng nói lên nhận ra đối phương chính là tên được gọi là người được gọi là Thanh huynh. Biết mình đã bị hắn theo dõi.

Theo phản ứng tự nhiên, chàng quay lại để nhận mặt hai tên đó rồi mới quay lại nói với Khanh Khanh, "Hiện nàng trú ở đâu?

Khanh Khanh đáp, "ở Bình An khách điếm, cách đây hai dãy phố, trên đại lộ."

Trương Liêm gật đầu nói, "Ta còn chưa có phòng trọ, bây giờ cùng tới đó với nàng."

Gian phòng trọ của Khanh Khanh ở Bình An khách điếm hôm nay thật chứa chan hạnh phúc.

Nàng ngã vào vòng tay của Trương Liêm, đôi mắt long lanh ngấn lệ nhìn sâu vào mắt chàng cho thỏa những ngày khát khao mong ngóng.

Hồi lâu nàng cất giọng u uẩn nói, "Trương lang! Chuyện người ta đồn đại về chàng ở Phong Lôi bảo là có thật hay không?

Trương Liêm vén lọn tóc mai xõa trên trán nàng nói, "Tuy không hoàn toàn đúng nhưng không phải là không có."

Thế rồi chàng kể hết cho nàng nghe chuyện ở Phong Lôi bảo và mối quan hệ với Chương Hồng Lệ.

Triệu Khanh Khanh nghe xong đẩy chàng ra lo lắng nói, "Nguy rồi!"

Trương Liêm không hiểu chuyện gì xảy ra, ngạc nhiên hỏi, "Khanh Khanh, chuyện gì thế?"

Triệu Khanh Khanh ái ngại nói, "Có tin Chương Hồng Lệ thư thư bị đưa đến Quân sơn nhưng giữa đường bị cướp, bây giờ còn chưa biết thất lạc nơi đâu."

Trương Liêm kinh dị kêu lên, "Ai đưa cô ta đến Quân sơn?"

"Nghe nói Phong Lôi bảo chủ sai gia nhân đưa cô ta đến Quân sơn để gả cho vị Bạch hạc lệnh sứ, chính là chàng... "

Trương Liêm à một tiếng kinh hãi nói, "Thì ra Quân sơn là sào huyệt của Bạch hạc lệnh chủ?"

Triệu Khanh Khanh cũng sững người ra giây lát rồi gật đầu nói, "Đúng rồi, nếu Quân sơn không phải sào huyệt của Bạch Hạc ma quân thì tại sao lại sai người đưa Hồng Lệ thư thư đến đó làm gì? Nhưng có một điều lạ là tại sao chị ấy đã có hôn ước trăm năm với chàng, lại biết chàng giả mạo Bạch hạc lệnh sứ, tại sao đồng ý lên kiệu tới sào huyệt ma quân chứ?"

Trương Liêm nghiêm mặt nói, "Ngay cả nàng cũng tin rằng ta với Chương Hồng Lệ có quan hệ thể xác hay sao?"

Triệu Khanh Khanh dịu dàng nói, "Chắc không giả đâu! Chỉ có nữ nhân mới hiểu được nữ nhân, thiếp tin là Hồng Lệ thư thư đã sớm thành thân với tướng công rồi!"

Trương Liêm ngắt lời, "Làm sao nàng... "

Khanh Khanh ôn tồn nói, "Có thể lúc đó chàng quá say nên không ý thức được gì nữa... "

Tới đó nàng đứng dậy nói, "Đi thôi, chúng ta sẽ đi cứu Hồng Lệ thư thư!"

Trương Liêm trầm mặc hồi lâu mới nói, "Cô ta bị cướp ở đâu?"

"Nghe nói ở gần Cửu Cung sơn."

Trương Liêm nói tiếp, "Chuyện đó... xảy ra đã mấy ngày rồi?"

"Ba ngày rồi."

Trương Liêm dường như sực nhớ ra điều gì liền hỏi, "Có phải nàng vừa đưa Bạch hạc lệnh đến Quân sơn không?"

Triệu Khanh Khanh lắc đầu, "Không phải, và thiếp cũng chưa bao giờ mang Bạch hạc lệnh cả. Vì thấy một nữ nhân rất giống tiện nữ họ Trang đi từ hướng Trường Hồng Quan đến đây nên mới ngầm bám theo, hi vọng tìm được manh mối của chàng, nhưng rốt cuộc đã biết mình bị nhầm người."

Trương Liêm trầm ngâm nói, "Cũng chưa hẳn là nàng nhầm đâu, nếu Quân sơn quả thực là sào huyệt của Bạch Hạc ma quân thì không loại trừ khả năng huynh muội Trang Ấu Hùng đến đó để nhận lệnh."

Triệu Khanh Khanh cười cười nói, "Thiếp đã đến Nhạc Châu thì không sai, nhờ thế mới gặp được lang quân. Nhưng bám theo cô nương đó thì quả thực sai lầm. Tuy dọc đường cô ta hóa trang, nhưng tối qua trọ cùng khách điếm, thiếp tình cờ được nhìn thấy diện mạo thực. Đó là một thiếu nữ đẹp như tiên, lại u buồn nữa, đương nhiên không thể là nụ tặc họ Trang được. Nhưng nói chuyện đó đủ rồi, việc cần kíp bây giờ là phải nhanh chóng đi cứu Hồng Lệ thư thư đã!"

Trương Liêm trong lòng rất lo lắng, bởi vậy khi thấy Triệu Khanh Khanh sốt sắng vì Chương Hồng Lệ như thế thì rất cảm phục. Nhưng sau khi suy tính

chàng lắc đầu nói, "Nếu tin đồn không sai thì Chương Hồng Lệ cô nương bị bắt ba ngày trước ở gần Cửu Cung sơn, địa điểm chính xác thì không biết là ở đâu, và sau ba ngày thì bọn cướp đã mang đến chỗ nào? Vì thế việc trước mắt là phải điều tra tin tức đã."

Triệu Khanh Khanh à một tiếng nói, "Thiếp vì vội quá mà quên mất. Tối qua nghe hai tiểu nha đầu ở phòng bên cạnh nói sáng nay sẽ cùng tiểu thư của chúng đến Quân sơn. Chàng biết đã trở về hay chưa?"

Trong đầu Trương Liêm chợt thoáng một ý nghĩ, liền hỏi, "Nàng có biết tên của mấy nha đầu đó không?"

Triệu Khanh Khanh có phần ngạc nhiên nhưng vẫn trả lời, "Biết, hai đứa nó một đứa tên là Tú Anh, một đứa tên là Tú Mỹ."

Trương Liêm bật dậy nói, "Chúng ta mau tới đó đi!"

Triệu Khanh Khanh ngạc nhiên hỏi, "Lang quân sao thế?"

Trương Liêm gấp giọng trả lời, "Đó là hai tỳ nữ thân thiết của Chương Hồng Lệ."

"Nếu đã là tỳ nữ thân thiết, tại sao tiểu thư bị bắt mà chúng lại có thể thản nhiên như thế được?"

Trương Liêm suy nghĩ một hồi rồi nói, "Nếu Chương cô nương đích thực là bị mang đến Quân sơn thì hai nữ tỳ đó nhất định phải đi theo, cớ gì lại xuất hiện nơi đây?"

Triệu Khanh Khanh gật đầu đáp, "Tướng công nói rất đúng, nhất định có sự giả mạo nào đó..."

"Ta cũng nghĩ thế, với tính cách của Chương cô nương nhất định không bao giờ chịu khuất thân lấy bọn đó."

Đột nhiên bên ngoài có tiếng thở dài vọng vào, Trương Liêm liền định tâm lắng nghe.

Triệu Khanh Khanh thì thầm hỏi, "Chẳng lẽ là Hồng Lệ thư thư?"

Trương Liêm không đáp, chỉ nhè nhẹ lắc đầu.

Triệu Khanh Khanh liền cao giọng hỏi, "Vị thư thư nào bên đó? Chẳng lẽ có nỗi thương tâm gì?"

Nữ nhân bên kia trả lời giấm dẳng, "Việc gì đến các ngươi chứ?"

Trương Liêm nghe thanh âm thì chấn động tâm thần, vội hỏi, "Có phải Tú Anh cô nương đó không?"

Nữ nhân à một tiếng đầy ngạc nhiên rồi hỏi, "Nam nhân bên đó là vị nào thế?"

Trương Liêm nghe rõ là thanh âm của Tú Anh, thị tỳ của Chương Hồng Lệ nên báo rõ tính danh, "Tại hạ chính là Trương Liêm."

Tú Anh ngạc nhiên, "Thì ra là Trương công tử đấy ư?"

Đột nhiên giọng của nàng trầm hẳn đi, trở nên thống thiết, "Than ôi! Giai nhân nay đã lọt vào tay phàm phu tục tử, vậy mà công tử vẫn có thể vui vẻ ngắm hoa thưởng nguyệt. Chẳng lẽ Trương công tử mau quên tình đoạn nghĩa thế sao?"

Trương Liêm đột nhiên thấy cổ mình nghẹn lại, tin về Chương Hồng Lệ bị bọn cướp bắt đi là có thật.

Tuy hai người chưa có ước hẹn, nhưng chàng biết cô ta đã nặng lòng với mình. Hơn nữa chàng từng hứa rằng nếu Phong Lôi bảo hoặc bản thân cô ta gặp sự cố gì, nhất định chàng sẽ dốc tận lực tương trợ, vật làm tin của Chương Hồng Lệ là Uyên ương ngọc quyết vẫn trong người chàng. Nay cô ta bị quân cường đạo bắt đi mất, đương nhiên chàng phải có trách nhiệm giải cứu.

Trương Liêm liền chạy xộc ra khỏi phòng, chàng hối hả đập cửa phòng bên gọi gấp gáp, "Tú Anh cô nương, xin hãy nói rõ mọi việc xảy ra như thế nào?"

Bạn đang đọc truyện *Chức Cẩm Đồ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Giai nhân ngộ nạn

Triệu Khanh Khanh sửa sang lại y phục, ra khỏi phòng khép cửa lại rồi cũng đi sang phòng bên.

Cửa phòng mở ra, một thiếu nữ bận bạch y khoác thêm chiếc áo ngoài phơn phớt hồng đứng bên cửa chỉ tay vào phòng nói, "Mời vị thư thư và Trương công tử vào đi!"

Trương Liêm nhìn lướt qua căn phòng, thấy chỉ có một chiếc giường và hai chiếc trường kỷ đủ chiếm hết diện tích của căn phòng rồi, nên vẫn đứng ngoài cửa nói, "Tú Anh cô nương, xin hãy nói nhanh lệnh tiểu thư gặp chuyện gì vậy?

Tú Anh đáp, "Xin công tử cứ vào phòng rồi nói chuyện. Đứng trước cửa để người ta nhìn thấy thì còn ra gì?"

Trương Liêm nghĩ ngợi một lát rồi gật đầu bước vào phòng.

Tú Anh mời Triệu Khanh Thanh ngồi xuống giường rồi dịch chiếc trường kỷ cho Trương Liêm, sau đó với tay khép cửa lại, ngập ngừng hỏi, "Có phải vị thư thư này... là phu nhân của Trương công tử?"

Triệu Khanh Khanh nhanh miệng, "Tiểu muội chỉ nên coi là thứ thiếp thôi, không dám đương hai tiếng phu nhân đâu!

Trương Liêm đưa mắt nhìn Triệu Khanh Khanh, không hiểu sao nàng phải thoái thác tự hạ mình như vậy, nhưng bản thân chàng lại không thể cải chính.

Tú Anh thở ra một hơi rồi nhìn sang Trương Liêm hỏi, "Trương công tử còn nhớ trước khi chia tay gia tiểu thư đã nói gì không?"

Trương Liêm không cần nghĩ ngợi trả lời ngay, "Đương nhiên còn nhớ."

Tú Anh gật đầu nói, "Nhớ được là tốt. Nhưng gia tiểu thư đã bị bọn tặc cướp mất rồi!"

Trương Liêm gấp giọng, "Xin cô nương hãy kể lại tỉ mỉ sự việc để tại hạ tìm biện pháp giải cứu."

Trên mặt Tú Anh thoáng hiện nét cười đắc ý nhưng vì Trương Liêm ngồi dưới ghế lại nhìn ngang nên không nhận thấy.

Cô ta lại tiếp, "Trương công tử có biết vì sao gia tiểu thư bị cướp không?"

Trương Liêm ngập ngừng hỏi, "Vì sao?"

Tú Anh ỡm Ờ nói, "Là vì công tử đó!"

Trương Liêm hoi bực, nhíu mày hỏi, "Sao cô nương lại nói thế?"

"Tiểu tỳ nói thật mà! Vì gia tiểu thư luôn mong nhớ công tử nên nghe tin công tử đến Nhạc Châu... "

Trương Liêm ngắt tời, "Cô nương quá lời rồi! Tại hạ đã bao giờ hở ra lời nào tỏ ý mình gắn bó với Chương cô nương đâu?

Tú Anh nghiêm giọng nói, "Công tử còn nhớ lúc ở Học Giá đường bị say rượu không? Chính ra công tử không phải say rượu mà bị Mộc Lan cho uống nhầm phải thứ Hổ lang dược dành cho lão gia."

Trương Liêm có nghe nói đến Hổ lang dược là loại thuốc kích dục đến nỗi làm người ta mất cả thần tính, hốt hoảng kêu lên, "Cái gì? Hổ lang dược... "

Tú Anh nhẹ giọng, "Không sai! Vì thế mà đêm đó đến Thúy Vân Các công tử đã chiếm hữu gia tiểu thư... "

Trương Liêm nghĩ rằng Tú Anh đã không nói sai nên mặt đỏ bừng, lấm lét nhìn Triệu Khanh Khanh rồi cúi gằm mặt xuống:

Tú Anh lại tiếp, "Sau đó công tử nói gì khi nhận chiếc Uyên ương ngọc quyết làm của tin chắc vẫn còn nhớ... xin nguyện người còn vật còn, người chết vật mới để mất, đó chẳng phải là lời đính ước trăm năm ư? Tiếc rằng gia tiểu thu vừa nghe tin công tử đã tới Nhạc Châu sai người mang kiệu đến rước mình thì theo lời lên kiệu đi ngay, đến nỗi giữa đường bị cường dạo cướp đi, đến giờ còn chưa biết sinh tử tồn vong thế nào... Vậy mà công tử bây giờ lại đang tâm thoái thác trách nhiệm ư?"

Trương Liêm vội ngẩng lên nói, "Thôi được, quân tử dám làm dám chịu, tại hạ chẳng bao giờ thoái thác trách nhiệm, có lẽ sau này mọi việc sẽ được làm sáng tỏ thêm. Nhưng xin cô nương hãy cho biết Chương cô nương bị cướp thế nào?"

Tú Anh làm mặt lạnh nói, "Ai biết?"

Trương Liêm gấp giọng hỏi, "Tiểu thư cô nương cũng biết rõ rằng nếu tại hạ phái người đến đón rước thì phải mang theo tín vật chứ?"

Tú Anh ngoảnh mặt đi, lãnh đạm trả lời, "Đó là vì gia tiểu thư quá si tình nên mới mắc lừa người ta! Nhưng bọn gian tặc lợi dụng danh nghĩa công tử, lừa gia tiểu thư ra khỏi Thúy Vân Các, trên giang hồ ai ai cũng biết, vậy thì công tử tính thế nào đây?"

Trương Liêm bị vị tiểu tỳ miệng mồm lanh lợi này nói đến đỏ mặt, ho khan nói, "Ta trước tiên lên Quân sơn tìm."

Triệu khanh Khanh mày ngài nhíu lại nói, "Trước hết chớ vội lên Quân sơn, quan trọng nhất là điều tra xem bắt Hồng Lệ thư thư là ngươi nào, sau đó mới tính kế sách cứu người."

Trương Liêm nén tiếng thở dài nói, "Ta bấn loạn tâm can, nàng cùng Tú Anh cô nương nghị kế với nhau trước đi."

Triệu khanh Khanh cười nói, "Nôn nóng cũng không ích gì, thiếp muốn hỏi một câu. Phong Lôi bảo tiễn con xuất giá, cho bao nhiêu tháp tùng theo?"

Tú Anh đáp, "Nếu như bình thường tiễn giá, thì phái đi nhiều người, nhưng lần này hiến con cho lệnh sứ, cho nên khinh kiệu giản tiện, chỉ có bọn tiểu bốn người tháp tùng theo giá. Nếu tính luôn cả vị lệnh sứ đón dâu thì cả thảy sáu người."

Trương Liêm trong đầu chợt nghĩ một ý, liền hỏi, "Vậy vị lệnh sứ đón dâu đâu?"

Tú Anh nói, "Bị người cướp dâu giết chết rồi."

Trương Liêm ngớ người một lúc, lại nói, "Thế còn bốn vị cô nương các người thì sao?"

Tú Anh buột miệng nói, "Đều ở đây."

Trương Liêm ngạc nhiên nói, "Tiểu thư các người võ nghệ cao cường lại bị bắt đi, còn các người thì an nhiên trở về đây, sao lại kỳ quái thế?"

Tú Anh hừ một tiếng nói, "Người ta thả bọn người chẳng ra gì như tiểu tỳ đây, thì có gì đáng làm kỳ quái chứ?"

Triệu Khanh Khanh bật cười nói, "Tú Anh cô nương nói sai rồi, với những người thông minh tú huệ như cô nương thế này, cho dù được bọn chúng tha về thì cũng không bao giờ bỏ chạy cầu mạng, để mặc tiểu thư của mình ra sao thì ra..."

Vừa nói lên đó, hốt nhiên bên ngoài con đường nhỏ vang lên tiếng bước chân người, Tú Anh vội đứng lên suýt một tiếng cắt lời Triệu Khanh Khanh, nói, "Các người chờ mọi lát, tôi nghĩ nha đầu đó trở lại."

Nói rồi vội vàng chạy ra ngoài, thuận tay khép kín cửa lại.

Triệu Khanh Khanh liếc mắt nhìn Trương Liêm một cái mỉm cười nói, "Nha đầu này lừa người ta, Hồng Lệ thư thu nhất định phát hiện chuyện đón dâu là giả, cố ý tương kế tựu kế giữa đường giết chết người. Rồi sai mấy nha đầu báo là bị cướp, rồi ngầm điều tra xem ai là chủ mưu chuyện này."

Trương Liêm a lên một tiếng nói, "May mà muội phá được cơ quan, nếu không ta có lẽ khó sống được..."

Triệu Khanh Khanh bật cười nói, "Mấy nha đầu này vì chủ mà chọc gan chàng, coi chừng kẻo nếm khổ đau đấy?"

Trương Liêm ngớ người hỏi, "Thế nào chứ?"

Triệu Khanh Khanh hai má ửng hồng nói, "Cô ta đã biết chuyện chàng với thiếp vừa rồi, hận chàng vong ân phụ nghĩa, cho nên cố làm cho chàng phát hoảng. Thực ra mà nói, Hồng Lệ thư thư cũng là một vị cô nương si tình. Có lẽ gian đồ biết cô ta nguyện xuất giá theo chàng, nên mới bày kế giả danh chàng đến đón dâu, mục đích bức cha mẹ cô ta chịu phép dưới tay chúng mà phá hoại kế hoạch của chàng. Hồng Lệ thư thư thì biết chàng giả Bạch hạc lệnh sứ, đương nhiên làm sao có thể đầu thân vào bẫy của tên lệnh sứ thật được?"

Trương Liêm gật đầu nói, "Nàng nói rất đúng, vậy Chương cô nương đi đâu?"

Triệu Khanh Khanh trầm ngâm một lát nói, "Khả năng đi Nhạc Châu."

Trương Liêm thốt lên một tiếng vẻ hơi ngạc nhiên nói, "Đúng rồi, người đưa Bạch hạc lệnh khả năng là cô ta."

Chàng cứ nhớ mãi chuyện bị một người nhanh hơn một bước đưa Bạch hạc lệnh đến Phi Long trang, giờ mới nghĩ ra khả năng là Chương Hồng Lệ.

Triệu Khanh Khanh bất giác chau mày lại, ngưng mắt nhìn chàng hỏi, "Chàng làm sao lại nghĩ là cô ta?"

Trương Liêm cười nói, "Rất đơn giản. Cô ta trong lòng còn hận bọn hung đồ Quân sơn lừa mình, nên tặng cho chúng một con bạch hạc khiến chúng bấn loạn một phen."

Triệu khanh Khanh cười nói, "Lang quân nói rất đúng lý, xem ra không sai chút nào..."

Nói đến đó, nàng chợt ì một tiếng, nhìn ra cửa nói, "Nha đầu kia đi sao lâu quay lại thế?"

Trương Liêm cũng cảm thấy Tú Anh đi quá lâu, đứng dậy đẩy cửa nhìn ra ngoài đường đã vắng khách bộ hành, chau mày nói, "Chẳng lẽ để chúng ta ngồi mãi nơi đây, chúng chuồn hết rồi sao?"

Triệu Khanh Khanh cùng đứng lên nói, "Lang quân chờ đây một lát, thiếp ra ngoài xem thế nào."

Nào ngờ, vừa ra khỏi cửa hốt nhiên thấy bóng người thoáng tới, chỉ thấy hai hán tử thân vận kình trang sóng vai nhau đi tới.

Triệu Khanh Khanh vừa nhìn nhận ra ngay chính là hai thiếu niên theo từ Nhạc Dương lâu, vội rụt chân trước lại.

Nhưng một trong hai tên đã nhìn thấy cười hắc hắc nói, "Tiểu khả chính đang tìm cô nương xin chút hương, cô nương chớ hoảng. Hắc hắc... "

Triệu Khanh Khanh đỏ mặt thét lớn, "Các ngươi là ai?"

Một tên sấn lên trước, nhe răng cười nham nhở nói, "Tiểu khả họ An, tên Quốc Trường, vi này Dương Quốc Thanh, người trong Nhạc Châu không ai không biết bọn tiểu khả."

Trương Liêm đột nhiên nhảy phắt ra, kéo Triệu Khanh Khanh lui sau lưng mình quát, "Nhị vị làm náo động trên Nhạc Dương lâu thì được, nhưng nên hỏi thăm xem nơi đây ai ở? Còn không nhanh quay gót về đi, e rằng chút nữa muốn về cũng không được! "

An Quốc Trường quay đầu nhìn Dương Quốc Thanh cười nói, "Vị tú tài này khẩu khí không nhỏ chút nào, có lẽ hoàng thân quốc thích gì chăng?"

Dương Quốc Thanh lắc đầu nói, "Nghe nói loại khách điếm hạng nhì như Bình An khanh điếm này, tối hôm qua có hai con bồ câu non đến đây và thêm một tên tiểu tử, làm gì có hoàng thân quốc thích!"

Vừa nói hai tên vừa tiến tới sát cửa, định thò đầu nhìn vào.

Trương Liêm giơ tay can lại nói, "Các ngươi không biết giữ lễ thực sao?"

An Quốc Trường mặt sạm lại nói, "Ngươi dụ đâu được nữ nhân này, nói nhanh!"

Trương Liêm nghe giọng hắn trịch thượng thì đã giận nhưng cố nén lại nói, "Đây là tiện thê."

"ái thê của ngươi ư?"

Dương Quốc Thanh cười lên khùng khục nói, "Rành rành nữ nhân này là con chim xanh lên lầu Nhạc Dương, thế mà ngươi bảo là thê thiếp của ngươi? Hắc hắc..."

Triệu Khanh Khanh phẫn nộ nói, "Nhanh cút đi!"

Vương Quốc Thanh cười nham nhở, "Kỹ nữ xuất thân Cao Đường viện mà cũng dám hỗn xược với lão gia ư!"

Triệu Khanh Khanh tức giận kêu lên, "Lang quân, đánh chúng cho thiếp!"

Trương Liêm xua tay nói, "Khanh muội cứ vào trong nghỉ, chớ để ý đến bọn người tốt này! "

Nói rồi, quay nhìn hai tên kia tiếp, "Nhị vị nghe rõ rồi chứ, giờ đã chịu đi hay chưa?"

An Quốc Trường hất hàm nói, "Khẩu khí khá lắm, nhanh báo tính danh ra?"

Trương Liêm mỉm cười nói, "Tại hạ họ Trương tên Liêm."

Hai tên vừa nghe Trương Liêm liền đồng loạt thoái lui.

An Quốc Trường mặt hơi đanh lại, gằn giọng nói, "Thì ra là tên giả lệnh sứ lừa con gái người ta thất tiết!"

Trương Liêm ánh mắt long lên đầy sát khí quát lớn, "Các hạ nói lời phải biết tôn trọng, tại hạ giả lệnh sứ mục đích chỉ là tra ác hộ đạo, giờ ngươi dám làm nhục nữ nhi người ta thì bỏ mạng ngay tại đây! "

An Quốc Trường cười nhạt nói, "Ngươi hoành hành một vùng Tam Giang thì được, nhưng đến Hồ Quảng này thì không xong đâu Có phải chính ngươi đưa giả Bạch hạc lệnh đến Phi Long trang không, nói nhanh!"

Trương Liêm nghi giả Bạch hạc lệnh xuất hiện ở Phi Long trang khả năng là Chương Hồng Lệ thực hiện, nhưng cũng có thể không phải cô ta, giờ nếu như ta không thừa nhận thì chúng còn bới tung Nhạc Châu này chủ tớ Chương Hồng Lệ khó có chỗ đặt chân, nghĩ thế liền ưỡn ngực khí khái nói, "Nói thế, hai vị là thủ hạ của Phi Long trang chủ Mạc Trấn Tương! "

An Quốc Trường nói, "Ta đang hỏi ngươi!"

Trương Liêm ung dung đáp, "Không sai, chính ta đưa Bạch hạc lệnh kia đến Phi Long trang. Nhưng ta cũng hỏi một câu, người nào trong quý trang giả mạo tại hạ đến Phong Lôi bảo lừa người?"

An Quốc Trường ngớ người nói, "Không có chuyện này."

"Hừ! Dám nói không có?"

Không phải là tiếng Trương Liêm, mà là tiếng người khác quát lớn, tiếp liền bốn bóng người thân vận kình trang từ hai bên bổ đường.

Trương Liêm ngưng mục nhìn nhận ra hai người đi trước là Tú Hoa và Tú Anh, hai người đi sau là hai thiếu nữ lạ mặt. Chàng thầm nghĩ không biết Tú Anh đi đâu cả buổi, giờ trở lại đã thay kình trang, có lẽ còn có nơi ở khác, bàn bạc xong mới quay trở lại chăng?

An Quốc Trường thấy bốn thiếu nữ thân vận kình trang nhảy ra, mặt không chút hoảng sợ, chậm rãi nói, "Ai huýt sáo đâu mà lũ bồ câu các người đến

đông thế?"

Tú Hoa tức giận nói, "Huýt đến à? Nếu như không giả danh Trương công tử, thì ai thèm đến đất rắn rết này của các ngươi chứ?"

Dương Quốc Thanh nhìn bốn thiếu nữ một vòng quát, "Ngươi nói cho rõ một chút, ai giả danh ai?"

Tú Hoa nói, "Có phải Phi Long bang các ngươi phái Ngọc Quốc Lương đi không?"

Dương Quốc Thanh lắc đầu nói ngay, "Bổn bang không có người nào tên là Ngọc Quốc Lương, hắn đâu chứ?"

"Hắn à?"

Tú Hoa hừ một tiếng lạnh lùng buông gọn lỏn, "Chết!"

Dương Quốc Thanh giờ nghe mệt câu này không khỏi biến sắc thốt lên, "Chết ư? Sao lại chết?"

Tú Anh tiếp lời, "Hắn chết thế nào thì liên can gì đến các ngươi?"

Dương Quốc Thanh huých nhẹ tay vào hông An Quốc Trường, cười khan mấy tiếng nói, "Như đã là người của Phong Lôi bảo đến, nghĩ tình đồng đạo chúng ta về thôi."

Nói rồi chuyển ánh mắt nhìn Trương Liêm nói tiếp, "Các hạ đã giả lệnh sứ đưa Bạch hạc lệnh, có dám đi Phi Long trang một chuyến?"

Trương Liêm lãnh đạm nói, "Phi Long trang nếu đúng là sào huyệt của tên Bạch Hạc ma quân, Trương mỗ không đi cả mười lần cũng được. Còn nếu như không phải là sào huyệt của tên ma quân, thì dù mang kiệu đến rước Trương mỗ cũng không đi.

An Quốc Trường cười nhạt nói, "Chung quy là không dám."

Trương Liêm cười nói, "Lối khích tướng của các hạ không cao minh chút nào. Nhưng nghe các hạ nói, Trương mỗ mới nhớ đến một chuyện, nhờ các hạ trở về chuyển lời với trang chủ rằng, niệm tình lão ta dựng nghiệp gian khổ, hạn trong mười ngày phải giải tán hết hung đồ của Bạch Hạc môn trong quý trang, treo cao cờ trắng biểu thị cải tà quy chính. Nếu không qua ngày thứ mười một, Trương mỗ nhất định hưng sư vấn tội đến lúc ấy thì gạch ngói chẳng toàn!"

Đám nữ nhân thấy chàng xuất đại ngôn dám công nhiên cảnh cáo một bang phái danh chấn giang hồ như Phi Long bang, ai nấy cũng hỉ hả trong lòng, tinh thần phấn chấn hẳn lên.

Triệu Khanh Khanh mới gặp lại Trương Liêm, còn chưa biết chàng hơn một tháng qua nghiệp nghệ tăng tiến đến trình độ nào, ánh mắt cứ lưu chuyển nhìn chàng không ngớt.

Dương Quốc Thanh thoáng chút ngớ người, hốt nhiên cất tiếng cười lướt nói, "Các hạ chớ nên vỗ ngực xưng hùng trước đám nữ nhân này, đến lúc ấy hối hận không kịp. Trong mười ngày tới, nhỡ như ngươi bỏ đi biết tìm ngươi nơi nào chứ?"

Trương Liêm khảng khái đáp, "Trương mỗ sẽ không bao giờ đi."

Dương Quốc Thanh hừ một tiếng nói, "Chỉ bằng một câu này của ngươi mà đủ tin sao?"

Trương Liêm buông rõ từng tiếng, "Nhớ kỹ Trương Liêm ta là nhi tử Thần kiếm thủ!"

Dương Quốc Thanh cười nói, "Các hạ từng giả mạo lệnh sứ, ai dám bảo rằng không giả mạo nhi tử Thần kiếm thủ.

Đại gia phải nắn gân ngươi xem thế nào mới nói được!"

Nói xong, hắn bước tới vung tay chộp một trảo vào trước ngực Trương Liêm.

Trương Liêm quát một tiếng, phất tay lên, chỉ thấy kình lực phát ra hất ngược cả người Dương Quốc Thanh về sau lộn mấy vòng trên đất như một quả bóng.

An Quốc Trường thấy thế hồn tiêu phách tán, vội chạy đến đỡ lấy người Dương Quốc Thanh lủi mất không nói thêm tiếng nào.

Triệu Khanh Khanh vui mừng cười lớn nói, "Không ngờ lang quân thần lực siêu nhân!"

"Nào thế!" Trương Liêm nói một câu khiêm tốn, nhìn lại thấy bốn thiếu vị nhân khép người một bên, liền nói, "Các người chớ nên đa lễ, nhanh nói xem tiểu thư các người ở đâu?"

Tú Hoa ngẩn người một chút mới nói, "Khải bẩm cô gia, tiểu thư đúng là bị bắt."

Trương Liêm nghiêm mặt nói, "Các ngươi không được lừa ta, nhìn mặt các ngươi không một ai có chút sầu khổ, biết ngay vừa rồi tiểu thư bảo các ngươi nói dối. Mộc Lan và Hoa Lan không có mặt ở đây, đủ biết chúng đi theo hầu bên cạnh tiểu thư. Nếu như thực sự bị bắt, các ngươi sao không nhanh trở

về báo tin, mà từ Cửu Cung sơn chạy đến Nhạc Châu làm gì?"

Nghe chàng phân tích thấu tình thấu lý bốn nữ nhân liếc mắt nhìn nhau im lặng. Triệu Khanh Khanh không nhịn được bật cười lên, nói, "Tú Anh cô nương, phiền cô dẫn tôi đến gặp tiểu thư được chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Chức Cẩm Đồ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Cấp tốc luyện nghệ

Bọn tỳ nữ của Phong Lôi bảo thấy nói dối không xong, Triệu Khanh Khanh lại buộc dẫn đến gặp tiểu thư là việc chúng không được phép nên đều lo lắng đưa mắt nhìn nhau.

Tú Anh hoạt bát hơn cả, liền nghĩ cách gỡ bí, "Việc này... trước hết xin cô nương vào phòng nói chuyện! "

Trương Liêm ngoảnh sang Triệu Khanh Khanh gật đầu nói, "Kỳ hạn mười ngày chẳng nhiều gì, ta phải tận dụng thời gian nỗ lực luyện công. Khanh muội cứ ở đây một mình bồi tiếp họ."

Suốt gần nửa tháng qua, chàng đi suốt ngày đêm hết nơi này đến nơi khác nên chẳng những không còn thời gian nghiên cứu võ nghệ của Vân Dương thập kiệt mà đến cả tiên pháp của Lôi Tiên Tử và kiếm pháp của phụ thân chàng cũng không kịp ôn luyện.

Để năm thiếu nữ ở lại với nhau, chàng một mình trở về phòng ôn luyện tiên pháp và kiếm pháp, tham ngộ những biến hóa của nó.

Mãi đến khi lên đèn mới thấy Triệu Khanh Khanh mặt mày hớn hở bước vào phòng liền hỏi, "Muội đã gặp Chương cô nương rồi chứ?"

Triệu Khanh Khanh lắc đầu, "Hồng thư thư trách hận chàng ghê lắm, đâu chịu dễ dàng đến đây gặp chàng?"

Trương Liêm thở dài nói, "Cô ấy trách ta là phải, nhưng có lý do gì để hận ta chứ?"

Triệu Khanh Khanh nhìn chàng vẻ tinh quái rồi cười nói, "Thôi được, chuyện ấy để sau. Bây giờ chàng hãy đoán thử xem Hồng thư thư làm sao mà đến Nhạc Châu này?"

Trương Liêm lắc đầu, "Muội hãy nói đi, nếu để ta đoán thì những chiêu thức vừa mới nghĩ ra được sẽ quên hết mất!"

Triệu Khanh Khanh nhìn chàng với ánh mắt quan thiết, dịu dàng nói, "Mười ngày tới đối với chàng sẽ hết sức căng thẳng, vì thế việc cần kíp nhất lúc này là phải giữ gìn sức khỏe. Bây giờ chúng ta sẽ đi ăn tối đã rồi nói chuyện sau."

Trương Liêm tán thành, "Muội nói phải, đi nào! "

Nói rồi đứng lên định hướng ra cửa.

Triệu Khanh Khanh giơ tay ngăn lại, cười nói, "Chẳng cần phải đi đâu cả! Tú Anh đã chuẩn bị sẵn đồ ăn thức uống, nói rằng sẽ tận lực phục vụ cô gia trong mười ngày tới."

Nàng nhấn mạnh hai tiếng cô gia, liếc mắt nhìn chàng đầy ngụ ý.

Trương Liêm bất giác đỏ mặt lên.

Triệu Khanh Khanh lại tiếp, "Hồng thư thư làm thế vì sợ rằng nếu chàng đi ăn ngoài lỡ ra không cẩn thận bị tặc nhân đầu độc Chàng thấy chị ấy nghĩ thế có chu đáo không?"

Trương Liêm vội đánh trống lảng, "Nàng nói xem vì sao Hồng Lệ tới Nhạc Châu? Chẳng lẽ cô ta ở Phong Lôi bảo thấy buồn chán?"

Triệu Khanh Khanh cười đáp, "Cô gia sốt ruột muốn biết tin cô nữ cũng đúng thôi! "

Trương Liêm càu nhàu, "Muội thì cứ... "

Triệu Khanh Khanh nghiêm giọng nói, "Chuyện thế này, Phong Lôi bảo cũng nhận được một phong thư giả do Vương Quốc Lương mang đến. Hồng thư thư đương nhiên biết ngay định hạ thủ hắn lúc ở bảo nhưng sợ sẽ dẫn đến những cuộc thám sát, hơn nữa còn làm hỏng kế hoạch của chàng. Vì thế chị ấy nói rõ tình cảnh với phụ mẫu, sau đó cho Mộc Lan đóng giả mình cùng với bọn Tú Anh bốn tỳ nữ theo bọn chúng, còn bản thân và Hoa Lan giả trang thành đạo tặc đón đường giết chết Vương Quốc Lương... "

Trương Liêm ngắt lời, "Vì sao cô ấy không sai bọn Tú Anh quay về báo tin?"

Triệu Khanh Khanh đáp, "Vì Cửu Cung sơn gần Nhạc Châu hơn vì thế Hồng thư thư quyết định đến đây trước. Đồng thời chị ấy cũng phái Tú Hoa mang theo Xuân Uyển và Xuân Giao đến Phi Long trang báo tin nhưng mục đích chủ yếu là ngầm quan sát tình hình. Chẳng ngờ Phi Long trang chủ nhất quyết phủ nhận việc đã phái Vương Quốc Lương đến Phong Lôi bảo."

Trương Liêm trầm ngâm nói, "Giả sử ta ở vào địa vị Phi Long trang chủ cũng không thừa nhận."

Triệu Khanh Khanh hỏi, "Sao thế?"

"Bởi vì tiểu thư đã bị cướp đi, Phi Long trang chẳng được lợi lộc gì, trái lại tự chuốc thêm phiền phức và để lộ ra Phi Long trang là trọng địa phát lệnh của Bạch hạc lệnh chủ đối với chúng hiển nhiên không có lợi. Hơn nữa Vương Quốc Lương chỉ là một tên Vô danh tiểu tốt."

Triệu Khanh Khanh gật đầu, "Lang quân lập luận tất đúng! Tiện thiếp còn chưa nghĩ ra vấn đề này."

Nàng dừng một lát, nói thêm, "Hồng thư thư tối qua đã đến Quân sơn nhưng không dám thâm nhập vào Phi Long trang nên không rõ tình hình. Hơn nữa các thứ hóa trang của chị ấy bị lấy trộm mất cả nên không thể đến gặp chàng được.

Trương Liêm cười nói, "Ta sẽ có cách làm cho cô ấy ngày nào cũng đến đây!"

Triệu Khanh Khanh nghi hoặc hỏi, "Cách gì?"

"Kể từ ngày mai ta sẽ tìm một nơi kín đáo để luyện võ và yêu cầu Tú Anh cùng ba vị thư muội của cô ta đến cảnh giới đề phòng tặc nhân nhìn trộm. Vì hầu hết tỳ nữ của Chương Hồng Lệ đều ở đây cả nên cô ấy chẳng thể bỏ mặc..."

Triệu Khanh Khanh thán phục thốt lên, "Tuyệt hay! Chàng nghĩ ra kế đó thông minh thật!"

Lại gật đầu nói tiếp, "Tiện thiếp cũng giả cách luyện khinh công và kiếm pháp để Hồng thư thư theo đó mà học."

Trương Liêm lắc đầu cười nói, "Cô ấy không chịu học trộm đâu, tốt nhất là nàng hãy viết tâm pháp lại rồi đưa Tú Anh chuyển cho cô ấy."

Triệu Khanh Khanh thở dài nói, "Chàng và Hồng thư thư quả là một đôi tri kỷ... "

Trương Liêm nhíu mày hỏi, "Vậy nàng thì sao?"

Triệu Khanh Khanh lúng túng trả lời, "à, tiện thiếp cũng thế, cả Thi thư thư nữa."

Trương Liêm đến bên nàng, dịu giọng nói, "Không biết thật có duyên tiền định hay sao."

Triệu Khanh Khanh biết tâm sự của tình lang, âu yếm nhìn sâu vào đáy mắt chàng, cười nói, "Lang quân, đừng nói đến chuyện ấy nữa. Hiện tại chàng còn có rất nhiều việc phải làm... "

Trương Liêm gật đầu cảm động nói, "Nàng nói phải. Ta còn chưa kịp xem đến bí kíp võ học của Vân Dương thập kiệt."

Chàng vốn là người rất mẫn tiệp lại có thiên bẩm võ học nên đọc một biết mười, vì thế thâm nhập và tham ngộ rất nhanh, ngay cả việc khổ luyện nhờ có căn cơ và nội lực từ việc ăn nhầm hỏa táo nên rất nhanh đạt được thành tựu.

Sáng hôm sau, Trương Liêm tìm một vị trí thuận lợi ở chân núi phía đông của Đông Mậu Lĩnh để làm nơi luyện võ.

Chỗ này mặt trước sát với hồ nước, mặt sau dựa vào vách núi cao, giữa khu rừng rậm có một khoảng đất trống ước chừng một mẫu, quả là một nơi luyện võ kín đáo và lý tưởng.

Theo sự bàn bạc từ trước, Triệu Khanh Khanh và bốn tỳ nữ của Phong Lôi bảo bố trước ở những nơi hiểm yếu xung quanh bãi trống để đề phòng người lạ đột nhập hoặc nhìn trộm.

Chẳng những bốn tỳ nữ mà cả thị tỳ thiết thân của Chương Hồng Lệ là Mộc Lan cũng giả làm ngư phủ đến câu cá ven hồ để ngầm giám sát, chỉ riêng bản thân vị nữ thiếu chủ Phong Lôi bảo là không thấy.

Nhưng có lẽ Trương Liêm đoán không sai, nàng nhất định bí mật giám sát bên ngoài nhưng không để ai nhận thấy.

Tối qua trong thời gian nghỉ ngơi hạn chế, Trương Liêm vốn đã suy tính kỹ mọi tình hình.

Đối với Phi Long trang chủ, quyết không chỉ bằng vào một vài câu nói mà tên ma đầu đó thay đổi tâm tính tàn bạo ác độc của mình, nhưng chàng không thể đoán ra trong Phi Long trang đang ẩn phục những nhân vật lợi hại nào, chẳng biết bản thân Bạch hạc lệnh chủ có mặt ở nơi đó không?

Nghĩ tới Bạch hạc lệnh chủ, chàng không khỏi nghi ngại.

Đối với tên ma vương nguy hiểm và bí ẩn này, muốn đối phó với hắn thì phải khổ luyện bao nhiêu cũng không thừa, võ học càng tinh diệu, công lực càng thâm hậu càng chắc thêm một phần thắng.

Trương Liêm ý thức rất rõ điều này, bởi thế chàng gạt bỏ hết mọi suy tư cá nhân cũng như mọi việc khác ra khỏi đầu, dốc hết thần trí vào việc khổ luyện, trừ khoảng thời gian ngắn ngủi dành cho giấc ngủ, ăn cơm và nghỉ ngơi, ngoài ra ngày thì ở bãi luyện chiêu thức và nghiên cứu những biến hóa, đêm thì hành khí vận công ngay tại phòng.

Mặc dù thời gian khẩn trương nhưng trong lòng không tỏ ra nôn nóng mà trái lại còn khá tự tin.

Chẳng những chỉ riêng Trương Liêm mà cả Triệu Khanh Khanh và bốn tỳ nữ của Phong Lôi bảo cũng luyện.

Ai cũng nghĩ rằng việc tên Dương Quốc Thanh là một trong những cao thủ thượng thặng của Phi Long trang bị đánh bại nhất định sẽ làm chúng củng cố lại lực lượng, chỉnh binh luyện võ chuẩn bị cho cuộc chiến sắp tới.

Cũng do thế mà tình hình ở Nhạc Châu trong vòng mấy ngày qua yên tĩnh hẳn đi, đặc biệt là Bình An khách điếm quả thật là bình an không thấy người giang hồ làm náo loạn.

Thời gian mười ngày chẳng mấy chốc trôi qua.

Hôm nay là ngày cuối cùng, vành trăng non đã chếch trên bờ liễu ven hồ, đã tới lúc trở về khách điếm.

Tối nay là thời hạn chót, nếu Phi Long trang vẫn không chịu treo cờ hàng thì sáng mai sẽ xảy ra cuộc sinh tử chiến.

Thắng bại, vinh nhục, tồn vong sẽ quyết định trong cuộc chiến này.

Nếu nói rằng đạo trưởng ma tiêu hay không cũng phụ thuộc vào trận chiến ngày mai thì còn quá sớm. Nhưng danh vọng và tính mạng của Trương Liêm do nó quyết định là điều không phải nghi ngờ. Bởi thế việc khổ luyện để giành thắng lợi là điều hết sức cấp thiết.

Chàng quyết tâm như vậy vì bản thân mình, cũng vì những nữ nhân ăn sương nằm gió vì mình và những người hết sức quan tâm đến chàng nữa.

Trăng lên cao dần, Trương Liêm vẫn mải mê luyện tập.

Đột nhiên từ mé hồ phía tây vang lên tiếng quát của Xuân Uyển, tiếp đó là thanh âm của một lão nhân cự nự, "Đêm khuya người vắng, vì cớ gì mà cô nương canh giữ ở chốn hoang sơn này không để người ta vào?"

Nghe tiếng quát, Trương Liêm biết rằng có người đang vào núi.

Lúc đó cũng đã khuya, đến lúc phải trở về điếm từ lâu.

Chàng liền dừng tay luyện kiếm lắng tai nghe.

Khẩu âm của lão nhân nghe rất quen, chàng hồ nghi tự hỏi, "Có phải là Tất bá bá tới đây không? Những vị đó đã tới Cửu Hoa sơn làm sao lại vào đây chứ?"

Lại nghe thanh âm xẵng xói của Xuân Uyển, "Người ta không để ông qua thì không được qua! "

Giọng lão nhân cười hỏi, "Lão phu lên núi cũng không được sao?"

Xuân Uyển không chút nhân nhượng, "Cũng không được!"

Giọng lão nhân vẫn kiên nhẫn, "Cô nương làm thế là không đúng rồi! Cứ cho là phía sau cô có người hoặc sự việc gì bí mật không để ngoại nhân biết thì đã đành, chứ không cho người ta lên núi thì có lý nào lại như thế?"

Một người khác tiếp lời, cũng vẫn già nua như thế, "Hay trên núi cũng có cuộc hẹn ước đêm thanh nào?"

Xuân Uyển tức giận quát lên, "Đừng lý sự! Các người quay lại ngay!"

Giọng nói của lão nhân thứ hai đã bắt đầu phát bực, "Nha đầu ngươi chớ khinh người thái quá! Nếu không chịu nhường đường thì đừng trách lão phu giáo huấn cho mà biết thế nào là lễ độ!"

Xuân Uyển hừ một tiếng, nói, "Lão đầu ngươi chỉ còn một tay mà cũng dám... "

Nghe tới câu này, Trương Liêm chợt thấy lòng rúng động.

Không còn nghi ngờ gì nữa, chàng hướng về phía cuộc tranh chấp, cao giọng nói, "Người mình cả đấy!"

Lúc đầu chàng đã nghi ngờ giọng nói của vị Phật Vân trang chủ Vân trận đao Tất Hoành Sinh. Nhưng vì trước đó chàng biết rằng vị này đã tới Cửu Hoa sơn nên còn bán tín bán nghi không tin hẳn vào tai mình. Sau khi nghe Xuân Uyển nói lão nhân khác còn một tay chàng liền tin chắc đó là Nhậm Tiến Phương.

Lời vừa dứt, người đã lao nhanh tới hiện trường.

Xuân Uyển vừa nghe tiếng quát đã thấy Trương Liêm đến gần, liền chỉ tay vào đối phương nói, "Tướng công xem hai lão nhân này có Vô lý không! "

Quả đúng là Phật Vân trang chủ và Nhậm Tiến Phương.

Vì trời tối, Trương Liêm lại xuất hiện quá đột ngột nên nhị lão không nhận ra chàng ngay. Bấy giờ cả hai đều đã lui lại chuẩn bị xuất thủ giáo huấn cho nha đầu này biết thế nào là lễ độ.

Trương Liêm vội nhảy tới trước mặt cúi người hành lễ nói, "Bá bá, thúc thúc sao lại tới đây?"

Lại thấy mùi hương thoang thoảng và nhân ảnh thấp thoáng, đó là Triệu Khanh Khanh cùng năm tỳ nữ khác vừa kịp đến.

Còn chưa phân biệt được địch ta thế nào, họ đứng thành một vòng cung phía sau Xuân Uyển.

Nhìn thấy Trương Liêm cung kính bái kiến hai lão nhân lạ mặt, trong đó có một lão cụt tay, mọi người đều tỏ vẻ ngạc nhiên.

Phật Vân trang chủ ngẩn ra giây lát, sau khi nhìn kỹ lại nhận ra Trương Liêm, lão cười kha kha nói, "Thì ra là hiền điệt ở đây! Mấy nha đầu này là những ai vậy?"

Trương Liêm giới thiệu từng người xong lại hỏi, "Tiểu điệt nghe nói bá bá đến Cửu Hoa sơn, sao lại tới đây chứ?"

Phật Vân trang chủ đáp, "Chúng ta nghe tin lão điệt ước định quyết đấu với Phi Long trang nên vội vã tới xem hư thực thế nào... "

Nhậm Tiến Phương tiếp lời, "Chuyện đó có thật không?"

Trương Liêm gật đầu, "Thúc thúc cũng biết sao?"

"Chuyện này truyền khắp võ lâm rồi, ngu thúc lẽ nào không biết?"

Phật Vân trang chủ thở dài nói, "Bọn lão hủ chính vì chuyện đó mà cấp tốc tới đây. Lẽ ra vào Nhạc Châu tìm hiền điệt nhưng sợ tiết lộ hình tích, hơn nữa không biết ngươi trú lại ở đâu đành tạm thời vào núi ngủ qua đêm, nào ngờ may gặp hiền điệt ở đây."

Trương Liêm nói, "Tiểu điệt trú ở Bình An khách điếm, hàng ngày đến đây luyện võ tới khuya mới về. Bây giờ chính là lúc trở về khách điếm, xin bá bá và thúc thúc cùng về trấn đi!"

Phật Vân trang chủ cười nói, "Về khách điếm bàn việc không tiện đâu! Bây giờ trăng đang cao, cứ ở đây nói chuyện thì hơn."

Trương Liêm biết hai người tới đây tất có việc cần kíp và quan trọng liền tìm một nơi thoáng mát, bảo mấy tên tỳ nữ cảnh giới xung quanh rồi mời hai lão nhân ngồi lên những phiến đá.

Phật Vân trang chủ gật đầu nhìn chàng nói, "Nửa tháng nay không gặp, xem ra bây giờ hiền điệt xử sự đàng hoàng hơn trước nhiều."

Lão dừng một lúc, nói tiếp, "Nhưng vì sao lại khinh suất ước đấu với Mạc lão tặc vậy chứ? Thế lực của Phi Long trang hùng hậu thế nào chẳng lẽ ngươi không biết?"

Trương Liêm chỉ gật đầu nhưng không đáp.

Phật Vân trang chủ lại tiếp, "Các ngươi chỉ bấy nhiêu người so với Phi Long trang thì chẳng thấm vào đâu. Nghe nói kỳ hạn chỉ có mười ngày, đúng không?"

"Dạ!"

"Hôm nay là ngày thứ mấy rồi?"

Triệu Khanh Khanh ngồi bên cạnh Trương Liêm, cúi mình cung kính trả lời thay, "Bẩm tiền bối, hôm nay đã ngày thứ mười rồi!"

"Thế thì hỏng!"

Phật Vân trang chủ lo lắng kêu lên, lại nói, "Còn có thể thay đổi kỳ ước không?"

Trương Liêm cũng biết Phật Vân trang chủ sợ mình thế cô lực yếu nên cố trấn an, nghiêm nghị nói, "Khi tiểu điệt tới Nhạc Châu thì Bạch hạc lệnh giả đã được mang đi rồi, chính hôm đó lại có người của Phi Long trang đến Bình An khách điếm gây sự, tiểu điệt liền ra hạn cho Phi Long trang chủ phải trục xuất Bạch hạc lệnh đồ, treo cờ trắng để biểu thị mình đã cải tà quy chính, vì thế không thể thay đổ i kỳ hạn được! "

Phật Vân trang chủ nghe nói biến sắc, giọng nói càng lo lắng, "Hiền điệt vì võ lâm chính phái mà tỏ rõ sự phẫn nộ đối với Phi Long trang như vậy cũng không sai. Nhưng lẽ ra phải tập hợp một số trợ thủ từ trước thì mới có hy vọng.

Quân sơn nằm lọt giữa hồ Động Đình rộng mênh mông, bốn bề là nước. Phi Long trang lại là trọng địa của hắc đạo, bang phái lớn nhất vùng Hồ Tương này. Chẳng những địa thế hiểm trở mà cao thủ cũng như mây, nếu lỡ ra không thắng được thì rút lui bằng đường nào?"

Trương Liêm cúi người đáp, "Tiểu điệt cũng đã nghĩ rằng rút khỏi Quân sơn không phải là chuyện dễ nên quyết định một mình tới đó."

Phật Vân trang chủ kêu lên, "Thế nào?"

Triệu Khanh Khanh cũng run giọng nói, "Chàng... "

Nhậm Tiến Phương nóng nảy ngắt lời, "Lão điệt ngươi điên thật rồi! Một mình xông vào hang cọp để vuốt râu hùm, sao lại mạo hiểm đến thế?"

Phật Vân trang chủ thêm lời, "Hiền điệt chẳng lẽ không biết câu chim sẻ đông cũng vây chết voi hay sao? Cho dù ngươi công lực thâm hậu, võ nghệ cao cường nhưng khi địch nhân vây đánh thì có thể duy trì được bao lâu?"

Trương Liêm hiểu rõ cả ba người đều mong muốn điều tốt cho mình, đặc biệt là Triệu Khanh Khanh lại càng quan thiết, bởi thế họ lo lắng như vậy là điều dễ hiểu.

Nhưng chàng đã tính toán cẩn thận mọi tình huống nên bình tĩnh đáp, "Hai vị lão nhân gia nói không sai. Nhưng tiểu điệt mới nhập giang hồ nên chưa có nhiều bằng hữu, lại không đủ thời gian để tìm kiếm thêm người trợ giúp. Ngoài ra cho dù thỉnh đến vài chục người thì so với lực lượng của Phi Long trang cũng chưa thấm vào đâu, lỡ xảy ra tai họa thì liên lụy đến người khác."

Triệu Khanh Khanh chẳng để ý rằng đang có hai vị tiền bối bên cạnh nữa, run giọng hỏi, "Chàng cũng cho tiện thiếp là người ngoài hay sao?"

Trương Liêm ngoảnh sang nhìn nàng, nhỏ giọng, "Đương nhiên Khanh muội không phải là người ngoài. Nhưng ở Nhạc Châu không phải là nơi an toàn, cần phải có người chiếu cố đến Tú Anh và sáu tỳ nữ của Phong Lôi bảo. Nếu ta lỡ gặp chuyện không may thì phải nhanh chóng đưa họ rời khỏi Nhạc Châu ngay và lập tức báo tin cho cha để tìm cách báo thù..."

Những lời đó đối với Triệu Khanh Khanh có khác gì lời trăng trối?

Nàng giàn giụa nước mắt, đứng bật lên nói, "Thiếp phải đi trước đây!"

Trương Liêm ngơ ngác hỏi, "Nàng đi đâu?"

Triệu Khanh Khanh buông gọn hai tiếng, "Quân sơn!"

Dứt lời băng mình lao ra phía hồ.

Trương Liêm vội chạy theo kéo nàng quay lại.

Triệu Khanh vùng vằng nói, "Anh đi đường anh, tôi đường tôi. Từ nay đừng quan tâm đến tôi nữa!"

Trương Liêm hạ giọng, "Nàng đừng vội như thế, ta còn chưa nói xong mà!"

Triệu Khanh Khanh quát lên, "Tôi không muốn nghe!"

Mấy lâu nay nàng vẫn quan niệm phu thê phu thê đồng sinh đồng tử, chàng mạo hiểm tới Quân sơn là vì nghĩa lớn và nàng nguyện theo bên cạnh chàng có chết cũng được chết bên nhau không có gì phải hối hận. Thế mà đột nhiên chàng lại tự tách mình ra quyết chết một mình, làm sao nàng không tức giận? Bản tính nàng tuy hiền dịu nhưng kiên cường nên vừa rồi quát lên nghe như tiếng hổ gầm!

Hai lão nhân không ngờ thiếu nữ này có công lực thâm hậu như thế, bị tiếng quát làm chấn cả lỗ tai, bất giác cùng đưa mắt kinh dị nhìn Tri êu Khanh Khanh.

Trương Liêm vẫn nắm chặt tay nàng, trầm giọng nói, "Vừa rồi ta nói là phòng trường hợp xấu nhất, nhưng kỳ thực ta tin rằng đến chín mươi chín phần chắc thắng."

Triệu Khanh Khanh nghe giọng chàng tự tin như vậy thì đỡ lo phần nào, quay sang nhìn chàng hỏi, "Chàng lấy cơ sở nào mà tin chắc như thế?"

Trương Liêm buông tay nàng ra nói, "Ta muốn Tất bá bá và Nhậm thúc thúc đến bờ hồ xem nàng đánh ta một chưởng."

Triệu Khanh Khanh ngạc nhiên hỏi, "Đánh chàng một chưởng? Để làm gì chứ?"

Nhậm Tiến Phương chọt vỗ mạnh vào vai Phật Vân trang chủ cười nói, "Lão ca yên tâm đi! Mới rồi vị Triệu cô nương này đã để lộ nội lực thâm hậu thế nào rồi. Tiểu đệ tin rằng Trương hiền điệt đã luyện thân đến cảnh giới kim cương bất hoại, chúng ta hãy xem cháu dâu đánh một chưởng sẽ ra sao thì biết!"

Triệu Khanh Khanh thấy Nhậm Tiến Phương khen mình, cúi đầu hổ thẹn nói, "Lão nhân gia chỉ cười điệu nữ!"

Phật Vân trang chủ ngờ rằng Trương Liêm dám đơn đao nhập hội tất phải có căn cứ, cười nói, "Triệu cô nương cứ đánh chàng ta một chưởng xem thế

nào! "

Trương Liêm vội nói, "ở đây không được, phải ra bờ hồ."

Triệu Khanh Khanh bấy giờ đã hết giận, cười nói, "Chắc rằng lang quân sợ bị đánh rồi. Đi nào!"

Trương Liêm dẫn hai lão nhân cùng Triệu Khanh Khanh ra bờ hồ, dọc đường bẻ mười mấy cành liễu cầm trong tay, trước hết ném mấy cành xuống nước rồi đề khí vận công sau đó nhảy lên đứng trên đám cành liễu.

Mười mấy cành liễu nhỏ chịu trọng lượng của Trương Liêm vẫn nổi lềnh bềnh như không, thậm chí không một chút xao động.

Phật Vân trang chủ thích chí nói, "Thì ra hiền điệt đã luyện thành khinh công đăng bình độ thủy. Nhưng hồ rộng tới mấy chục dặm thế này phải mang thêm nhiều vật nổi mới được!"

Trương Liêm gật đầu lĩnh hội rồi hướng sang Triệu Khanh Khanh nói, "Khanh muội đánh một chưởng đi!"

Triệu Khanh Khanh lẩm bẩm, "Chẳng biết chàng ta bày trò quỷ quái gì?"

Đột nhiên nàng hiểu ra thâm ý, cười nói, "Lang quân muốn nhờ lực để vượt hồ chứ gì? Nào xem chưởng! "

Dứt lời liền phát chưởng.

Chưởng lực của Triệu Khanh Khanh không nhẹ nhưng chẳng biết biến đi đâu mất tăm mất dạng, chỉ thấy thân thể Trương Liêm lướt đi trên mặt hồ như một mũi tên chớp mắt đã xa tới ba bốn mươi trượng, nhưng mấy cành liễu vẫn nằm nguyên dưới chân, chỉ khác là lao xao rẽ sóng.

Triệu Khanh Khanh mừng rỡ nói, "Chàng làm sao luyện thành tuyệt đỉnh khinh công này thế?"

Tiếng Trương Liêm vọng vào từ mặt hồ, "Đâu có..."

Nhưng chàng vừa mở miệng để chân khí thoát ra thì bỗng thụt chân xuống sâu dưới nước vội bám vào một cành liễu nhảy lên được, cười ngượng nghịu nói, "Ta đâu có luyện thành tuyệt công đạp ba thả hành?"

Triệu Khanh Khanh lại hỏi, "Chàng làm thế nào để trở lại?"

Trương Liêm cười đáp, "Ta chỉ mới nghĩ ra thôi, còn phải thử xem đã."

Nói xong lấy một cành liễu phất về phía đối diện, lập tức tạo thành một phản lực đẩy vào bờ chừng một trượng.

Chàng lại vươn trảo về phía trước như người ta phất roi rồi lại giật về, lại tiến thêm được một trượng nữa.

Cứ một phất một vươn đã tiến được hai trượng, nếu động tác nhanh thì chẳng kém gì người ta thi triển khinh công chạy trên đất bằng, một thứ thân pháp độc bộ võ lâm!

Chàng dùng động tác như vươn roi đánh về phía trước chính là tiên pháp của Lôi tiên tử, nhưng chẳng ngờ mình đạt thành tựu nhanh đến thế.

Lôi tiên tử phải mất mười năm khổ luyện, thế mà chàng chỉ mất có mười ngày đã luyện thành tiên pháp thượng thừa, thật là một thành tựu hiếm nghe hiếm thấy, đến nỗi chàng cũng sung sướng thốt lên, "Thành rồi!"

Nào ngờ ở trạng thái vong ngã này, thông thường rất dễ phát sinh những biến cố khó lường.

Chàng vừa buột miệng thì khí lực đã thoát ra và cả người lại thụt sâu xuống nước!

Phật Vân trang chủ và Nhậm Tiến Phương cùng kinh hãi kêu lên một tiếng.

Triệu Khanh Khanh chẳng quản gì mình kém thủy tính vội đâm bổ ra giữa hồ đến chỗ tình lang.

Nhưng ngay lập tức Trương Liêm lại nhoi mình nhảy lên đứng được trên những cành liễu như trước.

Thấy Triệu Khanh Khanh đang lóp ngóp cách bờ tới năm sáu trượng, chàng vội kêu lên, "Đề khí khinh thân, tụ khí xuống bàn chân!"

Triệu Khanh Khanh vốn đã nhớ được khẩu quyết nhưng chưa luyện được thành thục nên mới thụt chân xuống.

Nghe Trương Liêm đề tỉnh, nàng hiểu ra ngay liền làm theo rồi dưới người nổi lên được nửa mình.

Trương Liêm quay lại giữa hồ phát liền ba chưởng tạo thành lực đẩy lướt đi như bay đến bên Triệu Khanh Khanh một tay níu lấy nàng, tay kia tiếp tục phát chưởng, chỉ phút chốc đã vào tới bờ hồ.

Nhậm Tiến Phương kêu lên thán phục, "Hiền điệt luyện thành tuyệt nghệ như vậy, lão phu và Tất bá bá của ngươi yên trí quay về uống rượu được rồi!"

Triệu Khanh Khanh bước lên bờ, đang giũ giũ y phục cho khỏi dính bết vào người, nghe Nhậm Tiến Phương nói thế liền hỏi, "Nhậm thúc thúc về thật sao?"

Nhậm Tiến Phương cười hô hô nói, "Cháu gái đừng lo! Đó là ta nói chuyện sau này, còn trước mắt ngày mai cùng hiền điệt đến Quân sơn để chứng kiến sự thành công đã!"

Trương Liêm vẫn kiên trì quan điểm của mình, lắc đầu nói, "Tiểu điệt vẫn quyết định một mình đến Quân sơn!"

Bạn đang đọc truyện *Chức Cẩm Đồ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Đơn thân mạo hiểm

Phật Vân trang chủ thấy Trương Liêm cố chấp như vậy, nhíu mày nói, "Hiền điệt làm thế là không được rồi! Nếu sợ ngu bá và Nhậm thúc thúc tới Quân sơn làm vướng chân vướng tay ngươi thì còn được, nhưng thân thủ như Triệu cô nương há không phải là một trợ thủ đắc lực?"

Trương Liêm trở nên khó xử, nhưng đã tính kỹ kế sách nên quyết không nhượng bộ, trầm ngâm nói, "Bá bá trách như thế là phải. Nhưng tiểu điệt tính rằng một người tới đó thì tiến thoái dễ dàng hơn rất nhiều. Quan vân Trường ngày xưa đơn đao tới hội mà uy hiếp được đại đô đốc quân Ngô với hàng chục danh tướng và đám phục binh chỉ chờ lệnh Chu Du đổ ra chém giết. Nếu lúc đó chỉ cần thêm một người nữa nhất định không thể cứu được Khổng Minh trở về đất Hán. Nay tiểu điệt một mình đến Quân sơn nếu đánh không không thắng thì chạy. Có thêm Khanh muội, dù võ nghệ chẳng kém tiểu tiểu bao nhiêu nhưng dù sao cũng hành động không được thoải mái."

Triệu Khanh Khanh không hài lòng, chất vấn, "Lang quân quên mất chuyện ở Huân Phong cốc rồi sao. Lúc đó thiếp có thể truyền lực cho chàng được mà! "

Trương Liêm làm sao quên được kỷ niệm đó?

Lần ấy chẳng những hai người trong hiểm cảnh gắn chặt với nhau mà chàng còn được kỳ duyên gặp Lôi Tiên Lão Nhân truyền cho tuyệt nghệ, Vô danh lão nhân truyền dạy tuyệt đỉnh khinh công.

Nhưng Quân sơn đâu chỉ như Huân Phong cốc.

Liền nói, "Lần đó được Khanh muội cứu giúp, suốt đời ta chẳng dám quên. Nhưng sự hiểm ác của Huân Phong cốc đâu thể sánh được với một phần nhỏ Quân sơn? Chẳng những Phi Long trang thế lực hùng hậu gấp trăm lần mà địa thế hiểm trở, xung quanh đều là nước không có đường rút lui..."

Triệu Khanh Khanh ngắt lời hỏi, "Chẳng lẽ tiện thiếp không giúp được chút gì?"

Trương Liêm lắc đầu đáp, "Nếu hợp sức hai người tuy lực đủ khai sơn phá thạch nhưng trong trường hợp hàng ngàn người vây đánh thì tiến thoái rất khó. Sức lực dù hùng hậu đến đâu rồi cũng có lúc cạn kiệt. Lần này ta đến Quân sơn mục đích chủ yếu là lấy đạo nghĩa để thuyết phục Mạc Trấn Tương cải tà quy chính, nếu có thêm người tất khó thuyết phục hơn. Nếu buộc phải dùng vũ lực thì dù giết thêm trăm người cũng có ý nghĩa gì đâu? Vì lẽ đó mà càng đông người càng bất lợi."

Lời chàng tỏ ra thấu tình đạt lý và đầy lòng nhân nghĩa.

Phật Vân trang chủ gật đầu nói, "Hiền điệt nói vậy rất có lý. Từ xưa tới nay chỉ nghe nói đến nhân tướng mà chưa có nhân hiệp, quả hiền điệt xứng đáng với từ này. Nhưng nếu Mạc Trấn Tương vẫn cam tâm làm nanh vuốt cho Bạch hạc lệnh chủ thì làm thế nào?"

Trương Liêm nghiêm nghị đáp, "Tiểu điệt không dám nhận hai từ nhân hiệp của bá bá. Nếu sự việc diễn biến như lời bá bá nói, Mạc Trấn Tương vẫn quyết hành hung tác ác thì tiểu điệt có thể lùi về Nhạc Châu rồi đến Mã Kim Lĩnh dự hội kết bằng hữu thêm với mấy vị nghĩa hiệp cùng diệt trừ chúng cũng không muộn."

Triệu Khanh Khanh chua xót hỏi, "Lang quân quyết không để thiếp theo cùng ư?"

Trương Liêm âu yếm nhìn vào mắt Triệu Khanh Khanh rồi lắc đầu nói, "Ta khẩn cầu nàng ở lại đây chiếu cố đến mấy vị tỳ nữ và chờ Hồng thư thư. Ngu huynh tin chắc sẽ không gặp điều gì nguy hiểm đâu."

Triệu Khanh Khanh phản vấn, "Lang quân nói rằng đã không có gì nguy hiểm sao còn bảo muội chiếu cố đến thư muội Tú Anh làm gì?"

Trương Liêm ngụy biện, "Chủ yếu là muội đừng để họ gây náo ở Nhạc Châu, muội cũng biết Tú Anh bướng bỉnh thế nào, vừa rồi Xuân Uyển..."

Nhậm Tiến Phương nhớ lại thái độ hung hăng của Xuân Uyển vừa rồi, liền gật gật đầu nói, "Hiền điệt nghĩ thế cũng phải."

Có lẽ lão ta nhận ra kế hoạch của Trương Liêm là có thể chấp nhận nên ủng hộ chàng chứ không phải mục đích là muốn Triệu khanh Khanh ước thúc mấy tỳ nữ ương bướng này.

Trương Liêm ngước lên nhìn mảnh trăng đã chếch về tây, nói tiếp, "Tiểu điệt còn về khách điếm luyện khí công xin bá bá và thúc thúc cùng về đó nghỉ."

Phật Vân trang chủ gật đầu, cầm tay Nhậm Tiến Phương đứng lên theo Trương Liêm trở về nhạc Châu.

Triệu Khanh Khanh tập hợp sáu tỳ nữ chỉnh tề theo sau.

Sau khi đoàn người rời khỏi võ trường, phía bắc bờ hồ bỗng xuất hiện một nhân ảnh màu lục gần như hòa đồng với màu trời sắc nước.

Người này vốn ẩn thân ở đó đã lâu nhưng không bi sáu tỳ nữ và Triệu Khanh Khanh phát hiện.

Người này đứng ở bờ hồ một lúc rồi đột nhiên bước xuống hồ, chẳng biết dùng thân pháp gì mà lướt trên mặt nước một hồi rồi mới lên bờ nhằm hướng tây bắc thành Nhạc Dương ruổi đi...

Quân sơn hùng cứ giữa Động Đình Hồ.

Còn Phi Long trang lại hùng cứ cả Quân sơn nên được mệnh danh là Thái Thượng Quân sơn.

Trong mười ngày thái bình chẳng lúc nào người ta không nghĩ tới trận huyết chiến sắp diễn ra vào ngày thứ mười một.

Nhất là chúng nhân đệ tử của Phi Long trang.

Đến kỳ hạn cuối cùng tức là đêm thứ mười, Phi Long trang vẫn không chịu treo cờ trắng.

Trái lại trên tường viện còn treo một ngọn cờ lớn màu đỏ máu, còn trên đỉnh một trong hai tòa lầu cao nhất trang viện cắm một ngọn long kỳ lớn với cán cờ cao tới mấy trượng là ngọn cờ biểu trưng của Phi Long trang chủ khi hành cước giang hồ.

Chỉ chừng đó đủ thấy rằng vị Mạc Trấn Tương uy danh vang lừng suốt dải Hồ Tương đã không đếm xỉa gì đến lời cảnh cáo của Trương Liêm, trái lại còn tỏ thái độ khiêu khích.

Điều đó cũng không có gì lạ, bởi vì nếu Mạc Trấn Tương chỉ vì lời dọa dẫm của một thiếu niên mà phải treo cờ trắng chịu khuất phục thì đâu có chỗ lập túc trong giang hồ cho đến bây giờ nữa?

Vì danh, vì lời, vì sĩ, vì sắc mà những nhân vật tự cho mình là anh hùng sẵn sàng chấp nhận cái chết.

Mạc Trấn Tương là một kẻ gian hùng, đương nhiên cũng không ngoại lệ.

Huống chi Trương Liêm chưa phải là kẻ kình địch đầu tiên và nguy hiểm nhất trong đời hắn.

Vừa sáng tinh mơ ngày thứ mười một.

Phía tây thành Nhạc Châu tiếp giáp với Động Đình hồ thuyền bè đậu thành một bãi đông nghịt.

Lẽ ra với số lượng thuyền bè đông đúc như vậy quang cảnh phải rất nhộn nhịp tấp nập mới đúng.

Thế mà ở đây lại lặng lẽ im lìm, đó là một hiện tượng rất khác thường.

Vì sao vậy?

Nguyên là để ngăn trở gian tế có thể len lỏi trên thuyền chài đột nhập vào Quân sơn, Mạc Trấn Tương đã hạ lệnh phong bế toàn bộ Động Đình Hồ trong suốt mười một ngày, không cho phép bất cứ một chiếc thuyền nào đi lại trên mặt hồ trước giờ thìn và sau giờ thân, còn ban ngày ngư dân cũng chỉ được đánh cá trong những khu vực nhất định và cách Quân sơn một khoảng cách an toàn mấy dặm, thỉnh thoảng còn bị kiểm soát rất nghiêm ngặt.

Bởi thế trong thời gian bị cấm, ngư dân chẳng biết làm gì đành phải nằm trong thuyền vùi chăn mà ngủ.

Trên bến, ngoài tiếng sóng vỗ vào mạn thuyền oàm oạp, tuyệt nhiên không nghe thấy tiếng người nào.

Trong cảnh yên lĩnh đó từ bến Lãng Cô phía bắc thành Nhạc Châu xuất hiện một thiếu niên thư sinh mới mười sáu mười bảy tuổi, mặt đẹp như ngọc, dáng người tiêu tửu, tay cầm một chiếc tráp lễ nhỏ từ trấn bước thẳng xuống bến tới gần một chiếc thuyền con.

Chiếc thuyền quá nhỏ, dài chưa tới một trượng, không mui cũng không có bánh lái trông như một thứ đồ chơi.

Chiến thuyền mong manh đó nằm giữa hồ Động Đình với diện tích ba vạn sáu ngàn mẫu này trông còn bé nhỏ hơn một hạt cát trên chiếc bàn bát tiên nữa!

Nhưng thiếu niên thư sinh chẳng lưu tâm gì đến việc đó, nhảy vút lên thuyền nhẹ như chiếc lá vẫn không làm chiếc thuyền lay động trong hào.

Thiếu niên đặt chiếc tráp xuống mũi thuyền rồi thong thả cởi dây buộc xong ngồi vào lòng khoang lấy chiếc chầm nhỏ đẩy nhẹ, chiếc thuyền con lập tức lao ra giữa hồ.

Thiếu niên dùng chầm điều khiển cho thuyền hướng tới Quán sơn, vừa chèo vừa mở chiếc tráp ra.

Trong tráp đựng mấy món điểm tâm làm rất khéo, thiếu niên chậm rãi nhấm nháp chẳng hiểu nghĩ gì mà thỉnh thoảng lại mỉm miệng cười.

Vầng thái dương bất đầu ló dạng tỏa ánh nắng ban mai rực rỡ xuống mặt hồ.

Giá như vào ngày khác, cảnh ban mai ở Động Đình sẽ Vô cùng nhộn nhịp với hàng nghìn chiếc thuyền lớn nhỏ ngược xuôi như mắc cửi, thuyền chài đêm hối hả cập bờ với khoang nặng cá, thuyền từ bến lũ lượt ra khơi...

Tiếc rằng hôm nay ngoài chiếc thuyền nhỏ mong manh của thiếu niên thư sinh, mặt hồ hoàn toàn vắng lặng.

Mới cách bờ hơn một dặm, thiếu niên đã dùng xong bữa điểm tâm định vứt chiếc hộp không xuống nước nhưng không hiểu nghĩ sao dừng tay lại để chiếc hộp xuống khoang thuyền, miệng lẩm bẩm, "Biết đâu có khi dùng đến nó!"

Chợt đưa mắt nhìn tới Quân sơn, thấy ngọn long kỳ lớn bay phần phật trên lầu cao của Phi Long trang, thiếu niên nhếch môi cười nhạt rồi bỗng cất giọng ngâm.

"Mây khói mênh mang phủ Động Đình Nước trời thăm tham một màu xanh.

Một chiếc thuyền con vờn trên sóng Giữa sáng mai yên ả, thanh bình.

Anh hùng hào kiệt từ muôn thuở, Đeo đuổi công danh chút hư vinh!

Có ai thấy ngọn cờ tà giáo Làm bẩn Quân sơn, ố Động Đình? "

Giọng ngâm không lớn nhưng lan tỏa khắp mặt hồ.

Có lẽ thiếu niên thư sinh đang khi đắc ý nên không để ý thấy từ phía Quân sơn có ba chiếc khinh chu đang rẽ sóng lướt như bay về phía mình.

Tiếng ca chưa dứt, ba chiếc khinh chu đã tới cách mười trượng.

Trên mỗi chiếc có ba tên hán tử, một tên ngồi chèo sau lái, còn hai tên đứng hiên ngang trên mũi thuyền.

Một tên hán tử đứng ở mũi thuyền bên tả quát to, "Nói mau! Chiếc tiểu thuyền này từ đâu đến?"

Thiếu niên thư sinh chỉ liếc mắt nhìn ba chiếc khinh chu rồi làm như không nghe, tiếp tục cất giọng ngâm.

"Xin nguyện ra tay diệt cường quyền, Giữ cho trời nước được bình yên! "

Giọng ngâm sang sảng, ý thơ hào hùng, chẳng ngờ thiếu niên thư sinh thanh thoát như vậy mà ôm tráng chí không nhỏ!

Chiếc khinh chu chính giữa bỗng lao thẳng tới chiếc thuyền con như muốn đè bẹp nó dưới đáy thuyền mình.

Thiếu niên thư sinh dừng ca, tay chầm khoát nhẹ lách thuyền nhỏ sang bên tránh được mũi thuyền địch, tức giận nói, "Các ngươi chèo cẩn thận một chút, không sợ đắm thuyền sao?"

Bọn hán tử trên ba chiếc khinh chu thấy thiếu niên thư sinh có vẻ yếu nhược kia lại thiện nghệ chèo thuyền như thế trong lòng đều sửng sốt.

Một trong hai tên hán tử dừng trên mũi chiếc khinh chu vừa lượt qua thuyền nhỏ quay lại cười hắc hắc nói, "Thì ra tên hủ nho này cũng có chức bản lĩnh, thế mà dại gia xem nhầm ngươi. Được lắm, để xem thuyền ai chìm!"

Hắn vừa nói xong thì chiếc khinh chu đã quay ngang lại chặn sau đuôi chiếc thuyền nhỏ.

Đồng thời hai chiếc phía trước cũng lách ra án ngữ hai bên.

Thiếu niên thư sinh thấy ba chiếc khinh chu đã hình thành thế bao vây bỗng sầm mặt lại quát, "Các ngươi từ đâu đến, là thuộc hạ của môn phái nào mau báo tính danh ra."

Vẫn tên hán tử đứng trên mũi thuyền bên tả chiếc khinh chu đầu tiên cười hắc hắc, nói, "Chính đại gia đang muốn hỏi ngươi!"

"Ngươi định hỏi ta việc gì?"

"Ngươi điếc ư? Ta hỏi chiếc thuyền nhỏ xíu này từ đâu đến?"

Thiếu niên thư sinh bỗng cười khanh khách nói, "Ngươi hỏi chiếc thuyền này thì cứ để nó trả lời. Còn ta bảo các ngươi báo tính danh thì phải báo ra trước!"

Tên hán tử hiểu ra đối phương muốn giỡn mặt mình, tức giận thét to, "Ngươi muốn chết?"

Thiếu niên thư sinh vẫn bình thản, "Các ngươi thì có..."

Tên hán tử nghiến răng rít lên, "Chớ trách đại gia độc ác!"

Thiếu niên thư sinh nhại lại, "Ngươi đã muốn chết, sao lại trách ta?"

Tên hán tử thét to một liêng rồi giằng lấy mái chèo từ tay đồng bọn đâm thẳng vào đuôi thuyền nhỏ của thiếu niên.

Với lực ngàn cân của hắn, chiếc thuyền nếu không ai thúng tất phái lật úp, chứ chẳng nghi!

Nào ngờ thiếu niên chờ cho mũi chầm của đối phương đâm lại gần liền khoát nhẹ cho đuôi thuyền mình tránh sang bên rồi chộp lấy chiếc hộp không ném chụp lên đầu tên hán tử.

Động tác của thiếu niên rất chậm rãi ung dung, thế nhưng tên hán tử không sao tránh kịp bị chiếc hộp chụp vào đầu lút xuống tận cổ mắc kẹt ở đó, cố vùng ra mà không được vừa giẫy giụa vừa kêu lên, "Chết tiệt! "

Thiếu niên thư sinh dùng chân đạp chiếc khinh chu đối phương ra xa bảy tám trượng cười nói, "Chiếc hộp đó vốn đựng đồ ăn hương vị thơm ngon lắm. Tuy không còn nhưng chỉ cần ngửi mùi đó đủ sống thêm mấy ngày, sao đã vội chết tiệt?"

Ba chiếc khinh chu này nguyên là một bộ phận trong lực lượng tuần tiểu thuộc thủy đội của Phi Long trang ở Quân sơn.

Hiển nhiên bọn này chẳng những thủy tính cực giỏi mà võ công cũng không phải tầm thường.

Thế mà chỉ một cú ném, tên hán tử đã không kịp tránh bị chụp đầu trong chiếc hộp, mà đối phương chỉ là một thiếu niên thư sinh!

Đó chẳng phải là chuyện ngược đời?

Cả tám tên hán tử trong ba chiếc thuyền đều ngẩn mặt ra vì kinh ngạc.

Một tên trung niên hán tử đứng trên chiếc khinh chu bên phải biết gặp cao nhân liền chắp tay nói, "Quả nhiên có cao nhân đại giá quang lâm, xin trước tiên cho biết quý danh lai lịch để khỏi phát sinh hiểu lầm!"

Thiếu niên thư sinh ngước nhìn trời rồi quay lại đáp, "Bổn nhân họ Trương, tên Liêm."

vừa nghe danh tính thiếu niên, cả chín tên đều biến sắc.

Tên hán tử bị hộp chụp vào đầu cố rụt cổ lại rồi nén đau vận lực rút chiếc hộp ra mặc cho mặt mũi bị cào xước, nhìn chằn chằm vào thiếu niên thư sinh hỏi, "Thật các hạ là Trương thiếu hiệp?"

Thiếu niên ngửa mặt lên trời đáp, "Chẳng lẽ bổn nhân còn nói giả?"

Tên hán tử vừa đưa tay áo quệt máu trên mặt vừa càu nhàu, "Thế mà không câu nói trước... "

Rồi sửa sang lại trang phục, cố lấy giọng nghiêm trang nói tiếp, "Tại hạ họ Bành, phụng mệnh đến nghênh tiếp thiếu hiệp đại giá quang lâm."

Thiếu niên thư sinh à một tiếng gật đầu nói, "Thì ra là Bành đầu mục! Nhờ ngươi dẫn đường giúp."

Tên hán tử vốn là phó Lãnh đội tuần tiểu thuộc thủy đội Quân sơn, bị đối phương giáng chức thành đầu mục vội cải chính, "Tại hạ lã Bành Hoài Nhân, không phải đầu mục mà là... "

Thiếu niên thư sinh ngắt lời, "Thế sao ngươi không chịu nói trước?"

Bành Hoài Nhân biết đối phương cố ý giỡn mình nhưng bây giờ không dám làm toáng lên như trước nữa.

Thiếu niên thư sinh lại hỏi, "Bành đầu mục đã phụng mệnh đón khách tức được dặn bảo gì chứ?"

Bành Hoài Nhân ngạc nhiên hỏi, "Dặn bảo gì?"

Trương Liêm đặt chiếc chầm xuống, chậm rãi nói, "Chẳng hạn như sang giúp ta chèo chiến thuyền này!"

Bành Hoài Nhân bị giáng xuống đầu mục đã oan khuất rồi, bây giờ còn bị bắt làm phu chèo thuyền thì càng bất mãn nhưng thấy ánh mắt đáng sợ của thiếu niên nhìn mình, sợ phải nếm khổ đau thêm một lần nữa đành vẫy tay ra hiệu cho đồng bọn rồi nhảy xuống chiếc thuyền nhỏ cầm lấy chiếc chầm chèo như bay về hướng Quân sơn.

Trương Liêm để ý nhận thấy một tên hán tử đứng ở mũi thuyền trong tay cầm chiếc cờ nhỏ vung lên lia lịa, biết rằng hắn đang phát tín hiệu về cho Phi Long trang nhưng vẫn thản nhiên không nói gì.

Chỉ chốc lát đã thấy mấy chục tên hán tử bận khinh trang, tay cầm binh khí sáng quắc xếp thành hai hàng từ trang môn tiến ra bến thuyền.

Trương Liêm chỉ nhếch môi cười khẩy.

Chiếc thuyền nhỏ phóng như tên, không bao lâu đã cập bến.

Trên bờ, một tên trung niên hán tử bận lam y dáng chừng là thủ lĩnh khoát tay ra hiệu cho hai hàng võ sĩ.

Bọn này lập tức đứng thành hàng nghiêm chỉnh, giương binh khí lên.

Chỉ nghe tiếng đao kiếm chạm vào nhau loảng xoảng, hai hàng binh khí xếp thành chữ bát kết mũi vào nhau làm thành mó i mái vòm.

Trương Liêm vừa thấy biết ngay đây là bọn võ sĩ huấn luyện rất thành thục được phái ra để thị uy, nhưng cũng chỉ cười mát.

Tên lam y hán tử bước thẳng ra bến, đợi chiếc thuyền nhỏ của thiếu niên thư sinh cặp bờ liền cao giọng quát hỏi Bành Hoài Nhân, "Bành Phó lãnh đội dẫn ngươi nào đến?"

Bành Hoài Nhân vội đứng lên cúi mình đáp, "Vị này tự xưng là Trương Liêm."

Tên lam y hán tử làm như không trông thấy Trương Liêm lại quát lên bằng giọng hách dịch, "Người đâu?"

Trương Liêm không chờ Bành Hoài Nhân trả lời liền đứng lên nói, "Người ở đây?"

Nói xong nhảy phắt lên bờ đứng đối diện với tên lam y hán tử, tiếp giọng, "Ta mời luôn cả Diêm La Vương và Thôi Phán Quan cùng đến. Mau vào báo cho Mạc Trấn Tương ra đây nghe phán quyết!"

Lam y hán tử thấy đối phương chỉ là một tên thiếu niên thư sinh mặt trắng trẻo non choẹt mà dám cuồng ngông như thế tức giận quát lên, "Ngươi là ai mà dám mạo xưng Trương Liêm đến đây tìm chết?"

Trương Liêm cười đáp, "Ngươi đã nói thế thì ta cần hỏi xem Trương Liêm thật đang ở đâu?"

Lam y hán tử cười nhạt nói, "Trương Liêm thật hiên đang hú hí với mấy tên nha đầu ở Bình An khách điếm!"

Câu đó chứng tỏ mọi động tịnh ở Bình An khách điếm đều bị người của Phi Long trang giám sát chặt chẽ và thường xuyên báo về bản doanh.

Nghe đối phương nhục mạ Trương Liêm đỏ mặt quát lên, "Trương mỗ đang ở đây, sao ngươi dám ăn nói hồ đồ?"

Lam y hán tử chưa nhận được tin Trương Liêm rời khỏi Bình An khách điếm, lòng nghi hoặc nghĩ thầm, "Biết đâu hắn đã tìm cách tránh được sự giám sát thoát khỏi khách điếm rồi? Nếu không thì có kẻ điên nào dám giả mạo Trương Liêm đến đây tìm chết? Nhưng muốn phân biệt thì dễ thôi. Trương Liêm chỉ một chưởng đánh bật Dương Quốc Thanh bắn xa mấy trượng, ai có thể giả mạo hắn?"

Nghĩ đoạn liền hạ giọng nói, "Nếu các hạ thật muốn đến bái phỏng bổn trang thì hãy đưa ra bái thiệp!"

Trương Liêm hừ một tiếng nói, "Trương mỗ đã ra kỳ hạn cho Mạc Trấn Tương trong kỳ hạn mười ngày phải trục xuất bọn hung đồ Bạch hạc lệnh sứ, treo cờ trắng để biểu thị đã cải tà quy chính. Hôm nay kỳ hạn đã hết nên Trương mỗ đến đây để trừng phạt tội không chịu chấp hành, cần gì phải dùng bái thiệp?"

Lam y hán tử nén giận hỏi, "Nếu không có bái thiệp thì ta biết vào bẩm báo thế nào?"

Trương Liêm cười nhạt nói, "Nếu ngươi không chịu báo ta đành xông vào vậy!"

Lam y hán tử chỉ vào hài hàng võ sĩ nói, "Nếu các hạ đi xuyên qua được hai hàng binh khí này, tệ trang chủ tất sẽ có lễ nghênh đón!"

"Được! Trương Liêm chỉ buông gọn một tiếng rồi ngang nhiên bước vào giữa hai hàng binh khí!

Lam y hán tử ngẩn ra một lát rồi nhếch môi cười độc địa, rút kiếm cầm tay đưa lên vẫy một các nói to, "Xin quý khách nhập trận! "

Hai hàng võ sĩ cùng hô to một tiếng rồi hạ đao kiếm xuống thấp tầm đầu người.

Hai hàng binh khí chếch mũi lại với nhau chỉ còn cách đầu thiếu niên thư sinh chưa tới một tấc!

với mấy chục đao kiếm, chỉ cần được lệnh bổ xuống thì lập tức thiếu niên sẽ bị chém thành muôn mảnh chẳng nghi.

Thế nhưng Trương Liêm chẳng chút động dung, cũng không thèm nhìn hai hàng kiếm đao sáng loáng, cứ điềm nhiên đi thẳng vào vòm binh khí đáng sợ

đó.

Chiếu theo quy củ Vô lâm thì đối phương đã chịu chấp nhận sự thách thức chết người như vậy, không ai hạ thủ thương nhân trong trường hợp này.

Nào ngờ khi Trương Liêm lọt vào giữa hàng binh khí một tiếng phát lệnh vang lên, hai thanh kiếm lập tức chém xuống!

Tất cả những tên võ sĩ khác cũng nhằm Trương Liêm từ bốn phía đâm vào.

Giữa mối nguy cơ nghìn cân treo sợi tóc đó, Trương Liêm thét lên một tiếng hai tay gạt mạnh ra hai bên.

Lập tức hai tên võ sĩ vừa chém xuống đầu tiên bị bắn xa mấy trượng hoành thây tại chỗ!

Nhanh như chớp, chàng chộp ngay được hai thanh kiếm khác vung lên một vòng quanh người.

Tiếng rú thảm vang lên bất tuyệt, có đến sáu bảy tên võ sĩ khác bị trúng kiếm trúng thương, kẻ ôm vai máu đầm đìa bỏ chạy, kẻ bị bay đầu, tên bị chém đứt ngang người táng mệnh đương trường.

Trương Liêm lạnh giọng nói, "Thì ra Mạc lão tặc đón khách thế này đây!" vừa nói, kiếm lại vung lên.

Mấy chục tên võ sĩ chẳng khác gì lá vàng trước gió thu, chỉ chớp mắt đã có thêm mười mấy tên ngã xuống.

Đột nhiên từ phía trang môn vang lên tiếng quát, "Dừng tay! "

Trương Liêm ngừng lại nhìn lên, thấy từ trang môn một lão nhân cao lớn tuổi chừng thất tuần, mình bận hoàng y, dáng vẻ uy phong lẫm liệt bước về phía bến thuyền, sau lưng còn có mấy lão nhân nữa.

Bọn võ sĩ lập tức giạt ra hai bên nhưng mũi kiếm vẫn nhằm vào Trương Liêm.

Chàng cứ cầm nguyên cả hai thanh kiếm đưa chếch trước ngực nhìn hoàng y lão nhân lạnh giọng nói, "Mạc Trấn Tương trốn vào xó nào mà phái lâu la tới đây nộp mạng?"

Hoàng y lão nhân chắp tay cười đáp, "Lão phu chính là Mạc Trấn Tương, xin hỏi thiếu hiệp là ai?"

Trương Liêm vừa buông lời nhục mạ đối phương nhưng mặt vẫn bình thản như không cười nhạt một tiếng nói, "Thì ra các hạ là Mạc Trấn Tương! Trước hết ta xin hỏi bổ trước kiếm trận để hèn hạ ám toán khách là quy củ của Hồ tương phi long các hạ phải không?

Mạc Trấn Tương không hổ danh là một lão giang hồ giảo hoạt, bị nhục mạ vẫn không đổi sắc điềm nhiên nói, "Thiếu hiệp trách như thế cũng phải. Nhưng bang quy của bổn bang cực nghiêm, vì thế huynh đệ trong bang quyết không dám Vô cớ thương nhân, có thể thiếu hiệp có hành động nào quá khích chăng?"

Trương Liêm nhếch môi cười hỏi, "Như vậy là các hạ đã biết bổn nhân sai từ khi còn chưa tới đây?"

Mạc Trấn Tương vội xua tay, "Lão hủ không nói thế!"

Rồi nhìn lam y hán tử quát, "Thượng Quan Năng! Ngươi sao dám bày trận thương nhân? Nói rõ xem đầu đuôi thế nào?"

Lam y hán tử cúi mình bẩm, "Khải bẩm Bang chủ! Vị thiếu hiệp này tự xưng là Trương Liêm nhưng không xuất trình bái thiệp của bổn trang, mà thuộc hạ lại biết rằng Trương Liêm hiện còn ở Bình An khách điếm nên bày trận mời vị đó vào, chẳng ngờ vị thiếu hiệp này vừa vào trận liền bất thần chộp lấy hai thanh kiếm nhằm các huynh đệ hạ thủ.

Mọi người chưa kịp phòng bị cũng chưa được lệnh đối phó nên trúng thương rất nhiều. Sự thật như thế, mong Bang chủ định đoạt!

Mạc Trấn Tương chờ lam y hán tử bẩm xong gật đầu nói, "Thôi được! Có lẽ các ngươi bày kiếm trận thấp quá nên thiếu hiệp tưởng lưỡi kiếm đã chạm tới mình nên cho rằng các ngươi hạ thủ trước... Chuyện này cho qua, vì chỉ là sụ hiểu lầm..."

Lão dừng một lát rồi hắng giọng nói tiếp, "Tuy nhiên Trương Liêm hiện còn ở Bình An khách điếm là sự thật, vì sao thiếu hiệp mạo xưng vị đó tới đây?"

Trương Liêm nghe tên lam y hán tử xuyên tạc sự thật và Mạc Trấn Tương tin ngay, biết rằng chúng đã có mưu đồ từ trước.

Chàng nén giận nghĩ thầm, "Loại hung đồ này đảo điên phải trái, đổi trắng thay đen là sự thường nên biết có giải thích cũng Vô ích!"

Nên chỉ nhếch môi khinh khỉnh trả lời, "Bổn nhân là Trương Liêm cần gì phải mạo xưng?"

Mạc Trấn Tương phóng ánh mắt sắc như điện nhìn Trương Liêm rồi quay lại một hắc y lão nhân đứng sau mình nói nhỏ mấy câu lão này lập tức quay lại đi nhanh về phía trang môn.

Trương Liêm đoán trúng đối phương tìm người ra nhận diện nhưng làm như không hay biết gì, quét mắt nhìn sáu tên hắc y lão nhân còn ai đứng sau Mạc Trấn Tương rồi lên tiếng hỏi, "Mạc lão nhi, tiểu tử Dương Quốc Thanh có truyền lời của bổn nhân về Phi Long trang không?"

Mạc Trấn Tương cười hỏi, "Truyền lời gì?"

Trương Liêm "ừ một tiếng nói, "Ngươi chớ giả bộ ngờ nghệch nữa! Bổn nhân giao hẹn trong mười ngày ngươi phải trục xuất Bạch hạc lệnh sứ, treo cờ trắng để biểu thị Phi Long trang đã cải tà quy chính, nếu không sẽ chấp nhận một cuộc tử chiến, hắn dám không truyền sao?"

Sáu lão nhân đứng sau Bang chủ đều lộ vẻ tức giận.

Nhưng Mạc Trấn Tương vẫn điềm nhiên đáp, "Lão hủ có biết việc này."

Trương Liêm thầm phục sự trấn định của đối phương, cũng thầm trách mình thiếu kiềm chế, lại trầm giọng hỏi, "Vì sao không chịu chấp hành?"

Mạc Trấn Tương chớp chớp mắt, trả lời, "Việc này còn phải thương lượng, không thể vội vàng."

Trương Liêm thừa hiểu ý thương lượng là gì, tức lão ta muốn thử xem bản lĩnh của chàng và lực lượng chàng có thể huy động là bao nhiêu, tóm lại đã sẵn sàng chấp nhận cuộc đối đầu sinh tử.

vừa lúc đó chợt thấy hắc y lão nhân vừa được phái vào đã quay lại, dẫn theo hai tên thiếu niên bận khinh trang.

Tên thiếu niên đi bên tả chăm chăm nhìn Trương Liêm khi đến gần, vẻ mặt trở nên tức giận nói, "Khởi bẩm Bang chủ, chính tên này là Trương Li êm! "

Mạc Trấn Tương nhíu mày hỏi, "Ngươi nhìn không sai chứ?"

Tên thiếu niên bên phải tiếp lời, "Thuộc hạ cũng nhận ra hắn, quyết không sai!"

Mạc Trấn Tương gật đầu rồi nhìn Trương Liêm nói, "Nếu thiếu hiệp đúng là Trương Liêm thì chắc phải nhận được hai tên hạ nhân này của tệ trang chứ?"

Trương Liêm bụng cười thầm, chỉ kiếm vào thiếu niên bên tả nói, "Tên này là Vương Quốc Thanh."

Lại chỉ sang lên kia, "Còn đây là tiểu tử Dương Quốc Trường."

Hoàn toàn không sai chút nào!

Nhân chứng vật chứng đều có đủ, Mạc Trấn Tương còn có lý do gì để nghi ngờ nữa?

Mặt lão ta sa sầm lại, quay nhìn hai thiếu niên quát, "Quốc Thanh và Quốc Trường mau đến Nhạc Châu lôi cổ Mục Thanh Hồng về đây! Chắc hắn say chết Ớ đó rồ i... "

Rồi hướng sang Trương Liêm bái một bái nói, "Lão hủ không biết dụng người nên không thể kịp thời thông báo hình tích của Trương thiếu hiệp nên chậm nghênh đón, hơn nữa để nảy sinh hiểu lầm, thượng vọng thiếu hiệp mở lượng hải hà. Nay cung thỉnh vào tệ trang để biểu thị chút thành ý! "

Trương Liêm thấy đối phương cung kính như vậy, mặc dù biết cũng chỉ là sự dối trá nhưng con giận cũng dịu lại, cúi người hoàn lễ nói, "Lão trượng chẳng nên đa lễ làm gì, đã có ý tiếp tại hạ thì bây giờ cũng không muộn."

"Khéo nói! Khéo nói! "

Mạc Trấn Tương cười hắc hắc tiếp, "Lão hủ đã nói qua dễ dàng thương lượng là dễ thôi mà! Xin hiệp giá vào tệ trang lão hủ sẽ phụng cáo."

Trương Liêm thầm nghĩ rằng nếu không vào trang thì tỏ ra gay gắt quá không lợi, đành gật đầu, "Thế cũng được!"

Nói xong hai tay vung lên.

Lập tức hai thanh tường kiếm bay vút tới tường viện cách đó mười mấy trượng, một thanh cắm vào giữa chữ Phi, còn thanh kia cắm vào chữ Long ngập tới tận chuôi!

Thân chủ thật chẳng phải tầm thường!

Bảy hắc y lão nhân đứng sau Mạc Trấn Tương thấy vậy đều biến sắc.

Mạc Trấn Tương cười kha kha nói, "Thiếu hiệp võ nghệ phi phàm, đáng được coi là Đồ long phi hiệp!"

Trương Liêm nghĩ thầm, "Vừa khéo thịt thứ nghiệt long ngươi!"

Nhưng ngoài miệng tỏ ra khiêm tốn đáp, "Bổn nhân tài hèn sức mọn, lão trượng chớ cười!"

Mạc Trấn Tương lại cười to nói, "Nào thế! Nào thế!"

Rồi khoát hai tay chỉ vào bảo môn, "Xin mời thiếu hiệp!"

Trương Liêm không khách khí nữa, ngầm vận công phòng bị rồi thản nhiên bước thẳng vào bảo.

Mạc Trấn Tương đi bên cạnh thò tay định nắm lấy tay Trương Liêm thì chàng rụt lại cười nói, "Lão trượng cứ đi trước, bổn nhân theo sau là được!"

Mạc Trấn Tương cười vang nói, "Hải nội tồn tri kỷ, thiên nhai diệc tỉ lân! Thiếu hiệp sao phải khách khí thế?"

Trương Liêm tự nhủ, "Một tên đại cười đạo còn làm ra vẻ văn chương, Khổng lão phu tử hành thực ba năm cũng không vào đến nhà ngươi! "

Rồi nghiêm giọng, "Bây giờ còn có thể đàm tiếu, nhưng lát nữa biết đâu sẽ thành địch nhân? Vì thê nên khách khí một chút cũng không sao, để tránh sau này khỏi ngượng!"

Một hắc y lão nhân đi sau Mạc Trấn Tương không nén được quát lên, "Tiểu tử ngươi chớ quá cuồng ngông! Mạc Bang chủ đãi ngươi như tân khách chỉ là theo quy cũ, ngươi tưởng rằng sợ ngươi sao?"

Trương Liêm quay lại nhìn vào mặt người vừa nói, nhíu mày hỏi, "Chẳng lẽ bổn nhân nói vậy không phải là sự thật?"

Lão nhân kia vẫn gào lên, "Sự thật cái quái gì? Lão phu không quen nhìn kẻ khác cuồng ngông như thế!"

Mạc Trấn Tương vội giàn hòa, "Xin Chu huynh nể mặt huynh đệ một chút! Trương thiếu hiệp hôm nay là quý khách của bổn bang."

Trương Liêm ngạo nghễ tiếp lời, "Chính thế! Đây là việc của Mạc Bang chủ, can gì đến Chu Tiểu Thương ngươi chứ?"

Lão nhân kia ngạc nhiên nhìn chàng hỏi, "Tiểu tử ngươi biết Chu mỗ sao?"

Trương Liêm lạnh lùng đáp, "Sao lại không chứ? Chu Tiểu Thương Chung Chính, Nghê Thiên Giao Lý Hà, Lý Hải, Mao Bổn Sơ, Nhạc Trường Giang cùng với Mạc Bang chủ đây tề danh là bát long, bổn nhân đã nghe danh từ lâu.

Bệnh long các hạ chỉ cần nhìn mặt là dễ nhận ra quá mà!"

Nguyên Phi Long bang ngoài Bang chủ Mạc Trấn Tương tác hiệu Phi long ra, bát long theo thứ tự là Bệnh long Chu Tiểu Thương, Thanh long Chung Chính, Bạch long Nghê Thiên Giao, Hắc long Lý Hà, Hoàng long Lý Hải, Độc giác long Mao Bổn Sơ và Giang long Mạc Trường Giang.

Cả bát long võ nghệ đều xưng hàng nhất lưu cao thủ, trác hiệu cũng vừa khéo hợp với dáng người.

Bệnh long Chu Tiểu Thương thân thể gầy gò, mặt mày bệnh hoạn nên chỉ cần căn cứ vào trác hiệu là nhận ra ngay.

Lúc này bị Trương Liêm gọi đích danh, lời nói lại lộ vẻ châm chọc không giấu giếm, lão cười khùng khục nói, "Tiểu tử ngươi biết thật không ít! Trước tiên hãy tiếp Bệnh long ta một chiêu xem sao đã!"

Mạc Trấn Tương vội ngăn lại, "Chu huynh! Đừng thế! Muốn thi thố tài năng gì để sau, trước hết phải uống rượu đã hắc hắc..."

Trương Liêm thấy đối phương kê họa người xướng, biết rằng đã sắp sẵn mưu đồ, cười nhạt nói, "Trương mỗ nếu không nể mặt Mạc bang chủ thì đã ném Bệnh long ngươi xuống sông thành con rắn nước rồi!"

Bệnh long Chu Tiểu Thương giận tím mặt chực phát tác ngay nhưng bị Mạc Trấn Tương giữ lại, tức tối hừ một tiếng.

Mạc Trấn Tương lắc đầu cười khổ, "Trương thiếu hiệp nói rất phải! Hôm nay xin nể mặt lão phu một chút, chuyện nhỏ bỏ qua đi! Nào mời!"

Nói xong đưa cả hai tay vào trang mời khách.

Trương Liêm biết rằng trước sau gì cũng nảy sinh xung dột, tốt nhất nên thừa cơ gây áp lực ngay ở đây để lấy cớ khỏi vào trang mà chàng biết chắc sẽ tiềm ẩn rất nhiều hiểm họa, đồng thời trừ bớt mấy tên ác long cũng tốt.

Thế nhưng thái độ của Mạc Trấn Tương nhũn nhặn như vậy, chàng cũng chẳng biết làm gì hơn đành sánh vai cùng vào Phi Long trang.

Trong đại sảnh rộng thênh thang của Phi Long trang đã bày sẵn chín bàn tiệc rất thịnh soạn.

Mấy chục võ lâm hào khách đã ngồi quây quần quanh tám bàn kê làm hai dãy hai bên.

Ngay ở bàn chính giữa là nơi trang trọng nhất cũng đã có bốn hồng y lão nhân ngồi chễm chệ vừa ăn uống vừa cười nói râm ran, thái độ hết sức tự nhiên thoải mái.

Bệnh long và Lục long còn lại vừa vào sảnh lập tức đi thẳng vào bàn giữa ngồi phân ra hai bên chừa lại ngồi chủ tọa và tân tọa.

Mạc Trấn Tương dẫn Trương Liêm đến bàn giữa, chỉ vào bốn hồng y lão nhân, cười nói, "Xin giới thiệu với Trương thiếu hiệp. Bốn vị này là thủy lục tổng hộ pháp của tệ Bang, danh xưng Thiên thủ kiếm, Bách linh cơ, Bát phương tượng, Tam thế tôn, vừa dịp hôm nay về tệ trang. Vì thế lão hủ mới nói rằng việc thương lượng sẽ dễ dàng, xin thiếu hiệp đừng khách khí."

Lại cười hắc hắc hai tiếng, nói thêm, "Còn vị này là Trương thiếu hiệp, rể quý của Thừa long Chương bảo chủ của Phong Lôi bảo. Hôm nay đơn đao nhập hội, đủ biết chẳng phải thần long không quá giang, đến rất đúng hẹn, đủ biết là thiếu niên chí lớn tài cao rồi!"

Trương Liêm nghe Mạc Trấn Tương Chỉ danh bốn vị tổng hộ pháp của Phi Long bang chính là bốn tên hung ma đã nổi danh từ ba mươi năm trước, bất giác thấy trong lòng chấn động!

Lại nghe đối phương chỉ đích danh mình là nữ i của Phong Lôi bảo chủ, tâm bỗng nhảy rộn lên không còn nghe được câu tiếp theo nữa.

Bốn vị hộ pháp chỉ liếc ánh mắt sắc lạnh nhìn chàng rồi tiếp tục ăn uống.

Bạn đang đọc truyện *Chức Cẩm Đồ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Kẻ mạo danh

Mạc Trấn Tương gật nhẹ đầu rồi mời Trương Liêm vào ngồi tân tọa.

Trương Liêm nói mấy lời cảm tạ khiêm tốn ngồi vào bàn.

Đâu ngờ chàng mới định đặt đít ngồi thì chợt một luồng kình lực từ phía dưới đẩy ngược lên khiến chàng phải nhảy tránh sang bên!

Một trong bốn hồng y lão nhân ngồi đầu hàng ghế bên tả hiệu xưng là Tam thế tôn cười hô hô nói, "Tiểu ca nhi, chẳng lẽ ngươi là nữ nhân sao?"

Trương Liêm đỏ mặt quát, "Lão quỷ ngươi ba mươi năm trước tung hoành khắp giang hồ, danh dầu không nhỏ mà còn giở trò ám toán như vậy?"

Ngồi bên phải Tam thế tôn là Bách linh cơ cười nhạt hỏi, "Ngươi không phải nữ nhân, chỉ mới thử một chút sao đã cuống cuồng lên như thế?"

Dứt lời ngửa mặt cười to một tràng.

Mạc Trấn Tương sợ phát sinh xung đột thì bất lợi, vội nói, "Mấy vị hộ pháp của tệ bang tính tình vui nhộn thích đùa tiểu Thiếu hiệp xin chớ câu chấp!"

Trương Liêm cố nén giận lại ngồi xuống, nhưng chợt thấy Thiên thủ kiếm ngồi ở hàng bên phải nhập ngũ chỉ lại điểm vào ngực mình.

Chàng vội đưa tay đỡ, quát lên, "Ngồi yên!"

Thiên thủ kiếm chẳng những kiếm pháp tinh diệu mà chưởng cũng không phải tầm thường.

Lão vừa xuất chỉ liền bị Trương Liêm xòe tay dùng kình lực phản chấn khiến lão vừa nhổm lên lại ngồi bệt xuống, biến sắc nói, "Không tồi! Đủ tư cách để nhập tọa!"

Trương Liêm chỉ hừ một tiếng chàng đã ngồi xuống từ trước rồi, nhưng bụng cũng phát run.

Giá như chàng chưa kịp ngồi, chỉ cần một chỉ đó tất bị đẩy bật đi tới mấy thước, quả là hung danh của lão ma này chẳng phải hư danh.

Chàng nghĩ ngợi một lát rồi thò tay vào chiếc túi hương đeo ở thắt lưng lấy hai viên dược hoàn nuốt vào miệng.

Mạc Trấn Tương vừa ngồi chủ vị, thấy thế liền nói, "Trong tửu trà không có độc đâu, thiếu hiệp chẳng cần đa nghi như thế!

Trương Liêm cười đáp, "Không nên nghĩ đến việc hại người nhưng cần có sự đề phòng người. Ai biết được các vị sắp giở thêm những thủ đoạn gì? Bởi thế tốt nhất là nên uống trước hai viên bách độc mê hồn giải cho yên tâm."

Bát phương tượng vỗ tay nói, "Quả là đáng mặt anh thư!"

Trương Liêm đỏ mặt hỏi, "Ngươi nói gì?"

Bát phương tượng cười đáp, "Nếu không phải anh thư, làm sao lại uống thuốc giải mê hồn?"

Trương Liêm phát nộ quát, "Ngươi mới là anh thư, vì thế mới rụt cổ suốt ba mươi năm không dám thò mặt ra trước thế nhân!

Rồi không để đối phương kịp mở miệng, chàng hướng sang Mạc Trấn Tương nói tiếp, "Mạc lão trượng, bổn nhân xin hỏi ngay một câu. Tôn ý có định bỏ tà quy chính thì xin nói ngay cho!"

Mạc Trấn tương còn chưa kịp trả lời thì từ cửa sảnh có người cao giọng nói vào, "Có cấp sự khải bẩm bang chủ!"

Mạc Trấn Tương nhìn ra thì người vừa gọi chính là thống lĩnh võ sĩ đội Thượng Quan Năng, liền cau mày hỏi, "Có việc gì cứ vào đây mà nói!"

Thượng Quan Năng cúi đầu dạ một tiếng rồi bước thẳng tới bên Mạc Trấn Tương, trước hết nhìn Trương Liêm một cái rồi mới hướng sang Mạc Trấn Tương cúi người nói, "Khải bẩm Bang chủ, thuộc hạ vừa nhận được thanh hồng phi cáp truyền thư về nói Trương Liêm đang chuẩn bị khởi hành tới đây! "

Mạc Trấn Tương trố mắt hỏi, "Có chuyện đó sao?"

Thượng Quan Năng lấy ra một mảnh giấy hai tay trình lên cho bang chủ.

Mạc Trấn Tương nhìn lướt qua trang giấy rồi đưa mắt nhìn Trương Liêm, lạnh giọng hỏi, "Có chuyện quỷ quái gì thế này?"

Trương Liêm thản nhiên đáp, "Không dùng kế kim thiền thoát xác thì đâu thể lọt khỏi tai mắt của quý bang mà tới đây?

Mạc Trấn Tương nghĩ rằng nói như thế cũng thực tình nên vung tay lệnh cho Thượng Quan Năng lui ra.

Bỗng nghe Thiên thủ kiếm kêu lên, "Quả nhiên là một nha đầu!"

Trương Liêm phát nộ vội đứng lên nhưng không ngờ một chân bị vít chặt không rút ra được!

Thì ra bàn chân phải đã bị Thiên thủ kiếm giẫm lên!

Có lẽ lão ma này đã có ý hoài nghi nên chăm chú nhìn đôi giày rất kỹ, tuy vẫn là giày nam nhân nhưng bên trong còn lộ ra một chút giày thêu hoa của nữ giới.

Vì mang tới hai lớp giày nên Trương Liêm bị Thiên thủ kiếm giẫm lên mà không hề nhận thấy.

Đến khi cảm thấy chân phải bị vít chặt, chàng mới ngồi trở xuống rồi bất thần vung chân trái đá mạnh lên mặt bàn.

"Rầm!"

Mặt chiếc bàn bát tiên lập tức bị đá bật sang phải.

Thiên thủ kiếm và Bát phương tượng ngồi ở đầu dãy ghế bên phải không phòng bị đến tuyệt chiêu này nên cả hai lập tức bị trà, tương cùng đồ nhắm bắn khắp người!

Thiên thủ kiếm vội vàng dỡ chân lên lùi lại.

Hiển nhiên bây giờ mọi người đã tin rằng vị thiếu niên thư sinh này chẳng phải là Trương Liêm!

Trương Liêm giả chân phải được tự do liền đứng dậy vung một chưởng đánh vào Bách linh cơ.

Nhưng chưởng vừa phát bỗng cảm thấy một luồng kình phóng ập tới sau lưng vội nhún chân nhảy vút lên cao tầm trượng rồi xoay người sà xuống nhằm sảnh môn chạy vụt ra.

Trong đại sảnh lập tức náo loạn!

Cả trăm cao thủ đang ngồi trong chín mâm tiệc, nhiều người còn chưa kịp nhấm một ngụm rượu nào đều nhao nhao đứng cả lên ùa ra án ngữ ở sảnh môn để chặn đường rút của kẻ giả mạo Trương Liêm mà bây giờ ai cũng biết đó chỉ là một thiếu nữ!

Trương Liêm giả còn chưa kịp tới cửa thì Bạch long Nghê Thiên Giao đã chặn trước mặt dùng một chiếc ngân luyện điểm thẳng vào ngực vội nhảy lên cao, một tay bám lấy xà nhà, tay kia phát ra một chưởng.

Chưởng kình mạnh đến nỗi Nghê Thiên Giao vội thu ngân luyện về, toàn thân chao đảo chực ngã!

Trước đó có tới cả chục cao thủ nhằm Trương Liêm giả phóng ám khí ào ào, nhưng đột nhiên cô ta nhảy lên cao, số ám khí hóa ra chấu cả tới Mạc Trấn Tương đang đuổi theo sau Trương Liêm giả làm lão ta phải đưa hết bản lĩnh ra để đối i phó.

Chấn lạc hết số ám khí xong, lão ta hướng lên xà nhà cao giọng nói, "Trương phu nhân xin hãy xuống!"

Mạc Trấn Tương suy đoán kẻ giả mạo Trương Liêm là Chương Hồng Lệ là rất có cơ sở.

Vừa rồi chính lão ta giới thiệu với mọi người Trương Liêm là rể quý của Phong Lôi bảo chủ tức phu quân của Chương Hồng Lệ.

Bởi vì nếu không phải nàng thì ai mà biết hết tất cả các tình tiết của cuộc xung đột vừa qua ở Bình An khách điếm giữa chàng với Dương Quốc Thanh?

Hơn nữa nếu không do tình phu thê thì ai điên gì mà chịu mạp hiểm tới đây chết thay chàng!

Bách linh cơ cười hô hô tiếp lời, "Không sai! Chính là nha đầu họ Chương. Thật là to gan phạm thượng! Trước hết hãy gô cổ lại rồi sẽ nói!"

Không chờ sai bảo, một số cao thủ đã chiếm lĩnh các vị trí xung yếu khóa chặt lối ra vào đại sảnh, tay cầm chắc binh khí để phòng địch nhân tẩu thoát!

Đúng là đóng cửa đánh ăn mày!

Cả trăm người chống lại một, dù mọc cánh cũng khó thoát ra khỏi sảnh đường vào lúc này được!

Nào ngờ Trương Liêm giả hừ một tiếng, vung tay trái phát ra một chùm tia màu xanh lục trùm xuống sảnh đường, đồng thời tay phải đánh ngược lên một chưởng!

Nghe rầm một tiếng như sấm, mái nhà lập tức bị loang ra một mảng lớn, ngói vỡ bay xuống rào rào.

Mọi người chưa kịp định thần thì Trương Liêm giả nhún mình xuyên qua lỗ hổng nhảy vút lên máy ngói.

Dưới sảnh đường, tiếng Bách linh cơ la lên thất thanh, "Bích lân độc hỏa! "

Tiếp đó là nhiều tiếng rú thảm vang lên.

Tiếng la hét, tiếng rú, tiếng ngói vỡ làm cả gian đại sảnh rộng thênh thang bỗng thành ồn ào như chợ vỡ.

Vừa ồn ào, vừa ngột ngạt, vừa ngập trong khói độc, tòa đại sảnh lập tức biến thành địa ngục!

Phút chốc ngọn lửa bốc lên ngùn ngụt!

Mấy chục tên cao thủ như đợt phong ba không thể đây lui liền ào ạt xông ra cửa sảnh chẳng ai ngăn nổi.

Trương Liêm giả chạy băng về hướng tây vượt qua sáu bảy mái nhà, tay áo phất lên không ngừng phát ra những chùm khói màu lục, rồi chỉ trong giây lát lửa cháy bùng lên.

Chỉ khoảnh khắc, Phi Long trang biến thành biển lửa!

Thiên thủ kiếm chạy ra đại môn thấy y phục mình đã bén lửa liền cởi phắt ném đi, rồi chẳng kể gì thân thế tông ngông chạy ra đón đường Trương Liêm giả vung kiếm quát, "Ta không bắt sống được tiện tỳ ngươi lột da sống quyết không làm người!"

Trương Liêm giả quay lại nhìn, thấy Thiên kiếm thủ trần như nhộng thì xấu hổ đỏ bừng mặt vội thi triển tuyệt đỉnh khinh công lướt đi như làn khói Thiên kiếm thủ đuổi riết tới bờ hồ, chỉ thấy giả Trương Liêm đã đứng trên mặt hồ chỉ phất tay áo mà chẳng mấy thấy cất bước cứ lướt trên mặt hồ như một tiên nhân, biết mình không đủ khả năng đuổi tiếp đành bất lực nhìn theo chửi um lên.

Lại nói trước đó chừng một canh giờ, khi Trương Liêm giả vừa được tên phó lãnh đội Bành Hoài Nhân đưa tới Quân sơn được một lúc, từ Nhạc Dương Lâu có một thiếu niên thư sinh khác tiến về phía Động Đình hồ.

Bấy giờ hai tên Dương Quốc Thanh và Dương Quốc Trường được lệnh Phi Long bang chủ Mạc Trấn Tương đến Nhạc Châu để lôi cổ tên Vô tích sự Mục Thanh Hồng về bổn bang trị tội.

Thuyền vừa ghé bến, Dương Quốc Thanh và Dương Quốc Trường đã nhìn thấy thiếu niên thư sinh thong thả bước đến gần, cả hai sửng sốt đứng ngẩn mặt ra.

Thiếu niên thư sinh chắp tay cười nói, "Hai vị lại đến rồi! Trương mỗ xưa nay không nhớ cừu hận, xin hỏi Dương huynh có đem lời Trương mỗ báo lại với Phi Long bang chủ không?"

Dương Quốc Thanh trố mắt kinh dị hỏi, "Ngươi cũng là Trương Liêm, vậy rốt cuộc có tới mấy Trương Liêm chứ?"

Thiếu niên thư sinh cười đáp, "Có lẽ còn sớm nên Dương huynh mắt chưa được tinh. Chẳng lẽ mặt mũi tiểu khả đây còn giả hay sao?"

Chỉ trước đây vài khắc, Dương Quốc Thanh vừa trông thấy Trương Liêm ở Quân sơn ngay trước trang môn Phi Long trang, song phương đã đối chất hẳn hoi.

Chẳng những thế, vì Trương Liêm lọt đến Quân sơn mà tên Mục Thanh Hồng có nhiệm vụ bám sát đã để lọt mất không phát hiện được nên Mạc bang chủ mới sai hắn đến tóm cổ Mục Thanh Hồng về trị tội.

Hiện giờ thì Trương Liêm đã được bang chủ mời vào Phi Long trang đón tiếp trọng thể.

Vậy mà tới đây lại gặp một Trương Liêm khác, làm sao Dương Quang Thanh lại không kinh ngạc?

Hắn quay lại nhìn An Quốc Trường đứng phía sau cười khổ nói, "Thật là kỳ quái! Ngươi xem tiểu tử này có giống không?

An Quốc Trường từ khi vừa đến đã nhìn chằm chằm vào thiếu niên thư sinh quan sát thật kỹ, nghe hỏi liền nói, "Cái gì là giống hay không giống? Hoàn toàn chỉ là một!"

Trương Liêm còn chưa hiểu ra chuyện gì, nạc nhiên hỏi, "Có phải hai vị vừa gặp một người tướng mạo rất giống với tiểu khả không?

An Quốc Trường vội gật đầu, "Chính thế! Chẳng những tướng mạo mà cả tóc tai, y phục, nói năng cũng giống như hệt!"

Trương Liêm chừng như không quan tâm đến chuyện này lắm, lại tiếp tục hỏi, "Việc tiểu khả nhờ, hai vị có truyền báo lại giúp cho không?"

Dương Quang Thanh thay lời, "Dương nhiên là đã bẩm lại. Nhưng... ngươi rốt cuộc là ai?"

Trương Liêm nghiêm giọng, "Huynh đài hỏi sao kỳ vậy? Nếu không phải tiểu khả là Trương Liêm thì hãy thử lại một lần nữa thủ pháp mà mười ngày trước tiểu khả đã dùng với Trương huynh!"

Nói tới đoạn cuối cùng, chàng tỏ ra ngượng nghịu vì sợ đối phương phật ý.

Mười ngày trước Dương Quang Thanh bị một chưởng bắn đi xa mấy trượng như quả bóng suýt nữa mất mạng.

Đến nay nghĩ lại hắn còn sợ, làm sao dám thử lại một lần? Nhưng sự thực lại song song tồn tại hai Trương Liêm, biết làm thế nào để phân biệt ai là thật ai là giả? Vì không có kính chiếu yêu thì đành phải liều mạng vậy!

Nghĩ ngợi một lú, Dương Quang Thanh đột nhiên lẳng lặng đánh ra một chưởng!

Mười ngày trước hắn dùng trảo nhưng bây giờ lại dùng chưởng, thủ pháp tuy có khác nhau nhưng với bản lĩnh của Dương Quang Thanh thì trảo chưởng gì cũng lợi hại, thậm chí chưởng thức bây giờ còn uy mãnh hơn.

Trương Liêm không hề né tránh vẫn đứng nguyên vị xoè tay ra chận lại rồi đẩy mạnh một cái.

Dương Quang Thanh không sao kháng cự nổi, thân thể như chiếc lá gặp cuồng phong bị bắn xa tới năm trượng ngã xoài xuống bờ cát!

Cú đẩy hoàn toàn không có ác ý, lại ngã lên mặt cát nên chẳng đau đớn gì, dương Quang Thanh lồm cồm bò dậy, đỏ bừng mặt vì hổ thẹn, chóp chóp mắt nó i, "Ngươi là thật! "

Trương Liêm phì cười nói, "Tiểu khả mới từ Bình An khách điếm tới đây thì gặp hai vị, đương nhiên là thật rồi!"

Chàng ngừng một lát rồi hỏi, "Hai vị huynh đài giờ định đi đâu?"

Dương Quang Thanh nghĩ thầm, "Bang chủ sai mình đến Bình An khách điếm điệu Mục Thanh Hồng về hỏi tội vì không bám sát Trương Liêm, nhưng bây giờ hắn còn ở đây tức Mục Thanh Hồng không có lỗi, còn tới đó làm gì? Nên trở về trang báo lại với bang chủ là hơn!"

Liền đáp, "Bây giờ chúng ta trở về trang."

Trương Liêm ngập ngừng hỏi, "Hai vị có thể cho tiểu khả quá giang không?"

Mang được Trương Liêm về để đối chất với tên giả mạo thì còn gì bằng?

Dương Quang Thanh không cần nghĩ ngợi gật đầu ngay, "Được! Ngươi lên thuyền đi!"

An Quốc Trường vội hỏi, "Chúng ta có tìm Mục Thanh Hồng đưa về luôn thể luôn không?"

Dương Quang Thanh lắc đầu, "Khỏi cần! Mục Thanh Hồng thấy vị Trương huynh này rời khỏi khách điếm tất đã có tín thư báo về rồi."

An Quốc Trường cười nói, "Chỉ sợ bây giờ ở Bình An khách điếm còn có một vị Trương Liêm thứ ba nữa chưa biết chừng!"

Dương Quang Thanh nói với vẻ tin tưởng, "Không đâu! Làm gì có nhiều Trương Liêm đến thế?"

Trương Liêm tán thành ngay, "Dương huynh nói rất có lý! Chúng ta nhanh tới Quân sơn để xem kẻ mạo xưng tiểu khả là ai."

Ba người lập tức lên thuyền.

Thuyền vừa rời bến, An Quốc Trường chợt kêu lên, "Hỏng rồi! Họ đã động thủ!"

Cả ba người nhìn về hướng Quân sơn. Chỉ Thấy ở khu vực Phi Long trang bóng người lay động, ngọng lử bốc lên mỗi lúc một cao rồi lan rộng ra rất nhanh cháy rừng rực!

Dương Quang Thanh hoảng hốt quát to, "Chèo nhanh lên! Hết tốc lực!"

Tên hán tử chèo thuyền dạ một tiếng rồi gò lưng dưới cổ đẩy mái chèo thí mạng đưa thuyền lướt sóng như bay, rẽ ra hai cột nước trắng xoá trước mũi thuyền.

Trương Liêm thấy Phi Long trang, tổng đà của Phi Long Bang bốc lửa thì tin rằng An Quốc Trường nói không sai.

Chàng lo lắng nhìn hai tê thuộc hạ Phi Long trang hỏi, "Tiểu khả có điều chưa hiểu. Bang chủ quý bang danh lừng thiên hạ, uy trùm cõi Hồ Tương, chẳng lẽ cam chịu Bạch Hạc ma quân tiết chế mà phải giao thủ với vị Trương Liêm giả kia?"

An Quốc Trường lườm chàng một cái, lạnh giọng nói, "Làm sao ngươi biết tệ bang chịu sự tiết chế của Bạch hạc lệnh chủ?"

Trương Liêm đáp, "Lần trước gặp hai vị huynh đài tại Nhạc Dương Lầu, chính hai vị nói rằng sáng sớm hôm đó sau khi phát hiện thấy Bạch hạc lệnh, quý bang nín thinh không dám lên tiếng là gì?"

Dương Quang Thanh tiếp lời, "Vì các hạ mang Bạch hạc lệnh giả tới nên tệ bang không cần lưu tâm là đúng chứ sao?"

Trương Liêm cười hỏi, "Làm sao biết được đó là lệnh giả?"

Dương Quang Thanh nói quanh, "Sao lại không biết?"

Trương Liêm nghĩ rằng Bạch Hạc ma quân đã Thông tri cho bọn thuộc hạ hắc đạo các nơi về sự xuất hiện của Bạch hạc Lệnh giả nên có thể Mạc Trấn Tương cũng biết được việc này.

Tuy vậy điều đó cũng không thể biện bạch việc lão ta chứa chấp Bạch hạc lệnh sứ.

Chàng nhíu mày hỏi, "Huynh đài không muốn nói thật chứ gì?"

Dương Quang Thanh cười nhạt đáp, "Ngươi biết vậy là tốt!"

Trương Liêm sầm mặt nói, "Ngươi cũng nên biết rằng ta có thể cho ngươi nếm khổ đau thêm một lần nữa đấy!"

Dương Quang Thanh biết rõ mình không phải đối thủ của Trương Liêm, thầm hối hận đã để cường địch lên thuyền liền đánh mắt ra hiệu cho An Quốc Trường.

Trương Liêm cười nói, "Hai vị đừng tính chuyện giở trò ma mãnh! Tiểu khả nếu muốn lấy mạng hai vị thì dễ như trở bàn tay. Nhưng lúc này còn chưa muốn làm việc đó."

An Quốc trường tuy chưa từng nếm khổ đau nhưng hai lần chứng kiến đồng bọn thảm bại mà không có lấy một chút cơ hội hoàn thủ như vậy, biết rằng đối phương nói thế hoàn toàn không chút khoa trương, nhấp nhổm như ngồi trên đống lửa, cố là dịu tình hình liền hỏi, "Các hạ có dự định gì?"

Trương Liêm trầm ngâm một lúc rồi hỏi, "Ta không hỏi các ngươi về bí mật của quý bang chủ mà muốn hỏi về một người khác, được chứ?"

"Cứ nói xem!"

"Vương Quốc Lương đi đâu?"

Dương Quang Thanh vội lắc đầu trả lời thay, "Không biết!"

Trương Liêm hỏi câu đó là nhằm mục đích buộc đối phương phải thừa hận Vương Quốc Lương là người của Phi Long trang.

Nghe Dương Quang Thanh trả lời như vậy, chàng thấy khả quan liền tiếp tục truy bức, "Vương Quốc Lương đã đi tìm tiểu khả, làm sao hai vị không biết?"

Dương Quang Thanh ngạc nhiên hỏi, "Hắn có đi tìm các hạ thật sao?"

Trương Liêm cười thầm, nhưng mặt nghiêm nói, "Không sai! Sáng nay hắn đến La Ti hồ tìm tiểu khả, nhưng tiếc rằng tiểu khả lại không tới đó."

Dương Quang Thanh nghiến răng nói, "Hắn thật đáng chết!"

Trương Liêm không nhịn được cười phì ra.

Bạn đang đọc truyện *Chức Cẩm Đồ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 40: Sa vào cạm bẫy

Dương Quang Thanh sực hiểu mình bị mắc lừa tiết lộ bí mật cho đối phương, mặt tự nhiên đỏ bừng lên chống chế, "Vương Quốc Lương đã bị bang chủ đuổi đi lâu rồi. Vì vậy hành động của hắn không còn liên quan gì đến bổn bang nữa."

Trường Liêm cười nhạt nói, "Có vẻ như các hạ muốn nếm khổ đau rồi!"

Dương Quang Thanh chẳng biết lấy cách gì mà đối phó được, mặt tái mét đi vì khiếp sợ.

Trương Liêm đã biết chuyện Tú Hoa đến Quân sơn thông báo với Phi Long trang chủ việc Chương Hồng Lệ bị cướp, nhưng Phi Long trang nhất mực phủ nhận rằng mình không có môn hạ nào là Vương Quốc Lương cả.

Bây giờ còn chưa có chứng cứ gì để phản bác lời phủ nhận này, nhưng bây giờ chính Dương Quang Thanh đã thừa nhận Vương Quốc Lương là người của Phi Long trang, cho dù biện bác thêm rằng hắn đã bị trục xuất.

Vì thế mà có thể khẳng định Phi Long trang không phải là sào huyệt của Bạch Hạc Môn cũng là một nơi trọng địa củ a chúng.

Việc Bạch hạc lệnh chủ phái Vương Quốc Lương đến Phong Lôi bảo thỉnh Phương Hồng Lệ là việc quan trọng, bởi thế Vương Quốc Lương chẳng phải là nhân vật tầm thường, ít ra cũng có mối quan hệ rất mật thiết với nhau.

Trương Liêm thấy rằng thu hoạch như vậy là đủ, dù có hỏi thêm tất đối phương cũng không chịu nói.

Chàng cười trấn an, "Hai vị không cần phải lo lắng đến như vậy. Trương mỗ không quen dùng nhục hình để bức cung đâu, nếu không thì sao gọi là nhân Hiệp?"

Chàng chợt nhớ đến danh hiệu mà Phật Vân trang chủ mới tặng mình tối qua, chẳng biết bây giờ cao hứng thế nào mà nhận luôn nó.

Xem ra vị thiếu niên thư sinh anh tuấn này cũng thích mỹ hiệu!

Nhưng hai tên Dương An chỉ cầu sao cho toàn mạng nên cố chịu nhục, gật đầu lia lịa.

Dương Quang Thanh còn nói thêm, "Các hạ quả xứng đáng với danh hiệu ấy!"

Trên gương mặt tuấn tú của Trương Liêm thoáng hiện nụ cười.

ở Phi Long trang lửa cháy mỗi lúc càng thêm mãnh liệt.

Phía Nhạc Châu gần như tất cả thuyền bè đều tụ lại hết ở bến sông.

Dương Quang Thanh vừa sợ ở bên Trương Liêm, vừa muốn nhanh chóng đến gặp Bang chủ tăng công nên càng lúc càng thúc tên hán tử chèo thuyền gia tăng hết tốc lực.

Thuyền vừa cập bến, hắn khép nép chắp tay mời Tương Liêm bước lên bờ đưa chàng tới trang môn nhưng dừng lại ở bên ngoài, ôm quyền nói, "An huynh xin hãy ở đây hầu tiếp Trương nhân hiệp một lát, để tôi vào báo cho bang chủ ra nghênh tiếp."

"Khoan đã!, Trương Liêm ngăn lại nói, "Phiền Dương huynh đệ mang bài thiếp vào bẩm báo giúp."

Dứt lời rút từ tay áo ra một chiếc phong bì trao cho Dương Quang Thanh.

Tuy bì không niêm phong nhưng Dương Quang Thanh không dám mở ra, hai tay cầm lấy rồi cúi đầu chào lần nữa mới chạy vào trang môn.

An Quốc Trường buông lời tán dương, "Trương nhân hiệp quả là một mẫu mực trong việc tuân thủ các luật lệ trong võ lâm chẳng như kẻ vừa rồi giả mạo nhân hiệp, vừa đến trang đã gây náo giết người, bây giờ lại còn phóng hỏa. Chắc là bị bắt rồi!"

Trước khi đến đây Trương Liêm đã có kế hoạch hành động.

Chàng cũng đoán ra kẻ giả mạo mình là ai, nếu người đó bị bắt thì chàng cũng khó mà chạy thoát.

An Quốc Trượng là một nhân vật có hạng của Phi Long trang tất biết không ít bí mật.

Lúc này đứng không trước cửa trang là Vô ích nên Trương Liêm cố khai thác một vài tin tức, dù biết rằng đối phương chưa hẳn đã nó i thực tình.

Mặc dù vậy, chàng cụng quyết định thử xem, cười nói, "Việc trình bái thiếp là thông lệ sơ đẳng của võ lâm ai mà không làm? Nhưng người mạo xưng tiểu khả không chịu xuất trình mà xông vào làm náo loạn có lẽ cậy vào bản lĩnh phi thường, vì thế quý trang chắc gì đã bắt được?"

An Quốc Trượng nhân mày nói, "Tổng đà của bốn trang cao thủ như mây. Hắn dù có võ nghệ cao cường đến đâu cũng đừng hòng tho át được! "

Trương Liêm có làm ra vẻ tự phụ nói, "Thế nào là cao thủ như mây? Kẻ có thể chỉ một chiêu đánh bay Dương Quang Thanh như cọng cỏ không kịp hoàn thủ được mấy vị?"

Người ta ai cũng thích đề cao người của mình.

An Quốc Trường nghe đối phương khinh thị bổn trang như thế liền phát nộ, hừ một tiếng nói, "Các hạ đừng tưởng bản lĩnh mình ghê gớm gì lắm. Người như các hạ bổn trang có tới cả tá!"

Trương Liêm khinh khỉnh nói, "Ta không tin! Nếu có được nửa mạng thì nhiều lắm chỉ một mình Mạc bang chủ mà thôi!

Quốc Trường bị khích quên cả giữ gìn, trừng mắt nói, "ít nhất là có bốn người!"

Trương Liêm không dám hỏi bốn người nào sợ lộ, chỉ nói, "Bốn người đó gộp lại có thể giữ được ta không?"

An Quốc Trường càng nổi ngạo khí, "Đủ rồi! Dù bây giờ ngươi có muốn chạy cũng không chạy thoát nữa đâu!"

Trương Liêm cười đáp, "Trương mỗ định chạy thì đến đây làm gì chứ?"

An Quốc Trường trừng mắt nhìn chàng, nói tiếp, "Ta không tin rằng ngươi có thể thoát khỏi tay bốn vị tổng hộ pháp đâu!

Trương Liêm đương nhiên biết rõ mình đến Phi Long trang hoàn toàn không phải để làm khách, chỉ một lời không hợp lập tức nảy sinh xung đột ngay.

Huống chi đã có người mạo xưng chàng đến đây làm náo?

Việc đó chàng đã xác định từ trước nên rất tự tin, chỉ cười không đáp.

Bấy giờ Dương Quang Thanh vừa đến, cười gượng nói, "Trương phu nhân vừa đến gây náo loạn ở tệ trang, đốt cháy rất nhiều phòng, còn giết và làm bị thương không ít. Bởi thế hiện bang chủ bận lo cứu chữa những người bị thương và bị bỏng nên không rảnh để đón khách, ra lệnh cho tại hạ mời Trương huynh đến bắc viện nghỉ ngơi chốc lát rồi sau sẽ đến hội kiến. Chẳng hay ý Trương huynh thế nào?"

Trương Liêm thấy ánh mắt Dương Quang Thanh chao đảo, biết rằng nhất định có âm mưu.

Qua đó chàng cũng đoán được rằng người vừa giả mạo mình đã làm cho Phi Long trang phải khốn đốn.

Tuy biết Mạc Trấn Tương thác cớ để tìm cách đối phó mình nhưng Trương Liêm vẫn gật đầu nói, "Xin huynh đài đi trước dẫn đường! "

Nói rồi ung dung bước theo Dương Quang Thanh đi vào trang môn.

Trương Liêm đưa mắt nhìn quanh, chẳng thấy những đại sảnh bị cháy hoang tàn bốc mùi khét lẹt, lúc này tuy ngọn lửa đã tắt nhưng khói vẫn còn bốc lên.

Dương Quang Thanh không để chàng quan sát kỹ hiện trường dẫn đi rất nhanh, rẽ sang trái tiền viện đi theo con đường lát đá quanh co và mấy hoa viên tới trước một quảng trường rộng, sau quảng trường có một dãy mười mấy gian phòng.

Dương Quang Thanh nói, "Đây là bắc viện, nơi tệ trang dùng làm võ trường."

Trương Liêm cười hỏi, "Nói như vậy, quý bang chủ định tiếp khách bằng vũ lực sao?"

Dương Quang Thanh biện bạch, "Tại hạ không dám mạo muội đoán tâm ý của bang chủ, chỉ phụng mệnh mời Trương huynh đến đây là hết nhiệm vụ."

Nói xong dẫn Trương Liêm băng qua quảng trường thì chợt thấy một tên tiểu đồng từ gian phòng lớn ở giữa bước ra.

Dương Quang Thanh cau mày hỏi, "Tiểu Thạch, ngươi vừa đi đâu thế?"

Tên tiểu đồng không đáp, lướt mắt nhìn Trương Liêm rồi hừ một tiếng nói, "Bang chủ đã truyền lệnh đến đây bảo tôi tiếp đãi vị khách quan họ Trương này cho cẩn thận. Ngươi có thể đi!"

Trương Liêm ngạc nhiên nghĩ thầm, "Xem ra tên tiểu đồng này khẩu khí không nhỏ!"

Dương Quang Thanh gật đầu nói, "Thì ra là thế..."

Rồi chỉ Trương Liêm giới thiệu, "Vị này là Nhân hiệp Trương Liêm... Còn đây là Tiểu Thạch, thị vệ củ a tệ Bang chủ. Trương huynh cứ theo hắn vào phòng. "

Trương Liêm vốn cho rằng chấp nhận theo Dương Quang Thanh vào đây ắt sẽ gặp nhiều hung hiểm.

Thế mà dọc đường chẳng thấy gì đáng ngại, tới đây lại chỉ có một tên tiểu đồng nghênh tiếp.

Trong trường hợp này, dùng một tên tiểu đồng đón khách là một trường hợp khinh thị không thể chấp nhận được.

Nhưng Trương Liêm chẳng phải là người câu chấp tiểu tiết, hơn nữa muốn trước khi tiếp xúc với Mạc Trấn Tương cũng muốn bớt căng thẳng một chút nên quay sang Dương Quang Thanh chắp tay nói, "Dương huynh cứ tự nhiên!"

Dương Quang Thanh ôm quyền cáo biệt rồi lui về.

Tiểu Thạch tò mò nhìn Trương Liêm tỏ ra lễ độ với Dương Quang Thanh như thế, chớp chớp mắt rồi bước lên cười nói, "Trương ca ca! Mặc kệ hắn, xin hãy đi theo tiểu đệ!"

Trương Liêm quay lại nhìn Tiểu Thạch, thấy đối phương chỉ mới mười ba mười bốn tuổi, diện mạo thanh tú với nụ cười dễ mến trên môi nên sự căng thẳng bớt đi mấy phần, gật đầu cười nói, "Nào, chúng ta đi!"

Tiểu Thạch lúc lắc bím tóc hỏi, "Đương nhiên khách nhân phải đi trước chứ! Trương ca ca sẽ ở đây làm khách chứ?"

Trương Liêm ngạc nhiên nói, "Thì ta đến đây làm khách chứ sao nữa!"

Tiểu Thạch à một tiếng vẻ bí ẩn rồi để Trương Liêm đi trước vào phòng lớn, chỉ vào một chiếc thái sư ỷ bên bàn trà nói, "Ca ca đã chịu làm khách thì hãy ngồi xuống đi!"

Trương Liêm theo lời ngồi xuống.

Thừa cơ Tiểu Thạch đi bưng trà, chàng lướt mắt nhìn quang gian phòng, thấy đây là một tiểu sảnh rộng chừng ba trượng, trên tường treo khá nhiều bức họa.

Giữa sảnh kê một bộ bàn tròn mặt khám ngọc thạch trên đặt một bình hoa và mọt ca 1 i vò khảm lưu li rất đẹp.

Ngoài ra trong phòng còn một chiếc hương án kê sát tường dưới bức họa Quan công, trên hương án có lư hương khói bay nghi ngút.

Căn cứ vào cách trần thiết thì tiểu sảnh này rất có khả năng là nơi Mạc Tương hội đàm với bằng hữu hoặc thuộc hạ tâm phúc.

Cả hai bên tiểu sảnh đều có cửa thông sang phòng kế cận, chẳng biết trong đó có ai ẩn phục không.

Tiểu Thạch bưng khay tràvào róc ra một chén hai tay bưng lên nói, "Mời ca ca dùng trà!"

Trương Liêm nhận lấy, gật đầu, "Cảm ơn!"

Tiểu Thạch lại cười nói, "Tiểu đệ tiếp đãi ca ca như một khách nhân đầu tiên đấy! "

Trương Liêm ngẫm nghĩ một lát rồi chọt đặt chén trà cuống lấy ra một viên giải dược uống vào.

Tiểu thạch nói, "Ca ca tuấn tú, và cũng rất tinh tế. Nhưng yên tâm đi, trong trà không có độc đâu!"

Trương Liêm hơi đỏ mặt, chống chế, "Làm sao ngươi biết ta vừa uống thuốc giải độc?"

"Nếu không phải thuốc giải độc thì sao bỗng dưng uống vào lúc này?"

Trương Liêm nghĩ thầm, "Tên tiểu đồng này còn nhỏ tuổi mà lanh lợi sắc sảo thế, thật đáng phục!"

Vừa rồi đúng là chàng đã uống giải dược, mà thực tê cũng chẳng cần biện bạch, chỉ vào ghế đối diện nói, "Ngươi ngồi xuống đi!

Tiểu Thạch ghé ngồi xuống ghế, cười hỏi, "Xem chừng ca ca có điều gì muốn hỏi?"

Trương Liêm gật đầu, "Đúng vậy. Trước hết ta muốn hỏi là ngươi ở đây chỉ một mình thôi sao?"

Tiểu Thạch ngước mắt nhìn chàng như muốn đánh giá đối phương có thể tin cậy được bao nhiêu mới trả lời, "ở đây dể cả tiểu đệ là bốn người. Ba người khác đang đi với Trang chủ để trị thương cho những người trúng độc nên chỉ còn có một mình."

Dừng một lúc lại nói thêm, "Ca ca cứ uống trà đi đã, rồi tiểu đệ sẽ đưa đi xem cơ quan!"

Trương Liêm ngạc nhiên hỏi, "Cơ quan ư? Chẳng lẽ Trang chủ cho phép ngươi dẫn ta đi xem cơ quan?"

Tiểu Thạch cười đáp, "Có cho phép hay không chẳng có gì quan hệ! Mọi cơ quan ở đây đều do tiểu đệ quản lý."

Trương Liêm lắc đầu nói, "Ta không cần xem đâu!"

Tiểu Thạch mở to mắt hỏi, "Vì sao thế?"

Trương Liêm bình thản đáp, "Vì làm thế ngươi sẽ mang tội."

Rồi chừng như tiểu đồng còn trẻ người non dạ chưa hiểu hết sự nghiêm trọng của hành động nông cạn đó, nói thêm, "Như thế sẽ phạm vào môn quy đó, và tội không nhẹ đâu!"

Tiểu Thạch nhìn chằm chặp vào Trương Liêm rồi thốt lên, "ải! Ca ca là người thật tốt!"

Hắn thở dài một tiếng, thần tình tỏ ra thất vọng rồi bỗng nhoẻn miệng cười, nói tiếp, "Nếu ca ca đã cương quyết như thế, tiểu đệ càng muốn dẫn ca ca đi xem cho bằng được!"

Trương Liêm cười hỏi, "Sao lại thế?"

Tiểu Thạch cười khúc khích đáp, "Thì tiểu đệ là thế mà! Ca ca xem đây!"

Hắn bỗng dưng đứng lên nhảy mấy bước tới cửa.

Trương Liêm vốn cho rằng đối phương vẫn còn tính trẻ con thích đùa tiếu, chợt nghe ầm một tiếng, một tấm thép tù trên cao rơi thẳng đứng chắn ngay cánh cửa đi!

Trương Liêm bị bất ngờ vội rời ghế đứng lên, biết bắt đầu phát sinh sự cố liền vận công phòng bị, đanh giọng hỏi, "Tiểu Thạch! Ngươi làm trò quỷ gì thế?"

Lại nghe cánh cửa phòng bên tả mở ra, giọng nói của Tiểu Thạch vang lên từ phía bên đó, "Ca ca hãy đến đây mà xem!

Trương Liêm chợt trở trở nên quẫn bách.

Chàng đã lường tước sẽ phải đối phó với những hiểm họa khó lường nhưng không sao tính trước tình huống này.

Một tên tiểu đồng còn măng sữa, tính tình lại hồn nhiên như vậy, thế mà bây giờ chàng lại bị mắc lừa...

Xem ra khi đã sa vào sào huyệt của địch nhân thì cần phải thận trọng với từng gốc cậy ngọn cỏ mới được!

Chàng vẫn đứng giữa phòng suy tính xem có nên đuổi theo tên tiểu đồng hay không. Nếu đuổi thì rất có khả năng sa vào những cạm bẫy khác. Không đuổi, chẳng lẽ chịu hãm thân vào hắc lao này?

Chàng đi ra phía cửa, thấy tấm thép vừa sập xuống rất dày và khớp chắt vào khung cửa cũng bằng sắt mà lúc mới vào chàng không để ý.

Nghĩ đến chuyện phá cánh cửa như thế này là điều ảo tưởng, dù trong tay có bảo kiếm sắc bén đến đâu cũng khó mà công phá được tấm thép dày như thế.

Trương Liêm kiểm tra lại bức tường.

Thì ra bốn phía tường đều được kết cấu bằng sắt rồi quét lên một lớp sơn giả làm vân gỗ mà thôi.

Nghe Trương Liêm gõ vào các bức tường coong coong, Tiểu Thạch từ phòng bên cười khanh khách hỏi, "Nô gia chờ ca ca ở phòng bên này! Phòng toàn làm bằng sắt cả, ca ca gõ làm gì thế?"

Nghe Tiểu Thạch thự xưng là nô gia, Trương Liêm bỗng thấy trong lòng chấn động.

Thì ra đối phương là nữ nhân!

Chàng chợt hiểu vì người vừa giả mạo Trương Liêm lọt vào đây gây náo, thiêu hủy đại sảnh, sát thương không ít môn nhân đệ tử của Phi Long trang mà vẫn không làm gì được nên Mạc Trấn Tương sợ vị Trương Liêm thật bản lĩnh còn cao cường hơn, đấu trực diện khó chắc thắng nên mới đem một tên thiếu nữ đóng giả tiểu đồng để dụ địch vào bẫy.

Nghĩ ngợi một lúc, chàng chợt phá lên cười nói, "Tiện tỳ! Nếu như ngươi không chịu mở cơ quan, ta sẽ phá tung gian tiểu sảnh này ra đấy!"

Tiểu Thạch đã lộ giọng của nữ nhân, cất tiếng cười quyến rũ, "Trương ca ca! Trương tướng công! Lại đây với thiếp!"

Trương Liêm nổi giận quát lên, "Ngươi thật là đồ Vô sỉ!"

Tiểu Thạch buông lời dâm đãng, "Gì cũng được! Thiếp chỉ cần chàng, ở đây chỉ có hai ta."

Trương Liêm đỏ bừng mặt sấn sổ bước đến phòng bên, nhưng vừa đến cửa phòng thì bỗng dừng phắt lại.

Trong phòng đèn vừa thắp lên, Tiểu Thạch nằm trên một chiếc giường ngà voi, y phục không biết đã cởi từ lúc nào mà trên người không còn một mảnh vải che thân, phô tấm thân trắng nõn lồ lộ dưới ánh đèn!

Trương Liêm thấy máu mình sôi lên, chẳng kể gì lễ tiết sấn đến giáng vào mặt Tiểu Thạch mấy bạt tai.

Tiểu Thạch đâu ngờ một thiếu niên thư sinh tuấn tú như vậy chẳng có lòng thương hoa tiết ngọc lại ra tay tàn khốc đến thế.

Vừa đau, vừa nhục, cô ta khóc nấc lên, ấm ức nói, "Vì sao tướng công hận thiếp đến thế? Nhẹ tay một chút không được sao?"

Trương Liêm quát lên, "Nếu không muốn chết thì nhanh mặc y phục vào! "

Đột nhiên ngay lúc ấy có tiếng người trên mái nhà vang xuống, "Trương Liêm! Ngươi tự xưng là Nhân hiệp, thì ra chỉ là kẻ dâm tặc đi cưỡng chiếm một tên tỳ nữ! "

Trương Liêm nhếch môi cười nhạt nói, "Lão tặc Mạc Trấn Tương! Kế mỹ nhân của ngươi dùng sai chỗ rồi! Trương mỗ chẳng phải hạng người như ngươi nghĩ đâu! "

Người kia cười hắc hắc đáp, "Mạc bang chủ thân phận thế nào mà tới đây nói chuyện với loại dâm tặc như ngươi?

Lão phu Bách linh cơ vừa nghe tiểu thạch nói nhẹ một chút nghĩa là gì? Ngươi chối sao được?"

Trương Liêm tức giận trừng mắt nhìn Tiểu Thạch rồi hướng lên mái nhà nơi phát ra tiếng của Bách linh cơ, cười nhạt nói, "Thì ra lão tặc ngươi ba mươi năm chui rúc ở Mã sơn nay lại xuất đầu lộ diện với tiết mục bẩn thỉu này! Đáng tiếc gặp phải ta chỉ phí mất tâm cơ thôi! Xem thế cũng đủ biết chẳng những tứ hùng các ngươi mà cả Mạc Trấn Tương cũng là đồ Vô sỉ!

Bách linh cơ bị chửi vẫn điềm nhiên như không, chỉ cất một tràng cười độc địa nói, "Nếu ngươi biết giữ sỉ diện thì mau quy thuận đi. Lão phu có thể mở ra cho ngươi một sinh lộ, còn để ngươi lấy Tiểu Thạch làm vợ nữa. Nếu không Trương Liêm ngắt lời hỏi, "Nếu không thì sao?"

Bách linh cơ lại cười hắc hắc đáp, "Nếu không, hắc hắc... chuyện bạo dâm này chẳng bao lâu mà lan khắp giang hồ, chẳng những ngươi mà cả lão tặc Trương Hành Vũ cha ngươi cũng chẳng dám ngẩng mặt nhìn thiên hạ đâu!"

Trương Liêm bỗng cười to một tràng, nói, "Lão tặc nhà ngươi tính sai rồi! Cha mẹ ngươi dạy được những trò gì thì cứ việc thi thố hết đi! Và việc trước mắt nên làm là hãy cho người đến Bình An khách điếm xem Trương Liêm đã thức dậy khỏi giường chưa."

Bạn đang đọc truyện *Chức Cẩm Đồ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Bắt đầu xung trận

Bách linh cơ ở trên mái nhà nghe đối phương nói rằng, cho người đến Bình An khách điếm xem Trương Liêm đã dậy chưa, thì người ngẩn ra một lúc rồi kêu lên, "Thì ra ngươi cũng là một tên giả mạo nữa?"

Tiểu Thạch đang nằm trên giường vội khép chân lại, kinh dị hỏi, "Ngươi rốt cuộc là ai?"

Trương Liêm lạnh lùng nói, "Muốn sống thì mặc y phục vào, không cần biết ta là ai."

Tên tiện tỳ này đã dốc hết năng lực để cám dỗ đối phương, chẳng ngờ nam nhân này là một thiết hán chẳng chút động tâm thì Vô cùng hổ thẹn, thở dài nói, "Trương tướng công đừng trách tiện nữ!"

Trương Liêm phũ phàng quát, "Dẹp bớt miệng lưỡi đi!"

Rồi nhảy lên áp tai vào mái nhà nghe ngóng.

Bên ngoài Bách linh cơ quát um lên, "An Quốc Trường các ngươi đưa về đây tên nào vậy?"

Lập tức vang lên giọng nói của An Quốc Trường khúm núm trả lời, "Bẩm hộ pháp! Hắn mới chính thật là Trương Liêm."

Bách linh cơ hừ một tiếng nói, "Ta tạm thời nhốt hắn lại trong phòng này, ngươi lập tức đến bẩm với bang chủ cho người tới Bình An khách điếm kiểm tra kỹ lại xem. Trước sau đã có tới hai Trương Liêm tới đây rồi, biết đâu còn có tên thứ ba nữa không chừng! "

Trương Liêm cười phụ hoạ, "Không sai! Thậm chí có cả vị Trương Liêm thứ tư thứ năm nữa đó!"

Bách linh cơ gầm lên, "Tiểu tử người chớ nói xóc! Chỉ lát nữa, lão phu cho một mồi lửa cháy ra tro rồi tha hồ mà bẻm mép!"

Tiểu Thạch hoảng hốt kêu lên, "Lão gia, còn có thiếp ở đây nữa mà!"

Bách linh cơ tàn nhẫn đáp, "Ngươi là cái chất gì chứ? Được bồi táng với hắn là phúc rồi!"

Trương Liêm không ngờ lão ma đầu này nỡ nhẫn tâm hy sinh tính mạng của thuộc hạ mình như vậy, chợt trảo lên niềm thương cảm với thiếu nữ bất hạnh lầm đường để ác ma lợi dụng này, nhẹ giọng nói, "Tiểu Thạch, ngươi nghe rõ cả rồi đấy. Nếu muốn thoát khỏi bọn bất lương này, có tâm cải tà quy chánh thì hãy nói cho ta biết cách mở các cơ quan thế nào để ta ra giết hết bọn tà ác đó."

Tiểu Thạch đã lấy y phục che người lại, nghe Bách linh cơ nói thiêu chết cả mình bồi táng với Trương Liêm thì Vô cùng khiếp sợ xanh xám cả mặt mày, run giọng nói, "Chúng chỉ nói cho tiện nữ biết cách đóng cơ quan chứ không cho biết cách mở cơ quan thế nào cả!"

Trương Liêm nhíu mày nói, "Mau mặc y phục vào, chúng ta sẽ tìm lối ra."

Tại Bình An khách điếm ở Nhạc Châu, vì lúc luyện công đến khuya nên tới gần trưa Trương Liêm mới thức dậy.

Hôm nay là ngày thứ một, kỳ hạn cuối cùng để gặp Mạc Trấn Tương, nhưng chàng thấy không cần phải vội, cứ để hắn chờ thêm vài canh giờ cũng không sao.

Vì thế mài tời giờ ty chàng mới dậy khỏi dậy khỏi giường Rửa ráy xong, Trương Liêm chợt thấy bồn chồn và nhận ra hôm nay có gì đo khác thường Hàng ngày Triệu Khanh Khanh thường mang nước cho chàng rửa mặt, thế mà hôm nay không thấy bóng dáng nàng đâu cả.

Chàng qua phòng Triệu Khanh Khanh xem nhưng phòng đóng kín, nàng không có trong phòng.

Bọn tỳ nữa Mộc Lan, Hoa Lan, Tú Hoa, Tú Anh, Xuân Uyển, Thu Giao đều không thấy một ai cả.

Chỉ riêng Phật Vân trang chủ ở phòng bên cạnh Trương Liêm nghe chàng rửa mặt liền nói vọng sang, "Hiền điệt dậy rồi ư?"

Trương Liêm kính cẩn đáp, "Dạ! Nhậm Thúc Thúc đã dậy chưa?"

Nhậm Tiến Phương cười đáp, "Trưa còn ai ngủ được nữa? Ta và Tất bá bá đang uống rượn, ngươi cũng mau sang đây!

Trương Liêm đẩy cửa bước vào quả nhiên thấy hai người còn đang đối ẩm bên một bình rượu khá lớn và một đa lạc rang.

Chàng vội hỏi, "Bá bá và thúc thúc có thấy Khanh Khanh và mấy tên tỳ nữa đâu không?"

Phật Vân trang chủ đáp, "diệt tức nói đi tìm Chương cô nương. Sau đó không lâu Thu Giao mang rượu trà tới rồi mấy nha đầu kéo nhau đi hết cả. Bây giờ cơm đã dọn sẵn, hiền điệt hãy ăn tạm mấy chén rồi nói chuyện!"

Trương Liêm thấy mâm cơm đã dọn sẵn nhưng chỉ thấy một bộ bát đũa liền hỏi, "Hai vị lão nhân gia ăn rồi sao?"

Nhậm Tiến Phương vội xua tay, "ăn rồi! ăn rồi! Lão điệt ngươi dạy trưa đành ăn một mình vậy!"

Trương Liêm mới ăn chưa xong bữa chợt nghe dưới lầu có người nói khẽ, "Trương Liêm vừa mới ngủ dậy, tại sao ở Phi Long trang lại xuất hiện tới hai Trương Liêm khác nữa?"

Trương Liêm nghe giọng nói của nam nhân, biết người của Phi Long trang liền buông đũa đứng lên.

Phật Vân trang chủ ngạc nhiên hỏi, "Hiền điệt định đi đâu thế?"

Trương Liêm gấp giọng trả lời, "Khanh Khanh đã tới Phi Long trang trước rồi!"

Phật Vân trang chủ không nghe người dưới lầu vừa nói nên hỏi tiếp, "Hiền điệt sao biết được?"

Chàng chưa kịp trả lời thì đột nhiên dưới lầu có tiếng nữ nhân quát to, "Triệu cô nương đã biết trước rằng trong khách điếm này nhất định có gian tế của Phi Long trang trà trộn, các ngươi sao còn chưa ra đây chịu chết?"

Cả Trương Liêm lẫn hai lão nhân đều kinh dị khi nhận ra thanh âm của vị tỳ nữ Mộc Lan.

Giọng nam nhân sừng sộ trả lời, "Tiện tỳ! Trước tiên ngươi hãy tiếp An đại gia một chiêu! "

Nghe giọng nói quen quen, Trương Liêm nghĩ một lúc rồi chợt nhớ ra, An đại gia đây là An Quốc Trường, kẻ đã theo Dương Quang Thanh lần trước đến Nhạc Châu bị chàng đánh bại rồi bảo cả hai tên quay về báo tin cho Phi Long trang chủ.

Lại tiếng của Mộc Lan, "Hừ! Thứ ngươi mà cũng xứng!"

Tiếp đó huych một tiếng như người nào bị ngã rồi nghe Mộc Lan cười nói, "Chịu không nổi một chỉ mà cũng phách lối! Vừa hay, có được con tin rồi!"

Theo đó đủ biết An Quốc Trường đã bị bắt.

Trương Liêm vội vã bước xuống lầu, chỉ thấy Mộc Lan và Hoa Lan đứng á tước cửa khách điếm, An Quốc Trường nằm sóng xoài ngay giữa hành lang, trong điếm còn Dương Quang Thanh và tên điếm chủ Mục Thanh Hồng.

Chàng liền đến gần hỏi, "Lan cô nương, vừa xảy ra chuyện gì vậy?"

Hoa Lan nhanh miệng trả lời, "Triệu cô nương đoán rằng trong điếm nhất định có gian tế của Phi Long trang nên hai tiểu tỳ chúng tôi giả vờ rời khỏi khách điếm định đi xa rồi bí mật quay lại theo dõi, quả nhiên bắt được quả tang hai tên này đang cũng với tên điếm chủ đang chụm đầu rỉ tai."

Trương Liêm vội hỏi, "Triệu cô nương đi đâu?"

Mộc Lan đáp, "Chị ấy đến Phi Long trang rồi."

Trương Liêm giẫm chân nói, "Làm sao các người không chịu nói sớm?"

"Công tử đừng trách chúng tiểu tỳ không báo vì Triệu cô nương nghiêm lệnh không được báo cho tướng công biết, dặn rằng sau khi chị ấy đến Phi Long trang, nếu phía Quân sơn không có động tĩnh gì tức Triệu cô nương bị hãm trong đó, Phi Long trang thế nào cũng cho người tới đây dò xét tin tức, phải bắt cho được chúng để làm con tin."

Trương Liêm bước vào điếm quét mắt nhìn Dương Quang Thanh, lạnh giọng nói, "Các hạ thật là người không biết sống chết! Biết điều thì mau nói ra Phi Long trang vừa phát sinh biến cố thế nào!"

Lúc này Mộc Lan và Hoa Lan án ngữ trước cửa, bên trong lại có Trương Liêm, Dương Quang Thanh tự biết không còn cơ may chạy thoát đành phải trả lời, "ở Phi Long trang liên tiếp xuất hiện hai vị tự xưng là thiếu hiệp, diện mạo giống y như in đến cả tại hạ cũng không phân biệt được. Vị đến đầu tiên còn vào lúc sáng sớm, ngay cả khi vừa đến trước trang môn đã giết bảy tám võ sĩ của bổn trang và làm bị thương mất tên khác. Sau khi trang chủ mời vào đại sảnh lại phóng hỏa đốt mấy đại sảnh đường và nhiều dãy phòng khác... "

Trương Liêm thấp giọng nói, "Vị đó thoát ra được không?"

Dương Quang Thanh gật đầu, "Vị đó chạy thoát được."

Trương Liêm lại hỏi, "Còn người thứ hai?"

"Vị này bị giam trong một mật thất"

Trương Liêm vội nói, "Được! Ngươi hãy dẫn ta tới Quân sơn!"

Mộc Lan lo lắng nói, "Công tử xin hãy suy xét kỹ! Nếu công tử lại bị lừa thì còn ai đủ khả năng cứu cả ba vị nữa?"

Cô ta lo lắng như vậy là rất đúng.

Người thông minh và thận trọng như Triệu Khanh Khanh mà cũng bị lừa nhốt vào mật thất, còn Trương Liêm là người nhân từ độ lượng, làm sao dám đảm bảo là không mắc phải kế gian?

Hơn nữa hai người mạo xưng chàng, người đầu tiên thoát ra thì không nói, còn Triệu Khanh Khanh bị giam ít ra còn chàng giải cứu, nếu chàng bị bắt thì biết lấy ai cứu giải nữa?

Lúc này Phật Vân trang chủ và Nhậm Tiến Phương cũng đã xuống lầu, sau khi nghe biết nguyên do, Phật Vân trang chủ kiền nói, "Hiền điệt chớ vội đi, để chờ ta hỏi mấy câu đã!"

Trương Liêm vốn rất nể trọng hai lão nhân này, đặc biệt là vị Phật Vân trang chủ Vân trận đao Tất Hoàng Sinh.

Dù đang sốt ruột nhưng nghe thế, chàng liền gật đầu nói, "Xin bá bá cứ hỏi."

Phật Vân trang chủ liền hướng sang Dương Quang Thanh, "Phi Long trang ngoài bát long ra, còn nhân vật nào lợi hai nữa?"

Dương Quang Thanh chừng như sợ Trương Liêm hơn hai vị lão nhân, thái độ có phần khinh thị hỏi, "Hai vị có biết tứ tuấn không? Phật Vân trang chủ nghi hoặc hỏi, "Còn có tứ tuấn" nào nữa?"

Dương Quang Thanh nghênh mặt đáp, "Đó là bốn vị tiền bối Thiên thủ kiếm, Bách linh cơ, Bát phương thượng và Tam thế tôn."

Nhậm Tiến Phương nghe nói biến sắc,thất thanh nói, "Bốn tên ác ma đó đang ở Phi Long trang hay sao?"

Dương Quang Thanh ngạo nghễ đáp, "Không ở bổn trang thì còn ở đau?"

Trương Liêm bỗng trừng mắt nhìn hắn, đe doạ, "Dương Quang Thanh! Ngươi còn dám mở miệng nói thêm một câu bất kính như thế, ta thề sẽ bẻ hết răng đấy!"

Dương Quang Thanh khiếp sợ không dám ho he.

Trương Liêm nhíu mày hướng sang Phật Vân trang chủ nói hỏi, "Bá bá còn có gì muốn hỏi tên này nữa không?"

Phật Vân trang chủ cũng biết chàng sốt ruột đến cứu Triệu Khanh Khanh, việc đó là rất chính đáng vì cứu binh như cứu hoả, ngay cả ông ta còn sốt ruột huống gì chàng?

Nhưng đã biết tứ tuấn đều ở cả Phi Long trang nên chẳng thể không cảnh tỉnh cho chàng phải đặc biệt lưu tâm.

Nhưng sợ Trương Liêm không chú trọng đến lời mình, lão cố lấy vẻ mặt thật nghiêm trang hỏi, "Hiền điệt có biết bọn tự xưng tứ tuấn là những nhân vật như thế nào không?"

Trương Liêm lắc đầu đáp, "Tiểu điệt thật không biết!"

Phật Vân trang chủ gật đầu nói, "Hiền điệt không biết cũng phải thôi. Tiểu tử này vừa nói tứ tuấn thực ra ba mươi năm trước võ lâm gọi là tứ hung. Tên nào cũng tàn bạo bất nhân, võ công lại hết sức lợi hại. Đặc biệt Tam thế tôn chính là sư phụ của Nhuyễn cốt tú tài ĐỖ Nhất Châm với sở trường Lôi hỏa ngân châm Vô cùng lợi hại. Năm xưa khi nghe nói đến tứ hung là đủ làm cho quỷ khóc thần sầu, người trong giang hồ ai cũng kinh hồn bạt vía. Cho đến khi Bạch hạc lệnh chủ thôi sát hại các nhân vậy võ lâm thì tứ hung cũng bặt tăm tích. Hiện tại sau ba mươi năm tứ hung đột nhiên xuất hiện ở Phi Long trang chẳng phải là chuyện ngẫu nhiên. Hiền điệt chuyến đi này cần phải cẩn thận, chi bằng để ngu bá."

Trương Liêm biết đối phương định nói gì liền ngắt lời, "Tiểu điệt cho rằng mình đi thì tốt hơn. Xin bá bá cùng Nhậm thúc thúc đến Nhạc Dương Lâu uống rượu quan chiến."

Phật Vân trang chủ nghiêm giọng, "Hiền điệt không được khinh suất! Nên biết rằng chỉ riêng bát long chẳng phải là những nhân vật tầm thường. Tứ hung nếu không phải võ nghệ cao tuyệt thì chúng đã chẳng trùng hiện giang hồ."

Trương Liêm sợ khéo dài thời gian cứu Triệu Khanh Khanh có thể dẫn đến hậu quả khó lường liền lắc đầu nói, "Tiểu điệt tâm ý đã quyết, xin bá bá... "

Nhậm Tiến Phương nóng nảy ngắt lời, "Hiền điệt không được nói thế! Nay Triệu cô nương đã bị giam cầm, hiền điệt phải dốc toàn lực để đối phó với bát long và tứ hung, làm sao có thể phân thân cứu người? Bất luận thế nào cũng đem theo mấy người nữa cùng đi. Nếu cho rằng ngu thúc và bá bá ngươi không tiện đồng hành thì hai vị cô nương này cũng có thể giúp hiền điệt một tay mà! "

Trong thâm tâm, Trương Liêm thấy Nhậm Tiến Phương là người hết sức nhiệt tâm nhưng chỉ còn lại một tay, sợ vị đó không chịu đứng ngoài cuộc mà lao vào đấu với cường địch thì không đủ sức, bởi thế chàng muốn lưu Phật Vân trang chủ lại để hộ vệ.

Nay nghe chính Nhậm Tiến Phương đi guốc trong bụng mình, chàng thoáng đỏ mặt lên nói, "Tiểu điệt còn chưa nghĩ đến vấn đề này, phải thỉnh giáo đã!" rồi quay sang Mộc Lan hỏi, "Nhị vị có thể..."

Hoa Lan không để chàng nói hết, vội ngắt lời, "Công tử đừng hỏi làm gì, chúng tiểu tỳ nguyện cùng tướng công xông vào nước sôi lửa bỏng."

Trương Liêm gật dầu vẻ hài lòng, "Lần này đến Quân sơn có thể buộc phải ra tay sát giới chưa biết chừng... "

Rồi chỉ tay vào Dương Quang Thanh và An Quốc Trường tiếp, "Phiền hai vị cô nương áp giải hai tên này cũng đi."

Mộc Lan cười đáp, "Đó là phận sự của chúng tiểu tỳ, chẳng cần tướng công sai bảo!"

Rồi xốc An Quốc Trường dậy quát, "Đi!"

Hoa Lan cũng trừng mắt ra lệnh cho Dương Quang Thanh rời khỏi Bình An khách điếm Vì cứu người là cấp bách nên Trương Liêm không dám trậm trễ vội từ biệt Phật Vân trang chủ và Nhậm Tiến Phương, cùng hai vị tỳ nữ giải Dương Quang Thanh và An Quốc Trường lên đường ngay.

Chỉ chưa đầy một khắc sau, một con thuyền nhỏ đã nhắm hướng Quân sơn tiến phát.

Đó là chiếc khinh chu làm bằng da thú thuộc thủy đội của Phi Long trang do Dương Quang Thanh và An Quốc Trường mới dùng để tới Nhạc Châu, tên chào thuyền cũng là thủ hạ của Phi Long trang.

Trương Liêm không ngờ một điều là họ mới đi được một nửa quãng đường tới Quân sơn thì trông thấy mấy con chim câu đưa thư vượt qua đầu bay tời Phi Long trang.

Không lâu từ Quân sơn vang lên tiếng chuông trống vang lừng, từ Phi Long trang cớ bay phấp phới, bóng người lố nhố từ bảo môn ùa ra.

Dương Quang Thanh chợt kinh hãi kêu lên, "Nguy rồi!"

Trương Liêm vừa quay lại định hỏi thì vang lên tiếng thét của Mộc Lan và Hoa Lan, đồng thời hai nhân ảnh phóng nhanh xuống nước biến mất!

Nguyên là khi mọi người đang chăm chỉ hướng về phía Phi Long trang thì Dương Quang Thanh hét lên như một ám hiệu rồi cả hai tên vùng khỏi tay hai vị tỳ nữ liều mạng lao xuống hồ lặn mất!

Trương Liêm còn đang sững sờ thì ngay cả tên chèo thuyền cũng nhảy buỏm xuống nước mất dạng!

Mộc Lan chẳng ngờ hai tên gian tế liều lĩnh như vậy thét lên một tiếng rồi định băng mình nhảy xuống truy theo.

Trương Liêm vội ngăn lại nói, "Đừng đuổi làm gì mà ướt y phục, cứ để cho chúng đi."

Mộc Lan vừa ngượng vừa tức, mặt đỏ bừng nghiến răng nói, "Tiểu tỳ không ngờ hai tên tiểu tặc đó liều nhảy xuống hồ, tộ i thật đáng chết! "

Trương Liêm buông lời an ủi, "Chúng chỉ là thứ phế vật thôi mà, có trốn đi cũng chẳng hại gì. Còn thuyền thì ta tụ chèo cũng được."

Nói rồi cầm lấy mái chèo.

Hoa Lan vội bước tới đoạt lấy mái chèo nói, "Để tiểu tỳ!"

Trương Liêm đành nhường nhịn.

Dương Quang Thanh lặn xa cách thuyền khoảng mười trượng, cho rằng đã an toàn nhô đầu lên nói, "Trương tiểu tử!

Vừa rồi ở Nhạc Châu ngươi nhe nanh múa vuốt, nhưng nay tới số rồi! Chỉ lát nữa ngươi sẽ thành mồi của cá tất!"

An Quốc Trường cũng trồi đầu lên xa hơn một quãng, cười hắc hắc tiếp lời, "Chỉ sợ chúng thấy uy phong của Phi Long trang mà sỢ vỡ mặt chết trước khi vào trận! "

Trương Liêm đưa mắt nhìn về hướng Quân sơn, quả nhiên mười mấy chiếc thuyền lớn mở cờ gióng trống tiến ra.

Bấy giờ chàng mời hiểu rằng bọn Dương Quang Thanh nhảy xuống vì sợ thuyền lớn đến va phải, đồng thời cũng hy vọng đồng bọn đến giải cứu.

Như vậy Phi Long trang đã có ý giao chiến ngay trên hồ, quyết không để đối phương vào tời Quân sơn để cứu người.

Mạc Trấn Tương tính như vậy là thượng sách vì chỉ nhìn qua, tương quan lực lượng giữa song phương thế nào là quá rõ.

Chàng nhìn Dương Quang Thanh, quát lên, "Tên họ Dương! Nếu ngươi không chịu nói ra người giả mạo ta bị giam ở đâu, đừng mong còn mạng để đồng bọn giải cứu!"

An Quốc Trường bơi cách Dương Quang Thanh vài trượng, cười hắc hắc nói, "Trương tiểu tử! Chết đến đít không thấy sao còn to miệng? Nhưng chỉ mình ngươi làm mồi cho cá thôi, còn hai nha đầu kia ta sẽ..."

Mộc Lan không thể để hắn nói hết những lời ô uế liền quát lên một tiếng phất tay phóng ra mấy mũi ám khí màu trắng bạc.

Nhưng An Quốc Trường thủ công chẳng phải tầm thường, thấy Mộc Lan vừa phất tay hắn vội ngụp xuống lặn mất, mũi ám khí của Mộc Lan lướt trên mặt nước tời ba bốn trượng nữa mới chìm.

Trương Liêm vội nói, "Mộc Lan cô nương đừng để phí ám khí Vô ích, chờ lát nữa lên thuyền lớn rồi mặc sức sú dụng."

Mộc Lan bẽn lẽn gật đầu.

An Quốc Trường lại nhô đầu lên, cười dâm đãng nói, "Nha đầu! Đại gia sẽ..."

Hắn chưa nói hết thì một bóng người bổ đến như chim ưng vồ mồi. Chỉ nghe bốp một tiếng, An Quốc Trường chưa kịp đóng miệng thì bị một cú tát như trời giáng, mắt tối sầm rồi cảm thấy thân mình bị nâng bỗng lên khỏi mặt nước rồi bay vút về phía khinh chu.

Trương Liêm vừa vận lực kéo An Quốc Trường lên vứt vào thuyền, bản thân chàng cũng bị lún sâu xuống nước tới đầu gối.

Mộc Lan hận không thể lao xuống băm vằm An Quốc Trường ra trăm mảnh, chợt thấy hắn đã bị Trương Liêm ném lên thuyền liền giơ tay chộp lấy quật mạnh xuống lòng thuyền.

"Bịch!"

Thân thể An Quốc Trường chẳng khác gì quả bí từ trên giàn cao rơi xuống đau nhói lên, một tay bị quật xuống một thanh ngang nhô lên khoang thuyền gãy ngang, rên lên một tiếng rồi ngất đi.

Trương Liêm chìm xuống nước tới đầu gối, chỉ cần đề khí bật người lên đã đứng trên mặt nước.

Chàng nhìn quanh chẳng thấy Dương Quang Thanh cũng như tên phu thuyền đâu cả đành lướt trở về thuyền, thấy An Quốc Trường nằm bất động giữa khoang thuyền, chàng múc một gáo nước hắt vào mặt cho hắn tỉnh lại.

Nước lạnh làm An Quốc Trường tỉnh lại ngay.

Trương Liêm lạnh lùng nói, "Các hạ tự làm thì phải ráng chịu! Mau trả lời câu hỏi của bổ nhân mau!"

An Quốc Trường hướng mắt ra rên rỉ, "ôi... hỏi... câu gì?"

"Người đóng giả bổn nhân bị giam giữ ở đâu?"

An Quốc Trường gãy mất một tay khắp người lại đau ê ẩm muốn gượng ngồi lên mà không nổi. Hắn biết rằng bây giờ mình chẳng khác gì cá nằm trên thớt, tính mạng ở trong tay đối phương, mặt không còn chút huyết sắc, run rẩy đáp, "ở trong đại sảnh gần bắc viện."

Trương Liêm nghĩ ngợi một lát rồi hỏi tiếp, "Cách mở tiểu sảnh đó thế nào?"

"Tại hạ không biết."

Thấy mặt Trương Liêm đanh lại, An Quốc Trường cho rằng đối phương chưa tin vào mình, vội nói thêm, "Chúng tôi là đệ tử ngoại viện nên không được phép biết những cơ quan bí mật trong nội viện."

Trương Liêm thấy vẻ mặt hắn khiếp sợ như vậy tin rằng hắn không dám nói dối, hỏi tiếp, "Những ai trú ở bắc viện?"

An Quốc Trường đáp, "Đó vốn là nơi bang chủ dùng để hội đàm với mật hữu và tâm phúc, nhưng gần đây nhường cho bồn vị hộ pháp làm chỗ ở."

Trương Liêm lại hỏi, "Bốn vị Hộ pháp là những ai?"

"Là tứ tuấn đã từng nói qua ở Nhạc Châu."

Trương Liêm gật đầu rồi đưa mắt nhìn về hướng quân Sơn.

Bấy giờ tứ phía Quân sơn, mười mấy chiếc thuyền dàng thành chữ nhân" rầm rộ xé sóng tiến ra giữa hồ, mỗi thuyền cách nhau chừng bốn năm trượng.

Chỉ cần thấy những con sóng trắng rẽ băng băng ra trên hai mũi thuyền đủ biết thủy đội tiến lên nhanh như thế nào.

Mỗi chiếc thuyền rộng hơn một trượng, cao tới hai trượng, dài mười mấy trượng, với tốc độ đó va vào chiếc khinh chu của Trương Liêm thì chỉ nhấn chìm trong chớp mắt và tan thành muôn mảnh.

Trương Liêm biết Mộc Lan và Hoa Lan võ nghệ không kém nhưng khinh công còn chưa luyện tới mức đạp ba độ thủy.

Trước tình huống thuyền địch tạo thành muôn lớp sóng bạt đầu như vậy, ngay cả bản thân chàng có thể thi triển đạp ba độ thủy hay không còn là một vấn đề, huống hồ hai tỳ nữ?

Chàng nghi ngại nhìn hai người nói, "Mấy hôm nay tiểu khả quá bận luyện công nên không biết khinh công của hai vị thế nào, có thể đi trên mặt nước được không?"

Hoa Lan cười đáp, "Tướng công đừng lo, chúng tôi tuy không thấm vào đâu so với tướng công nhưng chỉ cần dùng một vài mảnh ván nhỏ là có thể lướt trên mặt nước một cách tùy ý."

Trương Liêm cả mừng nói, "Thế là tốt rồi! Xin hai vị hãy nhớ khi nào tiểu khả nhảy lên thuyền lớn thì lập tức theo rồi phóng hỏa ngay, còn việc công sát không cần hai vị phải lo."

Hai tỳ nữ đồng thanh dạ một tiếng rồi nhìn nhau cười.

Trương Liêm ngạc nhiên hỏi, "Chẳng lẽ tiểu khả nói gì không đúng hay sao?"

Mộc Lan lắc đầu vội nghiêm nghị trả lời, "Không phải thế! Chúng tiểu tỳ chỉ muốn để công tử xem cuộc hỏa công sẽ hào hùng ác liệt tới mức nào!"

Phi Long trang vừa trải qua một đại nạn với sự xuất hiện của Trương Liêm đầu tiên giết mất gần một nửa đội vệ sĩ, sau đó lại dùng bích lân độc hoả thiêu cháy đại sảnh và nhiều phòng ốc làm cho mấy chục tên cao thủ không chạy kịp bị thiêu trong đại sảnh hoặc bị bỏng nặng.

Tuy người thứ hai giả mạo Trương Liêm đã bị bắt nhưng trang chủ Mạc Trấn Tương vẫn lồng lên như thú dữ. Bởi vì người giả mạo Trương Liêm thứ hai bị nhốt này cũng thừa nhận mình là giả mạo! Tiếp đó là tin khẩn do chim đưa tin báo về là Trương Liêm đã mang theo Dương Quang Thanh và An Quốc Trường đang trên dường tiến đến Quân sơn!

Lão lập tức hạ lệnh dốc toàn bộ thủy quân chuẩn bị tiếp chiến.

Bạn đang đọc truyện *Chức Cẩm Đồ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Đại chiến trên hồ

Lúc này ở Phi Long trang ngoài Bách linh cơ và Tam thế tôn ở lại canh giữ Trương Liêm giả đề phòng thoát khỏi gian tiểu sảnh đã trở thành hắc lao bằng thép ra, hầu như toàn bộ lực lượng tinh nhuệ của Phi Long trang đều được huy động do chính bản thân trang chủ Mạc Trấn Tương và hai vị tổng hộ pháp Thiên thủ kiếm và Bát phương tượng chỉ huy cưỡi trên mười lăm chiến thuyền lớn rời bến Quân sơn rẽ sóng băng băng tiến về phía địch nhân.

Chỉ để đối phó với một mình Trương Liêm mà Mạc Trấn Tương phải hưng sư lộng chúng huy động nhiều cao thủ đến như vậy có phần giống như phải dùng nắm đấm để giết một con ruồi.

Nhưng với Trương Liêm giả"đầu tiên mà đã làm cho Phi Long trang điên đảo như vậy, bây giờ Trương Liêm thật thì còn lợi hại đến đâu? Bởi thế việc Mạc Trấn Tương hưng sư lộng chúng nếu nghĩ kỹ ra thì chẳng phải không có lý.

Sợ phát sinh đột biến bất ngờ, lão phải huy động toàn lực.

Trên chiếc thuyền lớn bên tả, Thiên thủ kiếm ngồi ở mũi thuyền cầm kiếm chỉ huy.

Còn ở chiến thuyền bên hữu thì do Bát phương tượng toàn quyền thống lĩnh.

Phi Long trang chủ Mạc Trấn Tương cùng bảy vị huynh đệ khác trong bát long ngồi trang trọng trên chiếc thuyền giữa chỉ huy toàn đội.

Ngay từ khi ở trang môn, mọi người đã thấy chiếc khinh chu đơn độc tiến về phía Quân sơn.

vì khoảng cách từ Nhạc Châu đến Quân sơn có tới mười mấy dặm, hơn nữa trong thời gian đó Phi Long trang chủ đã ra lệnh cấm toàn bộ thuyền bè không được hoạt động trên mặt hồ nên vừa nhìn đã biết thuyền của Trương Liêm đang đến.

Mạc Trấn Tương không hổ là một tên gian hùng uy danh trùm cõi Hồ Tương.

Sai tiếng lệnh vang ra, trên mười lăm chiến thuyền, cứ mỗi chiếc có bốn mươi tay chèo đã chờ sẵn, lập tức khởi hành lướt sóng như phi nhằm hướng địch nhân.

Mười lăm chiến thuyền như mười lăm con giao long khổng lồ cưỡi trên sóng trắng, trông uy phong hùng vĩ Vô cùng!

Chỉ sau vài khắc, song phương chỉ còn cách nhau ba mươi trượng.

Mạc Trấn Tương đứng trên mũi thuyền giữa, dáng uy phong lẫm liệt hướng sang chiếc thuyền địch bé như chiếc lá thét to, "Trong thuyền kia có Trương Liêm không?"

Dễ thấy là lão ta cố hỏi cho có vị để tỏ rõ uy phong mà thôi.

Bởi vì lão đã sớm nhìn ra vị thiếu niên thư sinh đứng như ngọc thụ lâm phong giữa khinh chu giống hệt với hai vị giả Trương Liêm đã từng đến Phi Long trang rồi, Trương Liêm cũng đoán biết vị lão nhân bận hoàng bào, dáng người cao lớn đứng uy nghi trên chiến thuyền chính giữa là ai.

Tuy thấy đối phương không chắp tay, không thi lễ, chứng tỏ mang ý thù địch rồi, nhưng chàng vẫn ôm quyền cung giọng đáp, "Tại hạ chính là Trương Liêm. Xin hỏi Mạc lão anh hùng có trên thuyền không?"

Luận về khí độ thì vị Mạc Trấn Tương danh lừng Hồ Tương đã phải chịu thua thiếu niên thư sinh kia một bậc!

Mạc Trấn Tương có dày mặt bao nhiêu thì vẫn hơi nóng lên, đành phải chắp tay đáp, "Lão phu chính là Mạc mỗ."

Tuy ngữ khí có đôi phần khách sáo nhưng đoàn thuyền vẫn tiến với tốc độ kinh nhân không hề thuyên giảm.Chỉ sau hai câu đối đáp, cự li giữa song phương đã rút ngắn lại chỉ còn mười lăm trượng.Mũi chiến thuyền cao tới hai trượng nên Trương Liêm muốn nói với Mạc Trấn Tương phải ngẩng mặt lên.

Thấy thuyền địch vẫn lướt đi băng băng như vậy, chàng kinh hãi quát lên, "Khéo chìm thuyền?"

Mạc Trấn Tương chẳng những không hạ lệnh giảm tốc độ mà còn ngửa mặt cười vang đầy đắc chí. Xem ra chiếc khinh chu bị đoàn chiến thuyền đè bẹp là điều không còn gì phải nghi ngờ!

Thế nhưng khi mũi thuyền Mạc Trấn Tương sắp nhấn chìm chu thuyền của Trương Liêm dưới muôn trùng sóng, lão chợt thấy từ mặt sông một nhân ảnh lao vút lên phía thuyền mình!

Vốn là kẻ lão luyện giang hồ, Mạc Trấn Tương biết ngay chuyện gì xảy ra, vội vàng nhằm nhân ảnh phóng xuống một chưởng.

Trương Liêm không ngờ vị bang chủ của một bang phái lớn nhất Hồ Tương, danh mãn thiên hạ lại thâm độc đến mức độ ấy liền chùng người xuống phát một chiêu hóa giải chưởng lực đối phương, run giọng quát lên, "ở đâu có thói tiếp khách như thế?"

Ngay lúc ấy chợt nghe rầm'một tiếng.

Hiển nhiên chiếc chu thuyền đã va vào mũi chiến thuyền tan thành trăm mảnh!

Mạc Trấn Tương trong lúc xuất kỳ bất ý phát ra một chưởng ngỡ rằng ít nhất cũng đánh Trương Liêm bật ngược xuống hồ, ngờ đâu chưởng lực bị hóa giải, khi nhìn lại đã thấy Trương Liêm cũng hai tỳ nữ đã đứng trên thuyền mình rồi, trong lòng bỗng chấn động!

Chợt lúc đó ngay từ bên dưới vang lên tiếng kêu tuyệt vọng, "Cứu mạng!"

Nguyên vừa rồi chiếc chu thuyền bị va vào thuyền lớn vỡ tan, An Quốc Trường mình đang thụ thương rơi xuống nước nhưng không đủ sức bò lên thuyền lớn, một tay yếu ớt bám vào mạn thuyền, miệng kêu la cứu mạng.

Hoàng long Lý Hải đứng sau Mạc Trấn Tương nhưng gần mạn thuyền bên tả, thấy An Quốc Trường bất lực bám vào mạn thuyền nhưng bị sóng đáng trượt về phía đuôi thuyền, vội la lên, "An Quốc Trường kêu cứu đó! Đuôi thuyền mau hạ tiểu thuyền cấp cứu!"

Mạc Trấn Tương ngầm vận công vào chưởng, trầm giọng quát, "Trương Liêm! Ngươi tự xưng là Nhân hiệp, thế mà manh tâm ti tiện giết sứ giả khi chưa đối trận..."

Trương Liêm biết đối phương mượn cớ để biện bạch hành vi ti tiện của mình, cười nhạt nói, "Nếu An Quốc Trường là sứ giả của quý bang, đương nhiên tiểu khả phải lấy lễ nghênh đón. Thế nhưng hắn chỉ đến Bình Tâm khách điếm nghe lén, mặc dù vậy tiểu khả còn chưa để tâm đưa nguyên vẹn quay về. Nào ngờ khi thấy thủy đội quý bang vừa tới hắn liền nhảy xuống nước định trốn, lại còn buông lời bỉ ổi nên tiểu khả mang hắn trở lại thuyền. Nay chiến thuyền của quý bang đè nát thuyền tiểu khả, hắn võ nghệ không tinh mà không thoát hiểm được, như thế là chính bang chủ làm hại thuộc hạ mình, can gì đến tiểu khả?"

Mạc Trấn Tương đương nhiên biết đối phương sẽ trả lời như thế nên chẳng chút ngượng ngùng, vẫn giảo biện, "Những điều ngươi nói có gì đáng tin?"

Trương Liêm nghiêm giọng, "Nếu bang chủ không tin thì cứ việc cứu An Quốc Trường lên mà hỏi!"

Mạc Trấn Tương bỗng quát lên, "Hỏi ngươi!"

Đồng thời song chưởng đánh ra với kình lực lực bài sơn đảo hải.

Mạc Trấn Tương đã ngầm vận công từ trước, chỉ cố tình hỏi với mục đích làm phân tán sự tập trung của đối phương mà thôi.

Lão dự định bằng sự bất ngờ sẽ đánh Trương Liêm rơi xuống hồ, đồng thời bắt lấy hai tên tỳ nữ, cho dù Trương Liêm chưa chết thì chẳng khó gì mà không tiêu diệt được.

Bởi thế lão ngầm vận đủ mười thành công lực vào song chưởng đánh ra, chưởng phong rít lên rợn người, uy thế thật kinh nhân!

Thất long sau lưng Mạc Trấn Tương cũng nhất loạt quát lên một tiếng, chưởng chỉ đồng thời đánh tới!

Trương Liêm vốn là thiếu niên trung thực, làm gì cũng nên quang minh chính đại, đâu ngờ đối phương dùng thủ đoạn ti tiện như vậy đối phó với mình?

vừa nghe tiếng quát đinh tai, chưởng kình đã đánh tới trước ngực.

Hai tỳ nữ vẫn đứng hai bên nên không còn chỗ tránh, Trương Liêm chỉ đành nghiến răng đưa chưởng lên đỡ.

Chưởng kình song phương tiếp nhau phát ra một tiếng nổ như sét, thân ảnh Trương Liêm bị đánh bật khỏi mũi thuyền!

Mặc dù Mạc Trấn Tương đã vận toàn lực lại được bảy vị huynh đệ trợ lực nhưng vẫn bị bật lùi mấy bước.

Ngay cả thất long cũng bị dư lực đẩy lui.

Mộc Lan kêu lên, "Quân Vô sỉ!"

Rồi cùng Hoa Lan phân thành hai hướng nhảy sang hai chiếc chiến thuyền bên cạnh, ống tay áo phần phật phát ra những luồng khói màu ngọc bích.

Chiến thuyền toàn bằng tre gỗ ghép lại mà thành, bị bích lân độc hỏa bắn vào lập tức cháy bùng lên.

Chỉ trong khoảng khắc, hai chiếc chiến thuyền cháy rừng rực như bó đuốc.

Không biết ai la lên cảnh báo đầu tiên, "Nguy rồi! Đó là bích lân độc hỏa!"

Quang cảnh hỗn loạn bắt đầu diễn ra.

Hàng trăm cao thủ và phu thuyền từ hai chiến thuyền thét lên kinh hoàng, phần lớn bị độc hỏa bắn vào người lăn lộn trong đám lửa, một số nhảy ào xuống nước, một ít người người nhảy sang thuyền hai bên tránh nạn.

Trương Liêm vì bị bất ngờ không vận đủ lực nên bị Mạc Trấn Tương đánh bật lùi hơn trượng, nhưng khi kình lực đã hết liền xuất thủ đánh ngược lại một chưởng, thân ảnh liền bật trở lại.

Khi đang lơ lửng trên không, chàng chàng bỗng dưới người búng lên cao tới hai trượng nữa đáp nhẹ xuống thuyền.

Thân pháp lăng không phi độ đó chính là tuyệt chiêu do chàng lĩnh hội từ đạp ba độ thủy mà ra. Bát long chưa từng thấy loại thân pháp tuyệt luân như vậy, đều trố mắt ra vừa kinh ngạc vừa khiếp sợ.

Hắc long Lý Hà la lên, "Tiểu tử này biết bay!"

Trương Liêm bước tới trước mặt tám lão nhân lừng danh suốt vùng Hồ Tương, Đưa mắt nhìn một lão mặt vàng bủng đứng bên Mạc Trấn Tương hỏi, "Có phải đại hiệu của lão trượng cũng có chữ long."

Lão ta chính là Bệnh long, tuy trong lòng còn khiếp sợ nhưng không muốn tỏ ra kém thế trước mặt địch nhân, đảo nhanh đôi tròng mắt đáp, "Không sai! Lão phu là "Bệnh long Chu Tiểu Thương."

Trương Liêm gật đầu nói, "Nhà đổ còn xây lại, người chết không thể phục sinh. Đao kiếm Vô tình chẳng kể người Vô tội, đừng nên để lụy đến họ!"

Chu Tiểu Thương nhíu mày hỏi, "Ngươi nói vậy có ý gì?"

Trương Liêm chỉ sang mấy chục tên phu thuyền lăn lộn trong biển lửa nói, "Tiểu khả đến đây thoạt đầu hoàn toàn thiện chí, chỉ mong quý bang cải ác hành thiện mà thôi. Vừa rồi tuy bị quý bang chủ và chư vị đáng rơi xuống nước nhưng chưa hề bị thương, bởi thế cũng không để tâm gì. Nếu chư vị vẫn có lòng phục thiện... "

"Độc giác long Mao Bổn Sơ đứng phía sau hậm hực hừ một tiếng nói, "Tiểu tử ngươi dẹp đi! Vắt mũi còn chưa sạch... "

Trương Liêm lướt mắt nhìn bát long khắp lượt, thấy cả tám ánh mắt nhìn mình đều như mắt lang sói đầy thù địch, biết rằng ác tâm khó đổi, nói tiếp, "Nếu chư vị vẫn quyết đối địch với tiểu khả thì xin để cho những kẻ Vô tội đó tự do rời khỏi thuyền!"

"Bệnh long Chu Tiểu Thương gầm lên, "Quốc có quốc pháp, bang có bang quy, ai cần ngươi dạy đời?"

Trương Liêm đang định khuyên thêm mấy câu, chợt nghe Mộc Lan thét lên một tiếng.

Thư sinh thì vẫn là thư sinh.

Trước địch nhân đã lộ vẻ hung ác như vậy mà vẫn cố phí công nói lời nhân nghĩa, lại chẳng nghĩ đến hai tỳ nữ võ công có hạn đang mạo hiểm giữa bầy sói, thật là nông nổi dại khờ vậy!

Tiếng thét đã cảnh tỉnh Trương Liêm.

Chàng liền nhận thức được ngay hoàn cảnh nguy ngập thực tại của mình, nhớ ra Mộc Lan và Hoa Lan đang gặp nguy hiểm, liền nhún mình bay lên cao bốn năm trượng đứng trên một nhánh cột buồm đưa mắt quan sát.

Đến như phong, đi như điện, bát long chỉ đứng cách hơn trượng mà không ai kịp xuất thủ ngăn cản. Thấy thân thủ đối phương như vậy, tên nào tên nấy đều kinh hồn táng đởm.

Từ trên cao nhìn xuống, Trương Liêm thấy rõ cảnh tượng khốc liệt của cuộc hỏa công, bốn năm chiếc chiến thuyền ngùn ngụt lửa, mảnh ván, sàn thuyền, cột buồm nổi lềnh bềnh ngổn ngang, thây người chết trôi lềnh bềnh, người bị thương cố bám lấy mảnh vãn kêu khóc như ri.

Thật là một cảnh tượng kinh hoàng và rùng rợn!

Chàng nhìn không thấy Mộc Lan đâu, chợt nghe trên chiếc thuyền cuối có người cất lên một tràng cuồng tiếu nói, "Nha đầu! Ngươi xuống đó làm thứ phi cho hà bá!"

Chàng đoán rằng Mộc Lan đã bị đánh rơi xuống hồ, đang định lao tới cứu thì từ bên phải lại vang lên tiếng kêu kinh hãi của Hoa Lan!

Đưa mắt nhìn sang, thấy cô ta đang bị vây bởi một đám đông võ sĩ, ánh binh khí vung lên sáng loáng.

Trương Liêm thầm tính rằng Mộc Lan rơi xuống nước tính mạng còn chưa nguy cấp bằng Hoa Lan, sinh tử chỉ còn là vấn đề sớm muộn.

Chàng liền thét to một tiếng, người như thiên mã hành không chuyền qua mấy cột buồm bổ xuống ngay cạnh đấu trường.

Cứu người là nguy cấp, chàng chẳng để tâm đến chuyện nhân nghĩa nữa, chân vừa chạm thuyền, song chưởng lập tức đánh ra.

Chỉ nghe bình bình hai tiếng, vòng vây xung quanh Hoa Lan lập tức bị đột phá một mảnh lớn, bốn năm tên võ sĩ bị đánh giạt ra, hai tên ngã giúi xuống trước mặt Hoa Lan, miệng phun máu thành vòi!

Hoa Lan đang khi nguy cấp chợt thấy cứu tinh, liền vung kiếm đẩy lùi đối phương rồi tiến lại gần Trương Liêm kêu lên, "Công tử hạ thủ đi! Bên này còn một tên đầu sỏ... "

Trương Liêm lại thi triển một chiêu lôi tiên đánh lùi thêm mấy tên võ sĩ rồi uy nghi bước vào giữa vòng chiến.

Vừa nhìn sang, chàng lập tức nhận ra cánh tay trái Hoa Lan đẫm máu ướt cả tay áo nhỏ xuống sàn thuyền liền gấp giọng nói, "Cô nương nhanh trị thương đi đã!"

Bỗng nghe có người quát lên sang lảng, "Trị thương ư? Hắc hắc, luôn cả tánh mạng cũng bỏ lại!"

Trương Liêm ngước mắt nhìn, thấy người vừa nói là một lão nhân bận hồng y mặt mũi đanh ác đang đứng uy nghi trên cột buồm, liền nổi giận quát lên, "Các hạ trông đạo mạo thế mà chỉ huy võ sĩ vây đánh một nữ nhân thì còn thể thống gì? Có bản lãnh thì xuống đây giao thủ với Trương mỗ!"

Vừa nghe hai tiếng Trương mỗ, cả bọn võ sĩ hoảng hốt lùi lại.

Hồng y lão nhân gào lên, "Ngươi là đồ vật gì chứ? Bổn tọa đâu có sợ ngươi?"

Dứt lời từ cột buồm sà xuống đứng trước Trương Liêm cách một trượng như một pho thạch tượng.

Trương Liêm thấy thân pháp hồng y lão nhân linh diệu như vậy, biết rằng gặp phải kình địch liền vận công phòng bị.

Bọn võ sĩ của Phi Long trang sau khi thất thần, thấy Trương Liêm lo đối phó với vị tổng hộ pháp liền trấn tĩnh lại tiến vào vây lấy hai người như trước.

Xưa nay người của Phi Long trang vốn quen thói hung hăng, mới rồi tuy có sợ uy danh Trương Liêm nên nhất thời lùi lại, bây giờ cậy thế đông, lại có hồng y lão nhân trợ lực nên vung đao múa kiếm vây chặt Trương Liêm và Hoa Lan đến nỗi nước chảy không lọt.

Trương Liêm tức giận quát lên, "Các ngươi thật muốn chết!"

Dứt lời vung thiết tiên quất ngang một vòng.

Tiếng loảng xoảng vang lên bất tuyệt, hầu hết bọn võ sĩ đều bị đánh bật binh khí khỏi tay hoảng hốt lùi cả lại.

Hoa Lan thích chí quên cả đau, chuyển kiếm sang tay trái, tay phải đột nhiên phất nhẹ, lập tức mấy luồng khói màu ngọc bích từ tay áo bay tán ra ba phía.

Bọn võ sĩ đã biết bích lân độc hỏa lợi hại như thế nào, hoảng hốt chạy giạt sang phía Trương Liêm.

Chàng liền đánh ra một roi cuốn lấy ba tên võ sĩ bay tít lên không tới hai ba trượng rồi roi tòm xuống nước.

Hồng y lão nhân thấy vậy quát lên, "Các ngươi lùi cả lại!"

Vừa dứt lời liền nhằm Trương Liêm đánh xuống một chưởng.

Trương Liêm vừa đánh lùi địch nhân, vừa thu roi thì chưởng kình đã đánh xuống đầu liền nhảy một bước tới mạng thuyền đồng thời đánh trả lại một chưởng.

Chưởng lục của hồng y lão nhân dư sức đánh vỡ khoang thuyền, nào ngờ Trương Liêm xuất chưởng hoàn chiêu với uy lực chẳng kém khiến lão ta bị đánh bật khỏi cột buồm buộc phải thi triển một chiêu nhạn lạc bình sa đáp xuống đuôi thuyền.

Trương Liêm không bỏ lỡ cơ hội bức tới phát thêm một chưởng nữa.

Hồng y lão nhân chân còn chưa đứng trầm ổn không kịp xuất thủ đối phó đành nép sau tay lái tránh chưởng, còn số võ sĩ hầu hết bị chưởng lực đánh roi xuống nước!

Hoa Lan reo lên, "Công tử yên tâm mà đánh, có tiểu tỳ bảo vệ phía sau rồi!"

Trương Liêm quay lại thấy Họa Lan đứng quay lưng ra mũi thuyền, phía sau khói bốc nghi ngút biết rằng cô ta dùng bích lân độc hỏa ngăn địch thì yên tâm nhặt một thanh trường kiếm và một thanh đao cầm hai tay bước tới trước hồng y lão nhân nói, "Lão trượng hiệu là Thiên thủ, tiểu khả tuy chỉ có song thủ nhưng cũng mạo muội dùng một đao một kiếm thỉnh giáo võ học của lão trượng."

Thiên thủ kiếm ngạc nhiên hỏi, "Nhi tử của Thần kiếm thủ cũng học đao pháp sao?"

Trương Liêm cười đáp, "Vì thế mới xin được lão trượng chỉ dạy thêm!"

Thiên thủ kiếm đâu biết rằng Trương Liêm không chỉ học đao mà được Nhậm Tiến Phương truyền thụ Liên hoàn phi đao Vô cùng ảo diệu, thấy chàng cầm đao tay phải thì cho rằng chỉ muốn khoe khoang nên cười, nói, "Thiên thủ kiếm ta hạ thủ không để ai toàn thây, ngươi hãy cẩn thận lắm mới được!"

Đột nhiên có một nhân ảnh từ trên không tiếp lời, "Vậy thì dưới chưởng Bát phương tượng ta chỉ còn đống thịt nhão!

ưng lão nhi! Ta đã tới đây."

Trương Liêm ngẩng lên nhìn, thấy ở chiến thuyền bên cạnh còn một hồng y lão nhân khác đứng trên cột buồm.

Đối phương tự xưng Bát phương tượng tức cũng là một trong tứ hung rồi, chàng lo lắng nghĩ thầm, "Tất bá bá là lưu tâm đến tứ hung như thế chứng tỏ chúng chẳng phải là những nhân vật tầm thường. Nay phải đối phó với hai tên trong tứ hung đã lừng danh ba mươi năm trước lại còn lo chiếu cố đến Hoa Lan đang bị thương, cần phải rất cẩn thận mới được!

Nghĩ đoạn liền buông một câu nói khích, "Lão trượng đến vừa kịp! Xin hãy xuống đi, tiểu khả thỉnh giáo luôn cả nhị vị một lúc cũng được! "

Thiên thủ kiếm cười nhạt hỏi, "Ngươi có được mấy mạng mà dám ngông cuồng như thế? Muốn đoạn thây hay nát thịt?

Trương Liêm thản nhiên đáp, "Tiểu khả chỉ có một sinh mệnh, đoạn thây cũng được nát thịt cũng được, nhưng nếu không để cho nhị vị có cơ hội thi thố bản lĩnh, chẳng lẽ suốt đời sẽ ôm hận đến Phi Long trang mà chẳng được tích sụ gì?

Hai tên trong tứ hung sao không hiểu ý châm chọc của đối phương?

Bát phương tượng tức giận rít lên, "Tiểu tử! Lão phu sẽ thành toàn cho ngươi! "

Dứt lời từ cột buồm lao xuống như một con ưng nhằm thẳng đỉnh đầu chàng đánh ra một chưởng!

Trương Liêm biết rằng phạm vi của chưởng kình rất rộng nên không thể dùng binh khí mà chống trả được.

Chờ đến khi chưởng đánh gần xuống đầu mới thi triển thân pháp huyền diệu tránh sang trái một bước.

Bát phương tượng định bụng rằng chỉ một chưởng với mười hai thành công lực lại từ trên cao bổ xuống, cho dù không đả thương được đối phương cũng đánh rơi Trương Liêm xuống hồ. Chẳng ngờ khi chưởng sắp đánh trúng mục tiêu thì chẳng thấy bóng dáng đối phương đâu nữa!

Người còn lơ lừng trên cao không thể thu về, chưởng kình với áp lực ngàn cân bổ thẳng xuống sàn thuyền.

"Am!"

Sau tiếng nổ cực lớn, tấm ván sàn dày đến ba tấc bị đánh vỡ tan thành một lỗ thủng rộng đến hai thước, dư lực còn làm hai tên phu thuyền ngồi dưới khoang gục xuống chết tại chỗ, may mà đáy thuyền không bị thủng!

Chiếc chiến thuyền chòng chành như gặp cơn bão lớn, cả bọn phu thuyền náo loạn cuống quít dồn về đuôi thuyền.

Thiên thủ kiếm cười kha kha nói, "Đánh hay lắm"

Bát phương tượng đáp chân xuống thuyền, đang tức vì thất thủ lại nghe Thiên thủ kiếm chế nhạo thì trừng mắt nói, "Ngươi đóng mõm lại thì hơn!"

Dứt lời nghiến răng vung cả song chưởng lên chuẩn bị đánh tiếp.

Trương Liêm chợt nói, "Lão trượng hãy khoan!"

Bát phương tượng dừng tay, ngạc nhiên hỏi, "Ngươi có gì định trăn trối ư?"

Trương Liêm cười đáp, "Trăn trối thì không... "

"Vậy thì chuẩn bị nộp mạng!"

Nói xong lại đưa chưởng lên.

Trương Liêm nói, "Lão trượng chỉ dùng tay không, thế mà tiểu khả lại dùng cả đao lẫn kiếm, như thế là không công bằng..."

Hoa Lan đứng sau chàng liền cảnh cáo, "Công tử nên nhớ rằng còn một tên Thiên thủ kiếm nữa! "

Thiên thủ kiếm cười nói, "Nha đầu ngươi yên tâm đi! Lão phu tạm thời khoanh tay đứng xem, nếu sau khi tiểu tử đó giao thủ với Bùi lão nhi mà còn giữ được mệnh thì đến lượt lão phu xuất thủ cũng không muộn!"

Trương Liêm gật đầu nói, "Thế thì tốt! Nhưng tiểu khả xin nói thêm một câu, trước khi bị bại, tiểu khả quyết không để bất cứ ai làm hại đến vị nữ nhân này."

Thiên thủ kiếm tỏ ra quân tử, "Tiểu tử đừng lo! Trước khi ngươi chết, chúng ta sẽ không làm gì nha đầu đó đâu!"

Bát phương tượng tỏ ra sốt ruột động đậy đôi tay, cằn nhằn, "Các ngươi có chuyện gì thì nói phứt hết đi! Lão phu chuẩn bị xuất thủ rồi đây! "

Thiên thủ kiếm xua tay ngăn lại, "Nhưng lão phu cảnh cáo một câu, nếu nha đầu đó lại giở trò đốt thuyền thì chớ trách lão phu nuốt lời!"

Trương Liêm chỉ mong muốn có thế, gật đầu ngay, "Rất tốt! "

Rồi ném cả đao lẫn kiếm vào bên mạn thuyền, hướng sang Bát phương tượng ôm quyền nói, "Bây giờ thì lão trượng cứ chỉ giáo! "

Bát phương tượng gần như đã hết kiên nhẫn, chỉ buông gọn một câu, "Lão phu sẽ không khách khí."

Song chưởng liền phát ra.

Lập tức chưởng phong nổi lên vù vù như dông bão cùng một màn chưởng ảnh như một bức tường cuốn thẳng tới Trương Liêm.

Trương Liêm vừa trông thấy đã biết công lực của đối phương hơn hẳn bọn thủ hạ của Bạch hạc lệnh chủ mà chàng giao thủ mấy lần, thậm chí bọn tọa chủ có bài tử lệnh cũng kém xa.

Chàng cũng vội vàng dùng cả song chưởng vận sẵn khí công chưởng ra nghênh tiếp.

Chiêu giao thủ đầu tiên không phát ra tiếng nổ như vừa rồi, chỉ nghe bịch một tiếng trầm đục, song phương mỗi người cùng lui về hai bước.

Bát phương tượng mở to mắt kinh dị nhìn Trương Liêm hỏi, "Tiểu tử, ngươi do đâu mà học được Thôi vân chưởng pháp thế thế?"

Trương Liêm cười đáp, "Lão trượng còn có thể gọi được tên chiêu thức, còn tiểu khả thậm chí không biết gọi nó là gì.

Thật ra trong pho chưởng pháp của Vô sầu cư sĩ vốn không có tên, nhưng khi nghe Bát phương tượng gọi chiêu vừa rồi là Thôi vân chưởng thì chàng nghĩ đến Trang gia huynh muội cũng vì pho chưởng pháp đó mà sinh ra hiểu lầm.

Đồng thời qua đó chàng cũng suy đoán rằng Bát phương tượng cũng như Trang gia huynh muội đều là thuộc ha của Bạch hạc lệnh chủ.

Vì thế chàng càng tỏ ra khẩn trương hơn.

Bát phương tượng cười nhạt nói, "Ngươi chẳng biết đó là chiêu thức gì, đương nhiên là do học trộm được. Lão phu cần xem ngươi học lén được bao nhiêu! "

Dứt lời biến thức, cũng thi triển chưởng pháp giống hệt như Trương Liêm.

Chưởng pháp giống nhau, công lực tương đồng, ý chí cũng quyết tâm như nhau, hai đối thủ bắt đầu một cuộc đấu kinh tâm động phách nan phân nan giải.

Vì cả hai đều dốc toàn lực phát chiêu cố chiếm tiên cơ nên chỉ sau mấy chục chiêu, Bát phương tượng khắp người đã ướt đâm mồ hô i.

Cả Trương Liêm hai tay cũng phát tê, chiêu thức chậm lại dần.

Bạn đang đọc truyện *Chức Cẩm Đồ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Hỏa công thủy đội

Khói bốc lên mỗi lúc một nhiều, cuộc đấu giữa Trương Liêm và Bát phương tượng càng trở nên ác liệt.

Nhưng vì chưởng pháp và công lực bất phân cao hạ, biến hoá cũng không khác gì nhau nhiều nên qua hơn một trăm chiêu vẫn chưa ai giành được thắng thế.

Hoa Lan thấy vậy rất lo lắng, lửa từ mũi thuyền cháy to dần nóng rát cả lưng, tâm ý lại bị hút vào cuộc chiến nên bất giác cô ta tiến gần tới hai đối thủ.

Thiên thủ kiếm vẫn đứng ngoài quan chiến chưa có phản ứng gì, thấy Hoa Lan tiến đến gần thì cho rằng cô ta định trợ giúp Trương Liên liền quát lớn lên, "Lui lại!"

Bát phương tượng nghe tiếng quát sau lưng bỗng giật mình sững người ra một lát.

Trương Liêm không bỏ lỡ thời cơ vội sấn lên một bước đạp trúng quan nhằm vai tả đối phương đánh ra một chưởng.

Bát phương tượng không kịp chống đỡ liền bị đánh bật về phía sau, vai trái đau nhói tưởng như vị vỡ.

Thiên thủ kiếm không ngờ chỉ do hảo ý, định ngăn cản Hoa Lan mà làm cho đồng bọn thất thủ vội bước lên nhằm Trương Liêm đang truy kích đánh ra một chưởng.

Trương Liêm chính đang thừa thắng truy kích, vung chưởng định đánh vào ngực Bát phương tượng thì chợ thấy một chiếc thắt lưng từ phía Thiên thủ kiếm bay tới, còn chưa kịp thu chưởng về thì đã bị thắt lưng quấn vào cổ tay phải.

Chỉ là một chiếc thắt lưng, Thiên thủ kiếm lại phát chiêu cấp tốc để giải cứu cho Bát phương tượng nên uy lực không lớn, nhưng Trương Liêm lập tức thấy cánh tay ê đi đành phải lui về.

Bát phương tượng được Thiên thủ kiếm giải cứu thoát hiểm trong gang tấc, nhưng chẳng hàm ơn mà còn sấn tới trừng mắt nhìn kẻ vừa cứu giúp mình quát lên, "ưng lảo nhị, tránh ra!"

Đồng thời giang ta gạt Thiên thủ kiếm sang bên.

Nguyên chiếc thắt lưng của Thiên thủ kiếm là một loại binh khí đặc biệt được đính nhiều viên đá nhọn nham nhở chuyên đối phó với khí công và các loại thần đao bảo kiếm của định nhân Bởi thế Trương Liêm thi triển khí công chưởng gặp phải thứ binh khí này thì hao tổn rất nhiều chân lực buộc thoái lui.

Thiên thủ kiếm vì trong tình thế cấp bách mà vội vàng xuất chiêu giải cứu, không ngờ đễ dàng đắc thủ.

Lão sấn tới định tiếp tục truy sát, không ngờ bị Bát phương tượng gạt sang bên, tức giận trừng mắt hỏi, "Bùi lão nhị, ngươi sao thế?"

Trương Liêm vừa thất thủ đang vận công định đối phó, thấy hai lão ma bỗng dưng nảy sinh tranh chấp thì ngẩn người nhìn.

Chỉ thấy Bát phương tượng mặt hầm hầm nói, "Vừa rồi ngươi làm trò quỷ gì sau lưng ta thế?"

Ý lão trách Thiên thủ kiếm bất ngờ hét lên làm cho mình phân thần nên bị trúng chưởng mà biến thành bị động.

Thiên thủ kiếm cười gằn đáp, "Nếu ta không quát lên thì nha đầu kia đã cho ngươi cháy thiêu bởi Bích lân độc hỏa"

rồi!"

Hoa Lan nói, "Ngươi rõ ràng làm hại Bát phương tượng để hắn trúng chưởng thì không chịu thừa nhận lại vu cho ta muốn thi triển Bích lân độc hoả. Bổn cô nương hỏi ngươi, nếu ta phát ra thì ai chịu hậu quả trước?"

Hoa Lan nói thế hoàn toàn có lý. Bởi vì cô ta đứng ngay sau Trương Liêm nên có phóng Bích lân độc hỏa thì chính chàng phải la người đầu tiên hứng chịu hậu quả.

Cũng chỉ vì cô ta bị hút vào chiến cuộc mà bất giác bước lên để Thiên thủ kiếm hiểu lầm, lại hoá ra giúp Trương Liêm đắc thủ.

Thiên thủ kiếm tuy đã hiểu ra nhưng không chịu thừa nhận, chuyển từ hổ thẹn thành tức giận hừ một tiếng nói, "Dù sao ngươi cũng manh tâm bất thiện, mau tới đây chịu chết!"

Trương Liêm vội nói, "Tiểu khả đã nói từ đầu, và chính lão trương đã chấp nhận, bây giờ định nuốt lời hay sao?"

Thiên thủ kiếm trở nên quẫn bách, chẳng cần biết phải trái gì nữa, nói bừa, "Hừ! Trước hết ta thu thập ngươi cũng tót!

Chợt Bát phương tượng quát lên, "Khoan đã!"

Thiên thủ kiếm nhíu mày hỏi, "Bùi lão nhi ngươi còn nghĩ ra trò gì nữa?"

"Tiểu tử này đấu với ta đã hao tổn hết một nửa khí lực rồi. Nếu bây giờ ngươi động thủ nữa thì dễ dàng thu thập hắn.

Bởi thế cần phải nói trước một cách sòng phẳng là công lao đó thuộc về ai."

Cường địch còn trước mắt mà nội bộ lại nghĩ đến chuyện tranh công, thật chỉ có lũ hắc đạo mới có tà niệm như vậy!

Thực tình Trương Liêm chẳng hứng thú gì phải giao thủ với bọn người này nhưng lại biết rằng nếu không đánh hạ hai tên ma đầu này trước thì không thể đưa Hoa Lan ra khỏi đây, cũng không thể tính chuyện nghiêm túc với Mạc Trấn Tương được.

Nghĩ thế chàng cố nhẫn nại nghe hai lão ma tranh luận.

Thiên thủ kiếm nghe Bát phương tượng đề xuất vấn đề đó, hơi ngớ người ra một lát rồi cười nhạt hỏi, "ý ngươi muốn giải quyết thế nào mới sòng phẳng?"

Bát phương tượng thản nhiên đáp, "Ta thấy rằng ngươi muốn động thủ thì nên để người ta hồi phục lại công lực mới được!

Một kẻ ma đầu như Bát phương tượng mà lại đề xuất điều kiện công bằng như thế, thật là điều kỳ quái!

Hoa Lan không giấu sự ngạc nhiên đưa mắt nhìn lão, ngay cả ánh mắt của Trương Liêm cũng hết sức kinh dị.

Chỉ có Thiên thủ kiếm hừ một tiếng, lạnh lùng nói, "Bùi lão nhi ngươi đừng bày trò mèo khóc chuột nữa! Có thâm ý thế nào thì cứ nói nhanh ra! "

Bát phương tượng cười nói, "Nếu ưng lão nhị ngươi xuất thủ bây giờ thì cho dù thắng tiểu tử này thì đó vẫn là công lao của ta."

Thiên thủ kiếm hiểu ra, à một tiếng khinh khỉnh nói, "Thì ra ngươi muốn tranh công! Vậy thì cứ xuất thủ trước đi!"

Trương Liêm cố nhịn để khỏi phì cười, nói, "Hai vị đừng tranh chấp nhau nữa, cả hai cứ việc đồng thời xuất thủ, tiểu khả sẽ phụng bồi!"

Thiên thủ kiếm đánh mắt nhìn Bát phương tượng nói, "Hắn đã vội muốn về chầu Phật rồi, ngươi xem nên thanh toán cho hắn hay để ta xuất thử?"

Bát phương tượng trả lời lấp lửng, "Ai xuất thủ cũng được. Nhưng dù sao thì ta cũng đã có một nữa công lao rồi."

Thiên thủ kiếm có vẻ nóng vội hơn, liền sấn tới quát lên, "Thế nào cũng được!"

Dứt lời song chưởng nhập lại với nhau rồi tất thần tách ra, chợt thấy Vô số những vật như hình vảy cá bay ra với màu sắc rực rỡ như muôn nghìn cánh bướm tỏa ra trông hết sức ngoạn mục và hoành tránh.

Liền đó, lão rút chiếc thắt lưng có đính hàng trăm viên đá nhọn sắc vẫy mạnh một cái, lập tức hàng nghìn chiếc vảy đá bay tỏa rất nhanh về phía Trương Liêm!

Chiếc thuyền tuy lớn nhưng nếu dùng để làm chiến trường cho những cao thủ thượng thặng thì chẳng thấm vào đâu.

Bởi thế Thiên thủ kiếm vừa phát ra thứ ám khí cổ quái đó, Trương Liêm đã không còn chỗ tránh nữa.

Nhưng chàng đã có dự định từ trước, khi vừa thấy Thiên thủ kiếm phát ra muôn nghìn chiếc vảy cá óng ánh sắc màu như vậy, biết ngay rằng mỗi chiếc đều có khả năng sát thương người và phạm vi rộng như vậy không thể tránh được, chàng liền quay lại kéo luôn cả Hoa Lan nhún mình nhảy lên cao ba trượng bám vào cột buồm!

Thiên thủ kiếm biết đối phương thân thủ phi phàm bởi thế dùng tuyệt chiêu ngay từ lần xuất thủ đầu tiên với mưu đồ chỉ một chiêu là thắng.

Nào ngờ Trương Liêm ứng biến thần tốc như vậy, chẳng những bản thân thoát hiểm mà ngay cả Hoa Lan cũng tuyệt đối an toàn.

Tất cả ám khí đã được phát ra không thể thu hồi, đều bắn xuống hồ nghe rào rào như cơn bão!

Bát phương tượng thấy thế cũng không khỏi thốt lên tiếng kêu kinh hãi.

Thiên thủ kiếm đã bao giờ phải mất mặt vì thảm bại như vậy? Lão đỏ bừng mặt, ngẩng nhìn lên cột buồm thét vang như sấm, "Tiểu tử! Mau xuống đây nộp mạng!"

Chẳng ngờ tiếng quát chưa dứt thì lại nghe Bát phương tượng la lên, "Kẻ nào ám toán?"

Rồi vươn tay bắt một vật gì ném xuống hồ.

Đâu dưới mạn thuyền chợt vang lên giọng nói của nữ nhân, "Lão tặc ngươi dám đánh bổn cô nương rơi xuống nước, bây giờ có dám xuống đây tiếp chiến không?"

Từ trên cột buồm Hoa Lan mừng rỡ kêu lên, "Mộc Lan có sao không?"

Dứt lời vút qua đầu hai lão ma nhảy xuống đuôi thuyền.

Mộc Lan cười đáp, "Không sao cả!" rồi chợt nói, "Sao ngươi không phóng hoả? Nhanh tiến hành đi chứ!"

Vì thần chí bị hút vào cuộc chiến, lại trong lúc hai đối thủ thế bình lực địch đang đấu nhau ác liệt như vậy nên Hoa Lan không dám dùng bích lân độc hỏa đốt thuyền sợ ảnh hưởng đến Trương Liêm.

Nay tình thế đã biến chuyển, Trương Liêm đã đứng trên cột buồm an toàn rồi nên không có gì phải kiêng ky nữa.

Nghe Mộc Lan nói thế, Hoa Lan không chút do dự liền phát tay mấy cái rồi nhảy ngay xuống nước.

Bích lân độc hỏa lập tức bén lửa, thoạt tiên cháy những đống thừng, phên tre rồi cả sàn và mạn thuyền đều bốc cháy.

Trong mạn thuyền bấy giờ còn đến mấy chục phu chèo thuyền và mấy tên võ sĩ, thấy lửa bốc lên liền kêu thét như chợ vỡ rồi mạnh ai nấy chạy, thoát khoải bể lửa lao xuống hồ.

Bát phương tượng la lớn, "ưng lão nhi! Nếu không đánh bại tiểu tử kia để chiếm lấy cột buồm thì ngươi sẽ thành con lợn quay đấy! "

Thiên thủ kiếm bấy giờ cũng đang bối rối, liền xẵng giọng, "Cái gì mà nhặng lên thế?"

Bát phương tượng không nói nữa nghiến răng vung song chưởng đánh thẳng vào cột buồm!

Trương Liêm bấy giờ đang lo lắng theo dõi Hoa Lan và Mộc Lan đang ở dưới hồ, chợt thấy toàn thân chao đảo, nhìn xuống chân đã thấy Bát phương tượng vẫn tiếp tục phát chưởng vào cột buồm.

Chưởng lực của lão ma đó thật kinh nhân, cột buồm lung lay như vây tre trước cơn bão khiến Trương Liêm phải cố lắm mới khỏi rơi xuống.

Thấy hai lão ma đứng dưới chòng chọc nhìn lên, ai nấy vận công phòng bị, trong lúc đó Trương Liêm trong tay không một tấc sắt, nếu lúc này rơi xuống có khác gì chui thẳng vào miệng hổ?

Đối địch với loại hung đồ này chẳng thể nói đến chuyện nhân nghĩa Vô ích, chàng vừa nghĩ nhanh trong đầu xem nên làm cách nào để thoát được hiểm cảnh, vừa đanh giọng nói, "Trương mỗ đã tận tình tận nghĩa, thế mà hai vị không chịu cải tà quy chính, xin đừng trách Trương mỗ hạ thủ không lưu tình! "

Nhị hung ở dưới hau háu nhìn lên, tin chắc đối phương thế nào cũng không thoát khỏi cái chết đang chờ bên dưới.

Thiên thủ kiếm tay cầm chiếc thắt lưng, cất giọng đầy đắc ý, "Tiểu tử xuống đi! Lão phu sẽ mai táng ngươi cẩn thận, trong bụng cá sẽ không còn chút dấu tích..."

Hoa Lan và Mộc Lan thấy Trương Liêm trong tình thế nguy ngập như vậy nhưng lúc này quanh thuyền đã bén lửa chẳng nhìn thấy gì nên không biết làm thế nào để trợ lực, trong lòng hết sức lo lắng.

Trương Liêm bứt một đoạn thừng giữ chắc một đầu trong tay nói, "Hai vị xem tuyệt nghệ Lôi tiên đây!"

Lời chưa dứt, đoạn thừng to bằng cổ tay đã nhắm Thiên thủ kiếm quất xuống!

Thiên thủ kiếm vốn cho rằng đối phương chuẩn bị rời khỏi cột buồm nhảy xuống, nào ngờ đoạn thừng quá dài đã đánh vút xuống đầu, đành phải dùng chiếc thắt lưng đối phó.

Trương Liêm cất một tràng cười nói, "Các hạ mắc lừa rồi!"

Chỉ thấy đoạn thừng hơi nhấc lên cao vừa đủ tránh khỏi đoạn thắt lưng đánh qua rồi hạ xuống rất nhanh kêu vút lên một tiếng cuốn chặt lấy ngang người Thiên thủ kiếm!

Từ trên cột buồm, Trương Liêm dụng lực bạt mạnh sợi thừng làm Thiên thủ kiếm rơi tòm xuống hồ!

Hoa Lan đứng vững trên hai mảnh ván nhỏ dưới hồ vẫn chăm chú nhìn lên, thấy Thiên thủ kiếm bị bắn ra khỏi biển lửa rơi xuống, thích chí cười vang nói, "Tên này đương nhiên phải do ta thu thập!"

Bát phương tượng vừa thấy đồng bọn thất thủ còn đứng ngây ra thì bỗng nghe trên không vang lên một tiếng quát, vừa định thần nhìn lên đã thấy chưởng kình đánh xuống đầu.

Lão vội vàng xuất chưởng đối phó, chẳng ngờ Trương Liêm đã xuất hiện ngay trước mặt, sợi thừng đã quét tới ngang lưng!

Vì bất ngờ, thêm nữa trên thuyền khói lửa mù mịt không nhìn rõ, Bát phương tượng bị sợi thừng quấn lấy thắt lưng, lập tức cảm thấy toàn thân bị nhấc bổng lên ném xuống mặt hồ!

Lần này thì tiếng Mộc Lan kêu lên lanh lảnh, "Còn lão ma này để ta giải quyết!"

Trương Liêm vừa nhảy xuống thuyền đã thấy khắp nơi bén lửa, ngay cả những chiếc thuyền khác cũng cháy ngút trời, biết rằng trước khi tới đây, Mộc Lan đã dùng bích lân độc hỏa thiêu trụi tất cả những chiếc thuyền khác đành nhảy xuống hồ thi triển thân pháp đạp ba độ thủy lướt đến bên Mộc Lan và Hoa Lan.

Bấy giờ hai tên tỳ nữ đang đứng trên hai mảnh ván nhỏ dập đềnh trên sóng thấy Trương Liêm đến cùng kêu lên, "May quá, công tử đã tới! Nếu chậm một chút chỉ e rằng mắc lại trong đống lửa mất."

Trương Liêm nhìn Mộc Lan nghiêm giọng hỏi, "Cô nương đốt sạch sạch không còn chiếc thuyền nào cả sao?"

Mộc Lan biết Trương Liêm không vừa ý nhưng vẫn biện bác, "Bọn hung ma đó để làm gì? Chẳng phải lão tặc Mạc Trấn Tượng dùng mọi thủ đoạn để hại chúng ta đó sao?"

Trương Liêm thở dài nói, "Biết vậy, nhưng trên thuyền có rất nhiều người Vô tội."

Hoa Lan chợt chen lời, "Công tử đừng lo! Người của Phi Long trang vốn quen nghề sông nước, chẳng có ai chết đuối đâu.

Trương Liêm nhìn quanh không thấy Bát phương tượng và Thiên thủ kiếm liền hỏi, "Nhị hung đâu?"

Hoa Lan nhanh miệng, "Toi rồi!"

Mộc Lan không dám thú nhận đã điểm vào tử huyệt giết Thiên thủ kiếm và Bát phương tượng liền đưa mắt ra hiệu cho Hoa Lan rồi nói, "Hai lão tặc đó vừa rơi xuống thấy chúng tiểu tỳ đứng đây đều lặn đi mất cả, chẳng biết chết sống thế nào."

Hoa Lan hiểu ý, liền đánh trống lảng, "Công tử, chúng ta lên bờ đi, chẳng biết tiểu thư và vị Triệu cô nương ra sao, hơn nữa chúng ta ở đây không còn việc gì làm nữa."

Trương Liêm chợt nhớ đến Triệu Khanh Khanh còn bị địch nhân giam khốn liền gật đầu.

Thế rồi Trương Liêm thi triển thân pháp đạp ba độ thủy, còn hai tỳ nữ dùng hanh mảnh ván nhỏ thay thuyền lướt như bay về hướng Quân sơn.

chưa tới bờ đã trông thấy trước trang môn người đứng lố nhố, có tới trên trăm tên kiếm sĩ đứng dàn thành trận thế, đứng đầu hàng là một tên trung niên hán tử hoành ngang kiếm trước ngực, có vẻ như là người chỉ huy.

Trương Liêm cùng hai tỳ nữ nhảy lên bờ.

Tên trung niên hán tử bước lên vung kiếm chặn lại hỏi, "Ngươi lại là một tên Trương Liêm?"

Trương Liêm ôm quyền thi lễ nói, "Không sai. Xin hỏi các hạ là..."

Trung niên hán tử đáp, "Tại hạ là Thượng Quan Năng. Lãnh đội thiết vệ đội của Phi Long bang."

Trương Liêm nói, "Tiểu khả muốn vào... "

Thượng Quan Năng hùng hổ ngắt lời, "Bổn lãnh đội đã được nghiêm lệnh của Mạc Bang chủ không được để bất cứ ngoại nhân nào vào bổn trang!"

Mộc Lan chợt cười khẩy nói, "Mạc Trấn Tùng bây giờ đã làm mồi cho cá, còn gì nữa mà nghiêm lệnh?"

Thượng Quan Năng phướn mày nói, "Nha đầu, ngươi nói gì?"

Hoa Lan tiếp lời, "Các ngươi biết điều thì mau quay vào trang làm theo lệnh của Trương công tử đây cắm cờ trắng lên để tỏ ý cải tà quy chính, còn bọn Bạch hạc lệnh sứ thì chẳng cần phải trục xuất nữa vì chúng đã theo lão bang chủ hèn nhát của các ngươi về chầu hà bá cả rồi!"

Thượng Quan Năng rít lên, "Nha đầu ngươi chớ cuồng ngôn! "

Trương Liêm nhẹ giọng nói, "Thượng Quan lãnh đội, hiện thủy lội của quý trang đã bị thiêu huỷ, Mạc Bang chủ và những vị huynh đệ khác chưa biết sống chết thế nào, đó là chuyện bất đắc dĩ, vì bang chủ nhất quyết không chịu để tiểu khả vào đây cân nhắc điều phải trái mới sinh ra như thế."

Thượng Quan Năng thấy Trương Liêm cùng hai thiếu nữ áo quần ướt sủng, còn trên mặt hồ lửa vẫn cháy rừng rực, làm sao lại không tin lời chàng nói?

Hắn lui ba bước về đứng trước khiếm trận, cầm ngang trường kiếm quát lên, "Vậy ngươi tới đây làm gì?"

Trương Liêm tuy trong lòng hơi bực vì thấy đối phương hồ đồ như vậy nhưng vẫn nhã nhặn trả lời, "Tiểu khả mười ngày trước đã có chuyển cáo tới quý bang chủ, chắc rằng các hạ đã có nghe chuyện này. Bây giờ quý bang chủ đã bị rơi xuống hồ chưa biết sống chết thế nào, nhưng lập trường của tiểu khả vẫn không thay đổi, phiền các hạ thông báo với tất cả chúng nhân đệ tử trong quý trang phải tuân thủ điều kiệm đó."

Thượng Quan Năng đưa chếch trường kiếm lên, ngầm vận đủ công lực, quát to, "Nếu ngươi đủ khả năng vượt qua được kiếm trận này, ta sẽ lập tức vào trang thông báo! "

Trương Liêm cười đáp, "Tiểu khả đã từng vượt qua Động Đình hồ với mười lăm chiếc thuyền với mấy trăm thủy quân cùng hàng chục cao thủ chặn đánh, nay vượt qua kiếm trận này không khó. Nhưng các hạ sao phí hy sinh tính mạng của các huynh đệ này một cách Vô ích như thế."

Thượng Quan Năng hừ một tiếng, "Tiểu tử ngươi đừng giả giọng từ bi nữa! "

Trương Liêm vốn thiện tâm, cố thuyết phục để giảm tổn thất Vô ích cho những người Vô tội. Nào ngờ bị đối phương gọi là giả giọng từ bi liền đanh giọng hỏi, "Như vậy các hạ nhất quyết dùng vũ lực?"

Thượng Quan Năng không đáp, giương cao trường kiếm hô lớn, "Dưỡng binh ngàn ngày... "

Lập tức hơn trăm võ sĩ đồng thanh đáp lại, "Dụng binh một giờ!"

Tiếng hô làm chấn động cả dãy Quân sơn, khiến cho cả mặt hồ cũng nổi sóng.

Đột nhiên từ địch lâu phát ra một tiếng hú vang rền, tiếp đó một nhân ảnh đỏ rực lướt qua tường viện đáp xuống trước chiến trận.

Trương Liên lướt mắt nhìn, thấy người vừa xuất hiện là một lão nhân bận hồng y, râu tóc bạc trắng, mắt mũi dữ dằn ánh mắt sắc như điện trừng trừng nhìn mình như dã thú đứng trước con mồi.

Tuy vậy chàng lại rất bình thản, đoán rằng đối phương cũng là một trong tứ hung liền chấp tay hỏi, "Lão trượng có phải là hộ pháp của Phi Long trang không?"

Thượng Quan Năng hừ một tiếng, nói chen vào, "Đến cả Tam thế tôn lão nhân gia mà cũng không biết, thế mà dám buông lời cuồng ngạo!"

Trương Liêm vốn đã nghe Phật Vân trang chủ giới thiệu qua về lai lịch và bản linh của từng nhân vật trong tứ hung, đặc biệt lưu ý đến vị Tam thế tôn này là sư phụ của Nhuyễn cốt tú tài lại càng lợi hại.

Nghe Thượng Quan Năng nói thế, tuy bụng cười thầm nhưng vẫn vận công phòng bị rồi làm ra vẻ ngạc nhiên nói, "Thì ra lão trượng là Tam thế tôn. Tiểu khả là Trương Liêm đã có phần khiếm lễ, xin bỏ qua cho!"

Tam thế tôn cười khùng khục nói, "Thì ra oa nhi ngươi là Trương Liêm! Khiếm lễ hay không chẳng quan trọng, chỉ cần ngươi nộp mạng ở đây là được!"

Trương Liêm nhíu mày hỏi, "Tiểu khả muốn hỏi một câu..."

Tam thế tôn ngắt lời, "Hỏi gì?"

"Lão trượng có thể làm chủ sự vụ ở Phi Long trang không?"

Tam thế tôn đảo nhanh đôi tròng mắt hỏi, "Ngươi nói gì? Bảo ta làm chủ sự ở Phi Long trang?"

Trương Liêm giải thích, "Tiểu khả hỏi thế vì Mạc trang chủ và hai vị Hộ pháp khác đã bị rơi xuống Động Đình hồ... "

Tam thế tôn bỗng hét lên, "Ngươi cũng xuống đó đi!"

Lời chưa dứt, song chưởng đồng thời đánh ra.

Lập tức một luồng kình lực như sơn áp tới cùng chưởng phong phát âm thanh ràn rát nghe đến rợn người!

Trương Liêm đứng cách bờ hồ chỉ có ba bước, sau lưng lại có thêm hai tỳ nữ.

Nếu lúc này chàng nhảy tránh đi thì hai tỳ nữ không tránh khỏi bị thương, bởi thế buộc phải cố vận mấy thành công lực vào song chưởng đối phó.

Vì bị bất ngờ nên vận hông đủ lực lại xuất chiêu quá muộn, hơn nữa chưởng kình của Tam thế tôn còn uy mãnh hơn Bát phương tượng rất nhiều, bởi thế Trương Liêm biết trước sẽ chịu thiệt thòi nhưng vì phải bảo vệ an toàn cho hai tỳ nữ nên không còn cách lựa chọn nào khác.

Sau một tiếng nổ vang rền như sét, thân thể Trương Liêm bị cuốn đi như chiếc lá ngược về phía mặt hồ.

Chẳng riêng gì Trương Liêm mà cả hai tỳ nữ cũng giạt sang hai bên tới gần một trượng, miệng kêu lên kinh hãi.

Tam thế tôn cũng bị chưởng lực chấn lui một bước nhưng trú định lại rất nhanh, cười kha kha nói, "Tam thế tôn là chưởng lực xưng hùng quá khứ, hiện tại và tương lai cả tam thế!"

Trong khi tiếng cười lão còn chưa dứt, Trương Liêm phát mạnh hai tay ngược xuống mặt hồ, thân mình bật trở lên bờ, quát to, "Tiếp chiêu!"

Tiếng quát vang như sấm động làm cả trăm tên võ sĩ trong kiếm trận nghe váng cả tai.

Tam thế tôn không ngờ Trương Liêm với thân pháp tuyệt luân bổ lên bờ nhanh đến như vậy.

Mặc dù bụng thầm kinh hải nhưng lão phản ứng cực nhanh, lập tức phát chưởng nghênh tiếp.

Lại một tiếng nổ vang lên rung trời chuyển đất, chưởng kình làm đất đá bay tung lên tối tăm mặt mũi cuốn bụi mịt mù.

Chỉ thấy trong đám hỗn mang, một bóng người màu đỏ bị cuốn lui tới hai trượng đến sát trước kiếm trận, đứng chao đảo một lúc mới giữ được thân trầm ổn.

Trương Liêm cũng bị bật lùi về sau nhưng lập tức bổ tới nguyên vị trí lúc đầu, lướt mắt nhìn ra hai bên thấy Mộc Lan và Hoa Lan đứng cách hiện trường chừng một trượng, tuy sắc mặt vẫn còn tái nhợt nhưng miệng lại mỉm cười, chứng tỏ không ai thụ thương.

Chàng quan thiết hỏi, "Hai người có ai việc gì không?"

Mộc Lan lắc đầu đáp, "Công tử chẳng cần lo lắng cho bọn tiểu tỳ, cứ việc hạ thủ càng uy mạnh càng tốt!"

Trương Liêm gật đầu rồi nhảy hai bước tới trước mặt Tam thế tôn nói, "Truyền ngôn rằng các hạ đã thịnh danh từ ba mươi năm trước, nào ngờ cũng chỉ tới mức dùng thủ đoạn ti tiện đột kích hòng thủ thắng mà thôi! Chẳng lẽ các hạ không sợ thiên hạ biết se chê cười?"

Tam thế tôn thản nhiên đáp, "Thiên hạ chê cười hay không thì ảnh hưởng gì đến lão phu đâu?"

Trương Liêm lắc đầu ngán ngẩm, nghĩ rằng đối với loại hung ma này mà bàn tới nhân nghĩa hoặc quân tử chỉ là điều Vô ích, đang giọng hỏi, "Các hạ hãy trả lời dứt khoát một lời, có thể làm chủ sự vụ ở Phi Long trang được không thì nói nhanh đi!"

Bạn đang đọc truyện *Chức Cẩm Đồ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: Vật quy nguyên chủ

Tam thế tôn nghe đối phương lại đề cập đến chuyện sự vụ của Phi Long trang, hấp háy đôi mắt hỏi, "Nếu ta có thể thay thế Mạc lão nhi thì sao?"

Trương Liêm liền vòng tay trước ngực nói, "Lão trượng nếu có thể làm chủ, xin hãy lập tức chiếu theo điều kiện của tiểu khả mười ngày trước, truyền lệnh cho toàn môn nhân đệ tử của Phi Long trang trục xuất hết bọn hung đồ của Bạch hạc lệnh chủ, treo cờ trắng biểu lộ sự hàng phục chính nghĩa võ lâm để tránh họa diệt môn!"

Tam thế tôn liền cười khùng khục nói, "Ngươi mù hay sao? Hãy mở to mắt ra mà xem bổn thế tôn là nhân vật thế nào chứ?"

Trương Liêm liền hỏi, "Như vậy là lão trượng tự nhận mình là Bạch hạc lệnh sứ chứ gì?"

Tam thế tôn ngửa mặt buông một tràng cuồng tiếu mới trả lời, "Bổn thế tôn không phủ nhận. Bây giờ ngươi có thể nộp mạng mà không ân hận gì rồi chứ?"

Sự việc như vậy là đã rõ. Bây giờ đã có thể xác định tứ hung là Bạch hạc lệnh sứ đến khống chế Phi Long trang.

Nhưng còn một vấn đề là Phi Long trang chủ Mạc Trấn Tương tình nguyện tiếp tay cho Bạch hạc lệnh chủ hay bị chúng bắt buộc?

Cho dù thế nào thì mới rồi bản chất ngoan cố của Mạc Trấn Tương là không thể tha thứ.

Mặc dù vậy mới rồi Trương Liêm còn chưa hạ sát thủ đối với lão ta và cả bát long cũng vậy.

Mạc Trấn Tương và mấy tên huynh đệ tuy bị bức nhảy xuống hồ nhưng chưa ai thụ thương trầm trọng.

Nếu bị cưỡng bức, người của Phi Long trang vẫn còn có cơ hội phục thiện.

Riêng tứ hung thì chẳng mong gì chúng sẽ hối cải, nhưng Trương Liêm vẫn cố tận tình tận nghĩa, lại hỏi tiếp một câu, "Lão trượng giữ địa vị thế nào trong Bạch Hạc môn?"

Tam thế tôn bỗng đỏ mặt quát to, "Ngươi không xứng hỏi!"

Trương Liêm thầm lấy làm kỳ quái.

Căn cứ vào vẻ ngượng ngùng của Tam thế tôn thì có thể đoán rằng lão ta chẳng phải giữ địa vị gì quan trọng trong Bạch Hạc môn, chứng tỏ dưới trước Bạch Hạc ma quân có rất nhiều cao thủ hết sức lợi hại, còn đáng sợ hơn cả tứ hùng nữa.

Chàng suy nghĩ một lát rồi buông một câu nói khích, "Với thân thủ của lão trượng thì lẽ ra chỉ nên đứng dưới một người và trên muôn người mới phải. Nhưng tiểu khả đoán rằng hình như trong Bạch Hạc môn, lão trượng chỉ là nhân vật nhị lưu hoặc tam lưu mà thôi. Chẳng lẽ..."

Tam thế tôn chợt gầm lên ngắt lời, "Tiểu tử! Ngươi tuy thông minh đấy nhưng cuối cùng vẫn không thoát chết đâu!

Nạp mạng đi!"

Dứt lời lại vung chưởng lên.

Đột nhiên có tiếng sang sảng vang tới dấu trường, "Tam thế tôn hãy chậm! "

Tam thế tôn vộ i thu chưởng, đưa mắt nhìn ra hồ.

Trương Liêm cũng quay lại, thấy một con thuyền nhỏ lướt tới như bay, một vị bận hắc y mặt trùm khăn kín đứng trước mũi thuyền, ngoài ra không còn người nào khác.

Hiển nhiên người vừa nói chính là hắc y nhân trên con thuyền nhỏ đó.

Chỉ riêng việc một mình đứng trước mũi thuyền không cần người chèo hay điều khiển mà thuyền đi đúng hướng với tốc độ kinh nhân như vậy cũng biết nhân thủ của vị hắc y nhân phi phàm đến mức nào rồi!

Tam thế tôn vừa nghe tiếng người kia, vẻ mặt từ ngơ ngác trở nên mừng rỡ rồi lại chuyển ánh mắt đầy sát cơ nhìn sang Trương Liêm.

Hai tỳ nữ đoán biết rằng kẻ vừa đến là cường địch nên lo lắng bước đến gần Trương Liêm.

Hoa Lan thấp giọng nói, "Công tử lẽ ra nên thu thập hắn ngay, để lâu sinh loạn rồi đó. Tên đang đến thân thủ phi phàm, phải rất cẩn thận mới được! "

Trương Liêm cười trấn an, "Các ngươi cứ yên tâm đi! Cho chúng đến càng đông càng tốt, nhưng hãy chú ý phải đoạt lấy binh khí mà phòng thân."

Hai tỳ nữ thấy chàng bình tĩnh như vậy thì vững dạ lên nhiều.

Chỉ chốc lát, chiếc thuyền nhỏ đã tới gần bờ.

Hắc y nhân đột nhiên vút người tung cao tới bốn năm trượng đáp xuống đứng trầm ổn trên bờ, con thuyền bị bật lùi tới mười trượng!

Hắc y nhân quay đầu lại vung tay lên, chỉ thấy một ánh ngân quang phát ra bay tới con thuyền cắm ngay vào mũi.

Người kia lập tức phất tay về, ánh ngân quang lại chui ngay vào ống tay áo, đồng thời con thuyền theo đà lướt nhanh vào bờ trượt nhẹ lên bãi.

Động tác thần diệu đó làm tất cả mọi người đứng ở đấu trường cùng ồ lên một tiếng thán phục.

Tam thế tôn hướng sang hắc y nhân hơi cúi người chấp tay thi lễ.

Trương Liêm tuy cũng khâm phục tuyệt nghệ của hắc y nhân nhưng chàng lại chú mục nhìn vật màu trắng bạc mà đối phương vừa phát ra để kéo chiếc thuyền vào bến.

Đôi mắt chàng bỗng ánh lên tia kinh ngạc khi nhận ra đó là chiếc ngân trảo trong đôi Ma cô trảo.

Vật đó nguyên là của vị Hạt Ma Cô sư phụ của Thi Hồng Anh truyền lại cho nàng.

Trương Liêm nhớ rõ lần trước chàng đã đề nghị Thi Hồng Anh cho vị Vô sầu cư sĩ mượn để đào thạch động bị lấp kín để cứu vị Hoắc Tiểu Tiên, nào ngờ một kẻ bí mật nào đó đã ám toán Vô sầu cư sĩ cướp mất đôi Ma cô trảo đó.

Tại sao bay giờ ngân trảo lại xuất hiện ở đây? Chẳng lẽ hắc y nhân chính là kẻ đã sát hại Vô sầu cư sĩ cướp đi Ma cô trảo?

Thêm một điều khiến Trương Liêm rất lo lắng là Ma cô trảo là một trong ngũ bảo thần binh lợi khí của võ lâm có thể huỷ mòi thứ binh khí khác, còn trong tay chàng lại không một tấc sát, biết lấy gì để kháng cự?

Nghĩ một lát, chàng liền lấy ra sợi dây tơ vốn dùng để đeo kiếm cầm tay rồi bảo hai tỳ nữ cẩn thận đề phòng.

Hắc y nhân lên bờ xong, trước hết hướng sang Tam thế tôn hoàn lễ rồi cất giọng sang sảng hỏi, "Xin Tam thế tôn cho biết ở đây vừa xảy ra chuyện gì vậy?"

Tam thế tôn kính cẩn trả lời, "Tên tiểu tử này tên Trương Liêm, mười ngày trước đã thách chiến với bổn trang, hôm nay y ước lời tới đây. Mạc trang chủ đã suất lĩnh toàn thủy đội cùng hai vị hộ pháp Thiên thủ kiếm và Bát phương tượng nghênh chiến ở giữa hồ nhưng bị hắn phóng hỏa đốt hết chiến thuyền lại còn xông vào đây gây náo."

Hắc y nhân chợt phóng tia mắt sắc lạnh lùng nhìn Trương Liêm rồi nhìn sang Tam thế tôn hỏi, "Song phương đã giao thủ chưa?"

Tam thế tôn hơi đỏ mặt đáp, "Tay không vừa quá chiêu, bất phân thắng bại!"

Mộc Lan bỗng cười nhạt nói, "Nói láo! Mới rồi ngươi rõ ràng bị thua, sao dám khoác lác là bất phân thắng bại?"

Tam thế tôn nghiến răng nói, "Nha đầu! Ngươi thật muốn chết..."

Mộc Lan hừ một tiếng thản nhiên đáp, "Chúng ta đã tới Phi Long trang tất đã chấp nhận cả sự sống lẫn chết rồi, đâu chờ ngươi cảnh báo?"

Tam thế tôn mặt sa sầm quát, "Ngươi đã nói thế thì chớ nấp sau lưng người ta, dám ra đây tiếp bổn thế tôn một chiêu không?

Trương Liêm thay lời, "Lão trượng chớ quá nóng giận! Nếu có thể thay Mạc trang chủ xuất hiện chấp nhận một trận chiến phân tranh thắng phụ thì chỉ một mình tiểu khả phụng tiếp là được rồi!"

Tam thế tôn hậm hực hừ một tiếng rồi quay sang hắc y nhân nói, "Xin tha lỗi cho tại hạ đã Vô lễ, hãy cho lệnh nên xuất thủ thế nào?"

Hắc y nhân thản nhiên đáp, "Hộ pháp chớ khách khí, cứ việc tận lực thi thố bản lĩnh với hắn là được!"

Tam thế tôn chắp tay lĩnh mệnh rồi chợt sấn lên trước mặt Trương Liêm quát lớn, "Trương Liêm! Mau xuất binh khí đi!

Trương Liêm cười hỏi, "Vậy binh khí các hạ đâu?"

Tam thế tôn phẩy tay đáp, "Lão phu binh khí luôn có trong người, bất cứ lúc nào cũng có thể thi triển."

Trương Liêm để ý thấy ống tay áo đối phương căng phồng, cũng giống như Thiên thủ kiếm, biết rằng chứa đầy ám khí.

Chàng nhớ lại lời Phật Vân trang chủ nói rằng Tam thế tôn là sư phụ của Nguyên Cốt Tú Tài, như vậy lai ám khí này tất là Lôi hỏa độc châm độc bộ võ lâm.

Bởi thế chàng cũng lấy ra sợ dây tơ nói, "Binh khí của tiểu khả là sợi tơ này, lão trượng cứ việc phát chiêu đi!"

Tam thế tôn thoáng sững sốt mở to mắt nhìn sợi dây tơ chừng như xem có gì đặc biệt rồi gật đầu nói, "Được! Nhưng tốt nhất ngươi nên bảo hai nha đầu kia tránh ra."

Trương Liêm cũng thấy rằng có hai tỳ nữ đứng bên cạnh thì không tiện cho việc xuất thủ.

Đưa mắt nhìn sang phải thấy cách chừng mười trượng có một khối nham thạch, đó là vị trí rất thuận lợi, vựa an toàn vừa có thể giám sát hành động của hắc y nhân, liền chỉ cho Hoa Lan và Mộc Lan nói, "Hai cô nương hãy tới đó quan sát!

Hai tỳ nữ đồng thanh dạ một tiếng rồi đến đứng sau khối đá.

Hắc y nhân rất khâm phục phong thái đường hoàng của Trương Liêm, cũng thầm gật đầu rồi lui ra mười trượng.

Trương Liêm cầm chắc sợi dây, vận công vào song thủ và các huyệt đạo để phòng bị rồi nói, "Tam lão trượng hãy phát chiêu đi! "

Tam thế tôn chẳng cần khách sáo, song chưởng để trước ngực, bước nhập vào trung quan.

Trương Liêm bước chếch sang phải tránh hướng chính diện rồi thủ thân ảnh như cánh én lao vút lên đáp xuống sau lưng địch nhân, miệng quát to một tiếng, sợi tơ hoá thành một tia hào quang quét tới hạ bàn đối phương.

Tam thế tôn không hổ danh là nhân vật lão luyện giang hồ, khi lao vào phát chưởng vừa kịp nhận thấy đối phương đả biến mất lập tức nhảy vút lên cao hơn trượng.

Hiển nhiên Trương Liêm quất vào khoảng không.

Nhưng khi Tam thế tôn chưa kịp quay mình lại thì Trương Liêm đã đánh bồi thêm một chưởng.

Tam thế tôn thân thể đang ở trên không thì chợt cảm thấy chưởng phong vù vù đánh tới lưng liền tá lực nhoài tới trước tầm ba trượng roi xuống đứng trên một mỏm đá cạnh bờ hồ.

Trương Liêm thấy đối phương dùng thuật tá lực băng đi tránh được chưởng của mình liền thốt lên thán phục, "Rất tốt!

Tuy Tam thế tôn tránh được khí công chưởng uy mảnh tuyệt luân nhưng kinh hải đến toát mồ hôi.

Nghe Trương Liêm khen mình, lão cho rằng đối phương cười mỉa liền quay lại rít lên, "Đáng chết!"

Lời chưa dứt, tay áo đã phất lên.

Chỉ thấy một vật tròn dẹt hình đa màu vàng chóc bay vút về phía Trương Liêm với tốc độ kinh nhân!

Trương Liêm chưa biết đó là thứ binh khí gì liền nhún mình nhảy tránh sang bên.

Tam thế tôn phát chiêu thất thủ liền gầm lên một tiếng, tay trái lại phất lên phát ra chiếc dĩa thứ hai.

Một dĩa tuy phát ra với tốc độ cực nhanh nhưng khi cả hai dĩa cùng phát mới thấy uy lực thế nào.

Đôi dĩa chẳng khác gì đôi giao long thỉnh thoảng chạm vào nhau rồi tách ra nhưng không hề giảm tốc độ vang lên tiếng loảng xoảng rợn người, cùng với ánh kim quang phát xạ uy hiếp địch nhân trong phạm vi rất rộng.

Vì ánh kim quang làm cho loá mắt nên Trương Liêm không rõ đó là vật gì, vội rút ngắn sợi tơ lại chỉ còn bốn thước vận kình lực vào.

Sợi tơ lập tức thẳng ra như một ngọn cương tiên.

Trương Liêm lập tức sử dụng nó như một thanh kiếm, thi triển một chiêu tuyệt học Hồi quang kiếm pháp.

Tuy chỉ là một đoạn dây tơ nhưng trong nó đã chứa sung mãn nội lực nên lúc này lợi hai chẳng kém gì một thanh bảo kiếm.

Đặc biết Hồi quang kiếm pháp là lợi dụng ánh tinh quang của bảo kiếm để làm cho địch nhân loá mắt mê thần, mà sợ Dây tơ dùng để đeo kiếm này vốn được dệt bằng tơ ngũ sắc mà thành nên khi Trương Liêm vừa thi triển tuyệt chiêu, từ sợi tơ liền tỏa ra ánh cầu vồng rợp mắt.

Tam thế tôn đang múa may đôi dĩa phát ánh kim quang, nhưng gặp phải cầu vồng của sợi tơ liền phát ra nhưng thanh trầm đục và ánh kim quang biến

mất, đôi dĩa cũng bị bức giạt ra hai bên!

Trương Liêm bấy giờ liền nhận rõ đôi dĩa của đối phương chính là đôi đồng bạt liền cười kha kha hỏi, "Có phải binh khí của các hạ là đôi đồng bạt lấy trộm trong một ngôi chùa nào đó ra không?"

Đôi đồng bạt của Tam thế tôn có uy lực kinh nhân, hầu như chưa từng gặp phải địch thủ.

Vậy mà không ngờ Trương Liêm chỉ dùng sợi dây tơ làm binh khí đủ đánh giạt đôi đồng bạt ra, chẳng những thế, Tam thế tôn vừa tức giận vừa kinh hãi.

Nay nghe chàng nói ra một câu nói móc như thế, lão không sao chịu nổi, hỏa khí xung thiên gầm lên như thú dữ, "Tiểu tử ngươi nộp mạng đây!"

Dứt lời nhập cả đôi đồng bạt lại công sang như vũ bão.

Trương Liêm đoán biết thủ đoạn của Tam thế tôn không chỉ có bấy nhiêu, nhưng lúc này không đánh bật được binh khí của đối phương thì không thể giành thắng thế.

Bởi vậy tay phải chàng vận công đến cực điểm vào sợi dây tơ thi triển Hồi quang kiếm pháp đánh ra, đồng thời tả chưởng vận công phòng bị.

Chờ khi sợi tơ và đôi đồng bạt tiếp nhau, khí công chưởng cũng đồng thời đánh dồn vào.

"Choang!"

Tiếng nổ vang lên như sét làm khối bụi bốc lên mù mịt, cát bay đá chạy rào rào khiến người xung quanh tối tăm mặt mũi.

Trong cát bụi và ánh hào quang không còn phân biệt được nhân ảnh của song phương nữa.

Chính ngay lúc đó từ trên đỉnh Quân sơn cũng phát ra một tiếng nổ còn kinh khủng hơn đến nỗi đất dưới chân chao đảo, một cột khói đen kịt cuồn cuộn bốc lên, chỉ trong chốc lát đã bao phủ toàn bộ Phi Long trang và làm tối cả vầng dương!

Tên lãnh đội kiếm sĩ Thương Quan Năng quay nhìn vào trang môn, thần thái Vô cùng kinh hãi mặt tái nhợt, vung cao trường kiếm quát to, "Kiếm đội lập tức quay vào trang viện!"

Mệnh lệnh vừa phát ra, hơn trăm tên kiếm sĩ liền quay lại kêu lên hớt hải, rầm rập chạy vào trang môn.

Hắc y nhân bỗng quát lên, "Chuyện gì thế? Tam thế tôn dùng tay! "

Dứt lời phất tay, lập tức cả đôi Ma cô trảo bay vút ra thành hai tia vàng bạc rồi kết thành một vòng hướng tới hai đối thủ.

Y hắc y nhân định đánh vào binh khí của song phương để buộc phải tách nhau ra.

Nào ngờ đúng vào lúc ánh kim ngân bay tới, Tam thế tôn rú lên một tiếng thê thảm, đầu óc vỡ tan bắn ra tung tóe!

Nguyên là sau cú tiếp chưởng, cả hai đối thủ đều vận hết kình lực giữ lấy binh khí đối phương trong một trận đấu nội lực.

Nhưng khi nghe từ hậu trang vang lên tiếng nổ, Trương Liêm biết rằng ở Phi Long trang đã phát sinh biến cố, và nhất định thế nào cũng liên quan đến Triệu Khanh Khanh hoặc Chương Hồng Lệ nên rất lo lắng.

Chàng không ham đánh nữa liền vận thêm công lực vào sợi dây tơ làm nó giãn dài ra hơn một trượng rồi kéo mạnh về, hét lên, "Buông tay!"

Tam thế tôn vẫn giữ chắc đôi đồng bạt, bỗng đối phương thụ lực về nên mất thăng bằng chồm người về phía trước, vừa khéo đúng lúc cặp Ma cô trảo của hắc y nhân phóng đến.

Đôi đồng bạt lập tức bị kim trảo biến thành muôn mảnh vụn, còn chiếc ngân trảo lại trúng đầu Tam thế tôn vỡ tan!

Trương Liêm vốn không có ý giết Tam thế tôn, thấy lão bị ngộ hại mà chết thảm như vậy bất thần đứng ngây ra.

Hắc y nhân chỉ muốn giải vây nào ngờ giết nhầm đồng bọn đôi mắt long lên vì giận dữ, thi triển chiêu kim long bà vi chuyển hướng đôi Ma cô trảo quét sang phía Trương Liêm.

Cả Mộc Lan và Hoa Lan thấy Trương Liêm vẫn đứng phát ngơ thì Vô cùng kinh hải cùng la lên thất thanh, "Công tử.

Kỳ thực Trương Liêm đã sớm nhận ra hắc y nhân quét Ma cô trảo sang phía mình.

Chàng không sợ phải đối phó nhưng lại nghĩ cách đoạt lại đôi báu vật trong số võ lâm ngũ bảo này để trả lại cho Thi Hồng Anh thực hiện lời hứa của mình trước đây.

Khi nghe hai tỳ nữ kêu lên, trong đầu chang lập tức tóe lên một ý, liền lướt nhanh về phía thi thể Tam thế tôn.

Vì đôi đồng bạt và đầu sợi dây tơ vẫn còn dính vào nhau, đôi đồng bạt được nối với hai tay Tam thế tôn bằng hai sợ dây thừng, còn Trương Liêm lại cầm một đầu sợi dây tơ nhưng khi chàng giãn dài sợi tơ làm Tam thế tôn mất đà ngã nhào tới trước, bị ngân trảo đánh vỡ đầu nhưng thi thể lão ta cũng bật ngược ra sau và hai đối thủ lại giữ khoảng cách như củ nên thi thể Tam thế tôn vẫn chưa đổ xuống.

Thấy hắc y nhân quét đôi Ma cô trảo về phía mình, Trương Liêm liền nhát tới tránh sau thi thể của Tam thế tôn!

Hắc y nhân quát lên, "Tiểu tử! Ngươi dùng tuyệt chiêu gì thế?"

Trương Liêm đã có kế hoạch đối phó, liền cười đáp, "Các hạ cũng thấy rõ đấy thôi!"

Hắc y nhân hừ một tiếng, đôi Ma cô trảo liền phân ra hai bên tả hữu tránh qua thi thể Tam thế tôn rồi nhắm Trương Liêm đang nấp sau đó ngoặt trở lại!

Bạn đang đọc truyện *Chức Cẩm Đồ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Quần hùng phủ đầu

Trương Liêm đẩy thi thể Tam thế tôn về phía trước chắn tầm nhìn của hắc y nhân, hai tay nhanh như chớp chộp lấy cán của đôi Ma cô trảo rồi nhún người nhảy cao năm thước.

Đôi trảo vốn vòng qua thi thể Tam thế tôn châu vào người Trương Liêm, khi bị chàng nắm được cán nhảy lên thì đôi mũi trảo cũng vừa chạm nhau kêu chong một tiếng.

Chàng vội đáp nhanh xuống đất, quát to, "Vật đã về tay chủ, mau thả ra!"

Hắc y nhân hừ một tiếng dốc tận công lực cố rút đôi trảo về.

Bấy giờ toàn bộ công lực của hai người đã tập trung vào đôi trảo đến nỗi cán của chiếc trảo bị duỗi thẳng ra!

Trương Liêm gia tăng thêm chân lực kéo cán chiếc ngân trảo rồi quát to một tiếng, "Buông!"

Cán chiến ngân trảo bị đứt ngay khúc giữa, hắc y nhân liền bị mất đà bật lùi tới hai trượng!

Trương Liêm vừa đắc thủ cầm chắc đôi Ma cô trảo liền hoành ngang trước ngực, quát lên, "Các hạ phải đền mạng cho Vô sầu cư sĩ.

Hắc y nhân vừa kịp đứng giữ mình trầm ổn, nghe Trương Liêm nói câu đó bỗng giật mình chấn động, run giọng hỏi, "Ngươi... ngươi nói gì?"

Trương Liêm đã đoạt được binh khí đối phương, chẳng còn sợ không đủ sức dối phó nữa, ngang nhiên đáp, "Lúc các hạ đoạt lấy đôi Ma cô trảo đã dùng chưởng đánh nát phủ tạng Vô sầu cư sĩ, chính bây giờ là lúc phải đền mạng."

Không thấy vẻ mặt của hắc y nhân bên trong tấm khăn trùm ra sao, nhưng từ đôi mắt anh lên tia kinh hoàng. Y lắp bắp nói, "Việc đó... thật ư?"

Trương Liêm thấy đối phương đột nhiên thất thần đi như vậy thì không khỏi ngạc nhiên, nghiêm giọng nói, "Lúc đó vị đệ tử của Hạt Ma Cô và tiểu khả có mặt trước thạch động. Ma cô trảo chính là vật của vị đệ tử của Hạt Ma Cô, nhưng vì thạch động bị chất nổ lấp kín, Vô sầu cư sĩ tay không chẳng thể nào đào được động khẩu với hy vọng vào cứu hoặc lấy hài cốt Hoắc Tiểu Tiên, bởi thế tiểu khả mới bàn với vị đệ tử của Hạt Ma Cô cho vị Trang tiền bối mượn Ma cô trảo, và sau đó đã trúng độc thủ của các hạ...."

"Trời ơi!"

Trương Liêm chưa nói hết câu chợt nghe hắc y nhân kêu lên một tiếng xe lòng rồi đột nhiên nhảy vút lên chiếc thuyền nhỏ phóng vút đi.

Trương Liêm nghe tiếng kêu bi thảm đó của hắc y nhân thì trong lòng hết sức kỳ quái.

Chàng lại không ngờ đối phương bỏ đi đột ngột như thế, liền gọi với theo, "Các hạ tưởng bỏ đi như thế là trút được nợ với Vô sầu cư sĩ Trang tiền bối sao?"

Hắc y nhân không đáp một lời, cũng không ngoảnh đầu lại.

Chiếc tiểu thuyền vẫn lao đi vun vút nhanh chóng bỏ xa bến Quân sơn.

Đột nhiên thấy một chiếc thuyền nhỏ khác từ hướng Nhạc Châu lướt tới gần, trên thuyền là một hắc y thiếu nữ.

Tới trước thuyền của hắc y nhân, thiếu nữ cất giọng lanh lảnh hỏi, "Sao cha lại bỏ đi thế?"

Trương Liêm không thấy rõ mặt nhưng nghe thanh âm chàng nhận ra thiếu nữ là Trang Ấu Hùng, lòng kinh dị nghĩ thầm, "Trang Ấu Hùng gọi hắc y nhân là cha, tức vị đó cũng họ Trang... "

Vừa nghĩ tới đó, chàng chợt thấy trong lòng rúng động, tự hỏi, "Chẳng lẽ đối phương chính là nhi tử của Vô sầu cư sĩ tự bỏ đi hai mươi năm trước?"

Chàng cắn môi nhìn hai chiếc thuyền nhỏ, bỗng nghĩ rằng sự nghi vấn này rất có khả năng.

Bởi vì nếu không thì sau khi chàng nói nguyên nhân vì sao Vô sầu cư sĩ bị giết, hắc y nhân kêu lên một tiếng xé lòng như thế?

Bấy giờ hai chiếc thuyền nhỏ cặp lại gần nhau, chẳng biết Trang Ấu Hùng và hắc y nhân nói với nhau những gì.

Chợt nghe từ hậu trang vang lên những tiếng la hét mỗi lúc một to.

Trương Liêm chợt nghĩ đến Triệu Khanh Khanh vẫn còn bị giam khốn trong trang, rất có thể liên quan đến vụ nổ vừa rồi và tiếng la sát đó, liền khoát tay cho Mộc Lan và Hoa Lan nói, "Đi thôi!"

Giữa quản trường của tây viện Phi Long trang nhân ảnh trùng trùng, tiếng la sát, tiếng rú của người bị thương, tiếng binh khí chạm nhau vang dậy hoà với nhau thành một thứ âm thanh ghê rợn.

Chẳng thể đếm được bao nhiêu cao thủ và kiếm sĩ vây quanh quản trường thành một vòng người rộng lố nhố như một bầy ong vây quanh tổ.

Triều Khanh Khanh đang đứng giữa vòng người tay cầm chiếc ngọc tiêu mười hai lỗ làm binh khí vung lên đánh lui bọn cao thủ của Phi Long trang.

Chẳng biết nàng mở ra mấy lỗ tiêu, chỉ nghe những âm thanh phát ra réo rắt nhức cả lỗ nhĩ không ai dám tiếp cận.

Giữa vòng vây có tới bảy tám tên võ sĩ nằm bất động xung quanh Triệu Khanh Khanh, chắc đã đoạn khí từ lâu, trong đó có một thi thể của thiếu nữ.

Lúc này chẳng có ai đoái hoài đến những người đã chết.

Trong khi hỗn chiến, các thi thể bị giẫm đạp đến nỗi y phục rách nát, có người ruột gan lòi cả ra nhìn mà phát rợn.

ở bên ngoài bức tường người tới hai mươi trượng, có một lão nhân bận hồng y ngồi xếp bằng, mắt nhắm nghiền, mắt trắng bệch không còn một chút huyết sắc, chừng như đang vận công trị thương.

Triệu Khanh Khanh vừa đánh vừa kêu lên, "Bọn cẩu tặc các ngươi tên nào còn muốn chết nữa?"

Chợt nghe tiếng một người cao giọng đáp, "Nha đầu! Ngươi chịu mệnh đi! Phi Long trang chẳng phải là nơi ngươi có thể dùng lời hù dọa mà thắng!"

Triệu Khanh Khanh cười nhạt nói, "Ngươi vừa thấy đó! Bổn cô nương chẳng qua là không muốn đại khai sát giới.

Nếu ta mở chiếc ngọc tiêu này thêm hai lỗ nữa thì chỉ e làm tất cả bọn cẩu nô các ngươi vỡ tâm phế chẳng ai sống sót!"

Người kia tiếp giọng, "La Trang Vi ta không tin vào tà môn. Nếu ngươi có bản lĩnh thì cứ thử xem chẳng ngại gì!"

Chợt lúc ấy bên ngoài vang lên một tràng cười, tiếp đó một thiếu niên thư sinh và hai thiếu nữ bận áo hoa tiến vào quảng trường.

Hiển nhiên đó là Trương Liêm và hai tỳ nữ Mộc Lan và Hoa Lan.

Triệu Khanh khanh thấy ba người đến hứng khởi kêu lên, "Trương lang mau vào đây! Bọn cẩu nô này chỉ muốn chết không chịu lui...."

Trương Liêm cất giọng quan thiết hỏi, "Khanh Khanh phải chịu khó nhọc như thế. Còn chưa bị thương chứ?"

Triệu Khanh đáp, "Tiện thiếp chưa việc gì."

Trương Liêm gật đầu, "được rồi, để ta giải quyết việc này cho."

"Chàng có thể xông vào được không?"

"Nàng khỏi lo đi!"

Trương Liêm quay lại hai tỳ nữ nói tiếp, "Hai vị hạ thủ đi!"

Mộc Lan và Hoa Lan đồng thanh "dạ" một tiếng rồi mỗi người vung một chiếc Ma cô trảo bắt đầu công kích.

Trong tiếng thét lanh lảnh, cả kim ngân song trảo cùng nhằm vào bức tường người tả xung hữu đột.

Tuy có không ít cao thủ và kiếm sĩ quay lại vung đao kiếm đối địch nhưng chẳng thứ binh khí nào địch nổi Ma cô trảo là thần binh lợi khí hiếm thấy của

võ lâm.

Tiếng rú vang lên bất tuyệt, đao kiếm bị đanh bay tán loạn bốn phía, thây rơi máu đổ ngổn ngang, một cảnh tượng ai nhìn vào cũng phải kinh hồn táng đởm.

Trung niên hán tử tự xưng là La Trang Vi thấy vậy trấn động cả tâm thần, mặt biến sắc, quát to, "Lùi nhanh!"

Trương Liêm tay vẫn cầm một sợi dây tơ vung lên một vòng phát xạ hào quan lấp lánh, đến trước La Trang Vi hỏi, "Các hạ chưa chịu đầu hàng, còn định lùi đi đâu nữa?"

La Trang Vi nhận ra đôi Ma cô trảo một trong võ lâm ngũ bảo lợi hại như vậy liền ra lệnh cho bang chúng tháo lui để toàn mạng, tự mình cũng phi thân ra khỏi trùng vây. Chẳng ngờ bị Trương Liêm đứng chắn trước mặt, thấy thiếu niên thư sinh mới xuất hiện giống hệt như người mà mình vừa vây sát, đoán biết rằng đây cũng là một Trương Liêm nữa.

Tuy chưa biết thật giả thế nào, y vẫn vung đao quát lên, "Tiểu tử! Tiếp ta một chiêu!"

ánh đao sáng loáng như tuyết tạo thành một màn đao ảnh hoá sắc cầu vòng với phạm vi sát thương tới cả trượng, uy mãnh Vô cùng.

Vì mở đường máu thoát thân nên La Trang Vi đã xuất chiêu tuyệt học uy thế chẳng tầm thường.

Thế nhưng Trương Liêm đã vận sẵn công lực vào sợi dây tơ thẳng ra như thanh kiếm xuất ra.

Chỉ thấy đoạn dây bay múa như thần long cuộn mình, lập tức ánh ngũ sắc phát ra chặn đứng màn đao ảnh, tiếp đó sợi dây tơ đánh dạt thanh cương đao của La Trang Vi rồi thừa cơ quấn vào uyển mạch y!

La Trang Vi kinh hãi lùi về hai bước rồi quay lưng định chạy.

Nhưng chỉ một bước, Trương Liêm đã lao vút qua đầu đứng chắn ngang trước mặt, đanh giọng hỏi, "Các hạ còn muốn chạy sao?"

Bấy giờ Triệu Khanh Khanh cũng bước đến gần.

La Trang Vi quay bên này bên kia đều thấy Trương Liêm, chẳng biết đâu thật đâu giả đành phải múa đao tự vệ, miệng quát lên, "Tiểu tử chớ bức người thái quá!"

Trương Liêm nghiêm giọng nói, "Tiểu khả không có ý bức bách các hạ đâu, chỉ xin các hạ ra lệnh cho võ sĩ quý trang đình chỉ trận đấu."

La Trang Vi nghiến răng đáp, "Không bao giờ!"

Trương Liêm bình tĩnh nói, "Tuy chưa biết các hạ có thân phận thế nào nhưng vừa hạ lệnh rút lui, lập tức các cao thủ quý trang chạy tứ tán. Nếu các hạ đổi bằng lệnh ngừng chiến, tiểu khả tin rằng tất cả quý thuộc đều nhất nhất tuân lệnh.

Nguyên Trương Liêm có ý đồ sẵn cầm tặc tiên cầm vương, chàng cũng nhận ra La Trang Vi có thân phận cao nhất của Phi Long trang ở đây nên ra lệnh cho hai tỳ nữ giải vây cho Triệu Khanh Khanh, còn mình tìm cách thương lượng với đối phương mong đi đến một sự hòa giải để hạn chế tổn thất.

La Trang Vi thấy thiếu niên thi triển thân pháp ngũ thái cao tường biết khó mà chạy thoát được, cũng không cam nguyện bị bắt, liền quát lên, "La mỗ có thể rơi đầu nhưng quyết không chịu nhục. Tiểu Tử ngươi đừng hòng buộc La mỗ phát lệnh đầu hàng! "

Trương Liêm chợt thâu đoạn thừng lại.

Bây giờ có thể nói chàng không còn khả năng công kích nữa, nhưng nguyên chỗ cũ không có ý định tẩu thoát.

Trương Liêm bỗng thở dài nói, "Tiểu khả hết sức khâm phục khí phách của La anh hùng thà chết quyết không khuất phục. Nhưng La anh hùng nói rằng đầu hàng tiểu khả là sai rồi!"

La Trang Vi hỏi, "Ngươi nói ta sai gì?"

Trương Liêm đáp, "La anh hùng nên nói rằng đầu hàng chính nghĩa võ lâm thì đúng hơn."

La Trang Vi hừ một tiếng nói, "Thế nào gọi là chính nghĩa? Ai có thần binh lợi khí, ai có cao mưu hiểm kế thì kẻ đó được coi là chính nghĩa, tiểu tử ngươi chẳng lẽ không chấp nhận chân lý đó?"

Trương Liêm không trả lời, chỉ nghiêm mặt hỏi, "Nếu vậy thì theo các hạ, trên võ lâm hiện tại ai đại diện cho chính nghĩa?"

Trong ý tưởng của La Trang Vi thì hiện tại trên võ lâm chỉ riêng Bạch hạc lệnh chủ là người có thế lực nhất, chẳng những đang uy hiếp toàn võ lâm mà còn là người túc kế đa mưu.

Nhưng còn một thực tế khác là hiện ở Phi Long trang, thế lực của Bạch hạc lệnh chủ đang bị Trương Liêm đẩy lùi.

Nghĩ tới đó, La trang Vi lặng thinh không đáp.

Trương Liêm lướt mắt nhìn đối phương nói tiếp, "Xin La anh hùng nghĩ kỹ lại xem! Bạch hạc lệnh chủ tuy hưng thịnh một thời nhưng hắn đối địch toàn bộ võ lâm, cuối cùng nhất định phải dẫn đến bại vong là điều không thể tránh khỏi, bởi vì một lý do hết sức đơn giản là chính nghĩa không bao giờ cũng khuất phục được phi nghĩa, và một nhân vật hành hung tác ác trong giang hồ trước sau gì cũng đến lúc đền tội. La anh hùng thấy tại hạ nói đúng không?"

La Trang Vi chẳng biết phải đối đáp thế nào.

Xét về chính nghĩa võ lâm thì y thừa hiểu mình không theo con đường chính đạo, bởi vì biết trả lời sao khi Phi Long trang trở thành một lượng lực để Bạch hạc lệnh chủ sai khiến?

Nhưng đã trở thành người nắm vận mệnh của Phi Long trang đâu dễ quỳ gối hàng phục?

Biết rằng hoàn toàn không còn hi vọng thoát thân, Latrang Vi chợt vung cương đao nhằm vào yết hầu mình.

Trương Liêm lao tới rất nhanh, vận toàn lực phát ra một chưởng đánh dạt thanh cương đao của La Trang Vi rồi sấn lên một bước chộp lấy uyển mạch đối phương nói, "Các hạ không thể chết được!"

La Trang Vi quát, "Thế nào? Ngươi còn muốn lăng nhục ta nữa sao?"

Trương Liêm lắc đầu, "Nếu tiểu khả có ý lăng nhục cách thì đâu chờ đến bây giờ?"

La Trang Vi nghĩ lại và hiểu ra lời đối phương nói thế hoàn toàn sự thực.

Bởi vì y từ lâu đã không còn khả năng hoàn thủ, nếu đối phương muốn hạ nhục thì đó là việc dễ dàng.

Tuy vậy cơn giận chưa nguôi, La Trang Vi lạnh giọng hỏi, "Vậy ngươi muốn ta làm gì?"

Trương Liêm chỉ tay vào những đám võ sĩ bị đẩy lùi nói, "La anh hùng cứ xem thì rõ, quý thuộc có ai chạy thoát được đâu?

La Trang Vi quay lại nhìn, chỉ thấy cuối quảng trường hai tỳ nữ tay vung hai chiếc Ma cô trảo dồn toàn bộ số võ sĩ vừa được lệnh chạy trốn giống như như người chăn gia súc lùa lùa bầy cừu, hơn nữa có không ít võ sĩ bị giết nằm rải rác khắc nơi.

Thấy cảnh tượng đó, y chỉ biết thở dài.

Trương Liêm tiếp lời, "Chắc bây giờ La anh hùng đã hiểu rõ, bất cứ ai cũng phải quy phục chính nghĩa, cả Bạch Hạc lệnh chủ cũng không ngoại lệ. Tuy rằng lực lượng của Phi Long trang rất đông, cao thủ như mây vẫn quần tập, thế nhưng hiện tại quý trang chủ cùng toàn bộ thủy binh đã bị đánh tan, còn ở đây hơn trăm võ sĩ không thể sử dụng binh khí Chỉ cần La anh hùng hạ lệnh ngưng chiến, cuộc tàn sát lập tức chấm dứt ngay!"

La Trang Vi đã mất hết hùng tâm, buông rơi thanh đao xuống đất thở dài nói, "Thiếu hiệp nói thế cũng có lý. Nhưng bổn tọa chỉ là một phó bang chủ chỉ có hư danh mà không có thực quyền."

Trương Liêm nghe câu đó rất bất ngờ liền buông cổ tay đối phương rồi thu sợi dây tơ về, chắp tay cung kính nói, "Nguyên là La phó bang chủ, tại hạ thất kính!"

La Trang Vi nghĩ rằng mình là bại tướng mà thiếu niên này vẫn tỏ ra lễ độ như thế thì trong lòng rất khâm phục, liền ôm quyền hoàn lễ nói, "Không dám! "

Trương Liêm chợt hỏi, "Phó bang chủ vừa nói rằng mình không có thực quyền, vậy ai mới có thực quyền?"

La Trang Vi đáp, "Tứ đại hộ pháp của bổn bang mới là những người thực sự nắm tất cả mọi quyền hành."

Trương Liêm liền hỏi, "Có phải là tứ hung Thiên thủ kiếm, Bách linh cơ, Bát phương tượng và Tam thế tôn không?"

La Trang Vi gật đầu, "Chính bốn người đó."

Trương Liêm nói, "Nếu đúng là tứ hung thao túng mọi quyền hành ở Phi Long trang thì bây giờ phó bang chủ nên khôi phục lại quyền hành đi. Hiện bang chủ rơi xuống Động Đình hồ chưa biết sống chết ra sao, cả bát long và Thiên thủ kiếm, Bát phương tượng cũng thế. Còn Tam thế tôn đã chết dưới tay một Bạch hạc lệnh sứ ở ngoài trang môn..."

Chàng chỉ tay về phía hồng y lão nhân đang ngồi vận công cách đó vài chục trượng nói tiếp, "Vừa rồi vào đây tại hạ có xem thương thế lão nhân này, chẳng những hai tai bị giập nát mà tâm phế cũng bị thương tổn nặng khó sống nổi, chẳng biết đó có phải là Bách linh cơ không?"

La Trang Vi gật đầu, "Chính phải."

Trương Liêm nói, "Nếu vậy thì xin phó bang chủ hãy phát lệnh đi?"

Việc đã tới nước này, La Trang Vi không thể từ chối nữa liền lấy ra một lá cờ nhỏ thêu hình thần long giơ cao ra lệnh, "Phi long quy vị, Tiềm long thăng thiên. Tất cả huynh đệ bổn bang ngừng đấu nghe lệnh."

Thật ra thì chúng nhân đệ tử của Phi Long Bang từ lâu đã vứt binh khí không kháng cự nữa, ngay cả vị thống lãnh đội võ sĩ là Thượng Quan Năng cũng chỉ tay không phó mặc cho số mệnh.

Nhưng Triệu Khanh Khanh biết rằng tuyệt không phải là người máu lạnh sát nhân, trường hợp nào cũng tìm cách đàm phán, chỉ bất đắc dĩ mới phải gái ất người nhưng chỉ nhắm vào những tên ma đầu hung hãn nhất.

Bởi thế khi Trương Liêm và hai tỳ nữ mới vào giải vây, nàng đã cố ngăn cản Hoa Lan và Mộc Lan đừng loạn sát, chỉ vây lại chờ Trương Liêm xử lý.

Lúc này vừa nghe lệnh của La Trang Vi, chẳng những môn hạ của Phi Long bang đứng im sẵn sàng chờ lệnh mà cả Triệu Khanh Khanh, Mộc Lan và Hoa Lan cũng ngừng tay.

Chỉ có Thượng Quan Năng lộ vẻ hoang mang hỏi, "Phó bang chủ, có chuyện gì vậy?"

La Trang Vi cùng Trương Liêm bước đến trước vòng người.

Thấy trên mặt đất nằm rải rác tới hơn hai chục tử thi và binh khí la liệt, vị phó bang chủ thở dài nói, "Bổn tọa vì để bảo vệ sinh mệnh của huynh đệ bổn trang mà thay quyền Mạc bang chủ chấp nhận đầu hàng Trương thiếu hiệp."

Trương Liêm vội nói, "La anh hùng quá nặng lời! Đây là vì sự bình yên của võ lâm, hoàn toàn không liên quan gì đến tiểu khả."

La Trang Vi nhíu mày hỏi, "Nếu thiếu hiệp không muốn thế thì phải coi Phi Long trang đầu hàng nhân vật nào trong võ lâm?"

Trương Liêm lắc đầu, "Đây không phải đầu hàng. Chỉ cần mọi người hiệp lực đối phó với Bạch hạc lệnh chủ thì đương nhiên quý trang sẽ thành một bộ phận của võ lâm chính nghĩa."

La Trang Vi nói với giọng tin tưởng, "Bạch hạc lệnh chủ giống như thần long chỉ thấy đầu mà chẳng thấy đuôi, không ai đủ khả năng đối phó!"

Trương Liêm chòi nói, "La phó bang chủ nên quá đề cao Bạch hạc lệnh chủ như vậy! Chẳng phải Phi Long trang này là một nơi trọng địa của hắn sao?"

La Trang Vi nhìn sang Thương Quan Năng rồi lắc đầu nói, "Phi Long trang chẳng qua chỉ là một nơi mới bị Bạch hạc lệnh chủ khống chế cai quản mà thôi, những căn cứ như vậy có bao nhiêu, Bạch hạc lệnh chủ là người thế nào, chỉ e ngay cả tứ đại hộ pháp cũng không biết được!"

Trương Liêm ngạc nhiên hỏi, "Nếu các vị không biết Bạch Hạc ma quân là ai thì làm sao cam tâm chịu sự cai quản của hắn?"

La Trang Vi đáp, "Ngay cả bốn vị hộ pháp tiền bối còn chịu sự cai quản của Bạch hạc lệnh chủ, huống hồ loại vãn bối chúng tôi?"

La Trang Vi nói thế không sai.

Những nhân vật võ lâm nếu không do bất đắc dĩ thì ai cam chịu ước thúc của người khác?

Nhưng có một việc rõ ràng là người đủ khả năng là cho tứ hung danh chấn một thời phải cuối đầu quy thuận, tái xuất giang hồ để phục vụ mình nhất định là nhân vật hết sức lợi hại.

Trương Liêm trầm ngâm nói, "Tiểu khả tin La anh hùng nói thật, nhưng còn một điều chưa rõ muốn thỉnh giáo thêm.

La Trang Vi hỏi, "Thiếp Hiệp còn điều gì chưa rõ?"

"Nếu cả tứ hung cũng không biết Bạch hạc lệnh chủ là ai thì làm thế nào mà tiếp nhận mệnh lệnh của hắn?"

La Trang Vi đáp, "Kẻ truyền lệnh cho tứ đại hộ pháp là Viên Hạc sứ giả."

Trương Liêm vội hỏi, "Viên Hạc là người nào?"

La Trang Vi lắc đầu đáp, "Đó không phải người mà chỉ là một con vượn lông xám và một con bạch hạc."

Trương Liêm sững sốt hỏi, "Viên Hạc lệnh sứ chỉ là hai còn vật? Vậy chúng truyền lệnh như thế nào?"

"Con vượn đem theo giấy lệnh của Bạch hạc lệnh chủ."

"Thông thường mấy ngày chúng mới truyền lệnh một lần?"

La Trang Vi đáp, "Chúng đến không kỳ hạn nào cả, có khi hai ba ngày, cũng có khi chín mười ngày mới đến một lần.

Trương Liêm hỏi, "Đương nhiên phó bang chủ đã thấy chúng rồi chứ?"

La Trang Vi gật đầu, "Không phải chỉ mình tại hạ mà ngay ở đây còn khá nhiều huynh đệ khác cũng đã từng thấy.

Con vượn thì rất lớn, to gấp đôi người thường, mắt lửa tròng vàng, nhìn rất hung ác. Còn con Bạch Hạc thì to lớn chưa từng thấy, khi xòe cánh dài có tới hai trượng. Khi bay lên trời, mỏ và chân duỗi ra thành hình chữ thập, bóng phủ rộng đến một mẫu đất! "

Trương Liêm lại hỏi, "Lần gần đây nhất chúng đến Quân sơn cách đây mấy ngày?"

La Trang Vi đáp, "Năm ngày trước."

"Có phải cả vượn và hạc cùng đến và vào lúc đêm khuya không?"

La Trang Vi ngạc nhiên hỏi, "Thì ra, thiếu hiệp cũng nhìn thấy ư?"

Trương Liêm cười đáp, "Tiểu khả chỉ suy đoán thôi. Bởi vì nếu chúng đi riêng lẻ thì không thể gọi là Viên Hạc sứ giả được Ngoài ra chúng đến vào ban ngày thì đâu có thể lọt qua mắt nhiều nhân vật giang hồ thường xuất hiện ở Nhạc Châu?"

Chàng dừng một lúc rồi tiếp, "Đa tạ La anh hùng đã cho biết tường tận. Tiểu khả đã có phương pháp để tìm ra Bạch Hạc ma quân. Ngay bây giờ xin La anh hùng lãnh suất huynh đệ của Phi Long bang cùng gia quyến tạm thôi rời khỏi quý trang trong ba ngày sau đó xin quay lại sinh hoạt bình thường như trước."

La Trang Vi nhìn sang Thượng Quan Năng vẻ dò hỏi.

Trương Liêm thấy tên này giữ chức lãnh đội võ sĩ thân phận không nhỏ ở Phi Long bang, nên quay nhìn hắn cười hỏi, "Thượng Quan Lãnh đội có cao kiến gì?"

Thượng Quan Năng vốn cùng với phó bang chủ La Trang Vi có ý chống đối việc bang chủ Mạc Trấn Phương chịu phục tùng bọn tứ hung nhưng vì thuộc quyền nên không dám kháng lệnh.

Nay nghe Trương Liêm hỏi mình, hắn chỉ cuối đầu đáp, "Đã là bại tướng thì đành phải phục tùng đối phương thôi!"

Trương Liêm cười nói, "Tiểu khả không dám. Chỉ xin lãnh đội nghe lệnh phó bang chủ quý bang là được rồi."

La Trang Vi liền sai bảo thuộc hạ thu xếp hành lý chuẩn bị hành trình.

Trương Liêm còn dặn thêm, "Xin La anh hùng cho lệnh quý thuộc hạ chỉ mang vật dụng cần thiết, tiểu khả chỉ xin ở lại đây ba ngày thôi, xin bảo đảm không mất mát bất cứ vật gì."

La Trang Vi hỏi, "Chẳng lẽ sau đó các vị không ở đây nữa?"

Trương Liêm cười đáp, "đương nhiên! Tiểu khả chỉ ở đây chờ Viên Hạc sứ giả thôi, bởi vì thế nào cũng nảy sinh xung đột nên mới yêu cầu người của quý trang đi hết vì ở lại chỉ thương vong Vô ích."

Bấy giờ La Trang Vi mới hiểu ra, liền nói, "Chưa biết khi nào Viên Hạc sứ giả mới tới. Tại hạ sợ rằng thời gian ba ngày chỉ e không đủ."

Trương Liêm cười nói, "Tiểu khả tin rằng mình xác định không sai đâu, thậm chí rất có khả năng chúng sẽ đến ngay tối nay."

La Trang Vi ôm quyền nói, "Tại hạ tạm cáo từ, sau khi ra lệnh cho tệ thuộc chuẩn bị xong sẽ quay lại."

Trương Liêm xua tay, "Không cần đâu, xin phó bang chủ cứ yên tâm suất lĩnh quý thuộc lên đường, ba ngày sau gặp lại cũng được!, La Trang Vi gật đầu rồi ra lệnh cho chúng nhân đệ tử nhặt nhạnh tử thi mang chôn cất, sau đó thu xếp một số vật dụng thiết yếu cùng gia quyến rời khỏi Quân sơn.

chỉ trong vòng một canh giờ, mấy chục chiếc thuyền lớn nhỏ đã mang toàn bộ lực lượng còn lại của Phi Long trang rời đảo đi về hướng Nhạc Châu.

Phút chốc, Phi Long trang trở nên vắng lặng.

Triệu Khanh Khanh cùng hai tỳ nữ đến bên Trương Liêm.

Trong suốt cuộc chiến, hai người chưa nói với nhau câu nào, bấy giờ Triệu Khanh Khanh mới ngượng ngùng nói, "Xin Trương lang đừng trách... Tiện thiếp đóng giả chàng tới đây, chút nữa để nhục mệnh... "

Trương Liêm cười đáp, "Đừng nói việc đó nữa. Chính ta cũng thiếu thận trọng, không ngờ Mạc Trấn Tương chặn đánh ngay giữa hồ. Nếu không được nàng và Chương Hồng Lệ đến trước làm phân tán lực lượng của chúng và hai vị Mộc Lan và Hoa Lan cùng đến dùng hỏa công thiêu hủy chiến thuyền địch thì không sao thành công được."

Mộc Lan được khen, ngượng nghịu nói, "Nếu công tử không đoạt được đôi Ma cô trảo thì chúng tiểu tỳ đành bó tay thôi.

Triệu Khanh Khanh nhìn sang Trương Liêm hỏi, "Lang quân làm thế nào mà đoạt lại được đôi Ma cô trảo này thế?"

Trương Liêm kể lại cuộc đấu với hắc y nhân ngay trước trang môn và nói luôn cả mối hoài nghi của mình rằng người đó là Trang Cảnh Hùng, nhi tử của Vô sầu cư sĩ.

Triệu Khanh Khanh chợt nhớ lại Trang Ấu Hùng, công phẫn nói, "Tên sát phụ đó thật đáng giết! Hắn lại là thủ hạ của Bạch hạc lệnh chủ, sao lang quân không giết để trả thù cho Vô sầu cư sĩ?"

Trương Liêm lắc đầu trầm ngâm nói, "Có thể ông ta giết nhầm phụ thân mình, vì khi biết sự thật đã Vô cùng thống khổ bỏ đi ngay."

Triệu Khanh Khanh vẫn chưa chịu, "Dù sao thì đầu nhập vào Bạch Hạc môn cũng là tối đáng chết!"

Trương Liêm không đáp, nhìn ra trang môn nói, "Bây giờ chùng ta ra bến xem mọi người đã đi hết chưa..."

Cả bốn người cùng tiến ra bến, nhưng vừa tới trang môn thì chợt thấy La Trang Vi và bảy tám tên võ sĩ cùng mấy tỳ nữ từ bên trong chạy ra.

Trương Liêm dừng lại ngạc nhiên hỏi, "La phó bang chủ còn chưa đi sao?"

La Trang Vi đáp, "Tại hạ vừa kiểm tra mai táng cho những huynh đệ tử nạn, hơn nữa còn một việc quan trọng muốn nói thêm với thiếp hiệp."

Rồi quay lại ra lệnh cho bọn võ sĩ, "Các ngươi ra trước chuẩn bị thuyền đi!"

Tám tên võ sĩ dạ một tiếng, cung kính cúi chào rồi chạy đi.

Trương Liêm chờ chúng đi xong liền hỏi, "La phó bang chủ có việc gì quan trọng chỉ giáo?"

La Trang Vi nói, "Tại hạ cảnh báo với thiếu hiệp là con vượn rất tinh thông võ nghệ lại thêm da cứng thịt dày, ngay cả tứ đại hộ pháp liên thủ mà vẫn đánh không thắng nó, thiếu hiệp cần phải hết sức cẩn thận mới được."

Trương Liêm cảm kích đáp, "Xin cung lĩnh thịnh tình của phó bang chủ. Tiểu khả sẽ chú ý đề phòng."

La Trang Vi ngập ngừng một lúc rồi chỉ mấy tỳ nữ nói, "Thiếu hiệp cần mấy tên này lo việc cơm nước không?"

Trương Liêm lắc đầu, "Đa tạ sự quan tâm của phó bang chủ, tiểu khả cùng có mang theo hai người giúp việc đó rồi."

Hoa Lan chợt chen lời, "Xin phó bang chủ cho biết trù phòng ở đâu?"

La Trang Vi chỉ tường tận phòng bếp, phòng ăn rồi từ biệt Trương Liêm cùng mấy tên tỳ nữ đi ra bến.

Chỉ lát sao chiếc thuyền cuối cùng của Phi Long trang lướt sóng đuổi theo đoàn đi trước.

Trương Liêm nhìn theo thở dài nói, "Vị đó thật đáng gọi là một chính nhân quân tử! Nếu Mạc Trấn Tương đã chết thì vị đó rất xứng đáng chấp chưởng Phi Long trang."

Chợt quay nhìn Triệu Khanh Khanh hỏi, "Nghe nói nàng bị giam vào mật thật, làm sao thoát ra được thế?"

Triệu Khanh Khanh à một tiếng, trả lời, "Chúng tin rằng thiếp đúng là chàng nên dùng mỹ nhân kế định hại, cho một tên nha đầu có tên là Tiểu Thạch đóng giả tiểu đồng đưa thiếp vào một gian tiểu sảnh ở tây viện rồi bất thần dùng cơ quan đóng kín cửa lại. Nguyên tiểu sảnh đó tường và cửa đều bằng sắt khối, còn nha đầu kia chỉ biết đóng mà không biết mở. Rất may chiếc ngọc tiêu của thiếp được chế từ Lượng tài xích mà thành, có thể phát hiện ra chỗ khác thường của kiến trúc. Nhờ thế mà thiếp tìm được cơ quan và nghĩ ra cách mở. Lúc đó nha đầu Tiểu Thạch cũng bị giam với thiếp, một tên hộ pháp là Bách linh cơ chẳng cần giấu giếm bảo rằng sẽ đốt cháy luôn cả hai người. Sau khi mở được cửa, lão tặc Bách linh cơ liền ném một quả địa lôi vào, may mà tiện thiếp nhanh tay chộp được ném ngược ra cửa, nếu không thì đã tan xác rồ i! "

Trương Liêm vội hỏi, "Tiểu Thạch có phải là thiếu nữ chết trong vòng vây giữa quảng trường ở tây viện đó không?"

Triệu Khanh Khanh gật đầu, "Chính phải."

Mộc Lan hỏi thêm, "Tiểu Thạch do địa lôi mà chết?"

Triệu Khanh Khanh quay sang nhìn Mộc Lan đáp, "Không phải. nó ra đến ngoài này mới bị bọn hung đồ đánh chết."

Giọng nàng bỗng nhiên trầm hẳn xuống, "Tiếc rằng tiện thiếp không bảo vệ được cô ta."

Trương Liêm hỏi, "Như vậy chính Bách linh cơ đã bị địa lôi làm trọng thương?"

Triệu Khanh Khanh gật đầu, "Chính thế. Hắn gieo nhân thì gặt quả, chẳng trách ai được!"

Trương Liêm trầm ngâm một lúc rồi nói, "Bây giờ chúng ta đi khắp trang viện xem địa hình rồi sẽ tìm cách bố trí bắt hạc giết vượn."

Triệu Khanh Khanh lo lắng hỏi, "Chỉ có bốn chúng ta thôi ư?"

Trương Liêm gật đầu, "Bốn người cũng đủ rồi. Nàng sẽ thổi tiêu bạch hạc rồi tìm cách bắc lấy nó, còn ta và Mộc Lan và Hoa Lan có thêm Ma cô trảo

trợ lực, thế nào cũng giết được con vượn."

Triệu Khanh Khanh đề xuất, "Tiện thiếp cho rằng nên mời Chương thư thư mang theo mấy vị cô nương nữa giúp thêm một tay thì hơn. Bởi vì tiện thiếp đã bận thổi tiêu rồi nên không còn rảnh tay để bắt hạc được, hơn nữa con bạch hạc đã lớn như vậy, đối phó với nó không đơn giản. Nếu để nó bay mất thì dù có giết được vượn cũng chẳng tìm ra Bạch Hạc ma quân. Tốt nhất là tướng công luyện lôi tiên nên việc bắt hạc tiện hơn, để Chương thư thư thay đối phó với con vượn."

Trương Liêm ngẫm nghĩ một lúc rồi lưỡng lự nói, "ý của nàng rất hay, nhưng lúc này biết tìm Hồng Lệ ở đâu?"

Triệu Khanh Khanh cười nói, "Bây giờ người của Phi Long trang đã đi hết, tiện thiếp tin chắc dễ dàng tìm được Chương thư thư."

Bạn đang đọc truyện *Chức Cẩm Đồ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Viên Hạc sứ giả

Bây giờ độ giữa giờ thân, Trương Liêm bảo hai tỳ nữ trù phòng chuẩn bị cơm nước, còn mình với Triệu Khanh Khanh đi quan sát tình hình.

Hai người lên địch lâu, thấy mấy chục chiếc thuyền lớn nhỏ đã cách Quân sơn khá xa hướng tới Nhạc Châu, đội ngũ rất chỉnh tề.

Nhìn vào trang, trừ một số nơi bị Chương Hồng Lệ dùng bích lân độc hỏa đốt cháy, những nơi còn lại vẫn còn rất hùng vĩ.

Riêng các địch lâu và tường viện vẫn đứng uy nghi, tinh kỳ nghiêm chỉnh, đó là hổ chết vẫn còn uy.

Chẳng bao lâu đã thấy Hoa Lan lên báo thức ăn đã chuẩn bị xong.

Triệu Khanh Khanh nhìn Trương Liêm hỏi, "Lang quân, tiện thiếp thấy rằng cứ mang thức ăn lên địch lâu vừa ăn quan sát tiện hơn."

Trương Liêm cười nói, "ý hay! Lại vừa thưởng ngoạn nữa chứ? Ngồi trên địch lâu này vừa uống rượu vừa thưởng ngoạn cảnh Động Đình Hồ thì tuyệt thú!"

Triệu Khanh Khanh cười ngượng nghịu.

Trước khi thức ăn được mang đến, nàng hạ tất cả những lá cờ đỏ trên các địch lâu thay vào đó là những lá cờ trắng.

Mọi người ăn xong trời vừa tối.

Bây giờ Phi Long trang bao la với mấy chục mẫu tối om, chỉ trừ mấy ngọn đèn trên địch lâu lay động theo từng cơn gió.

Trương Liêm ra đứng tựa lan can nhìn ra mặt hồ, trong lòng đăm chiêu nghĩ cách làm thế nào bắt được bạch hạc.

Chợt chàng trống thấy một thuyền nhỏ đèn đuốc sang trưng đang tiến về phía đảo.

Ngưng thần nhìn kỹ, chàng phát hiện ra trên thuyền ngoài hai phu thuyền ra chỉ có hai người.

Hai khách nhân chẳng ai xa lạ, chính là Phật Vân trang chủ và độc thủ lão nhân Nhậm Tiến Phương.

Nhận ra hai người này, Trương Liêm kinh dị kêu lên, "Hỏng rồi! Ta quên rằng Tất bá bá và Nhậm thúc thúc còn ở Nhạc Dương lâu, nhất định họ trông thấy cờ trắng nên đã tới ngay."

Triệu Khanh Khanh vốn treo cờ trắng để Lệ Chương Hồng Lệ biết Phi Long trang đã được thu phục mà tới, đâu ngờ hai lão nhân đến trước?

Nên chỉ biết cười ngượng nghịu nói, "Tiện thiếp treo cờ trắng cho Chương thư thư đến thôi biết đâu..."

Bỗng nghe Mộc Lan quát lên từ phía sau, "Ai?"

Trương Liêm và Triệu Khanh Khanh cùng quay lại, chỉ thấy một thiếu nữ bận thanh y đứng trên tường thành cách địch lâu chỉ năm sáu trượng.

Thiếu nữ không chút hoảng sợ, lạnh lùng nói, "Trương Liêm ở đâu bảo hắn ra đây nói chuyện!"

Trương Liêm nhận ra thiếu nữ đó là ai, vội nói, "Thì ra là Trang cô nương. Tại hạ ở đây."

Dứt lời đi về phía thiếu nữ.

Triệu khanh Khanh cũng bước tới gần, khi nhận ra thiếu nữ liền kinh ngạc kêu lên, "Ngươi đến tìm Trương lang có việc gì?"

Thiếu nữ chính là Trang Ấu Hùng, con người tính cao khí ngạo đã từng có lần giao thủ với Triệu Khanh Khanh.

Hiển nhiên cô ta cũng nhận ra đối thủ, nhăn mũi xì mục tiêu đáp, "Chẳng có ai thèm cướp sống lang quân của ngươi mất đâu mà sợ! Ta chỉ tìm hắn lấy lại một vật."

Trương Liêm ngạc nhiên hỏi, "Cô nương cần lấy vật gì?"

Trang Ấu Hùng lạnh giọng hỏi, "Ngươi gặp Vô sầu cư sĩ ở đâu?"

Trương Liêm lập tức nhớ đến thái độ của hắc y nhân hồi chiều và hiểu ra ngay vấn đề, liền hỏi, "Vô sầu cư sĩ tiền bối là.

Trang Ấu Hùng chặn lời, "Chính ta đang hỏi ngươi! Mau đưa di vật của lão nhân gia cho ta!"

Lúc này Trương Liêm không còn hoài nghi gì nữa.

Hắc y nhân bít mặt vừa giao thủ với chàng lúc chiều trước trang môn cũng chính là người đánh trọng thương Vô sầu cư sĩ để đoạt mất đôi Ma cô trảo không phải là ai khác, chính là Trang Cảnh Hùng, nhi tử độc nhất đã rời bỏ ông ta mà đi hơn hai mươi năm trước!

Trước đây Trương Liêm đã phán đoán rằng chính Trang Thiếu Hùng và Trang Ấu Hùng là nội tôn của Vô sầu cư sĩ, quả là không sai.

Đó là lý do vì sao khi biết phụ thân bị chết do chính tay mình hạ thủ, Trang Cảnh Hùng đã thét lên xé lòng rồi đột ngột bỏ đi. Điều đó chứng tỏ lúc đó Trang Cảnh Hùng không biết kẻ bị mình giết chính là phụ thân mình mà đó chỉ là sự ngộ sát Tuy vậy dù có là giết nhầm đi nữa thì Trang Cảnh Hùng cũng khó thoát khỏi tội danh sát phụ.

Tiếng kêu xé ruột lúc chiều chứng tỏ rằng Trang Cảnh Hùng vẫn là người có lương tri, có lẽ lúc này ông ta đang xám hối về hành động của mình.

Trương Liêm thấy rằng không nên để Trang Ấu Hùng biết phụ thân là người giết nhầm tổ phụ cô ta.

Nghĩ đoạn, chàng gật đầu nói, "Không sai, Vô sầu cư sĩ Trang tiền bối có giao cho tại hạ một bình sành nhỏ, một pho chưởng pháp và một chiếc Song long ngọc lệnh. Nhưng hiện tại ngoài chiếc bình tại hạ đang giữ trong người, còn pho chưởng pháp và ngọc lệnh đã bị người khác đoạt mất."

Trang Ấu Hùng vội hỏi, "Kẻ cướp đoạt là ai?"

Trương Liêm hỏi, "Cô nương chắc vẫn còn nhớ ngày đưa tại hạ rời khỏi cao tháp đã giao thủ với hai vị cô nương không?

Trang ấu Hùng chợt nhớ lại kiệt tác của mình, bất giác phì cười ra.

Trương Liêm biết rằng vị cô nương này hỉ nộ Vô thường, cũng cười nói, "Trước đó mấy ngày, chính hai vị cô nương đó đã cướp mất pho chưởng pháp và ngọc lệnh."

Trang Ấu Hùng nhớ lại tình cảnh bữa đó, nhớ rằng quả thật mình từng nghe một trong hai thiếu nữ kia nói đến Song long ngọc lệnh, vì thế cô ta mới đuổi theo tranh đoạt.

Mặc dù chưa lấy được nhưng đã có manh mối và nhất là chứng minh Trương Liêm nói không sai, liền gật đầu, "Thôi được, nếu vậy thì chỉ đưa chiếc bình cho ta là được rồi."

Trương Liêm lấy bình sành ra nói thêm, "Khi lệnh tổ cho tại hạ chiếc bình này, lúc đó chiếc bình có mấy viên thần dược trị thương nói rằng tặng tại hạ để nhờ chuyển pho chưởng pháp đến tay lệnh tôn. Nhưng tại hạ thấy thương thế của lệnh tổ rất nặng nề nên đã cho lão nhân gia uống hết nay chỉ còn lại chiếc bình không. Lệnh tổ nói rằng chiếc bình này được truyền từ thời thần y Hoa Đà, chỉ cần để vào đó một số thuốc trị thương hoặc thuốc bổ, chỉ sao hai mươi ngày trở lên, công hiệu sẽ tăng lên gấp nhiều lần. Trong này tại hạ có để mấy viên thuốc trị thương cũng xin tặng luôn cô nương, có thể sau này cần đến."

Trang Ấu Hùng gật đầu nói, "Được, xem ra ngươi cũng tốt đấy!"

Trương Liêm trao bình cho thiếu nữ, lại nói, "Xin cô nương nói lại với lệnh tôn rằng lúc chiều vì tại hạ không biết nên lỡ mạo phạm, xin lệnh tôn mở lượng hải hà."

Trang Ấu Hùng bỗng ngắt lời, giọng trở nên bi thiết, "Cha ta có lẽ không sống được."

Trương Liêm kinh hãi kêu lên, "Thật sao?"

Trang Ấu Hùng bỗng xẵng giọng, "Ai thèm nói láo ngươi chứ?"

Trương Liêm lại hỏi, "Cô nương, vì sao thế?"

Trang Ấu Hùng chớp chớp mắt trả lời, "Lão nhân gia định tự vẫn. Hiện đại ca ta đang chăm sóc."

Trương Liêm biết rõ nguyên nhân vì sao nên không hỏi nữa.

Trang Ấu Hùng cũng không nói gì, cất chiếc bình vào túi rồi quay người lẳng lặng bỏ đi.

Trương Liêm vội nói, "Cô nương, khoan đã..."

Trang Ấu Hùng quay đầu lại hỏi, "Ngươi còn việc gì nữa?"

Trương Liêm lấy trong túi ra một chiếc bình ngọc nhỏ dốc mấy viên dược hoàn đưa cho thiếu nữ nói, "Đây là loại thuốc trị thương hết sức công hiệu, xin cô nương nhận lấy, có thể cứu sống lệnh tôn."

Trang Ấu Hùng nhận thuốc, rồi cũng chẳng nói thêm lời nào chỉ đưa mắt nhìn chàng rồi mới bỏ đi hẳn.

Trương Liêm nhìn theo bóng thiếu nữ khuất dần, chợt buông tiếng thở dài.

Triệu Khanh Khanh chẳng biết đến sau lưng Trương Liêm từ lúc nào, mỉm cười tinh quái hỏi, "Lang quân rất quan hoài đến cô ta, đúng không?"

Trương Liêm lắc đầu đáp, "Tình cảnh Trang gia thật bị đát! Trang Cảnh Hùng xưa vì bất mãn với Vô sầu cư sĩ lấy thêm kế thất mà bỏ đi, chẳng ngờ sau đó giết nhầm chính phụ thân mình. Chắc vì thế mà sau khi biết rõ chuyện đã tụ sát.

Triệu Khanh Khanh nói, "Lang quân lẽ ra không nên cho thần dược để cứu ông ta."

Trương Liêm ngơ ngác hỏi, "Chẳng lẽ cứu người là sai?"

Triệu Khanh Khanh đáp, "Lang quân có từ tâm như vậy đương nhiên là không sai. Nhưng nếu Trang Cảnh Hùng tuẫn tiết để tạ tội với phụ thân, khi chàng cứu ông ta sống lại thì càng tăng thêm nỗi thống khổ mà thôi. Nếu lần này tụ vẫn không chết, ông ta nhất định sẽ còn lập lại lần khác, há chẳng phải tình cảnh càng bị thảm thêm hơn?"

Trương Liêm chỉ nóng lòng cứu người mà không nghĩ đến điều này nhưng không đồng tình với Triệu Khanh Khanh, lắc đầu nói, "Việc tự vẫn phần lớn là do sai lầm. Đối với con người, chẳng có tội lỗi nào là không thể tha thứ, huống chi đây chỉ là sự nhầm lẫn? Có thể sau khi được cứu sống, ông ta được người khác khuyên bảo mà từ bỏ ý định này, có thể suốt đời ông ta đau khổ, nhưng biết đâu có niềm vui khác bù đắp, chẳng hạn được vui vầy bên con cháu?"

Mộc Lan góp vào, "Khi người ta giết phụ thân mình, bất cứ lý do gì, nếu không thảm tử thì cũng chịu tội sống mà thôi!

Trương Liêm đang định phản kháng thì chợt có giọng khác tiếp lời, "Không sai! Phải nên như thế!"

Trương Liêm quay đầu lại nhìn, thấy Phật Vân trang chủ và Nhậm Tiến Phương đã tới sát tường viện.

Chàng vội nhảy xuống chắp tay cung kính chào, "Tất bá bá và Nhậm thúc thúc đã tới!"

Phật Vân trang chủ vẻ mặt hồ hởi nói, "Lão hủ và Nhậm lão đệ ở Nhạc Dương lâu cứ ngó hoài sang đây, thoạt tiên thấy lửa cháy rực mặt hồ vừa mừng vừa lo, sau thấy chúng rút chạy hết, cuối cùng là cờ trắng giương lên, sao lại không tới uống rượu mừng?"

Trương Liêm cười nói, "Việc khó khăn còn đang ở trước mặt. Chén rượu mừng của bá bá chỉ e chưa thể uống hết đâu!

Phật Vân trang chủ lắc đầu nói, "Đương nhiên bá bá cũng biết chưa thể tiêu diệt ngay được Bạch Hạc ma quân, nhưng chắc không đến nỗi khó khăn như người vừa nói đâu."

Ngừng một lúc lại hỏi, "Hiền điệt có kế hoạch hành động gì tiếp theo?"

"Hiện tại xin bá bá và thúc thúc lên đỉch lâu nghỉ ngơi uống rượu đã, rồi tiểu điệt sẽ trình bày."

Ba người phi thân nhảy lên đỉch lâu, Triệu Khanh Khanh và hai tỳ nữ vội vàng bước đến hành lễ.

Trường rượu lại được mang đến, hai lão nhân vừa uống vừa nghe Trương Liêm những sự việc vừa diễn ra. Chàng còn nói cả kế hoạch phục kích chuẩn bị bắt hạc giết vượn.

Phật Vân trang chủ nhìn cảnh tượng Phi Long trang, bỗng nhíu mày nói, "Kế hoạch của hiền điệt bố trí mai phục Viên Hạc sứ giả có cái gì đó không được chu đáo."

Trương Liêm hỏi ngay, "Xin bá bá chỉ dạy thêm."

Phật Vân trang chủ lắc đầu nói, "Lão hủ có cảm giác như vậy mà không nói được lý do. Hình như tượng ở đây có cái gì đó khác thường, chỉ e Bạch Hạc nhận ra điều khả nghi mà không chịu tới."

Trương Liêm nhíu mày nghĩ ngợi hồi lâu rồi lẩm bẩm, "Không hiểu sao tiểu điệt cũng thấy có gì đó không ổn."

Không khí trầm hẳn xuống. Mỗi người suy nghĩ xem lý do vì sao nhưng rốt cuộc không ai tìm được nguyên.

Triệu Khanh Khanh đưa mắt đăm đăm ra bở hồ, chợt phát hiện thấy có một nhân ảnh đi rất nhanh về phía địch lâu.

Nàng định thần nhìn kỹ một lúc rồi lên tiếng hỏi, "Có phải Chương thư thư đang đến kia không?"

Quả nhiên dưới tường viện vang lên giọng nói của Chương Hồng Lệ, "Làm sao các vị chẳng thắp đèn đuốc gì cả thế để Phi Long trang tối om như mộ địa thế?"

Chưa ai kịp trả lời thì Trương Liêm bỗng la lên, "Ta thật ngốc!"

Tiếng la của chàng làm Chương Hồng Lệ ngơ ngác đứng phắt lại.

Triệu Khanh Khanh xuống thành đón Chương Hồng Lệ lên.

Sau khi mọi người chào hỏi nhau xong, Triệu Khanh Khanh mới nhìn Trương Liêm cười hỏi, "Trương Lang vì sao tụ bảo mình ngốc?"

Trương Liêm đáp, "Nếu không có câu của Hồng Lệ cảnh tỉnh thì ta đã không nghĩ ra cần phải thắp đèn các nơi cho sáng, cứ để tối om thế này thì nhất định bạch hạc sẽ biết đã xảy ra sự cố đâu dám xuống nữa, như vậy chẳng phải ngốc là gì?"

Bấy giờ mới hiểu ra lý do mà không ai giải thích được.

Phật Vân trang chủ gật đầu cười nói, "Lúc đầu lão hủ chỉ cảm giác rằng Phi Long trang có gì đó khác thường nhưng không thể cắt nghĩa vì sao, thì ra lý do là ở chỗ tối om đó! Bởi vì có lý đâu Phi Long trang uy danh bao trùm cõi Hồ Tương mà ban đêm để tối như mực vậy được! Chương cô nương thật thông minh, hiểu ngay căn bệnh...."

Chương Hồng Lệ nghe khen cúi đầu bẽn lẽn nói, "diệt nữ mới bước vào đã thấy Phi Long trang tối om trông rất đáng sợ mới nói thế thôi, kỳ thực không nghĩ sâu xa như thế."

Nghe Trương Liêm gọi Phật Vân trang chủ và Nhậm Tiến Phương là bá bá và thúc thúc nên Chương Hồng Lệ cũng xưng là diệt nữ.

Phật Vân trang chủ chợt cười vang, nhìn Nhậm Tiến Phương nói, "Lão đệ! Món ân oán này coi như xong! Được một diệt nữ tốt như thế này, hãy bỏ qua cho Phong Lôi bảo thôi! "

Chương Hồng Lệ ngơ ngác hỏi, "Chẳng lẽ Nhậm thúc thúc với gia phụ có xung khắc gì?"

Nhậm Tiến Phương cười khà khà đáp, "Không có! Không có đâu!"

Chương hồng Lệ nhíu mày nhìn Nhậm Tiến Phương vẻ bán tín bán nghi.

Nàng cho rằng Nhậm thúc thúc muốn giấu giếm mình, bởi vì đã không có xung khắc thì sao Phật Vân trang chủ lại nói rằng bỏ qua cho Phong Lôi bảo?

Phật Vân trang chủ cười nói, "diệt nữ chớ đa nghi! Lệnh tôn với bọn lão hủ chỉ là chí bất đồng đạo không hợp mà thôi!

Rồi quay sang Trương Liêm tiếp giọng, "Hiền điệt đã nhận ra căn bệnh rồi thì hãy mai đi thắp đèn đốt lửa lên! Làm xong việc đó hãy về bồi ngu bà và Nhậm thúc thúc uống rượu cũng được."

Trương Liêm đứng lên cười đáp, "Xin bá bá và thúc thúc cứ ngồi đây nhấm nháp, tiểu điệt chỉ làm một chút sẽ trở lại ngay."

Triệu Khanh Khanh đề nghị, "Lang quân hãy đi hướng đông, còn chỗ khác để tiện thiếp và Chương thư thư thắp cho, như thế nhanh hơn một chút."

Trăng quá đỉnh đầu. Đêm đã sang canh ba.

Phi Long trang đen đuốc sáng trưng.

Trừ tiến người không rộn rã như trước, còn quang cảnh chẳng có gì khác với thường nhật.

Trong địch lâu, Phật Vân trang chủ cùng Nhậm Tiến Phương vẫn ngất ngưỡng ngồi đối ẩm dưới ngọn đèn lồng.

Ngay trước lâu môn đối diện với quảng trường là Xuân Uyển, Thu Giao đóng giả nam nhân, mình bận khinh trang cầm kiếm đứng gác hai bên cửa, đồng thời có nhiệm vụ đề phòng con vượn hung dữ xông vào lầu tàn sát, sẵn sàng chờ xuất kỳ bất ý đâm mù hai mắt nó.

Mộc Lan, Hoa Lan, Tú Anh, Tú Mỹ mình bận hồng y giả trang tứ đại hộ pháp thoắt ẩn thoát hiện giữa quảng trường, do Chương Hồng Lệ chỉ huy là mũi chủ công có nhiệm vụ đối phó với con thú dữ.

Chương Hồng Lệ đeo thanh Phong Lôi liệt hỏa kiếm Vô cùng sắc bén, còn Mộc Lan và Hoa Lan mỗi người sử dụng một chiếc của cặp Ma cô trảo.

Với ba thứ binh khí này, cho dù con vượn da cứng thịt dày bao nhiêu cũng không đáng sợ nữa.

Còn Trương Liêm và Triệu Khanh Khanh ngồi bên nhau trên chiếc trường kỷ trong hành lang cuối quảng trường.

Triệu Khanh khanh cầm trong tay chiếc ngọc tiêu là vật chí bảo của sư môn dùng để thu hút con bạch hạc.

Còn Trương Liêm mân mê trong tay một sợi dây nhỏ dài có tới năm trượng. Sợi dây tuy nhỏ nhưng Vô cùng bền chắc cũng là bảo vật được làm từ gân của loài giao long vừa tìm thấy ở Phi Long trang, sẽ được dùng để trói chân con ác điểu.

Nhiệm vụ của Trương Liêm có tính quyết định, vì chỉ cần khống chế được con bạch hạc thì con vượn không sao chạy thoát khỏi Phi Long trang được. Hơn nữa không ai biết sào huyệt của Bạch hạc lệnh chủ ở đâu, có bắt được con bạch hạc mới có thể buộc nó dẫn đường tới sào huyệt đó.

Kế hoạch được tinh toán kỹ đến từng chi tiết và xem ra rất khả thi, chỉ còn chờ bạch hạc xuất hiện.

Đột nhiên một đám mây từ hướng tây lướt ngang qua không phận Nhạc Châu rồi bay nhanh về hướng Quân sơn.

chương Hồng Lệ phát hiện trước tiên, giọng không nén nổi lo lắng hướng sang bên kia quảng trường nói, "Trương công tử, quả nhiên đôi súc sinh kia đã tới!"

Nàng vừa nói dứt câu thì nghe tiếng con hạc cất tiếng hót giữa tầng không ở hướng bờ hồ.

Triệu Khanh Khanh liền ghé môi vào chiếc ngọc tiêu, lập tức âm thanh trầm bổng réo rắc vang lên.

Chiếc ngọc tiêu vốn là thần vật của vị tông chủ Cao Đường viện, thanh trầm cất lên khiến người ta ngây ngất gợi niềm hoài cổ quên đi hiện tại.

Còn khi thổi lên những cung bổng có thể khiến địch nhân mê thất thần trí, những kẻ công lực kém sẽ vỡ tâm mạch mà chết.

Triệu Khanh Khanh thổi một khúc Tô Kinh Tùng Phong, đó là một tấu khúc gợi lòng người về nơi quy ẩn.

Tiếng tiêu dìu dặt vang xa tận lưng trời.

Khúc Tô Kinh Tùng Phong vừa cất lên, ngay lập tức có tiếng bạch hạc hót vang như đáp lời.

Trương Liêm liền cuộn sợi dây lại rồi bước ra khỏi mái hiên ngước lên không trung quan sát.

Quả nhiên trên không trung phía trang môn xuất hiện một bóng đen hình chữ thập cực lớn, cùng với cánh chim xé gió rào rào.

Không còn nghi ngờ gì nữa, Viên Hạc sứ giả đã xuất hiện!

Trương Liêm căng mắt ra nhìn, trong lòng bất giác chấn động!

Con bạch hạc quả nhiên lớn phi thường với chiếc mỏ sắc nhọn to bằng bắp tay và dài tới bốn thước ánh lên màu lam biếc, cả chiếc màu cũng màu lam to bằng nữa cái nong! Đôi chân và bộ vuốt hạc trông lại càng đáng sợ, mỗi chân có bốn móng nhọn quắc lại như bốn chiếc sừng trâu đen nhánh. Chợt hình dung bộ vuốt quặc vào người thì tất gãy xương thủng ruột, Trương Liêm bất giác rùng mình.

Trên lưng nó ngồi chễm chệ một con vượn lông vàng cực lớn với đôi mắt đỏ như lửa và đôi tròng màu đồng thau phát ánh vàng lấp lánh trên bộ mặt hung ác nhìn Vô cùng đáng sợ như một tên hung thần.

Con bạch hạc vươn cổ nhìn xuống đất chừng như quan sát xem bên dưới có gì khác thường không.

Chương Hồng Lệ liền lãnh suất bốn tên tỳ nữ đóng giả tứ Hung đứng cả lên chắp tay cung kính hướng lên không.

Tiếng tiêu của Triệu Khanh Khanh vẫn vang lên dìu dặt.

Trương Liêm tay nắm lấy sợi thừng vận công lực vào, sẵn sàng chờ thời cơ xuất thủ.

Trên địch lâu, Phật Vân trang chủ và Nhậm Tiến Phương cũng đặt chén xuống, đưa mắt nhìn lên không.

Con hạc giảm tốc độ sà thấp xuống.

Hai mươi trượng...

Mười trượng...

Trương Liêm vừa mừng vừa lo. Mừng vì con bạch hạc đã xuất hiện, tức có thể nhờ nó mà tìm được sào huyệt của Bạch hạc lệnh chủ. Nhưng chàng lo lắng vì thấy hai con vật to quá khổ.

Riêng con hạc, nếu không khống chế được để nó bay mất thì chẳng những không tìm được Bạch Hạc ma quân mà còn làm cho đối phương cảnh giác đề phòng, việc tiêu diệt tên ma đầu đó sẽ càng khó khăn hơn gấp bội phần.

Con bạch hạc cách mặt đất mười trượng thì không hạ xuống nữa mà chỉ bay chậm lại rồi chợt thấy con vượn kêu lên chít chít mấy tiếng rồi ném một vật màu trắng xuống đất!

Đó là một tấm lụa trắng vo tròn lại.

Cả mấy người thấy vậy đều sửng sốt.

Kế hoạch bắt chim giết vượn được vạch ra rất chu đáo nhưng không ai lường trước tình huống chúng không hạ xuống đất mà chỉ ném vật xuống, chắc đó là chỉ lệnh của Bạch hạc lệnh chủ.

Chương Hồng Lệ thấy vậy biết rằng bạch hạc sẽ không đáp xuống nữa, liền lao mình nhảy tới chộp lấy vật đang rơi xuống.

Quả nhiên đó là một tấm lụa bạch.

Nhưng nàng chưa kịp đáp chân xuống đất thì từ trên lưng hạc con vượn gầm lên một tiếng đâm bổ xuống như một mũi tên!

Trương Liêm kinh hãi kêu lên, "Nguy rồi!"

Đồng thời phi thân về phía con vượn đang nhắm Chương Hồng Lệ vươn hai cánh tay dài ngoẵng chộp tới.

Chương Hồng Lệ tuy không thấy con vượn chộp tới nhưng nghe tiếng gầm và tiếng gió rít lên sau lưng cũng đoạt ra sự nguy hiểm liền chao mình đổi hướng lướt sang trái hơn một trượng, đồng thời tay rút nhanh trường kiếm khỏi bao.

Con vượn chộp không trúng mục tiêu đành hạ xuống đất, phóng ánh mắt vàng rực nhìn bốn nữ tỳ, chừng như hoài nghi đó không phải là từ đại hộ pháp thường nhận lệnh.

Bốn tỳ nữ thấy thân thể con thú đồ sộ còn to hơn cả bốn người mình gộp lại với bộ mặt lông lá gớm ghiếc, nhất là đôi mắt trừng trừng hung ác và đôi tay dài ngoẵng với bộ vuốt sắc nhọn chẳng kém đôi Ma cô trảo, ai cũng thấy trong bụng phát run đứng ngây ra.

Chương Hồng Lệ suýt bị vồ trúng, tay cầm chắc kiếm quay lại nhìn, thấy con vượn dữ tợn như thế không khỏi kinh tâm.

Nhưng chỉ chốc lát, nàng cố trấn tĩnh, chỉ kiếm quát, "Súc sinh! Vì sao định thương nhân?"

Con vượn đương nhiên không hiểu tiến người, đôi tròng mắt vàng thau đảo lia lịa mấy lần như đang đoán xem đối phương nói gì, đối thủ ánh mắt bắt gặp mảnh lụa trắng trong tay Chương Hồng Lệ liền gầm một tiếng lao tới.

Lần này Chương Hồng Lệ đã có chuẩn bị, vừa thấy thân thể con thú cử động liền thết to một tiếng vun trường kiếm đâm ra.

Bốn tên tỳ nữ tuy trong lòng còn rất kinh sợ nhưng thấy chủ nhân đã xuất thủ nên can đảm thêm nhiều. Mộc Lan cũng quát lên rồi cùng Hoa Lan, cả hai vung kim ngân song trảo nhắm con ác thú xông đến. Hai chiếc Ma cô trảo Vô cùng sắc bén nhắm hai bên sườn con vượn liên tục công kích.

Con vượn thấy thanh kiếm của Chương Hồng Lệ cũng như không, tỏ ra chẳng chút kiên ky, trái lại thấy hai chiếc Ma cô trảo phi đến tỏ ra rất khiếp sợ, hoảng hốt quay người tránh đôi trảo đang công vào hai bên sườn, nhưng đôi tay lại nhắm thanh Phong Lôi liệt hỏa kiếm của Chương Hồng Lệ chộp tới.

Chương Hồng Lệ thấy còn thu không sọ bảo kiếm của mình, nhưng trong lòng rất tự tin lùi về một bước nhưng tay vẫn giữ chắc trường kiếm hoa lên.

Lập tức liệt hỏa kiếm phát ra những tia lửa lấp loáng.

Con vượn tuy rất hung mãnh nhưng bản chất của dã thú là sợ lửa, thấy từ mũi kiếm có tia lửa phát ra thì kinh hãi bổ sang một bên.

Mộc Lan và Hoa Lan không bỏ lỡ thời cơ, cùng kêu lên lanh lảnh rồi hăm hở vung trảo tiếp tục công tới.

Cục diện xem ra đã có phần khả quan hơn, con vượn như có vẻ không quá đáng sợ, điều này làm Tú Anh và Tú Mỹ vững tâm hơn nhiều cùng vung kiếm xông vào trợ chiến.

Nhưng hai tỳ nữ này không biết rằng những thanh kiếm bình thường đối với con mãnh thú da cứng thịt dày này thì có khác gì cây roi nhỏ trong tay đứa trẻ đối với một con trâu?

Chương Hồng Lệ sợ Tú Anh và Tú Mỹ đã tấn công con thú chẳng được gì mà lỡ xảy ra tổn thất liền quát lên, "Tú Anh, Tú Mỹ lùi lại."

Trong tiếng thét, trường kiếm trong tay biến chiêu, chỉ nghe phát ra một âm thanh như tiếng sấm rền rồi từ mũi kiếm phát ra cả quầng lửa đâm thẳng vào ngực con vượn.

Hoa Lan và Mộc Lan cũng không chịu kém, kim ngân song trảo xuất kỳ chiêu nhắm hai phía tấn công như vũ bão.

Con ác thú bị ba cao thủ đều có binh khí lợi hại vây công không dám liều chộp lấy nữa, bởi thế khí thế hung hãn ban đầu mất dần, miệng phát ra những tiếng kêu chi chóe lồng lộn trong vòng vây.

Con bạch hạc vẫn lượn quanh quảng trường, chẳng biết nó chờ con vượn hay bị tiếng tiêu cuốn hút mà không bay đi.

Vòng lượn của nó thu hẹp lại dần và độ cao cũng giảm bớt sà thấp xuống.

Đôi mắt tinh anh của Trương Liêm ngưng chú vào chiếc mào mào lam của con hạc, còn dây dài ba trượng bằng gân giao long đã vận sẵn công lực vào cầm chắc trong tay chờ thời cơ xuất thủ.

Con hạc xuống thấp dần Sáu trượng... năm trượng...

Đột nhiên từ giữa quảng trường tiếng Mộc Lan la lên, "Nguy rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Chức Cẩm Đồ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Cưỡi hạc tây chinh

Nghe tiếng la thất thanh của Mộc Lan, Trương Liêm kinh hãi vội quay lại nhìn.

Thì ra con vượn đã chộp được sợi ngân luyện nối với ngân trảo mà cô ta cầm để điều khiển.

Chàng vội vàng phi thân lao ra quảng trường định giải cứu, nhưng bỗng cảm thấy luồng áp lực rất mạnh từ trên không ép xuống.

Đó chính là do con ác điểu từ trên cao đã nhận ra tình hình liền bổ xuống tấn công, vươn chiếc mỏ xanh bóng giống như lưỡi kiếm nhắm Trương Liêm mổ xuống!

Như vậy ác điểu và dã thú đã nhận ra đối thủ và phối hợp tấn công.

Trương Liêm tính toán rất nhanh.

Nếu để hai con quái vật đó phối hợp cho nhau thì không lực lượng nào có thể chống đỡ nổi.

Vì thế việc cấp thiết nhất là phải tách chúng ra.

Chàng vốn đã luyện thành thân tháp cái thế của Lôi tiên tử, lúc này dùng để đối phó với kẻ địch trên không thì hết sức thích hợp.

Khi con hạc bổ xuống, chàng nhảy hai bước tránh sang bên rồi ngẩng lên, sợi dây đã vận xong công lực tung ra vút một tiếng nhắm đôi chân con hạc.

ác điểu vừa mổ một cú không trúng, đâu ngờ đối phương phản ứng nhanh như vậy, vừa ngóc đầu lên thì đôi chân đã bị sợi thừng quấn chặt, Trương Liêm lại vận công kéo mạnh nên phần đuôi của con hạc lập tức bị ép xuống.

Tuy nhiên với tầm vóc phi thường, con hạc liền vươn đầu lên giang rộng đôi cánh quạt mạnh.

Tiếng gió rít lên như giông bão làm cây cối quanh quảng trường chao đảo, cành gãy lá rụng ào ào, ngói trên mái những ngôi nhà gần đó rơi vỡ loảng xoảng.

Con bạch hạc đã cất mình bay lên cao.

Trương Liêm không liệu trước tình huống này, tay vẫn còn giữ cuộn dây liền bị bốc lên không.

Lúc này có thể buông sợi dây buông xuống an toàn nhưng chàng nhất quyết không làm thế vì tin chắc con hạc sẽ bay mất và không bao giờ quay lại nữa, chẳng những hết hy vọng tìm được sào huyệt Bạch hạc lệnh chủ mà làm cho đối phương cảnh giác hơn.

Chỉ phút chốc con hạc đã lên cao mười trượng.

Trương Liêm nói hết đoạn dây nhưng bản thân nó chỉ dài bốn trượng nên chàng không chạm tới mặt đất được trong lúc con hạc vẫn bay cao dần.

Triệu Khanh Khanh đang thổi tiêu chợt thấy Trương Liêm gặp biến cố liền buông cây tiêu kêu lên, "Trương lang thu dây ngắn lại leo lên mình nó! "

Trương Liêm nghe cảnh báo liền tỉnh ngộ ngay, biết rằng bây giờ không còn cách nào khác.

Còn may sợi dây dài tới bốn trượng, đôi chân đầy vuốt nhọn bị quấn chặt, nếu không nó chỉ cần dùng bộ vuốt giằng được sợi dây thì sẽ xé đứt ngay.

Trương Liêm thu dây ngắn lại chỉ chốc lát đã leo tới đôi chân hạc.

Chàng kiểm tra kỹ lại thấy đôi chân đã bị sợi dây thít chặt lại với nhau, chàng vừa đề phòng con hạc dùng mỏ mổ xuống, vừa dùng dây quấn thêm một vòng buộc thật chặc rồi dùng kiếm cắt lấy đoạn còn lại.

Lúc này thì có thể yên tâm, đưa mắt nhìn xuống dưới phẳng lì như gương, chính là mặt nước. Động Đình hồ quay nhìn lại đã thấy Quân sơn lùi lại phía sau xa.

Trương Liêm tìm cách leo lên lưng hạc, đó là việc rất khó khăn vì tốc độ bay rất lớn, từ dưới bụng leo ngược lên chẳng phải chuyện dễ.

Tuy vậy nhờ bám vào những sợi lông cứng, cuối cùng chàng cũng leo được lên lưng hạc bò dần đến cổ.

Đoạn thừng tuy cắt bớt một đoạn nhưng vẫn còn dài, chàng liền buộc vào cổ con vật, đầu kia buộc vào lưng mình, thầm nghĩ rằng nếu con hạc không lao xuống tự sát thì mình vẫn an toàn.

Nhưng con hạc vượt qua Động Đình hồ cứ nhắm hướng tây bay thẳng, làm cách nào để buộc nó quay lại Quân sơn?

Theo kế hoạch thì Trương Liêm không thể đi một mình cùng con hạc thẳng vào sào huyệt của Bạch hạc lệnh chủ được, ít nhất phải có một người liên lạc.

Hơn nữa trận chiến với con vượn đang rất ác liệt chưa biết thắng bại thế nào, làm sao chàng yên tâm đi được?

Trương Liêm cố bình tâm suy nghĩ, cuối cùng thấy chỉ còn cách buộc được sợi dây vào mỏ con hạc thì mới có thể điều khiển được nó.

Nhưng muốn quàng được dây vào mỏ con hạc chẳng phải là việc dễ dàng, bởi vì nếu mạo hiểm thì rất dễ làm cho con hạc bị quẫn bách lao xuống chết cả hai.

Con hạc vẫn bay với tốc độ rất nhanh trong lúc đó Trương Liêm vẫn chưa nghĩ ra cách gì để điều khiển nó.

Dưới cánh con hạc chỉ thấy rừng xanh bạt ngàn, không thấy hồ Động đình và Quân sơn đâu nữa.

Trương Liêm nghĩ đến con vượn càng thêm lo lắng, chẳng biết mấy nữ nhân có thể giết được nó không.

Cuộc chiến đó phải nói rằng rất nguy hiểm, khi cả ba thứ binh khí vây đánh vẫn không thắng được, trái lại con thú còn đoạt được chiếc ngân trảo của Mộc Lan, nay chỉ thanh liệt hỏa kiếm của Chương Hồng Lệ và chiếc kim trảo của Hoa Lan thì đâu dễ đối phó được?

Trương Liêm càng lo cho hai vị cổ đạo nhiệt trường là Phật Vân trang chủ Tất bá bá và Nhậm thúc thúc. Nếu Chương Hồng Lệ và mấy tên tỳ nữ thất thủ thì hai vị đó cũng không hy vọng gì thoát chết.

Nghĩ tới đó, chàng không còn giữ được bình tĩnh nữa dùng đoạn dây còn lại vươn tay ném tới mỏ con hạc.

Vì Trương Liêm dùng hết sức bình sinh nên đầu mút đoạn dây gút lại cuống đến ba bốn vòng vào mỏ con ác điểu.

Con bạch hạc kinh sợ há mỏ kêu lên một tiếng, bị sợi dây khóa chặt lấy mỏ lại bị giật mạnh về phía sau nên quay đầu lại, lập tức toàn thân mất thăng bằng chút nữa thì lộn cổ xuống đất!

Trương Liêm bụng mừng thầm vì biết đã thu phục được con vật nhưng thấy nó nghiêng người đi nên kinh hãi buông lỏng sợi dây nhờ thế mà con chim lấy lại được thăng bằng.

Bây giờ mọi sự coi như đã được sắp xếp yên ổn, Trương Liêm mừng rơn hét to lên, "Súc sinh dám không nghe lệnh ta nữa không?"

Con hạc đương nhiên chẳng hiểu đối phương nói gì nhưng vì mỏ bị quấn chặt, đầu dây lại ở trong tay Trương Liêm nên tính rụt cổ lại để mặc Trương Liêm điều khiển.

Vô cùng hứng khởi vì đã điều khiển được con vật, Trương Liêm liền kéo căng đoạn dây như người ta giữ cương ngựa kéo ngoặc lại buộc con chim đổi hướng bay về Quân sơn.

Dưới cánh chim lại là rừng xanh bạt ngàn, rồi lại mặt hồ bao la.

Lát sau Trương Liêm nhận rõ Phi Long trang đã ở ngay trước mặt.

Chàng ghì sợi dây buộc mỏ chim để nó hạ thấp xuống quảng trường.

Chính Triệu Khanh Khanh là người đầu tiên phát hiện ra con bạch hạc quay về mừng rỡ kêu lên, "Trương lang trở lại rồi!"

Trương Liêm cúi xuống nhìn, thấy năm sáu người đứng cả trên địch lâu, biết rằng không xảy ra chuyện gì bất trắc nhưng vẫn hỏi, "Con vượn đâu rồi?"

Chương Hồng Lệ thay lời đáp, "Con thú đó chết rồi, nhưng thấy từ Nhạc Châu có rất nhiều thuyền bè đang tới đây nên tất cả đều lên đỉnh lâu quan sát và bàn kế sách đối phó."

Trương Liêm vẫn chưa hết băn khoăn chuyện con vượn, lại hỏi, "Có ai bị thương không?"

Mộc Lan cười nói, "Tiểu tỳ bị nó chộp trúng một phát mà may chỉ sượt qua da thịt không có gì nghiêm trọng."

Phật Vân trang chủ bỗng bước ra cười kha kha nói, "Hiền điệt bây giờ cưỡi hạc chẳng khác gì vị tiên! Nào xuống đây đổi cho bá bá thưởng ngoạn thú trần gian một chút!"

Trương Liêm biết rằng tất bá bá chỉ đùa, hơn nữa hai chân con hạc đã bị trói chặt không thể đáp xuống được nên lướt qua một vòng rồi quay trở lại.

Bấy giờ chàng mới để ý thấy có tới mấy chục chiếc thuyền đang rẽ sóng hướng tới Phi Long trang, trong lòng ngạc nhiên thầm nghĩ, "Chẳng lẽ Bạch Hạc ma quân biết Phi Long trang đã xảy ra biến cố nên ra lệnh cho quần ma hắc đạo của cả vùng Hồ Tương tới chi viện?"

Trong khi chưa biết thực hư thế nào, chàng liền hướng bạch hạc ra hồ xem xét tình hình.

Nhưng đến gần, chàng nhận ra đều là chiến thuyền của Phi Long trang liền cho bạch hạc sà thấp xuống, cao giọng hỏi, "Có La anh hùng trên thuyền không?"

Hàng trăm ánh mặt nhìn từ đoàn thuyền nhìn lên với vẻ kinh dị.

Chợt nghe tiếng La trang Vi nói, "Bang chủ! Trên lưng bạch hạc là Trương Liêm."

Câu đó chứng tỏ là Mạc Trấn tương vẫn còn sống.

Lúc này Trương Liêm mới chú mục quan sát, thấy trên một chiến thuyền lớn có khá đông người, trong đó có hai lão nhân bận hồng y giống như tứ đại hộ pháp chẳng biết có phải là Thiên thủ kiếm và Bát phương tượng không?

Ngoại trừ Bạch long Nghê thiên giao đã chết, còn lại thất long vẫn còn đầy đủ trên thuyền, có cả phó bang chủ La Trang Vi nữa.

Trương Liêm lại nói vọng xuống, "Có cả Mạc bang chủ trên thuyền là rất tốt! Tiểu khả chính là Trương Liêm, xin hỏi có phải bang chủ lại theo lời hai vị Thiên thủ kiếm và Bát phương tượng định tới đây liều mạng một lần nữa không?

Trương Liêm chưa biết rằng Mộc Lan và Hoa Lan đã điểm tử huyệt giết hai tên ma đầu đó.

Mạc Trấn Tương còn chưa trả lời thì nghe có người hỏi, "Tiền bối, ngươi làm sao thuần phục được con hạc đó?"

Trương Liêm cười hỏi lại, "Tưởng rằng các hạ đã làm mồi cho cá ở..."

Nhưng chàng chưa nói hết câu thì nhận ra đối phương không phải là Thiên thủ kiếm và Bát phương tượng liền đổi giọng, "Chắc các hạ là Bạch hạc lệnh sứ?"

Hồng y lão nhân chỉ hừ một tiếng không đáp.

Trương Liêm liền lại nói, "Nếu các hạ là nanh vuốt của Bạch Hạc ma quân tất cũng nhận ra con bạch hạc này là tín phù của Bạch Hạc môn?"

Hồng y lão nhân bấy giờ mới chú mục nhìn lên, lộ vẻ kinh dị hỏi, "Tiểu tử! Thế còn Viên sứ giả" ở đâu?"

Trương Liêm cười đáp, "Các hạ định hỏi về con vượn lông vàng chứ gì? Nó đã bị tiện thê giết chết ở Phi Long trang rồi! Bây giờ chính tại hạ đang cưỡi bạch hạc đến sào huyệt của Bạch Hạc môn tìm Bạch Hạc ma quân để hỏi tội đây!

Các hạ hãy mau qui thuận chính nghĩa võ lâm nếu không... "

Hồng y lão nhân ngắt lời, "Tiểu bối! Đừng buông lời cuồng ngông thất kính như thế! Hãy xuống đây phân cao hạ... "

Trương Liêm cười hỏi, "Các hạ so với Viên Hạc sứ giả thì thế nào?"

Hồng y lão nhân thứ hai cũng ngẩng đầu lên nói, "Tiểu tử! Chớ nhiều lời! Có bản lãnh thì xuống đây liếp lão phu vài chiêu."

Trương Liêm biết rằng đây lại là hai cao thủ khác của Bạch hạc lệnh chủ, tuy chẳng biết chúng đến Phi Long trang với mục đích gì nhưng chỉ nghe Mạc Trấn Tương im thin thít cũng biết rằng vị trang chủ này nếu không nhất tâm nhất ý phục tùng Bạch Hạc ma quân thì cũng là một tên hôn quân khó lòng hối cải phục thiện.

Chàng lại hỏi vọng xuống thuyền, "Hai vị hoàng y là những nhân vật nào?"

Một lão nhân trả lời với giọng đắc ý, "Lão phu trác hiệu Truy Hồn."

Lại chỉ vào vị hồng y lão nhân còn lại, "Còn vị này là Sách Mệnh."

Trương Liêm cười to nói, "Trác hiệu của hai vị thật đặc biệt! Tiểu khả không thể hạ xuống vì chưa muốn truy hồn đò i mạng hai vị... "

Hồng y lão nhân vừa tự xưng là Truy Hồn cười khan hỏi, "Thế nào? Tiểu tử ngươi sợ rồi sao?"

Trương Liêm đáp, "Không phải vì tiểu khả sợ mà chẳng qua thấy trên thuyền người quá đông, con hạc này một khi lao xuống tất không chỉ lấy mạng hai vị mà thôi."

Nói như thế là chí tình chí nghĩa.

Chúng nhân Phi Long trang chẳng phải lần đầu tiên biết đến lòng nhân ái của vị thiếu niên thư sinh này nên tất cả ồ lên một tiếng tỏ ý tán đồng.

Đương nhiên Truy Hồn Sách Mệnh nhị hung cũng biết thế, nhưng bản tính tà ma nên đâu đếm xỉa gì đến mạng người.

Truy Hồn chỉ cất tiếng cười khan nói, "Tiểu bối! Ngươi chớ bày trò ly gián! Chỉ cần ngươi nộp mạng là xong, những người khác chẳng cần ngươi lo giúp."

Sách Mệnh tiếp lời, "Lão phu có một mạng này cũng liều với ngươi! "

Trương Liêm hỏi, "Như vậy hai vị chẳng kể gì đến tính mạng người khác?"

Truy Hồn mắng át đi, "Câm miệng!"

Thế nhưng Sách Mệnh vẫn còn thêm một câu, "Chuyện đó dĩ nhiên!"

Sách Mệnh còn chưa kịp nói dứt câu thì bỗng rú lên một tiếng sau đó là giọng kêu thất thanh của Mạc Trấn Tương, "La huynh đệ làm gì..."

Trương Liêm từ trên cao nhìn xuống, thấy có một ánh hàn quan lóe lên như tia chớp rồi một thân người bị chém làm hai đoạn, khúc trên rơi tõm xuống nước nhưng không nhìn rõ người bị giết là ai chỉ biết người đo bận hồng y, nhất định là một trong nhị hung Truy Hồn hoặc Sách Mệnh.

Trương Liêm cũng không biết người nào vừa hạ thủ, chỉ sau khi nghe Mạc Trấn Tương kêu lên La huynh đệ, chàng mới biết chính là La Trang Vi đã thành tâm cải tà qui chính, hạ thủ giết một tên thủ hạ của Bạch hạc lệnh chủ.

Lại nghe tiếng Truy Hồn quát lên, "Mạc Trấn Tương! Nếu ngươi không tự tay xử trí tên La Trang Vi, bổn tọa sẽ lập tức biến chiếc thuyền này thành bụi phấn và tất cả các ngươi làm mồi cho cá!"

Mạc trấn tương rung giọng đáp, "Dạ! Dạ!"

Rồi nhìn sang La Trang Vi tay vẫn cầm thanh đao cách đó ba bước hét lên lanh lảnh, "La Trang Vi! Ngươi dám giết Sách Mệnh tiền bối, chưa tự xử còn chờ ta hạ thủ hay sao?"

Trương Liêm biết rằng tính mệnh của La Trang Vi đang bị đe dọa, tuy còn chưa biết tìm cách gì để giải cứu nhưng vẫn quát lên, "Kẻ nào dám?"

Rồi bỗng kéo căng sợi thừng làm con bạch hạc chúc đầu xuống.

Con ác điểu xòe cánh quạt mạnh mấy lần đã làm mặt hồ nổi sóng, chiếc thuyền lớn nằm ngay dưới sải cánh chẳng khác gì đang ở giữa cuồng phong, cột buồm chao đảo, người đứng trên thuyền nghiêng ngả vội tìm chỗ bám để khỏi bị cuộn xuống hồ.

Mạc Trấn Tương cũng bị cuốn lui về mấy bước, vừa khéo đụng ngay phải Truy Hồn. Tên này quát lên, "Muốn chết!"

Lời chưa dứt, chưởng đã đánh ra.

Trong cơn cuồng phong còn đang luống cuống, Mạc Trấn Tương lại không có ý đề phòng, làm sao kháng cự nổi chưởng lực ngàn cân của tên đại ma đầu đã thành danh từ mấy mươi năm trước?

Chỉ nghe bịch một tiếng khô khan, Mạc Trấn Tương lãnh trọn một chưởng chẳng kịp kêu lên tiếng nào rơi thẳng xuống hồ.

Thủ đoạn tàn độc đó thật hoàn toàn phù hợp với trác hiệu Sách Mệnh, Truy Hồn!

Bang chủ bị một chưởng rơi xuống hồ, chắc đã lạc hồn táng mệnh, chúng nhân đệ tử của Phi Long trang đều đứng ngây ra vì phẫn nộ và kinh hoàng.

Hắc long Lý Hà cùng Hoàng long Lý Hải vội nhảy theo vị bang chủ hữu danh Vô vị này nhưng chỉ còn kéo lên được cái xác không hồn.

Độc giác long Mao Bổn Sơ cùng Giang long Nhạc Trường Giang mắt vằn tia máu, đồng thanh thét lên một tiếng rồi vung chưởng liều mạng xông vào Truy Hồn!

Năm sáu tên võ sĩ vốn bất mãn với hành vi tàn bạo của bọn ngoại bang nay được dịp bộc phát, cùng rút kiếm xuất đao xông vào trợ chiến.

Bấy giờ con bạch hạc lao xuống chỉ còn cách chiếc thuyền chưa tới mười trượng.

Truy Hồn đứng giữa khoang thuyền vừa cố giữ mình trầm ổn trước cơn cuồng phong, vừa đề phòng Trương Liêm tù trên không tập kích.

Nghe tiếng quát, hắn vừa quay lại nhìn thì thấy bảy tám nhân ảnh đã xông tới gần, cười nhạt nói, "Các ngươi mà cũng xứng!"

Đồng thời tung cả song chưởng đánh ra.

Chưởng lực của tên đại ma đầu thật kinh nhân, chỉ nghe bịch bịch hai tiếng, một tên võ sĩ lập tức bị đánh vỡ ngực hoành thây tại chỗ. Độc giác long Mao Bồn Sơ bị đánh bắn lên như chiếc lá khô rơi xuống hồ cách thuyền tới ba bốn trượng!

Giang long Mạc Trường Giang cùng bốn tên võ sĩ khác bị chưởng lực đẩy lui ngã lổng chổng xuống sàn thuyền!

Riêng hai tên lão nhị và lão tam trong bát long là Bệnh long Chu Tiếu Thương và Thanh long Chung Chính vẫn đứng bất động, ngây mặt nhìn huynh đệ bị đối phương tàn sát.

Nhưng ngay khi Truy hồn vừa phát chưởng chưa kịp thu về thì lại thấy ánh đao lóe lên từ phía sau chém thẳng xuống đỉnh đầu!

Vì lúc đó từ trên không cánh chim quạt gió ào ào nên Truy Hồn không phát hiện ra tiếng rít của lưỡi đao, đến khi nhìn thấy đao quang mới phản ứng thì đã muộn.

Hắn chỉ kịp tránh sang trái mấy tấc thì bị lưỡi đao bổ xuống đứt lìa cả cánh tay phải còn cắm sâu vào sườn.

Người vừa xuất thủ vẫn lại là vị phó bang chủ La Trang Vi!

Mười mấy tên đệ tử Phi Long trang không chờ sai bảo đã ổ cả tới tay vung binh khí chém Truy Hồn nát như tương!

Nói thì chậm nhưng tất cả những điền biến đó chỉ xảy ra trong chớp mắt, đến nỗi cả Trương Liêm chứng kiến cũng hết sức ngạc nhiên không ngờ sự việc lại xảy ra thuận lợi đến thế.

Sự thực chàng điều khiển cho hạc lao xuống chỉ có tác dụng trợ công thôi, vì chàng không thể bỏ con hạc để nhảy xuống đấu với hai tên đại ma đầu Truy Hồn và Sách Mệnh được.

Nói rằng trợ công chỉ xảy ra từ sau khi La Trang Vi đã bộc lộ sự phản kháng giết chết Sách Mệnh và nhất là lúc bang chủ Mạc Trấn Tương bị giết dưới chưởng Truy Hồn việc phản kháng của đa số bang chúng Phi long bang là điều tất yêu.

Một đao của La Trang Vi chỉ thành công trong trường hợp Truy Hồn phải lo đối phó với sự công kích của hai vị trong bát long và mấy tên Vô sĩ, đồng thời một phần cũng nhờ Trương Liêm cho bạch hạc lao xuống làm tên ác ma không phát hiện ra mình bị tập kích.

Bấy giờ Hắc long Lý Hà và Hoàng long Lý Hải cũng đã vớt thi thể Mạc Trấn Tương lên thuyền.

La Trang Vi đến gần, thống thiết nói, "Mạc đại ca! Tiểu đệ đã báo thù cho đại ca, xin chờ tiểu đệ một chút!"

Dứt lời hướng đao vào cổ mình.

Bấy giờ Giang long Nhạc Trường Giang cũng đã tới gần, vội vàng giằng thanh đao ra nói, "Phó bang chủ sao lại làm La Trang Vi sang sảng trả lời, "Trang Vi này muốn đi theo bang chủ!"

Trương Liêm quay bạch hạc lại nói to, "La anh hùng không được làm thế! Mạc bang chủ vì khuất phục kẻ thù đến nỗi bị chúng sát hại. Có đáng vì một người như thế mà táng thân không? Chỉ có những kẻ hèn nhát mới đáng phải chịu số phận đó!"

Nói tới đó, chàng bỗng phóng ánh mắt căm giận và khinh bỉ nhìn Chu Tiểu Thương và Chung Chính.

Nhiều ánh mắt cũng dồn vào hai tên này.

Mãi cho đến lúc đó Chu Tiểu Thương và Chung Chính vẫn đứng bất động, có lẽ vẫn còn bất ngờ trước sự việc diễn ra trái với dự đoán của chúng.

Vốn tuyệt đối tin vào uy lực của Bạch hạc lệnh chủ, Chu Tiểu Thương và Chung Chính là những tên ủng hộ kẻ cuồng bạo này hăng hái nhất, cũng là chỗ dựa đáng tin cậy nhất của tứ hung.

Kể cả khi Sách Mệnh bị giết, Chu Tiểu Thương và Chung Chính vẫn tin rằng La Trang Vi sẽ bị trừng trị.

Sự cuồng tín và bản chất hèn nhát đã làm hai tên này mất hết lương tri, thậm chí khi thấy đại ca cũng như vị huynh đệ Độc giác long bị giết, chúng vẫn đứng bàng quan mặc người khác liều mình lao vào Truy Hồn quyết trả thù cho bang chủ.

Chẳng ngờ sự việc không như chúng dự đoán, cuối cùng lòng căm thù và sự đồng tâm nhất trí đã thắng cuồng bạo.

Nghe Trương Liêm nói thế, mặt cả đi tên đỏ bừng rồi tái xanh.

Trong số bang chúng và cả mấy vị bát long còn lại không ít cặp mắt nhìn chúng đầy khinh bỉ.

Nhạc Trường Giang buông tay La Trang Vi ra, nghiêm giọng nói, "Phó bang chủ, vì sai lầm của đại ca mà bổn bang bị tổn thất nặng nề, cả thực lực và danh khí. Bây giờ tình hình của bổn bang còn rối ren, xin phó bang chủ chấp chưởng sự vụ trong bang! "

La Trang Vi vội xua tay đáp, "Huynh đệ đâu dám... "

Cả Lý Hà, Lý Hải cùng đứng lên nói, "Nay Truy Hồn và Sách Mệnh đã bị giết, người của Bạch hạc lệnh chủ trước sau gì cũng còn đến nữa. Xin phó bang chủ chớ chối từ!"

Trương Liêm thấy tình hình của Phi Long bang khả quan như vậy thì rất yên tâm không nói gì thêm nữa cho bạch hạc đi trước về Quân sơn.

Con bạch hạc tỏ ra thuần hơn trước nhiều chịu sự điều khiển của Trương Liêm như con ngựa dưới lưng một ky sĩ tài Sau khi cho hạc hạ xuống quảng trường, chàng buộc nó vào một gốc cây thì đã thấy hai lão nhân và mấy thiếu nữ bước ra nghênh đón.

Sau khi nghe Trương Liêm kể lại những diễn biến vừa xảy ra trên hồ, Phật Vân trang chủ trầm ngâm nói, "Thì ra cả hai tên ma đầu ngày trước là Truy Hồn và Sách Mệnh cũng bị Bạch Hạc ma quân thao túng, như thế đủ biết hắn là nhân vật lợi hại đến mức nào."

Nhậm Tiến Phương tiếp lời, "Nay Mạc Trấn Tương đã chết, xem ra tiểu tử La Trang Vi là người có chí khí đấy, nếu hắn nắm quyền chấp chưởng Phi Long bang thì võ lâm sẽ thêm một danh môn chính phái, thật là chuyện đáng mừng!"

Nhưng Phật Vân trang chủ vẫn chưa hết lo lắng, nhìn Trương Liêm hỏi, "Hiền điệt dự định hành động tiếp theo thế nào?"

"Tiểu điệt định nhờ con hạc tìm đến tận sào huyệt của Bạch Hạc ma quân."

Phật Vân trang chủ nhíu mày nói, "Đương nhiên là thế rồi, ngu bá chỉ hỏi xem ngươi định mang theo nhiều hay ít người trợ thủ."

Trong cuộc chiến vừa qua, Trương Liêm đã hiểu rằng nếu chàng hành động một mình thì sẽ rất nguy hiểm và dễ dẫn đến thất bại. Tuy nhiên hiện tại mang theo nhiều người là vấn đề rất khó vì chỉ có cưỡi hạc mới tìm đến được sào huyệt của Bạch Hạc ma quân, mà không thể mang theo nhiều người trên lưng con bạch hạc được.

Thấy Trương Liêm trầm ngâm, Phật Vân trang chủ cười nói, "Hiền điệt tưởng rằng con vượn vừa bị giết nhẹ lắm sao?"

Rồi lão tự trả lời, "Con súc sinh đó nặng ít nhất cũng tới năm trăm cân. Con bạch hạc đã mang nổi nó thì cũng dư sức mang ngươi và thêm bốn cô nương nữa!"

Trương Liêm nhíu mày nói, "Bá bá nói thế cũng phải, nhưng con vượn chiếm chỗ không nhiều, hơn nữa năm người thì không biết ngồi vào đâu."

Phật Vân trang chủ lại nói, "Nếu ba người thì được chứ?"

Trương Liêm gật đầu, "Nếu chỉ ba người thì tiểu điệt cho rằng có thể được!"

Phái Vân Trang chủ liền nói, "Nếu đã thế thì ngươi cứ mang theo Chương, Triệu hai cô nương là được rồi."

Lão còn chặn thêm một câu, "Thực tình ngu bá, Nhậm thúc thúc cũng như mấy vị cô nương khác không giúp ngươi được nhiều Hơn nữa lão phu có quen biết La Trang Vi, có thể thuyết phục hắn chấp chưởng Phi Long bang."

Cả Trương Liêm và Chương Hồng Lệ, Triệu Khanh Khanh có phần hổ thẹn, nhưng nghe Phật Vân trang chủ nói thế nên không ai nó i gì thêm.

Phật Vân trang chủ giục, "Các ngươi hãy lên đường đi, càng nhanh càng tốt."

Chương Hồng Lệ cầm mấy đôi Ma cô trảo từ tay Mộc lan và Hoa Lan, dặn bảo bọn tỳ nữ mấy câu rồi cùng Trương Liêm và Triệu Khanh Khanh leo lên lưng bạch hạc rời khỏi Quân sơn.

Trương Liêm ngồi trước, hai thiếu nữ ngồi sau, cứ để mặc cho bạch hạc tùy ý theo đường bay của nó.

Con hạc lên cao tít tầng mây cứ nhằm hướng tây bay miết. Bên dưới, đồng ruộng ngày càng ít dần, cuối cùng chỉ thấy rừng xanh ngút ngàn trùng điệp.

Đến sáng hôm sau thì đến một đỉnh cao phong hoàn toàn không có đường sá, quả là một nơi sơn cùng thủy tận nghi Vô lộ.

Trương Liêm nhìn xuống bỗng nhíu mày. Chành vừa phát hiện thấy có bóng người trên đỉnh núi. Đỉnh cao phong cao vút chọc trời này xung quanh vách đá dựng đứng thế mà có nhân ảnh, đủ biết chẳng phải người tầm thường.

Trương Liêm quay lại bảo hai thiếu nữ vận công phòng bị rồi điều khiển con hạc hạ thấp độ cao.

Chẳng ngờ khi con hạc sắp đáp xuống thì không thấy nhân ảnh kia đâu nữa.

Triệu Khanh Khanh ngờ vực hỏi, "Trương lang thấy rõ là người chứ?"

Trương Liêm trả lời quả quyết, "Ta thấy rõ hai người mà! Không thể nhầm được."

Chương Hồng Lệ tiếp lời, "Có lẽ chỉ là nhân vật võ lâm nào đó vì sợ bạch hạc nên đã tránh mất rồi."

Trương Liêm nhíu mày nói, "Ta ngờ rằng..."

Triệu Khanh Khanh ngắt lời, "Chẳng lẽ Trương lang cho rằng đã sắp tới sào huyệt của Bạch Hạc ma quân rồi sao?"

Trương Liêm ngập ngừng nói, "Không hẳn thế. Nhưng ta thấy rằng người đã lên được ngọn cao phong này không phải là nhân vật bình thường."

Vừa lúc ấy chợt nghe có tiếng nữ nhân gọi, "Trương ca ca!"

Rồi hai bóng người hiện ra ở một khoảng rừng thưa.

Trương Liêm chú mục nhìn xuống rồi bỗng nhíu mày nói, "Sao lại là họ được chứ?"

Triệu khanh Khanh ngồi phía sau không thấy rõ liền hỏi, "Ai vậy?"

Trương Liêm đáp, "Gia phụ và Thi cô nương."

Triệu Khanh Khanh cũng nhận ra hai người vội nói, "Mau hạ xuống đi!"

Con hạc kêu lên một tiếng rồi đáp xuống bãi trống.

Không kịp chờ con hạc kịp đáp xuống, từ trên cao ba trượng Triệu Khanh Khanh đã kéo Chương Hồng Lệ nhảy xuống đến trước Thần kiếm thủ cúi mình cung kính nói, "Cha, vị này là Chương Hồng Lệ thư thư."

Thần kiếm thủ Trương Hành Vũ hoàn lễ xong gật đầu cười nói, "Các con đến gặp Thi Hồng Anh đi!"

Ba nữ nhân làm quen với nhau xong thì Trương Liêm cũng vừa buộc xong bạch hạc bước đến gần.

Lúc ở Quân sơn, tuy Chương Hồng Lệ đã có Phong lôi liệt hỏa kiếm nhưng vẫn lấy từ hai tỳ nữ đôi Ma cô trảo ý của nàng là để Triệu Khanh Khanh sử dụng, vì nàng chỉ có chiếc ngọc tiêu chẳng phải bao giờ cũng dùng được.

Thế nhưng Triệu Khanh Khanh lại từ chối, còn Trương Liêm đã có Hồi quang kiếm nên không nhận, vì thế Chương Hồng Lệ tạm đeo bên mình.

Nay tình cờ gặp được Thi Hồng Anh, sau khi song phương chào hỏi nhau xong Trương Hồng Lệ cởi đôi Ma cô trảo hai tay đưa lên cho Thi Hồng Anh nói, "Bảo vật của sư môn xin giao lại cho Thi thư thư!"

Thi Hồng Anh nhận lại đôi trảo đã mất từ khá lâu cảm kích đáp, "Đa lạ Chương thư thư!"

Chương Hồng Lệ chỉ tay vào Trương Liêm vừa đến gần, cười nói, "Thư thư nên cảm tạ người kia mới đúng!"

Thi Hồng Anh nghe nói mặt bỗng đỏ bừng lên.

Bạn đang đọc truyện *Chức Cẩm Đồ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48: Truyền thuyết hại người

Trương Liêm cố ý để ba nữ nhân có dịp hàn huyên với nhau, bước đến gần phụ thân.

Thần kiếm thủ Trương Hành Vũ chăm chú nhìn con bạch hạc hồi lâu rồi chợt hiểu ra nói, "Thì ra Bạch Hạc ma quân dùng khuôn mẫu của con quái điểu này để làm biểu tượng cho lệnh diệt môn của hắn! "

Trương Liêm gật đầu, "Đúng thế!" rồi hỏi, "Cha định đi đâu mà tới đây?"

Thần kiếm thủ đáp, "Ngày đó sau khi con đi rồi, cha tình cờ gặp Thi Hồng Anh cũng mang Bạch hạc lệnh, hỏi ra mới biết kế hoạch của các con. Chẳng ngờ ngày sau bắt được nốt con bồ câu thư mang một bức mật hàm, do đó biết được kẻ chủ mưu tổ chức võ lâm đại hội ở Mã Kim Lĩnh là vu hiệp song ma Truy Hồn và Sách Mệnh."

Trương Liêm nói, "Con cũng ngờ rằng đó là kiệt tác của Bạch Hạc ma quân, quả là không sai."

Thần kiếm thủ hỏi, "Làm sao con biết hai lão quái vật đó là nanh vuốt của Bạch Hạc ma quân?"

Trương Liêm đáp, "Chính hai lão ma này vừa đến Quân sơn để khống chế Phi Long bang chủ Mạc Trấn Tương làm theo lệnh Bạch Hạc ma quân, nhưng chúng đã bị giết hồi đêm rồi."

Thần kiếm thủ ngạc nhiên hỏi, "Hai tên quái vật đó chết thế nào?"

Trương Liêm liền kể lại sự kiện tối qua rồi hỏi, "Có phải cha tới đây để tìm hai lão quái vật đó không?"

Thần kiếm thủ gật đầu, "Đây chính là sào huyệt của chúng gọi là Tụ Hạc Phong, là đỉnh cao nhất trong mười hai ngọn núi của Vu Sơn. Cha tự biết mình khó thắng được hai tên này nên mang theo cả Thi Hồng Anh đến đây định dùng biện pháp giương đông kích tây để phá hủy sào huyệt của chúng nhằm mục đích làm hai tên quái vật đó hoảng sợ mà khỏi đến Mã Kim Lĩnh tác yêu tác quái, không ngờ chúng đã bị giết."

Bấy giờ ba nữ nhân chừng như đã hàn huyên xong cũng đến gần.

Triệu Khanh Khanh cười nói, "Đâu chỉ Vu hiệp song ma bị giết? Có lẽ cha còn chưa biết chuyện Liêm ca ca ước đấu với Phi Long bang chủ giết luôn cả tứ hung nữa... "

Thi Hồng Anh liền hỏi, "Chuyện thế nào Triệu thư thư kể lại nghe xem!"

Thế rồi Triệu Khanh Khanh có thêm Chương Hồng Lệ giúp đỡ kể lại mọi diễn biến từ mười ngày trước cho đến cuộc đại chiến hôm qua ở Quân sơn.

Thần kiếm thủ nghe xong nhìn nhi tử nói, "Thì ra song ma rời khỏi Vu Sơn là để tới trợ lực cho Mạc Trấn Tương.

Hiển nhiên chúng biết cuộc ước đấu sau mười ngày với con sợ Mạc Trấn Tương không đối phó nổi. Mà Phi Long trang bị tiêu diệt sẽ làm giảm uy lực của hắc đạo tại Mã Kim Lĩnh rất nhiều, vì thế mới tập trung hết lực lượng để quyết tiêu diệt, đâu ngờ con là người cát nhân thiên tướng. Song ma rốt cuộc chết bởi tay La Trang Vi. Phải nói rằng đó là ý trời, bởi chẳng riêng gì La Trang Vi mà toàn thể các nhân vật hắc đạo ở vùng Hồ Tương đều không đáng là địch thủ một chiêu của hai lão ma đó. Có thể coi đó là điều may mắn hiếm gặp, vì thế sau này phải hết sức cẩn thận mới được!"

Trương Liêm nghe phụ thân giáo huấn, gật đầu đáp khẽ, "Dạ! Hài nhi xin nghe lời."

Thần kiếm thủ hỏi lại, "Vậy con định cưỡi hạc đi đâu?"

Trương Liêm đáp, "Hài nhi định lợi dụng con hạc của Bạch Hạc ma quân dẫn đường để tìm đến sào huyệt của hắn."

Thần kiếm thủ cười tán thưởng, "Biện pháp tuyệt hay! Cha sẽ cùng đi với con!"

Trương Liêm cả mừng nói, "Tất bá bá bảo rằng con vượn nặng ít nhất là năm trăm cân, tức là con bạch hạc này mang nổi năm người."

Thần kiếm thủ lắc đầu, "Nếu đông người thì sẽ cản gió làm con hạc khó bay, vì thế phải tìm cách để giảm bớt sức cản.

Trương Liêm băn khoăn hỏi, "Vậy nên làm thế nào?"

Thần kiếm thủ cười đáp, "Con không cần lo, hãy đi kiếm về cho cha một số mây và trúc là được."

Thi Hồng Anh và Triệu Khanh Khanh hăng hái giúp Trương Liêm chặt mây tre, còn Chương Hồng Lệ lo nổi lửa nấu cơm.

Chỉ một lúc tre mây đã được chuẩn bị đủ.

Thần kiếm thủ đan thành một cái lồng khá lớn hai đầu nhọn như hình con cá có thể ngồi được bốn năm người tương đối thoải mái, lại dùng y phục mang theo dự trữ buộc phía trên để tránh nắng.

Chẳng bao lâu, chiếc lồng được hoàn thành, cơm nước cũng đã chuẩn bị xong. Mọi người quây quần lại, vừa ăn cơm vừa tán thưởng kiệt tác của Thần kiếm thủ. Sau bữa cơm, họ lại tiếp tục hành trình.

Quả nhiên ngồi trong lồng rất thuận tiện thoải mái lại đỡ cho con hạc rất nhiều, thậm chí nó bay còn khỏe hơn trước đây chỉ chở ba người, bởi trên lưng nó bây giờ chỉ có một người điều khiển, còn chiếc lồng thì được treo dưới bụng.

Càng bay về hướng tây, rừng càng hoang vu, có khi đi suốt ngày mà không thấy một bóng người hoặc làng mạc.

Rời khỏi Vu Sơn chiều hôm đó, con hạc bay suốt đêm tới trưa hôm sau vẫn bay tít trên cao, chứng tỏ còn lâu mới đến địa đầu.

Năm người phải thay phiên nhau điều khiển hạc và cảnh giới để có điều kiện nghỉ ngơi.

Chiều hôm sau, con bạch hạc đang bay bỗng cúi thấp đầu xuống kêu lên một tiếng.

Lúc đó Thi Hồng Anh đang điều khiển hạc, bực tức nói, "Con súc sinh này thật kỳ quái. Người khác cưỡi thì không việc gì, còn đến phiên ta lại kêu toáng lên!"

Trương Liêm nói với lên, "Thi cô nương hãy cẩn thận! Không phải nó lạ người đâu, chắc đã phát hiện được gì đó."

Thần kiếm thủ vận mục lực nhìn xuống, chợt gật đầu nói, "Không sai! Dưới núi quả thật có người đang động thủ."

Trương Liêm nhìn theo hướng tay chỉ của phụ thân, quả nhiên thấy trên đỉnh núi trước mặt có hai người đang giao thủ với nhau, cát bụi bốc mù trời, ngoài ra có gần mười người khác đứng ngoài quan sát.

Con bạch hạc bỗng tăng tốc độ lao xuống đỉnh núi đó!

Trương Liêm thất kinh nói, "Không ổn rồi? Hài nhi phải lên giúp Thi cô nương mới được!"

Căn cứ vào vẻ khác thường của con hạc, Trương Liêm đoán rằng trong số những người trên đỉnh núi nhất định có chủ nhân củ a nó.

Bất cứ loại vật nào khi thấy chủ sẽ rất khó điều khiển.

Vừa nói xong, không chờ phụ thân trả lời Trương Liêm liền chui ra khỏi lồng bám theo sợi dây buộc leo lên.

Chiếc lồng cách thân con hạc tới hơn hai trượng, nó lại bay với tốc độ rất nhanh nên nhìn chàng bám sợi dây nhích lên từng tấc một trông hết sức mạo hiểm.

Chỉ riêng Thi Hồng Anh ngồi trên lưng hạc là không nhìn thấy, còn bên dưới cả Triệu Khanh Khanh và Chương Hồng Lệ cùng hoảng sợ kêu lên, "Trương lang! Cẩn thận!"

Bấy giờ còn cách mặt đất có tới trăm trượng, nếu tuột tay rơi xuống thì cầm chắc cái chết.

Ngay cả Thần kiếm thủ cũng nhìn nhi tử không rời mắt, trán lấm tấm mồ hôi.

Nhưng Trương Liêm leo lên hết sợi dây vẫn không gặp trở ngại gì.

Cả ba người đều buông tiếng thở phào nhẹ nhõm.

Trương Liêm đã bám tới đoạn dây buộc quanh bụng con hạc chuẩn bị leo lên lưng nó.

Nào ngờ...

Con bạch hạc giống như đã phát rồ, bất ngờ cúi xuống mổ liên tiếp vào đôi tay Trương Liêm đang bám lấy sợi dây!

Bị bất ngờ, chàng trượt tay rơi thẳng xuống!

Bấy giờ con hạc vẫn còn cách mặt đất tới ba bốn chục trượng, xem ra khó có hy vọng sống sót.

"Trương lang!"

"Liêm nhi!"

Cả bốn người cùng rú lên một tiếng thê lương và nhắm nghiền mắt lại để khỏi chứng kiến cảnh tượng bi thảm nhất.

Giữa lúc sự sống của Trương Liêm như ngàn cân treo sợi tóc đó, từ mặt đất bỗng có người quát to, "Hãy ngưng đấu đã! Cứu người quan trọng hơn! "

Nguyên Trương Liêm từ con hạc rơi xuống khu vực đấu trường.

Mặc dù rơi xuống từ độ cao gần bốn mươi trượng nhưng chàng vẫn giữ được bình tĩnh không chút hoang mang, thấy ở bên dưới trong số những người ngước nhìn lên có một lão nhân sử dụng một loại binh khí rất cổ quái, mảnh, dài và trong suốt giống như một sợi dây câu.

Tuy cố rướn người để giảm tốc độ rơi nhưng Trương Liêm vẫn tỉnh táo nghĩ thầm, "Chẳng lẽ là Lôi Tiên sư phụ?"

Càng xuống thấp, tốc độ càng lớn, Trương Liêm vừa tìm địa thế để có thể đáp xuống sao cho thương thế thấp nhất, vừa suy tính cách dướI và đảo người để giảm bớt tốc độ.

Chính trong lúc chàng đang nghĩ ngợi thì chợt nghe vút một tiếng rồi cảm thấy thắt lưng mình bị vật gì cuốn chặt lấy nâng bổng lên rồi lại buông ra, qua hai lần như vậy thì lực rơi giảm đi rất nhiều.

Mặc dù biết có người cứu giúp nhưng Trương Liêm còn chưa hiểu nguyên nhân vì sao cơ thể lại được nâng lên như vậy.

Hiện tượng đó lặp lại thêm một lần nữa, và mãi đến lúc đó Trương Liêm mới hiểu rõ nguyên do.

Nguyên người giải cứu chàng chính là Lôi Tiên Tử. Vị tiền bối đó đã dùng sợi dây câu cuốn ngang thắt lưng nâng bổng lên mấy thước để làm giảm bớt lực rơi, quả nhiên chỉ sau ba lần như vậy chàng đã có thể nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất.

Trương Liêm sửa lại y phục xong, cung kính thi lễ nói, "Đa tạ đại ân cứu mạng của lão tiền bối!"

Lôi Tiên Tử lần đầu dùng dây câu nâng Trương Liêm lên thấy chàng rất nặng ước tới mấy trăm cân, nhưng lần sau chót lại thấy chàng không nặng hơn bình thường là bao, biết rằng chàng đã luyện được thần công để chống lại áp lực rơi đồng thời giảm tốc độ.

Lão sững người ra một lát rồi cười khà khà nói, "Tiểu tử ngươi chỉ mới hơn nửa tháng không gặp mà tinh luyện hơn trước rất nhiều đa! "

Trương Liêm hít vào mấy hơi thực khí rồi ngẩng đầu nhìn thấy con bạch hạc lượn quanh trên đầu chứ không bay tiếp nữa.

Chàng lại nhìn đám người xung quanh, ngoài Lôi Tiên Tử ra còn có hai lão nhân khác, sáu tên trung niên hán tử và một vị trung niên phụ nhân dung nhan rất mỹ lệ chừng trên dưới ba mươi tuổi.

Trương Liêm nhìn Lôi Tiên Tử hỏi, "Lão tiền bối, những người này là ai vậy?"

Lôi Tiên Tử không trả lời, lướt mắt nhìn chín người kia đứng về một phía đang ngạc nhiên nhìn chàng, cười hỏi, "Oa nhi ngươi chưa cần biết bọn chúng là ai, trước hết ngươi nói ta nghe làm sao cưỡi hạc tới đây làm gì?"

Thấy cả chín người kia cùng đứng về một phía, Trương Liêm đoán rằng tất cả đều là địch nhân của Lôi Tiên Tử.

Nhưng nghe ngữ khí và thấy thái độ của lão nhân cổ quái này thì song phương hình như không thù địch gì nhau lắm.

RÕ ràng mới rồi Lôi Tiên Tử đang động thủ với một trong số chín người kia, việc đó nên giải thích thế nào?

Song phương đang giao thủ, thế mà Lôi Tiên Tử lại la lên bảo đi cứu người quan trọng hơn, đối phương cũng không hề phản ứng.

Chuyện ấy xưa nay ít gặp, nhất là bọn hắc đạo đời nào lại cho địch nhân cơ hội thuận tiện như thế? Hay đây chỉ là một cuộc ấn chứng võ công?

Trong lòng bán tín bán nghi, Trương Liêm không dám trả lời rõ mọi việc mà chỉ nói, "Gia phụ và tiện thê vừa cưỡi hạc từ Vu S ơn đến đây... "

Bấy giờ hình như con bạch hạc không thấy có người giao chiến nữa nên không còn hung hãn nữa, há mỏ kêu vang một tiếng rồi từ từ đáp xuống sườn núi.

Trung niên phụ nhân ngẩng lên trông thấy ba người trong chiếc lồng, ánh mắt lộ vẻ kinh ngạc và giận dữ, ghé vào tai một lão nhân bận áo xám đứng bên cạnh nói nhỏ câu gì.

Trương Liêm vừa chú ý quan sát chín người kia, vừa nhìn Lôi Tiên Tử hỏi, "Phùng lão tiền bối có phải mới giao thủ với những người kia không?"

Lôi Tiên Tử nghe mấy tiếng Phùng lão tiền bối thì tỏ vẻ ngạc nhiên, nhưng chợt nghĩ ra hai phụ tử đã gặp nhau, thế nào Trương Hành Vũ cũng kể hết chuyện với nhi tử cửa mình, liền cười hô hô đáp, "Không sao! Chúng ta đã đánh nhau năm ngày rồi!"

Trương Liêm mở to mắt đầy kinh dị hỏi, "Tiền bối đã đánh nhau với họ năm ngày rồi sao? Vì sao vậy?"

Lôi Tiên Tử dáng vẻ vẫn thản nhiên, cười đáp, "Ngọc Long hà chỉ cách đây vài chục dặm về phía tây. Lão hủ mới từ Ngọc Long hà trở về ngang qua đây thì bị chúng chặn đường nên mới sinh ra đánh lộn."

Trương Liêm hỏi tới vấn đề đáng quan tâm nhất, "Trong số những người này có Bạch hạc lệnh chủ không?"

Lôi Tiên Tử lắc đầu đáp, "Ta không biết ai là Bạch hạc lệnh chủ cả. Chỉ biết lão áo xám kia trác hiệu là Bách trượng phi trảo, còn lão đầu mặc áo vàng gọi là Phiên vân phúc vũ. Hai lão đầu này chỉ kém lão nhân gia ta mấy tuổi thôi."

Trương Liêm nhìn sang hai lão nhân thấy vị bận áo xám gọi là Bách trượng phi trảo người gầy choắt, mặt mũi nhăn nhúm như quả táo khô, rõ ràng là đã gần trăm tuổi. Còn hoàng y lão nhân Phiên vân phúc vũ dáng vóc cao lớn, da mặt hồng nhuận nhưng tóc đã bạc trắng xem ra niên kỷ cũng rất cao.

Chàng lại hỏi, "Lão tiên bối giao thủ với vị nào mà suốt năm ngày vậy?"

Lôi Tiên Tử đáp, "Lão hủ đã tiếp chiến tất, chỉ có nha đầu kia là chưa đánh thôi. Ba ngày đầu tiên, cứ mỗi ngày ta đánh với hai tiểu tử, kết quả là bình thủ. Ngày thứ tư giao chiến với Phiên vân phúc vũ cũng bất phân thắng bại. Còn hôm nay đang đánh với Bách trượng phi trảo nhưng đến giờ vẫn chưa phân định thắng thua thì ngươi đến."

Trương Liêm nghe nói nghĩ thầm, "Theo cách sắp xếp đó thì tất trung niên phụ nhân này võ công cao hơn cả nên mới để đến cuối cùng. Nhưng ai là Bạch Hạc ma quân mới được chứ?"

Chợt nhíu mày nhìn Lôi Tiên Tử hỏi, "Con bạch hạc mà vãn bối cưỡi đến đậy vốn là vật của Bạch hạc lệnh chủ. Vừa rồi nó thấy ở đây giao chiến nên nổi

dã tính lao xuống định trợ chiến, chứng tỏ trong mấy người này nhất định có chủ nhân của nó. Lão tiền bối đã từng hỏi danh hiệu của tất cả bọn họ rồi chứ?"

Lôi Tiên Tử trả lời, "Hai lão đầu Bách trượng phi trảo và Phiên vân phúc vũ là người quen nên chẳng cần phải hỏi.

Còn lại cũng đều báo danh tánh cả nhưng lão hủ quên béng cả rồi, chỉ nhớ được nha đầu họ Khâu, còn tên là Thảo hay Cảo gì đó... "

Trương Liêm vội hỏi, "Đơn danh hay sao?"

Lôi Tiên Tử lắc đầu, "Không phải đơn danh! Hình như còn một chữ Mộc nữa... "

Trương Liêm gấp giọng, "Có phải là Khâu Ngọc Tảo không?"

Lôi Tiên Tử gật liền mấy cái nói, "Không sai! Chính phải! Oa nhi ngươi thật tinh ranh, chẳng những giải được ma phương, hiểu được Chức Cẩm Đồ mà còn đoán được tên người ta!"

Nghe câu đó, ánh mắt trung niên phụ nhân lóe lên những tia khác thường trông rất đáng sợ.

Thực tình Trương Liêm chẳng có tài đoán được tên người khác.

Trước đây chàng từng nghe gia thế của vị Ngọc bút thư sinh Khâu Đạt, biết vị tiền bối này có một nhi nữ tên là Ngọc Tảo bỏ đi đã mấy chục năm.

Lúc đầu Ngọc bút thư sinh ngờ rằng vì bất mãn với kế mẫu mà Ngọc Tảo bất mãn bỏ đi, nhưng sau mới hiểu ra nguyên nhân là do Chức Cẩm Đồ mà nữ nhân bất hiếu bất nhân đó đang tâm giết kế mẫu giam phụ thân.

Mới rồi nghe Lôi Tiên Tử nói ra nữ nhân đó họ Khâu bụng đã có nghi ngờ, sau đó lại nghe tên bà ba là Ngọc Thảo hay Ngọc Cảo gì đó, xét về tên của nữ nhân thì có khả năng là Ngọc Tảo.

Tuy nhiên xét về tuổi tác thì có vẻ như không phù hợp, vì Khâu Ngọc Tảo nay đã ngoài năm mươi, nhưng nữ nhân mỹ lệ này chỉ trên dưới ba mươi tuổi thôi.

Trương Liêm chợt nghĩ rằng nữ nhân trong giang hồ rất nhiều người biết thuật trụ nhan để giữ thời xuân sắc của mình, điều này cũng có khả năng xảy ra đối với Khâu Ngọc Tảo nên trong nhiều trường hợp, xác định tuổi tác qua dung mạo là việc sai lầm.

Thêm nữa khi Ngọc bút thư sinh được Chức Cẩm Đồ đưa về nhà, Khâu Ngọc Tảo nhất định đã có đọc qua.

Sau mấy chục năm nghiên cứu, lẽ nào bà ta không hiểu được Tượng nha tháp được kiến dựng ở Ngọc Long hà?

Việc Lôi Tiên Tử từ Ngọc Long hà trở về bị chặn đánh ở đây tất cũng phát sinh vì nguyên nhân đó.

Bấy giờ Thần kiếm thủ cùng ba nữ nhân đã buộc con bạch hạc lại dưới sườn đồi rồi cùng chạy nhanh lên đỉnh.

Trước tiên Thần kiếm thủ đến trước Lôi Tiên Tử cung kính ôm quyền thi lễ nói, "ân đức lão tiền bối thành toàn cho Liêm nhi, Hành Vũ vĩnh viễn không bao giờ dám quên."

Lôi Tiên Tử xua tay đáp, "Việc đó không liên quan gì đến ngươi! Ta với tên tiểu quỷ đó đã giải quyết với nhau sòng phẳng, và thật ra đối với Lôi Tiên Tử ta cũng là hảo sự!"

Nghe lão quái nhân gọi Trương Liêm là tiểu quỷ, cả ba thiếu nữ đều che miệng cười.

Thần kiếm thủ lướt mắt nhìn chín người đứng đối diện, bỗng nói to, "Không ngờ bọn dư đảng của Cửu Lưu lại đầu nhập vào B ạch Hạc môn! "

Trương Liêm liền hỏi, "Cha, dư đảng của Cửu Lưu còn lại những ai thế?"

Thần kiếm thủ trả lời, "Cửu Lưu trước đây bị cha giết mất ba tên nay còn lại Bất tăng, Bất đạo, Phi sĩ, Phi nông, Bất công, Bất thương. Ngươi chỉ cần nhìn tướng mạo và cách ăn vận lôi thôi của sáu tên kia là phân biệt được ngay! "

Trương Liêm nhìn kỹ lại sáu tên trung niên hán tử, thấy một người bận tăng y nhưng để tóc, chắc tên này có trác hiệu là Bất tăng. Trái lại tên thứ hai bận đạo y nhưng lại cạo trọc đầu, nhất định đó là Bất đạo. Lại có tên đội mũ cánh chuồn của quan triều nhưng bận áo ngắn, tất là Phi sĩ. Còn tên thứ tư bận áo quần vải gai theo kiểu nông phu nhưng đầu bịt khăn đóng, ắt là Phi nông. Hai lên khác ăn vận cũng Vô luận Vô loại như thế nhìn qua cũng suy đoán được Bất công và Bất thương.

Tên bận áo ngắn nhưng đội mũ cánh chuồn nghe Thần kiếm thủ nói thế, mặt lộ vẻ tức giận quát lên, "Trương Hành Vũ! Ngươi còn chưa chịu tự quyết để di họa lại cho tử tôn nữa hay sao?"

Thần kiếm thủ cười to đáp, "Hai mươi năm trước các ngươi đều là thứ du hồn dưới kiếm Trương mỗ, ta đã tha chết cho, nay lại dám đầu nhập vào ma đảng để tác yêu tác quái. Bạch Hạc ma quân là kẻ nào, xin ra đây cho Trương mỗ được thêm một chút kiến thức?"

Trung niên phụ nhân mỹ lệ bước lên một bước, hé môi son cười nửa miệng đáp, "Chính ta là Bạch hạc lệnh chủ đây!"

Cả Thần kiếm thủ lẫn ba thiếu nữ Triệu Khanh Khanh, Thi Hồng Anh và Trương Hồng Lệ thấy Bạch Hạc ma quân là nữ nhân thì đều sửng sốt.

Chỉ riêng Lôi Tiên Tử tuy bây giờ mới biết nhưng vẻ mặt vẫn thản nhiên, chắc rằng vị lão nhân ngoài trăm tuổi này đã chứng kiến quá nhiều chuyện lạ lùng quái đản nên bây giờ không còn biết ngạc nhiên trước bất cứ điều gì.

Trương Liêm bước lên dõng dạc nói, "Khâu Ngọc Tảo, ta chính đang tìm ngươi đây!"

Bạch hạc lệnh chủ nháy nháy đôi mắt diễm lệ, phán một câu, "Nhân phẩm thì không chê vào đâu được, còn võ nghệ thì chưa biết thế nào."

Giọng bà ta bỗng trở nên lẳng lơ, "Ngươi tìm ta làm gì vậy? Ta chính đang rất cần một nam nhân như ngươi đó!"

Giọng Trương Liêm bừng lên tức giận, "Lúc đầu ta tưởng rằng ngươi là một nữ nhân có hiếu đi khắp chân trời góc biển tìm cha mình, không ngờ ngươi là một kẻ đại ác mất hết nhân tính và không biết đạo nghĩa!"

Bạch hạc lệnh chủ cười nhạt đáp, "Ngươi đừng nên phê phán người khác tốt hay không tốt, có biết giữ đạo nghĩa hay không Chẳng phải ta đã tìm được phụ thân và để lão nhân gia có thể sống yên ổn và đầy đủ suốt đời đó sao?"

Trương Liêm hừ một tiếng quát lên, "Ngươi còn dám nói những câu đó nữa sao? Chính ngươi đã tự tay giết kế mẫu, giam cầm phụ thân mình chẳng khác gì tù nhân, thế mà cho là để sống yên ổn và đầy đủ suốt đời! Thứ hỏi trong thiên hạ có ai bất hiếu bất lương như thế?"

Bạn đang đọc truyện *Chức Cẩm Đồ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 49: Ma tiêu đạo trưởng

Bạch hạc lệnh chủ thản nhiên đáp, "Việc ta bất hiếu thì liên quan gì đến nhà ngươi chứ? Hàng trăm đời nay, nam nhân các ngươi lấy thê này thiếp nọ, nay ta muốn đổi lại, trừng trị kẻ đa thê, chọn cho mình những tên nam thiếp vừa mắt, ngươi cũng sẽ là một người trong số đó."

Yêu nữ đó nói với giọng hết sức bình thản nhưng phụ tử Trương Liêm và ba thiếu nữ nghe thấy mà chấn động cả tâm thần.

Trương Liêm quát lên, "Ngươi là thứ bại hoại, gây đại hoạ cho võ lâm, tàn hủy Tảo Diệp trang của ta, nay đã đến lúc phải đền tội!"

Bạch hạc lệnh chủ lắc đầu nói, "Ngươi căn cứ vào chuẩn mực nào mà cho là ta bại hoại? Ta có quyền sống theo ý mình, chọn nam thiếp phục vụ mình thì có gì sai? Chính ngươi cũng có ba nha đầu kia đi theo hầu hạ đó thì nên nói thế nào? Nam nữ đều là người, ngươi làm được tất ta cũng làm được. Còn như việc thiêu hủy Tảo Diệp trang, đó là do cha ngươi ngày xưa giết ba vị bằng hữu trong Cửu Lưu. Ta làm theo thỉnh cầu của sáu vị còn lại mà hành sự. Việc ân oán như vậy là phân minh, có gì mà không đúng?"

Yêu nữ dừng lại một lúc, lại tiếp, "Còn việc gây họa cho võ lâm, ngươi mới là đồ không biết phải trái. Chẳng lẽ chỉ các ngươi mới có quyền trưng ra hai chữ nghĩa hiệp để thuần phục toàn bộ võ lâm?"

Trương Liêm cố ghìm phẫn nộ hỏi, "Ngươi không phục hai chữ nghĩa hiệp thì phục cái gì?"

Bạch hạc lệnh chủ cười đáp, "Bổn tọa chỉ phục vũ lực, phục nội công, phục cơ mưu, tóm lại là phục kẻ mạnh mà thôi!

Triệu Khanh Khanh chợt góp lời, "Thế cũng được, Liêm ca ca hãy cho bà ta biết thế nào là kẻ mạnh. Để cha và Phùng lão tiền bối thu thập hai lão quái này, còn ba thư muội chúng tôi sẽ thanh toán dư đảng của Cửu Lưu. Đối với hạng ác ma này, tranh biện nhiều Vô ích."

Thần kiếm thủ lập tức tán thành, "ý hay lắm!"

Rồi quay sang Lôi Tiên Tử hỏi, "Lão tiền bối chọn ai?"

Lôi Tiên Tử trỏ roi vào Bách trượng phi trảo nói, "Lão hữu! Chúng ta nên tiếp tục trận đấu còn bỏ dở thôi chứ?"

Trương Liêm rút Hồi quang kiếm ra, tay trái cầm đoạn dây tơ bước đến chỉ kiếm vào Bạch hạc lệnh chủ hỏi, "Khâu Ngọc Tảo! Ngươi dùng binh khí gì?"

Bạch hạc lệnh chủ rút ra một đôi đoản đao cười đáp, "Đôi Độc long đao này vốn chưa thấy máu chưa nhập vỏ, nhưng ta thật không nỡ giết ngươi! "

Trương Liêm hừ một tiếng, kiếm hàn quang, tơ hoá cầu vồng, hai thứ binh khí lập tức phát chiêu, nhằm yêu nữ tấn công ngay.

Hai người vừa động thủ vừa triển khai kì chiêu diệu thức tạo thành một cặp long hổ tranh đấu vang động cả đỉnh núi.

Đôi Độc long đao vốn cũng là thần binh lợi khí của võ lâm trong đôi tay trắng ngần của Khâu Ngọc Tảo được sú dụng Vô cùng tinh diệu. Tuy không dài như thanh nhuyễn kiếm và đoạn dây tơ của Trương Liêm nhưng tạo ra một phạm vi áp lực cực lớn không sao công vào được.

Trương Liêm tay dây tay kiếm phát ra như đôi thần long, khi dùng tiên pháp thì mềm mại như cặp roi da, nhưng khi đổi thành Hồi quang kiếm pháp thì chẳng khác gì hai thanh cương kiếm.

Mặc dù vậy, trong mấy chục chiêu đầu vẫn không sao uy hiếp được đôi đoản đao trong tay đối phương, nên hai người vẫn giữ bình thủ.

Lôi Tiên Tử đấu với Bách Trượng Phi Tráo chỉ nhìn qua cũng thấy sức bình lực địch.

Cả hai đối thủ đều áp dụng lối viễn chiến, sợi dây câu của Lôi Tiên Tử dài hơn năm trượng, còn đôi phi trảo của Bách trượng phi trảo bay lượn như con thoi bắn ra thu vào trông loá cả mắt nhưng không sao vượt qua được bức màn như tơ nhện do sợi dây câu tạo thành.

Có lúc Bách trượng phi trảo thử dùng trảo công vào bức màn đó nhưng nghe loảng xoảng như đâm vào bức tường thép liền hốt hoảng thu trảo lùi về.

Còn Lôi Tiên Tử cũng không có ý định thừa cơ đối phương thất thủ, chỉ đủng đỉnh phát sợi dây câu phòng ngự, thỉnh thoảng mới công sang một chiêu, chẳng biết vì lão kiệt sức sau năm ngày ác đấu hay do bản tính trầm tĩnh như thế?

Trái lại, cuộc chiến của Thần kiếm thủ và Phiên vân phúc vũ kịch liệt hơn nhiều.

Thần kiếm thủ đã nhường Hồi quang kiếm cho nhi tử, ông chỉ sử dụng thanh trường kiếm bình thường nhưng vì có kiếm thuật tuyệt luân nên chiêu phát ra Vô cùng lợi hại.

Phiên vân phúc vũ vóc người cao lớn, dùng một thanh cương đao tương xứng với tầm vóc nặng tới bốn mươi cân múa tít lên phát ra tiếng rít rùng rợn nghe như mà gào quỷ khóc, tuy vậy so với Hồi quang kiếm pháp lại có chỗ bất cập, thanh trường kiếm phát ra kiếm khí lợi dụng những chỗ sơ hở của thanh cương đao uy hiếp các huyệt đạo làm cho Phiên vân phúc vũ phải nặng về phòng thủ.

Còn ba thiếu nữ chia nhau đấu với sáu tên dư đảng Cửu Lưu, Thi Hồng Anh dùng đôi Ma cô trảo lợi dụng thế mạnh về binh khí áp đảo được Bất tăng và Bất đạo.

Triệu Khanh Khanh đấu với Phi Sĩ và Phi Nông, một tên dùng đôi phán quan bút còn tên kia sử dụng đinh ba liên thủ nhịp nhàng có phần chiếm thượng phong.

Chiếc Ngọc Tiêu của Triệu Khanh Khanh tuy là bảo bối trấn môn nhưng đấu với hàng nhị, tam lưu thì có thể lấy một địch trăm người nhưng để đối phó với những cao thủ nội gia có công lực thặng thừa thì tiếng tiêu lại không có nhiều tác dụng mà phải dùng đến chiêu thức.

Mặc dù vậy, đệ tử chân truyền của tông chủ Cao Đường viện, Triệu Khanh Khanh thi triển tiêu pháp bí truyền ảo diệu nhiều khi cũng làm cho Phi sĩ và Phi nông phải hết sức đề phòng không dám khinh suất.

Trương Hồng Lệ với thanh Phong lôi liệt hỏa kiếm đánh với Bất công và Bất thương trong mấy chục chiêu đầu cũng chưa xác định được bên nào giành thế thắng.

Ngọn Tuyệt Phong phút chốc trở thành đấu trường khốc liệt chưa từng có, tuy chỉ có mười lăm người nhưng hầu như tất cả các nhân vật tinh hoa của hai phái hắc bạch đạo đều đã quy tụ về đây nên chẳng khác gì trận chiến có thiên binh vạn mã.

Đao quang kiếm ảnh rợp trời phát ra muôn ngàn tia chớp làm mờ cả ánh thái dương!

Kiếm khí, chưởng kình, đao phong tạo ra áp lực nén ép cả khoảng không gian rộng và rít lên ghê rợn như đến ngày tận thế!

Khói bụi bốc cuồn cuộn, đất đá bắn rào rào làm bầu trời u ám như vào thửa hồng hoang!

Tóm lại, đó là cảnh tượng vừa bi vừa tráng vừa thảm khốc khiến ai chứng kiến cũng phải thôi tâm lại cốt.

Con bạch hạc bị buộc kĩ dưới sườn đồi không thể bứt nổi sợi dây luyện bằng gân giao long kêu lên điên dại.

Một khắc rồi hai khắc trôi qua...

Một canh giờ, lại thêm một canh giờ nữa...

Thấy đao pháp của đối phương cực kì lợi hại, mặc dù Trương Liêm thi triển cả tiên pháp cái thế của Lôi Tiên Tử lẫn Hồi quang kiếm pháp ảo diệu tuyệt luân vẫn không thắng được Bạch Hạc ma quân, chàng chợt nghĩ rằng cần phải thi triển khinh công tuyệt đỉnh mới mong sớm kết thúc cuộc chiến.

Với lợi thế viễn chiến, Trương Liêm vừa xuất chiêu tuyệt học vừa sử dụng bộ pháp thoắt ẩn thoắt hiện trong màn đao ảnh của đối phương.

Khâu Ngọc Tảo thấy bóng địch nhân lúc trước lúc sau, vừa thấy bên tả lại hiện sang bên hữu đành phải quay như chong chóng để đố i phó.

Quả nhiên chiến thuật của Trương Liêm tỏ ra hữu hiệu chỉ một lúc sau đao pháp của Khâu Ngọc Tảo đã trở nên rối loạn.

Lôi Tiên Tử thấy vậy cười kha kha nói, "Tiểu quỷ! Ngươi khá lắm! Thật là hậu sinh khả úy, lão nhân gia ta tự hối không bằng!"

Trương Liêm không bỏ lỡ cơ hội dùng sợi dây tơ thẳng như ngọn bút điểm vào thanh Độc long đao nghe choang một tiếng. Hồi quang kiếm đánh bật thanh đao thứ hai rồi thừa cơ lướt tới chỉ kiếm vào yết hầu của Bạch hạc lệnh chủ.

Bấy giờ phía ba nữ nhân trận đấu cũng đã tới hồi quyết định.

Thi Hồng Anh dùng chiếc Kim Trào đánh vỡ vụn thanh giới đao của Bất tăng rồi theo đà đâm xuyên qua người hắn.

Bất đạo còn lúng túng thì bị chiếc Ngân trảo đâm thủng ngực.

Triệu Khanh Khanh dùng thân pháp ảo diệu tránh qua ngọn đinh ba của Phi nông rồi tung một chưởng làm Phi sĩ bị bắn sang phải một bước hứng luôn cả ngọn đinh ba vào ngực.

Phi nông còn đứng ngẩn ra vì giết nhầm đồng bọn thì Thi Hồng Anh lướt sang múa đôi Ma cô trảo đánh nát nhừ.

Bất công bị Phong lôi liệt hỏa kiếm chém thành hai đoạn, cả Bất thương cũng bị một kiếm vào vai ngồi phịch xuống ôm lấy vết thương.

Phiên vân phúc vũ lúc này cũng đã kém thế, cánh tay phải và vai trái đều bị thương, chiếc hoàng bào loang đầy máu.

Chỉ cặp đấu giữa Lôi Tiên Tử và Bách trượng phi trảo vẫn còn kịch liệt như trước không ai chịu nhường ai.

Triệu Khanh Khanh bước đến bên Trương Liêm, quét mắt nhìn Bạch hạc lệnh chủ nói, "Loại bất hiếu bất nhân đó để làm gì?"

Bạch hạc lệnh chủ thấy cuộc chiến cơ bản đã đình chỉ. Đôi mắt diễm lệ lúc này vằn tia máu nhìn Trương Liêm đầy phẫn hận, gào lên, "Bọn tiểu bối các người tưởng rằng có thể làm nhục được bổn tọa sao? Đừng nằm mộng!"

Dứt lời bỗng vận hết công lực phát ra một chưởng đồng thời toàn thân nhào tới trước.

Trương Liêm không ngờ tới biến cố này, đành vung tả chưởng ra đón đỡ, bình một tiếng kinh thiên động địa vang lên. Trương Liêm cả người lẫn kiếm bị chấn lùi đến cả trượng, khí huyết nghịch xung, phải giữ một lúc mới giữ được trầm ổn.

Chỗ hai người vừa giao thủ, thân thể Bạch hạc lệnh chủ từ từ đổ xuống, từ vết thương rộng hoác ở yết hầu máu tuôn ra như suối.

Nhân vật ác ma nhưng rất kiên cường đó đã lao vào thanh kiếm của Trương Liêm để kết thúc tính mạng, nhưng trước khi chết còn đánh ra một chưởng tối hậu làm đối phương phải kinh hồn!

Tuy trận đấu chưa phân thắng bại nhưng Lôi Tiên Tử đột nhiên dừng tay, nhảy sang vung sợi dây câu chặn ngang giữa Thần kiếm thủ và Phiên vân phúc vũ quát lên như sấm, "Tiểu tử! Dừng tay! Chẳng còn Bạch Hạc ma quân, Bạch Hạc môn từ nay cũng đã trứ danh, còn đánh ai nữa?"

Thần kiếm thủ liền thu kiếm về.

Cả Bách trượng phi trảo và Phiên vân phúc vũ đều đứng chưng hửng không ai nói tiếng nào.

Đột nhiên Bách trượng phi trảo quay ngược mũi trảo nhằm vào ngực mình, nhưng chừng như Lôi Tiên Tử đã đề phòng từ trước liền quất mạnh sợi dây câu đánh bật chiếc trảo khỏi tay lão ta, nhẹ giọng nói, "Lão hữu! Ngươi không nên chết! Hãy đi đi!"

Bách trượng phi trảo ngập ngừng một lúc rồi không nói tiếng nào, cúi nhặt chiếc trảo quay gót bước đến bên Phiên vân phúc vũ cầm lấy tay lão ta rồi cả hai cùng phi thân lao xuống sườn núi, chỉ chớp mắt đã không thấy bóng đâu nữa.

Trương Liêm quét mắt nhìn mấy tử thi, rồi quay sang Lôi Tiên Tử hỏi, "Lão tiền bối vừa đến Ngọc Long hà có thấy Tượng nha tháp hay không?"

Lôi Tiên Tử thở dài đáp, "Sao lại không thấy? Nhưng đó chỉ là một ngôi cổ tháp hoang phế vắng hoe, đầy phân dơi và cứt chồn chứ làm gì có tam bảo? Câu chuyện về Tượng nha tháp chỉ là truyền thuyết hoang đường mà thôi."

Lão lại thở dài đánh thượt, chỉ vào thi thể Khâu Ngọc Tảo nói tiếp, "Ta đã nói như thế với nha đầu này nhưng nó không chịu tin. Ai, chỉ vì một câu chuyện hoang đường mà mất không bao nhiêu nhân mạng! Thật là không đáng!"

Lão chợt hấp háy đôi mắt, nét ảm đạm vừa rồi biến mất đâu cả, ngoắt tay Thần kiếm thủ nói, "Tiểu tử! Xuống núi thôi! Tìm đến chỗ nào đó làm vài chén rượu thích hơn!"

Nhưng lão chưa nói dứt lời, bất chợt ngay lúc ấy có một bóng xám từ trên không lao xuống như ánh chớp, tiếp đó là tiếng Thi Hồng Anh thét lên.

Mọi người kinh hoảng quay lại nhìn. Cảnh tượng trước mắt đều làm cho ai đấy đều giật mình chấn động.

Một con hạc xám cũng to lớn chẳng kém gì con bạch hạc mà bọn Trương Liêm vừa cưỡi đến không biết xuất hiện từ hướng nào dùng mỏ cắp lấy Thi Hồng Anh bay vút lên. Trên lưng hạc ngồi chễm chệ một trung niên nhân vận bạch bào theo lối văn sĩ, tay cầm nhuyễn tiêu, lưng đeo trường kiếm.

Sự việc diễn ra bất ngờ và mau lẹ đến nỗi nhất thời mọi người đều đứng ngây ra không ai kịp kêu lên một tiếng.

Phải mất một lúc, Trương Liêm định thần đưa mắt nhìn lên, bỗng kinh dị thốt lên, "Tịch Vân Hổ?"

Bấy giờ cả mấy cặp mắt đều quay lại nhìn chàng.

Bỗng từ dưới sườn núi, con bạch hạc vừa lồng lộn vừa kêu lên giận dữ. Con hạc xám liền bay về phía con bạch hạc, miệng vẫn ngậm chặt Thi Hồng Anh.

Trương Liêm lòng như lửa đốt định lao theo con hạc thì Lôi Tiên Tử giữ lại nói, "Đừng đuổi theo nó! Vô ích! Tạm thời nó chưa bay khỏi đây đâu."

Trương Liêm liền hỏi, "Sao tiền bối lại khẳng định như thế?"

Lôi Tiên Tử cười đáp, "Vì hai con hạc này là một đôi trống mái, vùng này hạc to như thế không có nhiều đâu. Con bạch hạc là con mái, đương nhiên con hạc xám không thể bỏ bạn tình của nói gặp nguy hiểm."

Trương Liêm gấp giọng hỏi, "Lão tiền bối! Có thể cứu được Thi cô nương không?"

"Đương nhiên là phải tìm cách. Lão phu hi vọng rằng chính con bạch hạc sẽ giúp chúng ta. Đi thôi! "

Trương Liêm vẫn còn bán tín bán nghi nhưng vẫn phi thân dẫn đầu đoàn người phi như bay xuống dưới sườn núi.

Con hạc xám vẫn bay thành vòng trên cao rồi bắt đầu hạ thấp dần xuống.

Con bạch hạc càng lồng lộn dữ dội, kéo căng sợi dây làm bằng gân giao long, như sợi dây mỏng buộc con thuyền trong cơn bão.

Trương Liêm quay lại nhìn Lôi Tiên Tử gấp giọng hỏi, "Lão tiền bối! Phải làm gì bây giờ? Sợi dây không thể chịu đựng lâu được... "

Lôi Tiên Tử lắc đầu nói, "Ngươi đừng vội! Bây giờ phải hết sức bình tĩnh mà đối phó. Hãy chú trọng đến con trên đầu, và cách xa con bạch hạc càng xa càng tốt."

Mọi người chăm chú nhìn Thi Hồng Anh bị con hạc xám cắp ngang lưng đang vùng vẫy một cách tuyệt vọng.

Con hạc lượn những vòng nhỏ quanh gốc cây buộc con bạch hạc, bây giờ khoảng cách tới mặt đất chỉ còn hơn mười trượng, giá như nó há mỏ kêu lên thì vẫn còn hi vọng...

Lôi Tiên Tử tay cầm chắc sợi dây câu, tuy vẻ mặt còn cố giữ được vẻ bình tĩnh nhưng trong thâm tâm rất lo lắng. Có lẽ, trong cả cuộc đời hơn một trăm năm, chưa bao giờ ông ta lo lắng như vậy.

Tất cả những nghi vấn trong đầu mọi người dường như không tồn tại.

Ai cũng muốn hỏi Trương Liêm rằng trung niên văn sĩ trên lưng hạc là ai và tại sao hắn lại điều khiển con hạc xám quắp đúng Thi Hồng Anh chứ không phải một người nào khác, nhưng tất cả đều hiểu rằng bây giờ không phải là lúc đặt ra câu hỏi đó.

Tình cảnh của Thi Hồng Anh chẳng khác nào ngàn cân treo sợi tóc. Chẳng những Trương Liêm mà hai nữ nhân khác Triệu Khanh Khanh và Chương Hồng Lệ cũng nín thở nhìn thân hình mảnh mai của nàng trong cái mỏ sắc nhọn của con quái điểu.

Tất cả mọi người đều cầm binh khí lăm lăm trong tay, sự khẩn trương còn hơn cả cuộc chiến đẫm máu vừa qua. Lôi Tiên Tử như một vị đại tướng quân, sang sảng ra lệnh, "Trương Hành Vũ thu kiếm lùi lại! Liêm Nhi, chờ khi lão động thủ thì nhanh chóng chém vào chân nó."

Trương Liêm nghĩ rằng chém vào chân hạc thì không thể giải cứu được Thi Hồng Anh nhưng không dám nói.

Hơn nữa, mệnh lệnh của Lôi Tiên Tử cũng hợp lý, vì đôi chân hạc là nơi cách mặt đất gần hơn cả có thể đắc thủ, và ngoài đôi Ma cô trảo của Thi Hồng Anh thì thanh nhuyễn kiếm dài một trượng hai thước của chàng mới hi vọng làm thương tổn con vật vào đôi chân đó.

Trương Liêm đâu có biết mẹo mực của Lôi Tiên Tử, chỉ cần làm con hạc bị thương, tất nó sẽ kêu lên và Thi Hồng Anh sẽ rơi xuống.

Nhưng không ngờ sự việc lại diễn tiến hoàn toàn không như mong muốn. Khi con hạc xám chao xuống cách mặt đất chỉ năm sáu trượng. Lôi Tiên Tử đã cầm chắc chiến thắng trong tầm tay, sắp vung sợi dây câu lên thì địch nhân, con bạch hạc vùng đứt sợi dây, nhún mình lao vút lên không. Tới đây, mọi hi vọng đều tiêu tan thành mây khói. Trương Liêm chuẩn bị xuất kiếm, thấy thế đứng đờ ra vì sửng sốt và tuyệt vọng.

Hai thiếu nữ chuẩn bị lao ra đỡ lấy Thi Hồng Anh chỉ đành ngây mặt nhìn theo con hạc xám đang ngẩng đầu bay lên.

Lôi Tiên Tử hậm hực quất sợi dây câu theo con quái điểu mà lẽ ra đã quấn chặt vào cổ tên hung đồ trên lưng hạc.

Thần kiếm thủ Trương Hành Vũ chạy theo con hạc mấy bước như cố níu kéo lấy khoảng khắc cuối cùng về hình ảnh đứa con dâu bất hạnh!

Không ai ngờ chính vào lúc tuyệt vọng đó, kì tích đã xuất hiện!

Con hạc xám vừa vươn cổ bay lên bỗng khựng lại như bị một vật Vô hình đánh trúng, há mỏ kêu lên một cách đau đớn rồi vỗ cánh phành phạch đâm xuống sườn đồi!

Thần kiếm thủ Trương Hành Vũ cùng hai thiếu nữ Triệu Khanh Khanh và Chương Hồng Lệ lao đi như tên bắn hướng về phía Thi Hồng Anh vừa được con hạc nhả ra khỏi miệng rơi chếch xuống.

Trương Liêm cũng không chút chậm trễ, lao theo.

Cả bốn người cố đến khoảng cách thích hợp nhất để đảm bảo an toàn cho Thi Hồng Anh nhưng tất cả đều đã chậm.

Chỉ nghe vút một tiếng, lập tức Thi Hồng Anh bị vật gì đó quấn lấy thắt lưng nâng bổng lên mấy trượng rồi đáp xuống nhẹ nhàng trên mặt cỏ.

Những diễn biến đó kể ra thì chậm nhưng kì thực rất nhanh.

Trung niên văn sĩ mới cất lên chưa hết tràng cười đắc ý bỗng im bặt, vươn cổ nhìn xuống cánh con hạc. Từ đầu cánh hạc chợt thấy một cái đầu bù xù nhô lên, cười kha kha nói, "Tịch Vân Hổ! Chắc ngươi không ngờ đến tuyệt chiêu này của Tiểu Tam ta đúng không?"

Trung niên văn sĩ mắt đỏ ngầu, nghiến răng rút phắt thanh trường kiếm, nhằm cái đầu bù xù của Tiểu Tam chém xuống.

Chỉ thấy Tiểu Tam rút từ ngực con ác điểu chiếc xẻng nhỏ chỉ dài chưa tới hai thước còn đỏ ngầu máu, vung lên chặn đường kiếm của Tịch Vân Hổ nói, "Tịch Vân Hổ! Thanh kiếm rỉ của ngươi có đối phó nổi với Địa ba sản không?"

Dứt lời, nghe choang một tiếng, thanh kiếm của Tịch Vân Hổ vỡ làm muôn mảnh.

Thì ra, mới rồi chính Tiểu Tam đã dùng một trong ngũ bảo của võ lâm là Địa ba sản đâm chết con hạc xám. Tiểu Tam thu Địa ba sản lại nhún mình nhảy ra khỏi con hạc thì nó đã va cả thân mình vào một tảng quái thạch. Bấy giờ, Tịch Vân Hổ cũng đã nhảy khỏi mình hạc lao tới trước mặt Tiểu Tam thét lên, "Cẩu tử! Nộp mạng!"

Lời chưa dứt, song chưởng đã đánh tới.

Tiểu Tam bình tĩnh nhảy tránh chưởng lực uy mãnh của đối phương, miệng cười khanh khách nói, "Tịch Vân Hổ!

Ngươi phát khùng vì hai lần ta làm mất con mồi béo ngậy đến miệng ngươi chứ gì? Nói cho ngươi biết, thứ cóc thối như ngươi mà ăn thịt thiên nga thì đâu có xứng!"

Bấy giờ, Thần kiếm thủ, Trương Liêm, Triệu Khanh Khanh và Chương Hồng Lệ đã cứu Thi Hồng Anh đi đến bên hai đối thủ.

Thi Hồng Anh tuy không có gì nguy hiểm nhưng vẫn hôn mê chưa tỉnh, được Chương Hồng Lệ đặt lên bãi cỏ rồi ngồi ngay bên cạnh chăm sóc.

Lúc này mọi hiểm hoạ đã đi qua, mọi người chỉ còn chú tâm theo dõi cuộc đấu khẩu giữa Tiểu Tam và Tịch Vân Hổ xem chuyện gì vừa xảy ra.

Sự xuất hiện của Tịch Vân Hổ thì không nói, nhưng cả Tiểu Tam cũng bí mật nấp trên con hạc xám, chọn đúng thời cơ giải thoát cho Thi Hồng Anh là điều rất bí ẩn.

Tịch Vân Hổ biết chẳng còn cơ may nào thoát chết nữa, nghiến răng nói, "Cẩu tử! Lẽ ra ta phải băm xác ngươi từ lâu.

Tiểu Tam thản nhiên nói, "Ngươi có khi nào bỏ lỡ cơ hội giết ta chứ? Nhưng số Tiểu Tam này đã không chết yểu thì ngươi cố công bao nhiêu cũng Vô ích thôi! Cũng như số phận của những người bất nhân, bất nghĩa như mẫu tử ngươi hôm nay đều phải đền tội."

Nghe câu nói đó, Trương Liêm nhíu mày thầm nghĩ, "Tiểu Tam nói thế có ý gì? Chẳng lẽ Tịch Vân Hổ là nhi tử của ma nữ Khâu Ngọc Tảo?"

Tịch Vân Hổ bỗng gầm lên một tiếng như dã thú. Dốc tận công lực vào song chưởng trong một chiêu tối hậu!

Tiểu Tam vốn biết mình không địch nổi chưởng lực lợi hại của đối phương liền dùng thân pháp ảo diệu tránh sang rồi chờ cho chiêu thức của Tịch Vân Hổ dùng tận, liền vung Địa ba sản quét ngược lại một chiêu Phong vân tảo diệp.

Tịch Vân Hổ lúc này máu nóng đã bốc lên đầu nên không giữ được bình tĩnh nữa, xuất chưởng ra chỉ biết công mà không biết thủ.

Thân thủ của Tiểu Tam bây giờ không còn như trước bị tên tiểu điệt của Tưởng Bách vạn cậy thế ức hiếp?

Chỉ nghe thấy một âm thanh ngọt sắc phát ra, cả đôi tay của Tịch Vân Hổ bị một trong năm thứ binh khí chí bảo của võ lâm phạt đứt tới tận khuỷu.

Tịch Vân Hổ rú lên một tiếng, đổ người xuống lăn lộn trong vũng máu.

Trương Liêm đến gần Tiểu Tam hỏi, "Cường đệ, ngươi vừa nói rằng, mẫu nữ ngươi hôm nay phải đền tội. Chẳng lẽ Tịch Vân Hổ chính là nhi tử của Bạch Hạc ma quân Khâu Ngọc Tảo?"

Tiểu Tam đáp, "Nếu không phải nhi tử của Bạch Hạc ma quân, làm sao hắn có được con hạc xám đó?"

Trương Liêm lại hỏi, "Tại sao ngươi chui vào bụng con hạc xám đó mà không bị phát hiện?"

Tiểu Tam cười hô hô nói, "Liêm ca ca đừng hỏi! Đó là bí học của đệ mà!"

Nhưng chợt nghĩ rằng mình quá lời, y thấp giọng nói, "Liêm ca ca có nhớ khu mộ địa mà đại ca bị chôn sống lần đầu không? ở đó có một khu mật thất của Tưởng Bách Vạn, hắn bí mật giấu con hạc ở đó, chỉ đêm khuya mới về. Tiểu đệ tình cờ phát hiện được bí mật này nên chỉ sau năm ngày là quen hắn với nó còn hơn là chủ."

Y nhìn sang con hạc thở dài nói, "Tội nghiệp nó! Vì bất đắc dĩ mà tiểu đệ mới phải hạ thủ."

Đột nhiên con hạc xám giống như biết đang nói về mình, ngẩng đầu kêu lên một tiếng. Tiểu Tam vội chạy tới gần la toáng lên, "Liêm ca ca, chư vị tiền bối! Xin giúp một tay đỡ con hạc này lên. Nó còn có thể bay được."

Con bạch hạc vẫn bay lượn trên không trung kêu lên những tiếng thê lương. Triệu Khanh Khanh đến gần lấy ra một lọ thuốc, dốc ra một nhúm thuốc bột, rịt vào vết thương cho con quái điểu, sau đó nó được bốn nam nhân dụng lực dựng thẳng lên.

Con hạc vươn cổ kêu lên một tiếng rồi vỗ cánh, chỉ ba nhịp đã cất mình lên được từ từ bay lên khoảng không, nơi tình lữ đang chờ đợi.

Chẳng biết Thi Hồng Anh đã tỉnh lại từ lúc nào, được Chương Hồng Lệ dìu đến đứng bên Trương Liêm nhìn đôi hạc bay khuất dần vào bầu trời xanh thẳm.

Lôi Tiên Tử kéo tay Thần kiếm thủ cười hô hô, đánh mắt về phía Trương Liêm và ba vị cô nương nói, "Tiểu tử, lần này mau về chuẩn bị lễ vật để lo hỉ sự. Người ta chỉ lo hỉ sự một phần, còn ngươi có một lúc đến ba cô dâu thì phải làm to gấp ba. Chớ quên mời lão phu đánh chén một trận đấy nhé! Hô hô... "

Ba vị cô nương và cả Trương Liêm nghe Lôi Tiên Tử bất chợt nói toát ra một câu này thì không thẹn lấm lét nhìn nhau, rồi vội quay nhanh mặt đi nơi khác.

Chỉ còn nghe tiếng cười chưa dứt của Lôi Tiên Tử...

Bạn đang đọc truyện *Chức Cẩm Đồ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.